SÜNENİ EBU DAVUD-8

Grundig

NAMAZ-DEVAMI

144-145. Hz. Peygamberin "Eksik Kılınan Her Namaz Nafile Namazla Tamamlanır" Hadisi

864. ...(Hasen el-Basrî) dedi ki: Enes b.Hakîm ed-Dabbî,Ziyad'-dan veya İbn Ziyad'dan korkup Medine'ye gelmişti. Ebû Hureyre'yle karşılaştı. (Enes) dediki:

(Ebu Hüreyre) bana nesebimi sordu. Ben de ona nesebimi açıkladım. Bunun üzerine (Ebû Hüreyre bana);

Ey delikanlı, ben sana bir hadis nakledeyim mi? dedi. Ben de;

Evet (naklet), Allah sana merhamet etsin dedim. (Bu hadisi Hasen el-Basrî'den nakleden) Yûnus dedi ki, öyle zannediyorum ki, Hasan el-Basrî (Ebû Hüreyre'nin) Peygamber (s.a.)'den (naklettiği) bu hadisi (şöyle) rivayet etti; (Resûl-i Ekrem s.a.) buyurdu ki:

"Halkın kıyamet gününde ilk hesaba çekileceği amel, namazdır. Aziz ve celil olan Kabilimiz bildiği halde meleklerine (şöyle) der; Kulumun (Farz) namazına bakınız, onu tam mı, yoksa eksik mi kılmış? Eğer (O kimsenin farz namazı) tam ise, onun için (namaz sevabı) tam olarak yazılır. Eğer (Farz) namazından biraz eksik olursa, Allahü Teâlâ (şöyle) emreder: (Bu) kulum için nafile (namaz) var mı, bir bakınız! Şayet o kimse için nafile (namaz) var ise, (şöyle) buyurur: Kulumun (eksik olan) farzım nafilesinden tamamlayınız. Sonra (farz olan diğer) ameller de bu şekilde (ele) alınır."[1]

Açıklama

Metinde geçen öyle zannediyorum ki Hasan el-Basrî bu hadisi şöyle rivayet etti" sözü râvî Yûnus'un bu hadisi tam olarak tespit edemediğini gösterir. İnsanların kıyamet gününde ilk defa namazdan hesaba çekilecekleri mevzuunda el-Irakî, Tirmizî üzerine yazdığı şerhinde şunları söylemektedir: "Bu hadisle "insanlar arasına kıyamet gününde ilk defa görülecek olan dava, adam öldürme dâvası olacaktır"[2] hadisi arasında bir çelişki yoktur. Çünkü namaz Allah'ın kullar üzerinde bulunan bir hakkıdır. Adam öldürmek ise, aynı zamanda kul hakkıyla da ilgilidir. Buna göre bu iki hadisin arasını şu şekilde uzlaştırmak mümkündür. Sırf Allah hakkiyle ilgili olarak ele alınacak ilk dâva namaz meselesi olacaktır. Kul haklarıyla ilgili meseleler içerisinde de ilk ele alınacak dâva, kan davası olacaktır. Eğer iki davanın hangisi daha çabuk neticeleneceği sorulursa bu mevzuda gelen sahih hadislere bakarak Allah haklarının daha evvel ele alınıp neticelendirileceği söylenebilir. Çünkü bu mesele akıl ve reyle halledilebilecek bir mesele değildir. Bu mevzuda ancak ilgili hadislere göre hüküm verilebilir. Mesele bu noktadan ele alınınca da Allah hakkıyla ilgili olan namaz meselesinin daha evvel ele alınacağı anlaşılır."

Hafız Irakî bu sözleri söyledikten sonra bu hadisin râvîleri Enes b. Hakîm ve el-Hasen cihetinden muztarib olduğunu ve bu hadis hakkında birini diğerine tercih etmek imkânı olmayan çeşitli görüşlerin ortaya atılmış olduğunu söylemiştir. Ancak Bezlu'l-Mechûd sahihi bu hadisin çeşitli senetlerle Nesâî tarafından rivayet edildiğini söylemektedir. Bu durumda hadis zayıflıktan kurtulur, hasen hadis derecesine yükselir.

Allah Teâlâ'nın bu hadiste olduğu gibi meleklere, "kulumun namazına bakınız; onu tam mı yoksa eksik mi kılmış?" gibi sorular sorması, bu mevzularda bilgi almak ve izahat istemek için değil, bilâkis bir takım hikmet ve maslahatları açıklamak içindir. Yine Irakî, Tirmizî üzerine yazmış olduğu şerhte şunları söylemektedir: "Kulun farz namazdaki eksiğinin nafile namazıyla tamamlamasından maksat, farz namazda bulunması gereken huşu, ez-kâr ve âdâbla ilgili olsa gerektir. Bunlar farzda eksik bırakılmışsa nafile namazlardaki huşu; ezkâr ve âdâb ile telâfi edilerek tam bir farz namaz sevabına erişilebilir. Hadis-i şerifte geçen bu ifadeden nafile namazların, ihmal edilip hiç kılınmamış olan farzların yerine geçeceği de anlaşılabilir. Allah Teala'nın fazlı ve ihsanına bir sınır yoktur. İstediğini yapar. Hatta hiç namaz kılmamış olanlara bile fazlı ve

ihsanı ile muamele etmesi caizdir. Kadı İbn el-Arabî'ye göre, nafile ile telafi edilen, namazın farzları ve sayılarıdır."

Metinde geçen "sonra (farz olan) diğer ameller de bu şekilde ele alınır" cümlesinden maksat, namazın dışında kalan zekât ve hac gibi farz ibâdetler-deki noksanlığın da nâfileleriyle telâfi edileceğidir.[3]

865. ...Ebû Hüreyre (r.a.) vasıtasıyle (bir önceki) hadisin benzen Peygamber (s.a.) den nakledilmiştir.[4]

866. ...Temim ed-Dârî vasıtasıyla Peygamber (sallallahü aleyhi ve sellem)den bir önceki manada bir hadis nakledildi. (O rivayette) Peygamber (s.a.); "Sonra zekâtta böyledir ve sonra bütün ameller bu suretle ele alınır." buyurdu.[5]

Açıklama

Bu hadis-i şerif Tirmizi de şöyledir: "Kulun, kıyamet gününde ilk sorulduğu amel namazdır. Namazı doğru ise, şüphesiz felah bulur ve kurtulur, fasit ise, muhakkak hüsrana uğrar ve farzından bir-şey noksan kalmışsa, Allah Teala; Nafilesinden alıp farzını tamamlayınız buyurur."

Mîrkât sahibinin beyânına göre cinayet, haksızlık gibi amellerde de ibâdetlere müracaat edilir. Çünkü âyet-i

kerimede "iyi ameller kötü amelleri yok eder"[6] buyuruluyor. Kimin birisinde hakkı kalmışsa o .kimseden hakkı nisbetinde amel-i salih taleb eder ve talebi o kimseden alınarak kendisine verilir. Nitekim Muhammed Zihni Efendi bu mevzuda şunları söylüyor: "Dürri- Muhtfir'ın sıfat-i salât bahsinin az evvelinde ve Reddi Muhtâr'da belirtildiği üzere bir amelde bulunan kimsenin bu amelin sevabını başkasına vermek vardır. İnsan kıldığı nafile namazların sevabını bile başkasına bağışlayabilir. Hasımları razı etmek için namaz kılmak yani Allah için kıldığı namazın sevabını, kendi hasmını hoşnut etmek için onlara bağışlaması fayda vermez. Çünkü hasım affetmeyebilir. Bu durumda namazın sevabı bağışlanmakla zayi edilmiş olur. Eğer hasım kendiliğinden, hakkından vazgeçmekle veya Cenab-ı Hakk'ın onu razı etmesiyle hakkından vazgeçerse namazın sevabı kendine

olur. Hasmı affetmeyecek olursa onun iyiliklerinden alınıp hasmına verilir, iyilikleri yetmeyip de bitecek olursa, mazlumun günahlarından alınıp ona verilir. Sadaka da namaz gibidir. Bir danik (dirhemin altıda biri) hak için, cemaatle kılınan makbul namazlardan yedi yüz namaz sevabı ödeneceği hadislerde belirtilmiştir."[7]

Bazı Hükümler

1. Kıyamet gününde bütün insanlar bütün amellerinden hesaba çekileceklerdir.
2. Şehâdetten sonra dinin en büyük rüknü namazdır.
3. Farz namazlarda kusur etmekten son derece sakınmak lâzımdır.
4. Çok nafile namaz kılmak lâzımdır. Çünkü farzlarda işlenen kusurlar bunlarla telâfi edilebilir.[8]

145-146. Rükû Ve Sücûdun Ayrıntıları Ve Elleri Dizlere Koymak

867. ...Mus'ab b. Sa'd'dan; demiştir ki: (Bir gün) babamın yanı-başında namaz kıldım. Ellerimi (kenetleyerek) dizlerimin arasına koymuştum. Beni bu şekilde namaz kılmaktan nehyetti. (Ellerim kenetli ve dizlerimin arasında olarak) tekrar bir namaz daha kıldım, bunun üzerine dedi ki: "Bunu yapma, Bunu biz yapardık, fakat sonra bunu yapmaktan nehyolunduk ve avuçlarımızı (rüku'da) dizlerimizin üzerine koyduk."[9]

Açıklama

Rüku'a varınca iki elin parmaklarını birbirine geçirerek dizlerin arasına koymaya "tatbik" denir. İslâm'ın ilk yıllarında uygulama böyle iken sonradan yasaklanarak yürürlükten kaldırıldığı 747 numaralı hadisde açıklanmıştı. Bu hadisi şerifte yine aynı meseleye işaret ediyoruz. Biz gerekli açıklamayı sözü geçen hadisin şerhinde yaptığımız için burada tekrara lüzum görmüyoruz.[10]

868. ...Abdullah (b. Mes'ûd)den demiştir ki: Biriniz rükû'a vardığında kollarını uylukları üzerine koysun ve avuçlarını da birleştirip (iki dizinin arasına yerleştirsin. Abdullah b. Mes'ûd dedi ki:) Resûlul-lah (sallallahü aleyhi vesellem)in parmaklarının hareketini sanki görüyor gibiyim.[11]

Açıklama

İbn Mes'ûd (r.a.) bu sözüyle rükû'a varınca avuç içlerini birbirine yapıştırarak dizlerin arasına koymanın sünnet olduğunu ifâde etmektedir. Ancak bu Abdullah b. Mesud (r.a.)'un şahsî kanaatidir. İmam Nevevî'nin beyânına göre, namazda avuçları birleştirerek dizlerin arasına koymak İslâmiyetin ilk yıllarına ait bir uygulama idi.[12] Sonradan bu uygulama yürürlükten kaldırıldı.[13] Bu bakımdan "tatbik" adı verilen bu hareketi yapmak ulemânın büyük ekseriyetine göre mekruhtur.. 747 numaran hadisin açıklamasında bu mevzu ile ilgili yeterli bilgi verilmiştir.[14]

146-147. Rükû'da Ve Secdede Ne Söylenir?

869. ...Ukbe b. Amir[15] 'den; demiştir ki: "O halde Rabbini o büyük adiyle teşbih (ve tenzih) et" âyet-i kerimesi inince, Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem); "bunu rükûnuzda söyleyen" buyurdu."Rabbinin o çok yüce adım teşbih (ve tenzih) et" âyeti inince de, "bunu da secdenizde söyleyin" buyurdu.[16]

Açıklama

Hadis âlimlerinin beyânına göre, "bunu secdenizde okuyunuz" cümlesi ile "bunu rükuunuzda okuyunuz" cümlesindeki "zamirlerinin mercii" [17] âyet-i kerimesiyle[18] âyet-i kerimesi değildir. Ancak bu âyet-i kerimelerin ihtiva ettikleri Cenab-ı Hakk'ın her türlü noksan sıfatlardan münezzeh ve kemal sıfatlarıyla muttasıf oluşuyla ilgili mânâdır. Bu mânâ Celâleyn ve Medârik tefsirlerinde şöyle ifâde edilmiştir: "Rabbini ona lâyık olmayacak şeylerden tenzih et." Beyzâvî tefsirinde ise, şöyle ifade ediliyor: "Rabbinin adını sapık te'villerden, başkasına da o adı vermekten kaçın, onu

en yüce bir tazım ile an." Gerçekten bu zamiri makablinde bulunan âyet-i kerimelere göndermek imkânsızdır. Çünkü o zaman, rükû’ ve secdede bulunduğunuz zaman bu âyet-i kerimeleri okuyunuz" mânâsı çıkar. Halbuki hiçbir zaman rükû ve secdede âyet-i kerime okunamaz. Bu sebeble Resûl-i Ekrem (s.a.) rükû'-da sadece; "Sübhâne Rabbiyel azim" secdede ise, sadece "sübhâne rabbiyel-a'la" derdi. Bu âyetleri okumazdı. Ayet-i kerimelerde bulunan kelimesi Bazı müfessirlere göre zâiddir, bazılarına göre değildir. Çünkü Cenab-ı Zulcelâl'in zâtı gibi ismi de her türlü noksanlıktan münezzehtir. Bu bakımdan ismini de noksanlıklardan tenzih etmek gerekir. Aynı zamanda isim müscmmâya delâlet eder. Tefsir-i Kebir sahibi Fahr-i r^zî'nin beyânına göre kelimesinin mânâsı, "zâtında ve sıfatında kâmil" demektir. ise "sadece sıfatında kâmil" demektir. "Kebir" kelimesi ise, sadece "/atında kamil" demektir. "Sübhane Rabbiyel-azîm" cümlesinin rüku'a, "Sübhane Rabbiyel' a'la" cümlesinin de secdeye tahsis edilişinin hikmeti hadis âlimleri tarafından şöyle açıklanmaktadır: İnsanın en şerefli organı olan alnım Allah'ın huzurunda yere koyması anlamına gelen secde mutlak eğilmekten ibaret olan rüku'dan daha faziletlidir. Bu sebeple mutlak bir tevazudan ibaret olan rükû'a mutlak azameti ifâde eden kelimesi tahsis edilmiş, tevazünün son haddi olan secdeye ise, "ism-i tafdil sigası" olan kelimesi tahsis edilmiştir.

Hattâbî'nin beyânına göre bu hadis, rükû' ve secdede teşbih etmenin farz olduğuna delâlet etmektedir. Çünkü bu hadiste Allah'ın emri ile Resulünün beyânı birleşmiştir. Bu bakımdan rükû ve secdede teşbihleri terketmek caiz değildir. Nitekim İshâk b. Râhûye de bu görüştedir. Ahmed b. Hanbel'e göre bu teşbihleri okumak ve rükûdan doğrulunca "semiallahu limen h anı ide h, Rabbena lekel-hamd" demek vacibdir. Bile bile terk edilirse namaz fasit olur. Unutularak terk edilirse, sehv secdesi gerekir.

İmam Şafii, Mâlik, Ebû Hanife ve ulemânın büyük çoğunluğuna göre ise, rükû ve secdedeki tesbihât vâcib değil, sünnettir. Delilleri ise, Müsî' hadisi (namaz kılmayı beceremeyen kimse ile ilgili hadis) diye bilinen 856 numaralı hadistir. Çünkü bu hadiste Resûl-i Ekrem karşısındaki şahsın ihtiyaçtan dolayı namazın butun farzlarını açıkladığı halde rükû ve secde teşbihlerinden bahsetmemiştir. Şayet bu tashihler farz olsaydı, onları da açıklaması gerekirdi. Çünkü bu açıklayışı esnasında namazın farzlarından bir tanesini bile eksik bırakması onun tebliğ görevine aykırıdır. Bu sebeble "ihtiyaç anında beyânı te'hir etmek caiz değildir" sözü bi kaide olmuştur.

Öyleyse Müsî1 hadisinde rüku' ve secde teşbihlerinden bahsedilmediğine göre bu teşbihler farz değil, sünnettir.[19]

870. ...(Bir önceki hadisin) manası Ukbe b. Âmir'den de rivayet edildi. (Ancak Ukbe bu rivâyete bazı) ilâveler yaparak (şunları) söyledi: Resûlullah (s.a.) rükü'a vardığı zaman üç defa, Sübhâne Rabbiye'l-azîm ve bihamdihî, Büyük olan Rabbimi noksan sıfatlardan tenzih ederim ve O'na hamd ederim" Derdi. Secdeye vardığı zaman da üç defa; "Sübhane ^abbiye'l-a'la ve bihamdihî yüce olan Rabbimi teşbih ve tenzih edeıim ve O'na hamd olsun" derdi.[20]

Ebû Dâvûddedi ki: Bu ilâvenin (tamamının "ve bihamdih" kelimesinin mahfuz (bir rivayet) olmamasından korkuyorum.

(Yine) Ebû Dâvûd (bu hadisle bundan önceki hadisi kast ederek) dedi ki: Şu iki hadisin (yani) er-Rabî' hadisiyle Ahmed b. Yûnus hadisinin senedinde sadece Mısırlılar bulunmaktadır.[21]

Açıklama

Bir numara önce tercümesini sunduğumuz hadis-i şerif aynı zamanda mânâ olarak bir de Ukbe b. Ahir vasıtasıyle nakledilmiştir. Ancak bu rivayette bazı İlâveler vardır. Ebû Dâvûd bu ilâvenin mahfuz bir senede dayanmadığına" "Bu ilavenin mahfuz olmamasından korkuyorum" sözleriyle işaret etmektedir. Avnû'l-Ma'bud sahibi, "Mahfuz hadis şaz hadisin zıddı olan hadistir" diye, şaz hadisi de "makbul bir râvinin kendisinden daha makbul bir râviye muhalif olarak rivayet ettiği hadistir" diye tarif etmektedir. Buna göre "makbul olan bir râvinin kendisi kadar makbul olmayan bir râviye muhalif olarak rivayet ettiği hadise "mahfuz hadis'1 denir ki, kendisine muhalif olan şâz hadise tercih edilir. Ebû Davud'a göre hadisde bulunan ilâveleri rivayet eden râviler, aksini rivayet eden râ-viler kadar makbul görünmüyorlar. Bu bakımdan tercih edilebilecek bir özellik taşımıyorlar.

Gerçekten bu ilâvelerin bulunduğu hadislerin senetlerinde zayıflık vardır. Dârekutnî'nin rivayet ettiği hadisin senedinde bulunan Muhammed b. Ebî Leylâ zayıftır. Aynı şekilde es-seriy b. İsmail kanalıyla naklettiği hadiste de bu ilâveler bulunmaktadır. Ne varki es-serıy de zayıftır. Mevzumuzu teşkil eden hadisin senedinde de kimliği meçhul kimseler vardır.

Bundan bir numara önce terceme ettiğimiz hadiste de bu ilâve bulunmamaktaydı. Aynı şekilde Ahmed b. Hanbel ile İbn Mâce, Dârimî ve Tahâ-vî'nin Ukbe'den rivayet ettikleri aynı konudaki hadislerde ve yine Tahâvî'nin Ali b. Ebî Tâlib'den yaptığı rivayette de bu ilâve bulunmuyor. İşte bu gibi durumlar musannif Ebû Dâvûd'da bu ilâvenin sıhhatinde şübheler olduğu kanaatini uyandırmıştır. Ancak "ilâve" sözüyle hangi kelimelerin kastedildiği mevzuunda da ihtilâf vardır. Bazılarına göre bir evvelki hadise nisbetle Ukbe"nin rivayet ettiği ve mevzumuzu teşkil eden hadisteki cümlelerin tümüdür. Bazılarına göre de sadece kelimesidir.[22]

871. ...Huzeyfe (r.a.), Peygamber (s.a.)'ie birlikte namaz kıldığını ve (Peygamber (s.a.)'in) rükû'da iken, "Sübhane Rabbiye'1-azim=büyük olan Rabbimi teşbih (ve tenzih) ederim" dediğini, secde halinde iken de "Sübhâne Rabbiye'1-a'la" yüce olan Rabbimi teşbih (ve tenzih) ederim" dediğini; (Kıraati esnasında) rahmet âyetine gelince mutlaka durup (Allah'dan rahmet) istediğini azab âyetine gelince de kesinlikle durup (Allah'a) sığındığını rivayet etmiştir.[23]

Açıklama

1. Bu hadis-i şeriften anlaşılıyor ki, Resûl-i Ekrem (s.a.) namazda kıraat esnasında Allah'ın rahmetini, cennetini müjdeleyen ve va'deden âyet-i kerîmelere geldikçe durur ve bu nimetlere nail olmasını Allah'dan dilermiş. Yine kıraati esnasında bir azab âyetine de rastlayınca durur ve ondan Allah'a sığınırmış. Bir tesbîh ve tekbîr âyetine rastlayınca teşbih ve tekbir okur, duâ ve istiğfar âyetine gelince de dua ve istiğfar edermiş.

2. Resûl-i Ekrem (s.a.) Hazretlerinin bu uygulaması namazda müjde âyetlerine uğradıkça müjdelenen nimeti Allah'dan istemenin, azab âyetlerine uğradıkça da Allah'a sığınmanın caiz olduğunu ifâde etmektedir.

Nitekim Şafiî ulemâsının görüşü böyledir. Bu hususta namazın farz olmasıyla nafile olması arasında herhangi bir fark yoktur. Namaz kılan kimsenin imam veya imama uymuş bir kimse olması arasında bir fark yoktur.

3. Mâliki ulemâsına göre de nafile namazlarında bu şekilde hareket etmek caizse de farz namazlarda caiz değildir. Ancak imamın arkasında namaz kılmakta olan kimse için kıraat esnasında Resûl-i Ekrem'in ismi geçecek olursa salâvât getirmek, müjde âyetlerine gelince Allah'dan istemek, azab âyetlerine gelince de Allah'a sığınmak caizdir. Hanefîlere göre ise, müjde âyetlerine gelince Allah'tan istemek, azab âyetlerine gelince Allah'a sığınmak, sadece nafile namazlarda caizdir.

4. Ahmed b. Hanbel, İshâk ve Davûd-i Zâkirî'ye göre namaz kılan kimse rükû ve secdelerde mevzumuzu teşkil eden hadisteki gibi duâ edebilir.

Bu hususta kılman namazın farz veya nafile olması arasında fark yoktur. Hanbelîlerden İbn Kudâme el-Mugnî isimli eserinde şunları söylemektedir: "Namaz kılan kimsenin rükûunda üç defa "sübhâne Rabbiye'1-azîm" secdesinde de üç defa "Subhâne Rabbiye'l-a'la" demesinde bir sakınca yoktur."[24]

5. İbrahim en-Nehaî, Hasan el-Basrî, Ebû Hanife, Ebû Yûsuf, Muhammed ve bir rivayette İmam Ahmed Hazretlerine göre rüku'da sünnet olan üç defa "Sübhane Rabbiye'1-azîm" secdede ise, üç defa "sübhâne Rabbiye'l-a'lâ" demektir. Sünnetin en aşağı mertebesi budur. Tahâvî'nin beyânına göre rüku ve secdelerde üçer defadan aşağı kalmamak fakat daha fazla da okumamak gerekir. Ancak Tahâvî'nin sözü farz namazlar hakkındadır. Nafilelerde ise üçden dilediği kadar yukarıya çıkmak caizdir.

Mârûdî'ye göre kemalin en aşağı derecesi üç, yukarı derecesi onbir veya dokuz, orta derecesi beş defa teşbihte bulunmaktır. "Hidâye" şerhlerinden bazısında "namaz kılanın rüku ve sücud teşbihlerinde üçten ona kadar çıkması imam-i azama göre efdaldır imameyne göre ise, yediye kadar çıkmak efdaldır" denilmektedir.

6. Rükû ve secdelerdeki teşbihlerin hükmü de imamlar arasında ihtıulhdir.Ebû Hanife, Mâlik ve Şafiî Hazretlerine göre bunlar sunneuir. Terkinden dolayı birşey lâzım gelmez. Yalnız kasten terk etmek mekruh olur. İmam Ahmed b. Hanbel ile İshâk'a göre rükû ve secdelerde zikir vâcibPr. Kasten terk edilirse namaz bozulur. Unutarak terk edilirse, namaz

bozulmaz. Yalnız İmam Ahmed'e göre secde-i sehv lâzım gelir. İmam Ahmed'in diğer bir kavline göre rüku ve secdelerdeki zikirler sünnettir. Zahirîlerden İbn Hazm bunların farz olduğunu söylemektedir.[25]

872. ...Âişe (r.anha)'den rivayet edilmiştir: Peygamber (s.a.)'in rükû ve sücudunda "sübbûhun, kuddûsun, rabbu'l-melâiketi verrûhi Münezzehsin! Mukaddessin! Meleklerle Ruhun rabbisin (Ey Allahım)" derdi.[26]

Açıklama

Sübbûh ve kuddûs kelimeleri sebbûh ve kaddûs şeklinde de okunabilirse de, birinci şekilde okunuşları daha fasîh ve bu şekilde rivayetleri daha çoktur. Ulemâdan bazılarına göre bunlar Allah'ın birer sıfatıdır. Bir takımları Allah'ın ismi olduklarım söylemişlerdir.

Sübbûhun'un mânâsı, "Allah Teâlâ'nın kendisine lâyık olmayan şeylerle, şerik ve nazîrden münezzeh olması" demektir.

Kuddûs ise Allah Teâlâ'mn kendisine lâyık olmayan her şeyden temizlenmiş olması mânâsına gelir. Bazılarına göre kuddûs mübarek demektir.

"Ruh" tan murad, bazılarına göre büyük bir melektir. Bir takımları bundan maksadın Cibril aleyhisselâm olmasını muhtemel görmüşlerdir. "Ruh" meleklerin de göremedikleri bir takım mahluklardır, diyenler de olmuştur.

Metinde geçen bu zikirlerin namazda okunması mevzuu ulemâ arasında ihtilaflıdır. Biz bir önceki hadisin açıklamasında bu mevzuda yeterli bilgiyi verdiğimiz için burada tekrara lüzum görmedik.[27]

873. ...Avf b. Mâlik el-Eşcâî[28] 'den; demiştir ki: Resûlullah (s.a.) ile birlikte bir gece namaz kıldım. Kalktı (birinci rekatta) Bakara sûresini okudu. Her rahmet âyetine geldikçe durdu (ve Allah'dan rahmet) istedi. Azab âyetine geldikçe de durdu (ve Allah'a) sığındı. Sonra "Sübhâne zi'1-ceberûti ve'I-kibriyâi vel-azameti = kahr ve kudret sahibi, izzet ve saltanat sahibi, ululuk ve azamet sahibi olan (Rabbimi) teşbih (ve tenzih) ederim" diyerek kıyamı kadar rükûda kaldı,sonra kıyamı kadar da secdede kaldı. Secde halinde iken de bu dualara benzer dualar okudu. Sonra (ikinci rekata)

kalktı, sonra (üçüncü rekatta) bir sure (dördüncü rekatta da diğer) bir sûre okudu.[29]

Açıklama

Bu hadis-i şerif dört rekatlı namazların her rekatında Kur'ân okunacağına delâlet etmektedir. Ancak (136.) babta geçen hadis-i şeriflerin açıklamasında beyân ettiğimiz gibi Şafiî ulemâsına göre her rekatta Fatiha okumak farz ise de, Hanefîlere göre okunması farz olan Kur'-ân'ı farz namazların ilk iki rekatında okumak vâcibtir. Sadece bir âyet okumakla bu farz yerine getirilmiş olur. İmam Şafiî'nin delili " Kıraatsiz namaz yoktur ve her bir rekat başlı başına namazdır" mealindeki 819 numaralı hadistir.

Mâlikîlere göre namazın üç rekati, tümü mesabesinde olduğundan namazın üç rekatında Kur'ân okumakla farz olan kıraat yerine getirilmiş olur. Hanefî ulemâsına göre farz namazların üçüncü ve dördüncü rekâtlarında sadece Fatiha okumak sünnettir. Çünkü Buharı ve Müslim'in ittifakla rivayet ettikleri Ebû Katâde hadisinde şöyle buyuruluyor: "Resûl-i Ekrem (s.a.) öğle ve ikinde namazlarında ilk iki rekâtta Fatiha ile beraber birer sûre okurdu. Son iki rekatta ise, sadece birer Fatiha okurdu.""Kur'ân'dan kolayınıza geleni okuyunuz"[30] âyet-i kerimesiyle namazda Kur'ân okumak farz kılınmış olmakla beraber, özellikle, Fatiha'nm ve Fâtiha'ya ilâvden bir miktar Kur'an okunması vâcibtir. İşte bunların hepsi farz olan kıraati meydana getirmektedir. Her ne kadar bazı vakitlerde okunacak sûrelerin uzunluk miktarları sünnet kılınmış ise de bunların hepsi (Hatta bir namazda hatim bile indirilse) farz olan kıraattan sayılır. Namazda farz olan kıraatin vâcib miktarından aşağı olmaması da vâcibtir. Bunda azı mekruh olur, fazlası sünnet sayılır.

Her ne kadar mevzumuzu teşkil eden hadis-i şerifte Resûl-i Ekrem (s.a.)'in Fatiha okuduğundan bahsedilmemişse de Ahmed b. Hanbel'in Müs-ned'inde rivayet ettiği "Fâtihasız namaz olmaz" hadis-i şerifi namazda Fâtiha'nın okunacağına delâlet eder.

Metindeki "Resûl-i Ekrem üçüncü ve dördüncü rekatlarda birer sûre okudu" sözünden maksat, bazılarına göre Nisa ve Mâide Sûreleridir. Ancak yukarıdaki açıklamalarımızdan da anlaşıldığı gibi üçüncü ve dördüncü

rekatlarda zamm-i sûre okumak Hanefi ulemâsına göre nafile namazlara mahsustur.[31]

874. ...Huzeyfe (r.a.)'den (rivayet edildiğine göre kendisi) bir gece Resûlullah (s.a.)'i (teheccüd) namazı kılarken görmüş (Resûl-i Ekrem önce); “Allahu ekber Allahu Ekber Allahu ekber zul'-melekûti ve'1-ceberûti vel kibriyâi ve'1-azameti" Allah en büyüktür, Allah en büyüktür, Allah en büyüktür, izzet ve saltanat sahibidir, kahir ve kudret sahibidir, ululuk ve azamet sahibidir" deyip sonra istiftah etmiş ve (Sûre-i) Bakara'yı okuyup sonra rükû'a varmış, rükûu (sûre olarak) kıyamı kadarmış. Rükûunda "subhâne rabbiye'l-azîm, sübhâne rabbiye'I-azim = büyük olan rabbimi teşbih (ve tenzih) ederim" demiş. Sonra rükûu kadar da'ayakta kalıp "Li rabbîyei-hamdü = rab-bim için hamd olsun" demiş, sonra secdeye varmış ve secdesi de kıyamı kadar sürmüş. Secdesinde "sübhâne rabbiye'l a'I == yüce olan rabbimi teşbih (ve tenzih) ederim" deyip sonra secdeden başım kaldırmış ve iki secde arasında "rabbiğfirlî, rabbiğfirlî = ey Rabbim beni bağışla, ey rabbim beni bağışla" diyerek secdesindeki kadar oturmuş ve (bu şekilde) dört rekat namazkılmış ve bu namazda (sure-i) Bakara, âl-i İmrân, Nisa, Mâide veya En'am'ı okumuştur. (Râvi) Şu'be (Resûl-i Ekrem'in okuduğu sûrenin En'âm mı yoksa Mâide mi olduğunda) tereddüt etmiştir. [32]

Açıklama

"Sonra istiftah etmiş*' sözü "Fatiha okudu" anlamına gelebileceği gibi, "subhâneke duasını okudu" anlamına da gelebilir. Aynı zamanda bu kelime "iftitah tekbiri aldı" anlamını da ifâde etmektedir.

Bu durumda Resûl-i Ekrem (s.a.)'in tercümesini sunduğumuz duayı iftitah tekbirinden önce okumuş olması mümkün olduğu gibi, sonra okumuş olması da mümkündür. Ayrıca bu hadis-i şerifte Resûİ-i Ekrem'in birinci rekatta Bakara, ikinci rekatta ÂI-i İmran, üçüncü rekatta Nisa Sûresi'ini okuduğu; dördüncü rekatta da Mâide veya En'âm surelerinden birini okuduğu ifâde ediliyor ki bu, Resûl-i Ekrem'in dört rekatlı namazların her rekatında Fâtiha'dan sonra zamm-i sûre okumuş olduğunu gösterir. Bir önceki hadis-i şerifte de ifâde ettiğimiz gibi, her rekâtta Fâtiha'dan sonra

zamm-i sûre ve sözü geçen duayı okumak Hanefî ulemâsına göre sadece nafile namazlarına mahsustur. Zaten hadis-i şerifin metninden de Resûl-i Ekrem (s.a.)'in kılmış olduğu bu namazın teheccüd namazı olduğu anlaşılmaktadır.

Metindeki "sübhane rabbiyelazîm" sözünün iki kere tekrarlanışına bakarak Resûl-i Ekrem'in bu teşbihi sadece iki kere tekrarladığım zannetmek ,doğru değildir. Bu teşbihin metinde iki kere zikredilmesinden maksat, Resûl-i Ekrem'in bunu defalarca tekrarladığını ifâde etmektedir. Nitekim biz bu meseleyi 871 numaralı hadis-i şerifte genişçe açıkladık. Hadis âlimlerinin beyânına, göre metinde geçen "lirabbiye'l-hamdu" cümlesini Resûl-i Ekrem rükû'dan doğrulduktan ve "semiallahü limenhamideh" dedikten sonra söylemiştir. Aynı zamanda bu hadis-i şerif Hz. Peygamberin okuduğu bildirilen bu gibi teşbihleri ve duaları nafile namazların kavme ve celselerinde okumanın caiz olduğuna da kesinlikle ve açıkça delâlet etmektedir.[33]

147 - 148. Rükûda Ve Secdede Dua

875. ...Ebû Hüreyre (r.a.)'den; Resûlullah (s.a.) şöyle buyurmuştur: "Kulun Rabbine en yakın olduğu (hal) secde hâlidir. Öyleyse (secdede iken) çokça duâ ediniz."[34]

Açıklama

Kulun Allah Teâlâ'ya yakın olmasından murad O'nun rahmetine ve affına yakın olması demektir.

"Akrabû" kelimesi mubtedâdır. Haberi ise, mahzufdur. Kendisinden sonra gelen "ve hüve sâcidun" cümlesi haberin yerini tuttuğu için ayrıca haberin zikrine lüzum görülmemiştir. "Min rabbihi" kelimesi de "min rahmeti Rabbihi" mânâsındadır. "Mâ" kelimesi de zaman mânâsına gelmektedir. Allah'ın rahmeti hal-mahal alakası ile mecazen zamana izafe edilmiştir. Netice olarak kulun Allah'a en yakın olduğu zamanın secdede bulunduğu zaman olduğu bu hadis-i şeriften anlaşılmaktadır. Çünkü tevâzuun en son haddi secde halinde gerçekleşmektedir. Secdede aynı zamanda kibrin ortadan kalkışı, nefsâniyetin kırılıp yok oluşu vardır. Çünkü

nefis, sahibine hiçbir zaman böylesine bir tevâzuyu emretmediği gibi sahibinin bu şekilde tevazu ve mezellet göstermesine de tahammül edemez. Bu bakımdan kul secdeye varınca nefsine karşı koymuş ve ondan uzaklaşmış olur. Bilindiği gibi kul nefsinden uzaklaşınca Allah'a yaklaşır. İşte bunun içindir ki Resûl-i Ekrem (s.a.) Efendimiz secdede iken duanın çokça yapılmasını tavsiye buyurmuştur.[35]

Secde mi, kıyam mı daha faziletlidir?

Bu hadis-i şerif secdede iken duanın çokça yapılmasını tavsiye etmekle beraber secdenin de sık sık yapılmasına uzatılmasına delâlet etmektedir. Aynı zamanda secdenin kıyamdan daha faziletli olduğunu söyleyenler için de bir delildir. Bilindiği gibi secdenin mi yoksa kıyamın mı daha faziletli olduğu meselesi ulemâ arasında ihtilaflıdır. Her iki tarafın da kendilerine göre delilleri vardır. Bu,mesele ile ilgili görüşler kısaca şöyledir:

1. Secdeyi ve rükû'u uzatmak kıyamı uzatmaktan daha faziletlidir.Tirmizî ve Beğavî bunu bir cemaatten nakletmişlerdir. Abdullah b. Ömer de tou görüştedir. Nitekim mevzumuzu teşkil eden hadis-i şerif de bunu ifade etmektedir. Ayrıca Müslim ve İmam Ahmed'in Sevbân'dan naklettikleri şu hadis-i şerif de buna delâlet etmektedir: "Allah'a çok çok secde etmeye bak. Çünkü eğer sen Allah için bir secde yaparsan, onun sayesinde Allah senin bir dereceni yükseltir ve onun sayesinde bir günahını indirir."[36]

2. Kıyamı uzatmak rükû ve sücûdu çoğaltmaktan daha faziletlidir. Nitekim İmam Şafiî ile Ebû Hanife bu görüştedirler. İmam Ahmed ile Müslim'in Hazreti Câbir'den rivayet ettikleri şu hadis de bu imamların görüşünü te'yid etmektedir: "Namazın en faziletlisi kunûtu uzun olandır".[37]

3. Mâliki ulemâsı bu mevzuda ikiye ayrılmış, bir kısım rükû ve secdenin bir kısmı da kıyamın daha faziletli olduğunu kabul etmiştir.

4. İmam Ahmed b. Hanbel ise, bu mevzuda sükûtu tercih etmiştir.

Bu hadis-i şerif kulun, secde halinde Allah'a daha yakın olduğunu ifâde ettiği halde, İmam Ebû Hanife ve İmam Şafiî gibi zatların kıyamın daha faziletli olduğunu söylemelerinin sebebini kendileri şöyle açıklamışlardır: "Secdede kulun Allah'a daha yakın olması, secdenin kıyamdan daha faziletli

olduğuna değil, ancak duanın secdede daha makbul olduğuna delâlet eder. Aynı zamanda kıyamda Kur'ân okunur, rükû' ve secdede ise, teşbih okunur. Kur'-ân'm teşbihten daha faziletli olduğu ise aşikârdır." Bu sözler aynı zamanda bu mevzudaki hadislerin arasını uzlaştırmakta ve herhangi bir çelişkinin bulunmadığını göstermektedir.

"Secdedeyken çokça duâ ediniz." cümlesi aveti nazil olduğu zaman, Resûlullah (s.a.) "bunu rükunuzda okuyunuz" âyeti kerimesi nazil olduğu vakit de "bunu secdenizde okuyunuz'* buyurdu" mealindeki 861 numaralı hadis-i şerife de aykırı değildir. Çünkü duâ, zikir ve teşbih etmek gibi manalara gelir, bu bakımdan bu cümledeki duadan maksat, "Allah'ı teşbih ve tenzih etmek" anlamına-dır, denilebilir. Şayet buradaki dua kelimesinin mutlak istemek manasında kullanıldığı kabul edilirse, o zaman 861 numaralı hadisteki teşbihin hem farzlara, hem de nafilelere şâmil olduğu, konumuzu teşkil eden hadisteki dua emrinin sadece nafilelere mahsus olduğu söylenebilir. Çünkü nafilelerde farzlara nispetle genişlik vardır. Bu bakımdan nafile namazların secdelerinde her türlü zikir ve duâ yapılabilir. [38]

876. ...İbn Abbâs (r.a.)'dan (rivayet edildiğine göre); Peygamber, (son hastalığında kapısında bulunan) perdeyi açmış ve halkın Ebû Bekir (r.a.)'in arkasında (namazda) saf olmuş halde durduklarını görmüş (namaz bitince); "Ey Nas! Şu bir gerçek ki, müslümanın göreceği yahut ona gösterilecek sâlih rü'yâdan başka Peygamberliğin müjdelerinden hiç bir şey kalmamıştır ve ben kesinlikle rükû ve secde hâlinde Kur'ân okumaktan nehyolundum. Kükû'da Allah'ı tazim ediniz. Ama secdede duâ etmeye çalışın, zira secde halinde duanız kabul olunmaya daha lâyıktır" buyurmuştur.[39]

Açıklama

Resûl-i Ekrem bu konuşmasını son hastalığı esnasında yapmıştır. Nitekim Müslim'in rivayetinde bu nokta şöyle açıklanmaktadır: "Resûlullah (s!a.) perdeyi açtı, vefatına müncer olan bu hastalığında başı sarih idi ve üç defa: "Allah'ım, tebliğ ettim mi?" dedi. (Sonra şunları ilâve etti:) "Hiç şüphe yok ki salih bir kulun göreceği yahut kendisine gösterileceği rü'yudan başka Peygamberliğin müjdecilerinden hiçbir şey kalmamıştır."[40]

Resûl-i Ekrem maraz-i mevtinde namaz kıldırmaya gidemediği için, halk Resûl-i Ekrem'in kendilerine mescid imamı olarak tayin ettiği Ebû Bekir'in arkasında namaz kılarken Nebiyyi Zişan Efendimiz kendisinde biraz hafiflik hissettiği için yatağından kalkarak mescide gelmiş ve kapıda bulunan perdeyi aralayarak cemaat halinde namaz kılmakta olan ümmetini memnuniyetle seyretmiş, namaz sona erince tercemesini sunduğumuz özlü konuşmasını yapmıştır. Resûl-i Ekrem (s.a.); "Peygamberliğin müjdecilerinden müslümanın göreceği salih rü'yadan başka birşey kalmamıştır" sözleriyle, kendilerinin çok yakın bir zamanda vefat edeceğine ve veâtıyle nübüvvet alâmetlerinin sona ereceğine işaret etmiştir.

Salih rü'yadan maksat mutlaka gerçek rü'ya değil, mülayim ve gönle muvafık olan rü'yadır. Çünkü sâdık rü'ya bazan elem verici olabilir. Halbuki müjde, arzu edilen birşey vücuda geldiği zaman verilir. Resûlullah (s.a.) Efendimizin "Ben kesinlikle rükû' ve secde halinde Kur'ân okumaktan nehyolundum" buyurması, her ne kadar görünüşte hitabın kendisine mahsus olduğunu gösteriyorsa da gerçekte bu hitab bütün müslümanlara şâmildir. Çünkü Resûl-i Ekrem (s.a.) bütün müslümanlara bir örnek ve bir nümûne-i imtisal olarak gönderilmiştir. Bu bakımdan bütün müslümanlar her işlerinde ona uymakla mükelleftirler. Ancak herhangi bir ilâhî emrin sadece Resûl-i Ekrem'e mahsûs olduğuna dâir bir karine bulunursa, o zaman bu emrin Resûl-i Ekrem'in şahsiyle ilgili olduğuna hükmedilir. Secde veya rüku'da Kur'ân okumanın yasaklanmasını Resûl-i Ekrem'e tahsis eden herhangi bir karine bulunmadığı gibi, "rükû halinde Allah'ı ta'zim edin, secdede ise dua etmeye çalışın" sözleri bu yasak ve emirlerin bütün ümmete şâmil olduğunu açıkça göstermektedir. Rüku ve secde hallerinde Kur'ân-ı Kerim okumanın yasaklanmasındaki hikmet, Kurân'a olan saygıya ve Kur'ân okuyan kimsenin makamının yüksekliğine bağlanabilir. Çünkü rükû' ve secde halleri her ne kadar manen şerefli ve faziletli haller ise de, görünüşte zillet ve meskenet halleridir. Halbuki Allah Teala'nın Kurân'ım okuyan kimsenin onu sânına lâyık bir halde okuması gerekir. Buna; "Kur'ân okumak bir ibadettir. İbâdete en uygun olan hal de zillet ve meskenet halidir" diye itiraz etmek doğru değildir. Çünkü ibâdette aranan meskenet ve zillet kalpte duyulan zillet ve meskenettir. Zahirî meskenet ikinci derecede kalır. Kur'ân okurken ise, zahiren Kur'ân'a uygun olan bir makamda bulunmak icabeder. [41]

Hattâbî'ye göre ise, rükû ve secde halleri insanların yapacakları dua ve tesbihâta tahsis edilmiştir. Bu bakımdan Resûl-i Ekrem Allah sözüyle kul sözünün birleştirilmesini önlemek için rükû ve secdede Kur'ân okumayı yasaklamıştır.

Hanefî ulemasından İbn Melek'e göre ise bunun hikmeti, şöyle açıklanabilir: Namaz rükünlerinin en faziletlisi kıyamdır. Zikirlerin en faziletlisi ise, Kur'ân'dır. Bu bakımdan en efdal zikir olan Kur'ân-i Kerim, en efdal rükün olan kıyama tahsis edilerek diğer zikirlerle müsavi oldujşu kanaatinin doğması önlenmiştir.

Rükû' ve secdede Kur'ân okumanın hükmüne gelince:

1. Ulemânın büyük çoğunluğuna göre rüku ve secdede Kur'ân okumak mekruhtur.Ebû Hanife'ye göre ise, sehven okunursa sehv secdesi gerekir.

2. Şafiî ulemasına göre rükû ve secdede Fatihanın okunması hakkında iki görüş vardır:

a. Fatiha okumak da diğer âyetleri okumak gibi mekruhtur. Bu görüş Şafiî ulemasının en sahih görüşüdür.

b. Eğer Fatiha rükû ve secdede bile bile okunursa haram işlenmiş olur ve namazı bozar.Fakat sehven okunursa bir şey lâzım gelmez. İmam Şafiî (r.a.) ise; "Fatiha rükû ve secdede ister sehven ister bile bile okunmuş olsun, mutlaka sehv secdesini gerektirir," demiştir.

Hadis-i şerifin sonunda Resûl-i Ekrem (s.a.) rükûda "Sübhâne Rabbiye'l-azîm" diyerek Cenab-ı Hakk'ı ta'zim etmeyi, secdede çokça dua etmeyi emretmiştir. Bundan önceki hadisin şerhinde de açıkladığımız gibi eğer buradaki duadan maksat dua kelimesinin kapsamı içine giren teşbih ve tenzih ise, hem farz hem de nafile namazlara şâmildir. Eğer sadece "istemek, yardıma çağırmak" anlamında kullanılmışsa o zaman bu emrin şümulüne sadece nafile namazlar girer. Çünkü Resûl-i Ekrem'in farz namazların rükû ve secdelerinde bu mânâda duâ ettiği vaki değildir. Ancak bilindiği gibi nafile namazlarda farz namazlara nispetle biraz daha fazla genişlik olduğundan nafilelerde bu mânâda dua da yapılabilir.[42]

Bazı Hükümler

1. Müzminin sadık rüya görmesi mümkündür.

2. Rükû ve secdede Kur'ân okumak yasaklanmıştır.

3. Nafile namazların rükû ve secdelerinde duâ etmek caizdir.[43]

877. ...Âişe (r.anhâ)'den; demiştir ki: Resûlullah (s.a.) rükûun-da ve secdesinde Kur'ân'daki; âyetinin manasına yönelerek "Allah'ım, seni teşbih (ve tenzih) ederim. Ey Rabbimiz (sana) hamelinle (hamdederim), Allah'ım, beni bağışla" (teşbihini) çok okurdu.[44]

Açıklama

Her ne kadar Müslim'deki rivayet Resûl-i Ekrem'in bu duayı namazda mı yoksa namaz dışında mı okuduğunu açıklamıyorsa da Ebû Davud'un bu rivayetinde ve Buhârî'nin naklettiği Hz. Âişe hadisinde namaz içerisinde okuduğu açıkça ifade edilmektedir. Nitekim Müslim'in rivayet ettiği diğer bir hadiste şöyle buyuruluyor: "Resûlullah (s.a.) “Allah'ı hamdine bürünerek teşbih eylerim, Allah’tan mağfiret diler, O'na tevbe ederim" sözlerini çok söylüyordu.

Ben: "Yâ Resûlullah! Görüyorum ki, "Allah'ı hamdine bürünerek teşbih eylerim, Allah'dan mağfiret diler, O'na tevbe ederim" sözlerini çok söylüyorsun" dedim. Resûlullah (s.a.); "Rabbim bana ümmetim hakkında bir alâmet göreceğimi haber verdi. Ben onu gördüm mü Allah'a, hamdine bürünerek teşbih ederim. Allah'dan mağfiret diler O'na tevbe ederim" sözlerini çok söyleyeceğim işte o alâmeti gördüm: (Alâmet şudur): "Allah'ın yardımı ile fetih (yani Mekke'nin fethi) geldiğinde sen de insanların takım takım Allah'ın dinine girdiklerini gördüğünde hemen rabbinin hamdine bürünerek teşbih et ve O'ndan mağfiret dile. Çünkü Allah tevbeleri çok kabul edicidir"[45] (Nasr Suresi).

cümlesine Buhârî şârihi Aynî "Kur'ân'la amel ederdi" sözünden maksat mecazen Kur'ân'ın bir kısmıyla amel ederdi, demiştir. Yâni; âyeti kerimesiyle amel etmek demektir. "Yeteevvelü" kelimesi aslında bir şeye dönmek anlamına gelirse de buradaki mânâsı yukarıda geçen âyet-i kerimedeki emrin mânâsına dönüp ona sarılmak ve onunla amel etmek demektir. Biz tercümemizde kavis içindeki açıklamalarımızla bu manaya işaret etmek istedik,

Âyet-i kerimedeki "fesebbih" emrinden Allah'ı teşbih mânâsı anlaşılabileceği gibi, "Allah'a ha m d et" mânâsı da anlaşılabilir. Çünkü teşbih aynı zamanda hamdetmek mânâsına da gelir. Bu durumda sadece "Sübhânellah" veya "elhamdülillah" demekle bu emrin gereği yerine getirilmiş olabilir. Ancak hadis-i şerifteki "sübhanekellahümme Rabbena ve bihamdik" cümlesine bakılırsa, âyet-i kerimedeki emrin yerine getirilebilmesi için teşbih ile hamdin birleştirilmesi gerektiği anlaşılır. Bununla beraber Resûlullah'ın namazındaki teşbih ve hamdleriyle ilgili bütün hadis-i şerifler bir arada mutalea edilirse, hadiste.geçen bu teşbihini nafile namazlarda okuduğu anlaşılır. Ancak Resûl-i Ekrem'in bu teşbihleri vefatına yakın zamanlarda Nasr Suresi nazil olduktan sonra okumaya başladığına bakılırsa, bu teşbihinin Peygamber (s.a.)'in kendine has bir teşbih olduğu da söylenebilir.[46]

878. ...Ebû Hureyre (r.a.)'den rivayet edilmiştir: Peygamber (s.a.) secde halinde iken "Allah'ım günahımın hepsini, küçüğünü büyüğünü, önünü-sonunu bağışla" derdi.

(Râvî) îbnu Serh, rivayetinde “açığını gizlisini" kelimelerini de ilâve etti.[47]

Açıklama

Hadis-i şerifte küçük günahların büyük günahlardan önce zikredilmesinin hikmeti, çoğu zaman büyük günahların küçük günahlarda ısrar etmekten ve onları önemsememekten neş'et etmesiyle açıklanabilir. Her ne kadar Hattâbî, kelimelerine "küçüğünü -büyüğünü" diye mânâ vermişse de, esasen günahı küçük görmettln de büyük günahlardan olduğu düşünülürse, bu kelimelere " günah I aV im in azım da çoğunu da affet" diye mânâ vermek daha doğru olur.

Bu hadisin ravilerinden Ahmed b. es-Serh, Resûl-i Ekrem'in bu duasının sonunda "Alâniyyetehü ve sirrahü = açığını, gizlisini" dediğini rivayet etmektedir. Günahın gizli ve aşikâr olması ise, kullara nisbetledir. Yoksa Allah'a nisbetle gizli olan hiç birşey yoktur.

Resûl-i Ekrem Efendimizin hiçbir günâhı olmadığı halde bütün günahlarının azını-çoğunu, Önünü-sonunu, açığım-gizlisini dile getirmek

suretiyle bütün bunların affını dilemesi, onun kulluğundaki samimiyeti, Allahu Teâlâya muhtaç olduğunu itiraf ve ümmetine bu duayı ta'lim etmek istemesiyle açıklanabilir.[48]

879. ...Hz. Âişe'den; demiştir ki: Bir gece Resûlullah (s.a.)ı (odamızda) bulamadım. (Kendisini odamızdaki her zaman) namaz kıldığı yer (mescid)de aradım. Bir de ne göreyim; ayakları dikilmiş bir halde secdede bulunuyor ve (şöyle) diyor(du): "Senin gazabından rızana, azabından affına, Senden (yine) Sana sığınırım! Seni övmeyi (gereği kadar) sayıp bitiremem. Sen kendini nasıl övdünse öylesin."[49]

Açıklama

Metinde geçen "kendisini namaz kıldığı yer (mescid)de araştırdım" sözünden maksat "kendisini odanın içinde na

maz kılmaya tahsis edilen yerde aradım" demektir. Nesâî'nin rivayetinde ise, bu olay şöyle ifade edilmektedir: "Bir gece Resûl-i Ekrem'i bulamadım. Eşlerinden birinin yanına gitmiş olabileceğini düşünüyordum.

Evde namaz kılmak için tahsis edilen yerde rükû yahut da sü'cûd halinde gördüm."

Müslim'in rivayetinde ise; "Bir gece Resûlullah (sallallahü aleyhi vesellem)i yanımda göremeyince kendisini araştırdım. Derken elim onun secdegâhında dikilmiş olan ayaklarına dokunu verdi" denilmektedir. Eğer buradaki mescid kelimesiyle evin içindeki namaz kılınan yer değil de evin bitişiğindeki Mescid-i Nebevî kast ediliyorsa o zaman bu hadis-i şerife şöyle mana vermek gerekir: "Bir gece Resûlullah (s.a.)'ı yanımda bulamadım. Elimi odanın mescide açılan penceresinden mescide uzattım. Elim secdegâhında iken onun dikilmiş olan ayaklarına dokunuverdi." Nitekim bazı rivayetlerin ifadesi böyledir.

"Senin gazabından rızana, azabından affına, Senden yine Sana sığınırım" duasının mânâsı ile ilgili olarak Hattâbî şunları söylemektedir: "Bu sözde şöyle bir incelik vardır: Resûlullah (s.a.) Allah Teâlâ'nın gazabından yine onun rızâsına, azabından affü keremine sığınmıştır. Rızâ ile gazab, azabla af birbirlerine zıt kelimelerdir. Söz, zıddı olmayan Allah Teâlâ hakkında olunca, zıddı olmadığı için bu zıtlığı şeklen devam ettirerek

Allah'dan Allah'a sığınmıştır. Bunun mânâsı, ona karşı yaptığı ibâdet ve senalarda vaki olan kusurlardan dolayı Allah'dan af dilemekdir."

Merhum Elmalılı Hamdi Efendi âyet-i kerimesini tefsir ederken şunları söylemektedir: "Gönüller fânî varlıklara bağlandığı zaman genellikle korku ile ümidin kaynağını başka başka görür ve o zaman bakarsınız bir tarafta dilber sevgi mabudları, bir tarafta da kahraman korku ma'butları dizilmiştir. İkisinin arasında kalan zavallı kalb ikisine de kendini sevdirip korkusunu defetmek ümidine ermek için ne heyecanlarla kıvranır, nice mantıksız tezellüller ve ta'zimler izhar ederek çırpınır, tapınır ve kendi fikrince bu bir ibâdet olur. Faîcat ne fâide ki, nazarında ümidi veren başka, korkuyu veren başka ve bunları birleştiren hâkim temel yok... Susuzluğum-daki hararet ve suyu içtiğim zamanki neş'e sadece sudan kaynaklanıyorsa, her susadığım zaman suya koşmamın bir mânâsı vardır. Fakat bunlardan biri suyun diğeri ateşin eseri ise, sudan ateşe, ateşten suya koşmak yorgunluğu iyice arttırmaktan başka bir netice vermez."

Aynı zamanda "senin gazabından affına sığınırım" cümlesinde "rahmetim gazabımı geçmiştir"[50] hadis-i şerifine işaret;

"Seni övmeyi (gereği kadar) sayıp bitiremem" cümlesinde de "Eğer Allah'ın nimetlerini saymaya kalkarsanız, sayamazsınız"[51] âyet-i kerimesine işaret vardır.[52]

Bazı Hükümler

1. Kadına dokunmakla abdest bozulmaz.

2. Secdede iken ayakları dikerek ayak parmaklarının secdeye varmasını sağlamak lâzımdır. Nitekim merhum M.Zihnî Efendi bu meseleyi açıklarken şunları söylemektedir: "Namazın şartlarından biri de secde halinde -el ve dizlerden birini ve ayak parmaklarından bir kısmını- kıbleye çevirmiş olarak secde yapmaktır. Daha önce de bu meseleye temas edildiği üzere ayağın dış yüzünü yere doğru getirerek yapılan secde kâfi görülmemektedir. Zira ayağın yüzü secde mahalli değildir. Çünkü bu mevzudaki hadis-i şerifte:

"Ben yedi aza üzerine secde etmekle emrolundum. Alın, iki el, iki diz, ve iki ayağın parmaklan"[53]

Görülüyor ki secdeye varınca ayakları dikerek ayak parmaklarının secdeye varmasını sağlamak namazın şartlarındandır.[54]

148 - 149. Namazda Dua

880. ...Âişe (r.anhâ) Resülullah (s.a.)ın namazında şöyle duâ ettiğini haber vermiştir: "Ey Allah'ım, kabir azabından, Mesih-i deccâ-lin fitnesinden, hayatın ve ölümün fitnesinden sana sığınırım. Ey Allah'ım, günahdan ve borçtan da sana sığınırım." Birisi (kendisine) "Borçtan ne çok Allah'a sığınıyorsunuz?" deyince Resülullah (s.a.) cevaben şöyle buyurdu: "Kişi borçlandı mı, konuşur yalan söyler, söz verir, yerine getirmez"[55]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte Cenab-ı Peygamber dört şeyden Allah'a sığınmıştır:

1. Kabir azabından,

2. Mesih-i Deccâl'ın fitnesinden,

3. Hayatın ve ölümün fitnesinden

4. Günah ve borçtan.

Resülullah (s.a.) Efendimiz namazın sonunda selâm verdikten sonra hadis-i şerifte ifâde edildiği şekilde duâ ederdi. Bu dört şeyden Allah'a sığınması kendisinin bu tehlikelere mâruz kaldığından değil, bu tehlikelerin ümmetini beklediğinden ve onlara bunları haber vermek ve Allah'a nasıl dua edileceğini öğretmek istemesindendir. Mesih-i Deccâl'ın kendisinden çok sonra çıkacağını bildiği halde onun fitnesinden de Allah'a sığınması yine bu hikmete bağlıdır. Aynı zamanda bu duâ sayesinde mü'minler kendilerini bekleyen bu tehlikeleri tanımak ve onlardan korunmak için daha önceden tedbir almak imkânım bulmuş olurlar. Meselâ, Deccâl'ın birgün çıkacağı haberi mü'minler arasında yayılarak nesilden nesile intikal eder. Herkes onun mü'min-lere ne gibi zararlar verebileceğini ve vasıflarını daha önceden bütün ayrıntılarıyla tanımak fıpsatını bularak hazırlıklı ve tedbirli olurlar. Bu sayede Deccâl zuhur ettiği zaman, onu tanımakta ve zararlarından korunmakta güçlük çekmezler.

Resûl-i Ekrem (s.a.)'in Deccâl'in şerrinden Allah'a sığınmasının ümmeti namına olduğu da düşünülebilir. Esasen, altının değerini anlamak için ateşe

koymaya fitne denir. Daha sonra bu tâbir her türlü deneme ve imtihan için de kullanılmaya başlamıştır. Bu da gösteriyorn ki, ümmet-i Muhammed yukarıda geçen dört tehlike ile karşı karşıya gelecekler ve bunlarla imtihan edilecekler.

Bilindiği gibi Hz. İsa'ya İsa'yı Mesih, Deccâl'a da Mesih-i Deccâl denir. Çünkü "Mesih" kelimesi; silmek, sürmek anlamına gelen "mesh" kökünden gelir. Deccâl'a mesih denilmesi kendisinden hayır silinip alındığı içindir. Bir gözü tamamı ile silinmiş gibi dümdüz kör olduğu için bu ismin verildiğini söyleyenler de vardır. Ebu'l-Heysem'e göre Deccâl'a mesîh değil, "Missîh" denilir.

Hz. İsa'ya da elini sürdüğü hastalar mübarek elindeki uğur ve bereketle derhal şifa buldukları için mesih denmiştir. Dünyaya gelirken vücûduna yağ sürülmüş olarak doğduğu için "mesîh" (sürülmüş)" denildiğini söyleyenler de vardır. Ayrıca Mesih çok seyahat eden anlamına da gelir.

Hayatın fitnesi: Yaşadığı müddetçe insanın başına gelen çeşitli belâlar, sıkıntılar, şehvet ve cehaletin sürüklediği tehlikelerdir. Bunların da en büyüğü, Allah korusun, ölürken imanı muhafaza edememektir.

Hadisteki ölümün fitnesinden maksadın ne olduğu, ulemâ arasında ihtilaflıdır. Bazıları bundan kabir fitnesinin kastedildiğini söylemiştir. Bazılarına göre ise, ölüm fitnesinden maksat, can çekişme anındaki fitnedir. O anda şeytanın bir çok fitne ve desiselere başvurarak müslümanı imanından etmeye çalışacağı, çeşitli delillerle sabit olmuştur.

"Ölüm fitnesi", "kabir fitnesi" diye tefsir edilince "kabir fitnesi" ile "kabir azabı"nın aynı şey oldukları ve lüzumsuz yere tekrar edildikleri hatıra gelebilir. Fakat aslında bunlar birbirinin aynı değildirler. Çünkü fitne, azaba sebeb olan şeydir. Azab ise, neticedir. Tabii ki sebep başka, netice başkadır. Öyleyse tekrar yoktur. Yani ölüm, kabir azabına sebeb olduğu için "Ölüm fitnesi" ile "kabir azabı"mn kast edilmiş olması mümkündür.

Nesâî'nin Ma'mer ve Zührî vasıtasıyla rivayet ettiği hadisten anlaşıldığına göre, "borçtan ne kadar da çok Allah'a sığınıyorsun Ya Resûlallah?" diyen Hz. Âişe'dir. Peygamber (s.a.)'in ona cevaben "kişi borçlandı mı konuşur, yalan söyler; söz verir, yerine getirmez" buyurması şu mânâya gelir: Bir adam borçlandı mı, borcunu ödemek için birşey veya bir vakit gösterir. Zamanı gelince va'dettiği şeyi bulup veremez, yahut va'd ettiği zamanda borcunu ödemeye gücü yetmez. Bu suretle yalancı

durumuna düşer. Va'dinden dönmesi de böyle olur. Halbuki gerek yalancılık gerekse sözünden dönme münafıkların sıfatlarındandır.

Burada şöyle bir soru hatıra gelebilir. Hayat ve ölüm fitnesi bütün fitnelere şâmil iken diğer fitnelerin zikrine ne lüzum vardı?

Cevab: Diğer fitnelerin ayrı ayrı zikredilmesi serlerinin büyüklüğünden dolayıdır. Şüphesiz ki genel bir ifâdenin kapsamı içine giren bazı kısımlar üzerinde özellikie durmak, onlara dikkatleri daha fazla çekmek gayesiyle yapılır.

Bu hadis-i şerifte Cenab-ı Peygamberin borçtan Allah'a sığınması = Borcunu ödeyinceye kadar Allah borçlu ile beraberdir"[56] Hadis-i şerifine muarız değildir. Çünkü bu iki hadisin arasım uzlaştırmak mümkündür. Şöyle ki; Peygamber (s.a.)'in Allah'a sığındığı borç, ödeme imkânı olmayan borçtur. Bunu alan kimse din kardeşinin malını helake mâruz bırakmış olur. Yahut da buradaki borç, ödeme niyeti olmadan alınan borçtur. Resûl-i Ekrem (s.a.) bu duayı ümmetine öğretmek için yapmıştır. Yoksa kendisinin ödememek niyetiyle borç almış olması düşünülemez. Allah'ın, borçlunun yanında olduğunu ifâde eden hadis-i şerif ise, gerçekten meşru birjhtiyacı karşılamak ve ödemek niyeti ile alınan borçla ilgilidir.[57]

Bazı Hükümler

1. Kabir azabl haktır.

2. Deccal çıkacaktır ve muslumanlar bununla imtihan olacaklardır.

3. Fitne ve fesatlardan Allah'a sığınmak ve bunlardan kurtulmak için dua etmek meşrudur.

4. İnsanı yalancı durumuna düşürecek borçlanmalardan sakınmak, ve Allah'a sığınmak lâzımdır.[58]

881. ...Ebû Leylâ'dan; demiştir ki; Nafile namazı kılmakta olan Resûlullah (s.a.)'ın yanında namaza durmuştum. O'nu (şöyle) duâ ederken işittim: "(Cehennem) ateş(in)den Allah'a sığınırım. Cehennemliklerin vay hâline!"[59]

Açıklama

Veyl, sözlükte başa gelen belâ, keder, vay, yazık ve helak anlamlarına geldiği gibi, aynı zamanda Cehennemde bulunan bir vadinin de özel ismidir. Oraya kâfirler atılır. Tabana düşmeleri için 40 yıla ihtiyaç vardır. Tirmizî'nin bir rivayetinde de "iki dağ arasında bir vadinin ismidir kî, kâfirler oraya atıldıkları zaman 70 senede tabana ulaşırlar”[60] buyuruluyor.

Resûl-i Ekrem (s.a.) Cehennem ateşinin şiddet ve dehşetinden Allah'a sığınmıştır. İbn Mâce'nin, Enes (r.a.) den rivayet ettiği bir hadiste Resûli Ekrem (s.a.) şöyle buyuruyor: "Sizin dünyadaki şu ateşiniz Cehennem ateşinin yetmişte biridir."[61]

Yine İbn Mâce'nin rivayet ettiği bir hadis-i şerifte İbn Abbas (r.a.) şöyle buyuruyor: Resûlullah (s.a.): "Ey iman edenler, AI lalı'd an hakkıyle korkunuz ve Allah'a teslim olmuş kimseler olarak can veriniz"[62] âyet-i kerimesini okudu ve şöyle buyurdu: "Eğer Cehennemde bulunan zakkumdan bir damla dünyaya düşecek olsa, dünya ehlinin hayatını altüst ederdi. Artık zakkumdan başka bir yiyeceği olmayan Cehennemliklerin halinin nasıl olacağı düşünülmelidir."[63]

882. ...Ebû Hüreyre (r.a.) dedi ki: Resûlullah (s.a.) namaza durdu onunla beraber biz de durduk. Bir bedevi arab namazda; "Ey Allah'ım, bana ve Muhammed'e acı, bizimle dışımızda başka kimseye acıma!" diye duâ etti. Resûlullah (s.a.) selâm verince, bedeviAraba, -Aziz ve Celil olan Allah'ın rahmetini kast ederek- "Vallahi sen genişi daraltın” buyurdu.[64]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte insanın, Allah'ın rahmetinin sadece kendisine erişip başkasının bunun dışında kalmasını istemesinin caiz olmadığı ifâde edilmektedir. Allah'ın geniş olan rahmetini başkalarından kıskanmak pintiliktir, bahilliktir. Aynı zamanda bütün müslümanlara şâmil olacak şekilde yapılan duâ, Allah katında daha makbuldür. Çünkü Allah Teâlâ'nın rahmeti, herşeyi kuşatmıştır. Ve Allah Teâlâ bu herkese şâmil olacak şekilde duâ edenleri Kur'an-ı Kerim'inde şu şekilde övmüştür: "Ve onlardan sonra gelenler de (şöyle) duâ ederler: Ey Rabbimiz, bizi ve bizden evvel iman eden kardeşlerimizi bağışla"[65]

Bazı râvilerin ifadesine göre, metindeki "aziz ve celil olan Allah'ın rahmetini kast ederek" sözü Ebu Hüreyre'ye aittir.[66]

883. ...İbn Abbâs (r.a.)dan rivayet edildiğine (göre), peygamber (s.a.) "Rabbinin o çok yüce adım teşbih (ve tenzih) et" (âyet-i kerimesini) okuduğu zaman, yüce olan Rabbimi teşbih (ve tenzih) ederim" derdi.

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadisin rivayetinde Vekî'e muhalefet edildi. (Şöyle ki) Ebû Vekîile Şu'be, bu hadisiEbû

İshak Saîd b. Cübeyr vasıtasıyla İbn Abbâs'dan mevkuf olarak rivayet ettiler.[67]

Açıklama

Bu hadisin zahirine göre Resûl-i Ekrem (s.a.)'in "Rabbinin o çok yüce adını teşbih (ve tenzih) et"[68] âyet-i kerimesini her okuyuşunda "yüce olan Rabbimi teşbih (ve tenzih) ederim" dediği anla-şılıyorsa da Hanefî uleması, namaz içinde bu âyet-i kerimenin okunması halinde hadiste ifâde edildiği şekilde mukabele etmenin farz namazlarda caiz olmadığı görüşündedirler. Ancak nafile namazlarda bu şekilde mukabele etmekte bir sakınca görmemişlerdir.

Bu hadisi Vekî', her ne kadar Resûl-i Ekrem'e kadar ulaşan bir senedle merfû' olarak nakletmişse de, Vekî'nin babası (Ebû Vekî') ile Şu'be bu hadisi Ebû îshak ve Saîd b. Cübeyr vasıtasıyla Abdullah b. Abbâs'a kadar ulaşabilen bir senedle mevkûfolarak nakletmişlerdir. Hadisin sonundaki talik ile Ebû Dâvûd bu farklılığa işaret etmek istemiştir. Ebû Vekî'nin ismi el-Cerrâh b. Melih'dir. Ebû Dâvûd, Ebu'l-Velîd, Nesâî, İbn Adiyy v.e Nevevî onun güvenilir bir râvi olduğunu söylemişlerdir.[69]

884. ...Mus'ab, Ebî Âişe'den; demiştir ki: Bir adam evinin üstünde namaz kılar ve "bütün bunları yapan (Allah) ölüleri tekrar diriltmeye kaadir değil midir?"[70] âyetini okuyunca "Sübhâneke febelâ = seni teşbih (ve tenzih) ederim, evet (Sen ölüleri tekrar diriltmeye kaadirsin)" derdi. Bunu

kendisine sordular, "Ben bunu Resûlullah (s.a.)'den işittim" diye cevab verdi.

Ebû Dâvûd dedi ki: Ahmed (b. Hanbel): Farz (namazlarda, Kur'-ân'daki (dualar)la dua etmek benim hoşuma gider" dedi.[71]

Açıklama

Hadis-i şerifte geçen "belâ" kelimesi olumsuz bir soruya karşı sorudaki olumsuzluğu kaldırmak için kullanılan bir kelimedir. "Değil mi, olmadı mı" şeklindeki olumsuz sorulara "belâ" kelimesiyle cevab verilince sorudaki olumsuzluk kalkar ve sorunun olumlu yo-nu tasdik edilmiş olur. Nitekim âyet-i kerimeye "belâ" kelimesiyle cevab verilince, "evet sen ölüleri diriltmeye kaadirsin" mânâsındaki mukabelede edilmiş olur. Fakat böyle olumsuz bir soruya "neam = evet" diye mukabele edilecek olursa, soru bu olumsuz şekliyle tasdik edilmiş olur. Nitekim "ben sizin Rabbiniz değil miyim?" âyet-i kerimesinin tefsirinde İbn Abbâs (r.a.) şöyle demiştir: "eğer belâ yerine "neam' diyerek cevab verselerdi kâfir olurlardı."

Ancak "Avnu'1-Ma-bûd" müellifi bu kelimenin bazı "Sünen-i Ebû Dâvûd" nüshalarında "Beka" (ağladı) şeklinde olduğunu söylüyor ki bu nüshaların doğruluğu kabul edildiği takdirde namazda ağlamanın caiz olduğu anlaşılır. Ancak muteber olan nüshaların çoğunda "belâ" şeklinde geçmektedir.

Ahmed b. Hanbel'in; "farz namazlarda Kur'an'daki dualarla dua etmek benim hoşuma gider" sözü iki mânâya gelir:

1. Farz namazlarda selâm vermeden önce Kur'an'da bulunan duâ âyetlerini okuyarak duâ etmek,

2. Kur'an-ı Kerim'de bulunan teşbih âyetlerine geldikçe Kur'an'da bulunan teşbih âyetleriyle Allah'ı teşbih etmek, rahmet âyetlerine uğradıkça rahmet âyetlerini okuyarak cevab vermek, azab âyetleri gelince de Kur'an-ı Kerim'de bulunan istiâze âyetlerini okuyarak mukabelede bulunmak. Ulemâ bu ikinci mânâyı tercih etmektedir.

Görülüyor ki, İmam Ahmed teşbih ve tasdik ile mukabele edilmesi gereken âyetlere mukabele etmeyi sadece nafile namazlarına tahsis etmemektedir. Nafilelerde olduğu gibi farz namazlarda da mukabelede bulunulmasını müstehab görmektedir. Nitekim İmam Şafiî de aynı

görüştedir. İmam Ebü Hanife (r.a.) ise, bunu farz namazlar için uygun görmemekte, sadece nafile namazlara tahsis etmektedir.

Ancak İmam Ahmed'in bu sözünden namazda hadislerle duâ yapılamaz anlamı çıkarılamaz. Bu sözden sadece namazda Kur'ân âyetleriyle duâ etmenin hadislerle duâ etmekten daha efdal olduğu anlaşılır. Fakat biz bu mevzudaki görüşleri 871 numaralı hadisin açıklama kısmında bütün ayrıntılarıyla ele aldığımız için burada tekrara lüzum görmüyoruz. Bîr de şunu ifâde etmek isteriz ki, hadis-i şerifte söz konusu olan kişinin kimliğinin bilinmeyişi bu hadisin sıhhatine bir zarar vermez. Çünkü bu zat sahâbîdir. Bilindiği gibi sahâbîler Resûl-i Ekrem (s.a.)'in diliyle tezkiye edilmişlerdir.[72]

149 - 150. Rüku' Ve Secdede Kalmanın Müddeti

885. ...es-Sa'dî, babasından yahut amcasından (rivayetle) demiştir ki: Peygamber (s.a.)i namazında iken gözetledim rükû ve secde hâlinde iken üç kere "sûbhânellahi ve bihamdih = Allah'ı teşbih (ve tenzih) ederim ve ona hamdolsun" diyecek kadar rükû' ve secde halinde dururdu.[73]

Açıklama

"Ramaktu" kelimesi birinci babdandır, "baktım" ve "gözetledim" anlamına gelir.

"Yetemekkenû" kelimesi ise, Ahmed b. Hanbel'in Miisned'inde"kal ırdı", dururdu" şeklinde geçmektedir.[74] "Yetemekkenü" kelimesi organların namaz esnasında gerek rükû', gerek secde ve gerekse kıyamda iyice yerleşmesi neticesinde sükûnete ve karara erişmesi, mutmain olması bu rükünleri yaparken ağır ağır her uzvun o rükne iştirak etmesi demektir. Bilindiği gibi buna "ta'dil-i erkân" denir ki, rükünleri doğru yapmak anlamına gelir. Hatırlanacağı üzere ta'dil-i erkâna riâyet etmek İmam-ı Azam ve İmam Muhammed'e göre vâcibdir. İmam Ebû Yûsuf'a göre ise, bir rükün olduğundan farzdır.

Bu hadisin Sa'dî'nin amcasından mı, yoksa babasından mı rivayet edildiği kesin olarak bilinmediği gibi Sa'dî'nin amcasının veya babasının kimliği de bilinmemektedir. Ancak bu zatlar sahâbî oldukları için

kimliklerinin bilinmeyişi hadisin sıhhatine zarar vermez. Çünkü sahâbiler bizzat Peygamberin diliyle tezkiye edilmişlerdir. Ancak Sa'dî'nin kimliği de meçhuldür. İmam-ı Nevevî "Takrîb" isimli eserinde onun kimliğinin bilinmediğini söylemektedir. Münzirî de "Muhtasara Sünen-i Ebî Dâvûd" isimli eserinde onun hakkında aynı hükmü vermiştir. Ancak İbn Hibbân onun isminin Abdullah olduğunu söylediği gibi Ahmed b. Hanbel'in rivayetine göre de es-Sa'dî bu hadisi babası vasıtasıyle amcasından rivayet etmiştir.

İbn Kayyım el-Cevzî Zâdü'l-Me'âd isimli eserinde bu hadisin zayıf olduğunu söylemekte, şayet sahih olduğu kabul edilse bile Resûl-i Ekrem (s.a.)'in rükû' ve secdede iken on defa "sübhânellah" dediğini ifade eden Sahih Hadislere ters düştüğünü ayrıca es-Sa'dîn kimliğinin bilinmediğini amcasının veya babasının Resul-i Ekrem ile bir kere namaz kıldığını halbuki Resûl-i Ekrem'in rükû'da ve secdede on kere "sübhanelllah" dediğini rivayet eden Enes (r.a.) gibi râvilerin ömürlerinin Hz. Peygamberin yanında geçtiğini söyleyerek bu hadisin zayıf olduğuna hükmetmektedir.

Yine İbn Kayyım Resûl-i Ekrem'in rükû ve secdede iken üç kere "sübhânallah" dediğini ifâde eden hadisleri Resûl-i Ekrem'in hasta olması gibi arızî sebeblere bağlamakta, - tabii hallerinde iken ondan aşağı "sübhânallah" demediğini söylemektedir.[75]

886. ...Abdullah b. Mes'ûd'dan; demiştir ki: Resulûllah (s.a.); "Biriniz rüku'a vardığı zaman üç kere "sübhane rabbiyye'1-azîm=Büyük olan Rabbimi teşbih ederim" desin. Bu (rükü'daki teşbihin) en aşağısıdır. Secdeye vardığı zaman da üç kere "Sübhane ranbiye'l-â'lâ: Yüce olan rabbimi teşbih ederim" desin. Bu da (secdedeki teşbihin) en aşağısıdır.”[76]

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu (hadis) mürseldir. (Çünkü) Avn, Abdullah ile buluşmamıştır.[77]

Açıklama

"Biriniz rüku'a vardığı zaman üç kere, "sübhâne Rabbiye'lazim" desin. Bu en aşağısıdır..." cümleleri rükû ve secdede teşbihin vâcib olduğunu söyleyenler için bir delildir. Bu cümlelerin zahirine bakılırsa, rükû ve secdede okunan teşbihin üçten aşağı olması yeterli değildir. Namazın

sıhhati için en az üç defa teşbih etmek gerekmektedir. Nitekim Sübü'l-ü's-Selâm sahibi San'ânî de bu görüştedir. İbn Mâce'nin rivayet ettiği şu hadis-i şerif de bu görüşü desteklemektedir: "Biriniz rükû'a vardığı zaman rüku halinde üç kere "sübhane rabbiye'I-azim" desin,, bunu (böyle) yaparsa rükû'a tamamlanmış olur. Secdeye vardığı zaman da secde halinde üç kere "Sübhâne rabbiye'l a'la" desin, bunu (böyle) yapacak olursa secdesi tamamlanmış olur. Bu en azdır."[78]

Diğer bir görüşe göre "Bu en aşağısıdır" sözünden maksat, "teşbihin kemâl dereceye ulaşması için rüku'da en az üç defa sübhâne rabbiye'1-azim denmesi, secdede de en az üç defa, sübhanerabbiye'1-a'Ia" denmesi gerekir. Netice olarak ikinci görüşe göre sünnet olan ve kemâl dereceye ulaşan teşbih üç kere tekrarlanan teşbihtir. Birinci görüşe göre ise, sünnet olan kemâl dereceye ulaşmak için rükû ve secdelerdeki teşbih sayılarının üçün üstüne çıkması gerekir. Üç sayısı namazın sıhhati için, yâni farz olan miktranı ifâsı için lâzımdır.

el-Mazerî'ye göre teşbihin kemâl derecesi dokuzdur veya onbirdir, ortası ise beştir. Tirmizî'nin îbnu'I-Mübârek ve İshâk b. Râhûye'den rivayet ettiğine göre, imam için müstehab olan teşbihi beş defa tekrarlamaktır. İmam Sevrî de bu görüştedir.

Neylu'l-Evtâr sahibi Şevkânî'ye göre ise, teşbihin kemâl derecesi için bir a,ded yoktur. Çünkü bu hususta bir delil mevcut değildir.

Faziletli alimlerimizden M.Zihni Efendi namazın sünnetlerini anlatırken 19. maddede şunları yazmıştır: "Rüku'da üç defa sübhâne rabbiyela-zîm demek sünnettir. Rükû ve secde teşbihlerinin mertebeleri vardır. En azı üçtür, ortası beş ve âlâsı yedi defa söylemektir. Teşbihi tamamen terk veya üç'den az yapmak tenzihen mekruhtur. Çünkü sünnete muhaliftir. Tahrâvî der ki, kendi başına kılan kişi teşbihi tek adet ile ne kadar çoğaltırsa efdal-dir. Ama imam, gelen yetişsin diye rüku teşbihini ziyâdeleştirirse, mekruh olur denilmişse de bu ziyâdelik kurbet (yakınlık) kastiyle olursa ki, "iyilik ve takvada yardımlasınız'* (Mâide: 2) kavli kerimine binaen mekruh olmak şöyle dursun güzel bile olur."[79]

"Bu hadis mürseldir, çünkü Avn, Abdullah ile buluşmamıştır" cümlesindeki mürsel sözü, muntaki' anlamında kullanılmıştır. Çünkü bilindiği gibi bir hadis ıstılahı olarak "mürsel" tabiinin doğrudan doğruya Resûlullah'dan "şöyle dedi, yaptı...." şeklindeki rivayetidir. Halbuki burada

hadis sahabe atlanarak Resûl-i Ekrem'den naklediliyor. Belki bir tabii veya sahâbi atlanarak bir sahâbîden rivayet ediliyor. Esasen fıkıh âlimleri muntaki' hadise mürsel hadis de derler.[80]

Bazı Hükümler

1. Ta'dil-i erkânın gerçekleşmesi için rükû' ve secdede okunan teşbih adetlerinin en azı uçtur.

2. Rükû' ve secdede en az üç kere teşbih etmek namazın rükünlerindendir.[81]

887. ...Ebû Hureyre (r.a.) "Resûlullah (s.a.) şöyle buyurdu demiştir: "Sîzden her kim (Tîn) sûresini sonuna kadar (âyeiiyle beraber) okursa, "evet, kaadirdir ben de buna şahidlik edenlerdenim" desin. Kim de (öuı r^ r-jî V) (Kıyâme) sûresini" âyetiyle beraber okursa, “evet" desin. Kim de "Vel mürselati" suresini okur da âyetinin sonuna kadar gelirse, Allah'a iman ettik" desin."

(Râvi) İsmail dedi ki: Ben "acaba bu hadisi nakleden kimse yanılmış olabilir mi bir göreyim" diye (bu hadisi o) bedevî adama tekrar okumaya başladım da (bana şöyle) dedi:

Ey kardeşimin oğlu, sen benim bu hadisi kafamda tutamadığımı mı zannediyorsun? Vallahi ben altmış defa hacca gittim, üzerinde hacca gittiğim her deveyi bile bilmekteyim."[82]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte söz konusu edilen A'rabî'nin is-mi açıklanmıyorsa da Nevevî Takrîb isimli eserinde onun isminin Yezîd b. İyâz Ebu'1-Yesa' olduğunu ve kimliği bilinmeyen, sözüne itibar edilmeyen bir kimse olduğunu ifâde etmektedir.(et-Tin (95), 8)âyeti, "Ey Muhammed (s.a.) seni yalanlamak suretiyle kendi insanlık şerefini düşüren kimselerle senin aranda en adaletli hükmü verecek olan Allah'dır," mealindedir.

âyet-i kerimesi ise, "Bütün bunları yapan Allah ölüleri tekrar diriltmeye kadir değil midir, elbette kadirdir" mealindedir. Hadis-i şerifin zahirî mânâsına bakılırsa Tîn Süresi'-ni 8. âyetiyle beraber okuyan kimsenin "Evet

kaa-dirdir, ben de buna şahidlik edenlerdenim" demesi, müstehabdır. "Ben şahidim" denilmeyip "ben şahidlik edenlerdenim" denmesinde faziletli kişilerin arasında bulunmanın önemine işaret vardır. Çünkü faziletli kişilerin arasında bulunan kişi onlarda bulunan fazilete ortaktır. Bu hadis-i şerifin ifâdesinden, sûresinin son ayeti olan âyetiyle beraber okuyan kimsenin "Belâ evet" demesi ve "Ve'l-Mürselati" suresini "Ar-tık bundan sonra hangi söze inanacak onlar?" âyetiyle beraber okuyup bitiren kimsenin de, "Amenna billahi = Biz Allah'a iman ettik" demesi müstehabtır. Âyetin mânâsına göre, "Amenna bi'1-Kur'ân" denilmesi gerekirken bunun yerine "Amenna billahi" denilmesi, Allah'a imanın Kur'an'a imanı icab ettirmesindendir. Çünkü Kur'ân, Allah'ın sıfatlarından olan kelâm sıfatının tecellisinden başka bir şey değildir.

Sözü geçen sûrelerin sonundaki âyet-i kerimeleri okuyan bir kimsenin hadis-i şerifte öğretildiği şekilde mukabelede bulunması müstehabdır. Ancak namaz içinde bu âyetler okunduğu zaman bu şekilde mukabele etmenin hükmü ilim adamları arasında ihtilaflıdır. İmam Nevevî'ye ve İbn Abbâs'a göre namaz içerisinde bu âyetleri okuyan kimse ister imam, ister cemaat olsun bu şekilde mukabele edebilirse, de bazı ulemâya göre bu şekilde mukabelede bulunmak namazı ifsâd eder. Nitekim merhum Ömer Na-suhi Bilmen Efendi bu mevzuda şunları söylemektedir: "Farz namazlarda okunacak âyetler münâsebetiyle namaz kılanın "ya Rabbi beni ateşten sakla". diye istiâzede bulunması, veya Allah Teala'dan rahmet ve mağfiret dilemesi mekruhtur. Yalnız başına nafile kılan kimsenin bu şekilde dua etmesinde bir sakınca görülmemektedir."[83] Bazı hadis âlimi erine göre bu hadisin bu konuyla hiçbir ilgisi yoktur. Aslında bu hadis bir önceki baba konulması gerekirken yanlışlıkla kâtibler tarafından bu baba yerleştirilmiştir.[84]

888. ...Enes b. Mâlik (r.a.), Ömer b. Abdul-Aziz'i kast ederek, dedi ki: Resûlullah'dan sonra namaz bakımından Resûlullah'a şu gençten daha çok benzeyen bir kimsenin arkasında namaz kılmadım. Biz onun rukûunda on (defa) ve sücudunda (yine) on (defa) teşbih (okuduğunu) tahmin ettik.

Ebû Dâvûd dedi ki: Ahmed b. Salih (şöyle) dedi: Ben Abdullah b. İbrahim sana bu hadisi nakleden ravinin ismi Mânûs mu yahut-ta Mâbûs mudur? dedim. (O da bana); "Abdurrezzak (bu ravinin isminin) Mâbûs

(olduğunu) söylüyor. Amma benim hafızamda kaldığına göre Mânûs'tur, diye cevab verdi. (Ebû Dâvûd sözlerine devamla dedi ki:) Bu naklettiğimiz lâfızlar îbn Râfi'in rivayetine aittir. Ahmed (b.Salih de bu hadisi) Said b. Cübeyr'den, Enes b. Mâlik'ten şeklinde (sema' yerine an 'ane yoluyla) nakletti.[85]

Açıklama

Bu hadis rüku ve secdede teşbihin kemâl derecesinin en az on defa tekrarlanmakla gerçekleşebileceğini söyleyenler için bir delildir. Gerçekte tek başına namaz kılan bir kişi rükû ve secdesinde teşbihi ne kadar çok tekrarlarsa o kadar iyi olmakla beraber, imam olan kimsenin cemaate eziyet vermemek için rükû ve secdede teşbihleri çoğaltmaması daha evlâdır. Nitekim biz bu mevzuyu 886 numaralı hadisin açıklamasında ayrıntılı olarak ele aldığımız için burada tekrar etmeyeceğiz.

Eb.û Dâvûd, Vehb b. Mânûs'un isminde ihtilâf edildiğine dikkati çek-mek için hadisin sonuna bir talik İlâve etmiştir. Bu talikten anlaşılıyor ki;

1. Bu râvinin ismi Ahmed b. Salih'e göre, Vehb b. Mânûs'tur. Mâbus da olabilir.

2. Abdulah b. İbrahim'e göre Vehb b. Mânûs'dur.

3. Abdurrezzak b. Hemmâm'a göre Vehb b. Mâbûs'tur.

4. Bu hadisi Ebû Davud'a, hocalarından Ahmed b. Salih ile îbn Râfi' rivayet etmiştir.Ancak tercümesini sunduğumuz metin an'ane ve semâ yoluyla eriştiği halde, ikinci hocası Ahmed b. Salih tarafından sadece an'ane yoluyla gelmiştir. Bilindiği gibi sema' yoluyla gelen rivayet an'ane yoluyla gelen rivayetten daha kuvvetlidir. Çünkü sema yoluyla gelen rivayette hadis, râvi tarafından bizzat işitilerek rivayet edildiği halde an'ane tarikiyle gelen rivayette böyle bir durum yoktur.[86]

150 - 151. Secde Organları

889. ...İbn Abbas'dan rivayet edildiğine göre Peygamber (s.a.) şöyle buyurmuştur: "Yedi (organ) üzerine secde etmekle, saç ve elbiseyi toplamamakla emrolundum"

Hammad "Peygamberimiz (bunlarla) emrolundu" (şeklinde) rivayet etti. [87]

Açıklama

Bu hadisin "Peygamberinize emrolundu" ve "Peygamber (s.a.) "ben emrolundum dedi" şeklinde farklı ifâdelerle nakli sadece Ebû Dâvûd'da görülmektedir. Meselâ bu hadis Müslim'in rivayetinde aynen şöyledir: "Peygamber (s.a.) yedi şey üzerine secde etmekle emrolundu. Saçlarım ve elbisesini toplamaktan da nehyedildi."

Bezlu'l-mechûd sahibinin dediği gibi, "esasen bu gibi farklı rivayetlere, kendilerine aynı derecede güvenilen râvilerin ifadeleri arasında fark olduğu zaman yer verilir. Burada ise, Hammâd'ın karşısında Hammâd'a denk ve Hammâd'ın rivayetine aykırı düşen bir rivayet yoktur. Herhalde bu ifadelerin ikisi de Hammâd'ın rivayet edildiği için müellif ikisine de yer vermiş olsa gerek. Yahutta musannif bu iki farklı rivayete yer vermekle bu hadisi "Peygamber, ben emrolundum buyurdu" şeklinde rivayet eden kimselerin de bulunduğuna işaret etmek istemiştir." "Bana şeyhlerim Müsedded ile Süleyman "Peygamber, ben emrolundum" buyurdu şeklinde rivayet ettiler ama ben Hammâd'ın rivayetine de yer verdim" demek istemiş de olabilir."

Bir numara sonra gelecek olan hadis-i şeriften anlaşıldığına göre bu hadis-i şerifte kast edilen yedi organdan maksat alın, eller, dizler ve ayaklardır. "Peygamberiniz emrolundu" cümlesi, bu emrin Peygamber (s.a.)'e ait özel bir emir olduğunu ifâde ediyorsa da ulemâdan bazıları "yedi organ üzerine secde etmek Resûl-i Ekrem (s.a.)e olduğu gibi ümmetine de farzdır" demiştir.[88]

Secde Organlarına Dair Görüşler

1. İmam Şafiî'den bir rivayete göre yedi âzâ üzerine secde etmek ümmet üzerine de farzdır. Hanbelî uleması da bu görüşü benimsemiştir. Bu âlimlere göre yedi organın hepsinin bir anda secdeye varması şart olmakla beraber bütünüyle varmaları şart değildir. Her azadan bir kısmının secdeye varmış

olması namazın sıhhati için yeterlidir. Delilleri de mevzuumuzu teşkil eden Ebû Dâvûd hadisidir.

2. Ebü Hanife'ye, Mâlikîlere ve fıkıh âlimlerinin çoğunluğuna göre ise sadece alın üzerine secde etmek farzdır. Diğer organlar üzerine secde etmekse sünnettir. İmam Şafii'nin bir görüşü de böyledir.

3. el-Müeyyed billah iki ayağı bu yedi organdan istisna etmiştir.

4. Hadisin zahirine göre secdeye varırken bu organların açık olması gerekmez. Çünkü bunları yere koymakla secde hasıl olur. Ancak dizler avret mahalli olduğundan namazda dizlerin açılamayacağı üzerinde ulemâ ittifak etmiştir. Aynı şekilde ayakların namazda açık bulundurulması da şart değildir. Çünkü Allah Teâlâ, ayağa mest giyip üzerine mesh edilmesine izin vermiştir. Eğer ayağı namazda açık bulundurmak farz olsaydı, mestlerin namaz esnasında çıkartılmasını emrederdi. Bu da abdestin bozulmasına sebep olurdu. Ellerin açılmasında ise, ihtilâf vardır. Ulemânın büyük çoğunluğuna göre elleri secdeye koyarken çıplak bulundurmak şart değildir. Delilleri de bu hadis-i şeriftir: "Peygamber (s.a.) bize Benî Abdileşhel mescidinde namaz kıldırdı. Onu secdeye vardığı zaman elbisesi içinde bulunan ellerini yere koyarken gördüm."[89]

İmam Şafiî'ye göre eller hakkında iki görüş vardır:

a. Alın gibi elleri de açarak secde etmek farzdır.

b. Elleri açmak farz değildir.

5. Hanbelîlere göre, elleri kapalı bulundurmak mekruhtur.

6. Alnın secde esnasında açık bulundurulup bulundurulmayacağı mevzuunda da ulema arasında farklı görüşler vardır. Davûd-ı Zâhirî'ye, Şafiî alimlerine ve bir rivayette Ahmed b. Hanbel'e göre secde esnasında alnı açık bulundurmak farzdır. Sarığın dolaması üzerine secde etmek caiz değildir. Bu görüş aynı zamanda İbn Ömer, Ubâde b. es-Sâmit, İbrahim en-Nehaî, İbn Şîrîn, Meymûn b. Mihran, Ömer b. Abdüaziz ve Ca'de b. Hübeyre'nin de görüşüdür. Delilleri ise şu hadis-i şeriftir:

"Rcsûlullah (s.a.) alnının üzerine sarık dolamış olduğu halde yanında namaz kılan bir kimse gördü de hemen onun sarığını alnından çözüp çıkardı"[90]

Saîd b. el-Müseyyeb, el-Hasen, Bekr el-Müzenî, Mekhûl ve ez-Zührî'ye göre ise, alnı açmak farz değildir. Nitekim İmam Ebû Hanife ile İmam Ev-zâî, İshak ve bir kavlinde İmam Ahmed de bu görüştedir. Bu görüşü aynı

zamanda ulemânın büyük çoğunluğu da paylaşmaktadır. Ancak bu zatlara göre her ne kadar alnı açık bulundurmak farz değilse de kapalı bulundurmak mekruhtur. Delilleri ise, Ebû Nuaym'ın HilyeMe İbn Abbas'dan, Ta-berânî'nin İbn Ebî Evfâ'dan, İbn Adiyy'in Câbir'den rivayet ettiği şu hadis-i şeriftir: "Peygamber (s.a.) sarığının dolamı üzerine secde ederdi." Lâkin bu hadis zayıftır. Hatta Ebû Hatim bu hadisin tamamen asılsız olduğunu söylemiştir. Beyhakî de bu hadis hakkında aynı görüştedir.

Bununla beraber bu hadisin sabit olduğu kabul edilse bile Resûl-i Ekrem (s.a.)'in rahatsızlığıyla ilgili olduğu söylenebilir ki bu da iki hadisin arasını uzlaştırıcı bir yol olur.[91]

Hanefî kitaplarından el-Hidâye'de; "Eller, dizler ve ayaklar üzerine sedce etmek farz değildir" denilmiş, fakat tbn Hümâm vâcib olduğunu söylemiş ve bu, en mutedil görüş kabul edilmiştir.

El-vâkıât isimli eserde secde halinde dizlerini yere koymayan kimsenin namazının sahih olmayacağı bildirilmektedir. Hulâsa secdede ellerle ayakların yere konması hususunda Hanefilerden farz, sünnet, vâcih olduğuna dair üç kavil zikredilmiştir.

7. Namazda saçını veya elbisesini toplamak mekruhtur. Bu hal cumhûr-ı ulemâya göre, namaz içinde de namaza girmezden önce de mekruhtur. Bunun hikmeti kibir ve gururluya benzemektir. Halbuki makam tevazu makamıdır. Yalnız namazı bozmaz. Fakat Hasan el-Basrî'nin "Bundan dolayı namazı yeniden kılmak lâzımdır" dediği rivayet olunur.[92]

890. ...îbn Abbâs'dan rivayet edildiğine göre Peygamber (s.a.) şöyle buyurmuştur: "Ben yedi organ üzerine secde etmekle emrolundum." (Şu'be) bazan, "ben emrolundum" yerine "Sizin Peygamberiniz emrolundu" derdi.[93]

Açıklama

Bu hadisin râvilerinden Şu'be b. el-Haccâc, bu hadisle ilgili rivayetlerinin bazısında Resûl-i Ekrem'in sözlerine "Ben emrolundum" şeklinde, bazısında da "Sizin peygamberiniz emrolundu" diye başladığını ifâde etmiştir ki, iki rivayet şeklinin arasında temelde bir fark yoktur. Çünkü her iki ifâde şeklinde de emreden Allahu Teâlâ Hazretleri, emrolunan da

Resûl-i (s.a.)'dir. Ancak birinci şekilde Resûl-i Ekrem (s.a.) kendisinden "ben" diye birinci şahıs olarak bahsettiği halde ikincisinde üçüncü şahıs gibi "sizin Peygamberiniz" diye bahsetmiştir.

Bu hadisle ilgili görüşler bir önceki hadisin açıklamasında geçmiştir.[94]

891. ...el-Abbâs b. Abdilmuttalib[95] 'den; Resûlullah (s.a.)'ı şöyle buyururken işittiği rivayet olunmuştur: "Kul secde ettiği zaman yedi organı da onunla beraber secde eder; yüzü, elleri, dizleri ve ayakları."[96]

Açıklama

"Yüz" Men maksat, alın ve burundur. Yüz ve çene değildir.Bu mevzuda ulemânın icmâı vardır.Nitekim Müslim'in îbn Abbâs'tan rivayet ettiği şu hadis-i şerif bunu açıklamaktadır:

Abdullah b. Abbâs'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah (s.a.) "Ben yedi kemik (yani) alın, burun, eller, dizler ve ayaklar üzerine secde etmekle, saç ve elbisemi toplamamakla emrolundum"[97] buyurmuştur. Esasen alın ve burun dışında bir organı yere koyarak secde etmek islâm dininin tanıdığı bir secde tarzı değildir. Burun üzerine secdenin hükmü de ulemâ arasında ihtilaflıdır. Ulemânın bazılarına göre alnın üzerine secde etmek kâfidir. Burnun yere değmesi şart değildir. Bu görüş îbn Ömer, Atâ, Tavus, Hasan el-Basrî, İbn Şîrîn, Kaasım, Salim, Şa'bî, Zührî, Mâlik, Ebû Yûsuf, Ebû Sevr, (Rahirnehümüllah) ve meşhur kavline göre İmam Şafiî'den rivayet olunmuştur. Bu âlimlere göre alın üzerine secte etmek farz, burun üzerine secde etmek sünnettir.

Hanefî ulemâsının bu mevzudaki görüşlerini M.Zihni Efendi şöyle anlatıyor: "Secdede alın ile beraber burnun da konması vâcibdir. Sadece alnın konması ile secde, daha sıhhatli olan kavle göre sahih olmaz. Çünkü esah ' olan Ebu Hanife hazretlerinin bu meselede İmameynin kavline dönmüş olmasıdır."[98]Tam secde ise, vâcibleri ve sünnetleri yerine getirilerek yapılan secdedir. O da tamamiyle elleri, dizleri ve ayakların parmak uçlarını, burun ve alnı yere koyarak gerçekleşir. Daha önce de temas edildiği vecihle ayağın dış yüzünü yere doğru getirerek yapılan secde kâfi görülmemektedir. Zira ayağın dış yüzü secde mahalli değildir. Bu bakımdan ayağın secdesi demek parmakların iç kısımlarının yere gelmesi

demektir. Bu mevzuda Ömer Nasuhi Bilmen Efendi şunları söylüyor: "Secdede elleri, dizleri yere koymak herhalde farz değildir. Belki sünnettir, tki ayağın veya bir ayağın parmakları yere konulmadıkça secde caiz olmaz. Muhtar olan kavi budur. Bir ayağın yalnız bir parmağını veya-ayağın yalnız üstünü yere koymak kifayet etmez."[99] Hanefî kitaplarından el-Hidâye'de "ellerle dizler ve ayaklar üzerine secde etmek farz değildir" denilmiş, fakat Kemal İbnu'l-Hümâm bunun vâcib olduğunu söylemiş ve bu görüşün en mutedil bir görüş olduğunu da ilâve etmiştir.[100]

892. ...İbn Ömer, (hadisi Resulullah (s.a.)'a) ref ederek O'nun şöyle buyurduğunu haber vermiştir: "Eller de yüz gibi secde ederler. Öyleyse biriniz yüzünü (yere) koyduğu zaman ellerini de koysun, onu (secdeden) kaldırdığı zaman onları da kaldırsın."[101]

Açıklama

Hadis-i şerifte söz konusu olan ellerin alınla beraber yere konması meselesi ulemâ arasında ihtilaflıdır. Bu mevzuda Şafiî âlimlerinden Nevevî diyor ki: "Bu hususta İmam Şafiî (r.a.)den iki görüş rivayet olunmuştur. Bunların birine göre ellerle dizlerin ve ayakların hepsine secde ettirmek farz değil, fakat müstehabtır. İkinci görüşe göre hepsine secde ettirmek farzdır. İmam Şafii bu görüşü tercih etmiştir. Binaenaleyh bu uzuvlardan bir tanesine secde ettirmeyenin namazı sahih değildir. Ancak ayaklarla dizleri çıplak bulundurmak farz değildir. Ellerin çıplak bulundurulması mevzuunda da Şafiî'den yine iki zıt görüş nakledilmiştir:

1. Alın gibi elleri de çıplak bulundurarak secde etmek farzdır.

2. Secde ederken elleri çıplak bulundurmak farz değildir.

Hanefi kitablanndan el-Hidâye'de "Ellerle dizler ve ayaklar üzerine secde etmek farz değildir" denilmişse de, bunun vâcib olduğunu söyleyen îbnu'l-Humâm'ın sözü buna tercih edilmiştir.[102]

151 -152. İmama Secdede Yetişen Nasıl Hareket Eder?

893. ...Ebû Hureyre(r:a.)'den; demiştir ki: Resûlullah(s.a.) şöyle buyurdu: "Biz secdede iken namaza yetiştiğinizde hemen secdeye varınız ve bu secdeyi (namazdan) bir rekat saymayınız. Kim rükû a yetişirse, namaz(ın kıyam ve kıraatin)a da yetişmiş olur."[103]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte mesbûkun haii söz konusu edilmektedir.Bıhndıgı gibi mesbuk , imama birinci rekattan sonra yetişip namazın ancak geri kalan kısmını cemaatle kılan kimsedir. Böyle bir kimse imama ruku'da veya secdede yetiştiği zaman hemen tekbir alıp namaza başlar. Eğer sübhâneke duasını okuduğu takdirde imama rükû ve secdede yetişebileceğini tahmin ederse, onu okur. Değilse okumaz ve hemen rüku' ve secdeye gider. İmama secdede iken yetişen kimse, hadis-i şerifte .beyân edildiği gibi, o secdenin ait olduğu rekâtı kılmış sayılmaz. Fakat yine de imama böyle secdede yetişen kimse imama uyarak secdeye varmalı, imamın ayağa kalkmasını beklememelidir. Hadiste rekat kelimesi "rükû" mânâsında kullanılmıştır. Aslında "rek'at" namazda kıyam, rüku ve iki secdenin toplamıdır. Fakat burada "rek'at" kelimesi mecazen rükû' anlamında kullanılmıştır. İmama secdede yetişen kimsenin o secdenin ait olduğu rek'âta yetişememiş olduğunda ilim adamları arasında görüş birliği vardır. Ayrıntıları ile ilgili mezhep görüşleri şöyledir:'

1. Mâlikîlere göre rüku'da imama yetişen kimsenin, o rükuun ait olduğu rekata yetişmiş sayılabilmesi için, imam başını rüku'dan kaldırmadan önce ellerini dizlerinin üzerine koymuş olması yeterlidir. Rükû' için gerekli olan ta'dil-i erkânı da imam başını kaldırdıktan sonra gerçekleştirerek imama kıyâmda yetişebilir.

2. Şafiîlere göre ise, mesbûkun o rekâta yetişmiş sayılabilmesi için imam rüku'dan başını kaldırmadan önce rüku' ile ilgili ta'dil-i erkânı gerçekleştirecek şekilde rüku'a varması lâzımdır.

3. Hanbelîlere ve Hanefîlere göre ise, mesbûkun imam kalkmadan önce mutlak surette rükû'a varması o rek'ata yetişmiş sayılması için yeterlidir. İmam Zufer'e göre ise, imam rükû'da iken namaza yetişip iftitah tekbiri alan kimse rüku'a varmasa da yine o rekâta yetişmiş sayılır.[104]

Bilindiği gibi şerîatte rüku namazda sırt ile başın birlikte eğilmesine denir. En az haddi ellerin dizlere değecek derecede belin eğilmesidir.[105] Namaz kılan kimsenin rüku için sadece başım eğmesi yeterli değildir. Eğer, eğilmesi rüku' vaziyetine yakınsa sahihtir ve rüku sayılır. Kıyama yakınsa sahih olmaz ve rüku sayılmaz. İmama rükuda yetişen kimse ayakta hem iftitah hem de rüku' tekbîri olarak bir tekbir alıp sonra rüku'a gider, bu tekbiri rüku'a yakın bir vaziyette almış olsa namazı bozulmuş olur.

4. Takıyüddin es-Sübkî gibi bazı Şafiî muhaddislerine ve bazı ilim adamlarına göre ise rüku'a yetişmek o rüku'un ait olduğu rek'ata yetişmek için kâfi değildir. Bunun için mutlaka kıyam ve kıraat'de yetişmiş olmak lâzımdır. Delilleri 572 numaralı hadistir.[106] Çünkü bu hadiste namazın imamla kıhnamayan kısmının imam selâm verdikten sonra tamamlanması istenmektedir. Buna göre imama rükû'da yetişen kimse için kıyam ve kıraat fevt olduğuna göre, imam namazı bitirdikten sonra ayağa kalkarak kıyam ve kıraati daha sonra da rüku' ve secdeleri tamamlaması gerekir.

Açıklamakta olduğumuz hadis-i şerif imama rüku'da yetişenin o rekata yetişmiş sayılacağı görüşünde olan ulemânın delilidir.[107]

152 - 153. Burun Ve Alın Üzerine Secde Etmek

894. ...EbûSaid el-Hudrî (r.a.)'den; Resûlullah (s.a.)'ın, halka namaz kıldırdığı alnında ve burnunun ucunda namaz(daki secdesin)den, (mütevellid) çamur izleri görüldüğü rivayet edilmiştir.[108]

Açıklama

Söz konusu olaya şâhid olan, Ebû Saîd el-Hudrî'dir. Buhârî'-nin rivayetinde bu durum açıklandığı gibi olayın bir Ramazan ayının son on gününde ve sabah namazında cereyan ettiği de açıkça ifâde edilmektedir.

Bu hadis-i şerif namazda alın ile beraber burnun da yere konması gerektiğini ifade etmektedir. Ancak bu mevzuda ulemâ arasında ihtilâf vardır. Şöyle ki:

1. İmam Ahmed, Evzâî, İshâk, Muhammed, Ebû Yûsuf, Saîd b. Cübeyr, en-Nehaî ve Mâliki ulemasından îbn Hubeyb'e göre alnı secdeye burunla beraber koymak farzdır. Bunlardan sadece birisi üzerine secde etmek yeterli

değildir.Delilleri bu hadis ile Tirmizî'nin rivayet ettiği; "Resûlullah (s.a.) secdeye vardığında burnunu ve alnını iyice yere dayar, kollarını yanlarından ayınr ve ellerini omuzlarının hizasına koyardı" anlamındaki hadisdir.[109]

2. Maliki ulemâsına göre alnı yere koymak farzdır. Küçük bir kısmının yere konmasıyla bu farz gerçekleşmiş olur. Alın iki kaş ile baş arasında kalan kısımdır. Alnın tamamının yere konması ise, mendûbtur. Aynı şekilde burun üzerine secde etmek de mendûbtur. Terk edildiği takdirde namazın iadesi lâzım gelir. Çünkü burnun alınla beraber konmasının vâcib olduğunu söyleyenler de vardır. Bu görüşü de nazar-ı itibara alarak namaz, vakti içinde iade edilmelidir. Delilleri İbn Ebî Şeybe'nin Câbir'den rivayet ettiği şu hadis-i şeriftir: "Resûluüah (s.a.)i saçların üzerinde bulunan alnın en üst kısmına secde ederken gördüm". Bu hadiste tarif edildiği şekilde yapılan secdede burnun yere değmesi imkânsız olduğu için Mâlikîler burnu yere koymanın farz olmayıp sadece mendûb olduğu hükmüne varmışlardır. Ancak bu hadisi Dârekutnî de rivayet etmiş ve hadisin zayıf olduğunu söylemiştir.

3. Şâfiîlerle Hanbelîler de 891. numaralı hadis-i şerifi delil getirerek secdenin gerçekleşebilmesi için en az alın, iki el, iki diz, iki ayak olmak üzere yedi organın yere değmesini şart görürler. Ancak bu organların her birinden sadece bir kısmının yere değmesi secdenin sıhhati için yeterlidir. Bir de Hanbelîler ayrıca burnun bir kısmının da yere değmesini, Şâfiîler de ellerin iç kısmıyla ayak parmaklarının alt kısmının yere değmesini şart koşmuşlardır.[110]

4. Hanefî ulemasına göre şeriatta secde yüzün bir miktarım saygı ile yere koymaktır. Çünkü her tarafını koymak müşkil olacağı için emredilen şey yüzün bir kısmını koymakla yerine gelir ki, o da burun ile beraber yüzün en yüksek kısmı olan alındır. Yanak, şakak ve alnın üstü (kılların bulunduğu yer) ve çene bundan hariçtir. Yani onlar secdeye konacak yerler değildir. Zira onların konmasıyla tazim meşru olmamıştır. Bundan dolayı onlarla secde yerine getirilmiş olmaz.

Secde, yalnız burnu yere koymakla değil, ancak alnın, el ve dizlerden birinin yere konması ve bunların konacağı yerin temiz olması ile yerine gelebilir. Aksi halde kabul edilen görüşe göre mekruh olur. Alnın her tarafını yere değdirmek icmâen şart olmayıp onun bir kısmını değdirmek

bile yeterlidir.Fakat ekser kısmının konması burnun konması gibi vâcibdir.[111]

895. ...Bu hadisin (bir benzerini de) Muhammed b. Yahya, Abdurrezzak vasıtasıyla Ma'mer'den nakletmiştîr.[112]

153 - 154. Secde Nasıl Yapılır?

896. ...Ebü İshâk dedi ki: el-Berâ b. Âzib bize (secdeyi) öğretti. Ellerini (yere) koydu, dizlerinin üzerine çöktü, arkasını yukarı dikti ve; "işte Resûlullah (s.a.) böyle secde ederdi" dedi.[113]

Açıklama

Her ne kadar el-Berâ b. Âzib Hazretlerinin açıkladığı ve öğrettiği şeyin ne olduğu, metinde geçmiyorsa da Nesâî'nin rivayetinde bunun secde olduğu açıkça ifâde edilmektedir. Bu bakımdan biz Nesâî'nin metninde geçen "secdeyi" kelimesini tercümemizde parantez içinde verdik.

Yine "ellerini" kelimesinden maksat, ellerin iç kısmı yeni avuçlardır. Nitekim bu kelime Ahmed b. Hanbel'in rivayetinde "avuçlarım açtı" şeklinde[114], Nesâî'de ise, "ellerini yere koydu" şeklinde ifâde edilmektedir.[115]

897. ...Enes(r.a.)'den rivayet edildiğine göre Peygamber (s.a.) (şöyle) buyurmuştur: "Secdede i'tidal üzere bulununuz. Hiçbiriniz köpeğin yayması gibi kollarım yaymasın"[116]

Açıklama

Metinde geçen "itidal üzere bulununuz" sözünden maksat, "tamamen büzülerek kollarınızı yanlarınıza, karnınızı da uyluklarınıza bitiştirmediğiniz gibi, kollarınızı da tamamen gerilerek köpeğin yaptığı gibi yere sermeyiniz. Bilakis secde-halinde ellerinizi yere koyarak dirseklerinizi

kaldırınız, iki taraftan kanat gibi açınız, karnınızı da uyluklarınızdan uzak tutunuz" demektir.

Dirsekleri yerden kaldırarak koltukların altı görünecek derecede açmak bütün ulemâya göre müstehabtır. Bunu terk eden namaza karşı isâet işlemiş olur. Binaenaleyh namaz sahih fakat kerâhet-i tenzihiyye ile mekruhtur.

Ulemâ buradaki hikmeti şöyle açıklamıştır: "Bu şekilde namaz kılmak kibirden uzak, tevâzuya daha uygun, alınla burnun yere secde etmelerine daha müsait ve tembellerin haline benzemekten daha uzaktır. Çünkü-kollarım yere sererek secde eden kimse, hadis-i şerifte de bildirildiği vecihle köpeğin yere serilerek yatmasına benzer. Böyle bir kimsenin bu şekildeki hali onun namaza ehemmiyet vermediğini gösterir."

Resûl-i Ekrem Efendimizin, kollan bu şekilde yere sermeyi köpeğin yatışına benzetmesi, ümmetini bu davranıştan tiksindirmek ve uzaklaştırmak içindir. Tirmizî bu hadisle ilgili olarak, "ilim ehline göre amel bu hadis üzeredir" demiştir.[117]

898. ...Meymûne(r.anhâ)dan; Peygamber (s.a.)'m secde ettiği vakit (ayaklarıyla) kollarının arasını açık bulundurduğu, kollarının altından bir kuzu geçmek istese geçebileceği rivayet edilmiştir.[118]

Açıklama

Secde hâlinde kollarını açarak karnını kasıklardan ayırmak erkekler için sünnettir. Nitekim M.Zihni Efendi namazın sünnetlerini anlatırken şunları söylemiştir: "Erkekler için secdede, karnını uyluklarından, dirseklerini yanlarından ve kollarını yerden uzak tutmak sünnettir." Çünkü Hadis-i şerifte "secdede yere yayılma, ellerin üzerine dayan, pazularım, yanlara çıkar. Eğer böyle yaparsan her uzvun secde etmiş olur" buyurulmuştur. Kolları yanlardan ayırma kalabalık değilken sünnettir. Cemaatin çokluğunda, haram olan eziyetten kaçınmak için bu sünnet terk olunur. Kadınlar (ve hünsâlar) bu hususta erkeklerin aksine olarak kollarını yanlarına bitiştirirler, karınlarım da uyluklarına yapıştırırlar."[119]

îbn Battal'm beyânına göre, vücût yere ağır gelmesin diye kollar yana açılır. Zira "Yere hafifliğinizi veriniz" şeklinde rivayet vardır.[120]

Ashab-i kiramdan Enes b. Mâlik ile Ebû Said el-Hudrî ve Ali b. Ebî Tâlib (r.a.) Hazretleri secde halinde iken dirseklerini açarlarmış. Hasan el-Basrî ile İbrahim en-Nehaî'nin görüşleri de böyledir. Yine ashab-ı kirâm'-dan Ebû Zer, İbn Mes'ûd ve İbn Ömer (r.anhum) ileride gelecek olan 902 numaralı hadis-i şerifle amel ederek dirsekleri yere koymayı ve üzerlerine dayanmayı caiz görürlermiş. Nitekim İbn Sîrîn'in görüşü de böyledir.[121]

899. ...îbn Abbâs'tan; demiştir ki: "(Bir defa yanlarıyla) kolları arasını açmış bir halde (secdede bulunurken) arka tarafından Peygamber (s.a.)'in yanına geldim de koltuklarının beyazlığını gördüm."[122]

Açıklama

Bazı ilim adamları bu hadîş-i şerife ve benzerlerine bakarak "îbn Abbâs (r.a.) gerçekten Resul-i Ekrem (s.a.)'in koltuklarının alt kısmındaki bembeyaz tenini görmüştür. Çünkü Resûl-i Ekrem (s.a.)'in koltuk altlarında kıl yoktu. Bu onun hasâisinden (özeliklerinden) idi" demişlerse de, Irakî buna itiraz ederek, "Resûl-i Ekrem'e ait bir özelliğin sabit olabilmesi için açık bir delilin bulunması gerekir. Halbuki onun koltuk altlarında kıl bulunmadığına dair herhangi bir delil bulunmamaktadır. Bu mevzuda sadece ihtimâle dayanarak hüküm vermek doğru değildir" demiştir. Nitekim Tirmizî'nin rivayetinde yer alan şu hadis-i şerirde Irakî'nin görüşünü doğrulamaktadır: "Abdullah b. akra el-Huzâî'den; demiştir ki: "Babamla beraber Nemire ovasında idim. Bir kafjle geldi. Bir de gördüm ki Resülullah (s.a.) namaza durmuş" Abdullah dedi ki: Onun koltuklarının tüylerine bakıyor ve (siyah kılların altında) beyaz derisini görüyordum."[123] Esasen burada geçen "Ufre" kelimesinin "saf olmayan beyazlık" anlamına geldiği düşünülürse, görülen beyazlığın siyah kılların altında kalan tenin beyazlığı olduğu kolayca anlaşılır.

Hadisimiz secde esnasında kolların yanlardan ve koltuklardan ayrılmasına delâlet ediyor. Şöyle ki; Peygamber (s.a.) kollarım yanlarına yapıştırmış olsaydı, Hz. İbn Abbâs'm koltuk altlarının beyazlığını görmesi mümkün olmazdı. Ancak bilindiği gibi bu durum erkekler içindir. Kadınlarla hünsâlar ise, kollarını açmazlar. Bilakis toplanarak secde ederler. Çünkü onlar hakkında matlûb olan tesettürdür.[124]

900. ...Allah Rasûlü'nün ashabından olan Ahmer b. Cez' (şöyle) demiştir: "Resûlullah (s.a.) secdeye vardığı zaman pazularıni (kendine zahmet verecek şekilde iyice) yanlarından ayırırdı. Hatta biz kendisine acırdık."[125]

Açıklama

Bu hadis-i şerif Resûlullah (s.a.)'ın namaz kılarken secde halinde kolları yanlardan ayrı tutmak hususunda ne kadar titiz davrandığını, pek açık bir şekilde ifade etmektedir. Bu mevzu ile ilgili görüş ve hükümlere daha evvel (897 - 898) numaralı hadislerin açıklamasında temas etmiş bulunmaktayız. [126]

901. ...Ebû Hüreyre (r.a.)'den rivayet edildiğine göre Peygamber (s.a.) şöyle buyurmuştur: "Biriniz secdeye vardığı zaman köpeğin yayıldığı gibi ya> »İmasın, uyluklarını birleştirsin."[127]

Açıklama

Bu nacdis~i §ertfsecde hâlinde iken uylukların bitiştirileceğine delâlet etmektedir. Ancak Resûl-i Ekrem'in namazı ile ilgili olarak Ebû Humeyd'in rivayet ettiği hadis-i şerifler buradaki emrin vücûba değil nedbe delâlet ettiğini göstermektedir. Bu bakımdan ulemâ, "Buradaki uylukları bitiştirme emrinin hükmü mendubtur" demişlerdir. Çünkü Ebû Humeyd'in rivayet ettiği hadisler Resûl-i Ekrem (s.a.)'in secde halinde iken uylukların arasını açtığım ifâde etmektedirler. Ulemânın beyânına göre Resûl-i Ekrem (s.a.)'in secde esnasında uyluklarını birleştirdiğini ifâde eden hadisler mendubluğa, ayırdığını ifâde eden .hadisler de cevaza delâlet etmektedir.[128]

Avnu'l-Mâbûd sahibi ise, hadis-i şerifte geçen "uyluklarını birleştirsin" cümlesinin, daha önce geçen "Resûl-i Ekrem (s.a.) secdeye vardığı zaman uyluklarının arasını açardı. Karnını uyluklar/ üzerine koymazdı" mealindeki 735 numaralı hadis-i şerife ters düştüğünü söylemiş ve Şevkânî'nin bu mevzudaki şu sözlerini de kendi görüşü için delil getirmiştir.'*Bu hadis uylukların arasının secde esnasında açık bulundurulacağına ve karnın

uyluklardan uzak tutulacağına delâlet etmektedir. Bu mevzuda ulemâ ittifak etmiştir.”[129]

Ancak Bezlu'I-Mechûd sahibi diyor ki; "Bu iki hadis arasında bir çelişki yoktur. Çünkü (735 numaralı) hadis-i şerifte geçen "uyluklarının arasını açık tutardı" cümlesinin mânâsı, "uyluklarla karın arasını açık bulundurdu" demektir. Nitekim İbn Nüceym'de "Bahru'r-râik" isimli meşhur eserinde bu hadise böyle mânâ vermiştir. Esasen Şevkânî'nin "bu mevzuda ulemâ ittifak etmiştir" sözü isabetli değildir. Çünkü her ne kadar secde esnasında karnın uyluklardan uzak tutulacağında ulemâ ittifak etmişse de iki uyluk arasının açık bulundurulacağına dair ulema arasında ittifaktan söz etmek mümkün değildir. Sadece Şafiî ulemasından bazı kişiler secde halinde uylukların birleştirileceğinden bahsetmişlerse de Hanefî ve Mâlikî kitablannda böyle bir ifâde görmedim. Ancak Şafiî fıkhına dair olan et-Tevşîh ve Neylü'l-Me'rib isimli eserlerde ik"i uyluk arasındaki mesafenin bir karış olacağı ifâde edilmektedir. Yine ayrıca eş-Şâmî de rük'u ve secdede topukları birleştirmenin sünnet olduğunu söylemişse de bu görüş "el-Fetâva es-Sa'diyye" isimli eserde reddedilmiştir."[130] Fakat açıklamakta olduğumuz hadisin ravilerinden "Derrâc" tenkid edilmiş ve onun hakkında İmam Ahmed ve Nesâî, münkerü'l-hadis, tâbirini kullanmışlardır ki bunun anlamı, "rivayet ettiği hadisiler zabt ve adalet bakımından kendi seviyesinde bulunan kimselerin rivayetlerine muhalif" demektir. İbn Adiy ile Dârekutnî ve Ebû Hatim de bu râviyi tenkitten geri durmamışlardır.[131]

154 - 155. (Zaruretten Dolayı) Elleri Yanlardan Ayırmamaya İzin Verilmesi

902. ...Ebû Hureyre (r.a.)'den; demiştir ki: Peygamber (s.a.)'in ashabı açıldıkları (kollarını yânlardan; karınlarını uyluklarından ayırdıkları) zaman, secdenin kendilerine zor geldiğinden yakındılar. (Hz. Peygamber) "dizler(iniz)den yararlanın" buyurdu.[132]

Açıklama

Secde anında kolları yanlardan ayırarak kanat gibi germek ve karnı uyluklardan ayrı tutmak, bilhassa secde uzatıldığı zaman insana zorluk vermeye başlar. Beş vakit namazın dışında gecelerin uzunca bir kısmını da namazla geçiren sahâbe-î kiram kollar açılarak secde etmenin kendilerine zor geldiğinden şikâyet etmeye başladılar. Bunun üzerine Resûl-i Ekrem (s.a.) Efendimiz onlara dizlerden yararlanmalarını tavsiye etti. Dizlerden yararlanmak Hattâbî'ye göre, secdeye inerken ve kalkarken ve secde halinde dirsekleri dizlerin üzerine koymak demektir.[133] Secde halinde iken dirsekleri dizlerin üzerine koyunca karın da uylukların üzerine gelir. Bu da secde uzadığı zaman dirsekleri yere, karnı da uylukların üzerine koymanın caiz olduğunu gösterir. Ulemanın beyânına göre bu hadis-i şerif 898 numaralı hadisteki "kollarının arasını açık bulundururdu" cümlesinin farziyyet ifâde etmediğini gösteren bir karinedir. Bilindiği gibi mutlak emir farziyyet ifâde eder. Ancak onun farziyyet ifâde etmediğine dair bir karine bulunursa, o zaman farziyet ifâde etmekten çıkar. İşte bu hadis 898 numaralı hadis için böyle bir karine teşkil ettiği gibi, aynı zamanda Müslim'in el-Berâ' b. Âzib'den rivayet ettiği "secde ettiğin zaman avuçlarını yere koy, dirseklerini kaldır"[134] hadis-i şerifindeki "dirseklerini kaldır" emri için de bu mânâda bir karine olmaktadır. Bu durumda secdede iken kolları germek ve karınla kasık arasını açık bulundurmak farz değil, müstehabtır. Bunu terk eden kimsenin namazı sahihtir. Ancak müstehabı terk ettiği için kerâhet-i tenzihiyye ile mekruhtur. Fakat kadın bu hususta erkeklerden farklıdır. Çünkü kadın namazda devamlı toplu durur ve büzülür. Yani secdede ayağının parmaklarım dikmez, pazularını germez, kollarım yere döşer, karnını uyluklarına bitiştirir. Çünkü böyle yapmak tesettüre daha uygundur. Kadınlar için matlûb olan da tesettürdür. Zeylaî (r.a.) bu mevzuda şöyle demiştir: "Kadın namazda on yerde erkeklerden ayrılır:

1. Tekbirde iki elini omuzlan hizasına kadar kaldırır.

2. Sağ elini sol eli üzerine, memeleri altına koyup el bağlar.

3. Secdede karnını iki uyluğundan ayırmayarak yapıştırır.

4. Celsede ellerini iki uyluğu üzerine parmak uçları dizlerine varacak şekilde koyar.

5. Koltuğunu secdede açmaz.

6. Teşehhüdde teverrük yapar, yani sol yanı üstüne oturup iki ayaklarını sağ tarafından çıkarır.

7. Rükû"da parmaklarını açmaz.
8. Erkeklere imam olamaz.
9. Cemaat olmaları mekruhtur.
10. Cemaat olurlarsa, imam onların ortasına durur."[135]

155 - 156. (Kıyamda) Elleri Böğrüne Koymak Ve Kalçalar Üzerine Oturup Elleri Yere Dayamak

903. ...Ziyâd b. Subeyh ei-Hanefî'den; demiştir ki: İbn Ömer (r.a.)'in yanında namaz kıldım ve (namazda) ellerimi böğrüme koydum. Namazı kılınca (bana şöyle) dedi: "Namazdaki şu hal asılmış kimse(nin hali gibi)dir. Resûlullah (s.a.) de bundan nehyederdi."[136]

Açıklama

Sözlükte "hasıra" kelimesi böğür anlamına gelir. "Tahassür" ise, eli böğründe dikilmek demektir.kelimesi ise, kalçaları yere koyarak yan taraftan ellerin üzerine abanmak demektir. Ancak tarif edilen şekildeki oturuşun bu hadisle bir ilgisi olmadığından bu babın başlığında kelimesinin bulunmaması uygun olurdu. Çünkü hadis sadece kıyamda elleri böğründe durmakla ilgilidir.

Salb kelimesi, "asmakj asılmak" mânâsına gelir, İbn Ömer (r.a.) Hazretlerinin ifâdesinden anlaşılıyor ki, kıyamda bu şekilde duran kişinin manzarası ağaca asılan kişinin hâline benzer. Çünkü ağaca asılan kişi ellerini ağacın gövdesi üzerine sarkıtır. Böyle çirkin bir manzara arz etmekten korumak için Resûl-i Ekrem (s.a.) namaz kılarken kıyamda elleri böğründe durmaktan mü'minleri nehyetmiştir.

Bu nehyin zahirine bakan zahirî ulemâsına göre namazda elleri böğrüne koymak haramdır.

İbn Abbâs, Âişe, Mücâhid, İbrahim en-Nehaî, İmam Mâlik, Şafiî hazretleriyle Hanefî ve Hanbelî ulemâsına (r.a.) göre ise kıyamda elleri böğründe durmak tahrimen mekruhtur. Bezlu'l-mechud sahibinin ifadesine göre metinde geçen "Salb" kelimesine başka mânâ verenler olmuşsa da bu mânâlar zayıf görülmüştür. Bu manalardan bazıları şunlardır:

1. Elinde asa tutarak buna dayanmak.

2. Namazda bir sûrenin sonundan sadece birkaç âyeti okuyarak okunacak süreyi kısaltmak,

3. Kıyamı rüku'u ve sücudu kısaltmak suretiyle namazı çabuklaştırmak.Ancak ulemânın muhakkik ve müdekkiklerine göre bu kelime "asılmış kimse" demektir ki, biz de tercümemizde bu mânâyı tercih ettik.

Kıyamda elleri böğründe durmaktan nehyedilmenin sebebi üzerinde de çeşitli görüşler vardır:

1. Bazılarına göre İblis devamlı surette eli böğründe gezdiği için namazda böyle durmak yasaklanmıştır. Yine îblis gökten yere eli böğründe inmiştir, (îbn Ebî Şeybe, İbn Abbâs'tan rivayet etmiştir).

2. Yahudilere benzemekten korunmak içini yasaklanmıştır.Çünkü onlar namazlarında ellerini böğürlerine koyarlar. (İbn Ebi Şeybe, Hz. Âişe'-den rivayet etmiştir).

3. Cehennem ehli elleri böğürlerinde istirahat ederler. (İbn Ebi Şeybe Hz. Âişe'den ve Mücâhid'den rivayet etmiştir. Beyhakî de Ebû Hûreyre'den rivayet etmiştir).

4. Musibete uğrayan kimselerin haline benzediği için yasaklanmıştır. Çünkü bir kimsenin başına bir musibet geldiği zaman elleri böğründe kalır. Bu görüş de Hattabî'ye aittir.[137]

156 - 157. Namazda Ağlamak

904. ...Mutarrıf'ın babası (Abdullah b. Şıhhîr)dan demiştir ki: Resûlullah (s.a.)'i ağlamaktan dolayı göğsünde değirmen sesi gibi bîr sesle namaz kılarken gördüm.[138]

Açıklama

Ahmed b. Hanbel ile Nesâî'nin rivayetinde bu hadis "göğsünde kaynayan bir tencere sesi gibi bir ses olduğu halde namaz kılıyordu" şeklinde ifade edilmektedir.Bu rivayetler gösteriyor ki Resûl-i Zişan Efendimiz, namazda iken kendisini saran ilâhî atmosferin verdiği yüce duygularla zaten her an içinde kaynamakta olan aşk ateşinin cûş-ü hurûşa

gelmesinden göğsünün volkanında kaynaşan lâvların hıçkırıklar hâlinde fışkırmasına engel olamamıştır. Ulemâ bu hadis-i şerife bakarak namazda ağlamanın caiz olduğu kanaatine varmışlardır. Nitekim Ali b. Ebî Tâlib (r.a.)'in rivayet ettiği şu hadis-i şerif de bu görüşü te'yid etmektedir: "Bedir günü bizim içimizde Mikdâd b. Esved'den başka bir süvari yoktu. O gece Resûl-i Ekrem (s.a.)i bir ağaç altında ağlayarak namaz kılarken gördüm. Bu hali sabaha kadar devam etti."

Ancak bu mevzuun ayrıntılarında ulemâ arasında bazı görüş ayrılıkları bulunmaktadır:

1. Hanefî âlimlerine göre Allah korkusu, Cehennem veya Cenneti hatırlama gibi dünyevî olmayan bir sebeple ağlamak namazı bozmaz. Çünkü bu durum o kimsenin huşu' içinde bulunduğunu gösterir. Namazda aranan şey ise, huşû'dur. Bu bakımdan bu şekildeki ağlamalar, namazda duâ ve teşbih hükmündedir. Hanefî ulemâsının bu mevzudaki delilleri de konumuzu teşkil eden hadis-i şeriftir. Ancak ağlamanın sebebi dünyevî sıkıntı ise, o zaman namaz bâtıl olur. Çünkü bu şekildeki ağlama o kişinin şahsî sıkıntılarını dile getirerek etrafmdakileri yardıma çağırma mânâsına gelir. Hanefî ulemâsına göre inlemek, ah-vah etmek de ağlamak gibidir. Ancak Ebû Yûsuf'a göre eğer ağlama esnasında aslî harflerden iki veya daha ziyâde harf çıkmışsa namaz bozulur. Fakat ziyâde harflerden iki harf çıkmışsa veya çıkan harflerden biri aslî, diğeri ziyâde harflerden ise, namaza zarar vermez.[139] Bilindiği gibi alfabe harflerinden cümlesinde bulunan harfler ziyâde harflerdir. Bunun dışında kalan harfler ise, aslî harflerdir.

2. Mâlikî ulemâsına göre eğer ağlamak Allah korkusu veya âhiret düşüncesiyle olmuşsa, isterse yüksek sesle ağlamış olsun namaza zarar vermez. Fakat dünyevî bir düşünceden ileri gelmişse şu durumlar ortaya çıkar:

a. Eğer ses çıkarmadan ağlanmışsa namaz bozulmaz.

b. Eğer ağıt sesli ise, bunun hükmü namazda konuşmanın hükmü gibi iki şekilde mütelaa edilir:

Eğer kasden ağlamışsa azı da çoğu da namazı bozar. Unutarak ağlamışsa, çoğu namazı bozarsa da azı bozmaz.

Namazda inleyip ah-vah etmek, eğer maddi bir acıdan kaynaklanıyorsa, yüksek sesli bile olsa namaza zarar vermez. Çünkü bu adam elinde

olmayarak ağlamaktadır ki, namazda konuşmanın ikinci şıkkına girer.

3. Şafiîlere göre ağlamanın sebebi ne olursa olsun, ağıt esnasında iki harf çıkmışsa namaz bozulur.

4. Hanbelîlere göre Allah korkusundan dolayı ağlama namaza asla zarar vermez.Fakat başka bir sebeple meydana gelen ağlamalar mutlak surette namazı bozar. Ancak ağlamaya engel olmak istediği halde engel olmaya gücü yetmezse, bu halde de ağlamak namaza zarar vermez.[140]

157 - 158. Vesveseli Namaz Kılmanın Ve Namaz Esnasında Bazı Şeyleri Düşünmenin Keraheti

905. ...Zeyd b. Hâlid el-Cühenî'den rivayete edildiğine göre Peygamber (s.a.) şöyle buyurmuştur: "Kim güzelce abdest alır da gaflet etmeden (namazda olmanın uyanıklığı içerisinde) iki rekat namaz kılacak olursa, geçmiş günahları affolunur.”[141]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte bütün şartlarını, sünnetlerini ve âdabını yerine getirerek güzelce abdest aldıktan sonra gaflete düşmeden huzur-ı ilâhîde bulunmanın şuur ve idrâki içerisinde vesvesesiz olarak iki rekat namaz kılan bir kimsenin daha önce işlemiş olduğu günahlarının affedileceği müjdelenmektedir. Ancak bu hadis-i şerifi anlayabilmek için hadisin başlığında bulunan "vesvese" ve “hadisü'n-nefs" kelimelerini iyi anlamak gerekir. Kıymetli ilim adamlarımızdan Elmalılı Hamdi Efendi vesvese kelimesini şöyle açıklıyor: "Vesvese nedir? Keşşâf'jn ve Râğıb'ın de söyledikleri gibi esasen yavaş fısıltı yapmak, fiskos etmek gibi gizli sese, hems-i hafiye denilir. Huliyyât (zinet) hışıltısına, "vesvesü'l-haliy" denilmesi de bun^ -dandır. Kâm us'un kayd ettiği vecihle avcının ve köpeklerin yavaşça seslerine "vesvese" ve "vesvâs" denilmesi de bundandır. Bundan nefsin veya şeytanın kalbe attığı hayırsız, faidesiz, alçak, hatıra ve dağdağaya vesvese denilmek mütearef ve me'sûr olmuştur. Dilimizde mâruf olan da budur."[142]

Hadisü'n-nefs kelimesine gelince îslâmî kaynaklara göre, bir iş yapmadan oriee insanın gönlünden geçen düşünceler, azim ve karar haline gelinceye kadar şu safhalardan geçer:

1. Hâcis safhası: Bir işi yapıp-yapmamak fikri iik defa kalbe doğunca buna "hâcis" denir.

2. Bu işi yapıp - yapmamak fikrinin kalbde bir müddet durması, cereyan ve deveran etmesi haline de "hatır" denilir.

3. Bundan sonra bu fikri yapıp yapmamak hususunda nefsin tereddüt etmesine "hadisü'n-nefs" denir ki, hadisin başlığında söz konusu olan mesele işte budur. Biz bu kelimeyi "bazı şeyleri düşünmek" şeklinde tercüme ettik.

4. Bundan sonra bir tarafı tercih etmek ciheti geliyor ki, buna da "hemm" derler.

5. Bundan sonra azim safhası gelir ki insanlar ancak bu safhada mes'ul duruma-gelirler. Bunun içindir ki bazı müfessirler "Göklerde ne var, yerde ne varsa (hepsi) Allah'ındır. Eğer siz içinizdekini açıklar, yahut gizlerseniz, Allah onunla sizi hesaba çeker."[143] âyet-i kerimesindeki "içinizdeki" kelimesine "azm" mânâsı vermişlerdir. "Cenab-ı Allah ümmetimi nefislerinde-ki cereyan eden şeylerden (onlar kelam veyahut fiil sahasına çıkmadıkça) affeyledi. Onlardan dolayı sorumlu tutmaz" hadis-i şerifinin şerhinde ulemânın beyânına göre hâcis, hatır, hadis-i nefs safhalarında bulunan düşünceler mutlaka bağışlanmıştır. "Hemm" safhasında iyiliği düşünüp tercih etmeden dolayı sevab varsa da kötülüğü düşünüp tercih etmeden dolayı günah yoktur. Beşinci mertebeye gelince: Bu mertebedeki düşünceler için sevab veya günah vardır. Namaz dışında insanın kalbine gelen düşüncelerin safhaları ve sorumlulukları böyle ise de namaz içerisinde gönlü işgal eden düşünceler hadis-i şerifte vâdedilen mükâfata engeldirler. Hadisin başlığındaki ifâdeden anlaşılıyor ki, namazda vesveseye düşmek ve namazla ilgisi olmayan bir iş üzerinde fikir yürütmek musannif Ebû Davud'a göre mekruhtur ve hadis-i şerifteki müjdeye erişmeye engeldir. Çünkü her ne kadar bu gibi düşüncelerin gönle gelmemesi insanın elinde değilse de, bunların gönülde eğleşmesine engel olmak, bu düşünceleri o anda gönülden çıkarıp atmak insanın elindedir. Fakat namaz esnasında âhiretle ilgili işleri hatırlamanın veya düşünmenin

bir sakıncası yoktur. Nitekim Ömer (r.a.) şöyle buyuruyor: "Ben bazan orduyu nasıl hazırlayacağımı namazda düşünürüm."

Bazı ilim adamlarına göre hadis-i şerifte affedileceği müjdelenen geçmiş günahlardan maksat küçük günahlardır, büyük günahlar değildir. Bazılarına göre ise, kul hakkının dışında büyük-küçük bütün günahlar bu müjdenin kapsamına girmektedir.[144]

906. ...Ukbe b. Âmiri'l-Cuheri’den rivayet edildiğine göre Resûlullah (s.a.); "Kim güzelce abdest alır da kalbiyle ve yüzüyle yönelerek iki rekat namaz kılacak olursa o kişi kesinlikle Cennete girer" buyurmuştur.[145]

Açıklama

Gerek bu hadis-i şerif ve gerekse bundan önce tercümesini sunduğumuz hadis-i şerif, abdestin bütün şartlarına sünnet ve âdabına riâyet ederek kemâl-i dikkat ve huşu' ile Allah'a yönelerek gönlüne Allah'dan başka birşey getirmeden iki rekât namaz kılmaya muvaffak olanlar için büyük bir müjde ve büyük bir va'd-i ilâhidir.[146]

158 - 159. Okurken Takılan İmama (Cemaatten Birinin) Hatırlatma(Sı)

907. ...el-Misver b. Yezid el-Mâlikî'den rivayet edilmiştir ki: Resûlullah (s.a.) (Râvi) Yahya dedi ki: (Bu cümleyi Misver): "Ben Resûllullah (s.a.)'i gördüm ki" (şeklinde) rivayet etmiş de olabilir namazda okurken bir âyeti terk etti, onu okumadı. Bunun üzerine adamın birisi (namaz bitince):

Ey Allah'ın Resulü, sen falan âyeti terk ettin, dedi. Resûluüah (s.a.) da o kimseye:

"Bana (o anda) hatırlatsaydm ya?" cevabını verdi. (Musannif Ebû Davud'un hocalarından) Süleyman, kendi rivayetinde (o kimsenin):

(Ya Resûlallah), ben o âyetin neshedildiğini zannetmiştim, dediğini de ilâve etmiştir.[147]

Ayrıca Süleyman Mervân b. Muâviye'nin, Yahya b. Kesir1 den onun da Misver'den hadisi (anane yoluyla değil) tahdis yoluyla aldığını da haber

vermiştir.

(Müellif Ebû Dâvûd dedi ki;) Bize Yezîd b. Muhammed el-Dımişkî haber verdi. Dedi ki: Bize Hişam b. İsmail haber verdi» (dedi ki:) Bize Muhammed b. Şuayb haber verdi, (dedi ki:) Bize Abdullah b. el-A 'lâ b. Zebr, Salim b. Abdullah'dan, (Salim de) Abdullah b. Ömer'den naklen haber verdi ki: Peygamber (s. a.) (birgün) sesli Kur'ân okuyarak namaz kıldırırken takıldı... (Namazdan) çıkınca Ubeyy'e (hitaben): "Sen de namazı bizimle beraber kıldın değil mi?" buyurdu. (O da); "evet" deyince, "öyleyse, niçin bana hatırlatmadın?" buyurdu.[148]

Açıklama

Bu hadis-i şerifi el-Misver b. Yezid el-Malikî'den rivayet eden Yahya b. Kesir el-Kâhilî hadis-i şerifin ilk cümlesini el-Misver'den nasıl duyduğunu kesinlikle hatırlayamamaktadır. Kendi ifâdesine göre bu cümleyi el-Misver'den iki şekilde işitmiş olması mümkündür:

1. "Resülullah (s.a.) namazda bir âyeti terk etti" şeklinde.

2. "Resûlullah (s.a.)'in namaz kıldırırken bir ayeti terk ettiğine şahid oldum" şeklinde.

Bu rivayetler arasında çok mühim bir fark vardır. İkinci rivayet şekli, râvi Misver'in hadiseye bizzat şahit olduğunu ifâde eder. Bilindiği gibi böyle gözle görmeyi veya kulakla işitmeyi ifâde eden rivâetler bu rivayeti nakleden râvinin sahâbî olduğunu ortaya koyar. Halbuki bunun dışındaki ifâdelerde böyle bir mânâ yoktur. Ancak râvi Yahya bu cümleyi Misver'den nasıl duyduğunu kesin olarak hatırlayamadığından Misver'in sahâbî olup olmadığını buradan anlamak mümkün değildir.

Hadisin sonundaki Süleyman b. Abdurrahmân'a âit ilâveden anlaşılıyor ki, Resûl-i Ekrem (s.a.), namazda bir âyeti atladığını hatırlatan ve ismi açıklanmayan kimseye, "Madem o âyeti okumayıp terk ettiğimi biliyordun da niçin o anda bana hatırlatmadın, habrlatsaydm ya" deyince o zat:

Ben o âyeti neshedildiği için okumadığınızı zannetmiştim diyerek Resûl-i Müctebâ Efendimize bu soruyu yöneltmekteki maksadını açıklamıştır.

İbn Hibbân'ın rivayetinden anlaşıldığına göre Nebiyy-i Ekrem (s.a.) Efendimiz de neshedildiği için değil de unuttuğu içni terk ettiğini

söyleyerek o kimseye istediği cevabı vermiştir.

Ancak hadisin sonundaki bu ilâveyi Süleyman'dan başka bir kimse rivayet etmemiştir. Hadisin bu kısmı "ferd hadis" niteliğindedir.

Nesh: Sözlükte, silmek, yok etmek, değiştirmek birşeyi diğerinin yerine getirmek mânâlarına gelir. Terim olarak bir kaç tarifi yapılmıştır. Bu tariflerden birisi neshin, hükmü koyan açısından tarifidir ve şöyledir: "Nesh şer'î bir hükmün tatbikinin sona erdiğini bildirmek demektir."

Mükellefler açısından ise, "nesh, şer'î bir hükmün yürürlükten kaldırılarak yerine başka bir hükmün konulmasıdır."

Bir hükmün geçerliğini kaldıran yeni hükme nâsih, eski hükme de "mensûh" denir.

"Ben o âyetin neshedildiğini zannetmiştim” sözünün manası, "eğer neshedilmediğini bilseydim o âyeti o anda hatırlatırdım" demektir. Bu da sahâbe-i-kiramın imama takıldığı yerlerde hatırlatmaya bu hâdiseden önce de alışkın olduklarını gösterir; Nitekim Hâkim'in Enes'den rivayet ettiği şu hadis-i şerif de bunu ortaya koymaktadır:

"Biz Resûl-i Ekrem (s.a.) devrinde namazda takıldıkları zaman imamlara hatırlatırdık"[149] Bütün bu rivayetler namaz kıldırırken takılan bir imama arkasında bulunan cemaatin hatırlatmasının caiz olduğuna delâlet eder. Ancak cemaatin takılan bir imama hatırlatmasının hükmü ulema arasında ihtilaflıdır:

1. el-Mansur-u Billah'a göre hatırlatma vâcibtir.

2. Şiî ulemâsına göre cemaatin namazda takılan imama takıldığı âyeti hatırlatması müstehabtır. Nitekim Osman b. Affân, Ali b. Ebî Tâlib, tbn Ömer, Atâ, Hasan el-Basrî, İbn Şîrîn. Nâfî, Mâlik, Şâfıî, Ahmed ve İshak hazerâtı bu görüştedirler. Ancak bu âlimlere göre, cemaat imama hatırlatmak için okuyacağı âyeti kıraat niyetiyle değil, sadece imama hatırlatmak niyetiyle okumalıdır. Eğer imam namazın caiz olacağı kadar kıraatta bulunduktan sonra yamlmışsa, hatırlatma yoluna gidilmez.

3. Eğer imam bir başka âyete geçer de cemaat atladığı âyeti hatırlatırsa hatırlatan kimsenin namazı bozulduğu gibi, imam bu kimsenin hatırlatmasına uyarak geri dönecek olursa, imamın da namazı bozulur diyenler de olmuştur. Esasen imama hatırlatmanın müstehab oluşu, zamm-i sûre ile ilgilidir. İmamın Fatiha okurken takılması halinde hatırlatmanın hükmü vâcibtir.[150]

4. M. Zihni Efendi bu mevzuda Hanefî mezhebinin görüşünü şöyle açıklıyor: "Kişi namaz içinde kendi imamının dışında bir kimseye unuttuğu kıraati hatırlatırsa, namazı bozulmuş olur. Çünkü bu bir tâlim etme işidir ki, zâruretsiz olarak halk sözüne benzer bir sözle cevap verilmiş olur. Eğer tâlim kastedilmeyip de kıraat kast etmiş olursa, namaz fasit olmaz. İmam da kendine uymamış olan bir kimseden takıldığı yeri hatırlayacak olursa, namazı fasit olur...

Ancak kişinin imamının takıldığı kıraati hatırlatması caizdir. Her ne kadar imam kıraattan farz olan miktarını okumuş veya başka bir âyete geçmiş bulunsa da çünkü bunda hem imamın hem de kendinin namazını ıslah vardır.

Cemaat kendisi ile beraber olmayandan işitip de imamına hatırlatsa hepsinin namazı bozulması gerekir. Çünkü hariçten telkin edilmiştir. Kıraat hatırlatmak imam yanıldığında olur. Aslında namazda tutulan imama kıraatini hatırlatmak ona talim etmek (öğretmek) demek olduğundan, namazı bozacağı kıyas gereği ise de, cemaatin kendi imamına hatırlatması istihsan (gizli delil) gereğince caizdir ve namazı bozucu değildir. Nitekim Peygamber (s.a.) namazda "Mü'minûn" Suresini okurken bir kelime atlamışlar imiş. Namazdan sonra:

"İçinizde Übeyy yok muydu?" diye ashabdan en güzel okuyan zatı sormuşlar. Hz. Ubeyy, "buradayım!" deyince Peygamberimiz (s.a.):

"Namazda atladığım kelimeyi bana hatırlatmalı değil miydin?" buyurmuşlar. Bunun üzerine Übeyy:

"Ben o kelimenin neshedilmiş olduğunu zannettim" deyince Peygamber Efendimiz cevaben:

"Eğer mensuh olsaydı, size daha evvel bildirirdim" buyurmuşlardır. Hz. Ali de : "İmam senin hatırlatmana muhtaç olursa hatırlat" buyurmuşlardır. Eğer imam hatırlatılmaya muhtaç olur da hatırlatılmazsa, ihtimal ki imamın dilinden namazı bozacak birşeyin çıkmasıyla hem imamın hem de cemaatin namazları bozulabilir. Halbuki ona hatırlatmakla hem imamın hem de kendinin namazı düzelmiş olur.

Ancak imam kıraatte tutulunca hemen ona hatırlatmak mekruhtur. Zira belki kendisi az sonra hatırlayabileceğinden lüzumsuz yere telkin olmuş olur. İmamın da okurken sükût ederek durması ve cemaati hatırlatmaya zorlaması mekruhtur. Hatırlayamadığında başka bir âyete geçer ve müstehab olan miktar yerine gelmişse hemen ruku'a varır. Çünkü

Peygamberimiz (s.a.) Fâtiha'dan sonra Mü'minûn Sûresi'ni okudu ve sonra Hz. Übeyy'e "atladığım kelimeyi hatırlatmalı değil miydin?" dedi. Bu ifâde Resul-i Ekrem (s.a.)'in farz miktarını aşmış olan kıraatte olduğunu göstermektedir.[151]

5. Mâlikîlere göre kişi, kendi imamının dışında bir kimseye hatırlatacak olursa namazı bozulur.

6. Hanbelîlere göre ise, kişinin kendi imamının dışında bir kimseye hatırlatması ile namazı mekruh olur. "Bize Yahya b. Kesîr haber verdi" sözünden maksat şudur: "Bilindiği gibi bu hadisi musannif Ebû Dâvûd, Muhammed b. ei-Alâ ve Süleyman b, Abdirrahmafı ismindeki şeyhlerinden almıştır. Bunlardan Muhammed b. el-Alâ bu hadisi "Mervân vasıtasıyla Yahya'dan" tabiriyle "an'ane" lâfzıyle naklettiği halde, diğer şeyhi Süleyman, "Mervân dedi ki bize Yahya b. Kesîr haber verdi" diyerek kesinlik^ ifâde eden "Haddesenâ = bize haber verdi" lâfzıyle nakletmiştir. Musannif Ebû Davud'un bu sözü hadisin sonuna ilâve etmekten maksadı, "haddesena" lafzını kullanarak habçr veren şeyhi Süleyman'ın rivayetinin "an'ane" tankıyla haber veren diğer şeyhi Muhammed'in rivayetinden daha kuvvetli olduğuna dikkat çekmek ve Süleyman'ın rivayetinde Yahya, babasına nisbet edilerek (Ibn Kesîr) diye künyelendirildiği halde, Muhammed b. el-Alâ'nın rivayetinde mensub olduğu el-Kâhil kabilesine nisbet edilerek "el-Kâhilî" diye vasıflandırılmış olduğunu belirtmektir.[152]

159 -160. (Okurken Takılan İmama) Hatırlatmaktan Nehiy

908. ...Ali (r.a.)'den; demiştir ki: Resulullah (s.a.) şöyle buyurdu: "Yâ Alî, namazda imama (yanıldığı âyeti) hatırlatma!"

Ebû Dâvûd dedi ki: Ebu îshak, el-Haris'ten sadece dört hadis işitmiştir. Bu hadis de onlardan değildir.[153]

Açıklama

Bu hadis-i şerif namaz esnasında okurken yanılan imama hatırlatmasının mekruh olduğunu söyleyen Zeyd b. Ali'nin görüşünü

doğrulamakta ise de, delil olma niteliğinden uzaktır. Çünkü bu hadisin râvileri arasında el-Hâris b. Abdillah el-Hemedânî vardır ki, onu pek-çok hadis âlimi tenkid etmiş ve zayıf olduğunu söylemiştir. Ayrıca musannif Ebû Davud'un da işaret ettiği gibi, Ebû İshâk'm el-Hâris'ten rivayet ettiği hadis sayısı dörttür. Bu hadis ise o dört hadis arasında bulunmamaktadır. Bu durum hadisin zayıflığını ortaya koymak için yeterlidir. Ayrıca tercümesini sunduğumuz bir numara önceki hadis-i şerif namazda okurken takılan imama hatırlatmanın caiz olduğunu ifâde etmektedir. Ve her bakımdan bu hadise tercih edilecek nitelikleri taşımaktadır. Bir de bu hadis munkati'dir. Şayet bu hadisin sahih olduğu kabul edilse bile, buradaki nehyin, imam hatırlatılmaya muhtaç elmadan, yapılan hatırlatmayla ilgili olduğu düşünülebilir. Namazda okurken takılan imama hatırlatmanın hükmü bîr evvelki hadisin şerhinde geçtiği için burada tekrara lüzum görmüyoruz.[154]

160 - 161. Namazda Sağa Sola Yüzünü Çevirmek

909. ...Ebû Zer (r.a.) demiştir ki: Resûlullah (s.a.) şöyle buyurdu: "Kul namazında iken (yüzüyle) sağa-sola dönmediği müddetçe Allah Teâla da (rahmet nazarıyla) ona yönelmeye devam eder, (yüzüyle) sağa-sola dönecek olursa, (Allah da) ona yönelmekten vazgeçer."[155]

Açıklama

Kul namazda iken mecbur olmadığı müddetçe sağına veya soluna yüzünü çevirmemelidir.Çünkü kul namaz esnasında bütün vücuduyla beraber yüzünü kıbleye dönük bulundurduğu müddetçe Allah Teâla'nın rahmet, mağfiret ve ihsan nazarları da kula çevrilmiş olur. Kul için bu en üstün bir şeref ve en büyük bir nimettir. Fakat kul bir zaruret ve ihtiyaç bulunmadığı halde başını sağa veya sola çevirecek olursa, o andan itibaren, Allah Teâlâ ve tekaddes hazretleri rahmet nazarıyla o kula bakmaktan vazgeçer. Fakat kulun bir ihtiyaç ve zaruret sebebiyle başını sağa veya sola çevirmesinde bir sakınca yoktur. Nitekim ileride gelecek olan 916 numaralı hadis-i şerif de bunu ifâde etmektedir. Hanefî ulemâsından İbn Melek'e göre Allah'ın kuldan yönünü çevirmesinin mânâsı, namazın sevabının azalması

demektir. Esasen namazda kulun yönünü kıbleden çevirmesi Hanefîlere göre üç şekilde olur:

1. Yüzü kıbleden çevirmek, bu mekruhtur.

2. Gözü çevirmek, bunda bir sakınca yoksa da çevirmemek daha iyidir.

3. Göğsü çevirmek bu hareketin namazı bozacağında ulemâ ittifak etmiştir.İhtiyaçsız olarak sağa-sola bakınmanın namazın kemâlinden olan huşua mâni olacağı için sakıncalı olduğunu söyleyenlerin yanında namazı ifsad edeceğini söyleyenler de vardır.[156] Namaz esnasında bir ihtiyaç bulunduğu zaman, göğsü çevirmemek şartıyla sadece başı kıbleden çevirmek bütün imamlara göre kerâhetsiz olarak caizdir. Bu hareketin ihtiyaçsız olarak yapılması ise ittifakla mekruhtur.

Bütün vücûduyla kıbleden dönecek olursa yine bütün ilim adamlarınca namaz bozulur. Göğsün kıbleden çevrildiği takdirde Hanefi ve Şafiî ulemâsına göre namaz fasit olursa da Mâlikî ve Hanbelî ulemâsına göre fasit olmaz. Ancak Kabe'nin karşısında namaz kılınırken el, kol, parmak gibi vücûdun bir parçasını bile Kâbeden çevirmek bu iki mezheb ulemâsına göre namazı bozar.[157]

910. ...Âişe (r.a.)den; demiştir ki: ResûluLiah (s.a.)'e bir kimsenin namazda (başıyla) sağa-sola dönmesini sordum da; "O, kulun namazından şeytanın bir hırsızlığıdır" diye cevab verdi.[158]

Açıklama

Bilindiği gibi "hırsızlık" dernek bir malı sahibinden habersiz olarak gizlice almak demektir. Türkçemizde buna çalmak denir. Hırsız, bir malı sahibinden çalmak istediği zaman onun sağına veya soluna bakarak dalmasını bekler. Bu haii yakaladığı anda harekete-geçerek işini bitirir. Şeytan da Rabbinin huzurunda ve rahmet nazarları karşısında namaz kılmakta olan bir kuldan bu hali çalarak onu, içinde bulunduğu zengin ve engin rahmet-i ilâhîden mahrum etmek maksadıyla sanki bir hırsız gibi fırsat gözetler ve ona verdiği çeşitli vesveselerle hiç lüzum yokken başını sağa-sola çevirtmeye muvaffak olarak gayesine girişir. İşte bu sebeple Cenab-ı Peygamber (s.a.) namaz esnasında başı sağa-sola çevirmeyi hırsızlığa benzetmiştir.

Bu hadis-i şerif ihtiyaç olmadığı halde başı sağa-sola çevirmenin mekruh olduğuna delâlet etmektedir. Nitekim şu hadis-i şerif de bunu te'yid etmektedir: "Namazda sağa-sola başını çevirmekten sakın. Çünkü namazda başı sağa-sola çevirmek tehlikeli bir iştir. Eğer çevirmek gerekiyorsa bu, nâfile namazlarda olur. Farzlarda ise, asla olamaz."[159] Yine Tirmizî'nin el-Hâris el-Eş'arî'den rivayet ettiği hadis-i şerifte şöyledir: "Muhakkak ki Allah (c.c.) size namaz kılmayı emretmektedir. Namaz kıldığınız zaman başınızı sağa-sola çevirmeyiniz. Çünkü Allah o anda yüzünü namaz kılan kulunun yüzüne çevirmiştir. Kul başını sağa-sola çevirmedikçe Allah da ondan yüzünü çevirmez"[160]

Ebû Bekr b. Ebî Şeybe'nin rivayetine göre el-Hakem (şöyle) demiştir: "Namazın kemâli (namaz kılarken) sağındaki solundaki kimselerin kim olduğunu bilmemendir. Bir rivayete göre Atâ şöyle demiştir: Bana erişen bir habere göre, Cenab-ı Hak namaz kılmakta olan bir kimseye şöyle buyurmuş; "Ey âdemoğlu, sen başını sağa-sola çevirerek kime yönelmek istiyorsun? Şunu iyi bil ki, yüzünü çevireceğin kimselerin en hayırlısı benim."[161]

161 - 162- Burun Üzerine Secde

911. ...Ebû Saîd el-Hudrî (r.a.)'den rivayet olunmuştur: "Halka kıldırdığı bir namazdan dolayı Resulullah (s.a.)'ın alnında ve burnunun ucunda toz izleri görüldü.

(Sünen-i Ebû Davud'un râvisi) Ebû Ali (el-Lu'luî) dedi ki: Ebû Dâvûd dördüncü (ve son) okutuşunda bu hadisi (burada) okumamıştır.[162]

Açıklama

Ebû Ali'nin metinde geçen "Ebû Dâvûd dördüncü okutuşunda bu hadisi okumamıştır" sözünden anlaşılıyor ki, müellif Ebû Dâvûd Süncn'ini yazdığı zaman bâbların ve hadislerin tertibi konusunda arkadaşlarının da fikirlerini almak maksadıyla hazırlamış olduğu nüshayı onlara dört defa okumak-okutmak suretiyle arz etmiştir. Ebû Dâ-vûd'un talebelerinden olan Ebû Ali el-Lu'luî de onların içinde bulunduğu için hadislerin dördüncü arz edilişinde Sünen'in aldığı son şekli hatırlatmakta ve bu hadisin aslında burada

bulunmadığını kesinlikle ifâde etmektedir. Esasen bu hadis, daha önce 894 numarada geçtiği için dördüncü müzakerede buradan kaldırılmış olması gayet tabiidir. Bu hadisle ilgili açıklama 894 numarada geçmiştir.[163]

162 - 163. Namazda (Sağa - Sola) Bakınmak

912. ...Osman (b. Ebî Şeybe'nin) Câbir b. Semura'dan rivayetine göre, Cabir demiştir ki: Resûlullah (s.a.) mescide girdi. Ellerini (ve gözlerini) havaya kaldırmış bazı kimseler gördü. (Bu cümle, hadisin Müsedded tarafından yapılan rivayetinde yoktur.) Ancak (Ebû Dâvûd'-un hocaları Müsedfied ve Osman) hadisin bundan sonraki kısmında birleştiler (ve şu sözleri naklettiler). Bunun üzerine Resûlullah (sallallahü aleyhi ve sellem) buyurdu ki: "Bu kimseler gözlerini havaya dikmeye kesinlikle son vermelidirler." Müsedded (bu cümleyi) "namazda" diye nakletti (Muaviye ve Osman ittifakla şu şekilde tamamladılar:) "Yahut onların gözleri (bir daha) kendilerine dönmeyecektir."[164]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, aslında biraz daha uzunca olan bir hadisin kısaltılmış halidir. Nitekim Müslim'in rivayet ettiği şu hadis bunu tamamlayıcı mahiyyettedir: "Resûlullah (s.a.) yanımıza geldi ve; "aceb neden sizleri hırçın atların kuyrukları gibi ellerini kaldırmış görüyorum. Namazda sakin olun" buyurdular. Sonra (başka bir defa) yine yanımıza geldi ve bizi halkalar halinde görerek; "Sizi niçin dağınık cemaatler halinde görüyorum?" buyurdu. Başka bir sefer yine yanımıza çıkageldi ve "Siz meleklerin Rableri katında saf saf durdukları gibi saf bağlayıp dursaydınız ya!" buyurdular. Biz; ya Resûlallah, Melekler Rableri katında nasıl dururlar? dedik. "İlk safları tamamlarlar ve safta sıkışık dururlar" buyurdu.[165]

Bu hadisi şerif bazı hükümleri ihtiva etmektedir:

1. Namazda esas olan sükûnettir; elleri havaya kaldırmak veya ellerle selâm verip işaret etmek meşru değildir. Nitekim Müslim'in rivayet ettiği bir hadiste şöyle buyuruluyor: "Biz Resûlullah (s.a.) ile birlikte namaz kıldığımız vakit, es-selamü aleyküm ve rahmetullah, es-selamü aleyküm ve

rahmetullah derdik (Cabir eliyle iki tarafa da işaret etmiş) Resûlullah (s.a.); "Siz neden hırçın atların kuyrukları gibi ellerinizle işaret ediyorsunuz? Her birinize elini uyluğunun üzerine koyması .kâfidir. Sonra sağ ve sol tarafında bulunan kardeşlerine selâm verir" buyurdular.[166]

2. Namazda gözleri havaya dikmek dört mezheb ulemasmca da mekruhtur. Nitekim Müslim'in rivayet ettiği şu hadis-i şerif de buna delâlet etmektedir. Resûlullah (s.a.): "Namazda gözlerini semâya diken bir takım kimseler, ya bundan vazgeçerler yahutta gözleri (bir daha) kendilerine dönemez" buyurdular.[167] Müslim'in rivayet ettiği şu hadis-i şerifte ise duâ ederken semâya bakmaktan nehyedilmektedir. Hüküm ve hâdise her iki rivayette de bir olduğu için mutlak olan birinci rivayet, mukayyed bulunan ikinci rivayete hamledilmiştir. Mamafih buna hacet de yoktur. Çünkü mânâ yine aynıdır. Duanın kıblesi semâ olduğu halde duâ esnasında semâya bakmak memnu olunca namaz esnasında bakmak evleviyetle memnu' olur. Esasen bu rivayetlerden ne murad edildiği ulemâ arasında ihtilaflıdır. Bazılarına göre va'id yani tehdit kasdedilmiştir. Bu takdirde gözleri semâya dikmek haramdır. Zahirilerden İbn Hazm daha ileri giderek namazın bozulacağını söylemiştir. Diğer bazıları: "Hadisin manası, namaz kılanların üzerine inen meleklerin indirdikleri nurdan gözleri kör olacağından korkulur demektir" müteleasında bulunmuşlardır. Ayrıca gözler kıbleden çevrildiği ve namaz kılan bir kimsenin hâlinden uzaklaşıldığı için yasaklanmış olduğu da düşünülebilir.

İbn Ebî Şeybe'nin Hişâm'dan tahrîc ettiği bir hadise göre ashab-ı kiram vaktiyle namazda sağa-sola bakınırlarmiş. "Namazda huşu” sahibi olan mü'minler muhakkak felaha erdi"[168] âyet-i kerimesi inince artık önlerine bakmağa başlamışlar, gözleri secde yerinden öteye geçmez olmuş.

Bazılarına göre ibret için gözleri semâya kaldırmakta bir sakınca yoktur. Fakat İbn Battal namazda semâya bakmanın mekruh olduğunda ulemânın ittifak ettiklerini söylemiştir. Namaz haricindeki dualarda ise, ekser-i ulemâya göre semâya bakmak caizdir. Çünkü duanın kıblesi semâ olduğunu bildiren hadisler vardır. Taberî semâya bakmayı kerih görmüştür. Kaadi Şureyh dua ederken gözlerini semâya diken bir zata:

"Ellerini yum, gözlerini de indir. Çünkü sen ona eremez ve onu göremezsin!" demiştir.[169]

3. Namazda dağınık cemaatlar halinde bulunmak yasaklanmıştır.Yukarıda tercümesini sunduğumuz ve bu hadisi tamamlayan Müslim hadisinde geçen, "Sizi niçin dağınık cemaatlar halinde görüyorum?" cümlesi buna delâlet etmektedir. Peygamber (s.a.)'in ayrı ayn cemaatler halinde görmesi kuvvetli bir ihtimale göre namaz haricinde olmuştur. Onları bu halde görünce dinin emrettiği İslâm birliğinin tahakkuk edemeyeceğinden endişe duymuş ve kendilerini dağınık bulunmaktan men'etmiştir. Bazıları da bunun namazda olduğuna ihtimal vermişlerdir. Çünkü namazda dağınık bir halde bulunmak, safların parçalanmasına sebep olur. Fakat bu ihtimal zayıftır. Râvinin, "Resûlullah (s.a.) bizi halkalar halinde gördü” demesi, namazda olmadıklarına delâlet eder. Zira halka yuvarlak olduğu için halka halinde duranların bazıları sırtlarını kıbleye çevirmiş vaziyette otururlar.[170]

4. Safları melekler gibi düz ve sık tutmak gerekir.Nitekim konumuzu teşkil eden Ebû Dâvûd hadisini tamamlayıcı mahiyetteki Müslim hadisinde geçen "siz meleklerin rableri katında saf saf durdukları gibi saf bağlayıp dur-saydınız ya!" cümlesi buna delâlet etmektedir.[171]

Görülüyor ki bu hadis-i şerif musannif Ebû Davud'a iki kanaldan gelmiştir:

1. Müsedded - Ebû Muâviye kanalı,

2. Osman b. Ebî Şeybe - Cerîr kanalı. İkinci kanalla gelen hadisin metni birinciye nisbetle daha uzundur.

Daha sonra bu iki kanal şu kanalda birleşirler; el-A'meş, el-Müseyyeb b. Râfî, Temim b. Tarafe et-Tâî, Câbir b. Semure, Resul-ü Ekrem, Osman b. Ebî Şeybe'nin rivayetinde diğerinden farklı olarak şu cümle bulunmaktadır: "Resûlullah (s.a.) mescide girdi, ellerini (ve gözlerini) havaya kaldırmış bazı kimseler gördü."

Hadisin bundan sonraki cümlelerinde her iki senedle gelen ifadeler birleşmektedir. Ancak şu farkla ki, Müsedded'in rivayetinde fazla olarak bir de "namazda" kelimesi bulunmaktadır. Yani Müsedded'in cümlesi "bu kimseler namazda gözlerini havaya dikmeye kesinlikle ya son vereceklerdir..." şeklindedir. Tercümesini sunduğumuz Müslim hadisleri ise, bu hadisin eksik kalan kısımlarım tamamlamaktadır.[172]

913. ...Enesb. Mâlik'den; demiştir ki: Resûlullah (s.a.) şöyle buyurdu: "Bazı kimselere ne oluyor da namazları esnasında gözlerini semâya dikiyorlar?" (En.es dedi ki); Resûlullah'ın sözü bu mevzuda iyice sertleşti ve buyurdu ki: "Ya bundan vazgeçerler, yahut da gözleri kör olur."[173]

914. ...Âişe (r.anhâ)'dan; demiştir ki (Bir defa) Resûlullah (s.a.) çizgili bir elbise (hamisa) içinde namaz kıldı ve; "bunun çizgileri beni meşgul etti. Siz bunu Ebû Celim'e götürün de bana onun enbicâniyyesini getirin" buyurdu.[174]

Açıklama

Hamîsa, dört köşeli ve çizgili kumaş demektir. İpekten veya yündendir.Yalnız bu ismi verebilmek için siyah ve çizgili olmak şarttır. İnce ve hacmi ufak olduğu için bu ismi almıştır.

Hadis-i şerifte geçen "Bunun çizgileri benî meşgul etti" cümlesinin mânâsı, "bunun çizgileri neredeyse, gönlümü meşgul edecekti" demektir. Nitekim Buhâri'nin Hz. Âişe'den rivayet ettiği şu hadis bunu açıkça ifade etmektedir: "Ben namazda iken gözüm bu elbisenin çizgilerine ilişti, bana zarar vereceğinden korkuyorum"[175] Açıklamakta olduğumuz Ebû Dâvûd hadisindeki: "Beni meşgul etti" şeklindeki ifâde,Resûlullah (s.a.)'in bu çizgilerle gönlünün meşgul olmasına az bir mesafe kaldığını mübalağalı bir şekilde anlatmak için kullanılmıştır. Gerçi Resûl-i Ekrem Efendimizin gönlü bu çizgilerle meşgul olmamıştır ama olsa bile, bu meşguliyet onun yüksek mevki ve şerefine bir noksanlık getirmez. Çünkü o da bir insandır. İnsan olarak o da Peygamberlik şerefine aykırı olmayan beşerî duygulan taşıyabilir.[176]

Bu elbiseyi Resûlullah (s.a.)'e hediye eden de Ebû Cehm (r.a.) idi. Hediyesi kabul edilmediğinden dolayı kalbinin kırılacağı endişesiyle Hz. Peygamber bu hediyeyi tekrar geri istemek suretiyle yine onun hatırını hoş etmiştir. Zaten Peygamber (s.a.)'in maksadı, onun hediyesini kabul etmemek değil, namaz esnasında çizgilerinin kalbini meşgul etmesinden korunmaktı.

Enbicânî; Enbicân denilen yerde dokunan bir kumaştır. Bazıları da "Menbic kumaşıdır. Menbic Şam'da mâruf bir şehirdir. İsm-i mensubu 'bâ'-

nm fethi ile "menbecânî" gelir. Hemzesi de mime çevrilir" demişlerse de birinci ihtimal daha kuvvetlidir. Bu kumaş hamîsa'dan daha kalındır. Erişi kalın pamuk veya kalın keten, argacı da yünden dokunur. Ekseriyetle yünden dokunur.

Ebû Cehm (radiyallahü anh)in ismi Âmir b. Huzeyfe'dir. Bazıları isminin Ubeyd olduğunu söylerler. Mekke'nin fethedildiği gün müslüman olmuştur. Ebû Cehm Hazretleri Kureyş kabilesine mensup olup neseb ilmini bilir ve kabilesi arasında sevilir, sayılır bir zat idi. Kabe'nin iki defa bina edildiğini görmüş ve Hz. Muaviye'nin hilâfeti sonlarında vefat etmiştir. Ashâb-ı Kiramdan bir de Ebu Cuheym vardır. Onu bununla karıştırmamak lâzımdır.[177]

Bazı Hükümler

1. Çizgili kumaştan yapma elbise giyilebilir. İçinde namaz da kılınır. Çünkü Resul-ı Ekrem (s.a.) bu namazı iade etmemiştir.

2. Namazda azıcık düşünmek namaza zarar vermez. Bunda ulemânın ittifakı vardır.

3. Namazda huşu' ve dikkat lâzımdır. Namazdan alıkoyan her şey terk edilmelidir.Bundan dolayıdır ki Hanefî ulemâsı namazda secde yerine bakmanın müstehab olduğunu söylerler. Çünkü bu şekil tazime daha muvafıktır.

4. Kalbi taattan meşgul edecek herşeyi terk etmek dünya zîneti ile dünya fitnesinden âzâde kalmak gerekir.

5. Gerek namazda gerekse namaz dışında bakılması lüzumlu olmayan şeye bakmamak gerekir.

6. Alim ve hükümdarlar kendilerinden aşağı derecede bulunan bir kimseye künye takabilirler.

7. Mescidin mihrabım veya duvarlarını nakışlamak ve namaz kılanların kalblerini meşgul edecek buna benzer şeyler yapmak mekruhtur.

8.Dostlar arasında biribirlerine hediye göndermek meşrudur.

9. Hediye geri çevrildiği zaman kırılmadan kabul etmek gerekir.

10. Eşyanın zahirî şekillerinin temiz kalbler üzerinde de tesiri vardır. [178]

915. ...Bu haber (bir de) Âişe (r.anhâ)'den (Hişâm vasıtasıyla) nakledilmiştir. (Hişâm) dedi ki: "Ve (Resûlullah sallallahü aleyhi ve sellem) Ebu Cehm'e ait çizgisiz bir kumaş (kerdî) aldı ve (kendisine):

Ey Allah'ın Resulü, çizgili elbise bu çizgisiz kumaştan daha güzeldi, denildi.[179]

Açıklama

Metinde geçen çizgisiz kumaştan maksat bir numara önce tercümesini sunduğumuz ve özelliklerini açıklamaya çalıştığımız "enbicâniye" denilen kumaş olsa gerektir. Yine metinde geçen "hayırlı" kelimesi "daha güzel" manasında kullanılmıştır. Biz tercümeyi buna göre yaptık. "Kerdî" "Kürdî" olarak okunduğunda "Kürd" kelimesinin işm-i mensubu olur. Aslında Kürd bir özel isimdir. Neseb ilminin üstadlarından Ebul - Yakaza'nm tesbitine göre Kürd ismini ilk defa taşıyan adamın nesebi Kürd b. Amr b. âmir b. Rabia b. Sa'saa imiş. Amr b. âmir her gün bir elbise giyer ve bir daha giymemek için o elbiseyi o günün akşamında yırtarnuş. Kürd lakabiyle anılan Muhammed Efendi ise, bu mevzuda şunları söylemektedir: "îlk defa Kürd ismini alan kimsenin nesebi şu şekilde Nuh aleyhisselama erişir. Kürd b. Kenan b. Kevş b. Ham îbn Nuh. Bu soydan gelenler çeşitli kabilelere ayrılmıştır."[180]

Bu hadisle ilgili hükümler evvelki hadis-i şeriflerin yerinde geçtiği için burada tekrara lüzum görmüyoruz.[181]

163 - 164. (Bazı Hallerde) Namazda (Sağa-Sola) Bakınmak Ruhsatı

916. ...Sehl b.el-Nanzaliyye'den; demiştir ki: Namaz için -yani sabah namazı için- ikâmet getirildi. Resûlullah (s.a.) namaza durdu ve dağ yoluna bakıyordu.[182]

Ebû Dâvûd dedi ki: Resul-i Ekrem (sallallahü aleyhi ve sellem) dağ yoluna geceleyin bekçilik yapacak bir atlı göndermişti.[183]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte Resûl-i Ekrem (s.a.)'in gözcü olarak görevlendirdiği süvarinin ismi, Hâkim'in aynı mevzuyla ilgili olarak naklettiği bir hadiste açıklandığına göre Enes b. Ebî Mersed el-Ganevî'dir. Hâkim'in rivayet ettiği bu hadis-i şeriften anlaşılıyor ki, bu hadise Huneyn seferinde vuku'a gelmiştir.[184] Şöyle ki Resûl-i Ekrem (s.a.) ashâ-bıyla beraber Huneyn seferine çıkınca bir gece müsâid bir yerde konaklamış ve gece boyunca düşmanı gözetleyecek bir gönüllü istemişti. Bunun üzerine Enes b. Ebî Mersed hazretleri bu görevi üzerine alıp düşmanı gözetlemeye uygun bir tepeye mevzîlenip orada sabahlamıştı. Sabah olup da cemaatle namaza durulunca Enes Hazretleri cemaate yetişemediği için Resûl-i Ekrem'in gözü yolda kalmıştı. Namaz esnasında gözüyle sürekli dağ yolunu gözetliyordu. Namazdan sonra Enes Hazretlerinin gelmekte olduğunu cemaate haber verdi. Enes Hazretleri ihtiyacından ve namazı kıldığından dolayı geciktiğini ve Hevâzin kabilesinin sürüleriyle beraber yaklaşmakta olduğunu haber verdi. Resul-i Ekrem Efendimiz de; "o sürüler inşaallah müslüman askerler için ganimet olacaktır" buyurdu. Hâkim'in bu rivayeti, Buharı ve Müslim'in şartlarına göre sahihtir. el-Hâzimî ise, bu hadisin hasen olduğunu söylemektedir. el-Hazimî el-Ftibar isimli eserinde İbn Abbâs'tan şu hadis-i şerifi rivayet ediyor: "Resûlullah (s.a.) namazda boynunu arkasına çevirmeden sağma soluna bakınırdı." Yine el-Hazimî diyor ki: "Bazı ilim adamları bu hadise bakarak namazda başı çevirmeden sağa - sola bakınmanın bir sakıncası olmadığına hükmetmişlerdir. Nitekim, Atâ, İmâm Mâlik, Ebû Hanife ve taraftarları, Evzâî ve Ehl-i Küfe bu görüştedirler." el-Hâzimî daha sonra bir bab açarak bazı hadisler nakletmiş ve kesinlikle mevzumuzu teşkil eden Ebû Dâvûd hadisiyle İbn Abbas hadisi arasında bir çelişki olmadığına hükmetmiştir. Çünkü Resûl-i Ekrem'in namazda gözetlediği dağ yolu kıble cihetindeydi ve başını çevirmeden gözetlemesi mümkündü. Yine el-Hâzimî'nin İbn Sîrîn'den rivayet ettiği bir hadise göre İslâm'ın ilk yıllarında namaz kılarken sağa-sola bakınmak caiz iken "namazda huşu' sahibi olan müzminler muhakkak felaha erdi" (Müminûn: 1) âyet-i kerimesi inince bu cevaz kalkmış ve mü'minler artık önlerine bakmağa başlamışlar. Gözleri secde yerinden öteye geçmez olmuştur.[185]

Netice olarak, namazda özürsüz sağa, sola bakınmak mekruhtur. Bir ihtiyaç zuhur ettiği zaman bakınmakta kerahet yoktur.[186]

164 - 165. Namazda Namazla İlgisi Olmayan Bir Harekette Bulunmak

917. ...Ebû Katâde'den rivayet olunmuştur: Resûlullah (s.a.) kızı Zeyneb'in kızı Ümâme'yi (omuzunda) taşır olduğu halde namaz kılardı. Secdeye varacağı zaman indirir, (kıyama) kalkacağında da (omuzuna) bindirirdi.[187]

Açıklama

Bu hadis-i şerif namaz kılarken namazla ilgisi olmayan az bir harekette bulunmanın namazı bozmayacağına delâlet etmektedir. Fıkıh kitaplarında ayrıntılı bir şekilde açıklandığı gibi namaz esnasında yapılan ve namazla ilgisi olmayan hareketler ikiye ayrılır: **1.** Amel-i kesîr (çok iş) **2.** Amel-i kalîl (az iş). Amel-i kesîr namazı bozar, amel-i kalîl ise bozmaz.

1. Amel-i kesîr: Namaz kılan bir şahsa dışardan bakan bir kimse o şahsın namazda olup olmadığı hususunda şüphe etmezse, yani namaz kılan şahıs karşısındakine namazda olmadığı kanaatini verecek derecede namazla ilgisi bulunmayan işlerle meşgul olursa söz konusudur.

2. Amel-i kalîl: Bu dereceye varmayan fiil ve davranışlardır. Bedâyiü's-sanâyi'de ifâde edildiği üzere, iki ele ihtiyaç duyulan işler amel-i

kesîrdir. İki ele ihtiyaç duyulmadan yapılan işlerse amel-i kailidir. Bu mevzuda fıkıh kitaplarında zikredilen örneklerden bazıları şunlardır: Namaz kılarken düşen takkeyi başa koymak amel-i kalîlçür. Peşpeşe yapılan üç hareket amel-i kesîr, bundan daha az hareket amel-i kalîldir. Özür yokken peşpeşe uç adım yürünmesi namaz kılan emzikli bir kadının bir çocuk tarafında emilmesi ve kadından süt gelmesi amel-i kesîrdir. Namaz kılanın kasten yaptığı iş, amel-i kesîr, mecburen yaptığı iş .amel-i kalîldir.

Hattâbî'nin beyânına göre Resûl-i Ekrem (s.a.) torunu Ümâme'yi omuzuna istiyerek almamıştır. Ümâme (r.a.) namaz dışında her zaman Resûl-i Ekrem (s.a.)'in kucağına oturmaya ve omuzuna çıkmaya alışkın olduğu için namaz içinde de eski alışkanlıkla yine dedesinini omuzuna binmek istemiş Resûl-i Ekrem (s.a.) de ona engel olmamıştır. Ancak

secdeye varmak istediği zaman amel-i kesîr olmayacak şekilde uygun bir hareketle çocuğu omuzundan indirmiş ve kıyama kalkmak istediği zaman da çocuk omuzuna yine binmek arzusu gösterince engel olmamıştır. Şayet Resûl-i Ekrem (s.a.) çocuğu kasten omuzuna almış olsaydı o zaman bu hareketi amel-i^kesîre dönüşür ve namazı bozulurdu. Esasen çizgili bir elbisenin kendisini meşgul edeceğinden endişe ettiği gözönünde bulundurulursa Hz. Ümâme'yi kasten omuzuna bindirmiş olduğuna ihtimal verilemez.

Mezheb âlimlerinin bu hadisle ilgili görüşleri ayrıntılı olarak bundan sonra gelecek olan hadis-i şerifte zikredilecektir. İsteyen oraya bakabilir.

Metinde geçen Zeyneb, Resûl-i Ekrem (s.a.) Efendimizin en büyük kızıdır. Hz. Fatıma (r.anha) ondan küçüktür. Zeyneb, hicretin 8. yılında vefat etti. Kızı Ümâme'yi Hz. Fatma'nın vefatından sonra ve Hz. Fâtıma'nın vasiyeti üzerine Hazret-i Ali nikahladı. Hz. Ümâme'nin annesine nisbet edilerek Ümâme bint Zeyneb diye künyelenmesinin ve babasına nisbet edilmeyişinin sebebi, kimisine göre babasının kâfir oluşundandır. Çünkü insan ebeveyninin en şereflisine nisbet edilir. Bir numara sonra gelecek olan hadiste babasının ismiyle anılması babasının kim olduğunu açıklamak gayesiyle olmuştur. Yoksa babasına nisbet etmek gayesiyle değildir. Ancak bir sonraki hadisin açıklamasında geleceği gibi, Mekke'nin Fethinden önce Ebu'I-Âs İslâm'a girmiştir. O halde bu talil kabule şayan görülemez. Burada gaye Ümâme'nin Allah Resulünün torunu olduğuna dikkat çekmekten ibaret olmalıdır.[188]

918. ...Ebu Katâde (r.a.) (şöyle) demiştir: Bizler Mescidde oturmakta iken Resûlullah (s.a.), kendi kızı Zeyneb ile Ebu'l-Âs b. er-Rebî'den.olma kızı (yani torunu) Ümâme'yi omuzunda taşıyarak çıkageldi. Resûlullah (s.a.) Ümâme omuzunda olduğu halele namazı kıldı. Rükû'a varacağı zaman onu indiriyor, kalkacağı zaman da onu tekrar omuzuna bindiriyordu. Namazım bitirinceye kadar böyle yaptı.[189]

Açıklama

Hz. Ümâme Peygamber (s.a.)'in en büyük kızı Zeyneb (r.anha)nın kızı idi.

Resûlullah (s.a.) Efendimizin Hz. İbrahim'den başka bütün çocukları ilk zevcesi Hadicetü'I-Kübrâ (r.anhâ)'dan dünyaya gelmişlerdir. İbrahim ise, Mâriye-i Kıbtîye'den doğmuştur. Evlendiği zaman Peygamber (s.a.)'in yirmi bir yaşında olduğunu, bir takımları yirmi beş daha başkaları da otuz yaşlarında olduğunu söylerler. Hz. Hadice'nin de evlendiği zaman kırk ve kırkbeş yaşlarında olduğunu söyleyenler vardır. Fahr-i Kâinat (s.a.) Efendimizin Hadice'den Zeyneb, Rukiye, Ümmü Gülsüm ve Fatıma isminde dört kızı ile Kasım ve Tâhir isimlerinde iki oğlu dünyaya gelmiştir. Bu sebeple Peygamber (s.a.)'in künyesi Ebu'l-Kâsım'dır.

İşte hadis-i şerifte ismi geçen Ümâme, Resûlullah (s.a.)'in en büyük kerimesi Zeyneb'in kızıdır. Ümâme'nin babası Ebu'l-Âs b. er-Rebî'dir. Bu zatın ismi ihtilaflıdır. Bazıları Yâsir, bazıları Lakît, bir takımları da Kaasım olduğunu söylerler. Hadîcetü'I-Kübrâj (r.anhâ)'jnın kızkardeşinin oğludur. Ebu'l-Âs mal, emânet ve ticâret hususunda Mekke'nin sayılı eşrafın-dandır. Kızını onunla evlendirmek isteyen Hz. Hadice olmuş, Peygamber (s.a.) de bu işe rıza göstermiştir. Hz. Zeyneb'in evlenmesi İslâmiyetten öncedir. Ebu'l-Âs Mekke'nin fethinden önce Müslüman olmuştur. Bedir gazasında henüz müşrikler tarafında idi. Hatta onlarla beraber esir düşmüştü. Mekke müşrikleri esirlerini kurtarmak için Resûlullah (s.a.) Efendimize onların fidyelerini göndermişlerdi. Bu meyanda Zeyneb bint Resûlullah (s.a.) de zevci Ebu'1-Âs'ı malla kurtarmak için bir gerdanlık göndermişti. Bu gerdanlığı kendisine annesi Hadîce (r.anhâ) izdivaç hediyesi olmak üzere zifaf gecesi takmıştı. Resûlullah (s.a.) gelen fidyeler arasında bu gerdanlığı görünce son derece rikkate gelmiş ve kendini tutamayarak ağlamışdı. Fahr-i Kâinat (s.a.) Efendimizin o anda neler hissettiğini ye ne derece teessür ve heyecan içinde kaldığını bizim kalemimizle tasvire imkân yoktur. Yalnız şunu arz edelim ki, o mübarek gözyaşları, bütün ashab-ı kiramı teessüre gark etmiş, onlar da ağlamışlardı. Neticede Ashab-ı Kiramı ile bu hususta istişare ederek münâsib görürlerse, damadını serbest bırakmalarım onun nâmına fidye olarak bir anne yadigârının da sahibine iade edilmesini teklif etti.-Ashab-ı Kiram bir ağızdan razı olduklarını ifâde ettiler ve Ebu'1-Âs'ı serbest bıraktılar. Gerdanlığı da iade ettiler. Yalnız Hz. Zeyneb (r.anhâ) müslüman olduğu için Resûlullah (s.a.) Efendimiz Medine'yehicretîne müsaade etmesini şart koşmuştu. Ebu'l-Âs bu şartı kabul ve îfâ etti. Ebu'l-Âs, Hz. Zeyneb'i Medine'ye babasının yanma gönderdikten sonra bir sene kadar bir müddet Mekke'de müşrik olarak yaşadı. Nihayet o da Müslüman

olarak Medine-i Münevvere'ye geldi. Fahr-ı Kâinat (s.a.) Efendimiz Zeyneb'i tekrar ona verdi.

Ulemâ bu hadisin hükmü hakkında bir hayli söz etmişlerdir. Nevevî şöyle demektedir: "Bu hadis Şafiî'nin mezhebiyle ona muvafakat edenlere delildir. Onlarca gerek erkek ve kız çocuklarını, gerekse hayvanlardan bazılarım farz veya nafile namazlarda üzerinde bulundurmak caizdir. Bu hususta imam, cemaat ve yalnız kılan müsavidir."

Hanefîlere gelince: "el-Bedayi" sahibinin amel-i kesîr babında beyân ettiğine göre amel-i kesîr, iki eli kullanmaya ihtiyaç bulunan iştir, iki eli kullanmaya hacet olmayan işe amel-i kalîl derler. Amel-i kesîr namazı bozar, amel-i kalîl ise bozmaz. "Bedâyi" sahibi bu hususta misaller verdikten sonra şunları söyler: "Keza bir kadın çocuğunu kucağına alsa da emzirse namaz bozulur. Çünkü bunda amel-i kesîr vardır. Ama emzirmeden çocuğu kucağına almak namazın bozulmasını icab etmez. "Bedâyi" sahibi ondan sonra buradaki hadis-i şerifi rivayet etmiş ve; "Resûlullah (s.a.)'in böyle yapması mekruh değildir. Çünkü çocuğu muhafaza edecek başka kimse bulunmadığı İçin o böyle hareket etmeye mecburdu. Yahut bunun meşru olduğunu, namazı bozmadığını fiilen göstermek için öyle yapmıştır. Böyle bir hareket bizim zamanımızda da ihtiyacdan dolayı yapılıyorsa mekruh değildir. Fakat hacet olmaksızın yapılırsa mekruhtur" demiştir.

Eşheb'in İmam-ı Mâlik'den rivayetine göre, Resûlullah (s.a.)'ın kıldığı bu namaz nafile idi. Farz namazda böyle bir şey caiz olamaz.

Nevevî diyor ki: "Bu te'vil fasittir. Çünkü "cemaata imamdı" sözü farz namaz kıldırdığı hususunda sarih yahut sarih gibidir." Nevevî'nin bu sözü Resûlullah (s.a.)'in ekseriyetle farz namazlarda imam olduğuna bakarak söylenmiştir. Nitekim Ebû Davud'un Hz. Ebû Katâde'den rivayet ettiği bir hadis de bunu te'yit etmektedir. Mezkûr hadiste Ebû Katâde: "Bir defa biz öğlede veya ikindide namaz için Resûlullah (s.a.)'i bekliyorduk. Bilâl kendisini namaza davet etmişti. Aniden yanımıza çıktı. Ebu'l-Âs*ın kızı Ümâme, yani kızının kızı boynunda idi. O halde Resûlullah (s.a.) mihraba geçti, biz de arkasında s,af olduk..."denilmektedir. Ancak Nevevî'nin beyânına göre, Mâlikîler'den bazıları bunun mensûh olduğunu söylemişlerse de neshe imkân yoktur. İmam Mâlik'den bir rivayete göre Resûlullah (s.a.)'in namazda üzerinde çocuk bulundurması zaruretten dolayı idi. Hatta Mâlikîler'den bazıları onun Peygamber (s.a.)'e mahsus olduğunu bile söylemişlerdir.

Nevevî: "Bu dâvaların hepsi bâtıl ve merduttur. Çünkü hiçbirinin delili yoktur. Bunlara bir zaruret de bulunmamaktadır. Bilâkis hadis sahihdir ve namazda çocuk taşımanın caiz olduğu da açıktır. Sonra şeriat kaidelerine muhalif bir şey de yoktur. Çünkü insan temizdir. Karnındaki necaset ise, madeninde yani yerinde bulunduğu için hükümsüzdür. Çocukların elbise ve vücutları temizdir. Bu gibi fiiller az olursa yahut ara vererek yapılırsa namazı bozmayacağına şeriatın delilleri çoktur. Resûlullah (s.a.)'de bunu caiz olduğunu bildirmek için yapmıştır..." diyor.

Nevevî'nin bu izahatına mukabil Aynî de şunları söylemiştir: "Ulemâdan bazısı böyle bir şev yapanın namazı yeniden kılması icab etmeyeceğini söylemiş ve bu hadisle istidlal etmiştir. Galiba, çocuk namaz haricinde Hz. Peygambere alıştığı için namazda, o omuzunda iken, secde etmek istemiş onu yere koymuş, kalkmak istediği zaman yavru yine üzerine tırmanmış, Resûl-i Ekrem (s.a.) de ona mâni olmamıştır. Bence hadisin açıklaması budur. Resûlullah (s.a.)'in namazda çocuğu defalarca tutup kapması kucağına almış olması hemen hemen ihtimal verilecek bir şey değildir. Zira bu husustaki amel çok olur ve tekerrür eder. Sonra bu hal namaz kılanı namazından da alıkor. Fahr-i Kâinat (s.a.) Efendimizi çizgili bir seccade namazında meşgul eder de değiştirirse, böylesi bir iş onu nasıl meşgul etmez!..." diyor.

Nevevî, Hattâbî'nin bu sözünü hulâsa ettikten sonra onun için dahî, "bâtıl ve mücerred bir davadır..." demiştir. O seccade meselesi ile Ümâme'nin kucağa alınması arasında fark görmekte ve seccadenin hiç bir faydası olmaksızın kalbi meşgul ettiğini, çocuğu taşımanın ise, birçok fâideleri mutazammın olduğunu bu suretle aralarında fark bulunduğunu söylemekte ve "doğrusu bu hadis namazda çocuk yüklenmenin caiz olduğunu beyan için vârid olmuştur" demektedir.

Mâlikilerden bazıları: "Resûlullah (s.a.) çocuğu yere bıraksa ağlar ve bu suretle onu kucağına almaktan daha ziyâde meşgul ederdi" demişlerdir. Bazıları bu hususta farz ile nafile namazlar arasında fark görmüşlerdir. Ulemanın çoğunluğu ise bu işin tevali etmediğini çünkü namaz erkânı arasında tuma'nine bulunduğunu söylemişlerdir.

Resûlullah (s.a.)'in Ümâme'yi namazda kucağında bulundurmasının sırrı arapların kız çocuklarına karşı gösterdikleri haşin muameleyi reddetmektedir. Onlara bu hususta son derece muhalif olduğunu göstermek

için namazda bile kız çocuğunu bağrına basmıştır, görüşünü ileri sürenler de bulunmaktadır.[190]

Bazı Hükümler

1. Küçük çocukları mescide götürmek caizdir.
2. insan veya temiz bir hayvan taşıyan bir kimsenin onunla namaza durması caizdir.
3. Hadis-i şerif Resûlullah (s.a.)'m tevâzuuna, küçüklere şefkat ve ikramına delildir.[191]

919. ...Ebû Katâde el-Ensârî şöyle demiştir: Resûlullah (s.a.)'i Ümâme bint Ebi'I-âs omuzunda olduğu halde halka namaz kıldırırken gördüm, secdeye varacağı zaman onu (yere) indiriyordu.[192]
Ebû Dâvûd dedi ki: (Bu hadisin ravisi) Mahreme (her ne kadar bu hadisi babasından naklettiğini söylemişse de aslında) babasından sadece bir hadis dinlemiştir.[193]

Açıklama

Bu hadisle ilgili açıklama daha önce tercümesini sunduğumuz 918 ve9l9numaralı hadislerin açıklamalarında geçtiği için burada tekrara lüzum görmüyoruz. Sadece Müellif Ebû Davud'un, hadisin sonuna ilâve ettiği talikle ilgili olarak şunları söylemek isteriz: Bu hadisin râvilerinden Mahreme b. Bukeyr b. Abdillah b. el-Eşecc el-Kureşî, babası Bukeyr'den sadece bir hadis almıştır. Ahmed b. Hanbel, onun babasından hiç bir hadis işitmediğini, ancak babasının notlarından nakillerde bulunduğunu açıkça ifâde etmektedir. îbn Hayseme, İbn Maîn, Saîd b. Meryem gibi hadis âlimleri de bu râvi hakkında aynı sözleri söylemişlerdir.[194] Ancak hadis usûtu kitablarında rivayet metodlan incelenirken açıklandığı üzere bu şekilde hadis rivayet etmek makbuldür.[195]

920. ...Ebû Katâde'den; demiştir ki: Biz öğle yahut da ikindi namazı için Resûluliah (s.a.)'ı beklemekte, Bilâl de (Fahr-i Kâinatı) namaza davet etmiş iken bir de baktık ki, kızının kızı Ümâme bint Ebi'I-Âs omuzunda olarak

mescide girip namaz kılacağı yere durdu. (Ona, uyarak) biz de arkasına durduk. Ümâme ise, bulunduğu yerde (yani Resûlullah'ın omuzunda) duruyordu. (Resûlullah) tekbir aldı. biz de tekbir aldık. Resûlullah (s.a.) rükû'a varmak isteyince onu tut-, tu (omuzundan aşağı) indirdi. Sonra rükû ve secdeye vardı.

Secdeyi bitirip de ayağa kalkmak isteyince Ümâme'yi yine (eski) yerine koydu. Resûluliah (s.a.) namazı bitirinceye kadar her rekatta bunu yapmaya devam etti."[196]

Açıklama

Bu hadis-i şerif namazda amel-i kalîl (az iş)in caiz olduğuna delildir.Nitekim Şafiî ve Ahmed b. Hanbel'in mezhebleri de

budur. Mâlikîler ise, namazda iş yapmanın yasaklanmasıyla bu cevazın neshedildiği görüşündedirler.Halbuki bu mevzudaki delilleri olan 923 numaralı "=namaz başka işe yer bırakmaz" hadis-i şerifi Ümâme (radiyallahü anhâ) hâdisesinden çok evveldir-. Namazda başka birşeyle meşgul olmaktan nehyeden bu hadis-i şerif, Abdullah b. Mes'ud'a Habeşistan'dan Mekke'ye dönüşünde söylenmiştir. Ümâme (r.anhâ) olayı ise, Bedir muharebesinden sonra vukua gelmiştir, bu bakımdan Mâliki ulemâsının "nesh" iddiası isabetsizdir. îmam Mâlik (r.a.) Hazretlerinin "Ümâme" hadisesinin nafile namazda cereyan ettiğine hükmetmesi, binaenaleyh böyle bir işin farz namazlarda olmayacağı hakkındaki sözü de Müslim'in rivayet ettiği şu hadis-i şerifle reddedilmiştir: "Peygamber (s.a.)'i Ümâme bint Ebi'l-Âs -ki Peygamber (s.a.)'in kerimesi Zeyneb'in de kızıdır- omuzunda olduğu halde cemaate imam olurken gördüm. Rüku'a vardığı vakit onu bırakıyor, secdeden başını kaldırdığı zaman tekrar alıyordu."[197]

Aynı zamanda açıklamakta olduğumuz Ebû Dâvûd hadisi de İmam-ı Mâlik (r.a) aleyhine bir delildir. Hele Zübeyr b. Bekkâr'ın "Kitabü'n-Neseb"inde bu hadisenin sabah namazında olduğu açıkça ifâde edilmektedir. Bu durumda hadisenin nafile namazlardan birinde olduğunu söylemek mümkün değildir. Hadisenin farzdan evvelki sünnetlerden birinde vukua geldiği de düşünülemez. Çünkü Resûl-i Ekrem (s.a.)'in mescidde nafile kılmak âdetleri değildi. Nafileleri hep hane-i saadetlerinde kılıp farza kalkılacağı sırada mescide çıkarlardı.

Ebû Hanife'nin bu mevzudaki görüşlerine gelince namazda yapılan İş, amel-i kalîlse, namaz bozulmaz. Amel-i kesîrse namaz bozulur. Amel-i kesîr iki ele ihtiyaç duyulan iştir. Amel-i kalîl ise, iki ele ihtiyaç duyulmadan yapılabilen iştir. Nebiyy-i Ekrem (s.a.) bu işi dinin bu mevzudaki hükmünü beyân için yapmıştır. Gerçekte Resûl-i Ekrem (s.a.) o sırada Ümâme'ye bakacak kimse olmadığı için onu taşımaya mecbur kalmıştır. Zamanımızda da ihtiyaç anında böyle bir iş yapmakta kerahet yoktur. Ancak bunu ihtiyaç olmadan yapmak mekruhtur.[198]

921. ...EbûHureyre(r.a.)'den; demiştir ki: Resûlullah'(s.a.): "Namazda iki siyah renkli (haşere)yi, (yani) yılanla akberi öldürünüz" buyurdu."[199]

Açıklama

Aslında "Esved = siyah" kelimesi arapçada yılan için kullamlırsa da "esvedan = iki siyah" kelimesi tağlîb yoluyla yılan ve akreb için kullanılır.

Bu hadis-i şerif namazda yılan ve akreb öldürmenin kerâhetsiz olarak caiz olduğuna delâlet etmektedir. Nitekim Irakî'nin dediği gibi ulemânın büyük çoğunluğu da bu görüştedir. Tirmizî'nin beyânına göre, bazı ulemâ namazda yılan ve akreb öldürmeyi mekruh görmüşler, İbrahim en-Nehaî de bunlardandır. Bunların ileri sürdükleri delil şu hadis-i şeriftir: Namazda namazın kendisine ait meşguliyet vardır."[200]

Namazda yılan ve akreb öldürülmesinin caiz olmadığı görüşünde olan ilim adamları aslında Tirmizî'nin işaret ettiği hadis-i şeriften başka kendi görüşlerine delil olmak üzere şu hadis-i şerifi de ileri sürmektedirler: "Acaba neden sizleri böyle hırçın atların kuyrukları gibi ellerinizi kaldırmış görüyorum. Namazda sakin olunuz"[201]

Gerçekte ise, açıklamakta olduğumuz Ebû Dâvûd hadisiyle bu hadis-i şerifler arasında herhangi bir çelişki yoktur. Ebû Dâvûd hadisi özel olarak namaz esnasında yılan ve akreb öldürmekle ilgilidir. Öbür hadisler ise, genel olarak namazlardaki tüm davranışlarımızla ilgilidir. Bu mevzuda mezheb imamlarının görüşleri şöyledir:

1. Mâlikilere göre yılan veya akreb saldırıya geçmişse onu öldürmek kerahetsiz olarak caizdir. Bu mevzuda bir darbede öldürmekle daha fazla darbe ile öldürmek arasında bir fark yoktur. Fakat namazda yılan ve akreb

saldırıya geçmeden öldürmek mekruhtur. Nitekim Hanefî ulemasından el-Hasen de bu görüştedir.

2. Şafiî ulemâsına göre amel-i kesîri gerektirmeden öldürmek mümkün olursa, namaz içerisinde yılan ve akreb öldürmek caizdir. Eğer amel-i kesîri gerektiriyorsa o zaman namaz fâsid olur.

3. Hanbelî ulemâsına göre namazda yılan öldürmek mutlaka caizdir.[202]

4. Hanefî mezhebinin bu mevzudaki görüşünü M.Zihni Efendi şöyle anlatıyor:"Namazda yılan öldürmek mekruh olmaz. Muhaşşinin ifâdesine göre kerahet olmamak, zarar korkusuyla üzerine ayakkabısını basmak gibi -az amel ile şartlı olup, emniyet hâlinde az amel dahi namazda mekruh olur. Gerek korku gerek emniyet halinde onlar çok amel ile öldürülür veya kıbleden dönme meydana gelirse, namaz bozulur. Namaza nazaran yılanın hangi türlüsü olursa olsun birdir. Akreb öldürmek de yılan öldürmek gibidir"[203] Katli caiz olan zararlı haşerâtı namazda öldürmenin hükmü de yılan öldürmenin hükmü gibidir.[204]

922. ...(Müsedded'in rivayet ettiği lafızlar esas alınmak suretiyle:) Âişe (r.anhâ)dan; demiştir ki: Resûlullah (s.a.) (odasında) idi. -Ahmed'in rivayetinde, "namaz kılıyordu"- Ve kapı da kapalı idi. Ben geldim (namazda olduğunu bilmeden) kapıyı açmasını istedim. Ahmed buraya "yürüdü" sözünü ilave etti. Bana kapıyı açtı. Sonra (geri geri giderek) namaz kıldığı yere döndü." (Hadisin râvilerinden Urve b. ez-Zübeyr) "kapı kıble cihetindeydi" demiştir.[205]

Açıklama

1. Bu hadis-i şerifin Nesâî'deki metninde; "Resûl-i Ekrem (s.a.)'jn nafile namaz kıldığı, kapının kıble tarafında olduğu ve Resûlullah (s.a.)'m sağma ve soluna doğru yürüyerek kapıyı açıp tekrar yerine döndüğü" ifâde edilmektedir.

2. îmam Ahmed'in rivayetinde ise Hz. Âişe'nin ifâdesi şöyledir: "Ben kapının açılması için izin istedim. Resûl-i Ekrem namaz kılıyordu. Kıbleye doğru ya sağ ya da sol tarafından yürüdü."

3. Dârekutnî'nin rivayetinde iselbu hadis meâlen şöyledir: "Ben kapının açılmasını istedim. Resûhıllah namaz kılıyordu. O da sağ tarafından veya

sol tarafından yürüyerek kapıya geldi."

Bu ifâdelerden anlaşılıyor ki, Resûlullah (s.a.) kıble cihetinde bulunan kapıyı tam karşısına alarak namaza durmamıştır. Kapıyı ya biraz sağına veya biraz soluna alarak kapıyı kilitleyerek nafile namaz kılmaya durmuştur. Ayrıca bu üçüncü rivayetin lâfızları arasında takdim - te'hir olduğu gibi bazısında diğerlerine göre biraz daha kısa olarak rivayet edilmiştir. Bezlu'l-mechud sahibi bütün bu rivayetleri şu şekilde birleştirmiştir: "Ben kapının açılmasını istedim. Resûl-i Ekrem (s.a.)'de içerde nafile namaz kılıyordu. Kapı ise ya kıble cihetinde bulunuyordu yahut da sağında veya solunda bulunuyordu. Yürüdü kapıyı açtı."[206] Yani bu yürüyüş esnasında yönünü kıbleden çevirmedi.

Bu hadis-i şerif nafile namaz kılarken herhangi bir ihtiyaçtan dolayı az veya çok yürümenin caiz olduğunu delâlet etmektedir.

Hanefî ulemâsından İbn Melek'e göre bu hadis-i şerif namazda amel-i kesîr ile meşgul olmanın namazı bozmayacağına delâlet etmektedir, denilmişse de, yine Hanefî ulemâsından Aliyyu'l-Kaarî bu görüşün Hanefî mezhebinde mu'teber ve mutemed olmadığına dikkât çekmiştir.[207]

Gerçekte Hanefî mezhebinde özürsüz yere birbiri ardınca hiç durmadan en az üç adım atmak namazı bozar. Yine bunun gibi bir şahsın çarpması üzerine namaz kılman yerden bilâ ihtiyar üç adım yürümek de namazı bozar.[208]

Nitekim tbn Reslân da hadis-i şerifte ifâde edilen Resûl-i Ekrem'in yürümesinin arka arkaya olmadığına aralıklı olarak yürüdüğüne hükmetmektedir.

Bu hadis-i şerifte çözülmesi gereken bir mesele daha vardır. Bilindiği gibi Hz. Âişe'nin odası mescidin batı kısmındadır. Buna göre bu odanın kapısının kıble tarafında olmaması gerekir. Bezlu'l-mechûd sahibi, bu meseleyi iyice araştırdıktan sonra şu neticeye varmıştır: Hadis-i şerifte Resul-i Ekrem namaz kılarken kıblesi cihetinde bulunduğundan bahsedilen kapı Hz. Hafsa'nın hücresine açılan bir kapıdır.[209] Binaenaleyh Hz. Peygamber'in namaz esnasındaki bu yürüyüşünde kıbleden bir sapma olmamıştır.[210]

165 - 166. Namazda Selâm Almanın Hükmü

923. ...Abdullah (b. Mes'ûd)'dan; demiştir ki: Biz, Resûl-i Ekrem (s.a.) namaz kılarken, kendisine selâm verirdik de selâmımızı alırdı. Necâşî'nin yanından döndüğümüzde ise verdiğimiz selâmı almadı ve; "namazda (namazın kendisine ait) meşguliyet vardır" buyurdu.[211]

Açıklama

Hadis-i Şerif İslamiyet in ilk zamanlarında namazda konuşma ve selâm vermenin câizliğîni Habeşistan'a Hicretten döndükten sonra bunun nesholunduğunu beyân etmektedir.

İbn İshâk'ın beyânına göre İslâmiyetin ilk zamanlarında müslümanlar, kâfirlerden son derece şiddetli ezâ ve cefâlar görmüşlerdi. Resûl-i Ekrem (s.a.) amcası Ebû Tâlib'in himayesinde bulunuyordu. Müşrikler ona birşey yapamıyorlardı. Fakat ashabı kirâmımn başına gelenleri gördükçe pek ziyâde üzülüyor, kendilerine muavenette bulunamamak , bu üzüntüyü bir kat daha artırıyordu. Nihayet ashabına Habeşistan'a gitmelerinin iyi olacağını, Habeşistan'ın iyi bir memleket olduğunu, kralının memleketinde zulme müsaade etmediğini söyleyerek başlarındaki belâ def oluncaya kadar Habeşistan'da kalmalarını tavsiyede bulundu. O zaman müslümanlardan bir kafile dinleri uğrunda Habeşistan'a hicret ettiler. Onbir erkek ile dört kadından ibaret olan bu küçük cemaat Habeşistan'a hicret eden ilk kafiledir. Vâkıdî, bunların Resûlullah (s.a.)'e Peygamberlik geldikten beş sene sonra Receb ayında hicret ettiklerini kaydeder. Bu zevat Osman b. Affân zevcesi Rukiyye bint Resûlullah (s.a.) Ebû Huzeyfe b. Utbe, zevcesi Sehle bint Zübeyr, Mus'ab b. Umeyr, Abdurrahman b. Avf, Ebû Seleme b. Abdi'1-Esed, zevcesi Ümmü Seleme bint Ebî Ümeyye, Osman b. Maz'ûn, Âmir b. Rabia, zevcesi Leyla bint Ebî Hasme, Ebû Sebre, Hâtib b. Amr, Süheyl b. Beydâ ve Abdullah b. Mes'ud (r.anhum) Hazerâtıdır. İbn Cerîr ile diğer îslâm tarihçileri bunların kadınlarla, çocuklardan başka seksen iki kişi olduklarını söylerler. Hatta Ammâr b. Yâsîr'in aralarında bulunduğu şüphelidir. O da katılırsa sayıları seksen üç olur.

Kafile denize vardıkları zaman kendilerini Habeş diyarına geçirmek için yarım altına bir vasıta kiralamışlardı. HabeşistanMa bir müddet kaldıktan sonra Mekke müşriklerinin müslümanhğı kabul ettiğini haber alarak Mekke'ye döndülerse de duydukları doğru çıkmadı. Mekke müşrikleri

müslümanhğı kabul etmemişlerdi ve zavallı muhacirlere eskisinden daha hunharca eziyet etmeye başladılar. Bu sebeple muhacirler tekrar Habeşistan'a dönme mecburiyetinde kaldılar. Ancak bu defa sayıları eskisinden kat kat fazla idi. Hz. İbn Mes'ud her iki kafileyle Habeşistan'a hicret edenlerdendi. Bu hadisin râvisi de odur.

Necaşî: Habeşistan kralı demektir. İbn Mes'ud (r.a.)'un "Necaşî'nin yanından döndüğümüzde" sözü ile iki hicretten hangisini kast ettiği ihtilaflıdır.

Habeşistan'dan döndükten sonra Resûlullah (s.a.)'in namazda iken selâm almayarak namazdan sonra = Şüphesiz ki namazda meşguliyet vardır” buyurması, Kirmânî'ye göre, "Namazda bir nevi meşguliyet vardır ki, onunla birlikte başka şeyle meşgul olmak doğru değildir" manasındadır. Mamafih "şuğul" kelimesindeki tenvînin ta'zim için olması da caizdir. Bu takdirde cümle:

"Namazda pek büyük bir meşguliyet vardır" mânâsına gelir. Bundan murat namaz halinde başka bir şeyle değil, sırf Allah Teâlâ ile meşgul olmaktır.[212]

Bazı Hükümler

1. îslâmın ilk zamanlarında namazda konuşmak mubâhtı, sonra bu hüküm neshedilerek haram kılındı. Konuşmanın ne zaman haram kılındığı ihtilaflıdır.Bazıları Hicretten evvel Mekke'de bazıları da Hicretten sonra Medine'de haram kılındığını söylerler.

2. Namazda olan bir kimsenin selâm alıp almaması ulemâ arasında ihtilaflıdır. Bazıları: "Verilen selâmı sözle almak icab eder" demişler, bu kavi Ebû Hureyre ve Câbir (r.a.) ile Hasan el-Basrî, Saîd b. el-Müseyyeb, Katâde ve İshâk b. Rahûye hazretlerinden de rivayet edilmiştir. Bazıları selâmın işaretle alınmasını müstehab görmüşlerdir. İmam Mâlik, İmam Ahmed ve Ebû Sevr buna kaildirler. İmam A'zam'dan da rivayet edilen bir kavle göre namaz kılan kimse kendisine verilen selâmı içinden kabul eder. Bazıları namazdan çıktıktan sonra kabul etmesi lazım geldiğini söylemişlerdir. Atâ, Sevrî, İbrahim en-Nehaî Hazretlerinin kavilleri budur. Hanefîlerden Muhammed b. Hasen dahi buna kail olmuştur. İmam Ebû Yûsuf'a göre ise, namaz kılan kimse gerek namazda gerekse namazdan

sonra hiç bir surette o selâmı alamaz. Zahirîlerden bir taife bu babtaki bazı rivayetlerle istidlal ederek namazca mânâh bir işarette bulunmanın namazı bozacağına kâü olmuşlardır.[213]

924. ...Abdullah (b. Mes'ûd)'dan; demiştir ki: "Biz (İslâm'ın ilk yıllarında) namazda (bulunan kimseye) selâm verir ve ihtiyacımızı (ondan) sorardık. (Habeşistan'dan döndükten sonra) Resûlullah'ın yanına geldim. Namaz kılıyordu. Selâm verdim selâmı(mı) almadı. Beni selâmın alınıp verilmesiyle ilgili) olduk - olmadık düşünceler sardı. Re-sûlullah (s.a.) namazı bitirince "Allah emir (ve hükümlerinden istediğini yeniler. Allahü Teâlâ kesinlikle namazda konuşmamanıza (dair yeni) hüküm gönderdi/* buyurdu ve selâmımı aldı.[214]

Açıklama

kelimeleri beraberce kullanıldıkları zaman her iki kelimedeki dal harfi zamme ile harekelenir. Fakat yalnız ba-

şına kullanıldıkları zaman "kadüme" kelimesindeki "dal" harfi yine zamme okunursa da "hadese" kelimesindeki "dal" harfi fetha okunur. İkisi bir arada bulunduğu zaman haduse kelimesi de müşâkele sağlamak için mazmûm okunur ve ikisi birden eski ve yeni düşünceler ve üzüntüler, Türkçe'deki deyimiyle "olduk - olmadık düşünceler" anlamına gelir.

"İhtiyacımızı ondan sorardık" cümlesindeki ihtiyaç sormaktan maksat, namaza dair olan ihtiyaçları sormaktır. Nitekim 506 numaralı hadis-i şerifin şerhinde de izah edildiği gibi namaz kılan kimseye namazla ilgili bir şeyler sorma meselesi İslâm'ın ilk yıllarına aittir. O zamanlar cemaate birinci rekatta yetişemeyen bir kimse mescide girer girmez Resûl-i Ekrem'le birlikte namaz kılmakta olan cemaate kaç rekat kıldıklarım sorar, cevabını aldıktan sonra yetişemediği rekatları kılarak cemaate katılırdı. Hadis-i şerifte geçen bu cümle ile kast edilen de budur. Aliyyu'l-Kaarî'nin beyânına göre Hanefî ulemâsından İbn Melek, "bu hadis namaz esnasında selâm veren kimsenin selâmım namaz bittikten sonra almanın müstehab olduğuna delildir" demiştir.[215]

Bu hadisle ilgili görüşler ve hükümler bundan önceki hadisin açıklamasında geçmiştir.[216]

925. ...Suhayb (r.a.)'den; demiştir ki: "Resûlullah'ın yanına vardım. Namaz kılıyordu. Selâm verdim, İşaretle (selâmıma) karşılık verdi.

(Hadisin râvilerinden Leys) dedi ki:

"Öyle zannediyorum ki (bana bu hadisi nakleden Bükeyr) "Parmağıyla işaret ederek" dedi.

(Ebû Dâvûd dedi ki); bu lafızlar Kuteybe'nin (rivayet ettiği) hadisindir. [217]

Açıklama

Bu hadis-i şerif namaz kılan bir kimsenin kendine verilen selamı almasının caiz olduğuna delâlet etmektedir. Her ne kadar bir numara önce tercümesini sunduğumuz hadis-i şerifte Resûl-i Ekrem (s.a.)'in namaz kılarken kendisine verilen selâmı o anda almayıp da namazını bitirdikten sonra aldığı ifâde ediliyorsa da, iki hadis arasında herhangi bir çelişki yoktur. Çünkü bu hadis namazda iken kendisine selâm verilen kimsenin selâmı parmakla işaret ederek almasının caiz olduğuna, bir önceki hadis-i şerifse namazın sonuna kadar geciktirip namazın sonunda sözle almanın daha faziletli olduğuna delâlet etmektedir.

Bu hadis-i şerif aynı zamanda namazda olmayan bir kimsenin namazda olan bir kimseye selâm vermesinin caiz olduğunu da ifâde etmektedir. Ancak bu mevzuda ulemâ ihtilaf etmiştir:

1. Şafiî ve Mâliki ulemâsına göre namazda olan bir kimseye selâm vermek kerâhetsiz olarak caizdir. Aynı zamanda İbn Ömer ve imam Ahmed b. Hanbel de bu görüştedir. İmam Nevevî, Suhayb (r.a.) hadisinden başka buna delâlet eden pek çok sahih hadis bulunduğunu söylemiştir.

2. Hanefî ulemâsına göre ise, namazda olan bir kimseye selâm vermek mekruhtur. Nitekim Câbir, Ata', eş-Şa'bî, Ebû Miclez, İshâk b. Rahûye de bu görüştedirler. Delilleri ise, ilerde gelecke olan 928 numaralı hadis-i şeriftir.

3. Namaz kılmakta olan kimsenin selâm almasına gelince; Mâliki, Şafiî ve Hanbelî ulemâsına göre işaretle alınmasında bir sakınca yoktur. Nitekim İbn Ömer, İbn Abbâs, İshâk (r.a.) ve ulemânın büyük çoğunluğu da bu

görüştedir. Delilleri de açıklamakta olduğumuz Ebû Dâvûd hadisi ile ilerde tercümesini sunacağımız 927 numaralı hadis-i şeriftir.

4. Atâ, en-Nehaî ve Sevrî'ye göre ise, namaz kılmakta olan bir kimsenin kendisine verilen selâma o anda karşılık vermeyerek namazın sonuna kadar geciktirmesi müstehabtır. Delilleri ise, bir numara önce tercümesini sunduğumuz 924 numaralı hadis-i şerifle birlikte ileride gelecek olan 928 ve 929 numaralı hadis-i şeriflerdir. Ancak kendilerine "bu hadis-i şeriflerde namaz içerisinde işaretle selâm almayı yasaklayan bir ifâde yoktur, şayet namaz içerisinde selâm almayı yasaklayıcı bir mana seziliyorsa o yasak, ancak sözle selâm almakla ilgili olabilir" diye cevab verilmiştir. Ayrıca 929 numaralı hadis-i şerifin zayıf olduğu ileri sürülmüştür. Şayet sahih olduğu kabul edilirse bile, bunun namaz içerisinde selâm almakla ilgili olmadığı söylenmiştir.[218]

5. Hanefî mezhebinin bu mevzudaki görüşünü Muhammed Zihni Efendi şöyle anlatıyor: Lisânen selam almak, isterse sehven olsun mekruhtur, zira inkâr kelâmadır. El ve işaretle selâm almak mekruh ise de, namazı bozucu değildir. Nitekim Nebi aleyhisselâm Küba'ya geldiğinde Medine'nin yerlileri (ensâr) hoş geldine geldiler. Efendimize namaz içinde iken selâm verdiler. Efendimiz de elini yaygın bir şekilde tutarak selâma mukabele için eliyle işaret buyurdular. Bu hareketi kerahetle tavsif edilemez, zira bu hareketi caiz olduğunu göstermek için yapmıştır.[219]

Ancak İbn Âbidîn'in beyânına göre, Hılye sahibi buradaki mekruh sözünden maksadın, tenzihen mekruh olduğunu tahkik etmiştir.[220]

Hanefî ulemasının bu mevzudaki delili ise, daha önce tercemesini sunduğumuz 923 numaralı hadistir.[221]

926. ...Câbir b. Abdillah (r.a.)'den; demiştir ki: Peygamber (s.a.) beni (haber toplamak için) Mustalik oğullarına gönderdi. Geldiğim zaman devesi üzerinde namaz kılıyordu. Ben kendisiyle konuştuğum halde ,o bana eliyle şöyle yaptı. Sonra kendisiyle (tekrar) konuştum. Fakat o eliyle yine şöyle yaptı. Ben kendisini işitiyordum. Okuyor, başı ile işaret ediyordu. Namazı bitirdikten sonra; "gönderdiğim iş hususunda ne yaptın? Şüphesiz ki, seninle konuşmama namazda bulunmamdan başka bir engel yoktu" [222] buyurdu.[223]

Açıklama

"Ben kendisiyle konuştuğum halde" Nesâî'nin rivayetinde "selâm verdim" şeklinde geçmektedir. Müslim'in, Atâ vasıtasıyla Câbir'den naklettiği hadis-i şerifte[224] de, "selâm verdim" tabiri, geçmekte ise de, Zübeyr'in Câbir'den naklettiği hadis-i şerifte[225] bu cümle, açıkladığımız hadiste olduğu gibi kapalıdır. "Selam verdim" anlamına da "selâmın dışında bir söz söyledim" anlamına da gelebilen lafızlarla rivayet edilmiştir.

"Bana eliyle şöyle yaptı" tabiri ile Müslim'in rivayetinden anlaşıldığına göre Resûl-i Ekrem (s,a.)'in eliyle yeri işaret ettiği anlaşıldığına göre, Resûl-i Ekrem (s.a.) eliyle yeri işaret ettiği ifade edilmek istenmiştir. Bu da gösteriyor ki, namazda bir ihtiyacdan dolayı elle işarette bulunmak caizdir. Nitekim Mâliki, Şafiî ve Hanbelî ulemâsının görüşü de böyledir. Ancak Resûl-i Ekrem'in yere doğru eliyle yaptığı yaptığı bu işaret selâma cevap vermek anlamına gelmez. Eğer selâma cevab vermek maksadıyla işaret vermek isteseydi, elini yere doğru değil de havaya doğru kaldırırdı. Yere doğru olan işaretin mânâsı ise, "bekle namazdan sonra konuşuruz" anlamına gelmektedir. Nitekim Buhârî'nin Câbir'den rivayet ettiği hadiste, Hz. Câbir'in Resûl-i Ekrem'in bu hareketinden, selâmının alınmadığı anlamını anladığını ve yapmış olduğu bir hatanın buna sebeb olduğunu zannederek Resul-i Ekrem namazı bitirip açıklama yapıncaya kadar üzüldüğü ifâde edilmektedir.[226]

Bu da gösteriyor ki, Resûlullah (s.a.)'in buradaki işareti, selâm almak anlamına gelmemektedir. Bu düşünceden hareketle Hanefî ulemâsı Bu-hârî hadisinden başka şu hadis-i şeriflere de dayanarak namazda işarette bulunmayı caiz görmemişlerdir.[227] Görüldüğü gibi, açıklamakta olduğumuz Ebû Dâvûd hadisi fiilî hadistir. Oysa sözü geçen Buhârî hadisi, kavlî hadistir. Kavlî hadisler ise, fiilî hadislere tercih edildiğinden Hanefî ulemâsı, Buhârî hadisiyle amel etmişlerdir.

Namazda selâm almanın hükmü ile ilgili görüşler bir önceki hadisin açıklamasında geçtiğinden burada tekrar etmeyeceğiz.[228]

Bazı Hükümler

1. Devlet reisinin savaş yapacağı düşmanla ilgili haber etmek için düşman içerisinde casuslar göndermesi caizdir.

2. Hayvan üzerinde nafile namaz kılmak caizdir.'

3. Hayvan üzerinde kılınabilen nafile namazında îma ile yetinilebilir.

4. Namaz kılan kimseye selâm vermek mekruhtur.

5. Büyüklerden biri başkasını üzecek bir harekette bulunacak olursa onun gönlünü hoş etmek için bunun sebebini söylemelidir.[229]

927. ...Abdullah b. Ömer (r.a.) şöyle demiştir: Resûlullah sallellâhu aleyhi ve sellem (bir gün) namaz kılmak için Küba'ya gitmiş de namaz kılarken ensar gelip kendisine selâm vermişler. Ben Bilâl'e;

Resûlullah (s.a.) namazda iken kendisine selâm verdikleri zaman onların selâmlarını nasıl alırdı? diye sordum. "Şöyle yapardı" dedi, avucunu açtı ve (bu hadisi Ebû Dâvû'a nakleden râvi el-Hüseyn b. İsâ; "bana bu hadisi nakleden) Cafer de (Resûl-i Ekrem sallallahü aleyhi ye sellemin elinin hareketini bana göstermek için) avucunu açtı (elinin) içini aşağıya dışını da yukarıya getirdi" dedi.[230]

Açıklama

Tirmizî bu hadisle ilgili olarak şunları söylemektedir: "Bu hadis sahintir. Suhayb'in hadisi (926 no'lu hadis) ise, hasendir ve onu sadece el-Leys'in Bukeyr'den rivayetiyle bilmekteyiz. Zeyd b. Eşlem tarikiyle îbn Ömer'den rivayet edilmiştir: Dedi ki: Bilâl'e; "Resûlullah (s.a.) Amr b. Avf oğullarının mescidinde ona selâm verirlerken onların selâmını nasıl alırdı?" diye sordum. "İşaret ederek alırdı" dedi. Bence her iki hadis de sahihtir. İbn Ömer (işaretle selam alma hadisim) Suhayb ve BilâPin ikisinden de rivayet etmişse de Suhayb'in hadisinin hikâyesi başka ve Bilâl'ın hadisinin hikâyesi başkadır. Her ikisinden (ayrı ayn) işitmiş olması da mümkündür."

Ancak Bezlu'l-Mechûd sahibi Tirmizî'nin bu sözünü inceden inceye tahlil ettikten sonra, iki hadisin, hikâyesinin farklı oluşunun, Suhayb hadisinin sıh-

hatine te'sir etmeyeceğini söylemektedir.

Biz bu hadisle ilgili hüküm ve görüşleri 925 - 926 numaralı hadislerde açıklamış bulunmaktayız.[231]

928. ...Ebû Hureyre (r.a.)'ın rivayetine göre; Peygamber (s.a.) "Namazda noksanlık yapmak ve selam vermek (caiz) olmaz" buyurmuştur. Ahmed (b. Hanbel) dedi ki: Bana göre (bu hadisin) mânâsı, "Namazda selâm verme sana da selâm verilmesin. Kişi namazını eksik kılar, sonra da namazından şüpheli olarak çıkar" demektir.[232]

Açıklama

kelimesi, noksanlık demektir. Namazda noksanlık iki şekilde olabilir:

1. Rükû'u veya secdeyi eksik yapmakla olur.

2. Namazın üç rekât mı, yoksa dört rekât mı kılındığından şüpheye düşüldüğü halde üç rekât kıldığını kabul edecek yerde dört rekât kıldığını kabul etmek ve bunun kaçınılmaz bir neticesi olarak da namazı şüpheli olarak bitirmekle olur. Oysa bu gibi durumlarda rek'at sayısının daha azının kılındığı kabul edilmelidir. İşte o zaman şüpheden kurtulmak mümkündür.

Ahmed b. Hanbel (r.a.)'e göre, "namazda noksanlık yapmak (caiz) olamaz" sözünden kast edilen ikinci maddede zikrettiğimiz noksanlık şeklidir ki, namazı şüpheli kalacak şekilde kılmak caiz değildir. Esasen böyle kılınan namaz fasittir.

"Teslim=selam vermek" kelimesini mecrûr ve mensûb olarak iki şekilde de okumak mümkündür. Bu durumda okunuş şekillerine göre iki türlü mânâ ortaya çıkar:

1. Kesre olarak okunacak olursa, o zaman, "salat = namaz" kelimesi üzerine atf edilmiş olduğu kabul edilir ki şu mânâya gelir: "selâmda noksanlık yapmak caiz değildir." Yani ne selâm veren sadece selâm kelimesiyle yetinerek "aleyküm" lafzını ihmal edebilir, ne de selam alacak olan kimse sadece "ve aleyküm" demek suretiyle gerisini söylemekten kurtulabilir. Binaenaleyh selâm vermek isteyen "es-selâmü aleyküm" kelimelerini noksansız olarak söylemelidir. Selâm almak isteyen de "ve aleykümu's-selâm" kelimelirini eksiksiz olarak söylemelidir. Baştan veya sondan kelimenin birini söylememek caiz değildir, selâmı selâm olmaktan çıkarır.

2. Fetha olarak okunacak olursa, o zaman da "Gırar = noksanlık" kelimesinin üzerine atf edilmiş olduğu kabul edilir ki, şu mânâya gelir:

"Namazda selâm vermek (veya almak caiz) olmaz." İşte Ahmed b. Hanbel'in hadisten anladığı da budur. Esasen babın başlığına uygun düştüğü için biz de tercümemizde bu mânâyı tercih ettik.

Namazda selâm almanın veya namazda selâm vermenin hükmü ve bu mevzudaki ilim adamlarının görüşleri 923 ve 925 numaralı hadis-i şeriflerin açıklamalarında geçmiş bulunmaktadır.[233]

929. ...Bize Muhammed b. el-Alâ haber verdi, dedi ki; bize Muâ-viye b. Hişâm Süfyân'dan, o da Ebû Mâlik'den, o da Ebû Hâzim'den, o da Ebû Hüreyre'den nakletti: (Ebû Muâviye) dedi ki: Öyle zannediyorum ki (Ebû Hureyre) bu hadisi (Resul-i Ekrem'e ulaştırarak) refetti. (Rasûl-i Ekrem sallallahü aleyhi ve sellem) buyurdu ki; "Namazda ve selâm vermede noksanlık yapmak (caîz) olamaz".

Ebû Dâvûd dedi ki: "Bu hadisi (bir de) İbn Fudayl (bir öneki hadisi rivayet eden) İbn MehdVnin kelimeleriyle nakletti. Ancak (Resûlullah'a) ulaştırmadı (murfû' değil de mevkuf olarak rivayet etti).[234]

Açıklama

Bu hadisi Süfyân es-Sevrî'den üç kişi nakletmiştir:

1. Abdur-rahman b. Mehdi, ibn Mehdi, bu rivayetin senedini kesinlikle Resûl-i Ekrem (s.a.)'e kadar ulaştırmıştır.

2. Muâviye b. Hişâm. Muâviye her ne kadar bu hadisi merfu olarak rivayet etmişse de merfû olduğundan -yani senedin Resûl-i Ekrem'e ulaştığından- kesinlikle emin değildir.

3. Muhammed b. Fudayl. Bunun rivayet ettiği hadisin metni aynen Abdurrahman b. Mehdî'nin rivayet ettiği metne uygun düşmekle beraber, onunki gibi senedi Resûl-i Ekrem'e ulaşmamakta Hz. Ebû Hüreyre'de kalmaktadır. Yani îbn Fudayl'ın rivayeti merfu değil, mevkuftur.

Bu hadisle ilgili açıklama bir önceki hadiste geçmiştir.[235]

166 - 167. Aksıran Kimseye Namazda "Yerhamükellah" Demek

930. ...Muâviye b. el-Hakemi's-Sülemî'den; demiştir ki: Resulüllah (sallallahü aleyhi vesellem)le birlikte namaza durmuştum. Cemaatten birisi aksırıverdi. Ben de "yerhamükellahu" (Allah sana rahmet etsin)" dedim. Bunun üzerine cemaat bana dik dik bakmaya başladı. Ben de; vay başıma gelenler, size ne oluyor ki bana böyle bakıyorsunuz? dedim. (Muaviye) dedi ki: Bunun üzerine ellerini uyluklarına vurmaya başladılar. Ben de hemen bunların beni susturmak istediklerini anladım. (Bu hadisin râvilerinden) Osman (b. Ebî Şeybe, hadisin geri kalan kısmını şöyle) nakletti: Ve ben de sustum. Resûlullah (sallallahü aleyhi vesellem) namazı bitirince:

Annem babam ona feda olsun beni ne dövdü ne azarladı ne de bana sövdü. Bir süre sonra dedi ki:

"Şu namaz (var ya) onun içinde böyle insan sözünden her hangi birşeyi konuşmak caiz değildir. O namaz sadece teşbih, tekbir ve Kuran okumaktan ibarettir." Yahutta Resûlullah (s.a.)'in buyurduğu gibidir. Ben:

Yâ Resülallah, biz cahiliyetten yeni kurtulmuş bir topluluğuz. Gerçi Allah İslâmı getirdi. Ama bizden öyle kimseler var kî hâlâ kâhinlere gidiyorlar dedim. (Bunun üzerine:)

"Sen gitme" buyurdu.

Bizden bazı kimseler de tetayyur ediyorlar, dedim.

“Bu onların içlerinden gelen birşeydir. Ama sakın onları yoldan çıkarmasın" buyurdu, ben:

Bizden bazı kimseler de çizgi çiziyorlar, dedim.

"Peygamberlerden biri çizgi çizerdi. Her kimin çizgisi (onun çizgisine) uygun düşerse, isabet etmiş olur, buyurdu. (Muâviye) dedi ki:

Benim bir cariyem vardı, dedim. Uhud ve Cevâniyye taraflarında kuzuları güderdi. Bir (gün) çıkıp yanına vardım. Bir de ne göreyim bir kurt kuzulardan birini alıp götürmüş. Ben de ademoğullarından bir adamım. Onlar gibi ben de üzülürüm. Lâkin cariyeye öyle bir tokat vurdum ki... Resûlullah (s.a.) bunu bana çok gördü. Ben:

Yâ Resûlallah (o halde) cariyeyi azad edeyim mi? dedim.

"Sen onu bana getir" buyurdu. Hemen onu (alıp) getirdim. Peygamber (s.a.) ona:

“Allah nerededir?" diye sordu. (Câriye): -Göktedir, dedi. (Resûl-i Ekrem (s.a.): "- Ben kimim?" dedi. Câriye:

Sen Allah'ın peygamberisin, cevabını verdi. (Resûl-i Ekrem (s.a.): "-Onu âzâd et, çünkü mü'min bir kadındır" buyurdu.[236]

Açıklama

tâbiri, esas itibariyle "vay yavrusunu kaybeden annemin haline manasına gelirse de, maksat, söyleyenin kendi acınacak halini beyândır. Biz bu makamda "vay halime" yahut "başıma gelenlere" gibi tâbirler kullanırız. Sükl kelimesi sekel şeklinde de okunabilir.

Hz. Muâviye'nin namazda konuşması üzerine ashab-ı kiramın uyluklarına vurmak suretiyle onu susturmaya çalışmaları bu hususta teşbihte bulunmak meşru olmazdan önceye hamîolunmuştur. Hadiste geçen cümlesinin cevâbı mahfuzdur ve diye takdir olunur. Cümle de ancak bu suretle düzelmiş yani, "onların beni susturmak istediğini görünce ben de kızdım" şekline girmiş olur.

Görülüyor ki, namazdan^sonra Peygamber (s.a.) Hz. Muaviye'ye kendisine hâs olan terbiye ve nezâketi ile nasihatta bulunmuş, namazda konuşmanın namazı bozacağını bildirmiştir. Resûlullah (s..a.)'in bu görülmedik terbiye ve nezaketine hayran kalan Muâviye, kendisinin yeni müslüman olduğundan bahsederek özür dilemiş, bu meyanda kavm-ü kabilesi arasında hâlâ kâhinlere inananlar, kuşların uçuşunu uğursuzluğa yoranlar ve çizgilerle remilcilik yapanlar bulunduğunu arz etmiştir. Fahr-i Kâinat (s.a.) Efendimiz ona, kâhinlere gitmemesini tenbih buyurmuştur.[237]

Kehânet Ve Gaibden Haber Vermek

Kâhin: Kendi zannına göre ileride olacak şeyleri haber veren ve esrarı bildiğini iddia eden kimsedir. Bir de arrâf vardır. Bunun kâhinden farkı, marifetinin çalınan, kaybolan şeylere mahsus olmasıdır. Cahiliyet devrinde arab-lar arasında bir çok kâhinler bulunurdu. Bunların bir takımı cinlerle münâsebeti bulunduğunu ve gaibe âit haberleri onlardan aldıklarını iddia ederlerdi. Bazıları ise, bu hususu cinlerden değil, kendisine mahsus bir zekâ ve firâsetle bildiklerini iddia ederlerdi. Müneccimlere kâhin diyenler de bulunurdu. Zâten müneccim kâhinin bir nev'idir. O da yıldızlara bakarak ileride ne olacağını istidlal eder. İslâmiyette bu gibi şeyleri yapmak ve

yapanlara inanmak haram kılınmıştır, Ulema bunun sebebini şöyle izah ederler: "Çünkü bu adamlar gaib hakkında söz ederler, olur da söylediklerinden bazısı hakikat çıkarsa birçok insanların fitneye düçâr olmasına ve itikadlarmın bozulmasına sebebiyet verirler."

Kâhinlere müracaat ve söylediklerini tasdikten nehyeden ve kâhinlere verilen ücretin haram olduğunu bildiren birçok sahih hadisler vardır. Bu hususta icmâ bulunduğunu birçok ulemâ rivayet etmişlerdir. Beğavî (214-310): "Kâhine verilen ücretin haram olduğunda bütün ulemâ müttefiktir. Çünkü kehânet bâtıl bir iştir. Onun karşılığında ücret almak caiz olmaz" demiştir. Müneccim ve arrâf gibilere ücret vermek dahi haramdır. Çünkü onların fiilleri de bâtıldır. Resûlullah (s.a.) bu babta:

"Her kim bir kâhine gider de söylediklerini tasdik ederse o kimse Allah'ın, Muhammed (s.a.)'e indirdiği şeylerden beridir" buyurmuştur.

Tetayyur: Kuşlarla teş'ümde bulunmak, şu tarafa doğru uçarsa, bu işte hayır var, aksi istikâmete giderse, hayır yok diye i'tikad etmektir. Hz. Muâviye'nin: "Aramızda tatayyur yapan kimseler de var" demesi üzerine Resû-lullah (s.a.):

"Bu onların içinden gelen bir şeydir. Ama sakın onları yoldan çıkarmasın!.." buyurmuştur. Ulemâ bu cümleye şöyle mânâ vermişlerdir: "Teşe'üm denilen şey, sizin içinizden doğar, uğraşıp iktisab ettiğiniz bir şey olmadığı için bundan dolayı size bir mes'uliyet yoktur. Lâkin onun sebebi ile işlerinize bakmaktan geri kalmayın! Sizin yapabileceğiniz işte budur ve bununla mükellefsiniz."

Filhakika "tetayyur" ve "tiyara" denilen teşe'ümlerle amel etmekten men'eden birçok sahih hadisler vârid olmuştur. Bunlardan murad, hatırdan gelib geçmeler değil, muktezai ile ameldir. Yani hatırdan gelip geçen teşe'ümün hükmü yoktur. Fakat o teşe'ümün muktezası ile amel etmek memnudur.

Hadiste bahsedilen 'çizgi çizmek"ten murad, falın bir nevi olan remildir. Onunla meşgul olan Peygamber rivayete göre İdris (a.s.)dir. Danyal (a.s.) olduğunu söyleyenler de vardır. Remil ona verilen bir mu'tize idi.

"Peygamberlerden biri çizgi çizerdi. Her kim onun çizgisine uygun düşürürse, isabet etmiş olur" ibaresinin mânâsı hususunda da ulemâ ihtilaf etmişlerdir. Sahih olan kavle göre bu ibarenin mânâsı şudur:

"Kimin çizgisi o peygamberin çizgisine muvafık düşerse o çizgiyi çizmek mubahtır. Lâkin muvafık düşüp düşmediğini yüzde yüz bilmeye

bizim için yol yoktur. Binaenaleyh remilcilik, bize mubah değil, haramdır."

Resûlullah (s.a.)'in doğrudan doğruya "RemMcilik haramdır" demeyip "kimin çizgisi o peygamberin çizgisine muvafık düşerse o çizgiyi çizmek mubahtır" buyurması, remille meşgul olan Peygamberin de bu nehye dahil olduğu anlaşılmasın diyedir. Çünkü onun hakkında remi memnu' değildi. Bizim şeriatimizde neshedilmiştir.

Hâsılı remilciliğin dahi memnu olduğunda bütün ulemâ ittifak etmişlerdir.

Câriye meselesine gelince, görülüyor ki; Resûlullah (s.a.) cariyeye:

"Allah neredeÂdir?" diye sormuş. Câriye "göktedir" cevâbını vermiş; "Ben kimim?" sualine de, "Sen Resûlullahsın" mukabelesinde bulunmuştur. Hadisin bu kısmı imanın sıfatına aittir. Bu hususta ulemânın iki mezhebi vardır:

1. Allah'a iman, onun sıfatlarının nasıl olduğunu düşünmeden, benzeri bulunmadığına ve mahlûkât alâmetinden münezzeh olduğuna inanmaktır.

2. Allah'ın sıfatları kendine lâyık olduğu şekilde tek'vil edilir.Buna kail olanlara göre Resûlullah (s.a.)'in cariyeye sorduğu suallerden murad, cariyeyi imtihan etmek ve bir Allah'a inanıp inanmadığını anlamaktır. Câriye "Allah göktedir" deyince, Peygamber Efendimiz onun bir Allah'a inandığını anlamıştır. Bu sözden o cariyenin müslüman olduğu anlaşılmıştır. Gerçi sözün zahiri Allah'a cihet ve mekân ispatını gösteriyorsa da te'vil edilerek, "Semâ duanın kıblesidir. Nitekim Kabe de namaz kılanın kıblesidir. Binaenaleyh câriye bu sözle Allah'a cihet ve mekân isbatını kast etmemiş, duaların kıblesini kast etmiştir. Onun için de Resûlullah (s.a.) bu sözüyle onun müslüman olduğunu kabul etmiştir" denilir. Bu cariyenin "Allah göktedir" sözüyle Allah'ın kuvvet ve kudretinin makam ve şanının yüceliğini, müşriklerin tapındığı putlar gibi yerlerde ve insanların arasında ayaklar altında bulunamayacağını kast etmiş olması, Resûl-i Ekrem'in de cariyenin bu maksadını anladığı için onun mü'min bir kadın olduğuna hükmettiği de düşünülebilir.[238]

Bazı Hükümler

1. Amel-i kalîl namazı bozmaz. Bu hususta 917 numaralı hadiste yeterli açıklamaya yer verilmiştir.

2. Konuşmak namazı bozar.Namazda olduğunu bildirmek icabederse, "erkek teşbih eder, kadın tasfîk yapar." Hanefîlerle Şâfiîlerin ve Mâlikile-rin mezhebleri bu olduğu gibi cumhur-ı ulemânın kavli de budur.

Evza'î ile ulemâdan bir taifeye göre, namazın yararına olmak şartı ile konuşmak caizdir. Bunlar ileride gelecek olan ve "zulyedenyn hadisi" diye bilinen 1008 numaralı hadise dayanırlar. Yalnız mutlak surette konuşmak Hanefîlere göre namazı bozar. Şafiîlerle Malikîlere ve Hanbelîlere göre unutarak azıcık konuşmak namazı bozmaz. Çok konuşursa Şâfiîlerin bir kavline göre namaz bozulur. Çünkü nadiren başa gelen vak'alardandır. Yeni müslüman olmuş bir cahilin hükmü de, unutarak konuşanın hükmü gibidir.

3. Konuşmayacağına yemin eden bir kimse teşbih etse veya tekbir getirse yahut Kur'ân okusa yemini bozulmaz.

4. İmam Şafiî bu hadisle istidlal ederek namaza girerken ihram (iftitah) tekbiri almak namazın farzlarından bir farzdır demiştir. İmam-ı Azam'a göre ise, ihram tekbiri almak namazın şartlarındandır.

5. Namazda aksıran kimseye teşmitte bulunmak (yani "yerhamukellah" demek) namazı bozar. Çünkü bu söz insan sözüdür.

6. Sahibi cariyesine koyun güttürebilir. Ancak fitne ve fesattan selâmet şarttır.

7. Mü'min olan köle veya cariyeyi âzâd etmek, kâfir köle veya cariyeyi azat etmekten evlâdır. Kâfir köle veya cariyelerin ne gibi yerlerde âzâd edilebileceği ihtilaflı bir meseledir. Tafsilatı fıkıh kitaplarından öğrenilebilir.

8. Bir kâfir, ancak Allah'ın varlığını, birliğini ve Peygamberimiz Muhammed Mustafa (s.a.)'in risâletini ikrar etmekle müslüman olur.

9. İki şehâdeti getirerek mânâlarına kat'î surette inanmak imanın sahih sayılması için kâfidir. Müslüman olduğuna başka delil getirmek şart değildir.[239]

931. ...Muâviyeb. el-Hakem es-Sülemî'den; demiştir ki: Ben Resûlullah'ın yanına gelip İslâmiyetle ilgili bazı şeyler öğrendim. Öğrendiklerimden biri de (Resûlullah sallallahiı aleyhi ve seltemîn) bana söylediği şu sözdür:

"Aksırdiğında elhamdülillah (Allah'a hamd olsun) de ve bir kimse aksırip da Allah'a hamd edecek olursa sen de: "Yerhamukullah (Allah sana

merhamet etsin)" de."

(Muâviye) dedi ki: Ben Resûlullah (s.a.)'la beraber namazda iken adamın biri aksırip Allah'a hamd ediverdi. Ben de (hemen) sesimi yükselterek "yerhamukellahu" dedim. Cemaat gözlerini bana çevirdi. Bu benim ağrıma gitti. Bunun üzerine ben, "Size ne oluyor da bana (böyle) yan gözle bakıyorsunuz?" dedim. (Muaviye) diyor ki; Bunun üzerine "Sübhanellah" demeye başladılar. Resûlullah (s.a.) namazı bitirince:

"Konuşan kimdi?" buyurdu. (Kendisine:)

Şu A'rabi idi diye cevap verdiler. Bunun üzerine Resûlullah (s.a.) beni çağırdı ve:

"Namaz ancak Kur'an okumaktan, azız ve celil olan Allah'ı zikretmekten ibarettir. (Bir daha) namazda iken durumun böyle (başka birşeyle uğraşma)!" dedi. Resûlullah (s.a.)'den daha yumuşak bir muallimi asla görmedim.[240]

167-168. İmamın Arkasındayken (Fâtiha'dan Sonra) "Âmin" Demek

932. ...Vâil b. Hucr'den; Resûlullah (s.a.) (âyetini) okuduğu zaman, sesini yükseltir ve "âmin" derdi.[241]

Açıklama

1. Bu hadis-i şerif Fatiha okuduktan sonra imamın da "âmîn" demesi gerektiğine delâlet etmektedir.Bu mevzuda aksi görüşte olan İmam Mâlik (r.a.) Hazretlerinin aleyhine bir delildir. Hanefî ulemâsından el-Hasen (r.a.) îmam Ebû Hanife'nin de İmam Mâlik gibi Fâtiha'dan sonra imamın "âmin" demesi gerekmediği görüşünde olduğunu rivayet etmiştir.

Bu mevzuda İmam Malik'in görüşüne kail olan bazı Maliki alimleri; "İmam dediği zaman, siz de "âmin" deyiniz!" mealindeki 935 numaralı hadisi delil getirirler. Mâliki ulemâsına göre bu hadis-i şerifte Resûl-i Ekrem Fatiha'yı imamla cemaat arasında ikiye ayırmıştır.Fâtiha'yı okumak imama, "Amin" demekse cemaate aittir. Bu taksim imamın da "âmin" lâfzım söylemeye iştirak etmesine kesinlikle engeldir. Sözü geçen alimler

"imam âmin dediği zaman siz de âmîn deyiniz"meâlindeki 936 numaralı hadiste geçen "imam âmin dediği zaman*' cümlesini ise, "imam âmin denecek yere geldiği zaman" diye te'vil ederler. Medine'lilerden gelen rivayete göre ise, tmam Mâlik'e göre Fâtiha'dan sonra imam da âmin der.

2. İmam Ebû Hanife'den gelen kuvvetli rivayete göre ise, imam ve cemaat her ikisi de gerek sesli gerek sessiz namazlarda sessizce "âmîn" derler. Bu mevzuda yalnız başına Fatiha okuyan kimse de gerek namazda ve gerekse namaz haricinde cemaat gibi gizlice âmin der.Delilleri ise, Tirmizî'nin Vâil b. Hucr'dan rivayet ettiği; "Resûlullah (s.a.)'den duydum: okudu, sonunda âmin dedi ve bu kelimede sesini alçaktı."[242] mealindeki hadisle imam Ahmed, Ebû Dâvûd et-Tayalisî'nin Musned'inde, Dârekutnî'nin Sünen'inde, el-Hâkim'in Müs-tedrek'inde rivayet ettikleri şu hadis-i şeriftir; "Resûlullah (s.a.) namaz kıldı. âyetine gelince, sesini alçaltıp âmin dedi."[243] Çünkü âmin demek bir duadır; duada ise, sesi alçaltmak mat-Iûbtur.

3. İmam Şafiî'nin yeni mezhebine göre cemaat ve imam, namazda ve namaz haricinde sessizce âmin der. Yalnız başına namaz kılan da böyledir. Eski mezhebine göre ise, sesli olarak âmin denir. Nitekim "el-Ümm" isimli eserinde İmam Şafiî şunları söylemektedir:- "İmam Fâtiha'yı bitirince "âmin" der, arkasında bulunan cemaatin de kendisine uyarak "amin" demeleri için sesini yükseltir. İmam bu şekilde "âmin" deyince cemaat de sadece kendilerinin duyabileceği şekilde "âmin" derler. Ben cemaatin yüksek sesli "âmin" demesinden hoşlanmıyorum. Fakat yüksek sesle "âmîn" diyecek olurlarsa,, bir zarar da olmaz. Bu yüzden cemaate birşey lâzım gelmez'."

İşte İmam Şafiî'nin yeni görüşü budur. "el-İknâ" isimli eserde ise, şöyle denilmektedir: "Namazda Fatiha okuyan kimse için sonunda hafif bir sekteden sonra "âmin" demek sünnettir.

Namaz haricinde de durum aynıdır. Ancak namaz haricinde sünnet olan Fatiha'nın cehrî okunması halinde "âmin" kelimesini cehren okumaktır. Cemaatle namazda ise, âmin kelimesini imamla beraber söylemektir. Burada "cehren okunması halinde" cümlesiyle, Fâtiha'nın gizli okunması hali, bu. hükmün dışında bırakılmıştır. Çünkü Fâtiha'nın gizli okunması halinde "âmin" kelimesi de gizli okunur. Cemaatle kılınan namazın hükmü de bu cümlenin dışında bırakılmıştır. Çünkü cemaatle kılınan namazda

imam da cemaat de gizli olarak, "âmin" derler. Sözü geçen "İkna" isimli kitabın haşiyesinde "cemaatle kılman namazda ise, âmin kelimesini imamla beraber söylemek" cümlesi üzerinde şu açıklama bulunmaktadır. Namazda imamla beraber okumak sünnet değildir. Şayet cemaat kıraatini imamla beraber bitirecek olursa, sadece imamın veya cemaatin "âmin" demesi yeterlidir. Şayet cemaat imamdan evvel Fâtiha'yı bitirecek olursa, bir kere "fimin" demekle yetinir. İmamın bitirdiği fatiha için ayrıca "âmin" demesine lüzum kalmaz. Ancak İmam Bağavî imama tabi olduğu için cemaatin imamın olduğu fatiha için de "âmin" demesinin daha doğru olacağını söylüyor.[244]

4. İmam Tirmizî'ye göre ise, kişi "âmin" derken sesini yükseltir. Peygamber (s.a.)'in ashabından, tabiînden ve sonrakilerden pek çok ilim adamlarının görüşü de budur. Erkeğin âmin derken sesini yükseltmesi ve onu gizli okumaması görüşündedirler. Şafiî, Ahmed ve İshak'ın kavli de budur.

Fatiha okuduktan sonra "âmin" demenin hükmü, ulemânın büyük çoğunluğuna göre mendubtur. Cemaat için vâcib olduğunu söyleyenler de vardır. Nitekim Zahirî ulemâsına göre namaz kılan herkes için Fatiha'dan sonra "âmin" demek vâcibtir. Rafızîlere göre de bid'attir. Namazda söylenirse namazı bozar. Merhum Ömer Nasuhî Bilmen bu konudaki Hanefî mezhebinin bu mevzudaki görüşünü şöyle anlatır: "Fatihaların sonunda hafiyyen "amin" denilmesi sünnettir. Bu hususta imam ile cemaat ve münferid arasında fark yoktur. Şu kadar var ki cemaat Fatiha-i Şerifeyi okuyamayacağı cihetle eû-zu besmele de okumaz. Âmin'in mânâsı, "dualarımızı kabul buyur" demektir."[245]

933. ...Vâil b. Hucr'dan (rivayet edildiğine göre) kendisi Resülullah (s.a.)'in arkasında namaz kılmış, Resûl-i Ekrem (sallallahü aleyhi vesellem) (Fâtiha'dan sonra) seslice âmin deyip sağına - soluna selam vermiş. (Vâilb. Hucr), "Hatta ben yanağının beyazlığını bile gördüm" (demiştir).[246]

Açıklama

Bu hadis "imam âmin kelimesini yüksek sesle okur" diyen kimselerin delilidir.Amin kelimesiyle ilgili görüş ve hükümler önceki hadisin

açıklamasında verilmiştir. Bu hadis ayrıca imamın selâm verirken başını sağına ve soluna çevirmesinin meşru olduğuna da delildir. Bu konu ise, 189. bâbta işlenecektir.[247]

934. ...Ebü Hureyre'den; demiştir ki: Resûlullah (s.a.) "gazaba uğrayanların ve sapıklarınkine değil" (âyetin)i okudğu zaman, "âmin" (kabul et) derdi. Hatta (sesini) birinci safta arkasında bulunan kimse de işitirdi.[248]

Açıklama

Hadis-i şerifte geçen kelimesi üç harfli bir fiil kökünden geldiği kabul edilerek "yesme'u" şeklinde okunabildiği gibi dört harfli bir fiil oları kökünden geldiği kabul edilerek şeklinde de okunabilir, tbn Mâce'nin rivayeti ise, "âmin kelimesini birinci safta bulunan bütün cemaat işitirdi ve bu kelimeden dolayı mescid titrerdi" şeklindedir. îbn Mâce'nin bu rivayeti "âmin" kelimesini Resûl-i Ekrem'in son derece yüksek bir sesle okuduğunu açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Ancak tbn Mâce'nin senedinde Ebû Abdullah ile Bişr bulunmaktadır ki bunlar ağır bir dille tenkid edilmişlerdir.[249]

935. ...Ebû Hureyre'den rivayet olunduğuna göre: Peygamber (s.a.) (şöyle) buyurmuştur: "İmam (gazaba uğrayanlarınkine ve sapıklarınkine değil) dediği zaman, siz de: "Amin (kabul et)" deyiniz. Çünkü kimin âmin demesi, meleklerin âmîn demesi (vakti)ne denk gelecek olursa, geçmiş günahları bağışlanır."[250]

Açıklama

Hattâbî'nin beyânına göre Fâtiha'dan sonra amîn kelimesinin sessiz okunacağı görüşünde olanlar bu hadis-i şerifin kendilerine delil olduğuna iddia ederler. Bu kimselere göre hadiste "âmîn" demek için imamın Fatiha'yı bitirdiği anı beklemeye teşvik edilmesi imamın âmîn kelimesini içinden söylediğine delâlet eder. Çünkü imam bu kelimeyi cehrî okumuş olsaydı, o zaman (özellikle sessiz kılınan namazlarda) bu vakti tespit etmek

cemaat için zor olmayacaktı. İşte imam âmîn kelimesini sessiz söyleyeceği ve bu vakti tesbit etmek zor olacağı için dikkat kesilmeye teşvik edilmiştir.

Hattâbî'ye göre ise, hadis-i şerif hiç de onların dediği mânâya gelmemektedir. Eğer 932 numaralı Vâîl hadisi olmasaydı o zaman bu kimselerin çıkardıkları mânâ doğru olabilirdi. Fakat bunun böyle olmadığına sözü geçen hadis açıkça delâlet etmektedir. Bu vaktin tesbitine dikkat edilmesine sebeb ise, onların zannettiği gibi imamın sessiz okumasından dolayı bu anın tesbitindeki zorluk değildir. Bu teşvik imamın gaflet edip de amîn kelimesini söylemeyi unutabileceği ihtimalinden kaynaklanmaktadır. Hadiste aynı zamanda bu kelimeyi imamla beraber söylemeye teşvik vardır ki, işte melaike-i kiramın "âmîn" dediği an, işte budandır. Bu zamanda âmîn demeyi başarabilen kimse için hadis-i şerifte geçmiş günahlarının bağışlanacağı müjdesi vardır.[251]

Âmîn kelimesi bazılarına göre, imale ile de okunur. Bu kelime "âmin", "Âmmin" ve "Âmmîn" şekillerinde de okunmuşsa da bunların hepsi şâzz ve merduttur. Bilhassa şedde ile "âmmin" okumak dört mezhep ulemâsınca hata sayılmıştır. Hatta Şâfiîlerden bununla namazın bozulacağım söyleyenler de olmuştur. Hanefilerin "et-Tecnis" adlı fıkıh kitabında, "bir kimse namazında âmîn kelimesini teşdid ile okusa namazı bozulur" denilmiştir. Filhakika İmam-ı Azam'a göre, âmin kelimesini şeddeyle okumak namazı bozar, îmameyn'e göre bozmaz, çünkü Kur'ân-ı Kerim'de "Âmmîn" kelimesi vardır. Fetva da imameynin kavline göredir.

Arabçada âmîn kelimesine uyan bir vezin yoktur. Bu kelime vezin itibariyle, Hâbîl ve Kâbîl gibidir. Onun için bazıları onun asıl itibariyle yabancı bir kelime olduğunu iddia etmiş, bir takımları da aslının "Ya Allah istecib dua 'ena" olduğunu söylemişlerdir. Ulemâdan bazıları, kelimenin kasırla "amin" okunmasını kabul etmemiş "Maruf vechi medle âmin okumaktır" demişlerdir.

Abdürrezzak'ın Hz. Ebû Hüreyre'den zayıf bir isnadla rivayet ettiği bir hadise göre, âmin kelimesi Allah'ın isimlerinden biridir. Tabiinden Hilâl b. Yesâf'dan da böyle bir rivayet vardır. Fakat Nahiv ulemasına göre âmîn ism-i fiildir. Vasıl halinde kolaylık olmak üzere nunu üstün okunur.

Âminin manası hakkında bir çok sözler söylenmiştir. Ez cümle: Öyle olsun, kabul et, ümidimizi haybete (hüsrana) uğratma, buna senden başkası kaadir olamaz, manalarına geldiğini söyleyenler bulunduğu gibi; "âmin arş-

ı a'lâ definelerinden bir definedir, onun manasını Allah'tan başka bilecek yoktur" diyenler de olmuştur. Kelime medd ve şedde ile okunursa, "seni kastederek" mânâsına geleceği Cafer-i Sâdık Hazretlerinden rivayet olunmuştur. Kasır ve şedde ile okunduğu takdirde aslının İbrânice veya Süryanice olduğu söylenir.

"el-Miictebâ"nam eserde şöyle deniliyor: "Amînin Kuran'dan olmadığına hilaf yoktur. Hatta onun Kur'andan olduğunu iddia edenin irtidadına hükmolunmuştur. İmamın, cemaatin, yalnız kılanın ve namaz dışında Fatiha okuyanın âmin demesi sünnettir. Fatihadan sonra sûre okunacağı zaman âmin denilip denilmeyeceği hususunda ulemâ ihtilâf etmişlerdir. Esah olan kavle göre âmin denilir."

"Geçmiş günahların afft"ndan maksad küçük günahlardır.[252]

Bu hadis-i şerif Fâtiha'dan sonra "âmin" kelimesinin yüksek sesle okunacağım kesinlikle ifade etmektedir. Ancak bu mevzu ile ilgili görüşler daha önce tercümesini sunduğumuz 932 numaralı hadisin açıklamasında geçmiştir.[253]

936. ...Ebû Hureyre (r.a.)' den rivayet edildiğine göre Resûlullah (s.a.) şöyle buyurmuştur: "İmam, âmin dediği zaman, sizde âmin deyiniz. Çünkü kimin amîn demesi, meleklerin âmin demesi(vakti)ne denk gelirse, geçmiş günahları bağışlanır."

İbn Şihab dedi ki: Resûlullah (s.a.)'de "âmin" derdi.[254]

Açıklama

Bu hadis-i şerif Fâtiha'yı okuduktan sonra imamın âmin demesinin meşru olduğuna delâlet etmektedir. Ancak imamın Fâtiha'dan sonra amîn demesinin meşru olmadığı görüşünde olanlar, hadis-i şerifte geçen "imam âmin dediği zaman" cümlesindeki "âmin dedi" kelimesine "dua etti" mânâsı vermektedirler. Bu sözleriyle Fâtiha'nın da bir dua olduğunu, bu bakımdan "imam âmin dediği zaman" cümlesinin, "imamın Fâtiha'yı okuduğu zaman" mânâsına geldiğini iddia etmektedirler. Bazıları da yine aynı görüşten hareket ederek bu cümlenin "imam âmin denecek yere geldiği zaman" manasına geldiğini ve bu cümlede imamın âmin diyeceğine dair bir mânânın bulunmadığını iddia etmişlerdir. Bazıları da "imam âmin dediği

zaman" cümlesindeki şartı ileri sürerek, cemaatin Fatiha okununca "âmin" demesi, imamın "âmin" demesine bağlıdır. Şayet imam, âmin kelimesini söyleyecek olursa, o zaman cemaat de söyleyebilir, demişlerse de kendilerine buradaki şart edatı olan "izâ" kelimesinin başına geldiği cümle, kesinlik ifade ettiğinden imamın âmin demesinin kesinlikle vaki olacağı hatırlatılarak cevap verilmiştir.

Yine hadis-i şerifin zahirinden âmin kelimesini cemaatin imamdan sonra söyleyeceği anlaşılmaktadır. Ancak bilindiği gibi bu mana bir önceki hadisin ifâdesine aykırı görünmektedir. Bu bakımdan âmin kelimesinin imamla beraber söyleneceği görüşünde olanlar bu cümleye, "imam âmin demek istediği zaman" diye mânâ vermişlerdir. İmam Cüveyni'ye göre âmin kelimesini imamla beraber okumak müstehab değildir. Bir önceki hadis-i şerifte ise, Hattâbî'nin bu kelimenin imamla beraber söyleneceği görüşünde olduğunu nakletmiştik. Bazılarına göre ise, bu hadis-i şerif, cemaatin âmin kelimesini söylemekte muhtar olduğuna, (binaenaleyh ister imamla ister ondan önce veya sonra söylemesinin caiz olduğuna) delâlet etmektedir. Biz bu mevzu ile ilgili ayrıntılı açıklamayı 932 ve 935 numaralı hadislerde yapmış bulunmaktayız.[255]

937. ...Bilâl (r.a.)'den; demiştir ki:

Ya Resûlallah, âmin demek de beni geçme.[256]

Açıklama

Hanefî ulemasından Aynî'nin beyânına göre "âmin kelimesini benden önce okuma" cümlesine ulemâ iki şekilde mânâ vermiştir:

1. Hz. Bilâl Fatiha sûresini imamın birinci sektesi esnasında okurdu.Fakat bazan Resûl-i Ekrem (s.a.) ondan evvel Fatiha'yı bitirerek amin derdi. Resûl-i Ekrem (s.a.)'le beraber bu mübarek kelimeyi söylemeye yetişemediği için Resûl-i Ekrem'den kendisinin bu nimete erişebilmesi için yarım kalan Fatiha Sûresini okuyacak ve âmin diyecek kadar mühlet isterdi.

2. Hz. Bilâl müezzin olduğu için mescidin arka tarafında kaamet getirir ve safların düzeniyle meşgul olurken Resûl-i Ekrem (s.a.) Fatiha'yı bitirir ve âmin derdi. Hz. Bilâl de kıraate ve âmin demeye yetişecek kadar mühlet isterdi. Hadis-i Şeriften anlaşılan mânâ bu olmakla beraber bu hadis

mürseldir. Çünkü Hâkim'in ifadesine göre Osman'ın Hz. Bilâl (r.a.)'e yetişemediği ve onunla görüşemediği söylenmektedir. Ebû Hatim er-Râzî de "bu hadisin merfu olarak rivayet edilmesi yanlıştır" demiştir. Beyhakî'nin ifadesine göre Osman'ın bu hadisi Selrnân vasıtasıyla Hz. Bilâl'den aldığına dâir bir rivayet varsa da bu rivayet tamamen asılsızdır.[257]

Fakat Buhârî'nin muallak olarak rivayet ettiği bir hadis-i şearife göre Ebû Hureyre (r.a.) müezzinliğini yaptığı imam -ki Alâ b. el-Hadramî (r.a.) ile Medine valisi Mervân b. el-Hakem'dir."Bana âmini kaçırtma" dermiş. "Yani beni kamet ederken ve safları düzeltirken acele namaza başlayıp yahut acele okuyup ben namaza durmadan âmin diyecek yere kadar okuma" demektir.[258]

Birinci mânâ imamla beraber cemaatin de Fatiha okuyacağı görüşünde olanları ikinci mânâ aksi görüşte olanları desteklemektedir. Esasen Hattâbî'ye göre, bu hadisin yeri bu bab değildir. Daha önceki bablarda geçmesi gerekmektedir.

Hazret-i Bilâl'in Fatiha okuduğunu, sektenin ne olduğunu daha evvel tercümesini sunduğumuz 777 numaralı hadisin şerhinde açıklamıştık. Bazı Şafiî ilmihallerinde namazdaki sekte ile ilgili olarak şu ifâdelere yer verilmiştir:

"Başlayış tekbiri ile iftitah duası arasında sübhanellah diyecek kadar durulması sünnettir. Aynı zamanda iftitâh duası ile eûzu arasında, eûzu ile besmele arasında Fatihanın sonu ile âmin arasında, amîn ile zamnı-ı sûre arasında, zamm-i sûre ile rükû tekbiri arasında ve iki selâm arasında sübhanalIah diyecek kadar durulması sünnettir."[259]

938. ...Ebû Musbıh el-Makrâî dedi ki: Biz sahâbî olan ve sözlerin en güzelini söyleyen Ebû Zuheyr en-Numeyrî ile beraber otururduk. Bizden birisi dua etti mi; "(Duanı) aminle bitir. Gerçekten âmin, sayfanın üzerine vurulan mühür gibidir" derdi. Ebû Zuheyr dedi ki: "size bundan bahsedeyim mi? Bir gece Resûlullah (s.a.)'le birlikte (dışarıya) çıkmıştık. Devamlı ve ısrarla duâ eden bir adamın yanına geldik. Bunun üzerine Peygamber (s.a.) durup onu dinlemeye başladı ve; "eğer mühürlerse cennetti kazandı" dedi. Cemaatten birisi "ne ile mühürleyecek?" diye sordu. "Âmin"le diye cevap verdi. Bunun üzerine Peygamber (s.a.)'e soru soran kimse gitti (ve o duâ

eden) adama varıp dedi ki, "Ey filân, âminle bitir ve müsterih ol." Bu, Mahmud (b. Halid) (rivayetinin) lâfzıdır.

Ebû Dâvûd dedi ki; ei-Makrâ1 -Himyer'den bir kabile (ismi)dir.[260]

Açıklama

Hadis-i şerifte sahâbî olduğu ifâde edilen Ebû Züheyr'in ismi bilinmemektedir."Takrîb'de onun Şam taraflarında yaşadığı söylenmektedir. İsminin Yahya b. Nüfeyr olduğu da söylenmiştir.

Bu sahâbînin güzel sohbetler yaptığı ve "en güzel sözleri söylediği" ifadesinden onun sohbetlerinde devamlı Kitab ve Sünnetten bahsettiği anlaşılıyor. Nitekim söz konusu edilen sohbeti de tamamen Resûl-i Ekrem (s.a.)'in sünnetiyle ilgilidir. Yine bu mübarek sahabinin duanın âminle bitirilmesine teşvik etmesinin hikmeti şudur ki: Dünyada bile mühim evrak ve eşya bir yere gönderilirken ağzı bağlanıp mühürlenerek gönderilir. İnsan için en büyük bir kıymet olan duâ da Allah'ın huzuruna "âmin" mührüyle mühürlenerek gönderilir.

Bu hadis-i şerif mü'minleri duaya ve duadan sonra da âmin demeye teşvik etmektedir. Duadan sonra amîn demenin faziletiyle ilgili pek çok hadis-i şerif vardır. Bunlardan bazvları şöyledir: "İmam Ahmed, İbn Mâce ve Ta-berânî, Hazret-i Âişe (r.anhâ) validemizden merfû' olarak rivayet etmişlerdir: 'Yahudiler sizin selâm vermenize ve âmin demenize hased ettikleri kadar hiç bir şeye haset etmemişlerdir.”

Buhârî'nin Ebû Hureyre (r.a.)den rivayet ettiği bir hadiste Resûl-i Ekrem (s.a.) şöyle buyurmuştur: "Sizden biriniz âmin dediği zaman gökte de melekler âmin derler. İkisi birbirine tesadüf ettiği zaman o kimsenin geçmiş günahlan affolur."

Âmin demek bu ümmetin özelliklerindendir. Nitekim İbn Huzeyme'nin Enes'den rivayet ettiğine göre, Resûl-i Ekrem (s.a.) şöyle buyurmuştur: "*Allah Teâlâ bana üç büyük nimet verdi:*

1. *Saf halinde namaz kılmak,*

2. *Cennet ehlinin selâmı ile selamlaşmak,*

3. *Âmin demek. Allah bunları benden önce hiçbir Peygambere vermedi. Ancak Harun aleyhisselâm müstesna. Çünkü Mûsâ aleyhisselâm duâ eder, Harun aleyhisselâm da âmin derdi*."[261]

168 - 169. Namazda El Çırpmak

939. ...Ebû Hureyre'den; demiştir ki: Resülullah (s.a.) şöyle buyurdu: "Teşbih (sübhânallah demek) erkekler için ve el çırpmak da kadınlar içindir"[262]

Açıklama

Metinde geçen "tasfîk" kelimesi, el çırpmak demektir.Buna “Hasfih" de denir. Bazı lügat âlimlerine göre "tasfîh" bir elin arkasını diğer elin avucuna vurup ses çıkarmaktır. Namazda ihtiyaç hasıl olduğu zaman böyle el çırpmak kadınlara mahsustur. Bazılarına göre ise, "tasfîk" sağ elin iki parmağını sol avucuna vurup ses çıkarmaktır.

îmamm namaz esnasında namazla ilgili hareketlerinde veya kıraatte yanıldığını kendisine haber vermek için cemaatin "sübhânallah" demesi caiz olduğunda ittifak vardır. Ama bunun dışındaki kelimelerin söylenilmesinde ise, ihtilâf vardır. Nitekim Ebû Hanife ile îmam Muhammed'e göre elhamdülillah,, sübhânallah kelimeleri birinin sözüne cevab olarak söylenecek olursa namazı bozar. Eğer namaz kılan kimse namazda olduğunu bildirmek için sübhânallah ve elhamdülillah diyecek olursa, bunda bir sakınca yoktur. İmam Mâlik ile İmam Şafiî bir tehlike baş gösterdiğinde, meselâ kuyuya "düşmek üzere olan bir âmâyı ikaz yahut bir yılanın ortaya çıkması anında cemaate haber vermek için "subhanellah" demeyi caiz görürler.

Bu gibi durumlarda erkeklerin "sübhânallah" veya "elhamdülillah” demelerine karşılık kadınların da ellerini birbirine (sağ elin avucuyla sol elin arkasına) vurarak ses çıkarırlar. Çünkü kadınların seslerinin fitneye sebeb olma tehlikesi bulunduğundan "sübhânallah" veya "elhamdülillah" diyerek seslerini yükseltmelerine izin verilmemiştir. Bu sebeble el çırpma kadınlara tahsis edildiğinden erkeklere el çırpma izni verilmemiş bunun yerine "subhânellah" veya "elhamdülillah" demeleri istenmiştir. Ancak Hanefîlere göre kadın el çırpacak olursa, namazı bozulur. Çünkü onlara göre hadis-i şerifte geçen "el çırpmak kadınlar içindir" cümlesi namazla

ilgili değildir. Bu izin kadınların namazın dışında bulundukları zamanlarda geçerlidir.[263]

Mâlikilere göre kadınların namazda el çırpması mekruhtur. Şafiî ve Hanbelilere göre ise, erkeklerin "Subhânellah"ve "elhamdülillah" demesi çok bile olsa zarar vermez. Çünkü bunlar namaz cinsindendir. Ancak elçırpma çok yapılırsa, namazı bozar.[264]

940. ...Sehl b. Sa'd es-Sâidî (na.)'dan rivayet edilmiştir: Resûlullah (s.a.) (bir kere) aralarını düzeltmek için Amr b. Avf oğulları (yurdu) na gitmişti. Namaz vakti geldi müezzin Hz. Bilal (r.a.) Ebû Bekr (r.a.)'e gelip, "cemaate namazı kıldırır mısın? İkâmet edeyim mi? diye sordu. O da "evet" dedi ve namaza başladı. Resûlullah, cemaat namazda iken teşrif etti. (Safları yara yara birinci) saffa kadar vardı. (Onu gören) cemaat el çırptılar. Ebû Bekr (r.a.) namazım kılarken başını çevirip (hiç bir tarafa) bakmazdı. (Arkasındaki) cemaat el çırpmayı çoğaltınca başını çevirip bakdı ve Resûlullah (s.a.)'i gördü. Resûlullah (s.a.) "yerinde dur" diye kendisine işaret buyurdu. Ebû Bekr (r.a.) ellerini kaldırıp Resûlullah (s.a.)'in kendisine olan bu emrinden dolayı Allah'a hamdu sena etti. Sonra Ebû Bekr (r.a.), (birinci) saffa girinceye kadar geri geri gitti. Resûlullah (s.a.) de ileriye geçip namazı kıldırdı. Namazdan çıkınca; "Ey Ebü Bekr, sana emrettiğim zaman seni yerinde kalmaktan alıkoyan sebeb ne idi?" diye sordu. Ebû Bekr de; "îbn Ebî Kuhâfe için Resûlullah (s.a.)'in önünde (durup) namaz kılmak uygun olmaz" dedi. (Ondan sonra) Resûlullah sallellahu aleyhi ve sellem (cemaate dönüp); "Size ne oluyor da el çırpmayı bu kadar çoğalttınız? Namazdayken her kim bir olayın ortaya çıktığını görürse, "Sübhânellah" desin, sübhânallah dediği zaman (elbette) kendisine (imam tarafından dönüp) bakılacaktır. El çırpmak ise, kadınlara mahsustur” buyurdu.[265]

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu izin farz namazlardadır.[266]

Açıklama

Amr b. Avf oğulları Evs kabilesinin bir koludur. Bunların yurtlan Küba'da idi. Resûl-i Ekrem (s.a.)'in bunların yanına gitmesinden maksadı, aralarındaki kırgınlık ve dargınlığı gidermekti.Aralarında meydana gelen dargınlığın sebebi, Buhârî'nin başka bir rivayetinde şu şekilde

anlatılmaktadır: "Kubâ halkı bir defa kavga etmişler, birbirine girip taş atmışlardı. Durum Resûl-i Ekrem (s.a.)'e haber verildi. Haydin gidelim barıştıralım" buyurdular. Nitekim bir numara sonra tercümesini sunacağımız Ebû Dâvûd hadisi de bu rivayeti desteklemektedir. İşte Resûl-i Ekrem (s.a.)'in cemaate biraz geç kalışindaki hikmet, müslümanların arasını düzeltmek gibi çok mühim bir görevi ifa etmek için uzunca bir yolu katetmiş olmasıdır.

Bilâl (r.a.)'in Hz. Ebû Bekr-i Sıddîk'ten; "cemaate namaz kıldırır mısın? ikâmet edeyim mi?" diye sorması, "namazı ilk vaktinde edâ etmek faziletini mi, yoksa Resûl-i Ekrem (s.a.)'i beklemeyi mi tercih edersin" manasınadır. Hazret-i Sıddık da (-rivayetlerin bazılarında bulunan ilâvesine bakılırsa-) "istersen kılalım" demiştir. Hz. Sıddîk'in Resûl-i Ekrem'in dönmesini beklemeden hemen namaza başlamayı tercih etmesine sebep Resûl-i Ekrem'in ne zaman geleceğinin kesinlikle bilinmeyişidir.

Ayrıca bunun yanında namazı ilk vaktinde kılmanın faziletine erişmek, hem de zayıfları, iş-güç sahiblerini bekletmemek gibi sebepler vardı.

Görüldüğü gibi cemaat ayakta iken birinci saffa varmak için safları kesmek imam hakkında caizse de imamın gayrisi için mekruhtur.

Cemaatin eî çırpması meselesi ise, bir önceki hadis-i şerifin şerhinde geçmiştir. Bilgi için oraya müracaat edilebilir.

Resûl-i Ekrem (s.a.) mescide girdiği zaman kendisine verilen işaretlere rağmen başını çevirip bakmayışı, bu konudaki Resûl-i Ekrem (s.a.)'in bunu "Şeytanın hırsızlığı saydığını bilmesinden ileri geliyordu"[267] Her ne kadar Resûl-i Ekrem (s.a.) 910 numaralı hadis-i şerifte namaz esnasında sağa-sola başı çevirerek bakmayı nehyediyorsa da konumuzu teşkil eden hadis ihtiyaç hasıl olduğu zaman buna izin vermektedir. Ulemânın büyük çoğunluğu da bu görüştedir, Ebû Zer (r.a.)'in rivayet ettiği; "Allah Teâlâ Hazretleri kuluna namazda iken rahmetiyle yönelir. Ta kul yüzünü sağa-sola çevirinceye kadar, böyle devam eder. Kul yüzünü sağa - sola çevirdi mi o da rahmetiyle yönelmekten vazgeçer" mealindeki 909 numaralı hadis-i şerif ise, namazda hiç bir ihtiyaç yokken yüzünü sağa-sola çevirdikleri hakkındaki rivayetler hep ihtiyaç duyulma haliyle ilgilidir. Ancak bunun da bir haddi vardır.Çünkü İbn Huzeyme'nin İbn Abbâs'dan rivayet ettiği şu hadis-î şerif bunu açıkça ifade etmektedir: "Resûuıllah (s.a.) sağa-sola bakarlardı. Lâkin boyunlarını arkaya çevirmezlerdi"[268] Hz. Ebû Bekir es-Sıddîk'in elini

kaldırarak Allah'a hamd-ü sena etmesi Humeydî'nin şu rivayetinde bulunmaktadır:

"Ebû Bekr (r.a.) Allah'a şükür olarak başını semâya doğru kaldırdı ve geri geri gitti." Hadisin sonundaki "bu izin farz namazlar içindir" cümlesinin manası, nafile namazlarda haliyle caiz olur, demektir.[269]

Bazı Hükümler

1. Bir namazı bir diğerinin yerine geçen iki imaml arkasında kılmak caizdir. Bunda icmâ' vardır. Mesela, imamın abdesti bozulur da yerine birini geçirecek olursa, bu kimse namazı tamamlar ve namaz şahindir. Nitekim hadis-i şerifte anlatılan olayda da Hz. Sıddîk (r.a.) namazın bir kısmında imam iken diğer kısmında da cemaat olmuştur.

2. Görevli imam, vekil bırakıp gittiği kimse namaz kıldırırken daha namaz bitmeden çıkıp gelecek olursa muhayyerdir.Dilerse ona uyarak namazım kılar, dilerse öne geçerek imam olarak kıldırır.Çünkü Resûl-i Ekrem (s.a.) Efendimiz başlangıçta Cenab-ı Sıddîk'a "yerinde dur" diye işaret etmekle onun arkasında namaz kılmak istemiş, daha sonra da imam olarak namaz kıldırmıştır. Ancak bu görüşü Hanefî âlimleri ile Maliki âlimleri kabul etmezler. Sözü geçen âlimlere göre Resûl-i Ekrem'e has özel bir durumdur. Çünkü Resûlullah'ın önüne geçmek haramdır. Diğer insanlar için böyle bir öne geçme hak ve fazileti yoktur. Bununla beraber Hz. Sıddîk-i A'zam imamlığına devam edeydi, onun -sadece onun- hakkında caiz olacaktı. Çünkü bu öne geçişi Resûl-i Ekrem (s.a.)'in emrine uymaktan başka bir şey olmayacaktı. Mâlikî ulemâsından İbn Abdilberr "Aleyhissalatü vesselam Efendimizden başkası için bunun caiz olmadığına dair icmâ vardır" demektedir. Ancak aksi görüşte olanlar bu icmaı kabul etmezler. Gerçekte ise, icmâ yoktur. Çünkü aksi görüşte olanların bulunduğu bilinmektedir. Nitekim Şafiî'nin meşhur olan görüşüne göre asıl imam, vekil bıraktığı kimse namaz kıldırırken gelecek olsa, vekilini arkaya çekerek imamlığa geçebilir, bu caizdir.

3. Cemaat imamdan evvel iftîtah tekbirini alabilir.Çünkü hadis-i şerifte geçtiği üzere Ebû Bekr ile arkasındaki cemaat daha sonra imamlığa geçen Resûlullah (s.a.)'den evvel iftitah tekbirini almışlardı. Namazlarını da bundan dolayı iade etmediler. Bu da Şafiî ulemâsının görüşüdür. Bunlara

göre bir kimse farzı kendi kendine kılmağa başlamışken imam tekbir alsa namazdan çıkıp selâm vermeden,namazının geri kalan kısmında imama uyabilir. Diğer âlimler ise, "imam tekbir aldığı vakit tekbir alınız" mealindeki 603 numaralı hadis-i şerifi delil getirerek, cemaatin tekbirinin imamın tekbirine bağlı olduğunu binaenaleyh iftitah tekbirini imamdan evvel alan kimsenin

namazının sahih olamayacağını söylerler. Şafiî Hazretlerinin buna cevaz verdiğini söyleyenler de vardır.[270]

4. lslâmiyette dargınları barıştırmak teşvik edilmiştir.

5. Devlet reisinin kulağına gelen halkla ilgili bazı anlaşmazlıkları çözmek için bir şikâyet olmadan araya girip davayı neticelendirmesi caizdir.

6. Namaz vaktinde cemaatle kılmak asıl imamı bekleyip de onun arkasında kılmaktan daha faziletlidir.

7. Ön safa geçmek için safları yarmak caizdir.Ama bunun için imam olmak on safda bulunan bir boşluğu doldurmak gibi meşru bir sebeb bulunmalıdır.

8. Amel-i kalil (az iş) namazı bozmaz.

9. Bir ihtiyaç baş gösterince sağa - sola bakınmak ve işarette bulunmak namazı bozmaz.

10. Namazda bile bir nimetin zuhurundan dolayı hamdetmek caizdir.

11. İmamın yerine birini vekil bırakması caizdir.

12. Namazda imam yanıldığı zaman erkekler "sııbhânallah" diyerek, kadınlar da el çırparak uyarıda bulunurlar.[271]

941. ...Sehl b. Sa’d demiştir ki: Amrb. Avf oğullan arasında bir kavga olmuştu. Bu haber Peygamber (s.a.)'e ulaştı. Aralarını düzeltmek için öğleden sonra oraya vardı. (Giderken de) Bilâl'e: "İkindi namazına kadar şayet gelemezsem, Ebû Bekr'e söyle, halka namazı kıldırsın" buyurdu. İkindi (vakti) gelince Bilâl (r.a.) ezan okudu. Kâmet etti sonra da Ebû Bekr (r.a.)'e (namazı kıldırmasını) söyledi. Bunun üzerine (Ebû Bekr namaz kıldırmak üzere) öne geçti. (Hadisin) sonunda (şu cümleyi) rivayet etti: "Namazda bir olayla karşılaşırsanız erkekler subhanallah desin, kadınlar da el çırpsın."[272]

Açıklama

Bu hadis-i şerif Ebû Bekr (r.a.)'in hilâfete herkesten daha lâyık olduğuna delildir.Çünkü Resûl-i Ekrem (s.a.) şehâdetten sonra dinin en büyük bir rüknü olan namazda imamlığa herkesten fazla onu lâyık gördü. Namaz kıldırmaya herkesten fazla lâyık olan kişi, diğer işleri idare etmeye de herkesten daha lâyık demektir. Bu hadis namazda imam yanıldığı zaman imamı ikaz etmek için veya tehlikeli bir olay baş gösterince cemaati uyarmak için kadınların el çırpmasının erkeklerin subhanallah demesinin caiz olduğuna zahiren delâlet etmektedir. Ancak bu mevzunun ayrıntılarında görüş ayrılıkları vardır ve 939 numaralı hadisin açıklamasında bu farklı görüşlere işaret olunmuştur.[273]

942. ...İsâ b. Eyyûb'dan; demiştir ki: "El çırpmak kadınlar içindir" sözü(nün anlamı, kadının) sağ elinin iki parmağını sol avucuna vurmasıdır.[274]

Açıklama

tsâ b. Eyyûb bu sözleriyle önceki hadiste geçen "tasfîh =el çırpma" kelimesindeki meseleye dikkati çekmek, bu kelimenin rastgele bir el çırpmadan ibaret olmadığım ifade etmek istiyor. Bu sözden maksadı, buradaki el çırpmanın alkıştan ve eğlence için elleri birbirine çarpmaktan tamamen farklı olduğuna işaret etmektir. Ancak bu kelimenin diğer mânâları olduğunu söyleyenler de vardır. Mevzu ile ilgili görüşler 939 numaralı hadisin açıklamasında özetlenmiştir.[275]

169 - 170. Namazda İşaret

943. ...Enes b. Mâlik'den; Peygamber (s.a.)in (bazan) namazda işaret ettiği rivayet olunmuştur.[276]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte bir ihtiyaçtan dolayı namazda işaret etmenin caiz olduğu ifade edilmektedir. Ancak bu işaretten maksadın ne olduğu konusunda iki görüş vardır:

1. Verilen bir selâmı almak gibi bir ihtiyaç için şehâdet parmağıyla işarette bulunmak,

2. Namaz içerisinde teşehhudde parmakla işarette bulunmak. Buradaki işaretin birinci mânâdaki işaret olması kuvvetle muhtemeldir. Nitekim 602 numaralı hadis-i şerif de buna delâlet etmektedir.

Ancak 923 - 925 numaralı hadis-i şeriflerde beyân edildiği gibi, bu nevi işaretleşmeler İslâmm ilk zamanlanandaydı, daha sonra 923 numaralı hadis ile neshedildi. Nitekim İbn Hazm el-Hemedânî de bu goruşü paylaşmaktadır.[277]

944. ...Ebû Hüreyre'den; demiştir ki: Resûlullah (s.a.), -namazı kastederek- şöyle buyurdu: "Sübhânallah demek erkekler içindir, el çırpmak da kadınlar içindir. Kim namazında anlaşılabilecek bir işarette bulunursa, tekrar ona geri dönsün." (Bununla namazı kastediyor).[278]

Ebû Dâvûd dedi ki: "kim namazda işaret ederse ona dönsün" kısmı bir vehmden ibarettir.[279]

Açıklama

Metinde bulunan "lehâ” kelimesindeki "lâm" harfinin zâid olduğu söylenebilir. Çünkü Beyhakî'nin rivayetinde "lâm”bulunmuyor. Lâm'ın bulunmadığı kabul edilirse o zaman "hâ" zamiri namaza gider ki daha sonra gelen "yani namazı" sözü bunu açıklamak için gelmiştir. Cümle *'o namazı geri çevirsin, yani iade etsin" anlamına gelir. Lâm harfinin zâid olmadığı kabul edilirse, o zaman hâ zamirinin de işarete gittiği anlaşılır ki bu takdirde "yu'id" fiilinin mef'ûlü mahzûf ve cümlenin manası da şöyle olur: "işaretten dolayı namazı geri kılsın."

Ebû Davud'un, hadisin son cümlesinin, vehm eseri olduğuna hükmetmesine sebep, bu hadisin senedinde Ebû Gatafân'ın bulunmasıdır. Çünkü Ebü Davud'a göre bu kimsenin hüviyeti belli değildir. Yine bu hadis-i şerifin senedinde hadislerini an'ane yoluyla nakleden Muhammed b. İshâk

vardır. Bu bakımdan son cümlenin İbn İshâk'ın kendi sözü olması ihtimali kuvvetlidir.

Fakat Hafız İbn Hacer gibi pek çok kimseler Ebû Gatafân'ın güvenilir bir ravi olduğunu söylemektedirler.

Bu hadis-i şerif namazda gerek sözle ve gerekse işaretle selâm almanın caiz olmadığını söyleyenlerin görüşünü desteklemektedir. Bazı ilim adamları Resûl-i Ekrem (s.a.)'in namaz esnasında işaretle selâm aldığına dair sahih hadislerin bulunduğuna bakarak bu hadisin zayıf olduğunu, sahih olduğu kabul edilecek olsa bile buradaki "geri kılsın" emrinin müstehablık ifade edeceğini söylüyorlar.

923 - 925 numaralı hadis-i şeriflerin açıklamalarında geçtiği gibi ulemânın büyük çoğunluğu bir ihtiyaç anında namazda işarette bulunmanın caiz olduğu görüşündedirler. Ancak hanefî ulemâsından bazı kimseler bunun İs-lâmın ilk yıllarına ait olup daha sonra 923 numaralı hadisle neshedildiği için . namazda işaretle selâm almanın mekruh olduğuna kaani olmuşlardır. Bununla beraber İbn âbidin gibi müteahhirin ulemâsı, bu "mekruh" kelimesiyle "tenzihen mekruh"un kast edildiğini, binaenaleyh namazda işaretle selâm almanın namazı bozmayacağını ifade etmişlerdir. [280]

170 - 171. Secde Mahallindeki Çakılların Namazda Düzeltilmesi

945. ...Ebû Zer (r.a.) Peygamber (s.a.)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir: "Sizden biri namaza başladığı zaman küçük çakılları düzeltmesin. Çünkü (bu anda) rahmet kendisine yönelir."[281]

Açıklama

Hadisi şerifte namaza duran kimsenin secde mahallindeki küçük çakılları düzeltmesin men edilmektedir. "Namaza kalktığı zaman" ifadesinden maksad, "namaza durduğunda" demektir. Çünkü namaza başlamadan önce

taşı düzeltmekte veya başka bir şeyle meşgul olmakta hiç bir mahzur yoktur. Efendimizin sadece küçük taşları mevzu bahis etmesi, nehyin sadece ona mahsus olmasını gerektirmez. Secde mahallindeki kum ve toprakların düzeltilmesi de aynı nehyin hükmü altına girer.

Hz. Peygamber, küçük taşların düzeltilmesini yasaklarken illet olarak, o esnada rahmetin namaz kılana yönelmekte olduğunu göctoi"mîs ve rahmete ihtimam göstererek, nehy'den önce illetini zikretmiştir.

Bundaki hikmet de; taşları düzeltmenin zihni meşgul edeceği için, yönelmekte olan rahmel'derî haz alamama ve onun kadrini bilememe endişesidir.[282]

Bazı Hükümler

1. Namaz kılana Allah'ın rahmeti teveccüh eder.

2. Namazda secde mahallindeki çakılların düzeltilmesi,

ulemânın cumhuruna göre mekruhtur. İmam Malik'den, secde edeceği yerdeki toprak kendisine ezâ veriyorsa, onu düzeltmekte bir beis olmadığı rivayet edilmiştir. Zahiriler ise, hadislerin zahirini alarak, bu hareketin haram olduğuna hükmetmişlerdir.

Yukarıya aldığımız hükümler, taşlan düzeltme işinin tekrarlanmasıyla alakalıdır. İhtiyaca binaen bir hareketle düzeltmek ise, kerâhetsiz olarak Caizdir.[283]

946. ...Muaykîb[284] (r.a.)'den; Hz. Peygamber (s.a.)'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: "Namazda iken sakın (taşlara) el sürme. Ama mutlaka yapma gerekirse, çakılları düzeltmek için bir (hareket sana yeter)"[285]

Açıklama

Hadisi Şerif, bundan önce de ifade edildiği gibi taşları düzeltmek için bir hareketin caiz, fazlasının ise, yasak olduğuna delildir. Konunun açıklaması önceki hadiste geçmiş bulunmaktadır.

Hadisin sonundaki ibaresi, sâdece Ebû Dâvud'da vardır. Diğer hadis kitaplarının hiçbirinde mevcut değildir. Bu ibarenin, "mesh"in illeti veya tefsin olarak, Ebû Davud'un sözü olması muhtemeldir.

Namazda taşlan düzeltmeyi çirkin gören başka hadisler de vardır. Meselâ; İbn Mâce'nin Ebû Hureyre'den ve İbn Hibbân'ın Ebû Salih'den rivayet ettiği hadisler bu cümledendir.[286]

Bazı Hükümler

Namaz kılan kimsenin secde edeceği yerdeki küçük taşları bir hareketle düzeltmesi caizdir.[287]

171 - 172. Kişinin Eli Böğründe Namaz Kılması

947. ...Ebû Hureyre (r.a.)'den; demiştir ki: Resûlullah (s'.a.) namazda (ihtisâr'dan yani) eli böğüre koymaktan nehyetti.[288]

Ebû Dâvûd dedi ki: (İhtisar ile) böğüre el koymayı kastediyor.[289]

Açıklama

Hadisi şerifin, Buhârî'deki bir rivayeti dıger bir rivayeti ise şeklindedir.Nesâî'nin rivayeti de, Buhârî'nin ikinci rivayetine benzer.

"Eli böğüre koymaktan" şeklinde terceme ettiğimiz kelimesinin manası hakkında değişik görüşler ileri sürülmüştür. Bunlar şöylece sıralanabilir:

1. Eli böğüre koymak.

2. Elde, dayanmak için baston cinsinden birşey tutmak.

3. Sûreyi tam okumayıp sonundan bir veya iki âyet okumak.

4. Namazı acele kılmak, kıyam ve secdeleri uzatmamak.

5. İçerisinde secde bulunan âyeti okumamak.

Bu görüşler içerisinde en muteber olanı, Ebû Davud'un da işaret ettiği gibi, birincisi, yani eli böğüre koymaktır.

Rasulullah'ın, namaz kılanı, namazda iken bu hareketten nehyetmesinin hikmeti de ulemâ arasında ihtilâf konusu olmuştur. Bu görüşlerin hulâsasını da şöylece sıralamak mümkündür:

1. Şeytan yer yüzüne eli böğründe inmiştir. Rasûlullah onun için nehyetmiştir.

2. Yahudiler bunu çok yaparlardı, onlara benzememek için efendimiz nehyetmiştir.

3. Bu hal, Cehennemliklerin halidir.

4. EH böğrüne koyma, mütekebbirierin işidir.

5. Musibete uğrayanlar, matem anında ellerini böğürlerine koyarlardı. Bu yüzden Hz. Peygamber bunu nehyetti.

Namazda elleri böğüre koymak, Zahirîlere göre haram, diğer ulemâya göre mekruhtur.[290]

Bazı Hükümler

1. Namaz kılarken eli böğüre koymak mekruhtur.

2. Müslüman, gayr-ı müslimlere benzemekten kaçınmalıdır.[291]

172 - 173. Namazda Bastona Dayanmak

948. ...Hilâl b. Yesâf'dan; demiştir ki: Rakka'ya geldim. Arkadaşlarımdan biri:

Rasûlullahm ashabından biri ile görüşmek ister misin? dedi.

Bu benim için ganimettir, dedim. Vâbisa (b. Mabed b. el-Haris) ya gittik. Arkadaşıma:

Önce dış görünüşüne bakalım, dedim. Vâbisa'nın üzerinde, başına bitişik iki uçlu bir başlık ve toz renginde ipekten bir bornoz göze çarpıyordu. O namazda bir bastona dayanmış vaziyette idi. (Namazı bitirince) kendisine selâm verdikten sonra (namazda bastona dayanmayı) sorduk. Şu karşılığı verdi:

Ürrîmü Kays bint Muhsin bana haber verdi ki, Rasûlullah (s.a.) yaşlanıp kilo alınca; namaz kıldığı yerde üstüne dayanacağı bir direk edinmişti.[292]

Açıklama

Hilâl'e, Rasûlullah'm bir sahabesi ile görüşmeyi teklif eden zâtın ismi, burada açıklanmamıştır. İmam Ahmed'in Müsned'indeki bir başka rivayetten[293] anladığımıza göre bu zât Ziyâd b. Ebi'l-Ca'd'dır.

Hadisi şeriften, Rasûlullah (s.a.)'m yaşlanınca kilo aldığı anlaşılmaktadır. Bazı âlimler bu keyfiyeti kabul etmiyorlarsa da, bu bir vakıadır. Nitekim Hz. Âişe, Resûlullah hakkında "yaşlanıp kilo alınca..." tâbirini kullanmıştır.

Hadisi şerif, bir özür halinde namaz kılarken baston gibi bir şeye dayanmanın caiz olduğuna delildir. Bunda bütün imamlar müttefiktir. Hadisi şerifte özür olarak yaşlılık ve şişmanlık söz konusu edilmiş ise de, hastalık ve zayıflık gibi haller de özürdür. Ancak, bir şeye dayanarak ayakta durmaya gücü yeten kimsenin, oturarak namaz kılmasının cevazı konusunda ihtilâf etmişlerdir. Hanefîler, Hanbelîler ve Şâfiîlerden bazılarına göre bu durumda olan bir kimse namazım oturarak kılamaz. Ayağa kalkıp bir şeye dayanması vâciptir.Mâlikîlerle Şâfiîlerden bazılarına göre bu durumda olan kimsenin ayağa kalkması vacip değil, müstehaptır. Fakat, kişinin dayanması, dayandığı şey çekildiği takdirde yere düşeceği bir durumda ise, Hanbelîlerle Şafiîlerin cumhuruna göre namaz bâtıl; Hanefîlere göre, kerahetle sahihtir. Bu hükümler sadece farz namazlara hastır. Nafile, namazlar, oturarak da, bir şeye yaslanarak da kılınabilir. Zaruret olmaksızın farz namazlarda bir şeye yaslanmak mekruhtur.[294]

Bazı Hükümler

Zaruret halinde, baston veya buna benzer bir şeye dayanarak namaz kılmak caizdir.[295]

173 - 174. Namazda Konuşmanın Yasak Oluşu

949. ...Zeyd b. Erkam (r.a.)den; demiştir ki: Biz namazda yanımızdaki adamla konuşurduk. Nihayet "Allah'ın huzurunda konuşmadan durunuz"[296](âyeti) indi. Böylece susmakla emrolunduk. Konuşmaktan nehyedildik.[297]

Açıklama

Hadisi şerifin tercemesine "konuşmadan" şeklinde geçtiğimiz kelimesinin kökü olan (Kunût)'un ondan fazla manası vardır:"Tât, hûşû, namaz, duâ, ibâdet, kıyam, kıyamı uzatmak, susmak" hep bu kelimenin manalanndandır. Terceme bu manalardan konuya en uygun olanına (susmak) göre yapılmıştır.

Hadisi Şerif, namazda konuşmanın caiz olmadığına işaret etmektedir. Bu konuda, daha önce 'namazda selâmı iade" bahsinde bilgi verilmiştir. Ancak burada da bazı noktalara temas etmek yerinde olacaktır.

Bu hadisi şerifin râvîsi Zeyd b. Erkam hicretten sonra müslüman olmuştur. Ve hadiste zikri geçen âyet Medine'de nazil olmuştur. Buna göre, müslümanlar Medine devrinde de ihtiyaç halinde namazda konuşurlardı. Bu hal, namazda konuşmayı men eden (Bakara, 238.) âyeti kerimesi ininceye kadar devam etmiştir. Halbuki "namazda selâmı iade" konusunda geçen İbn Mes'ûd hadisinden, namazda konuşmanın nesh edilişinin Mekke devrinde olduğu anlaşılmaktadır. Çünkü orada İbn Mes'ûd Habeşistan'dan döndüğünde namaz kılmakta olan Resûlullah'a selâm vermiş, fakat Efendimiz selâmı iade etmemiştir. Bu, Müslümanların önceleri namaz kılarken selâmı iade ettiklerine fakat bilâhare bunun nesh edildiğine delildir. Bu durumda üzerinde durduğumuz hadis ile adı geçen İbn Mes'ûd hadisi arasında bir tezat ortaya çıkmaktadır. Çünkü namazda konuşmanın nehyi, birisine göre Mekke'de, diğerine göre Medine'de olmuş'tur. Bu ihtilâfın halli babında âlimler şu mütâlayı serd etmişlerdir:

"Müslümanların Habeşistan'a gidip gelmeleri sadece Mekke devrinde olmamıştır. Hicretten sonra da bir çok defalar Habeşistan'a gidip gelenler olmuştur. Zeyd b. Erkam'ın rivayetinden de anlaşılmış oluyor ki, İbn Mes'ûd'un haber verdiği bu dönüş Medine'de olmuştur. Buna göre, hadisler arasında bir tezadın olmadığı ortaya çıkmış olur."

Hadisi şerif, namazda konuşmanın haram olduğuna delildir. Konuşmanın bilerek ya da bilmeyerek bir ihtiyaca binâen veya sebepsiz olması arasında fark yoktur. Çünkü yasaklama mutlak olarak vârid olmuştur. Hanefî, Şafiî ve Hanbelîlerin görüşü bu şekildedir. Mâlikîlere göre; konuşma namazla ilgili bir sebebe dayanır da az olursa namazı Bozmaz, aksi halde bozar.[298]

Bazı Hükümler

1. İslâmî hükümlerin kimisinde nihaî bir hüküm bildirilinceye kadar bir tedrıcıhk görülmüştür.

2. Şer'î hükümlerde nesh caizdir ve vâriddir.

3. Namaz esnasında konuşmak haramdır.[299]

174 - 175. Oturarak Namaz Kılmak

950. ...Abdullah b. Amr (r.a.)'den; demiştir ki: Bana Peygamber (s.a.)'in; "Bir kimsenin oturarak kıldığı namaz(ın sevabı ayakta kıldığın)in yatısı (kadar)dır"buyurduğu haber verildi.Bunun üzerine, Rasûlullah'a (s.a.) geldim ve onu oturarak namaz kılar gördüm. (Hayretimden) ellerimi başıma koydum.[300] Peygamber (s.a.);

"Ey Amr'ın oğlu Abdullah, ne oluyor sana?" buyurdu.

Yâ Resul ali ah, senin "insanın oturarak kıldığı namazın sevabı ayakta kıldığının sevabının yarısı kadardır" buyurduğunu haber aldım. Halbuki sen oturarak namaz kılıyorsun, dedim.

"Evet ama, ben sizden biri gibi değilim" buyurdu.[301]

Açıklama

Hadis-i şeriften, bir kimsenin ayakta durmaya gücü yettiği halde oturarak kıldığı nafile namazın sevabının ayakta kılman namazın sevabının yansı kadar olduğu anlaşılmaktadır. Bu, nafile namazlarla ilgilidir. Ayakta durmaktan âciz olan, namazını oturarak kılarsa bunun sevabında herhangi bir noksanlık yoktur.

Farz namazlarda ise, ayakta durmaya gücü yetenin oturarak namaz kılması asla caiz değildir. Hatta İmam Nevevî; "eğer bir kimse ayakta durmaya gücü yetenin, oturarak namaz kılmasını helâl görürse, kâfir oiur ve kendisine mûrted hükümleri uygulanır. Bu zinayı, faizi ve bunlara benzer meşhur haramları helâl saymak gibidir" der. Bir kimse, aczinden dolayı farz namazları oturduğu yerden veya uzanmış bir vaziyette kılarsa, caizdir ve bunun sevabı aynen ayakta kılmanın sevabı gibidir. Buharî'nin Ebû Musa'dan merfû'an rivayet ettiği "Kul, hastalanır veya yolculuğa çıkarsa,

Allah kendisine sıhhatli ve mukîm iken yaptığının sevabını yazar" mealindeki hadis buna delildir.

Hadis'den anladığımıza göre, Abdullah b. Amr, Hz.Peygamberin oturarak namaz kıldığını görünce ellerini başına götürmüştür. Onun bu hareketi, Resûlullah'ın yaptığını yadırgadığından değildir. Bunu ya şuursuzca ya da, Efendimizden naklen kendisine haber verilen şey, Hz. Peygamberin yaptığına aykırı olduğundan dolayı durumu anlamak, işin esasına vâkıf olmak için yapmıştır.

Hz. Peygamberin Abdullah'a cevaben; "Evet, ama ben sizden birisi gibi değilim" buyurmasını âlimler iki şekilde değerlendirmişlerdir;

1. Hz.Peygamberin ayakta durmaya gücü yettiği halde oturarak kıldığı nafile namaz, başkalarının oturarak kıldığı nafile gibi değildir.Onun, oturarak kıldığı namaz aynen ayakta kıldığı gibidir, sevabında herhangi bir eksilme yoktur.

2. Kadı İyâz'ın dediğine göre; Hz. Peygamber özrü olmaması bakımından diğer insanlar gibi değildir.Çünkü Hz. Peygamber, bunu ömrünün sonuna doğru, yaşlılığından dolayı yapmıştır. Çünkü normal hallerde Hz. Peygamber devamlı en efdali yapardı. O zaman efendimizin sözünün manası, "Ben sizden biri gibi değilim, yaşlandım, onun için oturarak namaz kılıyorum" şeklinde olacaktır.

Ancak, Kadı iyâz'ın bu görüşüne itiraz edilmiştir. Çünkü özür halinde oturarak kılınan namazın sevabında noksanlık olmaması sadece Hz.Pey gambere mahsus değil, umûma şâmildir.[302]

Bazı Hükümler

1. Özür yokken, oturarak kılınan nafile namazın sevabı, ayakta kılınanın sevabının yarısı kadardır.

2. Bir kimse, kendisinden daha bilgili olan birisinin, kendi bildiğine muhalif bir hareketini görürse, bunun sebebini sorup, işin hakikatim anlamalıdır.

3. Kendisine soru sorulan kimse, soruyu anlayışla karşılamalı ve uygun bir dille cevaplandırmalıdır.

4. Ümmetten farklı olarak, Hz. Peygambere has bazı özel hükümler vardır.[303]

951. ...İmrân b. Husayn (r.a.)'den rivayet edildiğine göre O , Peygamber (s.a.)'e bir kimsenin oturarak kıldığı namazın hükmünü sormuş. Efendimiz de şu karşılığı vermiştir:

"Ayakta kıldığı namaz, oturarak kıldığı namazdan daha et el al dır. Oturarak kıldığı namaz(ın sevabı) ayakta kıldığının yarısı kadar, uzanmış halde kıldığının (sevabı da) oturarak kıldığının yarısı kadardır."[304]

Açıklama

Hz. Peygamber, önce oturarak kılınan namazın ayakta kılınana denk olamayacağını, ayakta kılınanın daha efdal

olduğunu duyurmuş daha sonra bu üstünlüğün derecesini beyân etmiştir. Bu hadisin şerhinde Hâttabî şunları söyler: "Hz. Peygamberin, "oturarak kıldığı namazın sevabı ayakta kıldığının yarısı kadar..." sözü sadece nafile namazlarla ilgilidir. Çünkü, ayakta durabilen kişinin, oturduğu yerden farz kılması caiz değildir. Bu, caiz olmadığına göre oturarak farz kılana hiçbir ecir yoktur. "Uzanmış halde kılınan namazın sevabının oturarak kılınanınkinin yansı kadar'* olduğuna dair olan sözü, ben ilk defa bu hadiste işittim ve ulemâdan, özürsüz yere uzanmış halde nafile namaza cevaz veren hiç kimseyi bilmiyorum. Eğer hadis sahih ve bu söz râvilerden birine ait değilse, Hz. Peygamber bunu, ya oturarak namaz kılmaya ya da oturmaya gücü yetmeyen hastanın yattığı yerden kıldığı namaza kıyâs etmiştir. Ancak bu mülâhazaya göre oturabilecek durumda olan kimsenin yattığı yerden nafile kılması caizdir. Fakat kıyâs yönünden, bu kimsenin uzanarak nafile kılması caiz değildir. Çünkü oturma namazın bir şeklidir. Fakat namaz içinde uzanma şekli mevcut değildir."

îbn Battal da, ulemânın ayakta durabilecek durumda olanın yatarak (ima ile) namaz kılamayacağında müttefik olduklarını, hadisin sonundaki cümlenin râvilerden birisine ait bir vehm olduğunu söyler.

Irâkî; Hattâbî ve İbn Battâl'ın; "Uzanmış halde nafile kılmanın caiz olmadığında ulemâ müttefiktir" sözlerine itiraz etmiş ve bu konuda ihtilâf olduğunu söylemiştir. Irâkî'nin dediğine göre; bu konuda Şâfiîlerden iki görüş vardır. Sahih olana göre uzanarak nafile kılmak caizdir. Mâlikîlerden ise üç ayrı görüş nakledilmiştir. Bunlardan birine göre, zaruret olsun

olmasın hem sıhhatliye hem de hastaya uzanarak nafile kılmak caizdir. Tirmizî, Hasen el-Basrî'den de bunun caiz olduğunu nakletmiştir.[305]

Bazı Hükümler

Bu hadis de öncekine ilâveten, uzanmış bir durumda nafile kılmanın cevazına delalet vardır. Konunun izahı
yukarıda yapılmıştır.[306]

952. ...İmran b. Husayn (r.a.)'den; demiştir ki: Bende bâsûr (hastalığı) vardı. (Bu durumda) namazı nasıl kılacağımı Peygamber (s.a.)'e sordum; "Durabilirsen ayakta, gücün yetmezse oturarak ona da gücün yetmezse yan üstü uzanarak kıl" buyurdu.[307]

Açıklama

Tercemeye "bâsûr" diye geçtiğimiz, "nâsûr" kelimesi, başka bir nüshada; "bâsûr" şeklinde vârid olmuştur. Buharî'deki; "bende basurlar vardı" ifâdesi, ikinci şekle daha uygundur. Nâsur ve basur göz pınarında, burun içinde ve mak'ad'da çıkan yaralar için kullanılır.Bu hadisi şerifde, tercemeye geçtiğimiz gibi, "bâsûr" mânâsı kastedilmiştir.

Rivayetten anladığımıza göre İmrân b. Husayn (r.a.) da basur illeti varmış. Durumu Hz. Peygambere bildirip, namazlarını nasıl kılması gerektiğini sormuş, Hz. Peygamber de "eğer ayakta durabilirsen namazını ayakta kıl. Buna güeün yetmezse oturduğun yerde, ona da güç yetiremezsen uzanarak kıl" buyurmuştur.

Bu hükümler, Hattâbî'nin de işaret ettiği gibi farz namazlara aittir. Farz namazlarda acz halinde, oturma hali kıyamın; uzanma da oturmanın yerini tutar. Nafilelerin uzanarak kılınmasının caiz olmadığı bundan önceki iki hadisin şerhinde ifade edilmişti.

Bu hadis hasta bir kimsenin ancak ayakta duramayacak duruma gelince oturabileceğine delildir. Buna göre zorla da olsa ayakta durabilecek durumda olan kişinin oturarak namaz kılması caiz değildir. Kadı Iyâz'ın imâm Şafiî'elen yaptığı rivayet de bu şekildedir. Fakat, Hanefî, Mâliki ve Şafiîle-rin cumhuru, "güç yetirememe, aczin tahakkukundan daha

umûmidir. Bu şiddetli zorluğun husulü, hastalanma korkusu, hastalığın artması veya iyileşmesinin gecikmesi özürlerine şâmildir" derler. Gemiye binen kişinin ayakta başının dönmesi de şiddetli meşakkatlerdendir.

Hasta ayakta durmağa kadir, fakat bu durumda namazı tamamlamaktan âciz olursa, ayakta durabildiği kadar durur. Dermanı kalmayınca oturur. Hatta iftitah tekbirini ayakta almaya gücü yetenin bunu ayakta alması şarttır.

İmâm Nevevî'nin dediğine göre "eğer asker siperde iken, ayağa kalktığı takdirde düşmanın kendisini göreceğinden korkarsa, namazını oturarak kılar. Fakat, bu hal pek nâdir olduğu için bilâhare kaza eder."

Aslında, namazını oturarak kılmak zorunda olan kişi nasıl oturursa otursun, namazı caizdir. Ancak, hangi oturuşun daha.efdal olduğu konusu ihtilaflıdır. İmam Azam, Züfer ve el-Müzenî'ye göre, yapabilirse teşehhüdde oturduğu gibi oturması efdaldır. Mâlik, Sevrî, Ahmed, İshâk, Ebû Yûsuf ve Muhammed'e göre, efdâl olan oturuş şekli, bağdaş kurma halidir.

Oturmaya da gücü yetmeyen kimse namazını uzanarak kılar. Yatış biçiminin nasıl olacağı konusu mezhepler arasında ihtilaflıdır. Şafiî, Mâliki ve Hanbelîlere göre, bu durumda olan bir kimse sağ yanı üzerine kıbleye karşı uzanır ve namazını böylece kılar. Buna gücü yetmezse solu üzerine uzanır, buna da gücü yetmezse, ayaklan kıbleye gelecek şekilde sırt üstü yatar ve namazını kılar. Bu sıraya riâyet, Mâliki ve Hanbelîlere göre müstehap, Şâfi-îlere göre vaciptir. Dolayısıyla, yanı üzere yatmaya gücü yeten bir kimsenin, sırtüstü yatıp da namaz kılması, Şâfiîlere göre sahîh değildir. Mâlikîler sırtüstü yatmaya gücü yetmeyenin yüzüstü yatarak namazım kılabileceğini, fakat sırtüstü yatmaya muktedir olanın yüzüstü yatarak namaz kılamayacağını söylerler.

Hanefîlere göre; oturmaktan âciz olan bir kimse isterse yanı üzerinde namazını kılabilir.

Bütün bu sayılanlara gücü yetmeyen kimse namazını nasıl kılmalıdır? Bunlardan başka namaz kılma şekli var mıdır? Yoksa bundan sonra namaz sakıt olur mu? Bu konu mezhepler arasında ihtilaflıdır.

Şâfiîler, Hanbelîler ve Mâlikîlerin bir kısmına göre, akıl başta olduğu müddetçe namaz sakıt olmaz. Yukarıda açıklanan şekillerden hiç birisi ile namaz kılmaya gücü yetmeyen kişi, baş ile imâ eder, ona da gücü yetmezse, gözü ile imâ eder. Bundan da âciz olursa, Kur'an-ı Kerim okuyarak ve zikir

yaparak bu ibâdeti ifâya çalışır. Bunu da yapamazsa, Kur'an'ı kalbinden geçirir.

Hanefilerle, Şâfiilerin ve Mâlikîlerin bir kısmına göre, sırt üstü uzanarak namaz kılmaktan âciz olan bir kimseden namaz borcu düşer. Göz ile imâya lüzum yoktur. Üzerinde durduğumuz hadis bu görüşün delilidir. Çünkü Hz. Peygamber; "yan üzere yatmaktan" âciz olan da şöyle yapsın dîye bir şekil emretmemiştir.[308]

Bazı Hükümler

1. Hadis-i şerif, namazın ehemmiyetine delildir.
2. Mükellef, namazını gücünün yettiği şekilde kılabilir.
3. Bu ümmetten güçlük kaldırılmıştır.[309]

953. ...Âişe (f.anhâ)'dan; demiştir ki: Rasûlullah (s.a.)ı yaşlanın-caya kadar gece namazında oturarak birşey okurken görmedim. (Yaşlanınca) okuyacağı sûreden otuz kırk âyet kalıncaya kadar oturarak okur, sonra kalkar kalanını tamamlar ve (rükünu), secdesini yapardı.[310]

Açıklama

Hadisi şerifin Buhârî'deki bir rivayeti "...Rüku yapmak istediğinde kalkar, otuz kırk âyet kadar okur, sonra da rükû yapardı" şeklindedir. Bu ve Ebû Davud'un bundan sonraki rivayeti, açıklamakta olduğumuz rivayetteki (sonra secde ederdi) cümlesinden maksadın, rükû' veya hadis-i şerifde bir hazfın olduğunu, sözün tamamının

"sonra rükû' ve secde ederdi" biçiminde olması gerektiğini gösterir.

Bu hadis, bir rekâtın yarısını oturarak yarısını da ayakta kılmanın caiz olduğuna delildir. Mâlik, Şafiî, Ebû Hanife ve ulemânın çoğunluğu bu görüştedir. Bunlara göre, önce oturup sonra ayağa kalkma veya aksi eşittir.

imam Nevevî, "Kâdî, Ebû Yusuf ve Muhammed'den kıyamdan sonra oturmanın mekruh olduğunu nakletmiştir. Önce kıyama niyet etse sonra da otursa bu hem bize hem de cumhura göre caizdir. Mâlikîlerden İbn Kasım bunu caiz görmüş, Eşheb ise kabul etmemiştir" der.[311]

Bazı Hükümler

1. Hz. Peygamber ibadete dikkat ve itina ederdi.

2. Narıle namazların aynı rekatının bir kısmını ayakta, bir kısmını oturarak kılmak caizdir. Birisi önce diğeri sonra olacak diye bir kayıt yoktur.

3. İnsan, ibâdette en ihtiyatlı yönü seçmeli, ancak acz hâlinde ruhsat yönüne tevessül etmelidir.[312]

954. ...Hz. Peygamberin hanımı Âişe (r.anhâ)dan rivayet edildiğine göre; Rasûlullah (s.a.) oturarak namaz kılar ve o halde okurdu. Okuyacağı şeyden otuz-kırk âyet kadar kalınca, kalkar ve kalanı ayakta iken tamamlar, sonra da rukuunu, secdesini yapardı. İkinci rek'atte de aynı şekilde hareket ederdi.[313]

Ebû Dâvûd dedi ki: (Bunu), A ikame b. Vakkâs, Âişe vasıtasıyla Hz. Peygamberden bu rivayete benzer bir (şekilde) rivayette bulunmuştur.[314]

Açıklama

Bu rivayet aşağı yukarı önceki hadisin aynıdır. Müellifin bunu kitabına almaktan maksadı, önceki rivayeti takviye etmektir. Sondaki ta'Iik de bazı nüshalarda şeklinde değil, doğrudan şeklindedir. Bu da ayrıca ikinci bir takviye anlamı taşımaktadır.[315]

955. ...Âİşe (r.anhâ)dan; demiştir ki: Rasülullah (s.a.) geceleyin uzun uzun ya oturarak veya ayakta namaz kılardı. Namazı ayakta kılarsa, rükû'u ayakta yapar, oturarak kılarsa rukû'u da oturduğu yerden yapardı.[316]

Açıklama

Hadis-i şerifin iki manaya gelme ihtimali vardır:

1. Hz. Peygamber bir gecede uzun zaman ayakta namaz kılar ve rükû'unu bu halde yapar, yine aynı gecede uzun uzun oturduğu yerde namaz

kılar ve rükû'unu oturarak yapardı. Yâni Hz. Peygamberin hem ayakta hem de oturarak namaz kılması aynı gecede olurdu.

2. Efendimizin ayakta durarak veya oturduğu yerden namaz kılması ayrı ayrı gecelerde olurdu. Bazı geceler uzun uzun ayakta namaz kılar, rükû' eder, bazı gecelerde de oturarak namaz kılar ve oturduğu yerden rükû ederdi.

Nâfileye ayakta bağlayan rükûunu ancak ayakta, oturduğu yerde başlayan da ancak oturarak yapabilir. Bunun aksi caiz değildir, diyen Mâliki-lerden Eşheb ye bazı Hanefîler, bu hadisi delil almışlardır. Ancak, bundan önceki hadisler bu görüşü reddetmektedir. Çünkü Hz. Peygamber tâkatına göre her iki şekli de uygulamıştır. Yani bazı hallerde bu hadiste ifade edildiği gibi hareket etmiş, bazan da öncekilerde olduğu gibi, namaza oturarak başlamış biraz okuduktan sonra ayağa kalkmış, kıraatinin kalan kısmım tamamlayarak rukü'unu ayakta yapmıştır.

İbn Huzeyme; "Bence iki haber arasında tezat yoktur. Çünkü, Abdullah b. Şakîk'ın (üzerinde durduğumuz) rivayeti, Hz. Peygamberin, kıraatini ilk başladığı halinde oturarak veya ayakta iken tamamladığına, daha önce geçen Hişâm b. Urve'nin rivayeti (Hz. Âişe hadisi) ise, bir kısmını ayakta okuduğuna hamledilir" der.[317]

Bazı Hükümler

1. Müslümanlar gece namazına teşvik edilmektedir.

2. Ayakta kılınan namazın rüku u ayakta, oturarak kılmanınki ise, oturarak yapılır.[318]

956. ...Abdullah b. Şakîk'dan; demiştir ki: Aişe (r.anha)'ya;

Rasûlullah (s.a.) bir rek'atte birden fazla sûre okur muydu? diye sordum.

(Evet) Mufassallardan (okurdu), dedi.

Oturarak namaz kılar mıydı? dedim.

İnsanlar onu kocatınca (evet), dedi.[319]

Açıklama

"Birden fazla sûre" diye terceme ettiğimiz kelimesi, bazı nüshalarda tekil olarak şeklindedir.Buna göre Abdullah'ın sorduğu sorunun mânâsı: "Rasûfullah bir rek'atte bir sûreyi okur muydu?" olacaktır. Beyhakî'nin; Abdullah b.Şakîk'den naklettiği "Hz. Âişe'ye, Rasûlullah sûreleri okur muydu diye sordum..." mealindeki rivayet tercemeye esas alman nüshadaki şekli takviye etmektedir.

Hz. Âişe, Abdullah'ın sorusuna "mufassalları" cevabını vermiştir. Mufassal; Hucurât veya Kâf sûrelerinden, Kur'an-ı Kerim'in sonuna kadar olan sûrelerdir. Bunların uzun, orta ve kısaları; "Akşam namazında kıraatin miktarı" bahsinde izah edilmiştir.

Tercemeye esas aldığımız nüshadaki rivayete göre Hz. Âişe, Abdullah'ın "Hz. Peygamber bir rek'atte birden fazla sûre okur muydu?" sorusuna "evet mufassallardan okurdu" karşılığını vermiştir.

Hz. Âişe Abdullah b. Şakîk'in "Resûlullah oturduğu yerden namaz kılar mıydı?" şeklindeki ikinci sorusuna da, "insanlar onu ihtiyarlattığında evet?" karşılığını vermiştir. Bazı nüshalarda, bu cümledeki " = insanlar" kelimesi, " - şiddet ve yorgunluk" şeklinde zabt edilmiştir.

kelimesi Nihâye'nin ifadesine göre, büyüdü, kırıldı manasınadır. Bir kimse, ailesi içinde büyüdüğü zaman denilir. Kelimenin hadis-i şerif içerisindeki manası; tercemeye geçildiği biçimde, "İnsanlar onu ihtiyarlatınca..." şeklindedir. Bundan maksat, "işleri sebebiyle kıyam ona ağır gelince" demektir.[320]

Bazı Hükümler

1. Nafile namaz kılan bir kimsenin, bir rek'atte mufassallardan bir veya daha fazla sure okuması caizdir.

2. Zaruret halinde namazı oturarak kılmak caizdir.[321]

175 - 176. Teşehhüdde Oturma Şekli

957. ...Vâil b. Hucr'den; demiştir ki: (Kendi kendime) Rasûlullah (s.a.)'ın nasıl namaz kıldığına bakayım, dedim. Hz. Peygamber; kalkıp kıbleye döndü ve tekbir aldı. Ellerini kulaklarının hizasına kadar kaldırdı, sonra sağ eli ile sol elini tuttu. Rükû' yapmak isteyince ellerini ilk tekbirde

olduğu gibi kaldırdı. Sonra da sol ayağını yere yayıp oturdu ve sol elini sol uyluğunun üzerine koydu. Sağ dirseğini sağ uyluğundan uzakta tuttu (uyluğun üzerine koymadı), iki parmağını (küçük parmakla yanındaki) yumdu (baş ve orta parmaklan ile) bir halka yaptı onu şöylece işaret edereken gördüm.(Müsedded dedi ki);

Bİşr, baş ve orta parmağı ile halka yaptı, işaret parmağı ile işaret etti. [322]

Açıklama

Hadis-i şerif, Rasûlullah (s.a.)'ın namaz kılış şeklini bütün açıklığı ile ortaya koymaktadır. Hadisin konu ile ilgili olan bolumu, Efendimizin teşehhüdde oturuş şeklidir. Rivayetten anladığımıza göre, Hz. Peygamber, otururken sol ayağını yere yaymış ve üzerine oturmuştur. Bu şeklin sadece birinci veya ikinci teşehhüde ait olduğuna dair bir kaydın olmayışı, oturuş şekli yönünden teşehhudler arasında fark gözetmeyen Hanefîlerin görücüne delildir. Bundan başka, Ahmed b. Hanbel'in Ri-faâ b. Râfi'den rivayet ettiği; " Rasûlullah, bir a'rab>e; "oturduğunda sol adağının üzerine otur" buyurdu." Tirmizî'nin Ebu Humeydden rivayet ettiği; "Rasûlullah (s.a.) (teşehhud için) oturup sol ayağını yaydı...", Ahmed ve Müslim'in Hz. Âişe'den rivayet etlikleri, "sol ayağını yere yayar, sağ ayağını dikerdi" anlamındaki hadislerinin hepsi Hanefîlerin görüşünü takviye etmektedir.

Bu rivayetlerden anlaşıldığına göre, hangisi olursa olsun, teşehhud için oturulduğunda sol ayak yere serilip sağ ayak dikilecektir. Üzerinde durduğumuz hadise göre sol el sol uyluğun üzerine konacak, sağ dirsek ise, sağ uyluktan ayrı tutulacaktır.

İmâm Mâlik; her iki teşehhüdde de sağ ayağın dikilip sol ayağın büküleceğim ve sol kabanın üzerine oturulacağını söyler. Bu oturuş şekline teverruk denilir. Hanefîlere göre kadınlar böyle oturacaklardır. İmam Şafiî son oturuşta İmâm Mâlik'in dediği şekilde, ilk teşehhüdde ve secde aralarındaki oturuşlarda ise, Hanefîlerin dedikleri gibi oturulacağını söyler.

Hanbelîlere göre namaz iki teşehhüdlü ise oturuş, Şâfiîlerin dediği gibi olmalıdır. Tek teşehhüdlü ise, Hanefîlerin dediği gibi sol ayağın üzerine oturulur. Bu konuya 730. hadisde de temas edilmiştir. Yine bu hadis, teşehhüd-de işaret parmağı ile işaret yapılacağının da delilidir. Haltâbî'nin

bildirdğine göre, Medine'lilerin bazıları, parmakları halka yapmayı meşru görmeyip üç parmağın yumulacağını ve işaret parmağı ile işaret edileceğini söylerken bâzıları, orta parmağın ucunun baş parmağın boğumlan arasına konularak halka yapılacağım ileri sürmektedirler. Fakat sünnete uygun olan halkalama, orta parmakla baş parmağın uçlarını birbirine dokundurup yuvarlak bir şekil meydana getirmektir.[323]

958. ...Abdullah b. Ömer (r.a.) şöyle demiştir: Namazın sünneti,, sağ ayağını dikip sol ayağını bükmen (yere yayman)dır.[324]

Açıklama

Bu ve bundan sonraki dört rivayet, Avnu'l-mâbûd ve menhel rnuellıflenne gole, Lu luı nın rivayetinde yoktur. Bundan dolayı, Munzirî bunları Muhtasar'ında zikretmcmişür. Bu hadisler, el-Mezzî'nin Etrafta dediğine göre Ebû Davud'un sahih bir nüshasında bulunmaktadır.

Aynî teşehhudde sünnet olan oturuşun beyânı babında bu hadisleri Ebû Davud'a nispet etmiştir. Bunlar yazma nüshanın haşiyesinde de mevcuttur.[325]

959. ...Abdullah b. Ömer;

"Sol ayağını yatırıp, sağ ayağını dikmen namazın sünnetindendir" demiştir.[326]

960. ...Cerîr; Yahya'dan aynı isnâdla yukarıdaki hadisin benzerini rivayet etmiştir.

Ebû Dâvûddedi ki: Hammâd b. Zeyd, Yahya'dan aynen Cerîr'-in dediği gibi; "...Sünnettendir" diye rivayet etmiştir.[327]

961. ...Yahya b. Said'den rivayet edildiğine göre; Kasım b. Muhammed, onlara teşehhüdde oturmayı göstermiş, (sonra Ka'nebî) bu (önceki) hadisi zikretti.[328]

962. ...İbrahim b. Yezid (en-Nehaî)den; demiştir ki: "Rasûlullah (s.a.) namazda oturduğu zaman sağ ayağını diker (bundan dolayı) ayağının üstü

kararırdı."[329]

Açıklama

Görüldüğü gibi bu rivayetlerin hepsinde, Hz. Peygamberin teşehüdde iken sağ ayağını dikip sol ayağını yere yatırdığı ifâde edilmektedir. Ancak, Efendimizin sol ayağının üstüne oturup oturmadığı hakkında herhangi bir açıklık yoktur. Fakat, Muvattâ'daki bir rivayette Hz. Peygamberin sol kabası üzerine oturduğu ifâde edilmektedir.[330]

176 -177. Dördüncü Rek'atte(N Sonra) Teverrükden Sözedenler(İn Delilleri)

963. ...Muhammed b. Amr, Ebû Humeydes-Sâidî'den rivayet etmiştir: Demiştir ki:

Ebû Hurneyd'i Resûlullah (s.a.)'ın ashabında on kişinin arasında dinledim.

Ahmed (b. Hanbel) ise şöyle der: Muhammed b. Amr b. Ata der ki: "Ebû Humeyd es-Sâidî'yi Resûlullah'm ashabından içlerinde Ebû Katâde'nin de bulunduğu on kişinin arasında dinledim.”[331] Ebû Humeyd şöyle dedi:

Ben Resûlullah’ın namazını en iyi bileninizim. Oradakiler:

(Öyleyse) açıkla, dediler... (Râvî) hadisi nakledip şöyle devam etti:

(Ebû Humeyd) dedi ki:

(Resûlullah) secde yaptığı zaman ayak parmaklarını birazcık diker (ve kıbleye yöneltir), sonra "Allahu Ekber" deyip (başını) kaldırır ve sol ayağını büküp üzerinde otururdu. Daha sonra, son rekatte de aynısını yapardı.

Sonra (Ahmed b. Hanbel) hadisi anlattı.[332] (Ebû Humeyd, devamla) şöyle dedi:

Nihayet kendisinde(n sonra) selâm olan secdeye (son oturuşa) gelince sol ayağını (sağ tarafa) çıkardı ve sol kabasının üzerine (teverruk yaparak) oturdu.

Ahmed, (Müsedded'den) fazla olarak şunu ilâve etti:

Oradakiler, "doğru söyledin, Resûlullah (s.a.) aynen böyle namaz kılardı" dediler.

(Ebû Dâvûd dedi ki:) Her ikisi (Ahmed ve Müsedded) de rivayetlerinde ilk teşehhüdde Resûlullah'm nasıl oturduğunu anmadılar.[333]

Açıklama

Bu hadis-i Şerif son ka'dede oturuşun teverrük şeklinde olacağını söyleyen Şafîilerin delillerindendir.Burada, hadisin sadece konu ile alakalı kısmı zikredilmiştir. Hadisin tamamı ve lüzumlu açıklama 730 numarada geçmiştir. Oraya müracaat edilmelidir.

Teverrük; Sağ ayak parmaklarını dikip, sol ayağı bükerek sağ taraftan çıkarma ve sol kabanın üzerine oturma şeklidir. Bundan önceki hadisin şerhinde ifâde edildiği gibi İmâm Mâlik her iki teşehhüdde, İmâm Şafiî de son leşehhudde bu oturuş şeklini lüzumlu görürler.[334]

964. ...Muhammed b. Amr b. Halhala, bu önceki hadisi Muhammed b. Amr b. Atâ'dan "O, Rasûlullah(s.a.)ın ashabından bir grupla beraber otururken..." diye nakletmiş. Ebû Katâde'yi anmamıştır. (Muhammed rivayetinde) şunları da .söyledi:

Resûlullah (s.a.) ilk iki rekatte(n sonra) oturduğunda, sol ayağının üstüne, son rekât(in bitimin)de oturduğunda ise, sol ayağını öne çıkarıp kalçasının üzerine otururdu.[335]

Açıklama

Bu rivayetin sahâbî ve tabiî râvîleri yukardaki hadisin râvilerinin aynıdır. Ancak onlardan sonrakiler değişmiştir. Bu rivayette ötekinden farklı olarak, Hz. Peygamber'in ilk teşehhüdde oturuş biçimi de tarif edilmektedir. Bu ve bundan önceki rivayet, yukarıda da temas edildiği gibi İmâm Şafiî'nin delilidir.[336]

965. ...Muhammed b. Amr el-Âmirî'den; demiştir ki: "Bir mecliste idim..." deyip bu(ndan önceki) hadisi nakledip şöyle dedi:

Resûlullah (ilk) iki rekâtte(n sonra) oturduğu zaman sol ayağının tabam üzerine oturur, sağ ayağım dikerdi. Dördüncü rekât olunca da sol kabasını yere koyar ve ayaklarını bir taraftan çıkarırdı.[337]

Açıklama

Bu rivayet de, öncekilerin farklı bir şekilde anlatımıdır.Rivayetin sonundaki "ayaklarını bir taraftan çıkarırdı" sözünün manâsı, "sağ tarafa çıkarırdı" şeklinde anlaşılmalıdır. Çünkü başka bazı rivayetlerde bu, açıkça böyle ifade edilmiştir.[338]

966. ...Abbâs -veya Ayyaş- b. Sehl es-Sâidı'den rivayet edildiğine göre; o, babasının da bulunduğu bir mecliste idi...

(Râvî) hadiste (Ebû Humeyd'in) şöyle dediğini zikretti: - Hz. Peygamber, otururken[339] avuçları, dizleri ve ayağının ön kısmına dayanıp secde yaptı. Akabinde sol kabası üzerine oturup diğer (sağ) ayağını dikti. Sonra tekbir alıp secdeye vardı. Sonra tekrar tekbir alıp doğruldu, fakat bu sefer kalçasının üzerine oturmadan kalktı ve diğer rek'atı kıldı. Aynen birinci rek'atte olduğu gibi tekbirini aldı, iki rek'atten sonra oturdu. (Bu ilk teşehhüdden sonra) ayağa kalkmak isteyince, tekbir alarak kalktı. Sonra diğer (son) iki rek'ati de kılıp sağına ve soluna selam verdi.

Ebû Dâvûd dedi ki: (İsa b. Abdillah) hadisinde; teverrük ve ikinci rek'atten kalkarken elleri kaldırma hususunda Abdülhamid'in söylediklerini söylemedi.[340]

Açıklama

Bu rivayet de öncekilerin biraz değişik şeklidir. Bu rivayette özellikle üzerinde durulan konu, Hz. Peygamberin iki rek'at arasındaki oturuş şeklidir. Hadis-i şerifte beyân edildiğine göre, Resûlullah'ın bu oturuş şekli, teverrüktür. Ancak burada, ilk ve son ka'delerde Resûl-i Ekrem'in nasıl oturduğuna dâir bir işaret yoktur. Rivayetin konu ile alakası rek'atler arasındaki oturuş biçimini bildirmesi bakımındandır.

Ebû Davud'un hadisin sonuna eklediği ta'lik, bu hadisin râvisi İsa b. Abdullah'ın, Abdülhamid'in 730 numaralı hadiste temas ettiği iki noktayı anmadığını göstermektedir. Bunların birincisi son kaidedeki oturuş şekli diğeri de, ikinci rek'atten kalkarken elleri kaldırma meselesidir.

Abdülhamid'in rivayetinde, "Resulullah iki rek'atten sonra kalkınca tekbir aldı ve ellerini omuzlarının hizasına kadar kaldırdı" denilmektedir.[341]

967. ...Abbâs b. Sehl'den demiştir ki: Ebû Humeyd, Ebû Üseyd, Sehl b. Sa'd ve Muhammed b. Seleme bir araya geldiler.

(Râvî) bu (evvelki) hadisi söyleyip iki rek'atten sonra kalktığı zaman elleri kaldırdığını ve (ikinci) oturuşu anmadan, şöyle dedi:

Resûlullah (rek'atleri) bitirdi ve sol ayağım büküp, sağının ucunu kıbleye çevirerek oturdu.[342]

Açıklama

Bu bâbdaki bütün hadisler, netice itibariyle Ebû Humeyd'e dayanmaktadır. Ancak sonradan gelen râvîler, Ebû Humeyd'-in hadisini naklederken değişik ifadeler kullanmışlar ya da bâzıları diğerlerinin temas ettikleri noktalara hiç değinmemişlerdir. Bu ayrılıklara rağmen, aşağı-yukarı hepsi oturuşun teverrük üzere olacağında müttefiktir. Zâten müellif bu hadisleri, oturuşta teverrükü savunanların delilleri adı altında toplamıştır. Hanefîlerin, görüş ve delilleri 957 numaralı hadiste geçmiştir.[343]

177 - 178. Teşehhüdle İlgili Hadisler

968. ...Abdullah b. Mes'ûd (r.a.)den; demiştir ki: - Biz, Resûlullah (s.a.)le birlikte namazda oturduğumuzda, "selâm, kullarından önce Allah'a olsun[344]selâm (meleklerden) filâna filâna olsun" derdik. Hz. Peygamber(s,a.):

"Selâm Allah'adır, demeyiniz. Çünkü Allah'ın kendisi selâmdır. Lâkin ka'deye oturanınız; her türlü tahıyye, bütün ibadetler ve güzel sözler sadece Allah içindir. Her türlü selâm, Allah'ın rahmeti ve bütün hayırlar da sana olsun ey nebî, selâm bize ve Allah'ın sâlih Kullarına olsun."-(Selâm salih kullara olsun, Tözünü kastederek) "Sizden her kim bunu söylerse yerdeki ve gökteki, veya[345] yer ve gök arasındaki her sâlih kula isabet etmiştir.- Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed (s.a.)'ın onun kulu ve Rasûlü olduğuna şahitlik ederim" desin" buyurdu.

Rasûlullah devamla:

(Bundan) sonra beğendiği herhangi bir duayı seçip onunla duâ etsin buyurdu.[346]

Açıklama

Abdullah b. Mes'ud'un rivayet ettiği bu hadis, teşehhüdün lâfızlarını ve ihtiva ettiği fazîletleri beyân etmektedir. Metinden anladığımıza göre, müslümanlar önceleri, ka'delerde "selâm kullarından önce Allah'a olsun, selâm filâna, filâna olsun" diyorlardı. Buradaki filân, filandan maksat, meleklerdir. Buhârî'deki, "Biz Rasûfullah'ın arkasında namaz kıldığımız zaman selâm Cebrail'e ve Mikâil'e olsun derdik" şeklindeki hadis ile Müslim ve İbn Mâce'deki, "kullarından" tarzındaki rivayet bu filanların, melekler olduğuna işarettir.

Buhârî ve Müslim'in rivayetlerinden anladığımıza göre bir gün Hz. Peygamber, ashaba dönmüş ve "Selâm Allah'adır demeyiniz, çünkü Allah'ın kendisi selâmdır" buyurmuş ve akabinde, bugün Hanefîlerin ka'delerde okudukan teşehhüdü öğretmiştir.

Selâm; âfet ve noksanlıklardan salim olmak manasınadır. Allahu Teâlâ bunları, kullarından dilediğine verendir. O halde, Allah için selâmet istenmesi abestir.

Bu konuda bazı âlimler şu izahları getirmişlerdir:

"Hâsılı, Rasûlullah (s.a.) Allah'a selâm vermeyi beğenmemiş, söylenmesi gerekenin bunun aksi olduğunu ifade etmiştir. Çünkü, selâm ve rahmetin tümü Allah'a aittir ve O'ndandır. O'nun sahibi ve vericisi de Allah'tır." (Beyzâvî).

"Bundan murat; Allah kendisi selâm sahibidir. Selâm Allah'a olsun demeyiniz. Çünkü selâm Allah'tan başladı Allah'a dönecektir..." (Hattâbî).

"Bunun mânası şudur: Selâm, Allah'ın isimlerinden biridir. Noksanlardan salim olan demektir." (Nevevî).

Rasûluüah, ashaba, selâmı kullara yöneltmelerini emretti. Çünkü Allah bundan müstağni, kullar ise muhtaçtırlar." (İbnu'l-Enbârî).

Yukarıda da işaret edildiği gibi, Hz. Peygamber Allah'a selâmı nehyettikten sonra, ashabına okumaları gereken teşehhüdü öğretmiştir. Teşehhüdün menşei ve hükmüne geçmeden önce, kelimelerinin mânalarının bilinmesinde fayda görülmektedir.(Tehiyyât): (Tehiyye) kelimesinin

çoğuludur. Meşhur manası selâmdır. Ayrıca, Beka, azamet, âfet ve kusurlardan selâmet ve mülk manalarına da gelir. Bui ada şeklinde tekil değil de tarzında çoğul kullanılmasındaki hikmet Ibn Kuteybe'nin dediğine göre şudur; Tahiyye sadece sultana yapılır. Ve her sultan için özel bir tahiyye şekli vardır. Cenâb-ı Allah, sultanların selâmlandığı her türlü selâma lâyık olduğu için bu kelime çoğul getirilmiştir.

Salevât kelimesi hakkında da değişik manalar verilmiştir. Bu manalar şu şekilde hülâsa edebiliriz: Beş vakit namaz, bütün şeriatlerdeki her türlü farz ve nafile, bütün ibadetler, dualar ve rahmet, tahiyyat kavli ibadetler; salevât, fiilî ibadetler, tayyibât da; mâlî sadakalardır, diyenler olmuştur.

Tayyibât; sözün güzeli ve "Allah övülmeye layık" demektir. Bunu, Allah'ı zikir, duâ ve Övgü gibi sâlih sözler ve sâlih ameller diye rnanaîandıranlar da vardır.

Teşehhüdün buraya kadar izah edilen bölümünde hitap Allah'a, bundan sonrasında ise, Rasulünedir. Efendimiz (s.a.)e olan hitabımıza, selâm kelimesinin başına (el) takısı getirerek (es-selâmu) diye başlıyoruz. Harf-i tarif dediğimiz bu vereceğimiz mana, Hz. Peygambere vereceğimiz selâmın şümulüne tesir edeceği için biraz da bu takı üzerinde durmak İstiyoruz.

(el): Ahd için olabilir. Buna göre mana; "Bütün Rasûllere ve Nebilere yöneltilen selâm sana, geçmiş ümmetlere yöneltilen de bize olsun" şeklinde olur.

(el); Cins için olabilir. Bu takdirde "Herkesin bildiği gerçek selâm sana olsun" şeklinde bir mana vermek gerekir.

(el)i ahd-i hârici olarak kabul edersek, bu selâm; "...Allah'ın beğenip seçtiği kullarına selâm

olsun" [347] âyetindeki selâm olmuş olur.

Teşehhüdün baş tarafında hitab, gaibe olduğu halde bu bölümde "...sana olsun ey Nebi" diye muhataba yönelmiştir, halbuki sözün gelişi, hitabın, burada da "Nebiye selâm olsun" şeklinde gaibe yönelik olmasını gerektirir. Gâibten muhataba dönüşteki hikmeti Tîbî şöyle îzah etmiştir: "Aslında biz, Rasûlullahın, ashabına öğrettiği sözün aynını, uyarız. Ama Ariflerin yolundan gidilerek, gaîbten muhataba intikaldeki hikmetin şöyle olduğunu söylemek de mümkündür; Namaz kılanlar tahiyyât ile melekût kapısını açmayı isteyince, kendilerine, ölmeyen Hayy olan. Allah ın-harimine girmeye izin verildi. Onların jnünâcâtra gözleri parlar ve vardıkları bu

mertebenin, Rahmet ve Bereket nebisi vasıtasıyla olduğunu anlayıp ona döner. Bu esnada Rasûlullahı Allah'ın hareminde görüp "Selâm, Allah'ın rahmeti ve bereketi sana olsun ey Nebi" diye o tarafa yönelir.

Üzerinde durduğumuz İbn Mes'ud hadisinin bazı tarîklarında, Hz. peygamber'in huzurunda olunup olunmadığına göre değişik ifadeler kullanıldığına, Rasulullah ashabla beraberse (selâm sana...) değilse, (selâm Nebiye...) şeklinde söylediğine dâir ifâdelere rasatlanmaktadır.Buhâri'de, kitâbu'l istîzân da teşehhüd hadisi sevkedildikten sonra şöyle denilmektedir: O aramızda iken böyle, ama vefat edince; "selâm yani nebî'ye derdik." Beyhakî'de ise, "yânî" kelimesi de kaldırılarak "Resûlullah vefat edince (Nebî'ye selâm olsun) derdik" şeklinde rivayet edilmektedir. Ancak bu söylenilenler, Resulüllah'ın vefatından sonra bazı sahabilerin söyledikleridir ve kendi ictihâdlarına dayanmaktadır. Rasulullah'ın ifadesi, sarılmaya ashabın görüşünden daha çok değer. Ayrıca Hz. Peygamberin sağlığında, sahabiler savaşlarda, seferlerde efendimizden uzakta oluyorlar ve teşehüdde Hz. peygamberin öğrettiği tâbirinden başka bir şey söylemiyorlardı. Eğer, Rasûlullah'tan ayrı bulunulduğunda demek gerekseydi, Peygamber bunu sağlığında söyletirdi. Efendimizin böyle bir emri ve işareti olmadığına göre, onun huzurunda olduğu gibi, gıyabında da denilmesi gerekir.

Hafızın nakline göre, tbn Abbas; "Biz ancak Efendimizin sağlığında derdik" demiş. İbn Mes'ûd ise, yukarıdaki metne muvafık olarak, "Biz böyle öğrendik, böyle öğretiriz" karşılığını vermiştir. Bu ifadelerden anladığımıza göre, İbn Abbas bu sözü kendi görüşü olarak söylemiş, İbn Mes'ud ise, kabul etmemiştir. Bunlardan dolayı hiçbir mezhep imamı, teşehhüdün lâfızlarının Rasulullahın huzurunda ayrı, gıyabında ayrı olacağını söylememiştir.

Teşehhüdde, Hz. Peygambere selâmdan sonra Allah'ın rahmet ve bereketlerinin ona olmasını diliyoruz.

Rahmet: Allah'ın ihsanı, "berekef'de, Allah'tan gelen her türlü hayır demektir. Bereket, "hayırda ziyâdelik" diyenler de vardır. Selâm ve rahmet tekil olduğu halde, bereket çoğul olarak kullanılmıştır. Buna sebep ilk iki kelimenin masdar oluşudur. Masdarların ise, çoğulları yoktur.

Kul, bunları söyledikten sonra, kendisi ve diğer sâlih kullara selâm verir. Hz. Peygamber, şerefinden ve ümmeti üzerine olan hakkının fazlalığından dolayı önce sadece kendisine, sonra herkesin kendi nefsine,

daha sonra da sâlih mü'minlere selâm vermelerini öğretmiştir. Kişinin nefsini öne alması, önce kendisine önem vermesi gerektiğine işarettir. Kişinin dua ederken önce kendinden başlaması gerektiğini, söyleyenler bu hadise dayanırlar. Ayrıca Kur'an-ı Kerim'deki bazı âyetler de buna delâlet ederler.

Hz. Peygamber müslümanlara, ka'dede okuyacakları şeyi öğretirken, araya bir yan cümlecik sokmuş, "selâm bizim ve Allah'ın sâlih kullarına olsun" sözünün yerde ve gökteki bütün sâlih kullarına şâmil olacağını beyân etmiştir. Melekler, peygamberler, sıddîklar hepsi bu sözün şümulüne girerler.

Hz. Peygamber, teşehhüdü tâlime devam ediyor ve diyerek (şehâdet kelimesini) okuyor. Müslümanlar arasında meşhur olan teşehhüd işte budur. İbn Mes'ud'dan başka, İbn Abbâs, Câbir, Ömer, İbni Ömer, Ebû Musa, Âişe, Semure, İbnu'z-Zübeyr, Selmân, Ebû Humeyd, Ebü Bekir, Hüseyin b. Ali, Talha b. Ubeydillah, Enes, Ebû Hureyre, Ebû Saîd, Fadl b. Abbâs, Ümmü Seleme, Huzeyfe, Muttalib b. Rabia, İbn Ebî Evfâ (Allah hepisinden razı olsun) da aynı teşehhüdü rivayet etmişlerdir.

İbn Mes'ud'un teşehhüdü için, Ebî Bekir el-Bezzâr; "bu, teşehhüd hakkında en sâhîh hadistir. Yirmi küsur yoldan rivayet edilmiştir." Müslim de "İnsanlar İbn Mes'ud'un teşehhüdünde icmâ etmişlerdir. Çünkü onun ashabı biri birine muhalif değildir. Diğerleri ise muhaliftir" demektedirler.

Namaz kılan kimsenin teşehhüdden sonra dilediği duayı yapabileceği de Peygamber tarafından bildirilmiştir. Namazda dünya veya âhiret işine ait her duanın yapılmasının caiz olduğunu söyleyenler bu hadise dayanırlar. İbn-i Battal; "Nehâî, Tavus ve Ebû Hanife buna muhalefet edip, ancak Kur'an'-da olanla duâ edilebilir demişlerdir. Hanefi fıkıh kitaplarına göre bir kimsenin Kur'an'da gelenden veya hadîste sabit olandan başkası ile duâ edemeyeceğidir. Fakat hadis oalara muarızdır" demiş, Aynî ise, bu iddiîayı reddetmiştir.

Hanefî kitaplarında söylenen, İbn Battal'in dediği gibi değil "Namazda me'sur olan veya Kur'an'ın lâfızlarına benzemeyen sözlerle duâ caiz değildir" şeklindedir. Hidâye'de aynen şunlar söylenir: "Kur'ân lâfızlarına benzeyen ve me'sur olan dualardan istediği ile duâ eder. Fesâddan sakınmak için, insanların sözlerine benzeyen şeylerle duâ edemez. Bunun için, kullardan istenmesi müstahil olmayan mahfuz ve me'sur duaları okur." Bedâyi'de de buna benzer ifâdeler yer almaktadır.

Teşehhüdün hükmüne geçmeden önce, menşeini de belirtelim;

İbn Melek'in bildirdiğine göre, teşehhüd ilk defa mîrac'da söylenmiştir. Hz. Peygamber kelimeleri ile Cenab-ı Allah'ı sena edince, Rabbi, karşılığını vermiş ve buna mukabil Hz. Peygamber demiştir. Bu konuşmayı dinleyen Cebrail (a.s.)da kelimelerini söylemiştir.

Teşehhüdün hükmü mezhepler arasında ihtilaflıdır: Resûl-i Ekrem'in "Allah'a selâm olsun demeyin, çünkü Allah'ın kendisi selâmdır. Fakat, biriniz oturduğu zaman şöyle desin..." diye emir sîgâsım kullanması teşehhüdün her iki ka'dede vacip olmasını gerektirir. Leys, İshak ve Ebû Sevr bu görüştedirler.

Hanbelîler; son teşehhüdün rükün olduğunu, dolayısıyla, onun terki ile namazın bâtıl olacağını söylerler. Bunlara göre birinci teşehhüdün unutularak veya hatâen terki halinde ise, sehv secdesi kâfidir.

Şâfiilere göre, ikinci teşehhüd farzdır.

Mâlikîler, her iki teşehhüdün de sünnet olduğu görüşündedirler.

Haneliler de, Zahiri rivayete göre her iki ka'dede teşehhüd okumak vaciptir.Bazı rivayetlerde ilk ka'dede, teşehhüdün sünnet ikincide vâcip olduğu söylenmiş ise de, sahih olan her iki ka'dede de vacip olduğudur.

Halebî, Münye Şerhi'nde vâciperi sayarken, "teşehhüd okumak da onlardandır. Çünkü, ilk ve son ka'delerde teşehhüd vaciptir" der.

Hidâye sahibi de Bâbu sucûdi's-sehv (sehv secdesin)de her iki teşehhüdün vacip olduğunu ihsas ettirerek ka'delerden birinde teşehhüdü terkedene sehv secdesini gerekli görmüştür. Sünnetin terkinden dolayı sehv secdesi lâzım olmadığına göre teşehhüdün vacip olduğu ortaya çıkmış olur.

Ka'delerde okunacak teşehhüdün lâfızlarında da ihtilâf edilmiştir. Aslında, rivayet edilen lâfızların hangisi okunsa namazın sıhhati için yeterlidir. Ancak hangisinin daha efdal olduğunda görüş ayrılıkları vardır.

Hanefîler ve Hanbelîlerle birlikte fukâhamn cumhuruna göre; İbn Mes'ud' dan nakledilen teşehhüd daha efdaldır. Bu, üzerinde durduğumuz hadisde beyân edilen teşehhüddür. Teşehhüdün sıhhatine dâir bazı rivayetler, yukarıya aktarılmıştır.[348]

Bazı Hükümler

1. Bir kimsenin namazda "selâm' Allah'a olsun" demesi yasaklanmıştır.

2. Namazda, hadiste anlatıldığı şekilde İbn Mes'ud'un naklettiği teşehhüdü okumak meşrudur.

3. İnsanın duâ ederken kendisine öncelik tanıması meşrudur.

4. Teşehhüdden sonra ve selâmdan evvel duâ caizdir.[349]

969. ...Abdullah (b. Mes'ûd)'dah; demiştir ki: Biz namazda oturduğumuzda ne diyeceğimizi bilmezdik. Rasûlullah (s.a.)'â da (bizim bilmediğimiz) öğretilmişti. (Temîm b. el-Muntasır bundan sonra, önceki hadisi mânâ olarak anlattı.[350]

Şerîk ise, Câmî -yâni İbn Şeddâd- Ebu Vâil ve Abdullah (b. Mes1ud) târîkeyle önceki hadisi aynen nakledip şöyle dedi:

Rasûlullah (s.a.) bize bazı sözler öğretiyordu. Fakat onları, teşehhüdü öğrettiği gibi (itinalı) öğretmiyordu. Bu sözler şunlardır:

"Allah'ım, bizim kalplerimizi(n arasını) birleştir. Aramızdaki halleri düzelt ve bize kurtuluş yollarını göster. Bizi (küfrün) karanlıklarından (İslâm'ın) aydınlığ(ın)a çıkar ve büyük günahların görüneninden ve görünmeyeninden uzaklaştır. Bize, kulaklarımızda, gözlerimizde, kalbimizde eşlerimizde ve çocuklarımızda bol hayır ver. Tevbelerimizi de kabul et. Çünkü sen, tevbeleri kabul edensin, merhametlisin. "Bizi nimetlerine şükredenlerden, onları itiraf edenlerden, razı olanlardan eyle! Ve bize nimetlerini tamamla!”[351]

Açıklama

îbn Mes'ûd*dan rivayet edilen bu hadis bundan önceki rivâyette bir ilâvedir.Yani ka'dede, önce bir önceki rivayette öğretilen teşehhüddün sonra bu rivâyette bahsedilen duanın da okunulması meşrudur. Ancak bizzat İbn Mes'ûd'un da söylediği gibi, Hz. Peygamber, teşehhüde gösterdiği itinayı bu duaya göstermemiştir. Bu yüzden, hiç bir kimse teşehüdden sonra bu duayı okumanın vacip olduğunu söylememiştir.

Duada bahsi geçen “ = Bize kurtuluş yollarım göster" sözü, "bize âfât ve tehlikelerden kurtuluş yollarını göster" manasınadır. Duadaki “ = büyük günahlar" demektir. Bunlardan aleni olanı, zina, hırsızlık, kati gibi günahlar, gizli olanı da riya, haset, kibir gibi günahlardır.[352]

Bazı Hükümler

1. Teşehhüdden sonra, hadis metninde rivayet edilen duanın okunması meşrudur.

2. Teşehhüd, bu duadan daha önemlidir.[353]

970. ...Abdullah b. Mes'ûd'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah (s.a.) Abdullah'ın elini tutup namazda (okunacak) teşehhüdü öğretti. Râvi A'meş'in hadisindeki duanın aynısını zikretti. (Bahsi geçen Â'meş hadisine ilâve olarak, Rasûlullah veya İbn Mes'ûd şöyle dedi): Bunu (teşehhüdü) söylediğin -veya[354] tamamladığın- zaman, namazını tamamladın (demektir). (Bundan sonra) istersen kalk, istersen otur.[355]

Açıklama

Hadis-i şerifi râviler biri birlerinin ellerini tutarak nakletmişlerdir.Bu, nakledilen konunun ehemmiyetini belirtmek için yapılan bir harekettir. Bu şekilde rivayet edilen hadislere müselsel hadis denilir. Bu rivayetten anlaşıldığına göre, Hz. Peygamber İbn Mes'ûd'un elini tutmuş ve ona babın ilk (A'meş) hadisindeki şekilde teşehhüdü öğretmiştir. Ancak râvinin bu hâdiseyi "A'meşin hadisindeki duanın aynısını zikretti" şeklinde ifâdelendirişi pek hoş görünmemektedir. Çünkü, işaret edilen A'meş hadisinde herhangi bir duâ mevcut değildir. Aksine Hz. Peygamber, teşehhüdü okuduktan sonra herkesin istediği duayı okuyabileceğini bildirmiştir. O halde, ravi bu manayı: "A'meş'in hadisinin aynısını zikretti" tarzında ifâde etmesi daha uygun olacaktı.

Bu rivayette, A'meş'in hadisinde olmayan şu ilâve yer almıştır: "Bunu söylediğin -veya tamamladığın- zaman namazın bitmiş demektir. Kalkmak istersen kalk git, oturmak istersen otur." Bu ilâve cümleyi kimin söylediği açıkça belli değildir. Bu yüzden râvilerin bir kısmı bu sözün Hz. Peygamber'e bir kısmı ise İbn Mes'ûd'a ait olduğunu iddia etmişlerdir.

Aynî, Ebû Davud'un, hadisi naklettikten sonra herhangi bir şey söylemediğini belirterek, "bu sözün Hz. Peygambere âit olduğunu kabul etmiştir. Gerçekten, eğer bu sözler, İbn Mes'ûd'a âit olsa idi, Ebû Dâvûd buna işaret ederdi, çünkü bu, âdetidir. Bu sözün İbn Mes'ûd'a âit olduğu farz

edilse bile bu, hadisin sıhhatine zarar vermez. Çünkü bu gibi şeylerin akılla bilinmesi mümkün değildir. O halde İbn Mes'ûd bu sözleri Hz. Peygamberden öğrendiği bilgiye dayanarak söylemiş demektir.

Hanefîler, bu hadise dayanarak, namazın sonunda teşehhüd okuyacak kadar oturmanın farz olduğuna, Rasûlullah'a salavât okumanın ise farz olmadığına hükmetmişlerdir. Kâsânî Bedâyi'de "bizim delilimiz, İbn Mes'ûd ve Abdullah b. Amr b. el-As hadisleridir. Çünkü Peygamber (s.a.) teşehhüdü okuyacak kadar oturulduğunda namazın tamamlanmış olacağına hükmetmiş, kendisine salevâtı şart koşmamıştır" demektir.

Şâfiilere göre ise, son teşehhüdden sonra Rasûlullah'a salevât getirmek farzdır.[356]

Bazı Hükümler

1. Teşehhüdden sonra Rasûlullaha salevât getirmek şart değildir.

2. Namazdan çıkmak selâma bağlı değildir, çünkü hadiste, selâm anılmamıştır.[357]

971. ...İbn Ömer (r.a.), Rasûlullah (s.a.)dan, teşehhüd hakkında şunu rivayet etmiştir: "Her türlü tahiyye, bütün ibâdetler, güzel sözler sâdece Allahadır. Selâm, Allah'ın rahmeti ve bereketi sana olsun ey Nebî!"

(Mücâhid) dedi ki; İbn Ömer; "Teşehhüde "Allah'ın bereketleri" kelimesini ben ilâve ettim" dedi.

"Selâm bize ve Allah'ın sâlih kulları üzerine olsun. Şehâdet ederim ki Allah'dan başka ilâh yoktur."

İbn Ömer, "ona (o birdir, ortağı yoktur) sözünü de ben ekledim.” dedi.

Ve yine şehadet ederim ki, Muhammed, Onun kulu ve elçisidir.”[358]

Açıklama

İbn Ömer'in bu rivayeti, İbn Mes'ud'dan rivayet edilen teşehhüdün hemen hemen aynıdır. Ne var ki Ibn Ömer, îbn Mes'ud'un rivayetinde Rasûluilah'dan nakledilen kelimesinin Hz. Peygambere âit olmadığım, bunun kendi sözü olduğunu söylemiştir. Ayrıca İbn Mes'ud'un teşehhüdünde hiç bulunmayan kelimelerini de ilâve ederek nakletmiştir.[359]

972. ...Hıttân b. Abdillâh er-Rekâşfden; demiştir ki: Ebû Musa el-Eş'ari bize namaz kıldırdı. Namazın sonunda oturunca, cemaatten birisi: "Namaz (Kur'an'da) her türlü hayır ve zekâtla birleştirilmiştir, dedi.[360]

Ebû Musa namazı bitirince cemaate dönüp;

Biraz önceki o sözleri hanginiz söyledi? dedi. Kimse cevap vermedi, Ebû Musa tekrar:

Deminki sözleri hanginiz söyledi? dedi. Cemaatten yine ses çıkmadı. Bu sefer Ebû Mûsâ bana:

Yâ Hıttân, herhalde bunu sen söyledin, dedi.

Hayır ben söylemedim. Zaten ben azarlamandan korkmuştum, dedim.

Cemaatten bir adam, Ebû Musa'ya (dönüp)

Onu ben söyledim, ama hayırdan başka hiçbir şey dilemedim, dedi. Bunun üzerine Ebû Mûsâ:

Namazda neler söyleyeceğinizi bilmiyor musunuz? (Bu tip konuşmalar namazı bozar). Şüphesiz, Rasûlullah bize hitâb edip, (dindeki) yolumuzu açıkladı, namazımızı öğretti, bu hutbesinde efendimiz şöyle buyurdu: "Namaza kalktığınız zaman önce saflarınızı düzeltiniz. Sonra size biriniz imâm olsun. İmam tekbir aldığında siz de tekbir alınız. =Gazaba uğrayanlardan ve dalâlette olanlardan değil) âyetini okuyunca "amin'* deyiniz. Allah duanızı kabul eder. İmam (rükû' için) tekbir alıp eğilince siz de tekbir alıp rükû' yapınız, şüphesiz imam, sizden öce rük'u yapacak ve sizden evvel doğrulacaktır. Sizin rukûda imamdan sonraya dalmanız, doğrulmada ondan sonraya kalmanıza mukabildir. İmâm = Allah kendisine hamdedeni işitti) deyince, siz = Rabbimiz, hamd sana mahsustur) deyiniz. Allah sizi duyar. Çünkü Allah (azze ve celle) Nebisinin dili ile, "Allah kendisine hamd edeni duydu" buyurdu. (Bunu, Nebisinin dili ile öğretti). İmâm, tekbir alıp secdeye kapanınca siz de tekbir alıp secde ediniz. Şüphesiz imam sizden önce secdeye kapanır ve sizden önce başını kaldırır. Sizin imamdan sonra secde yapmanız, başınızı ondan sonra kaldırmanıza mukabildir. Namaz kılan kimse ka'de yapınca (oturunca) ilk sözü: "her türlü hayır, bütün ibâdetler ve güzel sözler Allah içindir. Ey Nebi selâm sana, Allah'ın rahmet ve bereketleri de sana. Bize ve Allah'ın sâlih kullarına da selâm olsun. Allah'tan başka ilâh olmadığına, Muhammed'in Allah'ın kulu ve Rasûlü olduğuna şehâdet ederim" olsun." [361]

Ahmed b. Hanbel, (rivayetlerinde) demedi, (sadece dedi) Yine Ahmed demedi, dedi.[362]

Açıklama

Ebû Mûsâ el-Eş'arî (r.a.)'den rivayet edilen bu hadis-i şerif Hz.Peygamberin emri üzerine namazın nasıl kılınacağını açıkseçik ortaya koymaktadır. Hadisin konu ile alakası, namaz kılanın ka'de'de okuyacağı teşehhüdle ilgili olan kısmıdır. Görüldüğü gibi Ebû Musa'nın rivayet ettiği teşehhüd de İbn Mes'ud'un naklettiği teşehhüdün aynısıdır. Ancak hadisin, Ahmed b. Hanbel'den gelen rivayetinde, kelimesi ile, şehâdetin ikinci kısmının başındaki fiili yer almamıştır.[363]

973. ...Ebû Gallâb, Katâde'ye, Hıttân b. Abdillah er-Rekâşî'den naklen önceki hadisi anlatmıştır. (Râvilerden Süleyman et-Teymî) ondan fazla olarak (RasulüHah'ın);

"İmam okuduğu zaman susunuz" (buyurduğunu) ve teşehhüdde dedikten sonra, dediğini de ilâve etmiştir.

Ebû Davud dedi ki: "susunuz" sözü, mahfuz değildir. Onu, bu hadiste Süleyman b. et-Teymî'den başka kimse rivayet etmemiştir."[364]

974. ...İbn Abbâs (r.a.)'dan; demiştir ki: Rasûlullah (s.a.) bize, Kur'ân'ı öğrettiği gibi, teşehhüdü de öğretir ve şöyle derdi:

"Her türlü selâmlar, bol hayır ve bereketler, bütün ibâdetler ve güzel sözler Allah içindir.[365] Selâm, Allah'ın rahmet ve bereketi sana olsun ey Nebi! Selâm, bizim ve Allah'ın sâlih kullarının üzerine olsun. Şehâdet ederim ki Allah'dan başka ilâh yoktur. Yine şehâdet ederim ki Muhammed Allah'ın Resûlüdür."[366]

Açıklama

Bu rivayette teşehhüdün İbn Abbâs vâsitasıyle nakledilen şeklini görmekteyiz.Ibn Abbâs'ın "Peygamberimiz Kur'an'i öğrettiği gibi teşehhüdü öğretirdi" demesi, Hz. Peygamberin teşehhüde ne kadar önem verdiğine

delildir. Bu, Ka'dede teşehhüd okumanın vâcib olduğunu söyleyenlerin görüşünü desteklemektedir.

Genel mânâda, İbn Mes'ûd'un naklettiği teşehhüd ile İbn Abbâs'ın naklettiği arasında pek az fark vardır. İbn Abbâs'ın rivayet ettiği teşehhüdde bazı kelimeler arasına atıf edatı konulmamış (ki bu, dipnotta da temas edildiği veçhile, ihtisar için yapılmıştır) ve (et-lehıyyâtu) kelimesinden sonra (el-mübârekâtû) kelimesi yer almıştır. Bîrde teşehhüdün son cümlesi Ibn-i Mes'ûd'uıı rivayetinde; "Eşhedü enne Muhammeden abdûhu ve Rasûlühü" şeklinde olduğu halde, İbn Abbâs'ın rivayetinde; "Eşhedü enne Muhammeden Rasülullah" tarzındadır.

Şâfiîler namazlarında İbn Abbâs'ın teşehhüdünü okurlar. İmâm Şafiî hazetleri İbni Abbas hadisini naklettikten sonra; "teşehhüd hakkında çok çeşitli hadisler rivayet edilmiştir. Ama bu bana hepsinden daha sevimli geliyor. Çünkü bu, teşehhüd hadislerinin en şumullüsudür" demiştir.

Bu konuda Hattâbî'nin söylediği şu sözler kayda değer: "Teşehhüd hadislerinin isnad bakımından en sahihi ve ravileri bakımından en meşhuru, İbn Mes'ud'un teşehhüdüdür. Ancak İmam Şafiî İbn Abbâs'ın teşehhüdün-deki (oiTjUı) (el-mübârekâtu) ilâvesinden dolayı onu benimsemiştir. Çünkü bu, Kur'an-ı Kerim'deki "Allah tarafından mübarek, pek güzel bir sağlık (dilemiş) olmak üzere kendinize selâm verin"[367] âyetine muvafıktır.

Mâlikilerin namazlarında okudukları teşehhüd ise, Ömer b. el-Hattâb (r.a.)'dan rivayet edilmiştir. Bu Teşehhüdün metni de şu şekildedir: el-Bâcî Mâlikilerin teşehhüdünün daha sahîh olduğunu söylemiş ve görüşünü şu sözler ile isbatlamaya çalışmıştır:

"Mâlik'in teşehhüdünün sıhhatine delil şudur; Ömer'in teşehhüdü mütevâtir haber hükmündedir. Çünkü Hz Ömer bunu, insanlara minberden ilân etmiştir. Bu sahabilerden bir cemaatin ve mü'minlerin ileri gelenlerinin huzurunda olduğu halde, hiçbir itiraza uğramamıştır, diğeı tesehhiıdlerden hiç birisinin, bunun yerine kâim olduğunu söyleyen de çıkmamıştır. Bu, sahabenin Hz. Ömer'in teşehhüdünü ikrar ve ona muvafakat eniklerine delildir."

el-Bâcî'nin söyledikleri oldukça ma'kuldür. Fakat diğer mezheplerin okudukları teşehhüdleri takviye eden deliller vardır. Zaten, her mezheb kendi görüşünü haklı kılacak sağlam bir dayanak bulamamış olsaydı, o görüşü be-. nimsernezlerdi.[368]

975. ...Semure b. Cündüb (r.aO (oğluna yazdığı bir mektupta) şöyle demiştir:

"İmdi, Resûlullah (s.a.) bize "(namaz kılan) namazın ilk ka-desinde veya sonunda olduğu zaman demeden Önce = (Bütün selamlar, güzel sözler, ibâdetler ve mülk Allah'ındır) deyiniz. Sonra, sağınıza, imamınıza ve birbirinize selâm veriniz" diye emretti.

Ebû Dâvûd dedi ki: Süleyman b. Mûsâ aslen Küfeyidir, fakat Dımask 'ta (kalır) idi. Ebû Dâvûd dedi ki: Bu mektup Hasan (el-Basrî) 'in, Semııre ile görüşüp ondan hadis aldığına delildir.[369]

Açıklama

Bu rivayet, ifadesinden anlaşıldığına göre, bir mektuptan alınmıştır. Bu mektup "muhailelerde mescit! İnşası bahsinde geçen (salat 13, Hadis no, 456) Semure'nin oğluna yazdığı mektuptur. Yani Semure, oğluna bir mektup yazmış ve Resûlullah'tan duyduğu bazı şeyleri bildirmiştir. Buraya alınan bölüm, mektubun bu konu ile ilgili kısmıdır. Mektuptaki ifâdelerden de anlıyoruz ki,Semure'nin haber verdiği teşehhüd, İbn Mes'ud ve İbn Abbas'uı haber verdiklerimde farklıdır. Ayııca bu haberden namazı bitiren kimsenin imama da selâm vermesi gerektiği anlaşılmaktadır. Bu, muktedi sağma ve soluna selam verdikten sonra,limanıa da selam verecektir" diyen Mâlikîlerin görüşlerinin delillerindendir. Cemaatin biribirlerine selâm vermesinden maksat, sola selâm vermektir. Bu, sağa verilen selâmın iadesi durumundadır. Zaten Hz. Peygamber "Sağa seîâm verini/" dedikten sonra, solu anmamış, "imamınıza ve birbirinize" buyurmuştur. Bu cemaatin biribirine selâm vermelerinden maksadın, sola selâm vermek olduğunu gösterir.

Ayrıca imama selâm vermeye lüzum görmeyenler, cümlenin başındaki 'nin hüküm yönünden terâhi ifâde etmediğini söylerler. Çünkü imam, ya muktedinin tam önünde ya sağında veya solunda olabilir. Eğer önünde ise, sağa ve sola verilen selamlar aynı zamanda imama verilmiş sayılır. Sağında ise sağa verilen, solunda ise, sola verilen selâm imama verilmiş demektir.

Ebü Davud'un rivayetin sonuna ilave ettiği "bu mektup, Hasen'in Semure ile görüştüğüne delildir" tarzındaki ifade, Hasan el-Basrî'nin

Semure ile görüşmediğini söyleyenlere cevaptır. Zira Hasan el-Basrî ile Süleyman b. Semure aym devirlerde yaşamışlardır. Her ikisi de 3. tabakadandır. Süleyman babası ile görüşüp ondan hadis rivayet ettiğine göre, Hasen'in görüşmüş olması da pekâlâ mümkündür.[370]

178 - 179. Teşehhüdden Sonra Hz. Peygamber'e Salavât Okumak

976. ...Ka'b b. Ücra (r.a.)'den; elemiştir ki:

Resûlullah (s.a.)'e:

Ey Allah'ın Resulü, Bize, sana salavât getirmemizi ve selâm vermemizi emrettin. Selâmın ne olduğunu bildik. Peki, ya selavâtı nasıl getireceğiz? dedik (veya[371] dediler) Hz. Peygamber, şu karşılığı verdi:

"Ey Allah'ım! İbrahim'in sânını yücelttiğin gibi Muhammed'in ve âlinin sânım da yücelt, İbrahim'e bol hayırlar verdiğin gibi Muhammed'e ve âline de bol hayırlar ver. Çünkü sen hamd edilensin, şerefli ve ulusun" deyiniz.[372]

Açıklama

“Ey iman edenler! Ona (Peygambere) salât okuyunuz ve selâm veriniz"[373] âyeti nazil olunca ashab-ı kiram, Resulullah'a gelip salavâtın keyfiyetini sormuşlardır. Hz. Peygamber'e sorulan sorunun, "salavât nedir?" tarzında değil de "sana nasıl salavât okuyalım?" şeklindedir. Böylece sahabilerin salavât kelimesi hakkında bilgilerinin olduğunu fakat salavâtın keyfiyetini öğrenmek istediklerini gösterir.

Müslim, Mâlik ve Ebû Davud'un (98. hadis) Ebû Mes'ud'dan yaptıkları rivayetten anlaşıldığına göre, Hz. Peygamber, kendisine sorulan soruya hemen cevap vermemiş bir müddet susmuştur. O kadar ki, hâdiseye şahit olan sahâbiler, "ah keşke bu soru sorulmasaydı" demişlerdir. Taberânî'deki bir rivayete göre, Resûlullah'ın bu susuşu vahyi beklediğinden dolayıdır. Efendimiz, her ne maksatla olursa olsun, bir müddet bekledikten sonra soruyu cevaplandırmış ve kendisine salavâtın nasıl okunacağım öğretmiştir.

Tercemeye "sânını yücelt" diye geçtiğimiz kelimesi aslında çok geniş mânâlar ifâde eder. Bu "dünyada zikrini yüceltmek, dinini galib, şeriatı ebedî kılmak, âhirette de bol sevab vermek ve ümmetine şefaatçi kılmak suretiyle Muhammed'e azamet ver" rnânâsındadır.

Ebu'l-Âliye; "Allah'ın salâtının Nebi üzerine olması, onu melekler yanında övmesidir" der. Ibn Abbâs ve Dahhâk da, Allah'ın Nebi üzerindeki salâtının, O'nun rahmeti olduğunu söylemiştir.

"Muhammed'in ailesi*' diye terceme ettiğimiz 'den maksadın ne olduğu hakkında da değişik görüşler ortaya atılmıştır. Bunları şöylece özetlemek mümkündür:

1. Resûlulîah'a yakınlığından dolayı kendisine zekât verilmesi caiz olmayanlar, bunların da kim olduklarında ihtilâf edilmiştir:

a. Sadece Hâşim oğullan,

b. Hâşim ve Muttalib oğulları, (Şafiî bu görüştedir.)

c. Hz. Fatıma, Ali, Hasan, Hüseyn (r.a.) ve onların kıyamete kadar gelecek olan nesli.

2. Kayıtsız şartsız Hz. Peygamber'e yakınlığı olanlar,

3. Kıyamete kadar, Hz. Peygamberin izinden giden bütün müslümanlar.

4. Müslümanların müttakileri.

Bu değişik görüşleri değişik manalara hasrederek aradaki ihtilâfı gidermek mümkündür. Bu kelime ile dua'da ümmet; övgüde muttakiler; zekât konusunda da kendilerine sadaka verilemeyenler kast edilebilir.

Hz. Peygamber, salevâtı öğretirken, kendisi için yapılacak duayı İbrahim aleyhisselâma ve âline teşbih etmiştir. Teşbih de müşebbehünbih (kendisine benzetilendin, müşebbeh (benzetilen)'den daha kuvvetli ve üstün olması gerekir. "Burada Hz. Muhammed ve âli müşebbeh, Hz. İbrahim ise müşebbehünbihtir. Hz. Muhammed bütün Peygamberlerin en üstünü olduğuna göre bu teşbih (benzetme) doğru mudur?" diye bir sonunun hatıra gelmesi muhtemeldir. Ulema bu muhtemel soruya çok çeşitli cevaplar vermişlerdir. Bunlardan .birkaçını zikretmekle yetineceğiz.

Buradaki teşbih salâtın aslı ile ilgilidir. Yani salâtın aslını salâtın aslına benzetme vardır. Dereceyi dereceye teşbih değildir. Bu da şu âyetlerdeki teşbihlere benzer: "Oruç, simden öncekilere farz kılındığı gibi size de farz kılındı"[374] "(Nuh'a ve ondan sonraki nebilere vahyeUiğimiz gibi sana da vahyettik"[375] "Allah'ın sana ihsan etliği gibi sen de ihsan et."[376]

Hz. ibrahim Resûlullah'ın dedelerinden olduğu ve Muhammed ümmetine duâ ettiği için ona bir karşılık olarak muslumanlaıın da Hz. İbiahim'e dua etmelerinin emredîldiğini söyleyenler de olmuştur.

Buhâri sârini Aynî şunla/ı söyler: "İbrahim aieyhisselâm Kabe'yi inşâ edince ummet-i Muhammed için duâ edip, "Allah'ım, Muhammed ümmetinden her kim bu evi haccederse ona benden selâm el" dedi. Hz. İbrahim' in ailesi ve çocukları da aynı şekilde duâ ettiler Bunların yaptıklarına karşılık olarak onları namazda anmakla eınrolunduk."

Metinde salavat emrcdildiği için namazda teşehhudden sonra salevât okumanın vacib olduğunu söyleyenler, bu hadisi delil getirirler. Hz. Ömer, oğlu Abdullah, Ibn Mes'üd, Şa'bî, Muhammed b. Ka'b, Ebü Ca'fer el-Bakır, Şafiî, İshak ve Ahmed b. Hanbel salevât okumanın vâcİb olduğunu söyleyenlerdendir. Hanefîlere göre teşehhudden sonra saSli-bârik okumak vâcib değil, sünnettir.

Namazda salavât okumanın vâcib olmadığını söyleyenler bu ve benzen hadislerin âyetini tefsir kabilinden olup bunlardaki emrin mutlak olduğunu söylerler. Buna göre bu emir selavâtm namaz içinde vâcib olmasını gerektirmez, namaz haricinde de olsa bir kimsenin okuyacağı salevât emre imtisal saıyılır. Namazda salevât okumanın vıicûbuna delâlet eder gibi görünen hadislerle ilgili olarak, Şevkânî Neylu'I-Evtâr'da şöyle der:

"Salevâtıu vâcib olduğunu söyleyenlere şu karşılığı vermek mümkündür: Hadislerde zikri geçen emirler salevâtıu keyfiyetini öğretmek içindir. Bu da vucûb ifade etmez. Dilin zevkine salıib olan herkes bilir ki, "sana bir şey verdiğimde nasıl vereyim?" sorusuna karşısındakinin "gizli ver, açıkta verme" cevabı, vermeyi emretmek değil, vermenin şekli ile ilgili bir emirdir. Bu mânâ hem lügat hem de şeriat ve örf bakımından yaygındır. Sünnette çokça tekrarlanmıştır. Meselâ: "Sizden biri geceleyin kalktığı zaman namaza iki kısa rekatla başIaMn" hadisi bu kabildendir..."

Hâdî, İmam Ahmed ve bazı Şâfiîlcr bu hadise dayanarak, Peygamber'e olduğu gibi âline de salevât okumanın vâcib olduğunu söylemişlerdir. Şafiî bir kavlinde, Ebü Hanife ve talebeleri ve fakihlerin çoğunluğu bunun vâcib değil, sünnet olduğuna hükmetmişlerdir. Ebû İshâk eş-Şîrâzî, Mühezzeb'de bunun vacib olmadığına dair icmâ' olduğunu nakleder.[377]

Bazı Hükümler

1. Kendisine birşey emredilen kişi yapacağı şeyin keyfiyetim bilemiyorsa bilenlerden sormalıdır.

2. Metinde geçtiği şekilde Hz. Peygamber'e ve âline salevât okumak meşrudur.

3. Hadis, sahabilerin İslâm'ı muhafazadaki hırs ve itinalarına, Hz. İbrahim'in şeref ve kadrinin yüceliğine de delildir.[378]

977. ...Müsedded, Yezid b. Zürey' kanalıyla Şu'be'den şu (önceki) hadisi rivayet etmiştir. (Râvi bu rivayette) şöyle dedi:

"İbrahim'in âlini yücelttiğin gibi, MuhammecTi ve âlini de yücelt."[379]

Açıklama

Görüldüğü gibi bu rivayette (Allahümme) kelimesi yeralmamış, duasına da bir edatı ilâve edilmiş şeklini almıştır. Müellif, bu farklara işaret etmek için bu rivayeti kitabına almıştır.[380]

978. ...Mis'ar el-Hakem'den, Hakem'in (976. hadisteki) isnadı ile (iki) önceki hadisi rivayet edip şöyle demiştir:

"Ey Allah'ım! İbrahim'i yücelttiğin gibi Muhammed'i ve onun âlini (aile ve ümmetini) de yücelt. Çünkü sen hamdedilensin, şerefli ve ulusun. Ey Allah'ım! İbrahim'in âline bol hayırlar verdiğin gibi, Muhammed'e ve onun âline de bol hayırlar ver. Çünkü sen, haınd edilensin, şerifli ve ulusun."

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadisi Zübeyr b. Adî, İbn Ebî Leylâ 'dan, Mis'ar'ınki gibi rivayet etmiş ancak şunu da söylemiştir:

"İbrahim 'in âlini yücelttiğin gibi... sen övülensin, şân ve şeref sahibisin. Muhammed'e bol hayır ver... " Zübeyr, Mis'ar'tn hadisinin benzerini şevketti.[381]

Açıklama

Aslında bu rivayetin de öbürlerinden pek farkı yoktur. Ebü Davud'un bunu tekrar etmekteki maksadı duanın orta-

sındaki (İnneke hamidün mecid) ilavesine işaret etmektir. Çünkü babın ilk rivayetinde bu cümle sadece duanın sonunda zikredilmiştir.

Ebû Davud'un, Zübeyr b. Adi'nin rivayetini nakletmesi de "İbrahim'-'in başındaki (âl) kelimesinin farklılığına ve yerine denilmiş olduğuna işaret içindir.[382]

979. ...Ebû Humeyd es-Sâidî (r.a.)'den rivayet edilmiştir ki, sahabiler:

Ya Resûlallah, sana nasıl salât edelim? dediler, Resûlullah: "Ey Allah'ım! İbrahim'in âlini yücelttiğin gibi Muhammed'i, hanımlarını ve zürriyetini yücelt! İbrahim'in âline bol hayırlar verdiğin gibi, Muhammed'e, hanımlarına ve zürriyetine de bol hayırlar ver. Çünkü sen hamdedilensin, şereflisin" deyiniz" buyurdu.[383]

Açıklama

EbÛ Humeyd'den yapılan bu rivayette öncekilerden farklı olarak "Muhammed'in âli" terkibinin yerine "...Hanımları ve zürriyeti" tâbirleri kullanılmıştır. Bazı âlimler, bu rivayete dayanarak (âl) kelimesinin, hanımlar ve zürriyet mânâsında olduğunu iddia etmişlerdir.

Ancak Hz. Peygamberin hanımlarının onun âlinden olmadığını gösteren birçok haber vardır. Meselâ, Ümmu Seleme (r.anhâ), Hz. Peygamber'e kendilerinin "Âl-i Muhammed"den olup olmadığını sorunca, onu cübbesi altına almaktan kaçınmıştır."Ey chl-i Beyt! Allah sizden ancak kiri gidermeyi ve tertemiz yapmayı diler"614 âyet-i kerimesi nazil olunca Hz. Peygamber: Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin'i (r.anhüm) göstererek onları cübbesinin altına almış ve "Alla-hım! İşte bunlar benim ehl-i beytimdir"demiştir.Bu haberler gösteriyor ki, Resûlullahın hanımları ehl-i beytten değildir. Hadiste şanlarını ululamak için anılmışlardır.[384]

980. ...Ebu Mes'ud el-Ensârî'den; demiştir ki: Biz Sa'd b. Ubâde[385]'nin meclisinde iken Hz. Peygamber yanımıza geldi. Beşîr b. Sa'd, kendisine:

Ya Resulallah! Allah bize, sana salavât getirmemizi emretti, sana nasıl salât edelim? dedi.

Resulallah (s.a.) hiç karşılık vermeden sustu. O kadar ki biz Beşîr'in bu soruyu hiç sormamış olmasını istedik. (Bir müddet) sonra Resûlullah:

"Şöyle deyiniz..." buyurdu...

Râvi Ka'nebî (bundan sonra) Kâ'b b. Ücra hadisinin mânâsını nakledip sonuna "âlemlerde, sen hamdedilensin, şereflisin" kelimelerini ilâve etti. [386]

Açıklama

Beşîr'in sorusunu, ashabın sorulmamış olmasını istemesi, Hz.Peygamber'in hemen cevap vermemesinden dolayıdır. Ashab, Resûlullah'ın susmasını, soruyu beğenmediğine hamletmişler ve böyle bir sorunun sorulmuş olmasına üzülenlerdir. Oysa Resûlullah vahy beklediği için susmuştur. Bu, daha sonra anlaşılmıştır.

Ebû Mes'ud, sorunun yerini ve soruluş tarzını anlattıktan sonra bu babın ilk hadisi olan Ka'b b. Ücra hadisinin mânâsını rivayet etmiştir.

Ancak sonuna “ = âlemlerde" kelimesini ilâve etmiştir. Gerçi Ebû Dâvûd den sonra kelimelerini de ziyâde ettiğini söylemiş gibi görünüyorsa da bu kısım Ka'b b. Ucra'mn rivayet ettiği hadisin sonunda da mevcuttur. Öyleyse burada ilâve sadece'dir.

Hz. Peygamber'in Sa'd b. Ubâde'nin evine gitmesi onun tevâzuuna güzel bir örnek olduğu gibi reis durumunda olanların tebaayı, özellikle halkın ileri gelenlerini ziyaret etmelerinin meşru' olduğuna delildir.[387]

981. ...(Ebu Mes'ud eKEnsâri'nin) önceki haberi Ukbe b.Amr’dan aynen rivayet edilmiştir. Farklı olarak bunda Resûlullah;

"Allah'ım! Ümmî Nebî Mıhammed'i ve âlini yücelt" deyiniz buyurmuştur.[388]

Açıklama

Ümmî, okuyup yazma bilmeyen demektir. Okuma-yazma bilmeyen anasından doğduğu hal üzere kaldığı için (anne) mâ-nâsındaki "üm" kelimesine nisbet edilir. Mekkeliler okuma yazma bilmedikleri için bunun "şehirlerin anası" manâsınndaki "tâbirine nisbet edildiğini söyleyenler olduğu gibi, çoğunluğu okuma yazma bilmediği için "arab ümmeti" terkibine nisbetini savunanlar da vardır. Buhârî ve Müslim'in Hz. Ömer'den

rivayet ettikleri “Biz ünıınî bir milletiz, yazmayı ve hesabı bilmeyiz" hadisi son görüşü takviye eder. Hz. Peygamber'in kendisini ümmîlikle vasfetmesi, okuma-yazma bilmemesine rağmen ilminin kemâlinin bir mu'cize olduğuna işaret etmek içindir.

Hz. Peygamberdin, yazı yazıp yazmadığında ihtilâf edilmiştir. Bazı âlimler Efendimizin, Hudeybiye barışını bizzat yazdığını iddia ederken, bazıları yazdırdığını söylemişlerdir.[389]

982. ...Ebû Hureyre (r.a.) Peygamber (a.s.)'ın şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Her kim bize,ehl-i beyte salavât getirdiği zaman tam ve bol ecir almak isterse; "Allah'ım Nebi Muhammed'în, müzminlerin anaları olan hanımlarının, zürriyetinin ve ehl-i beytinin sânını, İbrahim'in âlinin şanını yücelttiğin gibi yücelt. Çünkü sen hamd edilensin, şereflisin, "desin."[390]

Açıklama

Hadis-i şerif, Hz. Peygamberce ve ailesine (metinde geçtiği şekilde) salavât okumaya teşvik etmektedir.

Namazda Hz. Peygamber'e rahmet etmesi için Allah'a dua etmenin meşru olup olmadığı âlimler arasında ihtilaflıdır.

İbn Abdilber bunun mekruh, Nevevî, "İbrahim'e rahmet ettiğin gibi Muhammed'e ve âline de rahmet et" demenin bid'at olduğunu söylerler.

Hanefîlerden bir grup ile Mâlikîlerden Ebû Zeyd bunun cevazına kail olmuşlardır. Bunlar, içerisinde "Muhammed'e rahmet et" cümlesi bulunan hadisleri delil kabil etmişlerdir.[391]

Namaz Kılanın Teşehhüdden Sonra Söyleyeceği Söz[392]

983. ...Ebû Hureyre (r.a.) Hz. Peygamber (s.a.)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Biriniz son teşehhüdü bitirdiği zaman dört şeyden; Cehennem azabından, kabir azabından, hayatın ve ölümün fitnesinden ve mesih-

deccâl'ın fitnesinden Allah'a sığınsın."[393]

Açıklama

Hz. Peygamber, bu hadisinde müslümanın, son oturuşta teşennudden sonra dört şeyden Allah a sığınmasını emretmiştir. Bu dört şey; Cehennem azabı, kabir azabı, hayatın ve ölümün fitnesi, bir de Mesih-Deccal in imtihanıdır.

Hayatın ve ölümün fitnesinden maksat, İbn Dakîk el-îyd'in bildirdiğine göre şudur:

Hayatın Fitnesi: Dünya ve şehvet arzusu veya cehalet; hayatında insanın başına gelen şeyler ya da en kötüsü ölüm anında fitnedir.

Ölümün fitnesi de: Ya ölüm anındaki fitne ya da kabir azabıdır. "Ölümün fitnesi" ölüm anındaki fitnedir, denilecek olursa, hayatın fitnesi daha öncekiler olmuş olur.

Hz.Peygamber'in "...Allah'a sığınsın" emrinden, zahirîler son teşehhüdden sonra böyle bir duanın yapılmasının vâcib olduğuna hükmetmişlerdir. Zahirîlerden İbn Hazm ise bunun, birinci teşehhüdde de vacib olduğunu söylemiştir. Bu duanın ifade tarzı bundan sonraki hadiste gelecektir.

Diğer mezheblere göre son teşehhüdde zikri geçen dört şeyden Allah'a sığınmayı ihtiva eden bir duanın okunması müstehaptır. İlk teşehhüdde, hiç okunmaz. Cumhur bu hadisteki emri, nedb ile yorumlamışlardır. Delilleri Buhârî'deki kişinin istediği duayı yapabileceğini bildiren bir hadistir.

Bu hadis-i şerifin içindeki bazı lâfızlarla, özellikle Mesih = Deccâl'Ia ilgili olarak 880 no'lu hadiste genişçe bilgi verilmiştir. Oraya müracaat edilebilir.[394]

984. ...Abdullah b. Abbâs (r.a.)'dan; Resûlullah (s.a.)'in teşehhüdden sonra şöyle duâ ettiği rivayet edilmiştir:

"Allah'ım, cehennem azabından, kabir azabından, Deccâl'in fitnesinden, hayatın ve ölümün fitnesinden sana sığınırım."[395]

Açıklama

Önceki hadiste Hz. Peygamber, dört şevden Allah'a sığınmayı emretmişti. Ibn Abbas in bu rivayeti ise, bizzat Hz. Peygamber'in bu dört şeyden Allah'a sığındığın; bildirmektedir. Bu rivayet sanki önceki hadiste geçen emrin uygulamasıdır.[396]

985. ...Mihcen b. el-Edra[397] (r.a.)'den; rivayet edilmiştir: Dedi ki: Resûlullah (s.a.) mescide girmişti ki teşehhüd halinde namaz kılan bir adam gözüne ilişti. Bu zat şöyle diyordu:

Allah'ım! Ey tek olan, her ihtiyaçta kendisine müracaat edilen, doğmayan, doğurmayan ve kendisinin hiç dengi olmayan Allah'ım! Senden benim günahlarımı bağışlamanı istiyorum. Çünkü sen bağışlayıcısın, merhametlisin.

Mihcen diyor ku: (Bunu duyan) Resûlullah üç defa; "Muhakkak bağışlandı, muhakkak bağışlandı, muhakkak bağışlandı." buyurdu.[398]

Açıklama

Hadis-i Şerifin Nesâî ve Ahmed b. Hanbel'in rivayetlerinde yerine " (Yâ Allahü, vahidü'l-ehad) sözü yer almaktadır, âlimler (Ehad) kelimesi ile (Vahid) kelimesi arasında bazı farklara işaret etmişlerdir. Burada o farkların anlatılmasında herhangi bir fayda mülâhaza etmemekteyiz.

"Her ihtiyaçta kendisine müracaat edilen" diye terceme ettiğimiz (samed) kelimesinin başka mânâları da vardır. Bunlardan bazıları şunlardır: Efendiliğin bütün şekillerini kendinde toplayan Efendi, isteklerde kendisine yönelinen ve belâlarda kendisinden yardım istenen, mahlukâtın yok olmasından sonra da kalıcı, kendisinden üstün kimse olmayan.

Bu kelimeden sonraki "doğmayan, doğurmayan" cümlesinin "samed" kelimesinin tefsiri olduğunu söyleyenler de vardır.

Gerek İhlâs Sûresi'ndeki, gerekse bu hadisteki "doğurmamıştır, doğuruImamıhtır" cümlesi, İsa'ya "Allah'ın oğlu" diyen Hı-ristiyanları, Üzeyir.'e "Allah'ın oğlu" diyen Yahudileri ve Meleklere "Allah'ın kızları" diyen müşrikleri reddetmektedir.

Hz. Peygamber mescidde bu şekilde dua eden zatı görünce, üç defa bu zatın bağışlandığını haber vermiştir.Resûlullah'in bunu bilmesi,bu zat Cenab-ı Allah'a kendisi anılarak istenileni vereceği ve edilen duayı kabul

edeceği bir isimle yalvarışı ya da Hz. peygamber'in bu zatın bağışlandığını vahy vasıtası ile haber almış olmasıyla yorumlanabilir.

Teşehhüdden sonra okunacak dua konusunda bunlardan başka rivayetler de mevcuttur.

Buhârî ve Müslim'in Hz. Ebû Bekr (r.a.)'den rivayet ettikleri "Ya Resûlullah bana bir duâ öğret onunla namazımda dua edeyim, dedim. O da:

“Allah'ım ben nefsime çok zulmettim, günahlan senden gayrî kimse bağışlamaz, katından bir bağış ile beni bağışla ve bana merhamet et. Çünkü sen çok bağışlayıcısın çok merhametlisin" de" buyurdu[399] hadisi bu cümledendir.[400]

179 - 180. Teşehhüdün Gizli Olması

986. ...Abdullah (b. Mes'ud)dan; demiştir ki: Teşehhüdün gizli okunması sünnettendir."[401]

Açıklama

Hâkim bu hadisi Müstedrek'ine kaydettikten sonra Buhârî ve Müslim'in şartlarına göre sahih olduğunu söylemiştir.

İbn Mes'ud'un, teşehhüdün gizli olacağını kendi aklı ile bilmesi mümkün olmadığına göre, bunun hükmünü Hz. Peygamber'den öğrenmiş olduğu açıktır. Bu durumda rivayet merfu' hükmünü almıştır.

Ulemâ teşehhüdün gizli okunacağında icmâ etmiştir. Bu konuda görüş ayrılığına rastlanılmamıştır.[402]

180 - 181. Teşehhüdde (Parmakla) İşaret Etmek

987. ...Ali b. Abdurrahman el-Muâvf den; demiştir ki: Abdullah b. Ömer beni namazda çakıl taşlan ile oynarken gördü. Namazım bitince bundan nehyedip;

Resulüllahın yaptığı gibi yap, dedi.

Resûlullah nasıl yapardı? dedim.

Namazda oturduğu zaman sağ elini sağ uyluğunun üzerine koyar, bütün parmaklarını yumar ve işaret parmağı ile işaret ederdi. Sol elini de sol uyluğu üzerine koyardı, karşılığını verdi[403]

Açıklama

Hadis-i şerif, teşehhüdde işaret parmağını kaldırmanın meşru olduğuna delildir.Bütün mezheb imamları ve onların ilk arkadaşları, bunun sünnet olduğunda ittifak halindedirler. Ancak sonraki âlimlerden bazıları, değişik mülâhazalarla görüş değiştirmişlerdir. Bunun terkinin daha efdal olduğunu savunmuşlardır. Bu görüşte olanların bazıları parmak kaldırılmamalı derken bunu âdet haline getiren Râfizîlere muhalefet esprisini esas almışlar, bazıları da hiçbir ihtiyaç yokken parmağı fazlaca kaldırmanın lüzumsuz olduğunu söylemişlerdir. Fakat bu düşüncelerin her ikisi de zayıftır. Çünkü biz, Rafizîlerin yaptıkları bütün hareketlen terketmekle memur değiliz. Biz ancak onların bid'atlerine karşı çıkmakla mükellefiz. Meselâ onlar sağ elleri ile yemek yiyorlar diye biz sol elle yiyecek değiliz. İkincisine gelince, Resûlullah'ın yaptığı bir hareket lüzumsuz ve fazladan olamaz. Onun için teşehhüdde parmak kaldırmayı meşru görmeyenlerin fikirlerini hesaba katmadan "bunun sünnet olduğunda icma var" denilmiştir.

Âlimler bu işaretin nasıl olacağında ihtilâf etmişlerdir. Bazıları hem parmağın kaldırılacağını hem de sağa sola hareket ettirileceğini, çünkü bunun insana namazda olduğunu hatırlattığını söylerler. Bu Mâlikîlerin görüşüdür.

Şâfiîlcre göre teşehhüd okunurken "illallah..." denilince parmak kaldırılır ve hareket ettirilemez. Bu hal, ilk ka'de'de teşehhüd bitinceye kadar son ka'dede de selâm verilinceye kadar devam eder.

Hanefîlerde bir kavle göre diğer parmaklar hiç bükülmeden "lâ ilahe" derken sağ elin işaret parmağı kaldırılır, "illallah" derken indirilir. Ama esah olana göre orta parmakla baş parmak halka yapılır diğerleri yumulur.

Hanbelîler ise, lafz-ı celâlin her geçişinde onun birliğine işaret için parmaklarını kaldırırlar.

Sağ eli kesik olan bir kimseden bu sünnet düşer, sol elle işaret yapılmaz. [404]

Bazı Hükümler

1. Teşehhüdde elleri uyluklar üzerine koymak müstehabtır.
2. Teşehhüdde sağ elin işaret parmağını kaldırmak sünnettir.[405]

988. ...Abdullah b. ez-Zübeyr (r.a.)'den; demiştir ki: Resûlullah (s.a.) namazda oturduğu zaman sol ayağını sağ bacağının altına koyar, sağ ayağını da yere yayardı. Sol elini sol dizinin üstüne, sağ elini de sağ uyluğu üstüne koyar ve parmağı ile işaret ederdi. (Affân der ki:) Abdulvâhid bunu bize gösterir ve şehâdet parmağı ile işaret ederdi.[406]

Açıklama

İlk bakışta bu rivayetle 176. babtaki hadisler arasında bir zıtlık göze çarpmaktadır.Çünkü o hadislerde Resûlullah'ın sağ ayağını dikip, sol ayağını yaydığı bildirildiği halde, bu rivayette tam aksi ifâde edilmektedir. Bu yüzden İbn Reslân bu rivayetteki "sağ ayağını yayar" sözünün bir çok fakihe müşkil geldiğini söylemiş, Ebû Muhammed de; "doğrusu sol ayağını yaydı şeklinde olmalıdır" demiştir.

Kurtubî ise, rivayeti zahiri üzere almanın doğru olacağını, Resûlullah'ın bunu bir özründen dolayı ya da her iki oturuş şeklinin de caiz olduğunu göstermek için yapmış olacağını söyler. İsabetli olan görüş, Kurtubî'nin dediği olmalıdır.[407]

Bazı Hükümler

1. Namazda sol ayağı sağ bacak altına koyup sağ ayağı yere yayarak oturmak da caizdir. Ancak bu şekil, Efendimizin nadiren yaptığıdır.

2. Sol eli sol dizin üzerine koymak meşrudur.[408]

989. ...Abdullah b. ez-Zübeyr (r.a.)'den rivayet edildiğine göre: Hz. Peygamber (ka'dede) duâ ettiği zaman parmağı ile işaret eder onu hareket ettirmezdi.

İbn Cüreyc dedi ki: Amr b. Dinar şunu da ilave etti: "Âmir'in babası (Abdullah b. ez-Zübeyr)'den rivayet ettiğine göre, o (Abdullah) Resûlullah (s.a.)'i böylece (hareket ettirmeden) işaret ederken ve sol kolu sol uyluğunun üzerine yüklenirken gördü. "[409]

Açıklama

Bu hadis-i şerif Hz. Peygamber'in ka'dede duâ ederken parmağını kaldırdığını bildirmektedir.Bu duâ "et-

tehiyyâtu'Mür, ya da onun içindeki "eşhedii en lâ ilahe illallah" kelimesidir.

Bu rivayette, Resûlullah'ın parmağını hareket ettirmediğinin serahaten bildirilmesi, işaret ederken parmağın hareket ettirilmeyeceğim söyleyen Hanefî ve Şâfiîlerin delillerindendir. Bu görüşte olanlar Beyhakî'nin, Resûlul-iah'ın parmağını hareket ettirdiğine dair olan rivâyetindeki hareketi işarete hamletmişler, hareketin tekrarına delâlet olmadığını söylemişlerdir. Bazı Hanefîler, parmağı 'iâ ilahe" derken kaldırılıp, "illallah" derken indirmenin bir nevi hareket olduğunu söyleyerek kendilerini aynı zamanda bu hadisle de amel etmiş sayarlar.

İşaret ederken parmağın sağa-sola hareket ettirileceğini söyleyen Mâlikîlere göre ise, üzerinde durduğumuz hadisin, hareketin daima vâcib olmayıp hareket ettirmemenin de caiz olduğuna işaret etmek için vârid olduğunu söylerler.

İşaretin ne zaman yapılacağı ve bu konudaki ihtilâflar, bu babın ilk hadisinin izahında açıklanmıştır. Parmakların ne zaman yumulacağı konusu da ihtilaflıdır.

Şafiî, Hanbelî ve Mâlikilere göre teşehhüd için oturulduğunda parmaklar yumulur, Hanefî mezhebindeki muteber görüşe göre oturulunca önce parmaklar uyluk üzerine düz olarak konulur, şehâdet parmağı kaldırılacağı zaman diğer parmaklar da yumulur.

Hadisin sonunda İbn Cureyc'in sözünün nakledilmesinin sebebi Ibn Cüreyc'in bu hadisi iki ayrı râviden naklettiğine işarettir. Yani İbn Cureyc bu hadisi hem Ziyâd'dan baştaki metinle; hem de Amr b. Dinar'dan sonraki ilâve ile rivayet etmiştir.

Hz. Peygamber'in sol eli ile sol uyluğu üzerine yüklenmesinden maksad, elini uyluğu üzerine yayar bir vaziyette koyduğuna işarettir.[410]

Bazı Hükümler

1. Teşchhüdde sağ elin işaret parmağını kaldırmak sünnettir. Fakat başparmak hareket ettirilmez.

2. Ka'de esnasında sol kol, sol uyluk üzerine yapışırcasına konulur.[411]

990. ...Muhammed b. Beşşâr, Yahya'dan, Yahya İbn Aclân'dan, İbn Aclân, Âmir b. Abdullah b. ez-Zübeyr*den o da babasından bir önceki hadisi rivayet etmişlerdir. Yahya bu (rivayetinde) İbnu'z-Zübeyr'in:

"Resûlullahın gözü işaretinden ayrılmazdı" dediğini de söyler.

Ancak Haccâc'm (bundan önceki) hadisi, (Yahya'nın bu hadisinden) daha tamdır.[412]

Açıklama

Bu hadisi şerifte, namaz kılan kimsenin teşehhüd esnasında işaret ettiği parmağa bakmasının müstehab olduğuna delâlet vardır. Ancak bu konu mezhebler arasında ihtilaflıdır.

Malikîlere göre namazda devamlı olarak kıbleye bakılır, tbn Rüşd, İmam Mâlik'in mezhebinin bu olduğunu söyler.

Şafiî ve Hanbelîlere göre, secde mahalline bakılır. Ancak Şafiîler teşehhüd hâlini bundan istisna etmişler ve bu hadiste işaret edildiği gibi, teşehhüd esnasında işaret edilen parmağa bakılması gerektiğini söylemişlerdir.

Hanefî mezhebinde, namazdaki hareketin değişmesi ile bakılacak yer de değişir. Kıyamda iken secde edilecek yere, ruku'da iken ayaklara; secde halinde burnun ucuna; otururken kucağa; sağa selâm verirken sağ omuza; sola selâm verirken de sol omuza bakılmalıdır. Ancak bu tafsilatın nass olarak bir delili yoktur. İbn Âbidin bu tafsilatın Tahâvî ve Kerhî gibi büyük Hanefî âlimlerinin tasarruflarından olduğunu, Zahirî rivâyetde nakledilenin, namaz kılan kimsenin devamlı secde yerine bakması gerektiği olduğunu söyler.

Namazda iken bakılacak istikametle ilgili başka hadisler de vardır.

Ahmed b. Hanbel ve Ebû Davud'un rivayetlerinde[413] namazda gözlen havaya dikmenin hoş karşılanmadığı anlaşılmaktadır. Ahmed ve Nesaî de Yahya'dan üzerinde durduğumuz hadisi rivayet etmişlerdir.[414]

Bazı Hükümler

Bu rivayette öncekilere ilâveten teşehhüd de parmakla işaret edudıgı zaman, parmağı takip etmenin mustehab olduğuna işaret edilmektedir.[415]

991. ...Mâlik b.Numeyr el-Huzâî[416] babası Numeyr'den; demiştir ki: Resûlullah (s.a.)'ı sağ kolunu sağ uyluğunun üzerine koymuş ve işaret parmağını kaldırmış bir vaziyette gördüm. Ancak parmağını birazcık bükmüştü.[417]

Açıklama

Hadis-i şerif teşehhüdde işaret edilirken parmağı dik tutmanın şart olmayıp eğik tutulmasının da caiz olduğuna delildir.[418]

181 -182. Namazda El Üzerine Dayanmanın Keraheti

992. ...îbn Ömer (r.a.)'den; demiştir ki: ResûluIIah (s.a.) -Ahmed b. Hanbel'in rivayetine göre- insanın namazda eli üzerine dayanarak oturmasından; -İbn Şebbûye'nin dediğine göre- namazda eli üzerine

dayanmasından, -İbn Râfi'in dediğine göre ki, o bunu secdeden (başı) kaldırma konusunda zikretmiştir-, adamın eli üzerine dayanarak namaz kılmasından - İbn Abdilmelik'in rivayetine göre ise,- kişinin namazda ayağa kalktığı zaman eli üzerine dayanmasından nehyetti.[419]

Açıklama

Hadis metninden de anlaşıldığı gibi müellif Ebû Dâvûd bu hadisi dört ayrı hocasından rivayet etmiştir. Bu rivayetler arasında da bazı farklar bulunmaktadır.

Ahmed b. Hanbel'in rivayetine göre Hz. Peygamber namazda otururken el üzerine dayanma, İbn Şebbü'ye ve İbn Râfi'in naklettiğine göre herhangi bir pozisyon zikredilmeden mutlak olarak namazda el üzerine dayanma, tbn Abdilmelik'in haberine göre de ayağa kalkarken ele dayanma yasaklanmıştır. Bu rivayetler arasında ifade farklılıkları olmakla beraber, hepsi namazda el üzerine dayanmanın yasaklandığı esasında müttefiktirler. Hz. Peygamberdin ömrünün sonuna doğru kilo alıp ağırlaştığı devrelerde namaz kılarken bir bastona dayanması bir özre mebni olduğu için bu hadise zıt sayılmamalıdır. Bu hadis namazda el üzerine yaslanmanın yasak olduğunu gösterir, insanın kendi uzvuna dayanması, mekruh olduğuna göre başka bir şeye yaslanmasının öncelikle memnu olması gerekir. Âlimler bu yasaklamayı kerahete hamletmişler ve namazda özürsüz yere bir şeye dayanmanın mekruh olduğunu söylemişlerdir.[420]

Bazı Hükümler

Bir kimsemn namaz kılarken özürsüz olarak elinin üzerine dayanması mekruhtur. Bu hususta namazın bütün halleri müsavidir.[421]

993. ...İsmail b. Ümeyye'den; demiştir ki: Parmaklarını birbirine geçirmiş olarak namaz kılan adamın durumunu Nâfi'den sordum.

İbn Ömer, "bu gazaba uğrayanların namazıdır" dedi, cevabını verdi.[422]

Açıklama

İbn Ömer'in sözündeki "gazaba uğrayanlar" ifadesinden Allah'ın gazab ettiği Yahudileri anlamak mümkün olduğu gibi parmakları birbirine geçirerek namaz kılmanın, bunu yapanların Allah'ın gazabına sebep olacağı manasında anlamak da mümkündür. Her ne kadar üzerinde durduğumuz haberde parmakları birbirine geçirmek sadece namaz içerisinde hoş karşılanmamışsa da aslında namaza giderken veya namazı beklerken de bu hareketten kaçınılması gerekir. Hanefîlere göre bu üç halde parmaklan birbiri arasına geçirmek mekruhtur.

Şevkânî, bu hareketin men'edilmesindeki hikmetin ne olduğunda ihtilâf edildiğini söyler. Bunun nehyedilmesi, bazılarına göre abesle iştigal olduğu; bazılarına göre şeytana benzeme söz konusu olduğu; diğer bazılarına göre ise, bu harekete şeytanın yöneltmiş olduğundan dolayıdır. Nehy, bu hareketin haram olmasını gerektirir. Ancak ileride Ebû Davud'un da işaret edeceği Zülyedeyn hadisi hükmün hafifletilmesini gerektirmiştir. Yukarıda da işaret edildiği gibi, Hanefîler bu harekete mekruh demişlerdir.[423]

994. ...îbn Ömer'den rivayet edildiğine göre "namazda otururken sol eli üzerine dayanan -Hârûn b. Zeyd, "sol yanına düşen" der-bir adam görüp kendisine:

Bu şekilde oturma, çünkü azab edilecek olanlar böyle oturur, dedi.[424]

Açıklama

Ebû Dâvud bu eseri, Harun b. Zeyd ve Muhammed b. Seleme b. Seleme adlarında iki ayrı zattan işitmiştir. Bunlar da müşterek olarak Hişâm b. Sa'd'den nakletmişlerdir. Ancak hadiseyi aktarırken değişik ifâdeler kullanmışlardır. Metin esas olarak Muhammed b. Seleme' nin sözleri ile nakledilmiş, Harun'un farklı ifâdesi bir parantez cümlesi olarak tire arasında terceme edilmiştir.

Bu rivayet de namazda otururken elleriyle yere dayanmanın meşru olmadığını göstermekte ve bu hareketin azaba sebeb olacağını vurgulamaktadır. Her ne kadar bu rivayet Ibn Ömer'in sözlerini ihtiva ediyorsa da herhangi bir hareketin azaba sebeb olacağı akılla bilinemeyeceği için, Resûlullah'ın sözü hükmündedir. İbn Ömer bunu kendi

kafasına göre değil, Hz. Peygamber'den duyduğu bir bilgiye dayanarak söylemiş olmalıdır.[425]

182 - 183. Namazda Kısa Oturmak

995. ...Ebû Ubeyde babası (Abdullah b. Mes'ud)'dan rivayet etmiştir ki;
Nebî (s.a.) ilk iki rekatten sonra otururken sanki kızgın taş üzerinde imiş gibi otururdu.
(Şu'be) dedi ki; biz (Sa'd b. İbrahim'e); "kalkıncaya kadar (böyle) mi?" dedik. (O da; "evet) kalkıncaya kadar" dedi.[426]

Açıklama

Hadis-i şerif, Hz. Peygamberin ilk teşehhüdü gayet kısa kestiğini göstermektedir. Râvî bu kısalığı "sanki kızgın taş üzerinde otururdu" diye kinayeli bir tarzda ifade etmiştir. Rivayetten, Hz. Peygamberin ayağa kalkıncaya kadar bu hal üzere olduğu da anlaşılmaktadır. Tirmizî, "Ulemâ katında amel, bu şekildedir. Âlimler kişinin ilk iki rekâttan sonraki oturmada ettehiyyatü'den fazla birşey okunmayacağını buna birşey ilâve edilirse, sehv secdesi gerektirdiğini söylerler. Şa'bî ve başkalarından böyle rivayet edilmiştir" der.
Mâliki, Hanbelî ve Hanefî mezhepleri ile Nehaî, İshak ve Sevrî'ye göre ilk teşehhüdde duâ ve ResûluIlalVa salevâttan başka birşey okunmaz. Hanefiler, diğerlerinden farklı olarak bunlara yapılan bir ilâvenin sehv secdesi gerektirdiğini de söylerler.
Şafiîlere göre, teşehhudde ilâve olarak sadece Resûlullah"a salevât caizdir. Onun âline salevât getirilmez ve dua okunmaz.[427]

Bazı Hükümler

ilk ka'dede ettehiyyatii'den başka birşey okunmamalıdır. Okunursa, Hanenlere göre sehv secdesi gerekir.Mesele fıkıh kitaplarında etraflıca açıklanmıştır.[428]

183 - 184 (Namazdan Çıkış İçin) Selâm

996. ...Abdullah (b. Mes'ûd r.a.)'den rivayet edildiğine göre; Resûlullah (s.a.) yanağının beyazı görününceye kadar sağına ve soluna (dönüp); "Allah'ın selâm ve rahmeti üzerinize olsun" diye selâm verirdi,

Ebû Dâvûddedi ki: Bu Süfyan'ın hadisinin lâfzıdır. İsrail'in hadisi ise, selâmı tefsir etmemiş, selâmın şeklinde olduğunu söylememiştir.

Ebû Dâvud dedi ki: Bu hadisi, Züheyr Ebû İshâk'dan; Yahya b. Âdem İsrail'den o Ebû İshak'tan, Ebû İshale, Abdurrahman b. Esved'dent o da babası ve Alkame'den, (yahut da Ebû İshak Alkame'-den)[429] onlar da Abdullah (b. Mes'ud)'dan rivayet etmişlerdir.

Yine Ebû Dâvûd, Şu 'be, bu Ebû İshak hadisinin (merfû olduğunu) kabul etmezdi, demiştir.[430]

Açıklama

Hadis-i şerif, Hz.Peygamberin namazdan çıkarken verdiği selâmın şeklini beyân etmektedir. Buradan anlaşıldığına göre Resûlullah yanağının beyazı, arkasında namaz kılan biri tarafından görülünceye kadar sağa ve sola döner ve her iki tarafa da diye selâm verirdi.

Bu gerek imam gerek cemaat olsun ve gerek tek başına kılınsın, gerekse cemaatle kılsın namaz kılan her müslümanın bîr sağına ve bir de soluna olmak üzere iki defa selâm vermesinin meşru olduğuna delildir. Sahâbi ve tabiînin cumhuru Ahmed, İshâk, Sevrî, Ebu Sevr ile Şafiî ve Haneliler bu görüştedir. Bunlar, açıklamakta olduğumuz hadisten başka Müslim'in, Sa'd b. Ebi Vakkâs'tan ve Nesâî'nin Abdullah b. Mes'ud'dan rivayet ettikleri, iki defa selâm vermeyi meşru gösteren hadislere dayanmışlardır.

İbn Ömer, Enes, Seleme b. el-Ekva', Âişe, Hasan, İbn Şîrîn, Ömer b. Abdilaziz, Evzâî ve diğer bazı âlimler meşru olanın sadece bir selâmın olduğunu söylemişlerdir. Bunlar da Tirmizî ve İbn Mâce'nin Âişe'den Beyhakî'-nin Enes'den, İbn Mâce'nin Sehl b. Sa'd ve Seleme b. el-Ekva'dan rivayet ettikleri Hz. Peygamberdin bir defa selâm verdiğini bildiren hadislerdir. Birinci görüşte olanlar bütün bu rivayetlerin zayıf olduğunu,

dolayısıyla delil olamayacaklarını söylemişler ve bunu isbat etmişlerdir. Menhel sahibi bu iddiaların mesnedini teker teker nakletmiştir.[431]

Bu görüş sahihleri, "bu hadislerin sübûtu kabul edilirse, Hz. Peygamber'in bir defa selâm vermesi bunun caiz olduğuna işaret içindir, iki defa selâmın meşru'iyetini bildiren hadisler ise, daha kâmil olana delâlet eder ki, bunlar daha meşhur, daha çok ve daha sağlamdır" derler.

Mâlikîlere göre, eğer namaz kılan imamsa ya da tek başına kılıyorsa namazdan çıkmak maksadıyla bir defa selâm verir. Eğer muktedi ise, (imama uymuşsa) namazdan çıkmak maksadıyle bir defa sağına bir defa da imama cevab olmak üzere soluna selâm verir. İmamın selâmına karşılık verme, 1001 numarada gelecek olan Semure hadisine dayanır. Tabiatiyle Malikîlerin görüşlerinin de dayanakları vardır. Ancak sözü uzatmış olmamak maksadıyle onları burada saymaya gerek görmedik.

Bütün fakihler bu selâmların ilkinin vâcib olduğunda hem fikir olmakla beraber ikincisinin hükmünde ihtilâf etmişlerdir. Cumhura göre bu sünnettir. İmam Ahmed'den bir rivayet, İmâm Mâlik'in bazı taraftarlarının fikirleri, bazı Zahirîler ve Tahâvîile Kadı Ebû Tayyib'in Hasen b. Sâlih'-den nakilleri ikinci selâmın da vâcib oluşu istikametindedir.

Hadis-i şerif selâmın şeklinin şeklinde olduğunu bildirmektedir. Hanbelîler de bunu söylemişlerdir. Mâlikîlere göre demek vâcibtir. Bundan sonra ilâve edilmez. Mâlikîlere göre bu terkibten başka bir şekilde namaz caiz değildir. Şafiîler de aşağı yukarı bu görüştedir. Ancak ilâve etmek sünnettir.

Hanelilere göre her iki tarafa selâm verirken "esselâmü a ley küm verahmetullah" demek sünnetdir. Fakat sadece "esselâmii aleyküm" "esselam" (selamün aleyküm) veya "aleykümüsselam" demekle de selâm verilmiş sayılır, ancak sünnet terk edilmiş olur.

Yine hadisten, selâm verirken sağa-sola dönüşte mübalağa edilmesi gerektiği anlaşılmaktadır. Bunun derecesi arkadan yanak beyazlığının görülmesidir. Bütün mezhepler bu konuda müttefiktir. Ancak Mâlikîlerden iki rivayet vardır.

Ebû Davud'un hadisin sonuna yaptığı taliklerin ilkinde bu rivayetin Süfyan'dan nakledilen lâfızlar olduğu, İsrail'in rivayetinde Hz. Peygamber'in selâm verirken dediğine dair bir işaret olmadığı dile getirilmektedir.

İkinci talik, hadisin senedindeki farklılıklara işaret için getirilmiştir. Biz burada bu farklılıkların tafsilatına lüzum görmemekteyiz.

Son ta'lik ise, Şu'be'nin bu hadisin merfu olduğunu kabuJ etmediğini bildirmektedir. Ancak bazı nüshalarda "merfu olduğunu" kaydı yoktur. "Şu'be bu hadisi inkâr etti" denilmektedir. Ebû Davud'un bu taliki getirmekteki maksadı, hadisin za'fına işarettir. Ancak Şu'be'nin, bu hadisi inkâr etmesine pek itibar edilmemiştir. Çünkü Dârekutnî Züheyr'in isnadının sahih olduğunu söylemiş, Tirmizî de Süfyân kanalıyla Ebû İshak'tan rivayet edip sahih demiştir.[432]

Bazı Hükümler

1. Namazdan çıkarken her iki tarafa da selâm vermek meşrudur.

2. Selâmın sünnete uygun olan lâfzı şeklindeki ifadesidir.

3. Sağa ve sola selâm verirken yanağın beyazlığı arkadan görülebilecek şekilde kafayı döndürmek sünnettir.[433]

997. ...Alkame b. Vail, babası Vâil'den; onun şöyle dediğini rivayet etmiştir: Resûlullah (s.a.)'le birlikte namaz kıldım. Efendimiz sağına ve soluna "Esselâmü aleyküm ve rahmetullahı ve berekâtühü" diyerek selâm verirdi.[434]

Açıklama

Bu rivayette öncekinden farklı olarak dan sonra ilavesi vardır.

Bu, selâmda böyle bir ilâvenin meşru olduğunu gösterir. Hanbelîler, Hanefîlerden Serahsî, Şâfiîlerden de İmamü'l-Haremeyn bu görüştedirler.

Selâma ilâvesinin yapılmasının meşru olup olmadığına muhakkik âlimler arasında epey ihtilâf vardır. Bu farklı görüşlerden bu ilâvenin meşru ve Resûlullah'ın fiilinde sabit olduğunu söyleyenlerin delilleri daha sağlamdır. Şâfiîlerden Remlî kelimesinin sübutu birçok yoldan gelmiştir. Bundan dolayı birçokları bu ilâveyi yapmanın mendub olduğunu söylemişlerdir" der.

Bu konudaki rivayetler gözönüne alınınca denebilir ki, selâmda kelimesini ilâve etmek müstehab, bu ilâvenin bid'at olduğunu söyleyenlerin

sözleri ise bâtıldır.[435]

998. ...Câbir b. Semure'den; demiştir ki: Biz Resûlullah'ın arkasında namaz kılıyorduk. Bir adam sağındaki ve solundakine eli ile işaret edip selâm verdi. Resûlullah namazını bitirince:

"Sizden birinin bu hâli ne? Sanki o azgın atın kuyruğu gibi elini sallıyor.[436] Halbuki sizden birinin şöyle yapıvermesi kâfidir. -Kâfi değil mi?-" deyip (elini dizine koydu ve) parmağı ile işaret etti. (Resûlullah bundan sonra şöyle buyurdu:) "sağındaki ve solundaki kardeşine selâm verir."[437]

Açıklama

Hadis-i şerifin Müslim ve Nesâi'deki rivayetlerde "Birinize elini dizi üzerine koyması yeter" denilmektedir. Ebû Davud'un bir sonraki rivayeti deı bunun gibidir. Onun için bu rivayet gözönüne alınarak terceme edilmiş = "eliyle işaret etti" cümlesinin = "şöyle yapması yeter" sözünün râvî tarafından yapılan tefsiri olarak kabul edilmiştir. Bazı sarihler cümlesini cümleciği üzerine atfederek "şöylece yapması ve eli ile işaret etmesi..." şeklinde anlamışlar ve cümlesini de Resûlullah'ım kelâmı olarak değerlendirmişlerdir. Ancak bu durumda fiilini muzârî manasına almak gerekir.cümlesini "şöylece yapması" mânâsına alıp bundan elleri dizler üzerine koymayı anlamanın mümkün olup olmadığı konusunda BezluI-Mechûd'da bir hayli münakaşa yer almıştır. Bizim yaptığımız terceme, Bezlül'-mechüd sahibinin tercihinin aksine olmuştur...

Namazda parmağı kaldırarak işaret etmeye dair bilgi 180 - 181. babın hadislerinin açıklamasında geniş olarak verilmiştir.[438]

Bazı Hükümler

1. Namazda sağ ve sol tarafta durana işaret etmek caiz değildir.

2. Eli diz üzerine koyup, şehâdet parmağı ile işaret etmek meşrudur.[439]

999. ...Muhammed b. Süleyman el-Enbârî, Ebû Nuaym vasıtasıyla aynı hadisi önceki isnad ile Mis'ar'dan aynı manada nakletmiştir. (Bu rivayette) Resûlullah şöyle buyurmuştur:

“Sizden -veya[440] onlardan- birisine elini dizine koyması sonra da sağındaki ve solundaki kardeşine selâm vermesi yetmez mi? (yeter).[441]

Açıklama

Bu rivayette öncekinden farklı olarak, Hz. Peygamberin elleri dizleri üzerine koymayı tavsiye etmesi belirtildiği halde parmakla işarete temas edilmemiştir.[442]

1000. ...Câbir . Semure (r.a.)'den; demiştir ki: Cemaat (selâm verirken) ellerini kaldırmış bir vaziyette iken Resûlullah (s.a.) yanımıza girdi. Züheyr, (A'meş'in) "namazda" dediğini zannediyorum, dedi ve şöyle buyurdu:

"Bana ne oluyor ki, sizi azgın atların kuyrukları gibi ellerinizi kaldırmış bir halde görüyorum? Namazda sakin olunuz."[443]

Açıklama

Cemaatin namazda ellerini kaldırdıkları safha Önceki rivâyetlerden anlaşıldığına göre selâm safhasıdır. Yani Hz. Peygamber, cemaatin selâm verirken ellerini sağa-sola kaldırarak işaret ettiklerini görmüş bunu ayıplayarak atın kuyruk sallamasına benzetmiş ve namazda sakin olmalarını emretmiştir.

Nevevî bu hadisle ilgili olarak şöyle der: "Burada yasaklanan el kaldırmaktan maksat, onların selâm esnasında iki tarafa işaret ederek selâm vermeleridir."

Bazı âlimler bu hadiste yasak edilen el kaldırmanın herhangi bir harekete mahsus olmayıp namazın tamamı ile alâkalı olduğunu, dolayısıyla hiç bir surette namazda el kaldırılamayacağını söylerler. Ancak bu iddia iftitah tekbirinde, ruku'a eğilirken veya kalkarken elleri kaldırmanın meşru olduğuna işaret eden hadislerin delâleti ile reddedilir. Burada yasaklanan el kaldırmanın selamla ilgili olduğu kabul edilince hadisler arasında bir ihtilâf kalmaz.

Tercemede tire arasına aldığımız kısım Züheyr'in kesin hatırlayamadığı bir kısımdır. A'meş'in hadisi naklederken "insanlar namazda da ellerini kaldırmış bir halde bultraurkrken Resulııllalı yanımıza girdi" dediğini

zannetmiş fakat bunu kesin hatırlayamamış ve bu tereddüdüne işaret etmiştir.[444]

184 - 185. İmam(In Selâmın)a Karşılık Vermek

1001. ...Semure'den; demiştir ki: Peygamber (s.a.) bize imamın selâmına karşılık vermemizi, birbirimizi sevmemizi ve biri birimize selâm vermemizi emretti.[445]

Açıklama

Hadis-i şerif mânâ olarak açıktır. Ancak hüküm itibariyle üzerinde durulması gerekir. Metin muktedinin, imamın selâmına karşılık vermesi gerektiğine delâlet ediyorsa da bu konu ihtilaflıdır.

Mâlikîlere göre imama uyan kimse (muktedî) birinci selâmla namazdan çıkmayı kasteder. İkincisinde başını çevirmez, yönü istikâmetine selâm verir ve bunun, imamın selâmına karşılık olmasını kasteder. Üçüncüsünde de sol tarafındaki cemaate niyet eder. İmam ise ilk selâmıyla hem namazdan çıkmaya, hem de melekleri ve cemaati selamlamaya niyet eder.

Hanbelîlere göre, namaz kılanın selâmı ile namazdan çıkmayı kasdetmesi müstehabtır. Eğer muktedî ise, bu selamı ile imamın selâmına karşılık vermeyi ya da diğer cemaati ve Hafaza meleklerini selamlamayı kasdetmesi caizdir.

Şâfiîlere göre eğer imama uyan kimse imamın sağ tarafında ise ikinci selâmla; sol tarafında ise, ilk selâmıyla; tam arkasında ise, istediği biri ile imâmın selâmına karşılık vermeye niyet eder. Bu selâmlarda ayrı iki taraftaki melekleri müslümanları ve cinleri de niyet eder. İmam da selâm verirken iki tarafındaki meleklere ve insanlara niyet eder.

Hanefîlere göre ise imam, muktedinin sağ tarafında ise, muktedi ilk selâmı ile sağ tarafındaki insanları ve hafaza melekleri, solunda ise, ikinci selâmında solundakileri niyet eder. Tam imamın hizasında ise, istediği selâm ile istediklerini niyet edebilir. İmam ise, her iki selâmla da cemaati ve Hafaza meleklerini kast eder. Tek başına namaz kılan sadece Hafaza meleklerini niyet eder.

Nevevî, bu anlatılanlardan, namazdan çıkmaya niyetin haricindekilerinde, niyetin vâcib olmadığında ihtilâfın olmadığını; namazdan çıkılmasına niyetin hükmünün ise, ihtilaflı olduğunu söyler. Bu Hanbelîlere göre müstehabtır. Selâmlarda niyeti öngören hadislerdeki emir istihbâba hamledilir.[446]

Bazı Hükümler

1. Müslümanlar namaz dışında olduğu gibi namazdan çıkarken de birbirlerini selamlamahdırlar.

2. Müslümanların birbirini sevmesi Efendimiz tarafından emredilmiştir.[447]

Namazdan Sonra Tekbir Getirmek[448]

1002. ...İbn Abbâs (r.a.)'dan; demiştir ki; Resûlullah (s.a.) 'in namazının bittiği, tekbirle bilinirdi.[449]

Açıklama

Hadis-i Şerifin Buhârî'deki bir rivayeti, İbn Abbâs'ın sözü olarak, "Ben Resûluilah'ın namazının bittiğini tekbirle
bilirdim" ifâdesi yer almaktadır.

Hadis-i Şerifin zahiri, sahâbilerin zikre (hamd ve tesbihden önce) tekbirle başladıklarını gösterir. Ancak hadisten kast edilen bu değildir. Onlar namazdan sonra zikrediyorlardı ve bu zikir, namazdan sonraki istiğfar, teşbih, tekbîr, hamd (vs.) tümünü içine alıyordu.

İmam Nevevî bu hadisin "namazın sonunda zikrederken sesi yükseltmek müstehabtır" diyenlerin görüşlerine delil olduğunu söyler. Fakat İbn Battal ve diğer bazı âlimler bütün mezheb sahiblerinin zikir ve tekbirde sesi yükseltmenin müstehab olmadığında müttefik olduklarını nakletmişlerdir.

İmam Şafiî bu hadisi, Resûluilah'ın ashaba öğretmek için çok az bir zaman zikri açık yaptığına hamletmiştir.

İbn Abbâs'ın çocuk olduğu için arka saflarda namaz kıldığı, bu yüzden namazın bittiğini selâmla değil, tekbirle bilebildiğini söyleyenler de vardır.

Bazı âlimler de hadisin teşrik günleri ile alakalı olduğunu, çünkü bugünlerde farzlardan sonra yüksek sesle tekbir getirildiğini söylerler. Cehri zikri mekruh gören Hanefîlerin görüşüne bu tefsir daha uygundur.[450]

1003. ...İbn Abbâs (r.a.)'in haber verdiğine göre, Resûlullah (s.a.) devrinde cemaat farz namazı bitirince zikirde seslerini yükseltirlerdi. (Hatta) İbn Abbâs demiştir ki: "Ben o sesi duyar ve cemaatin namazdan çıktığını bununla bilirdim."[451]

Açıklama

Hadis-i şerif namazdan sonra zikrederken sesi yükseltmenin meşru olduğuna delildir.Konu ile ilgili tafsilat önceki hadisin açıklamasında geçmiştir.[452]

185 - 186. Selamı Uzatmanın Hükmü[453]

1004. ...Ebû Hureyre (r.a.)'den; demiştir ki: Resûlullah (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Selâmı uzatmamak sünnettir."[454]

Açıklama

Hadis-i şerif namazda selâmı uzatmamanın sünnet olduğunu göstermektedir. Bundan maksat, Ibnu'l-Mübârek'in dediğine göre, kelimelerinin çekilmemesi, kısa kesilmesidir.

Tirmizî bu hadisi için hasen-sahîh dedikten sonra muhtevasının bütün ulemâ tarafından müstehab görüldüğünü söylemiştir.

İbn Seyyidi'n-Nâs: "Ulemâ, selâm lâfızlarını tek tek söylemenin ve onu uzatmamanın müstehab olduğunu söylemişlerdir. Bu konuda ulemâ arasında ihtilâf bilmiyorum" der. Namazda sadece selâmın değil, intikal

tekbirlerinin de imam tarafından uzatılmaması gerekir. Çünkü bu uzatma imamın muktedîden sonraya kalmasına Sebep olmaktadır.

Bu hadisin Tirmizî'deki rivayeti mevkuftur ve "selâmı uzatmamak sünnettir" sözü, Ebû Hüreyre'ye aittir. Hadisin Zührî'den sonraki râvisi Kurre b. Abdurrahman olduğu için bu hadise zayıf denilmiştir. Çünkü Kurre tenkide uğramıştır.[455]

186 - 187. Namazda Abdestı Bozulan Namazını İade Eder

1005. ...Ali b. Talk (r.a.)'den; demiştir ki: Resûlullah (s.a.) şöyle buyurmuştur:

“Sizden biri namazda sessizce yellenirse ayrılsın, abdest alsın ve namazını iade elsin."[456]

Açıklama

Bu hadis Kitâbu't-tahâre'den 205 numara ile geçmiş ve gerekli açıklama orada yapılmıştır. Ancak bu konudaki Hanefî mezhebine ait hükümlerin kısaca tekrar ele alınmasında fayda bulunmaktadır:

Namaza imamla başladığı halde namaz içerisinde elinde olmayan bir sebepten dolayı abdesti bozulan kimseye lâhık denilir.

Namaz içerisinde abdesti bozulan kimse, hemen saftan ayrılır, namaza aykırı bir harekette bulunmaksızın en yakın musluğa kadar gidip abdest alır ve cemaate geri döner. Eğer mümkünse imamla beraber kılamadığı rek'at ve rükünleri kaza eder, sonra tekrar imama uyarak onunla selâm verin Geçirdiklerini kaza ettikten sonra imama uyamayacağını bilirse, cemaate dönünce doğrudan imama uyar, imam selâm verince kaçırdığı rekatleri ve rükünleri kaza eder.

Lâhık bilfiil muktedî gibidir. Nasıl mukledî, imamın arkasında birşey okumazsa, lâhık da geçirdiği rekatleri kendi kendine kaza ederken Kur'ân okuyamaz ve kendi kendine kılacağı rekatlerde hala ederse, sehv secdesi yapmaz.

İmam sehv secdesi yapacak olsa, lâhık namazını tamamlamarmşsa imamla beraber secde yapmaz, namazını tamamlar ondan sonra bu secdeleri yapar.

Namazda iken imamın abdesti bozulursa, yerine başkasını geçirir. Bunun usûlü şöyledir: Elinde olmayan bir sebeple abdesti bozulan imam cemaat içerisinde salih bir zatı elbisesinden tutarak veya işaretle öne geçirir ve kendisi abdest almak için çıkar yerine geçirdiği kişi namaza bıraktığı yerden devam eder. İmam yerine birisini geçirmeden mescidden çıkarsa, cemaatin namazı bozulur, yeni baştan kılmaları gerekir.[457]

187 - 188. Farz Kıldığı Yerde Nafile Kılmak

1006. ...Ebû Hureyre (r.a.)'den; demiştir ki: Resulullah (s.a.) şöyle buyurdu:

"Biriniz" -(Müsedded'in) Hammâd'dan yaptığı rivayetteki ziyâdeye göre -"namazı (yani nafile) için" - Müsedded'in Abdulvâris rivayetine göre- "ileriye geriye veya sağa-sola gitmekten âciz mi? (gitsin)."[458]

Açıklama

Ebû Davud'un hocası Müsedded b. Müserhed bu hadisi iki ayrı zat (Hammad ve Abdulvâris)'den rivayet etmiştir. Ancak bu râvilerin rivayetleri arasında bazı farklılıklar vardır. Bu hadis bu iki rivayetin birleştirilmesinden meydana gelmiştir. Râvilerin her birinden alınan kısım, tercemede tire arasında gösterilmiştir. Hadis-i şerifin düzgün tercemesi şöyledir: Hz. Peygamber: "Sizden bîri namazda (yani nafile) için ileriye - geriye veya sağa - sola gitmekten âciz midir?" buyurmuştur.

Bu hadis farz namazı kılan bir kimsenin bundan sonra nafile kılmak isterse evvelki yerini değiştirmesinin meşru olduğuna delildir. Yer değiştirme konusunda imam ile cemaat arasında fark yoktur. Bundan maksat, Bu-hârî ve Beğavî'nin dediği gibi secde mahallerini çoğaltmaktır. Çünkü secde yerleri kıyamet gününde kişinin namazına şahitlik edecektir. Ayrıca imamın yerinde durması, sonradan gelenler için karışıklığa sebep olabilir. Bunlar imamın farz mı yoksa nafile mi kıldığını bilemezler.

Neylül-Evtâr'da; "bu sebep farzdan evvel nafile kılındığı takdirde farz için o yerin değiştirilmesini de gerekli kılar. Ayrıca ayrı ayrı nafilelerde de yerin değiştirilmesi gerekir. Eğer yer değiştirilmezse aralarının söz ile ayrılması lâzımdır. Çünkü arada konuşmadan veya çıkmadan bir namazın başka bir namaza birleştirilmesinin nehyedildiğine dair hadis vardır" denilmektedir.Şevkanî'nin işaret ettiği hadis ilerde gelecektir.

Bu ifâdelere bakarak diyebiliriz ki, imamlar farzdan evvelki sünnetleri mihrabın dışında bir yerde kılmalılar, farzdan sonraki sünnetleri kılmak için de mihrabtan ayrılmalı veya mihrab genişçe ise, iyice sağa ya da sola çekilerek kılmalıdırlar.[459]

1007. ...Ezrak b. Kays dedi ki: Künyesi Ebû Rimse[460] olan bir imam bize namaz kıldırıp şöyle dedi:

Bu namazı -veya-[461] bu namazın benzerini- Resûlullah (s.a.) ile beraber kıldım. Ebû Bekir ve Ömer ilk safta Hz. Peygamber'in sağında duruyorlardı. Bir adam vardı o da namazın ilk tekbirine yetişmişti.Resûlullah (s.a.) namazı bitirdi, bizim yanağının beyazlığını görebileceğimiz şekilde sağına ve soluna selam verdi. Sonra Ebû Rimse'nin -kendisini kast ediyor- döndüğü gibi (yönünü kıbleden) döndü. Bu esnada onunla birlikte namazın ilk tekbirine yetişmiş olan adam iki rekat (nafile - sünnet) kılmak üzere kalktı. Bunu görünce Ömer yerinden fırlayıp adamın omuzunu tuttu ve silkeledi sonra da:

Otur, çünkü ehl-i kitab ancak namazları arasında fasıla olmadığı için helak oldu, dedi.

Hz. Peygamber gözünü kaldırıp:

Senin bu davranışınla Allah, bir hakkı ortaya çıkardı, ey Hattâb'ın oğlu" buyurdu.

Ebû Dâvûd dedi ki: Ebû Rimse yerine Ebû Ümeyye de denilmiştir.[462]

Açıklama

Hadis-i şerif, nafileyi hemen farzın akabinde fasıla vermeden kılmanm mekrım olduğuna delildir.Hanefîlere göre farz ile sünnet arasını veya diyecek kadar ayırmak müstehabtır.

Diğer mezheblere göre ise farz ile nafilenin arasını namazdan sonra okunması mesnûn olan tekbir, I alı mi d, teşbih ve istiğfar gibi zikirlerle ayırmak mendubtur.[463]

Bazı Hükümler

1. Farz ile nafilenin arasını ayırmadan peşi peşine kılmak mekruhtur.

2. Hadis, Hz. Ebû Bekir ile Hz. Ömer'in faziletlerine delildir. Onların ilk safta ve Resûlullah'ın sağında durmaları bunu gösterir. Çünkü ilk saffın ve imamın sağının efdal olduğuna dair hadisler vardır.[464]

188 - 189. İki Rekatte(n Sonra) Yanılma[465] (Sehv Secdeleri)

1008. ...Ebû Hüreyre (r.a.)'den; demiştir ki: Resûlullah (s.a.) bize aşiyy -öğle veya ikindi- namazlarından birini kıldırdı. İki rekatten sonra selâm verdi. Sonra mescidin ön cephesindeki tahtanın yanında durup ellerini biri biri üstüne gelecek şekilde o tahtaya koydu. Yüzünde hiddet (belirtileri) görülüyordu. Bu ara "namaz kısaldı, namaz kısaldı" diyerek acele ile mescitten çıkanlar oldu. Cemaat içinde Ebû Bekir ve Ömer de vardı. Fakat bu ikisi, Resûlullah'a birşey söylemekten çekindiler. Bu esnada, Resûlullah'ın zülyedeyn (iki elli) adını taktığı bir adam kalkıp:

Ya Resûlullah! Unuttun mu? Yoksa namaz kısaltıldı mı? dedi. Peygamber (s.a.);

"Unutmadım, namaz,kısaltılmadı da" buyurdu. Adam:

Hayır ya Resulallah! Unuttun dedi. Hz. Peygamber cemaate dönüp:

"Zül-yedeyn doğru mu söyledi?" dedi,

Evet, diye işarette bulundular.

Bunun üzerine Resûlullah (s.a.) yerine dönüp kalan iki rekatı kıldırdı, sonra selâm verdi, tekbir aldı ve her zamanki secdesi gibi veya ondan daha uzun secde yapıp başını kaldırdı, tekrar tekbir aldı ve normal secdesi gibi veya ondan daha uzunca bir secde daha yaptı, sonra başını kaldırdı ve tekbir aldı.

(Eyyûb) dedi ki: Muhammed'e "yanılmada selâm verdi mi?" dendi. O da: "Bunu Ebû Hureyre'nin söylediğini hatırlamıyorum ama İmrân b. Husayn'ın "Sonra selâm verdi" dediğini haber aldım" dedi...[466]

Açıklama

Aşiyy zevalden sabaha kadarki zamandır diyenler varsa da, doğru olan görüşe göre zevalden güneşin batması-

na kadar olan zamandır. Zaten hemen sonra gelen "öğe ve ikindi" ifadeleri buna işaret etmektedir.

Hz. Peygamberin yanılarak sehv secdesi yaptığı namazın, hangi namaz olduğunda şüphe edilmiştir. Bu şüphenin Ebû Hureyre'den mi yoksa sonraki râviden mi kaynaklandığı hakkında değişik görüşler ileri sürülmüştür. Ancak Buhârî'nin bu hadisle ilgili bir rivayetinde Muhammed b. Sîrîn'in "zann-ı galibime göre ikinde namazı" demesi, bu şekkin Ebû Hureyre'den değil, Muhammed b. Sîrîn'den olduğunu gösterir.

Ebû Dâvûd'daki “ikî aşiyy'den, öğle veya ikindi namazlarından birini" cümlesi Buhârî'nin bir rivayetinde diğer birinde şeklinde, Tahâvî'de de aynen Ebû Dâvûd'taki surette vârid olmuştur.

Hadiste Hz. Peygamberin dört rekatli olan öğle veya ikindi namazlarından birini yanlışlıkla iki rekat kıldırdıktan sonra mescidin kıble tarafındaki bir tahta parçasının yanma varıp iki eli birbiri üstünde olduğu halde onları tahtanın üzerine koyduğu ve bu esnada yüzünde hiddet izleri görüldüğü belirtilmektedir. Buhârî'de Resûlullah'ın sinirli bir halde tahta parçasına dayandığı, sağ elinin içini sol elinin üstüne koyup parmaklarını birbirine geçirdiği ve sol yanağını sağ elinin ardına yapıştırdığı ifade edilmiştir. Hz. Peygamberin hiddetlenmesine neyin sebep olduğu kesin olarak belli değildir. Kimi âlimler Resülullah'ın müslümanlarla ilgili bir işten dolayı namazdan önce hiddetlendiği ve bu halde namaza durup bu yüzden yanıldığını söylerler. Bazıları da İmrân b. Husayn'ın Müslim'deki rivayetine dayanarak, Hz. Peygamber'in yanlışlıkla selâm verdikten sonra hâne-i saadetlerine girdiğini fakat Zül-yedeyn'in "Unuttun mu, yoksa namaz kısaltıldı mı?" sorusuna, cam sıkıldığını ve bu halde mescide geri geldiğini, hadis metninde takdim te'hir olduğunu söylerler, Ahmed Naim Efendi,

Tecrid Tercemesi' nde bu ikinci görüşü tercih etmiş olmalı ki, diğer ihtimale hiç temas etmeden sadece-bunu nakletmiştir.

Hz. Peygamber iki rekatin bitiminde selâmı verince sahâbilerden acele işi olanlar birbirlerine "namaz kısaltıldı, namaz kısaltıldı" diyerek mescidi terk etmişlerdir. Aslında cemaatin tümü hâdiseye hayret etmiş fakat içerde olan Hz. Ebû Bekir ve Ömer de dahil hiç biri heybetinden dolayı Hz. Peygamber'e bir şey demeye, meselenin esasını sormaya cesaret edememişlerdir. Sadece ilim arzusu üstün gelen bir zat, Zülyedeyn Hz. Peygamber'e sorma cesaretini bulmuştur.

Zulyedeyn'in asıl adı hakkında değişik görüşler vardır. Müslim'deki İmran b. Husayn hadisine dayanarak ulemânın çoğunluğu bu zatın el-Hırbak es-Sulemî olduğunu söylerler. İbn Hibbân Hirbak'la Zulyedeyn'in ayrı ayrı şahıslar olduklarını söylerken İbn Hacer İsâbe'de Zulyedeyn'in Abdi Amr-b. Nedla el-Huzaî olduğunu kaydetmiştir. Hz. Peygamber, ona elleri uzun olduğu için ya da çok cömert olduğundan dolayı iki el sahibi manasına Zül-yedeyn lâkabını takmıştır.

Bir de sol elini sağ eli gibi kullanabildiği için Zıişşimâleyn dedikleri birisi var ki, bu zatın Ztılyedeyn'le aynı şahıs mı yoksa ayrı ayrı kişiler mi olduğu ihtilaflıdır. Bunların ayrı ayrı şahıslar olduklarını söyleyenler Züş-şimâleyn'in Bedir gazasında şehit olduğunu, Ebû Hüreyre'nin ise, Be-dir'den dört-beş sene sonra müslüman olduğu halde bu hadiste Zulyedeyn'in soru sorduğu bir namazda kendisinin de hazır bulunduğunu söylediğine göre, Zülyedeyn'le Züşşimâleyn'in ayrı ayrı şahıslar olmaları gerektiğini söylerler. Sünen sahibi Nesâî "Zülyedeyn'de, Züşşimaleyn de elHırbâk'ın lakabıdır" diyerek bunların aynı kişi olduklarını söylemiş, Buhârî şârihi Aynî, Nesâî'nin bu iddiasını te'yid için birçok delil ileri sürmüştür. Aynî, hadisde bahsedilen hâdisenin, aslında Bedir gazasından önce olduğunu Ebû Hüreyre'nin, "Resûlullah bize namaz kıldırdı" sözünün "Resûlullah biz müslümanlara namaz kıldırdı" manasına kullanıldığını söylemiş ve bu tür ifadelerin arapçada çok rastlandığını göstermek için birçok lügavî delilleri sıralamıştır.

Zulyedeyn'in; "Ya Resulullah', namaz kısaltıldı mı? yoksa unuttun mu?" sorusuna Hz. Peygamber, "hayır ne unuttum ne de kısaltıldı" karşılığını vermiş, bunun üzerine Zülyedeyn: "Hayır, ya Resulallah, öyleyse unuttun" demiştir. Zulyedeyn'in bu sözü, Hz. Peygamber için şer'i meselelerde yanılmanın caiz olduğuna delil gösterilmiştir. İbn Dakik el-İyd, "bu,

ulemanın tamamının görüşüdür. İbn Mes'ud'un Resûlullah'dan rivayet ettiği, "ben de ancak bir beşerim sizin unuttuğunuz gibi ben de unuturum" hadisi de buna delildir” der.

Bazı âlimler ise Hz. Peygamber'e sehv isnad etmenin caiz olmadığını onun bile bile unutur göründüğünü söylerler. Ancak bu görüş zayıf görülmüştür. Efendimiz için sehvin caiz olduğu görüşünde olanlar bu yanılmanın yerleşip kalmadığını, aksine bazan hadisenin hemen akabinde bazan da daha sonra geleceğin kendisine beyân edildiğini söylerler.

Hz. Peygamber hakkında sehvi caiz görenler unutmaya konu olan şey daha evvel zikredilsin veya edilmesin nisyanla sehvin aynı mânâya geldiğini kabul ederler.

Sehvi daha evvel zikredilmeyen; nisyânı ise, zikri mutlaka geçmiş olanlar için kullananlar ise, sözle tebliği gerekenlerde sehvi Hz. peygamber hakkında caiz görmezler. Fiilî meselelerde ise, caiz görürler. Bu görüş sahiplerine göre, ister sözle ister fiille ilgili olsun tebliğle ilgili konuları tebliğ etmeden Önce Hz. Peygamber'in unutması caiz değildir. Tebliğ ettikten sonra unutabilir.

Hz. Peygamber Zülyedeyn'in doğru söyleyip söylemediğini anlamak için cemaate sormuş, onlar da evet manasına işarette bulunmuşlardır.

Hanefîler bu hadîse ve İbn Mes'ud'Ia Zeyd b. Erkam'ın rivayet ettikleri hadislere bakarak namazda sadece ima ve işaretin caiz, bilmeyerek ve unutarak konuşmanın namazı bozacağı görüşüne sahib olmuşlardır. Nevevî, "namazda olduğunu unutan yahut kendini namazdan çıkmış bilen kem sinin konuşması, namazı bozmaz*' der. Bu, cumhur-ı ulemânın, bu meyânda Şafiî, Mâlik ve Ahmed b. Hanbel'in görüşüdür. Bunun namazı iptal ettiğini yukarıda da işaret edildiği gibi sadece Hanefîler ve bir rivayetinde es-Sevrî söylemiştir. Hanefîler, bu hadisin yukarıda işaret edilen "namazda selâmı iade" babındaki İbn Mes'ud hadisi ve "Namazda konuşmanın yasak oluşu" babındaki Zeyd b. Erkam hadisleri ile neshedildiğini söylerler.

Hz. Peygamber, ashabın Zülyedeyn'in sözünü tasdik ettiğini görünce, kalkıp iki rekat daha kılmış ve selâm vermiş, daha sonra da iki defa secde etmiştir. Bu, Sehv Secdesinde selâmın secdeden evvel verilmesinin gerekli olduğunu gösterir. Sahabîlerden Sa'd b. Ebî Vakkas, Ammâr b. Yâsir, İbn Mes'ud, İmrân b. Husayn, Enes ve Muğîre b. Şu'be, tabiinden Ebû Seleme b. Abdirrahman, Hasan el-Basri, en-Nehaî, Ömer b. Abdilaziz, Abdurrahman b. Ebi Leylâ ve Sâib gibi şahsiyetler, bugün mensubu bulunan mezheb-

lerden de Hanefîler bu görüştedirler. Müslim, Nesâî, İbn Mâce, Tirmizî, Ahmed ve Ebû Davud'un (1018. hadis) rivayet ettikleri İmrân b. Husayn hadisi de bu görüşe delildir. Çünkü işaret edilen hadiste, "Sonra selâm verdi, sonra iki defa secde yaptı, sonra yine selâm verdi" denilmektedir.

Sahâbilerden Ebû Said el-Hudrî, İbn Abbâs ve Muâviye, Tirmizî'nin nakline göre Ebû Hureyre, Tabiûndan Mekhûl, İbn Ebî Zi'b, Evzâî, Leys b. Sa'd; Mezheb imamlarından da ikinci kavlinde Şafiî'ye göre sehv secdesi selâmdan önce yapılır. Bunların delilleri de Buhârî'nin Abdullah b. Buhayne'den, Müslim ve Ahmed'in Ebû Said el-Hudrî'den rivayet ettikleri, sehv secdesinin selâmdan önce yapılmasına işaret eden hadislerdir.

Bazı âlimler de "secde namazdaki bir ziyâdeden dolayı yapılıyorsa, selâmdan sonra; bir noksandan dolayı olursa, selâmdan önce yapılır" derler. İmam Mâlik bu görüşün sahiplerindendir. Ahmed b. Hanbel ve Şâfiîlerden Süleyman b. Dâvûd, "Resûhıllah'ın selâmdan evvel secde ettiğini gösteren haberlerdeki yanılmalardan dolayı selamdan evvel, sonra secde ettiğini bildiren yanılmalarda da selâmdan sonra secde edilir" demişlerdir. Bunlara göre hakkında hadis olmayan yanılmalarda secde selâmdan önce yapılır.

Kadı İyaz bu ihtilâfların, efdali bulma anlamında olduğunu, caiz olma yönünden ise, selâmdan önce secde etmekle sonra secde etmek arasında fark olmadığını söyler.

Üzerinde durduğumuz hadis ve açıklama esnasında işaret ettiğimiz haberler, Hz. Peygamberimizin namaz kılarken yanılıp sehv secdesi yaptığını ve bunun birden fazla olduğunu gösterir. Ulemânın tesbitine göre Hz. Peygamber namazdaki bir sehvden dolayı beş defa secde yapmıştır. Bunlar:

1. Buhârî'deki İbn Buhayne hadisinde görüldüğü gibi iki rekat kıldıktan sonra teşehhüdsüz üçüncü rekata kalktıklarından dolayı,

2. Üzerinde durduğumuz Zülyedeyn hadisinde bildirildiğine göre iki rekatten sonra selâm verdiklerinden,

3. İmrân b. Husayn hadisinden anlaşıldığj üzere, üçüncü rekatten sonra selâm verdiği için,

4. İbn Mes'ud hadisinde bildirildiğine göre, beş rekât kıldıkları için,

5. Ebu Said el-Hudrî hadisinde vârid olduğuna göre, şekkten dolayı. Açıklamakta olduğumuz hadis-i şeriften Hz. Peygamberin dört rekatîi bir namazın ikinci rekatından sonra selam verip bir müddet bekledikten, yerinden ayrıldıktan hatta konuştuktan sonra namazın kalanını kıldırdığını

öğrenmiş bulunuyoruz. Bu konunun mezheplerdeki durumu şöylece özetlenebilir:

İmam Şafii'den iki görüş nakledilmiştir. Bunlardan esah olanına göre namaza devam sahihtir. Ancak İmam Şafiî'nin namaz bâtıl olduğuna dair olan içtihadı da Şâfiîler arasında meşhurdur.

İmam Mâlik, abdest bozulmadıkça zaman ve fâsüa ne kadar uzun olursa olsun, namaza devam etmenin caiz olduğu görüşündedir.

İmam-ı Azain'a ve talebelerine göre ise, imam sehven iki rekatta selâm verirse, bulunduğu yerde yüzünü kıbleden çevirmedikçe ve insan kelâmı konuşmadıkça namazının kalanım edâ edebilir. Mescidin tamamı namaz mahalli olduğu için tek mekân hükmündedir. Dolayısıyla imam konuşmadığı müddetçe yönünü kıbleden çevirmiş de olsa, namazına devam etmesi, caizdir. Fakat camiden çıktıktan sonra yanıldığını hatırlarsa artık devam edemez. Yeni baştan kılmalıdır. Bu unutmanın camide değil de kırda olması halinde özel bazı hükümler vardır. İlgi duyanlar bu mesele için fıkıh kitablanna müracaat etmelidirler.

Görülüyor ki sehv konusunda Hanefîlerin içtihadı, diğer mezheplere nisbetle daha katıdır. Fakat bu namazda olması gereken huşu ve huzu'a daha uygundur. Haneffler biraz önce de temas edildiği gibi Zülyedeyn hadisinde sözkonusu edilen hadisenin namazda konuşmapın mubah olduğu bir zamana rastladığını, bilâhere bunun neshedildiğini söylerler. Bunlara göre, Sehv secdesi, yanılarak vacibi (tamamen) terk veya te'hir ve farzı te'hir etmekten dolayı yapılır. Bu vacibtir Hangi hareketlerden dolayı sehv secdesinin gerektiği konusu hayli geniştir. Bunun yeri de fıkıh ve ilmihal kitaplarıdır.[467]

Bazı Hükümler

1. Hareketlerinde Peygamberlerin sehvetmeleri caizdir.

2. Sehv secdesinden önce, selam verilir.

3. Namaza dahil olmayan bazı hareketler namazda sehven yapılacak olursa, namaz bozulmaz..(Bu konuda Hanefîlerin görüşünün farklı olduğuna yukarıda işaret edilmiştir.)

4. Namaz tamamlanmadan önce sehven selâm verilirse, namazın geri kalanını önceki kılınan üzerine bina etmek caizdir.

5. Sehv secdesi meşrudur.

6. Sehv için iki defa secde yapılır ve bu secdede tekbir alınır.[468]

1009. ...(Önceki hadisi) Abdullah b. Mesleme, Malik'den; Malik Eyyûb'dan o da Muhammed'den, Muhammed'in (önceki hadisteki) isnadıyla rivayet etmişlerdir. Ancak Hammâd'ın (bundan önceki) hadisi daha tamdır.

Mâlik (bu rivayette): (Önceki hadisteki) "Bize" sözünü söylemeden "ResûluUah (s.a.) namaz kıldırdı" dedi. "İşaret ettiler" sözünü "insanlar evet dediler" şeklinde ifade etti. Mâlik (rivayetine) şöyle devam etti: "Sonra ResûluUah (başını) kaldırdı" (dedi, fakat)-"tekbir aldı" demedi- sonra (sehv için) tekbir aldı ve diğer secdeleri gibi veya onlardan daha uzun secde etti ve başım kaldırdı.

(Mâlik'in) hadisi (bu şekilde) tamamlandı. Bundan sonrasını zikretmedi. (Önceki rivayetteki) ... "işaret ettiler" sözünü Hammâd b. Zeyd'den başkası söylemedi.[469]

Ebû Dâvud dedi ki: sözünden evvelki) "tekbir aldı" ve "(Resûlullah yerine) döndü" sözlerini bu hadisin râvilerinden (Hammad'dan başka) hiç biri söylememiştir.[470]

Açıklama

Görüldüğü gibi bu rivayetle önceki arasında fazla bir faik yoktur. Müellif önceki rivayeti Muhammed b. Ubeyd vasıtasıyla Hammad'dan o da Eyyûb'tan almıştı. Bunu ise Abdullah b. Mesle me vasıtasıyla Mâlik'ten o da Eyyûb'tan almıştır. Yani sened fcyyûb'la birleşmektedir. Bundan evvelki râvîler her iki rivayette de aynıda. Ancak rivayetler arasında bazı küçük farklar vardır. Bunlar:

1. Önceki rivayette "Resûlullah bize Aşîy (oğle veya ikindi) namazlarından birini kaldırdı" denildiği halde bunda sözü zikredilmeksizin "Resûlullah aşiy namazlarmdan birini kıldırdı" denilmektedir.

2. Önceki rivayette Hz. Peygamberin “Zülyedeyn doğru mu söyledi?*' sozune cevab olarak "işaret ettiler" denilmişken burada "insanlar, evet dediler" cümlesi yer almıştır.

3. Önceki rivayette birinci ve ikinci kelimelerinden sonra kelimesi zikredilmiş fakat bunda yer almamıştır.

4. Yine öncekinde "Muhammed, yanılmada secde yaptı mı?" denildi." şeklinde başlayan soru ve cevabı yer almıştır. Bunda ise bu ilâve yoktur.

İşte Ebû Dâvûd bu farklara işaret etmek için bu rivayeti de kitabına almıştır.[471]

1010. ...Bize Müsedded rivayet etti. (Dedi ki) bize Bişr yani İbn el-Mufaddal rivayet etti. (Dedi ki) bize Seleme yani İbn Alkame, Mu-hammed vasıtasıyle Ebû Hureyre'den, Ebü Hureyre'nin söylediğini haber verdi.

Resûlullah (s.a.) bize namaz kıldırdı... (diye başlayıp) "İmran b. Husayn'ın; "Sonra selam verdi" dediği bana haber verildi" cümlesinin sonuna kadar, tamamen Hammâd'ın (bir evvelki) hadisinin manasını (nakletti).

Seleme (devamla) dedi ki: "(Muhammed b. Sîrîn'e) teşehhüd de (zikredildi) mi?" dedim.

Teşehhüd hakkında birşey işitmedim ama bana teşehhüdde bulunmuş olması daha uygun geliyor, dedi.

Seleme (Hammâd'ın hadisinde zikredilen) "Resûlullah ona Zülyedeyn adını takmıştı" "işaret ettiler" ve (Resûlullah'in yüzünde) hiddet (vardı)" ifadelerini zikretmedi.

Hammâd'ın (1008 no'daki) Eyyûb'dan rivayet ettiği hadisi bundan daha tamdır.[472]

Açıklama

Bu rivayet de öncekilerin aynıdır. Fakat sonundaki Seleme'nin Muhammed b. Sîrîn'e sorduğu soru ve aldığı cevap sadece bu rivayette görülmektedir.[473]

1011. ...Bize Ali b. Nasr haber verdi, ona Süleyman b. Harb haber vermiş, Süleyman'a da Eyyüb'dan naklen Hammad b. Zeyd haber vermiş, o da Hişâm'dan, Hişam Yahya b. Atik vasıtasıyla İbn Avn'dan, İbn Avn, Muhammed'den o da Ebû Hureyre'den, Ebû Hureyre, Resulullah'dan Zülyedeyn hâdisesini rivayet etmiş ve (bu rivayette) "Resûlullah tekbir aldı ve secde etti" denilmiştir.

(Râvi) Hişâm, -yani İbn Hassan- "(Sehv secdesi için) tekbir aldı, sonra tekrar tekbir aldı ve secde etti" dedi.

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadisi aynı şekilde Hubeyb b. eş-Şehîd, Humeyd, Yûnus ve Âsim el-Ahvel, Muhammed'den o da Ebû Hureyre'den rivayet etmiştir. Bunlardan hiç birisi kHammâd b. Zeyd'in Hişâm'dan naklen söylediği, "Resûtullah (sehv secdesi için başlama) tekbir(i) aldı. Sonra tekbir aldı ve secde etti" sözlerini zikretmemişlerdir.

Yine Hammâd b. Seleme ve Ebû Bekir b. Ayyaş bu hadisi Hişâm'dan rivayet etmişler ve Hammâd b. Zeyd'in ondan naklen söylediği, "tekbir aldı, sonra yine tekbir aldı" sözünü söylememiştir.[474]

Açıklama

Müellifin bu rivayeti kitabına almaktaki maksadı şudur: Raviler ilk secdenin tekbirinden evvel sehv secdesi için tekbir alınıp alınmayacağında ihtilâf etmişlerdir. Bu ihtilâfın hülâsası şöyledir: Bu hadisi Hammâd, Eyyûb ve Yahya b. Avn'den; Hubeyb b. eş-Şehid, Humeyd, Yunus ve Asım el-Ahvel de Muhammed b. Sîrîn'den nakletmişler ve hiç birisi sehv secdesi için bir başlama tekbirini anmamışlardır. Hadisi Hişâm b. Hassân'dan rivayet edenlerden Ebû Bekir b. İyâs, ve Hammâd b. Seleme de bu tekbiri zikretmedikleri halde Hammâd b. Zeyd zikretmiştir. İşte müellif bu farklılıklara işaret etmek için bu rivayeti kitabına almıştır.[475]

1012. ...Muhammed b. Yahya b. Fâris -Muhammed b. Kesir- Ev-zâî, -Zühri,- Said b. el-Müseyyeb -Ebu Seleme- Ubeydullah b. Abdullah senediyle gelen bir rivayette Ebû Hureyre (bu babtaki hadislerde haber verilen) hâdiseyi nakledip "Allah kendisine kesin olarak bildirinceye kadar Resûlullah sehiv secdelerini yapmadı" demiştir.[476]

Açıklama

Bu rivayetin getirilmesindeki maksat, Ebû Hureyre'nin söylediği sözdür. Cenab-ı Hakk'ın Resulüne kesin olarak bildirmesi ya vahy yoluyla ya da hatırlatma ile olurdu. Bu ifadeden anlaşıldığına göre Hz. Peygamber namazda yanıldığını tam olarak anlamadıkça sehv secdesi yapmazdı. Ebû

Hureyre de bunu ya Hz. Peygamber'in bildirmesinden yahut da hadisenin oluş tarzından anlıyordu.[477]

1013. ...Ebû Bekr b. Süleyman b. Ebî Hasme, Rasûlullah'ın bu (bab'da zikredilen) sehv hadisesini, İbn Şihâb'a haber vermiş ve şunları eklemiştir:

Bana ulaştığına göre, Rasûlullah; şüphe edildiğinde yapılan iki secdeyi, insanlar bu konuda kendisine iyice hatırlatıncaya kadar yapmazdı.[478]

İbn Şihâb dedi ki: Bu haberi Said b. Müseyyeb Ebû Hüreyre'den naklen bana bildirdi. Ayrıca Ebû Seleme b. Abdirrahmân, Ebû Bekir b. el-Hâris, İbn Hişam ve Ubeydullah b. Abdullah da bana haber verdiler.

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu haberi Yahya b. Ebî Kesîr ve îmrân b. EbîEnes, Ebû Seleme b. Abdirrahman'dan (Ala b. Abdurrahman babasından hepsi) [479] de Ebû Hüreyre'den bu hadiseyi nakletmiş Resulullah'ın iki defa secde ettiğini söylememiştir.

Yine Ebû Dâvud dedi ki: Bu hadisi Zübeydî, Zührî'den, Zührî de Ebû Bekr b. Süleyman b. Ebû Hasme'den rivayet edip "sehv secdelerini yapmadı" demiştir.[480]

Açıklama

Bu rivayette Hz. Peygamberin, insanlar kendisine iki rekat kılındığını hatırlatıncaya kadar sehv secdesi yapmadığı ifâde edilmektedir. Bu rivayet, bir önceki rivayetle birleştirilince Hz. Peygamberin sadece cemaatin hatırlatması ile iktifa etmediği, aksine Cenab-ı Hakk'ın kendisine tam bir bilgi verinceye kadar secde etmediği anlaşılmaktadır.

Rivayetin peşinde İbn Şihâb'dan nakledilenler de esas rivayetteki sözleri takviye etmektedir. Zaten buraya alınmasındaki maksat da budur.

Ebû Davud'un en sona aldığı talikler ise, Hz. Peygamber'in secde etmediğine delâlet etmektedir. Bu, Zührî'den yapılan rivayetlerin muzdarib olduğunu gösterir. Çünkü bazılarında Hz. Peygamber'in secde ettiği beyân edilmişken, bazılarında secdeden hiç bahsedilmemiş bazılarında ise, açıkça secde etmediği söylenmiştir. Dolayısıyla Zuhrî'nin yaptığı rivayet delil olmaya elverişli değildir.

İbn Abdilber Zülyedeyn kıssasında hiç bir âlimin Zührî'den yapılan rivayete değer vermediklerini, onu terk ettiklerini söyler.[481]

1014. ...Ebû Seleme b. Abdirrahman'ın Ebû Hureyre (r.a.)'den rivayet ettiğine göre; Peygamber (s.a.) öğle namazını kıldırıp iki re-katte selâm vermiş. Kendisine:

Namaz kısaltıldı mı? denilince, iki rekat daha namaz kılmış, sonra da iki defa secde etmiştir.[482]

Açıklama

Bu rivayette öncekilerden farklı olarak, Hz. Peygambere "namaz kısaltıldı mı?" diye soran zatın kim olduğu belirtilmiştir. Bir de daha Önemli olarak önceki rivayetlerde Hz. Peygamber'in öğlende mi yoksa ikindide mi yanılıp secde ettiği şüphe ile ifâde edildiği halde, bu rivayette söz konusu namazın öğle namazı olduğu açıkça ifâde edilmektedir. Bu rivayetin yardımıyla önceki rivayetlerde râvinin şek ettiği namazın öğle namazı olduğu ortaya çıkmış olmaktadır.[483]

1015. ...Sa'îd el-Makburî'nin Ebû Hureyre (r.a.)'den rivayet ettiğine göre:

Peygamber (s.a.) (dört rekatlı) bir farz namazın ikinci rekatından (sonra namazdan) ayrıldı. Bir adam kendisine:

Ya Resûlallah, namaz kısaltıldı mı, yoksa unuttun mu? dedi. Efendimiz:

"Bunlardan hiç biri olmadı" buyurdu. Bunun üzerine cemaat:

Bunu yaptın (namazı eksik kıldın) ya Resûlallah! dediler.

Bu sefer Hz. Peygamber diğer iki rekâtı de kılıp (namazdan) ayrıldı ve sehv secdelerini yapmadı.

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadiseyi Dâvûd b. Husayn îbn Ebt Ahmed'in azatlısı Ebû Süfyân'dan; o da Ebû Hureyre vasıtasıyla Resûluîîah'tan rivayet etmiştir. Ebû Hureyre rivayetinde: "Sonra selâmdan sonra oturduğu yerden iki defa secde yaptı" demiştir.[484]

Açıklama

Bu rivayetin ilk bölümünde Hz. Peygamber'in yanılmadan dolayı secde etmediği bildirilmektedir. Bu, konuya ait Ebû Hureyre'den yapılan

rivayetlerin büyük çoğunluğuna zıttır. Ancak bu rivayetin senedinde Şebâbe b. Sevvâr olduğu için zayıftır, diğer rivayetlere muarız olamaz.

Rivayetin sonundaki Ebû Davud'un talikinde ise secde ettiği bildirilmektedir. Bu talik, Müslim ve Nesâî tarafından, Kuteybe b. Saîd, Mâlik b. Enes ve Dâvûd b. el-Husayn ve Ebû Süfyân senedi ile rivayet edilmiştir. Bu rivayetlerde Hz. Peygamberin kıldırdığı namazın ikindi namazı olduğu beyân edilmekte ve yanıldığını kendisine hatırlatan kişinin Zülyedeyn olduğu belirtilmektedir.

Daha önceki bir hadiste Hz. Peygamberin yanıldığı namazın öğle namazı olduğu ifâde edildiği halde burada ikindi namazı olduğu söylenmektedir. Bu ihtilâfa sebeb ya râvilerden birinin yanlış zabtıdır, ya da olay iki defa vaki olmuştur.[485]

1016. ...Damdam b. Cevs el-Hiffânî, bu haberi Ebu Hüreyre'den şöylece rivayet etmiştir:

"Resulullah bilâhare selâm verdikten sonra sehv secdelerini yaptı."[486]

1017. ...îbn Ömer'den; demiştir ki: Resulullah (s.a.) bize (dört rekatlı bir) namaz kıldırıp iki rekatta selâm verdi...

(Ebû Usâme bundan sonra) îbn Sîrîn'in Ebû Hüreyre'den yaptığı rivayetin benzerini zikretti.[487] (İbn Ömer rivayetinin sonunda da) "Resulullah sonra selam verdi, sonra da sehv secdelerini yaptı" dedi.[488]

1018. ...İmrân b. Husayn (r.a.)'den; demiştir ki: Resûlullah (s.a.) ikindi namazının üç rekatında selâm verdi. Sonra -Mesleme'den rivayet edildiğine göre- (hanımlarının) odalarına girdi.[489] (Bunun üzerine elleri uzun olan ve el-Hırbâk denilen bir adam kalkıp):

Namaz kısaltıldı mı? Ya Resûlullah, dedi. Bu söze karşılık Resûlullah eteğini çekerek kızgın bir halde çıkıp:

"Doğru mu söyledi?" dedi. Ashâb:

Evet, dediler. Resûlullah (s.a.) da (kalan) bu rekatı kıldırdı. Sonra selâm verdi. Onun iki secdesini yaptı sonra (tekrar) selâm verdi.[490]

Açıklama

İlk bakışta bu hadisle önceki hadisler arasında bir tezat olduğu zannedilmektedir.Zira önceki Ebû Hureyre rivayetlerinde Hz.Peygamber'in iki rekâtta selâm verdiği belirtildiği halde bu hadiste üç rekâtta selâm verdiği belirtildiği halde bu hadiste üç rekâtta selâm verdiği bildirilmektedir. Ancak bu hadisler arasında tezat yoktur. Çünkü belirtilen olayların birbirinden ayrı olması kuvvetle muhtemeldir.Hadislerin râvîlerinin ayrı ayrı zatlar oluşuna ilâveten birisinde Hz. Peygamberin selamı verince mescidin kıble tarafındaki bir ağacın yanına gittiği söylenirken, diğerinde odalara girdiğinden bahsedilmesi bu ihtimali kuvvetlendirmektedir. Her iki hadiste de keyfiyeti Hz. Peygambere söyleyen zâtın Zulyedeyn oluşu olayın tek olmasını gerektirmez. Her iki seferinde de Zulyedeyn'in mescidde olup da yanılmayı efendimize hatırlatması olmayacak bir şey değildir.

İbn Hacer her seferinde Zulyedeyn'in ortaya çıkışına bakarak hâdisenin ayrı ayrı olabileceğini pek uygun bulmamış, İbn Ömer'in hadisindeki üçüncü rekattan maksadın üçüncü rekatın başı olduğunu söyleyenlerin görüşünün daha isabetli olduğunu kabul etmiştir. Buna göre Hz. Peygamber'in hücrelere girdiğini söyleyen İbn Ömer, mescidin kıblesindeki ağaca doğru yürüyen Resülullah'ın, hanımlarının hücrelerine girdiğini zannetmiştir.

İbn Huzeyme hadisenin birden fazla olduğunu söylemiş, Şevkânî de "doğrusu olayın birden fazla olduğunu söyleyen İbn Huzeyme ve ona tabi olanların sözüdür" demiştir.[491]

189 - 190. Musallî Namazı Beş Rekat Kılarsa?

1019. ...Abdullah b. Mes'ud (r.a.)'den; demiştir ki: Resulullah (s.a.) bize öğle namazını beş rekat olarak kıldırdı. Kendisine:

Namazda bir artma mı oldu? denildi. "Bu da ne demek?" buyurdu. (Birisi:)

Beş rek'at kıl(dır)dın, dedi.

Bunun üzerine Resûlullah selam verdikten sonra iki defa daha secde yaptı.[492]

Açıklama

Hadis-i şerifte sehv secdesinin selâmdan sonra olduğuna işaret vardır.Bu, secdenin selâmdan sonra olduğunu söyleyenlerin delilleri arasındadır. Aksi görüşte olanlar Resûlullah, fazla kıldığına ancak selâm verdikten sonra muttalî olduğu için, hadisin aleyhlerine delil olamayacağını söylerler.

Sahâbîlerin, fazla rekata kalkan Resûlullah'a ilk anda hatırlatmayışlannın sebebi, nesh ihtimalinin mevcudiyetidir. Ashâb, Hz. peygamber beşinci rekate kalkınca namazın beş rekate çıktığını zannetmişlerdir.

Hadis-i şerif, namazına unutarak bir rekât ilâve edenin namazının bâtıl olmadığına delildir. Nevevî, Mâlik, Şafiî, Ahmed ve selefle halefin cumhurunun bu görüşte olduğunu söyler. Nevevî'nin bildirdiğine göre Şafiî mezhebinde bir kimse fazla kıldığını selâm verdikten hemen sonra hatırlarsa namazı sahihtir, sehv secdesi yapar. Selâmla hatırlatış arası uzayacak olursa esah olana göre secde yapmaz. Selâmdan evvel hatırlama durumunda ise, ister kıyamda, ister rükû'da, isterse sücûdda nerede hatırlarsa hatırlasın oturur, ettehiyyatü'yü okur, Sehv secdesi yapar ve selâm verir.

Mâlikîlere göre fazlalığı selâmdan sonra hatırladığı takdirde ara uzamış da olsa secde yapar.

Hanefî mezhebinde konu oldukça tafsilatlıdır. Bir kimse dördüncü rekatten sonra oturmadan beşincisine kalkar ve beşincinin secdesini yapmadan bu fazlalığı hatırlarsa, hangi halde olursa olsun hemen oturur,

ettehiyyâtü'yü okur, selâm verip sehv secdesi yapar. Beşinci rekâtı secde ile kayıtladıktan sonra hatırlarsa farzı bâtıl olmuştur. Tek rekatli nafile olmayacağı için namazı altı rekate tamamlar ve bu namazı nafile olur. Dördüncü, rekatten sonra oturur da selâm vermeden unutarak beşinci rekati secde ile kayıtlamadan önce hatırlarsa, oturur ve sehv secdesi yapar. Beşinci rekat için secde yaptıktan sonra hatırlarsa namazı tamamdır. Çünkü son ka'deyi yapmıştır. Ancak kalkar bir rekat daha kılar. Bu son iki rekat da nafile olur. Bu yanılmanın ikindi namazında olması halinde altıncı rekate kalkılıp kal-kılmayacağı konusu ihtilaflıdır. Bazı âlimler ikindiden sonra nafile kılmak mekruh olduğu için altıncı kılınmaz derken, bazıları da bu fazlalıktan asıl maksat nafile kılmak olmadığı için altıncı rekate kalkmanın caiz olduğunu söylerler. Esah olan da budur. Sabah namazının ikinci rekatinden sonra oturulur da üçüncü rekate kalkılır ve üçüncü rekatın secdesi yapılırsa, dördüncü rekât ilâve edilmez. Çünkü sabah namazından sonra nafile kılmak mekruhtur. İkinci rekatten sonra hiç oturmadan üçüncüye kalkar ve üçüncünün secdesini yaparsa yine dörde tamamlamaz. Çünkü sabah namazının farzından önce iki rekatten başka sünnet kılmak mekruhtur.

Nevevî ve Şevkânî, bu hadisin Hanefîlerin görüşlerini reddettiğini, çünkü Hz. Peygamberin beşinci rekatten ka'deye dönmediğini ve bu rekatı kıldıktan sonra selâm verdiğini, ayağa kalkmadığını söylerler. Ancak bu hadis dördüncü rekatten sonra oturmadan beşinciye kalkıp secdesini yapanın namazının fasit olmadığına delâlet etmez. Çünkü burada Resûlullah'ın dördüncü rekatte oturmadığına dair bir işaret yoktur. Dolayısıyla Hz. Peygamber'in dördüncü rekatten sonra oturup da ayağa kalkmış olması mümkündür. Altıncı rekate kalkmaması da Hanefîlerin aleyhine değildir. Çünkü bunlara göre de altıncıya kalkmak şart değildir. Kalkılırsa iyi olur.

Buraya kadar anlatılanlar fazla olarak bir rekat kılındıktan sonra ziyâdenin hatırlanması ile ilgilidir. Hatırlama fazla kılınan birinci rekatte değil de daha sonra olduğu takdirde ne şekilde hareket edileceği âlimler arasında ihtilaflıdır. Hanefîlere göre beşinci rekatin secdesi yapıldıktan sonra namazın fasit olacağı "yukarıda belirilmişti. Durum burada da aynıdır.

Şâfiîlere göre unutarak olduktan sonra ilâve ne kadar olursa olsun, namaz fasit olmaz.

Mâlikîler de iki rekatli namazlarda ziyâde ikiyi; üç dört rekatlılarda de dördü bulursa, namazı fasit olur. Daha az olursa, fasit olmaz, derler.[493]

Bazı Hükümler

1. Namazda peygamberin de yanılması caizdir.

2. Dört rekatli bir namazda beşinci rekate kalkılırsa sonunda sehv secdesi yapılır. (Konunun tafsilatı yukarıda verilmiştir).

3. Namazda imam yanıldığı takdirde cemaat kendisine hatırlatmalıdır.[494]

1020. ...Abdullah (b. Mes'ud)'dan; demiştir ki; Resûlullah (s.a.) bize namaz kıldırdı. -İbrahim: "Fazla mı kıldı eksik mi, bilmiyorum" der-[495] Efendimiz selâm verince kendisine:

Ya Resûlullah! Namaz hakkında yeni bir hüküm mü? denildi. Efendimiz:

"Ne oldu ki?" diye sordu.

Şöyle şöyle kıldın, dediler.

Bunun üzerine Hz. Peygamber, ayağını (secde edecek şekilde) çevirip kıbleye döndü, iki defa secde yaptı, sonra selâm verdi. Namazı bitirince yüzünü bize döndürüp, şöyle buyurdu:

"Şüphesiz namazla ilgili yeni birşeyler olursa onu size haber veririm. Ama ben ancak bir beşerim, sizin unuttuğunuz gibi ben de unuturum. Bir şey unuttuğum zaman bana hatırlatınız. Sizden biri de namazında tereddüt ederse, doğruyu araştırıp ona göre tamamlasın. Sonra selâm versin. Daha sonra da iki defa secde yapsın."[496]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte de Hz. Peygamberin namazında yanıldığı ve bu yüzden sehv secdesi yaptığı bildirilmektedir. Ancak bu rivayette öncekinden farklı olarak Hz. Peygamberin yanılmasının hangi yönde olduğu tereddütle ifâde edilmiş ve Resulullah'ın "ashabına söylediği bazı beyânlar yer almıştır. Bu beyânlarda Hz. Peygamber kendisinin bir beşer olduğunu ve diğer insanlar gibi unutulabileceğini bildirmektedir.Hz.

Peygamber'in "ben sadece bir beşerim" buyurması, Resûlullah'ın beşer olduğunu inkâr edenleri red içindir. Yoksa bu diğer insanlardan hiç bir farkım yok, manasına değildir. Zira onun beşer olması özelliğinden başka Resul, Nebi, korkutucu, müjdeleyici gibi özelliklen de vardır. Hz. Peygamber'in unutması konusunda 1008 No'lu hadisin şerhinde açıklamada bulunulmuştur.

Resûlullah Efendimiz, kendisinin de bir beşer olduğunu ifâde ettikten sonra, cemaatten herhangi birinin namazı kaç rekat kıldığında tereddüt ettiği takdirde kendi kendine doğruyu araştırmasını daha sonra da sehv secdesi yapmasını emretmiştir. Bu araştırmanın hangi hallerde ve ne şekilde olduğu âlimler arasında ihtilaflıdır.

Şâfiîlere göre, bu konuda gâlib zanna itibar yoktur, kesin kanaat hâsıl olmalıdır.Çünkü namaz zimmette yakın ile sabittir, ancak yakın ile düşer. Sahih-i Müslim'deki rivayetlerin zahirinin ise, araştırmadan maksadın, zann-ı galib olduğuna delâlet ettiği söylenmektedir.

İmâm Mâlik ve Ahmed, araştırmanın, kendisine-birden fazla şüphe arız olanlara mahsus olduğunu söylerler. İmam Ahmed'den bir rivayette ise, araştırma imama mahsustur. Tek kılan kesin kanaatine göre namaz kılar.

İmam Ebû Hanife'ye göre şek ilk defa başa gelirse, namaz baştan yeniden kılınır. Fakat çok tekrarlanırsa, zann-ı galibe göre hareket edilir.

Kaç rekat kıldığında tereddüt eden bir kimsenin nasıl hareket edeceği, gelecek bâb'ta geniş olarak ele alınacaktır.

Hz. Peygamber, namazda yanılan bir kimsenin en doğruyu araştırdıktan sonra secde etmesini emretmesi, bu secdenin vâcib olmasını gerektirir. Çünkü emirde asi olan vücûba delâletidir.

Hanbelî ve Hanefîler bu esastan hareketle gerektiği takdirde sehv secdesinin vâcib olduğunu söylemişlerdir. Ancak bu secdenin terki halinde namazın sahih olup olmayacağından farklı görüştedirler.

Han belilere göre sehv secdesi yapması gereken birisi bunu bile bile terkederse, namazı bâtıl olur. Selâmdan sonra yapılması gerekense bâtıl olmaz. Unutarak terk ederse ara uzamadıkça secdeyi yapar. Selâmdan sonra secde etmeden yönünü kıbleden çevirir, konuşur, mescidden çıkar veya abdesti bozarsa secde yapamaz fakat namazı sahihtir.

Hanefîlere göre sehv secdesi vâcibtir. Terki günahı gerektirmekle beraber namaz sahihtir. Ancak günahtan kurtulmak için iade lâzımdır.

Şafiî ve Mâlikilerin meşhur görüşüne göre sehv secdesi sünnettir.[497]

Bazı Hükümler

1. Hz.Peygamberin unutması ve namazda yanılması caizdir.

2. Kıldığı rekât adedinde tereddüt eden kişi en doğru tarafı araştırmalıdır.

3. Muktedi, imamın yanılması halinde onu uyarmalıdır.

4. Zann-ı galible hareket edilse bile, sehv secdesi yapılmalıdır.

5. Sehv secdesi vâcibtir. (Malikî ve Şafiî'ye göre sünnettir).[498]

1021. ...A'meş, İbrahim'den, o Alkame'den, Alkame de Abdul-lah'dan önceki hadisi rivayet etmiş (ve şunu ilave etmişlerdir): Resûlullah (s.a.):

“Biriniz unutursa, iki defa secde yapsın" buyurdu. Sonra dönüp iki defa secde yaptı.

Ebû Dâvûd, A'meş'in hadisinin benzerini Husayn da rivayet etti, dedi.[499]

Açıklama

Bundan önceki rivayette İbrahim'den sonraki râvî Mansûr olduğu halde, bu rivayette A'meş'tir.Mansûr'un rivâyetindeki; "Biriniz tereddüt ederse doğruyu araştırsın" cümlesinin yerine, A'meş: "Biriniz unutursa, iki kere secde yapsın" cümlesini nakletmiştir. Mansûr'-Un rivayetinde Hz. Peygamber'in önce sehv secdesini yapıp sonra konuştuğu bildirildiği halde A'meş'in nakli Hz. Peygamber'in secde yapmadan evvel konuştuğuna delâlet eder. Ebû Dâvûd, A'meş'in sözünü takviye için Husayn'-m rivayetine de işaret etmiştir. Hemen bundan sonra gelecek olan İbrahim b. Suveyd'in rivayeti ise, konuşmanın secdeden sonra olduğunu gösteren Mansûr'un rivayetine uygundur.

Görüldüğü gibi bu konudaki hadisler muhteliftir. Bazı hadisler Hz. Peygamber'in konuşmasının selâm vermeden evvel olduğunu gösterir. Müslim'in Esved tarikiyle Abdullah'dan ve Nesâî'nin Ebû Bekr en-Nehşelî'den naklettikleri hadisler de bu istikâmettedir.

Mansûr ve İbrahim b. Süveyd rivayetlerinden başka, Miisned'de ve Beyhakfnin Sünen'inde de konuşmanın secdeden sonra olduğuna işaret eden nakiller" vardır. Beyhakî bu görüşü tercih etmiştir.

Fakihlerin bir kısmı, Hz. Peygamberin secde etmeden evvel konuştuğuna işaret eden hadisleri görüşlerine delil almışlar, böylece bu konuda mezhepler arasında görüş ayrılıkları ortaya çıkmıştır. Bu görüşlere sehv secdesi babının ilk hadisi olan 1008 no Mu hadiste işaret edilmiştir. [500]

1022. ...İbrahim b. Süveyd'in Alkame'den rivayetine göre Abdullah (b.Mes'ûd) şöyle demiştir: "Resûlullah (s.a.) bize (dört rekatli bir namazı) beş rekat (olarak) kıldırdı. Namazdan ayrılınca cemaat aralarında fısıldaş(maya başla)dı. Hz. Peygamber:

"Ne oluyor size, ne var?" buyurdu.

Ya Resülallah namaz (rekâtleri) artırıldı mı? dediler, Resûlullah: "-Hayır" buyurdu.

Ama beş rekat kıldırdınız, dediler.

Bunun üzerine Hz. Peygamber (kıbleye) dönüp iki defa secde yaptı. Sonra selâm verdi. Sonra da:

"Ben ancak bir beşerim sizin unuttuğunuz gibi ben de unuturum" buyurdu.[501]

Açıklama

Bu rivayet, önceden de işaret edildiği gibi Hz. Peygamberin konuşmasının secdeden sonra olduğunu bildirir. Mansûr'un rivayetini te'ykl etmektedir. Bu hadis hüküm itibariyle bu babın diğer hadislerinden pek farklı değildir. Açıklaması için önceki hadislere müracaat edilebilir.[502]

1023. ...Muâviye b. Hudeyc'den rivayet edilmiştir ki; Peygamber (s.a.) bîr gün namazdan bir rekât daha varken, selâm verdi, (gitti). Bir adam kendisine yetişip;

Namazın bir rekatını unuttun, dedi.

Resûlullah dönüp mescide girdi. Bilâl'e emretti o da kaamet getirdi. Peygamber (s.a.) de cemaate bir rekat (daha) namaz kıldırdı. Bu durumu

insanlara haber verdim. Bana:

O adamı tanıyor musun? dediler.

Hayır (adını bilmem) ama görsem tanırım, dedim. (Bir ara) ona rastladım ve: "İşte o adam" dedim.

Bu Talha b. Ubeydullah'tır, dediler.[503]

Açıklama

Bu hadis, üzerinde durduğumuz konudaki diğer rivâyetlerdekine benzememektedir. Diğerlerinden farklı olarak bunda Hz. Peygamberin kalan rekatı kılacağı zaman kaamet ettirdiği bildirilmektedir. Bu kaametten maksat, durumu cemaate bildirmek olmalıdır. Gerçek kamet kastedilmişse bu hadisin mensûh olduğuna hükmedilir. Zira namaz esnasında kaametin namazı ifsâd ettiğinde icmâ’ vardır.

Ayrıca bu hadiste Hz. Peygamber'in eksik kılmadan dolayı sehv secdesi yaptığına dair herhangi bir İşaret yoktur. Bu konu Hz. Peygamber'in dört rekatlı farzları beş rekat kılması konusunda olduğu halde, müellifin bu hadisi niçin burada zikrettiğinin anlaşılması güçtür.[504]

190 - 191. "İki Rekat Mı Yoksa Üç Rekat Mi Kıldığında Tereddüt-Eden Kimse Şüphe Ettiğini Atar" Diyenler(İn Delilleri)

1024. ...Ebû Sa'îd el-Hudrî (r.a.)'den: demiştir ki: Peygamber (s.a.) şöyle buyurdu:

“Sizden bîri namazında (kaç rekat kıldığında) şüpheye düşerse, şüphe edileni atsın (kılınmamış kabul etsin) ve namazım kesin bildiğine (az olana) göre tamamlasın. Namazın tamam olduğuna kesin kanaati hasıl olunca da iki defa secde yapsın. Eğer (şüphelendiği ile birlikte) namazı tamam idiyse, (ilâve ettiği) rekat ve secdeler nafile olur.

Namazı noksan idiyse, (ilâve) rekat namazını tamamlayıcı, secdeler de şeytanı rezil edici olur..."

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadisi Hişâm b. Sa'd ve Muhammed b. Mutarrıf, Zeyd'den; Zeyd, Atâ b. Yesâr'dan; o da Ebû Saidel-Hudrî vasıtasıyle Hz.

Peygamber'den rivayet etmişlerdir. Ancak Ebû Halid'in (yukarıda metni verilen) rivayeti daha mükemmeldir."[505]

Açıklama

Hadisin zahiri, namazda bir rekatı kılıp kılmadığında şüphe eden kimsenin bu rekatı kılmamış kabul etmesini ve namazının geri kalan kısmını, kıldığım kesin olarak bildiği rekat üzere bina etmesini gerekli kılmaktadır. Buna göre meselâ, üç rekat mı, yoksa dört rekat mı kıldığında tereddüt eden bir kimse, kendisini üç rekat kılmış kabul edecek ve namazına bir rekat daha ilâve edip sonunda sehv secdesi yapacaktır. Bu rivayette şüphenin ilk defa ya da sık sık olması ve kanaatinin bir tarafa daha çok meyledip etmemesi konularında tafsilat yoktur.

Şâfillerin görüşü bu hadisin zahirinden anlaşıldığı şekildedir. Şüphe ister ilk defa başa gelsin, isterse sık sık tekrarlansın, şüpheye düşen kimsenin zannı ister bir tarafa meyletsin, isterse etmesin, netice değişmez. Namaz az kılınmış kabul edilir ve üzerine rek'at ilâve edilir. İmam Nevevî, Ebû Bekir, Hz. Ömer, îbn Mes'ûd, İbn Ömer, Said b. el-Müseyyeb, Atâ, Şureyh, Rabîa ve Mâlik'in de bu görüşte olduklarını söyler.

Mâli kil ere göre bir kimse günde bir defa da olsa her gün kıldığı rekat adedinde şüphe ederse, hatırındaki fazla adede itibar eder, namazın kalanını ona göre tamamlar ve sonunda sehv secdesi yapar. Böyle her gün tereddüde düşmüyorsa, daha az olan adede itibar etmelidir. Aksi halde namazı bâtıl olur.

Hanefîlere göre, rekat adedinde şüphe eden kimseye bu hal ilk defa arız olmuşsa, namazını iade eder. Evzaî, Şa'bî, İbn Abbâs, İbn Ömer ve İbn Amr'-ın da bu görüşte oldukları rivayet edilmektedir. Bunlar, Taberânî'nin el-Mü'cemu'l-Kebîr'de Ubâde b. Sâmit*ten rivayet ettiği şu hadise dayanırlar:

"Namazın kaç rekat kıldığını hatırlayamayan bir kimsenin ne yapacağı, Resûlullah (s.a.)'a soruldu. Hz. Peygamber: "Namazım iade etsin, (sonunda da) oturarak iki defa secde yapsın" buyurdu.

Yine Taberânî'nin Meymûne bint Sa'd'den rivayet ettiği ve aynı mânâyı ifade eden hadis de bu görüşün delillerindendir.

Bir kimseye namazdaki şüphe ilk defa değil de fazlaca arız olursa, kendi kendine araştırır. Kanaati ne tarafa meylederse, ona göre hareket edip namazını tamamlar. Namazı iadeye lüzum yoktur. Ancak sonunda sehv secdesi yapar. Bu görüş Hz. Peygamberdin şu hadisine dayanır: "Her kim namazında şüphe ederse doğrusunu araştırsın."

Kanaati bir tarafa yönelmezse, meselâ sabah namazını bir rekat mı yoksa iki rekat mı kıldığında şüphe eder de bir tarafı tercih edemezse, şüphesindeki az tarafa itibar eder. Misalimize göre, namazı bir rekat kılmış kabul eder. Ancak tereddüt ettiği rekatın sonunda oturup, et-tehiyyâtü'yü okur, sonra kalkar ve bir rekat daha kılıp sonunda sehv secdesi yapar. Hz. Peygamberden rivayet edilen şu hadis buna delâlet etmektedir: "Sizden biri namazında tereddüt eder de kaç rek'at (üç mü, yoksa dört mü) kıldığını bilemezse, namazını azı üzerine bina etsin."

Dört rek'atli bir namaza başlayan bir kimse kıldığı rekatin bir mi, yoksa iki mi olduğunda şüphe edip de bir tarafa karar veremezse kendisini bir rek'at kılmış kabul eder ve namazını buna göre tamamlar. Ancak iki rekat kılmış olma ihtimalini de göz önüne alarak bu tereddüt ettiği rekatten itibaren her rekatin sonunda oturur. Namazı bitirirken de sehv secdesi yapar.

tki rek'atli bir namazda iki rek'at mi yoksa üç rek'at mı; dört rek'atli bir namazda da dört rek'at mı yoksa beş rek'at mı kıldığında şüphe eden kimse oturur, tahiyyât okur selâm vermeden kalkıp bir rek'at daha kılar ve sonunda sehv secdesi yapar. Sonraki rek'ati ilâveye sebeb iki rekatli namaz üç, dört rek'atli olan da beş rek'at olmuşsa fazlalığın nafile olması içindir. Çünkü Hanefîlere göre tek rek'atli nafile olmaz.

Yukarıya aktardığımız rivayet ve görüşlerden anlaşılıyor ki âlimler teharri (araştırma) ve kesin olarak bilinen rekat üzerine bina konularında ihtilâf etmişlerdir. Hanefîler bunları ayrı ayrı şeyler kabul ederken, Şafiî, Dâvûd ve İbn Hazm bunların aynı şey olduğunu söylemişlerdir. Nevevî bunun cumhurun görüşü olduğunu nakleder. Ebû Hatim ve İbn Hibbân, Hanefîlerin görüşündedirler.

Şevkânî, bu mevzuda biribirine zıt gibi görünen hadisler arasında aslında ihtilâf olmadığını, ihtilâf gibi görünen noktaların değerlendirme hatası olduğunu söyler. Şevkânî'nin sözlerinin özeti şudur:

"Bana göre az rekat üzerine binayı, kesin bilinen üzerine binayı ve doğruyu araştırmayı ifâde eden hadisler arasında zıtlık yoktur. Çünkü teharri (araştırma) lügatta, doğruya en yakın olanını istemektir. Resûlullah

da bunu emretmiştir. Bir kimse araştırma ile tereddütten kurtulabilirse ne âla. Bu da ancak bir görüşün kesinlik kazanması ile mümkündür. Ama araştırma ile şekden kurtulamazsa, o zaman tereddüdünün az tarafına itibar edip namazı onun üzerine bina eder. Öyleyse bu konudaki hadisler biri birine zıt değil, birbirlerinin tamamlayıcısıdır."

Açıklamakta olduğumuz hadis, şu yönlerden Hanefî mezhebindeki bazı görüşlerin aleyhine delil gibi görünmektedir:

1. Bu hadiste Hz. Peygamber kıldığı rek'at adedinde şüphe eden kimsenin aza itibar edeceğini bildirmiş ve herhangi bir suretle kayıtlamamıştır. İlk bakışta bu, Hanefîlerin görüşüne aykırı görünüyorsa da, Hanefîler bu hadisi namazda şüphe edip de bir tarafa meyledememe hâline hamletmişlerdir.

2. Hz. Peygamber hadis-i şerifin devamında "namazı lamam idiyse, kıldığı rek'at ve secdeler nafile olur" buyurmaktadır. Bu ifâdeden kılınan bir rek'atten sonra yapılan secdelerin o rekati çiftleyeceği ve bu şekildeki nafilenin sahih olacağı anlaşılmaktadır. Hattâbî, "Bu hadiste dördüncü rek'atte oturduktan sonra beş rekat kılan bir kimsenin altıncı bir rekat ilâve etmesinin lüzumu görüşünde olanların mezheplerinin yanlışlığına delâlet vardır. Çünkü Hz. Peygamber, bu tek rekatı nafile saymış ve üzerine bir ilâve yapılmasını emretmemiştir" der. Hanefîler ise, "bu hadiste işaret edilen ilâve, eksiği tamamlamak içindir. Dolayısıyla sonradan kılınan fazladan bir rekat olduğuna delâlet etmez. Öyleyse bu hadis kılınan rek'atin beşinci rekat olduğu bilindiği takdirde altıncı rekatın kılınamayacağına delâlet etmez" derler.

Hz. Peygamber namazın ilâve edilen rekatla tamamlanmış olması hâlinde yapılan secdelerin şeytanı kızdırıp rezil edeceğini beyân etmiştir. Aslında bu terkibin tam karşılığı, "şeytanın burnunu yere sürtücü olur*' şeklindedir. Şeytan namaz kılanın zihnini meşgul edip onun yanılmasını, dolayısıyla namazının fasit olmasını ister. Kılınan namaz tam olunca, şeytanın emeği boşa gitmiş, burnu sürtülmüş ve rezil olmuş olur.

Ebû Davud'un, hadisin sonundaki taliki kitabına almaktaki maksadı, bu hadisin birçok senedle geldiğine işaret etmektir. Ancak bunlar içinde en açık ve mufassalı, üzerinde durduğumuz Ebû Hâlid'in rivayetidir.[506]

Bazı Hükümler

Hadis-i şerif namazında kıldığı rekat sayısında şüphe edip de bir tarafı tercih edemeyen kimsenin, tereddüdünün az tarafına itibar edip ona göre namazını tamamlayacağına ve sonunda sehv secdesi yapacağına işaret etmektedir.[507]

1025. ...İbn Abbâs'dan rivayet edildiğine göre, Peygamber (s.a.) sehv secdelerini "murğimeteyn" (burnu yere sürten, rezil eden) diye isimlendirmiştir.[508]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, yanılmadan dolayı yapılan secdelere sehv secdesi denildiği gibi "murğime" secdesi de denilebileceğini göstermektedir.[509]

1026. ...Atâ b. Yesâr (r.a.)'den rivayet edildiğine göre, Peygamber (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Sîzden biri namazında şüphe edip, üç rekât mı yoksa dört rekat mı kıldığım bilemezse bir rekât daha kılıp oturduğu halde, selâm vermeden önce iki defa secde yapsın. Eğer sonradan kıldığı rek'at, beşinci olursa, bu iki secde ile çiftlemiş olur. Eğer dördüncü olursa, secdeler şeytanı kızdırma ve alçak düşürme olur."[510]

Açıklama

Bu hadis-i şerif mürseldir. Yani sahâbî olan ravi zikredilmemiştir. Atâ, hadisi sanki bizzat Hz. Peygamber'den duymuş gibi rivayet etmiştir. Ancak hadisin mürsel oluşu, pek önemli değildir. Çünkü aşağı yukarı aynı manayı ifâde eden ve aynı hükümleri ihtiva eden bu babın ilk hadisi mevsûldur. Farklı olarak bu rivayette sehv secdelerinin selâmdan evvel yapılacağı bildirilmektedir. Bu secdenin yeri daha önce mufassalan beyân edilmiştir.[511]

1027. ...Zeyd b. Eslem'den Mâlik'in isnadı ile (Atâ b. Yesâr'dan) Resûlullah (s.a.)'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Sizden biri namazda şüphe edip de üç rekât kıldığı kanaatinde olursa, kalkıp secdeleri ile birlikte bir rekât daha kılsın,sonra oturup teşehhüdü okusun. Teşehhüdü bitirip de selâmdan başka bir şey kalmayınca, oturduğu yerde iki defa secde yapsın sonra da selâm versin."

(Yakub b. Abdurrahmân) bundan sonra Mâlik'in (bir evvelki) hadisinin mânâsını zikretti.[512]

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadisi bu şekliyle îbn Vehb Mâlik 'den; Hafs b. Meysere, Dâvûd b. Kays ve Hişâm b. Sa'd (de Zeyd b. Eslen; tarikiyle A tâ 'dan) rivayet etmişlerdir. A ncak Hişâm rivayetini Ebû Saîd el-HudrVye ulaştırmıştır.[513]

Açıklama

Görüldüğü gibi bu hadis de mürseldir. Bu iki hadis iki huşusu içine almaktadır. Bunlar;

1. Namaz kılan bir kimse önce şüphe etse sonra da üçüncü rekatta olduğunun kanaati üstün gelse ne yapmalıdır?

2. Şüphe edip de herhangi bir kanaate varamazsa ne. yapmalıdır?

Bu iki husustan ikincisi. Mâlik'in önceki rivayetinde mevcuttur. Bu yüzden müellif Yâkub'un rivayetinde birinci hususu zikretmiş, ikincisi Mâlik'in rivayetine havale etmiştir. Bu konunun izahı, bu babın ilk hadisinde yapıl-mistir.

Hadîsin zahirinden, daha sonra ortadan kalksa bile, mücerred şüphe ile sehv secdesinin gerekli olduğu anlaşılmaktadır.[514]

191-192.(Kıldığı Rek'at Adedinde Şüphe Eden) Zann-ı Galibine Göre Tamamlar Diyenlerin Delilleri)

1028. ...Ebû Ubeyde, babası Abdullah (b. Mes'ûd)'dan Peygamberimiz (s.a.)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Sen namazda iken üç rekat mı, yoksa dört rekat mı kıldığında şüphe ettiğin ve zann-ı galibin dört rekat kıldığın şeklinde olduğu zaman,

teşehhüde oturur sonra selâm vermeden oturduğun yerden iki defa secde yapar, sonra tekrar tehiyyâl okur ve selam ver(irsin)."

Ebû Dâvud dedi ki: Bu hadisi A bdulvâhid de Husayf'dan rivayet etmiş, fakat Hz. Peygamber ref etmemiştir. Süfyân, Şerik ve İsrail de Abdulvâhid'e muvafakat etmekle beraber, hadisin metninde ihtilâf etmişlerdir. Onlarfın hiçbiri de) hadisi (Hz. Peygambere) isnad etmemiştir.[515]

Açıklama

Bir hadis-i şerifte selâmın sehv secdesinden sonra ve ikisi arasında bir teşehhüd olduğuna işaret edilmektedir. Ancak âlimlerden hiçbirisi böyle bir görüşe sahib olmamıştır. Çünkü Ebû Ubeyde'nin babası Abduilah'dan hiç birşey işitmediği, ulemâ tarafından bilinmektedir. Bu yüzden hadis zayıftır. Ahkâma delil olamaz. Ancak sehv secdesinin selâmdan sonra yapılacağına dair birçok meşhur rivayet vardır. Secdenin selâmdan sonra yapılacağı görüşünde olanlar bu hadise değil, Abdullah b. Mes'ûd'dan güvenilir râvilerin rivayet ettikleri başka hadislere istinad etmişlerdir.

Hadisin sonundaki talikte bu hadisi, Abdulvâhid, Süfyân, Şerîk ve İsrâl'in de Husayf'dan rivayet ettikleri fakat hiçbirinin rivayetini Hz. Peygambere isnad etmedikleri bildirilmektedir.

Beyhakî bu hadisi naklettikten sonra, "Bu hadisin metninde ve isnadında ihtilâf edilmiştir. Husayf kuvvetli değildir. Ebü Ubeyde de babasından birşey duymamıştır" der. Ayrıca Husayf, hafızası zayıf bir kimsedir. Ahmed b. Hanbel de Husayf'a zayıf demiş, İbn Maîn ile Ebû Zür'a sika kabul etmişlerdir. Bunlardan başka Husayf hakkında "güvenilir" veya "zayıftır" diyenler çoktur. Fakat za'f isnad edenler hafızasının zayıflığını kast ederler, yoksa doğru sözlü biri olduğu herkesçe kabul edilmiştir.[516]

1029. ...Ebû Saîd d-Hudrî (r.a.) Peygamber (s.a.)'in şöyle buyurduğunu haber vermiştir:

"Sizden biri namaz kıldığında eksik mi, yoksa fazla mı kıldığında tereddüt ederse, oturduğu yerden iki defa secde yapsın. Şeytan kendisine gelip de "Abdestini bozdun" dediği zaman, burnuyla bir koku veya kulağıyla bir ses duymadıkça "sen yalan söyledin" desin."

Bu, Ebân'ın rivayet ettiği hadisin lâfzıdır.[517]

Ebû Dâvûd dedi ki: (Seneddekı lyaz'ın) Ma'mer ve Ali b. el-Mubârek, "îyazb. Hilâl" Evzaî ise, "îyazb. Ebî Züheyr" olduğunu söylemişlerdir.[518]

Açıklama

Bu hadiste kıldığı rekat adedinde şüpheye düşen kimsenin yapması gereken şeye ilâveten namazda kendisine abdestin bozulduğuna dair bir şüphe gelen kimsenin yapması gereken şey de mevzu-bahs edilmiştir. Kıldığı rekat adedinde tereddüt eden kimsenin yapması gereken şey, daha önce izah edilmiştir. Hz. Peyamber abdestin bozulması ile ilgili vesveseyi "şeytan sana abdestini bozdun derse" şeklinde ifade etmiştir. Böylece bu vesvesenin, şeytandan geldiğine işaret etmiştir. Yine Hz. Peygamber böyle bir vesveseye düşen kimsenin "burnu île bir koku hissetmedikçe veya kulağı ile bir ses duymadıkça*' abdestinin bozulmadığına hükmetmesini emretmiştir. Burnun koku hissetmesi veya kulağın bir ses duymasından maksat, abdestin bozulduğunu kesin olarak bilmektir. Yoksa ses duymadığı veya koku hissetmediği halde yel çıkardığını bilen bir kimsenin abdesti bozulur. Çünkü çıkan her yelde mutlaka koku ya da ses olacak diye bir şart yoktur. Fakat abdesti bozduğu vehmine düşen bir kimse de abdestinin bozulmadığına hükmedecektir.[519]

1030. ...Ebû Hureyre (r.a.) Peygamber (s.a.)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Sizden biriniz namaz kılmaya kalktığı zaman, şeytan kendisine gelip kaç rek'at kıldığını bilemeyecek kadar zihnim karıştırır. Birinize böyle bir şey olduğu zaman, oturarak iki defa secde yapsın."

Ebû Dâvüd: bu hadisi aynı şekilde îbn Uyeyne, Ma'mer ve Leys de rivayet ettiler, dedi.[520]

Açıklama

Bu ve bundan önceki hadisten namazı az mı yoksa çok mu kıldığında tereddüt eden kimseye sehv secdesinden başka hiç bir şeyin lâzım olmadığı anlaşılmaktadır. Hasen el-Basrî bu görüştedir. Ebû Hüreyre ve Enes'in de bu kanaatte oldukları rivayet edilmiştir. Ancak cumhurun mezhebi buna

muhaliftir. Daha önce açıklandığı üzere bazı mezhepler az olan tarafa bazıları da zann-ı galibe itibar edileceğini söylemişlerdir. Bu hadislerin mücmel olduklarına az olan tarafa veya zann-ı galibe itibar edileceğine delâlet eden hadislerle tefsir edildiklerine hamledilerek aradaki ihtilafın halli cihetine gidilmiştir.[521]

1031. ...Muhammed b. Müslim'den bu (önceki) hadis, aynı isnatla rivayet edilmiş, Yakub'un kardeşinin oğlu Zühri "o selâmdan önce otururken..." sözünü ilâve etmiştir.[522]

Açıklama

Önceki hadisin yukarıdaki senetle yapılan rivayetinde "oturduğu halde iki defa secde yapsın" cümlesinden sonra "selamdan önce" ilâvesi yer almıştır. Müellif bu ilâveye işaret için bu rivayeti kitabına almıştır.[523]

1032. ...Haccâc, Yakub'dan; Yakub babasından; O, İbn İshak'-daiu o da Muhammed b. Müslim ez-Zührî'den önceki hadisi aynı mânâ ve aynı senetle rivayet etmiş ve "selâm vermeden önce iki defa secde yapsın sonra selâm versin" sözünü eklemiştir.[524]

192 - 193. (Sehv Secdesi) Selâm Verdikten Sonradır Diyenler(İn Delilleri)

1033. ...Abdullah b. Cafer[525] (r.a.), Peygamber (s.a.)'in şöyle buyurduğunu haber vermiştir:

“Her kim namazında tereddüde düşerse, selam verdikten sonra iki defa secde yapsın."[526]

Açıklama

Bu hadisde sehv secdesinin selâm verdikten sonra yapılacağı bildirilmektedir. Bu, Hanefîlerin görüşüdür. 1008 numaralı hadisin

açıklamasında bu konudaki diğer görüşler ve delilleri geniş olarak anlatılmıştır. Oraya müracaat edilmelidir.[527]

193-194. İki Rekatten (Sonra) Tahiyyâta Oturmadan Kalkan (Ne Yapmalıdır?)

1034. ...Abdullah b. Bühayne[528] (r.a.)'den; demiştir ki: Resûlullah (s.a.) bize (dört rekatlı bir namazda) iki rekat kıldırıp oturmadan kalktı. Onunla beraber cemaat da kalktı. Resûlullah namazı bitirince biz selâm vermesini beklerken selâm vermeden oturduğu yerde tekbir alıp iki defa secde yaptı. Sonra da selâm verdi.[529]

Açıklama

Bu hadis-i şerifde bahsi geçen namazın hangi namaz olduğu belirtilmemiştir.Ancak ha'disin Buhârîve Müslim'deki rivayetlerinden bu namazın öğle namazı olduğu anlaşılmaktadır. Bu rivayetin diğer muteber kitablardaki rivayetlerden cüz'î farklarla ayrıldığı görülmektedir.

Hadis-i şerif hüküm yönünden oldukça zengin bir görünüm arzetmektedir. Şöyle ki:

1. Buradan sehv secdesinin selâmdan önce oduğu anlaşılıyor. Ayrıca hadis, "sehv bir noksanlık ise, secdesi selamdan önce yapılır", diyenlerin görüşüne delil olabilir.

2. Dört rek'atli farzlardaki ilk oturuş ve tehiyyâtı okumak farz değildir. Çünkü farz olsaydı, sehv secdesi ile telâfisi mümkün olmazdı. Hanefi, Şafiî ve Mâlikîler bu görüştedirler.

Hanbelî ve Zahirîlere göre ise, bu oturuş farzdır, ancak sehv secdesi ile telâfisi caizdir.

3. Hadis-i şerifin Buharı ve Tirmizî'deki rivayetlerinde râvinin, "unuttuğunun yerine onunla birlikte cemaat de o secdeleri yaptı" sözlerini ziyâde ettiği görülmektedir.

Bu ziyâdeden muktedi hata etmese bile imamın hatasından dolayı onun da secde etmesinin gerekli olduğu anlaşılmaktadır. İbn Hazm bu konuda icmâ' olduğunu söyler.

Hanefî, Şafiî ve Mâlikîlere göre muktedi, imama uymuş bir halde iken, kendi yaptığı bir hatadan dolayı da sehv secdesi yapmaz. Bunlar, Dârekut-nî'nin rivayet ettiği şu hadise dayanırlar:

"İmamın arkasında olan kimseye sehv yoktur. İmam yanılırsa hem o, hem de arkasındaki secde eder. Eğer imamın arkasındaki (muktedi) yanılırsa, ona secde lâzım değildir. İmam ona kâfidir."[530]

Buraya kadar naklettiğimiz hususlar, imamın arkasındaki şahsın (muktedi) namaza imamla birlikte başladığı durumla ilgilidir. Muktedi mesbuk ise, yani imama sonradan uymuşsa Şâfiîlere göre, imam isterse o uyduktan sonra yanılsın isterse uymadan yanılmış olsun, muktedi hem imamla birlikte secde yapar hem de kendi namazının sonunda secde yapar. Haneliler de bu durumda imamla birlikte secde etmesi konusunda Şâfiîlerle hemfikirdirler. Ancak kendisinin yetişemediğini kaza ederken herhangi bir sehve düşmedikçe namazının sonunda secde etmesini meşru görmezler.

Hanbelîlere göre imam ister selâmdan önce secde-yapsın, ister sonra muktedi imamla birlikte sehv secdesi yapar, fakat sonunda yapmaz.

Mâlikîlere göre imam selâmdan evvel secde yaparsa, muktedi de onunla birlikte secde yapar. Selâmdan sonra yaparsa, onunla birlikte yapmaz. Namazın sonunu bekler.[531]

Lâhik (imamla birlikte namaza başlayıp da namazda abdesti bozulan ve abdestini alıp namazın kalanını kıldığı üzerine bina eden) imamla birlikte secde etmez, kendisi namazını bitirdiği zaman, secde eder. Bunda bütün mez-hebler müttefiktir.[532]

Bazı Hükümler

Dört rekatli farzlarda ilk iki rekattan sonra oturmak (Kade-i Ula) farz değildir. Hanefilere göre vacıbtır.

Terkinden dolayı sehv secdesi gerekir.[533]

1035. ...Şuayb, ez-Zührî'den; onun hadisini aynı senetle ve aynı mana ile rivayet etmiş: "Bizden kıyamda tehiyyât okuyanlar vardı" sözünü de ilâve etmiştir.

Ebû Dâvûd dedi ki: İki rekatten sonra (oturmadan) kalktığı zaman, tbnu 'z-Zübeyr de sehv secdelerini aynı şekilde selâm vermeden önce yaptı. Bu

(aynı zamanda) Zührî'nin de görüşüdür.[534]

Açıklama

Bu rivayette, öncekine ilâveten Hz. Peygamber ilk ka'deye oturmadan ayağa kalkınca bazı müslümanların ayakta teşehhüd okudukları da bildirilmektedir.[535]

194 - 195. Otururken Teşehhüdü Unutan (Ne Yapar?)

Bu bâbda otururken ilk teşehhüdü unutup da iyice doğrulmadan veya doğrulduktan sonra hatırlayan kimsenin yapması gereken şeyleri beyân eden hadisler yer almaktadır. Bu babın bir önceki bâbdan farkı şudur: Orada teşehhüdü unutan kimsenin bunu iyice doğrulduktan sonra hatırlaması halinde yapması gereken şeyleri izah eden hadisler vardı. Burada ise, tam doğrulmadan önce veya doğrulduktan sonra hatırlamaya ait hükümler yer alacaktır.[536]

1036. ...Muğîre b. Şu'be (r.a.)'den; demiştir ki: Peygamber (s.a.) şöyle buyurdu:

"İmam iki rekatte(n sonra oturmadan) kalktığı zaman, eğer iyice doğrulmadan Önce hatırlarsa otursun. İyice doğrulursa, oturmasın, (sonunda) iki defa sehv secdesi yapsın."[537]

Ebû Dâvûd, benim kitabımda Câbir el-Cu 'fî'den (rivayet edilen) bundan başka hadis yoktur, dedi.[538]

Bu hadis-i şerifin râvileri arasında bulunan Câbir el-Cüfî'yi bazı âlimler, hadisi ile amel edilmeyecek derecede zayıf kabul etmişlerdir. Hatta, görüldüğü üzere, sanki Ebû Dâvûd bu hadisi rivayet edişine mazeret beyân eder gibi, "benim kitabımda Câbir el-Cûffden bundan başka hadis yoktur" demek ihtiyacım hissetmiştir. Bazı âlimler ise, aksine bu zatın sika olduğunu belirtmişler ve kendisinden sitayişle bahsetmişlerdir. Bezlü'l-mechûd sahibi bu görüşleri hayli geniş olarak toplamıştır.[539]

Hadis-i şerifte dört rekatli farz bir namazın ilk iki rekatinden sonra oturmayı unutan bir kimsenin bunu iyice doğrulmadan önce hatırlaması hâlinde hemen oturacağı; iyice doğrulmuş ise, oturmayıp namazına devam edeceği ve sonunda sehv secdesi yapacağı bildirilmekledir. Şâfiîlerin görüşü ve Hanefilerde zâhiru'r-rivâye bu şekildedir. Hanefîlerden bazı âlimlere göre ka'-deyi unutan kişi bunu oturma haline daha yakın bir vaziyette hatırlarsa, oturur; lkıyâma daha yakın bir halde hatırlarsa, oturmaz namaza devam eder. Tam kıyama yarmadan ka'deyi unuttuğunu hatırlayıp da dönen kimsenin sonunda sehv secdesi yapıp yapmayacağı konusunda ihtilâf edilmiştir. Esah olan yapmamasıdır.

Tanı manâsıyla doğrulduktan sonra oturmadığım hatırlayan kimse oturursa Şafilerden esah olan görüşe, Hanefîlerden de Zeyiaî ve Durru'l-Muhtâr'ın tercihine göre, namazı bâtıl olur.

Kemal İbnu'l-Humam ve Bahru'r-Ra'ik sahibi İbn Nüceym bu hareketin mekruh olmakla birlikte namazı ifsat etmeyeceği görüşündedirler. Bunlara göre böyle yapan bir kimse vacibi geciktirdiği için sehv secdesi yapmalıdır.

Mâlikîlere göre ilk teşehhüdü unutan bir kimse, eğer elleri ve dizleri yerden kesilmeden önce hatırlarsa, oturur ve secde yapmaz. Daha sonra hatırlarsa, oturmaz.

Haııb elîlerc göre tam olarak doğrulduktan sonra fakat henüz bir şey oku-nadan oturmadığını hatırlarsa, oturması caiz olmakla beraber oturmaması evlâdır. Ancak her hâl-ü kârda sehv secdesi yapması gerekir.

Bütün bu hükümler imam veya tek başına namaz kılana aittir. İmamın peşinde namaz kılan bir kimse, imam oturduğu halde ayağa kalkarsa, Hanefî, Mâliki ı, Hanbelî ve Şâfiîlerden tercih edilen görüşe göre her hal-ü kârda oturur.Çünkü o imama tâbi olmak zorundadır.[540]

Bazı Hükümler

1. Birinci ka'deyi unutan kimse bunu iyice doğrulmadan önce hatırlarsa, donup oturur.Doğrulmuşsa, oturmaz; sonunda sehv secdesi yapar.

2. İyice doğrulmadan evvel hatırlayıp da oturan kimsenin sehv secdesi yapmasına gerek yoktur.[541]

1037. ...Ziyâd b. Alâka'dan; demiştir ki: Muğîre b. Şu'be bize namaz kıldırdı da iki rekatte(n sonra oturmadan) kalktı. Biz (hatırlatmak için) "Sübhânellah" dedik. O da "sübhânellah" deyip namaza devam etti. Namazı bitirince selâm verip iki defa sehv secdesini yaptı. (Cemaate) döndüğü zaman:

Ben, Resûlullah (s.a.)'i aynen benim yaptığım gibi yaparken gördüm, dedi.

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadisi aynen bu şekilde İbn Ebi Leylâ, Şa'bî'den; o da Muğîre b. Şu'be'den rivayet etti.

Yine onu Ebû Umeys, Sabit b. Ubeyd'den; "Muğîre b. Şu'be bize namaz kıldırdı...”(diye başlayıp) Ziyâd b. Alâka'nın hadisi gibi rivayet etti.

Ebû Ümeys, Mes'ûdî'nin kardeşidir.

Sa'd b. Ebî Vakkâs, îmrân b. Husâyn, Dahhâkk b. Kays ve Muâviye b. EbîSüfyân Muğîre b. Şu'be'nin yaptığı gibi yaptılar. İbn Abbâs ve Ömer b. Abdilaziz de aynı şekilde fetva verdiler.

Bu, iki rek'atten sonra kalkan ve selâm verdikten sonra secde edenler hakkındadır. (Bu zikrettiklerinin 'Muâviye b. EbîSüfyân hariç- selâmdan sonra sehv secdesi yapmışlardır.)[542]

Açıklama

Bu "eser" bundan önceki hadiste rivayet edilen hükmün aynısını haber vermektedir. Ancak burada imamın yanılması hâlinde cemaatin onu uyarmak için "sübhânellah" demesinin meşru olduğu anlaşılmaktadır. Nitekim bu mevzuda daha önce bilgi verilmiştir.

"Eser'Men, Muğîre b. Şu'be'nin cemaate namaz kıldırırken ikince rekatten sonra oturmayıp ayağa kalktığını, tam doğrulduktan sonra cemaatin kendisine hatırlatmak için "sübhânellah" dediklerini, Muğîre'nin de "namaza devam edin" mânâsında "sübhânellah" diyerek karşılık verdiğini anlamaktayız.

Ebû Dâvûd bu eseri rivayet ettikten sonra rivayetin sıhhatine işaret babında Sa'd b. Ebî Vakkâs, İmrân b. Husayn, Dahhâk b. Kays ve Muâviye b. Ebî Süfyân'ın da aynen Muğîre b. Şu'be gibi yaptıklarını İbn Abbâs ve Ömer b. Abdilaziz'in de o şekilde fetva verdiklerini söylemiştir.[543]

Bazı Hükümler

1. İkinci rekatten sonra oturmayıp ayağa kalkan kimse, namazına devam eder.

2. İmam yanıldığı zaman cemaatin onu "sübhânellah" sözü île uyarması imamın da gerektiğinde aynısı ile mukabelede bulunması meşrudur.

3. İlk ka'deyi terk eden kimse sonunda sehv secdesi yapar.[544]

1038. ...Sevbân (r.a.)'den; Peygamber (s.a.)'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: "Her yanılma için selâmdan sonra iki secde vardır."[545]

(Ebu Dâvud dedi ki:) kaydım Amr (b. Osman’dan başka hiç bir râvi zikretmemiştir.[546]

Açıklama

Bu hadise ilk bakıldığında bir namaz içerisinde yanılma tekrarlanınca, sehv secdesinin de tekrarlanmasının gerektiği anlaşılmaktadır. Ibn Ebî Leylâ bu görüşü benimsemiştir. Bazı âlimler "yanılmanın cinsi aynı ise, hepsi için bir secde yeter, fakat yanılma ayrı ayrı cinsten olursa, her birisi için ayrı ayrı secde yapılmalıdır" derler. Ancak bu görüşlerin her ikisi de pek taraftar bulamamıştır.

Cumhura göre (Hanefî ve Şâfiiler de bu görüştedirler) bir namazda birden fazla yanılma olursa, hepsi için iki secde kâfidir. Her yanılma için ayrı ayrı secde yapmaya lüzum yoktur. Şafiîlerin muteber kitaplarından Mühez-zeb'de bunun illeti şöyle ifâde edilmektedir:

"Eğer her hata için ayrı bir secde icâbetse idi, hatanın hemen akabinde secde gerekirdi. Secde namazın sonuna bırakıldığına göre, bu namazdaki bütün hataların toplanması içindir."

Sehv secdesini yaparken hata eden bir kimseye bu hatadan dolayı yeni bir secde lâzım değildir. Bu konuda imam Muhammed'le, Nahv imamlarından Teyzezadesi Kısaî arasında geçen bir konuşma son derece güzeldir. Buraya naklediyoruz:

imam Muhammed teyzesinin oğlu Kisâî'ye:

Niçin fıkıhla meşgul olmuyorsun? dedi. Kisâî:

Bir ilmi iyice bilen, diğer ilimleri de anlar, karşılığını verdi. İmam Muhammed:

Peki, o halde ben sana bir fıkıh meselesi sorayım da onun cevabını Nahv'den bul bakalım, deyip şu soruyu sorar:

Sehv secdesinde hata eden bir kimse ne yapmalıdır? Kısaî biraz düşündükten sonra:

Sehv secdesi yapmaz. Muhammed:

Sen bu cevabı nahvin hangi konusundan çıkardın? deyince, Kisâî:

El-Musağğar lâ yusağğar (tasgir yapılan bir daha tasğîr yapılmaz) karşılığını vermiştir.

Hatanın tekrarı hâlinde tek secdenin kâfi geleceğini söyleyenler açıklamakta olduğumuz hadisle ilgili olarak şunları söylerler:

Bu hadis zayıftır, delil olamaz. Çünkü bu İsmail b. Ayyaş tarikiyle gelmiştir. O da tenkide uğramıştır. Hadisin sabit olduğu kabul edilirse, mânâ, "namazda meydana gelen bütün yanılmalar için iki secde kâfidir" şeklinde anlaşılmalıdır. Beyhakî'nin Hz. Âişe'den rivayet ettiği, "İki secde, namazdaki bütün eksik ve fazlalıklar için yeterlidir"[547] hadisi de bu manayı desteklemektedir.

Evzâî bu konuda yukarıda anlatılanlardan tamamen değişik bir görüştedir. Ona göre eğer hataların hepsi fazlalık veya hepsi noksansa, iki secde kâfidir. Ama bir kısmı fazlalık bir kısmı noksansa her biri için ayrı secde yapmalıdır.[548]

Bazı Hükümler

1. Bir namazda sehv secdesini icabettiren ne kadar hata yapılırsa yapılsın, hepsi için iki secde kafidir.

2. Sehv secdesi selâmdan sonra yapılır.[549]

195-196. Sehv Secdelerinde Teşehhüd Ve Selam Vardır

1039. ...İmran b. Husayn (r.a.)'den; rivayet edilmiştir: Resûlullah (s.a.) onlara namaz kıldırıp şehvetti. Bunun üzerine iki defa secde yaptı sonra oturup tehiyyâtı okudu, sonra da selâm verdi.[550]

Açıklama

Bu hadis-i şerif sehv secdesi yaptıktan sonra teşehhüdün ve secde için selâmın meşru olduğuna delâlet etmektedir. Hanefîler bu hadisin zahirini alarak sehv secdesi yaptıktan sonra otururlar. Ve en sonunda selâm verirler. Ancak Hanefi'lerin âlimleri secdeden önce verilen selâmın keyfiyetinde ihtilâf etmişlerdir. Bazıları hem sağa hem de sola, bazıları da sadece sağa verileceğini söylerler. Fakat cemaatle kılındığında cemaatin şaşırıp da namazdan çıkmaması için bir tarafa selâm vermek kâfidir. Fahru'l-İslâm, ön tarafa kıbleden dönmeden bir defa selam vermenin yeterli olduğunu söyler. Çünkü bu, namazdan çıkma (tahlil) değil, tahıyye'dir.

M âli kilere göre, secde selâmdan sonra yapılması gereken cinstense, teşehhüde oturulur ve sonunda selâm verilir. Secdenin selâmdan önce yapılması gerekiyorsa, İmam Mâlik'den iki rivayet vardır. Mezhebte meşhur olan görüşe göre teşehhüde oturulur.

Şâfiîler de selâmdan önce secde edilmişse, sonra tehiyyât okunmaz.Secde selâmdan sonra yapılmışsa, Nevevî'nin dediğine göre esah olan yine tehiyyatın okunmamasıdır.

Hanbelîlere göre selâmdan önce secde eden tehiyyât okumaz, selâmdan sonra secdeyi yapan ise, tehiyyâtı okur. Bu, vâcibtir.[551]

Bazı Hükümler

1. Hz. Peygamber'in de namazda sehv etmesi caizdir.

2. Namazda sehveden kimse secde yapmada önce selâm verir. Sonra secde yapıp oturur ve tehiyyâtı okur. Daha sonra da namazdan çıkmak için (tahlîl) selâm verir.[552]

Özet

Burada sehv secdesi ile ilgili olan hadisler sona ermiştir. Oldukça genişçe ele alınan bu mevzuun bir özetinin yapılmasında fayda görülmektedir.

Hanefilere göre, namazda sehven bir vacibi terk veya te'hir, bir rüknü geciktirme, öne alma, tekrar etme veya sırasını terketme gibi hatalardan dolayı sehv secdesi yapılır. Secde son oturuştadır. Önce oturulup tehiyyât okunur,

sağa - sola (cemaatle ise sadece sağa) selâm verilip iki defa secde yapılır. Sonra oturulup tehiyyât, salli-bârik ve duâ okunur ve sağa-sola selâm verilip namazdan çıkılır. Hangi hareketlerden dolayı sehv secdesi yapılacağı fıkıh ve ilmihal kitaplarında genişçe anlatılmaktadır.

Mâlikîlere göre, bir rüknü fazla yapmak veya şüphe etmek ya da şu sekiz sünnetten birini terk etmekten dolayı, sehv secdesi yapılır. Bu sünnetler: **1.**Fâtiha'dan sonra sûre okumak, **2.** Cehrî okunması gereken yerlerde cehri okumak, **3.** Gizli okunacak yerlerde gizli okumak, **4.** İftitâh tekbirinin haricindeki tekbirler, **5.** "semiallahü limen hamideh" demek, **6.** İlk iki rekatten sonra oturmak, **7.** İlk oturuşta et-tehiyyâtü'yü okumak, **8.** Son oturuşta et-tehiyyatü'yü okumak.

Mâlikilerde sehv secdesinin nasıl yapılacağı, 1008 no'lu hadisin açıklamasında beyân edilmiştir.

Hanbelîlere göre, bile bile yapıldığı takdirde namazı bozan bir şey sehven yapılırsa, sehv secdesi yapmak gerekir.

Şafiîlere göre, sehv secdesi namazdaki bir ziyâde veya noksandan dolayı lâzımdır. Ziyâde, ya söz olur veya fiil olur. söz, selâm verilmeyecek yerde selam vermek; okunmayacak yerde okumak ve unutarak konuşmaktır. Fiil de iki çeşittir: Birincisi, kasden yapılma*namazı bozmayan hareketler. Bunlardan biri sehven yapılırsa sehv secdesi gerekmez. İkincisi, kasden yapılması namazı ifsâd eden hareketler.Bunlar da mutehakkak ve mütevehhem olmak üzere iki çeşittir. Mutahakkak, bir rekat ilâve etmek, oturulmayacak yerde oturmak, rükû veya secdeyi ziyade yapmak gibi hareketlerdir. Mütevehhem de kılınan rekat adedîerinde tereddüt, reşehhüd ve kunut gibi maksûd sünnetleri terk etmektir.

Anlaşılmaktadır ki namazın eksik bırakılan herhangi bir rüknünü sehv secdesi ile telâfi etmek mümkün değildir. Hanefîlere göre vacibin kasten terk veya te'hiri günahtır. Sehv secdesi ile telâfi edilemez. Böyle bir namazın kazası uygundur. Sünneti terkten dolayı sehv secdesi gerekmez.

Sehv secdesi konusunda farz namazarla nafile namazlar arasında fark yoktur. Farz kılarken yapıldığında sehv secdesini gerektiren bir hareket, nafile kılarken de sehv secdesi gerektirir. Çünkü sehv secdesi şeytanı tahkir ve rezil etmek içindir. Bu babta varid olan hadisler mutlaktır. Farz olursa, şöyle olur, nafile olursa, böyle olur, diye bir kayıt ve ayırım bulunmamaktadır.[553]

196 - 197. Kadınların Erkeklerden Önce Camiden Çıkmaları

1040. ...Ümmü Seleme (r.anhâ)'dan; demiştiı ki; Resûlullah (s.a.) selâmı verdiği zaman biraz (yerinde) kalırdı. Ashab, kadınların namazdan sonra mescitten erkeklerden önce çıkması için olduğunu zannederlerdi.[554]

Açıklama

Hadis-i şerifin diğer hadis kitablanndaki rivayetlerinde ufak tefek bazı farklılıklar vardır. Ancak bu farklılıklar, manayı değiştirecek ölçüde değildir.

Hadis-i şeriften Hz. Peygamberin namazı bitirince, kadınların çıkması için bir müddet beklediği, kadınlar çıktıktan sonra onun da çıktığı anlaşılmaktadır. Bu, bize şu hususları hatırlatmaktadır:

1. imam namazı kıldırdıktan sonra ihtiyaç yoksa, fazla beklemez camiden çıkmakta acele eder. Müslim ve Ahmed'in Hz. Âişe'den rivayet ettikleri "Resûlullah selamı verdikten sonra ancak diyecek kadar otururdu" haberi buna delildir. Abdurrezzak'ın Enes'ten rivayet ettiği, "Resûluüah'ın peşinde namaz kıldım, selâmı verince hemen kalkardı. Sonra Ebû Bekr'in arkasında namaz kıldım, selâmı verince o da sanki kızgın taştan kalkar gibi kalktı" mealindeki hadis de aynı şeyi ifâde etmektedir.Hz. Peygamber'den sabah ve akşam namazlarından sonra okuduğu rivayet edilen bazı zikirler ya bu hadisenin çok az olduğuna hamledilir ya da Hz. Peygamber'in kalkmakta acele ettiği namazlar, hakkında bazı virdlerîn vârid olduğu namazların haricindeki namazlar olduğuna hükmedilir.

2. İmam her hâlü kârda cemaatin durumunu gözetmeli ve onların fitne-yedüşmelerine mâni olmaya çalışmalıdır. Cemaat de imam ayrılmadan evvel mescitten ayrılmamalıdır.

3. Hadis-i şeriften, kadınların cemaate gitmelerinin caiz olduğu, ancak herhangi bir fitneye sebep olabilecek davranışlardan kaçınmaları gerektiği anlaşılmaktadır.

4. Kadınlarla erkeklerin yollarda, caddelerde karışık olarak bulunmaları nehyedilmektedir. Kadınların erkeklerle birlikte değil de, onlardan önce camiden çıkması bunu gösterir.[555]

197 - 198. Namazdan Nasıl Ayrılmak Gerekir?

1041. ...Kabîsa b. Hülb, babası (Hülb)den[556] naklen; O'nun Re-sûlullah (s.a.) ile beraber namaz kıldığını ve Peygamber (s.a.)'in (mihrabın her) iki tarafından da (bazan sağından bazan solundan) çekildiğini rivayet etmiştir.[557]

Açıklama

Başlıkta ve hadiste "ayrılma" diye terceme ettiğimiz (el- insirâf) kelimesinin iki mânâya ihtimali vardır:

1. Mihrabtan ayrılıp arzu ettiği bir tarafa yönelip gitmek,

2. Oturduğu yerde zikretmek için bir tarafına çekilmek,

imamın namazı bitirince mihrabın ne tarafından çekilmesinin daha efdal olduğuna dair olan rivayetler farklıdır. Bu konuda 72 no'lu bâbm 614 ve 615 numaralı hadislerinde malûmat verilmiştir.[558]

1042. ...Abdullah (b.Mes'ud)dan; demiştir ki: Sizden biri (mihrabın) sadece sağ tarafından ayrılıp da şeytana namazından nasib ayırmasın. İnanın ben, Resûlullah (s.a.)'in çokça mihrabın sol tarafından çekildiğim gördüm.

(Râvilerden) Umara b. Umeyr dedi ki: (Bu hadisi işittikten) sonra Medine'ye geldim. Hz. Peygamberdin odalarının (mihrabın) sol tarafında olduğunu gördüm.[559]

Açıklama

Hadis-i Şerifte Hz. Peygamber'in namazını bitirdikten sonra mihrabtan ayrılırken bazan sağ tarafından çoğu kere de sol tarafından döndüğü anlaşılmaktadır. (614 ve 615 no'lu hadislere de müracaat) Umâra'nın sözünden, Hz. Peygamber'in odalarının sol tarafta olduğu için daha çok o taraftan çekildiği anlaşılmaktadır.

Abdullah b. Mes'ud'un "Namazından şeytana nasib ayırmasın" sözünden anlaşıldığına göre, şer'an vâcib olmayan bir şeyin vâcib olduğuna inanmak veya ona vacibmiş gibi sarılmak bid'attir ve şeytana amelden hisse ayırmaktır,mezmûmdur.

Müslim'in, A'meş'ten yaptığı rivayette, "şeytana nasib" sözünün yerinde "namazından bir parça" sözü yer almıştır.cümlesi de, Buhârî'nin rivâyetinde şeklinde ifâde edilmiştir.

Kılınan bir namazdan şeytana hisse vermek, sünnete muhalefetten dolayıdır. Çünkü Hz. Peygamber bu ayrılışı sadece belirli bir yöne tahsis etmemiş her iki yönden de döndüğü olmuştur.[560]

198 - 199. Nafile Namazları Evde Kılmak[561]

1043. ...İbn Ömer (r.a.) Hz. Peygamber (s.a.)'in şöyle buyurduğunu haber vermiştir:

"Namazlarınızdan bazılarım evlerinizde kılınız, oraları kabirlere çevirmeyiniz.[562]

Açıklama

Hz.Peygamber'in evlerde kılınmasını emrettiği namaz, nafile namazdır.Bundan sonra gelecek olan hadis ve Müslim'in "sizden biri mescidde namazım kıldığı zaman namazından evine de nasib ayırsın..." ve Beyhakı'deki, "Resûlullah (s.a.) Abduleşhel oğullan mescidine gelip orada akşam namazım kıldı. Namazlarını bitirince onların nafile kıldıklarım gördü ve bu evlerin namazıdır" buyurdu" şeklindeki rivayetler, evlerde kılınacak namazın nafile namazı olduğunu göstermektedir.

Hz. Peygamber'in nafileleri evde kılmaya teşvik etmesindeki hikmet, riyadan uzak, ve evlere rahmet meleklerinin inmesine sebep olmasıdır.Evde kadın ve çocuklara namazı öğretmek ve çocukları namaza alıştırmak gibi başka büyük faydalan da vardır.

Kadı İyaz, Hz. Peygamber'in bu hadisteki evde kılınmasını istediği namazın bazı farz namazlar, bunun sebebinin de cemaate gitmeyen kadın ve çocuklara cemaatle namaz kıldırmak olduğunu söyler.

Ancak ulemânın çoğunluğu bu namazın nâtıle namazlar olduğu kanaatindedir. Nevevî, "doğrusu bu namazdan muradın, nafile olmasıdır. Çünkü bu babın tüm hadisleri bunu gerektirir" der.

Hz. Peygamber'in "oraları kabirlere çevirmeyiniz" sözünün manasında değişik görüşler ileri sürülmüştür. Meselâ:

1. Evlerinizde namaz kılmamak suretiyle oraları kabir haline getirmeyiniz. Bu, içinde namaz kılınmayan evleri, içindekiler hiç bir ibâdete muktedir olamayan kabirlere benzetmedir. Müslim'in Ebû Musa'dan rivayet ettiği bir hadiste Resûlullah, "İçerisinde Allah zikredilen evleri diriye, içinde Allah anılmayan evler de ölüye benzetmiştir."

2. Evinde namaz kılmayan kimse, kendisini ölü, evini de kabir haline getirmiş olur.

3. Hattâbî'ye göre, "evlerinizi içinde namaz kılınmayan sadece uyku yerleri yapmayınız. Çünkü uyku ölümün kardeşidir. Ölü de namaz kılamaz" demektir.

Bazı âlimler, hadis-i şerifin bu bölümünden evlere ölü defnetmenin men'edildiğini anlamışlardır. Hattâbî bu anlayışa karşı çıkmış ve "bu birşey değildir. Nitekim Hz. Peygamber hayatında ikâmet ettiği evine defnedilmiştir" demiştir.

Hafız İbn Hacer el-Askalânî, Buhârî şerhinde, hadisin zahirinin delâleti evlere cenaze defnedilmeyeceğidir, dedikten sonra, Hattâbî'nin sözünü nakletmiş ve Hattâbî'ye cevab olarak Kirmânî'nin şu sözlerini kaydetmiştir:

"Herhalde bu, (Hz. Peygamber'in evine defnedilmesi) Resûlullahın hususiyetlerindendir.Nitekim Peygamberlerin öldükleri yerlere defn edilmeleri gerektiği rivayet edilmiştir. Hz. Peygamber'in evine defn edilmesinin kendine has olduğu gözönüne alınınca başkalarının bundan nehyedilmesi pek uzak bir anlayış olmasa gerektir. Çünkü evlere cenaze defnedilmeye devam edilmesi, oraları kabristan haline getirir ve kabristanda namaz kılmak da mekruhtur."

Evleri kabirlere çevirme konusunda ileri sürülen bu görüşlerden en çok rağbet göreni birinci maddede ifâde edilendir.[563]

Bazı Hükümler

1. Nafile namazları evlerde kılmak müstehabtır.

2. Kabristanlar namaz kılma yen değildir. Bu konuda "Namaz kılınması caiz olmayan yerlerde namazdan men" [564] başlığım şıyan bâb'ta bilgi verilmiştir.

3. Evlere cenaze defnedilmesi uygun değildir.[565]

1044. ...Zeyd b. Sabit (r.a.)'den; Hz. Peygamber (s.a.)'ın şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: "Farz müstesna, kişinin evinde kıldığı namaz, benim şu mescidimde kıldığı namazdan daha efdâldir."[566]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, farzların dışındaki bütün namazların evde kılınmasının, Mescid-i Nebevi, Mescid-i Haram ve Mescid-i Aksa gibi fazileti olan mescidlerde kılınmasından bile daha efdal olduğunu gösterir. Çünkü evde kimsenin haberi olmadan, riyadan uzak olarak kılınan namaz ihlâsa daha yakındır. Farz namazların ise, erkekler için cemaatle kılınması bazı âlimlere göre sünnet-i müekkede bazılarına göre, vâcibtir. Farz namazda cemaati terk eden erkekler için Hz. Peygamberin pek katı tarizleri vardır.[567]

Kadınlar için efdal olan ise, hem farz hem de nafile namazlarını kendi evlerinde kılmalarıdır. Gerçi farzlar için cemaate çıkmaları caizdir. Fakat evlerinde kılmaları onlar için esas olan gizlenmeye daha muvafık ve fitneden daha uzaktır.

Ebû Dâvûd nafileleri evde kılma konusunda iki hadis nakletmiştir. Aslında bu konuda daha başka hadisler de vardır. Aşağıya tercemesini nakledeceğimiz hadisler bunlardandır.

tbn Mes'ud'dan rivayet edilmiştir, dedi ki: Resûlullah'a "Evimde kıldığım namaz mı, yoksa mescitte kıldığım namaz mı.daha efdaldır?" diye sordum.

“Benim evimin mescide ne kadar yakın olduğunu görmüyor musun? Buna rağmen namazı evinde kılmak bana mescitte kılmaktan daha sevimlidir, fakat fara olursa müstesna" cevabını verdi.[568]

Ebu Musa'dan rivayet edilmiştir: Iraklılardan bir grup Hz. Ömer'in yanına gelmek için yola çıktılar. Onun huzuruna geldiklerinde "kişinin evinde kıldığı namazı" sordular. Ömer:

"Bunu Resûlullah'a ben de sordum: "Kişinin evinde kıldığı namaz nur-dur, öyleyse evlerinizi nurlandırımz" buyurdu" karşılığını verdi.

Enes (r.a.)'den Resûlullah (s.a.)'ın şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: "- Namazlarınızın bir kısmıyla evlerinize ikramda bulununuz"[569] Ashabdan birisi merfü' olarak şöyle rivayet etmiştir: -"Bir kimsenin evinde kıldığı namaz insanların kendisini göreceği yerde kıldığı namaza nisbetle, nafile karşısında farz gibidir."[570]

199 - 200. Kıbleden Başka Yöne Namaz Kılan Ve Sonra Bunu Fark Eden (Ne Yapmalıdır?)

1045. ...Enes (b. Mâlik)'den rivayet edildiğine göre Peygamber (s.a.) ve ashabı, Beyt-i Makdis tarafına namaz kılıyorlardı: "Yüzünü Mescid-i Haram tarafına çevir, nerede olursanız olun yüzünüzü onun tarafına çevirin."[571] (mealindeki) âyet-i kerime nazil olunca, Benû Selime'den bir adam gelip onlar (Kübalılar) Beyt-i Makdis'e doğru sabah namazının rüku'unda iken; -iki defa- "dikkat edin! Kıble Kabe tarafına çevrildi" diye seslendi. Cemaat da rükû halinde iken, Kabe tarafına döndü.[572]

Açıklama

Hz. Enes'ten rivayet edilen bu haber, ilk defa kıblenin değişmesi ile alâkalıdır.Haberin konu ile münâsebeti Kübalıların kıblenin değiştiğini bilmedikleri için Mescid-i Aksa'ya karşı namaz kılmaları ve bunu öğrenince derhal Kabe istikâmetine dönüp namazlarını tamamlamaları, iade etmemeleridir.

Hz. Peygamber Mekke'de iken (ulemâ arasında ihtilaflı olmakla beraber) esah olan görüşe göre, Kabe'ye doğru namaz kılıyor fakat Mescid-i Aksa'yı da arkasına almıyordu. Yani yönü hem Kabe'ye hem de Mescid-i Aksa tarafına dönük oluyordu. Medine'ye hicret edince, her iki mescidi önüne alma imkânı ortadan kalktı. Çünkü Medine, Mekke ile Kudüs arasında bulunuyordu. Bu durum karşısında Hz. Peygamber Mescid-i Aksa'ya doğru namaz kılıyor ve mecburen Mescid-i Haram arkasında kalıyordu. Bu da Resûlullah'ın üzüntüsüne sebep oluyordu. Onun için Efendimiz kıblenin Kabe'ye çevrilmesini arzu ediyor, fakat vahy gelmediği için de kendisi kıbleyi değiştiremiyordu. Bu hal farklı rivayetlere göre, on üç, on altı veya on yedi ay devam etti. Bundan sonra kıblenin Mescid-i Aksâ'dan Mescid-i Haram'a değiştirildiğini bildiren yukarıda mealini verdiğimiz Bakara suresininin 144. âyet-i kerimesi nazil oldu ve Hz. Peygamber yönünü değiştirip Kabe'ye doğru namaz kılmaya başladı. Ancak Kübalıların bundan bir müddet haberleri olmadı. Bu müddetin ne kadar olduğuna dair bir şey bilmiyoruz.

Haberden anladığımıza göre, bir gün Kübalılar Mescid-i Aksa tarafına dönük bir vaziyette sabah namazının rüku'unda iken Selime oğullarından bir zat kendilerine gelip kıblenin değiştiğini, haber vermiştir. Haberde bu şahsın ismi açıklanmamıştır. Başka rivayetlerden istifâde ederek bunun Abbâd b. Nuheyk veya Abbâd b. Bişr el-Eşhelî olduğunu söyleyenler varsa da, bunların her ikisi de Benû Selime'den değildir. Halbuki üzerinde durduğumuz haberde kıblenin değiştiğini bildiren zatın benû Selime'den olduğu açıklanmaktadır. Buna göre, bu zatın ismi hakkında ileri sürülen görüşlerle Ebû Davud'un rivayeti arasında bir tezat ortaya çıkmaktadır.

Selime oğullarından, bir zât Kübalılara gelip de kıblenin değiştiğini bildirince, onlar oldukları halde tam ters dönmüşler ve arkalan Mescid-i Aksa, yönleri Mescid-i Haram'a gelecek bir duruma gelmiştir. Buna göre imamın ve varsa kadınların ya da erkeklerin yerlerini yürüyerek değiştirmiş olmaları gerekir. Öyle olmayıp da herkes olduğu yerde dönmüş olsa idi, kadınların en önde erkeklerin, onların arkasında, imamın da en arkada kalmış olması gerekirdi ki bu caiz değildir. O halde imamın ve kadınların veya erkeklerin yerlerini yürüyerek değiştirmiş olmalarını kabul etmek gerekir. Bu durumda da şu mesele karşımıza çıkar; yer değiştirmek için bu kadar yürüme amel-i kesîr (çok iş)dir. Amel-i kesîr de namazı bozar. Halbuki açıklamakta olduğumuz hadiste onların namazının bozulduğuna dair bir işaret olmadığı gibi, bu haberi duymamış olması mümkün olmayan Hz. Peygamber'den onların namazının fasit olduğuna dair bir beyân da vârid olmamıştır. Alimler akla gelmesi tabii olan bu soruya üç türlü cevap vermişlerdir:

1. Bu hadisenin namazda amel ve kelâm haram kılınmadan önce vuku-bulmuş olması muhtemeldir.

2. Zikredilen özel mazeretten dolayı bu hareket bağışlanmış olabilir.

3. Yön değiştirme bir anda olmamış, adımlar teker teker atılmıştır.

Hadis-i şerifin zahirinden, kıbleden başka bir yöne doğru namaza durup da hatasını namazda iken anlayan bir kimsenin hemen kıbleye yönelmesi ve namazının kalanını o şekilde tamamlamasının gerektiği anlaşılmaktadır. Vakti çıktıktan sonra kıble istikâmetinde hata ettiğini anlayan kimsenin de namazını iade etmeyeceği anlaşılmaktadır. Çünkü kıblenin değiştiğine dair olan ayet, Resûlullah ikindi namazım kılarken geldiğine göre,

Kübalıların en azından akşam ve yatsı namazlarım yanlış istikâmete doğru kılmış olmaları gerekir. Haberde ise, onların namazlarını kaza ettiklerine dair bir işaret mevcut değildir.

Hanefîlerin kıblenin tayininde hata eden kimse hakkındaki görüşü yukarıda ifâdeye çalıştığımız esasa uygundur. Bunlara göre, kıblenin ne tarafa olduğunda şüphe edip de yanında soracak bir kimse bulunmayan bir müslü-man, kendi kendine kıbleyi araştıracak ve kanaatine göre hareket edecektir. Araştırma güneşe veya yıldızlara bakmakla, pusula ile veya başka yollarla olabilir. Bu şekilde araştırarak namazını kılan kimse, namazı bitince, kıbleden başka y$ne namaz kıldığım anlasa bir daha namazını iade etmez.

Kıblede tereddüt edip, yanında kıbleyi bilen bir kişi olduğu halde ona sormadan kendi araştırmasına göre namaz kılan kimsenin kanaati isabetli olur da kıbleye yöneldiği meydana çıkarsa namazı sahih, başka tarafa yöneldiği anlaşılırsa, fâsid olur.

Kıblede şüphe eden kimse hiç araştırmadan namaza başlayıp namaz esnasında yönünün kıble istikâmetinde olmadığını anlarsa, namazını iade eder. Fakat namazını bitirdikten sonra anlarsa artık iadesi gerekmez. Bu İmam-i A'zam'la Muhammed'e göredir. Ebû Yûsuf'a göre her iki halde de namazı iade eder.

Kıble hususunda şüphe edip araştıran fakat kendisinde hasıl olan kanaata zıt olan bir tarafa dönüp de namazını kılan kimse, kıldığı yön kıble bile olsa, namazını iade etmesi gerekir.

Şal illere göre müslüman kendi araştırma ve içtihadına göre kıbleyi tâyin edip o tarafa doğru namazını kılar. Namaz bittikten sonra yanılmış olabileceğini tahmin ederse, namazını iade etmez, fakat kesin olarak yanıldığını anlarsa namazını iade etmesi gerekir.[573]

Bazı Hükümler

1. Başka bir hükmü nesheden bir nassın hükmü bir cemaate ulaşmadıkça onlar hakkında önceki hukum geçerlidir.
2. Namazda olmayan bir kimsenin namazdaki birine bir şey haber vermesi veya öğretmesi caizdir.
3. Namaz hâricinden kendisine birşey öğretenin sözünü dinlemesi namaz kılanın namazını bozmaz.
4. Haber-i vahidi kabul ve onunla amel vâcibtir.
5. İlim yoluyla sabit olan birşeyin tek kişinin haberi ile neshi caizdir.Ancak bu devr-i saadete mahsustur.(Usül-u Fıkıhta kesin olan bir şeyin haber-i vahidle neshi caiz değildir).[574]

---

[1] Tirmizî, salât 188; sa'ât 9, lahrîm 2; Ibn Mâce, İkâme 202; Dârimî, salât 91; Ahnıed ' b. Hanbel, II, 290, 425; IV, 65, 103; V, 72, 377; Muvattâ, sefer 89.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/361-362.
[2] Tirmizî, diyet 8; Buhârî, dıyât 1, Müslim, kasâme 28; Nesâî, tahrîm 2; İbn Mâce, diyât 1, Ahnıed b. Hanbel, I, 388, 441, 442.
[3] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/362-363.
[4] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/363.
[5] İbn Mâce, ikâme 202, Tirmizî, salât 188.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/363-364.
[6] Hûd(ll), 114.
[7] Nimet-i İslâm, s.131.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/364.
[8] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/364-365.
[9] Buhârî.ezân 118; Müslim, mesâcid 26, 28-31, 114; Tirmizî, salât 78, 110; Nesâî, iftitâh 11, tatbîk 7, 38, 99, sehv 31, 35; Dârimî, salât 68, 70, 78, Ahmed b. Hanbel, 1-287; IV-119, 120, 316 - 319, 340; V. 274.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/365.
[10] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/365-366.
[11] Müslim, mesâcid 26, 27; Nesâî, tatbik 2, iftitah 91; Ahmed b. Hanbel, I, 378, 426, 447.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/366.

[12] Nesâi, iftitah 90.
[13] Nesâi, iftitah 91.
[14] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/366.
[15] Hakkında bilgi için bk. I, 307.
[16] Ibn Mâce, ikâme 20; Dârimî salât 69; Ahmed, IV-155.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/366-367.
[17] el-A'lâ (87), 1.
[18] el-Vâkıa (56), 74.
[19] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/367-368.
[20] Ibn Mâce, ikâme 20; Dârimî, salât 69; Ahmed b. Hanbel, IV, 155.
[21] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/368-369.
[22] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/369-370.
[23] Tirmizî, mevâkît 79; Nesâî, iftitâh 77, 78, tatbik 73, Ibn Mace, ikâme 179; Dârimî, sa-lât 69; Ahmed b. Hanbel, V, 382, 384, VI, 24.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/370.
[24] el-Muğnî, I, 502.
[25] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/370-372.
[26] Müslim, salât 223; Tatbik 11, 75; Ahmed b. Hanbel, VI, 35, 94, 115, 148, 149, 176, 193, 200, 244, 266.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/372.
[27] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/372.
[28] Avf b. Mâlik b. Avf el-Eşcaî: Ebu Abdirrahman künyesiyle bilinen Avf, Hayber fethi yılı müslüman oldu. Mekke'nin fethinde Eşca kabilesi sancağı Avf'm elindeydi. Hz. Peygamber onu Ebu'd-Derdâ ile kardeş yaptı. Hz. Peygamberden ve Abdullah b. Se-lâm'dan hadis rivayet etti. Kendisinden de Ebû Müslim el-Havlânî, Abdurrahman b. Âiz ve Ebu'l-Melîh gibi zevat hadis rivayet etmiştir. Müşrikler oğlu Salim'i esir ettiklerinde Hz. Peygamber'e gelerek ailece üzüntülerini bildirdi ve ne yapmaları gerektiğini sordu. Hz. Peygamber de çok çok "La havle velâ kuvvete İllâ billahi*l-aliyyi'l-azim" demelerini, sabretmelerini tavsiyet etti. Avf döndü hanımına peygamberin cevabını iletti. Başladılar bu duayı okumaya: Düşman gaflet etti. Salim de dört bin koyunluk bir sürü ile 50 develik bir başka sürüyü sürüp Medine'ye getirdi. Bu defa Avf, bu sürünün etinin helal olup olmadığını sordu. Resûlullah da "helaldir, yiyebilirsin" buyurdu. "Al-lsh, kendisine karşı gelmekten sakınan kimseye kurtuluş yolu sağlar, ona beklemediği yerden rızık verir" mealindeki Talak Suresi 65'nİn 2-3. âyetinin Avf hakkında nâzü olmuştur. H. 73 yılında vefat etmiştir. (Bilgi için bk. Buhârî, et-Tarihu'1-kebîr, VII, 56; İbnu'1-Esir, Üsdü'1-gâbe, IV, 212 - 213; Zehebî, Siyeru a'lâmı'n-nubelâ, II, 487 - 490; İbn Hacer, eL-İsâbe, III, 43; Tehzîbu't-Tehzîb, VIII, 168; tbnu'1-lmâd, Şezerâtu'z-zeheb, I, 79; Hattâb es-Subkî, el-Menhel, V, 319 - 320.)
[29] Nesâî, tatbîk 16, 25, 73, 86; Ahmed b. Hanbel, V, 388, 397, 398, 400, 401; VI, 24.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/373-374.
[30] el-Müzemmil (73),-20.
[31] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/374.
[32] Nesâî, tatbîk 16, 25, 73, 86; Ahmed b. Hanbel, V, 388, 397, 398, 400, 401; VI-24.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/375-376.
[33] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/376.
[34] Müslim, salât 215; Nesâî, mevâkît 35; tatbik 78; Tirmizî, deavât 118; Ahmed b. Hanbel, II, 421.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/377.
[35] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/377-378.
[36] Müslim, salât 225.
[37] Müslim, müsafirîn 164 -165; Tirmizî, salât 168; Nesâî, zekât 49; îbn Mâce, ikâme 200; Ahmed b. Hanbel, IH, 302, 391, 412; IV, 385.
[38] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/378-379.
[39] Müslim, salât 207, 208; Ebû Dâvûd, edeb 88; Tirmizî, ru'ya 2; Nesâî, tatbîk 7, 62; İbn Mâce, rüya 1; Dârimî, salât 77, rü'ya 3; Muvatta', ru'ya 2, 3; Ahmed b. Hanbel, I-155, 219.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/379.
[40] Müslim, salât 208.
[41] el-Menhel, V, 324.
[42] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/380-381.

[43] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/382.
[44] Buhârî, ezan 139; tefsiru sûre (110), 2; Müslim, salât 217; Nesâî, tetbîk 64, 65; İbn Mâ-ce, ikâme 20; Ahmed b. Hanbel, VJ, 43, 49, 190.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/382.
[45] Müslim, salat 220.
[46] Bezlu'l-mechûd, V, 150.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/382-383.
[47] Müslim, salât 216; Ebû Dâvûd, tetavvu' 148; İbn Mâce, ikâme 190.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/383-384.
[48] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/384.
[49] Müslim, salât 222; Ebû Dâvûd, vitr 5, Tirmizî, deavât 75, 112, Nesâî, tahâre 119, tatbik 47, 71, sehv 89, kıyamulleyl 51; îbn Mâce, ikâme 117, dua 3, Ahmed b. Hanbel, I, 96, 118, 150, VI, 58, 201.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/384-385.
[50] bk. Keşfu'l-hafâ, I, 448.
[51] ibrahim (14), 34.
[52] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/385-386.
[53] M.Zihni, Nimet-i İslâm, 189 – 190.
[54] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/386.
[55] Buhârî, ezan 149; Müslim, mesâcîd 129; Nesâî, sehv 64.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/386-387.
[56] bk. Suyûti, CâmiıTs-sağîr, I, 74.
[57] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/387-389.
[58] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/389.
[59] ibn Mâce, ikâme 179.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/389-390.
[60] Tirmızî, tefsîru sûre (21), 1; Ahmed b. Hanbel, III, 75.
[61] ibn Mâce, zuhd 38.
[62] Âl-i Imrân (3), 102.
[63] İbn Mâce, zühd 38.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/390.
[64] Buhârî, edeb 28; Tirmizî, tahâre 112; Nesâî, sehv 20; Ebû Dâvûd, tahâre 136; Ahmed b. Hanbçl, II, 239, 283.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/390-391.
[65] el-Haşr (59), 10.
[66] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/391.
[67] ibn Mâce, ikâme 20; Dârimî, salât 69; Ahmed b. Hanbel, 1-232, 371; V, 382, 384, 389,394, 397, 398.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/391-392.
[68] el-A'lâ (87), 1.
[69] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/392.
[70] el-Kıyâme (75), 40.
[71] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/392-393.
[72] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/393-394.
[73] Ahmed b. Hanbel, V, 271.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/394.
[74] Aynı yer.
[75] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/394-395.
[76] Tirnıızî, mevâkît 79; deavât 39, 59; îbn Mâce, ikâme 19, 20; Dârimî, salât 69; Ahmed b. Hanbel, I, 232, 371; V, 382, 384, 389, 394, 397, 398.
[77] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/395-396.
[78] Ibn Mâce, ikâme 20.
[79] Nimet-i İslam, 221.
[80] H. Karaman, Hadis Usûlü., s. 91.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/396-397.

[81] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/397.

[82] Tırmizi, tefsiru sûre (95), 1.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/397-398.

[83] Büyük İslâm İlmihâli, 217.

[84] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/398-399.

[85] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/400.

[86] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/400-401.

[87] Buhârî, ezan 133, !34, 137, 138; Müslim, salât 226, 227, 229, Tirmizî, mevâkît, 87; Nesâî, tatbik, 40, 43, 45, 58.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/401.

[88] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/402.

[89] ibn Mâce, ikâme 64.

[90] bk. el-Menhel, V, 341.

[91] el-Menhel, V, 341 - 342.

[92] Davudoğlu, Sahih-i Müslim Tercüme ve Şerhi, III, 296.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/402-404.

[93] Tirmizî, salât 86, Nesâî, tatbîk 41, 46; Îbn Mâce, ikâme 19.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/404.

[94] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/404.

[95] Abbas b. Abdilmuttalib. Resûlullah (s.a.)ın amcası olan Hz. Abbas, Peygamberin isteği üzerine müslüman olduğunu gizleyerek Mekke'de kalmış ve Hz. Peygambere istihbarat sağlamıştır. Müşriklerle beraber Bedr Harbine katılmış esir düşmüş ve en yüksek fidyeyi vererek Mekke'ye dönmüştür. Mekke Fethinden önce yolda gelip Hz. Peygam-ber'e iltihak etmiş Hz. Peygamber ona; "Gönlünü serîn tut, ben nasıl peygamberlerin sdnuncusu isem, sen de muhacirlerin sonuncususun" diye iltifat buyurmuştur. Abbâs, Hz. Peygamberin mi yoksa kendisinin mi büyük olduğu sorusuna şöyle cevap vermiştir: "O büyüktür. Ancak ben ondan önce doğdum." Akabe bey'atlarmda ve Hu-neyn savaşında İslam ordusunun bozgunu sırasında O, hz. Peygamberin yamyaşında bulunmuştur. Hz. Peygamberden rivayet ettiği 35 hadisi Bakî b. Mahled'in Müsned'in-de yer almaktadır. Bir hadisi Buhârî ve Müslim'de müştereken; ayrıca bir tanesi Buhâ-rî'de, üç tanesi de Müslim'de bulunmaktadır. Bir çok kişi kendisinden hadis rivayet etmiştir. Uzun boylu, yakışıklı, heybetli, gür sesli, efendi ve on çocuk babası olan Hz. Abbas 86 yaşındayken h. 32'de vefat etmiştir. (Bilgi için bk. tbn Sa'd, Ta baka t, IV, 5-33; Belâzûrî, Ensabu'l-eşrâf, III, 1-42; Îbnu'1-Esir, Üsdül-ğâbe, III, 164, 167; Zehe-bî, Siyeru a'lfimi'ıt-nubelâ, II, 78-103; îbn Hacer, el-tsâbe, II, 271; Tehzîbut-Tehzîb, V, 214 - 215; lbnu'1-lmâd, Şezerâtu'z-zeheb, I, 38; Ansârî, Asrı Saadet (Ashab-ı Kiram), II, 35 - 43).

[96] Müslim, salât 231; Tirmizî, salât 86; Nesâî, tatbîk 4146; îbn Mâce, ikâme 19; Ahmed b. Hanbel, I, 206 - 208.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/405.

[97] Müslim, salat 227 - 231.

[98] Nî'met-i İslâm, s. 188 – 189.

[99] Büyük İslâm İlmihali, s. 127.

[100] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/405-406.

[101] Nesâî, iftitâh 129.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/406-407.

[102] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/407.

[103] Kutub-ü Sitte arasında sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/407-408.

[104] Aynî, Binâye, II, 619.

[105] Ni'met-i İslâm, s. 186.

[106] bk. Buhârî, ezan 20, 21; Cum'a 18; Ebû Dâvûd, salât 54, Tirmizî, salât 127; Nesâî, ikâme 5?; İbn Mâce, mesâcid 14; Dârimî, salât 59; Muvatta, nida 4; Ahmed b. Hanbel, II, 237, 238, 239, 270, 318, 452.

[107] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/408-409.

[108] Buhârî, salât 62; ezan 41, 135, leyletu'1-kadr 2; Müslim, sıyâm 215; Ahmed b. Hanbel, II, 130; III, 7, 24, 60, 74.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/409.
[109] Tinnizî, salât 88.
[110] el-Fıkh ale'I-Mezhabi'l-crbaa, I, 232; el-Menhel, V, 346.
[111] M. Zihni Efendi, Nimet-i İslâm, 187 - 188.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/410-411.
[112] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/411.
[113] Nesâî, tatbîk 51; Ahmed b. Hanbel, IV, 303.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/411.
[114] Ahmed b. Hanbel, IV, 303.
[115] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/411-412.
[116] Nesâî, iftitâh 89, tatbîk 50, 53; îbn Mâce ikâme, 21; Ahmed b. Hanbel, II, 109, 177, 179, 191, 214, 274, 276, 291, 305, 315, 336, 379. |Tirmizi, salât, 189.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/412.
[117] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/412.
[118] Müslim, salat 237; Nesâî, tatb'ik 52; ibn Mâce, ikâme 19; Dârimî, salât 79; Ahmed b. .Hanbel, VI, 331.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/413.
[119] M.Zihni, Nimet-i tslâm, s. 223.
[120] DaVudoğlu, Sahih-i Müslim Tercümesi ve Şerhi, III, 301.
[121] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/413.
[122] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/413-414.
[123] Tirmizi, mevâkit 88.
[124] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/414.
[125] İbn Mâce, ikâme 19; Tirmizî, mevâkît 110; Nesâî, tatbîk 48.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/414-415.
[126] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/415.
[127] Tirmizî, salât 89; Nesâî, tatbîk 50, Ibn Mâce, ikâme 21; Ahmed b. Hanbel, III, 279, 305, 315, 379. Tirmizî, sala, 89.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/415.
[128] el-Menhel, V, 351.
[129] Avnu'l-Mâbûd, III, 169.
[130] Bezlu'I-Mechûd, V, 171 - 172.
[131] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/415-416.
[132] Tirmizî, mevâkît, 96.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/417.
[133] Hattâbî, Meâlinnf s-sünen. I, 556.
[134] Müslim, salât 234.
[135] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/417-418.
[136] Nesâî, iftitâh 12.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/418-419.
[137] Bezlu'l-mechûd, V, 174.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/419-420.
[138] Buhârî, bed'ulhalk 4; Nesâî, sehv 18; Ahmed b. Hanbel, IV, 25, 26.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/420.
[139] el-Menhel, V, 353.
[140] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/420-421.
[141] Ahmed b. Hanbel, IV, 117; V, 194.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/422.
[142] Elmalılı, Hak Dini, IX, 6423.
[143] el-Bakara (2), 284.
[144] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/422-424.
[145] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/424.

[146] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/424.
[147] Ahmed b. Hanbel, III, 407; V, 123.
[148] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/424-426.
[149] Hâkim, el-Müstedrek, I, 276.
[150] el-Menhel, VI, 3.
[151] Nimet-i İslâm, s. 286 - 287.
[152] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/426-429.
[153] Sadece, Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/429.
[154] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/429-430.
[155] Nesâî, sehv 10; Dârimî, salât 134; Ahmed b. Hanbel, V, 172.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/430.
[156] Bezlu'l-mechud, V, 182.
[157] er-Menhel, VI, 6.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/430-431.
[158] Buhârî, ezan 93; bedu'1-halk 11, Tirmizî, cuma 59; Nesâî, sehv 10; Ahmed b. Hanbel, VI, 7, 106.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/431.
[159] bk. Tirmizî, cum'a 59.
[160] Tirmizî, ddeb 78.
[161] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/432.
[162] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/432-433.
[163] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/433.
[164] Buhârî, ezan 92; Müslim, salât 117; Nesâî, sehv 9, 40; îbn Mâce, ikâme 68; Ahmed b. Hanbel, III, 109, 112, 116, 140, 258.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/433-434.
[165] Müslim, salât 119.
[166] Müslim, salât 120.
[167] Müslim, namaz 117.
[168] el-Mü'minûn (23), 1-2.
[169] A.Davudoğlu Sahîh-i Müslim Tercümesi ve Şerhi, III, 187 – 188.
[170] a.g.e., III, 190.
[171] Bezlu'l-mechûd, V, 187.
[172] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/434-436.
[173] Buharı, ezan 92; Müslim, salât 117; Nesâî, sehv 9, 40; İbn Mâce, ikâme 68.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/436-437.
[174] Buhârî, salât 14; ezan 93; Müslim, mesâcid 61 - 63; Nesâî, kıble 20.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/437.
[175] Buhârî, salât 14; Ahmed b. Hanbel, Vl-177; Muvatta', nida 67.
[176] el-Menhel, VI, 10.
[177] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/437-438.
[178] Davudoğlu, Sahih-i Müslim Tercümesi ve Şerhi, III, 435 - 437.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/438-439.
[179] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/439.
[180] Avnu'l-Mabud, III, 183.
[181] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/439.
[182] Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
[183] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/440.
[184] Hakim, el-Müstedrek, I, 237.
[185] Avnu'l-ma'bûd, III, 185.
[186] Bezlu'l-mechûd, V, 191.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/440-441.
[187] Nesâî, İmame 37.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/441-442.
[188] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/442-443.
[189] Nesâî, imame 37.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/443-444.
[190] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/444-446.
[191] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/446-447.
[192] Nesâî, imame 37.
[193] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/447.
[194] el-Menhel, VI, 15.
[195] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/447.
[196] Nesâî, imame 37.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/447-448.
[197] Müslim, mesâcid 42.
[198] A.Naim, Tecrid Tercemesi, II, 696 - 700.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/448-449.
[199] Tirmîzî, salât 170; İbn Mâce, ikâme 146; Nesâî, sehv 12; Dârimî, salât 178, Ahmed b. Hanbel II, 233, 248, 255, 284, 473, 475, 490.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/449-450.
[200] bk. 923 nolu hadis.
[201] Müslim, salât 119.
[202] el-Menhel, V, 19.
[203] Nimeti İslam, 315.
[204] el-Menhel, VI, 19.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/450-451.
[205] Nesâî, sehv 14; Tirmizî, cuma 68; Ahmed b. Hanbel, I, 74, VI, 31.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/451.
[206] Bezlu'l-mechud, V, 200.
[207] Mübarek, fûrî, Tuhfetu'l-ahvezî, III, 218.
[208] Bilmen, Ö.Nasuhi, Büyük İslâm İlmihali, s. 233.
[209] Bezlu'l-mechûd, V, 201.
[210] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/451-452.
[211] Buhârî , el-amel fissaUt, 2, 15, menâkıbu'l-ensâr 37; Müslim, mesâcid 34, îbn Mace, ikâme 59; Ahmed b. Hanbel, I, 376, 409.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/453.
[212] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/453-454.
[213] Davudoglu, Sahihi Müslim Terceme ve Şerhi, III, 394 - 396.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/454-455.
[214] Buhârî, tevhîd 40; Nesâî, sehv, 20, kusûf 16; Ahmed b. Hanbel, I, 377, 409, 415, 463.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/455.
[215] bk. Bezlu'l-mechûd, V, 205 - 206.
[216] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/455-456.
[217] Tirmizî, salât 154; Nesâî, sehv 6; Dârimî, salât 14.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/456.
[218] el-Menhel, VI, 24-25.
[219] Nimet-i islâm, 275.
[220] İbn Abidin, Reddu'l-Muhtâr, I, 414.
[221] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/457-458.
[222] Dârımî, salât 181; Ahmed b. Hanbel, III, 312, 339, 446.
[223] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/458.
[224] Müslim, mesacid 38.
[225] Müslim, mesâcıd 37.
[226] Buhârî, amel fis-salat 15.

[227] bk. 923 no'lu hadis.
[228] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/458-459.
[229] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/459.
[230] Tirmizî, salât 154; Nesâî, selıv 6; îbn Mâce, ikâme 59.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/460.
[231] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/460-461.
[232] Ahmed b. Hanbel, II, 461.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/461.
[233] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/461-462.
[234] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/462.
[235] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/462-463.
[236] Müslim, mesâcid 33; Nesâi, sehv 20; Ebû Dâvûd, eymân 16; Dârimî, nuzur 10; Muvat-tâ\ itki 8, 9; Ahmed b. Hanbel, II, 291; III, 452; IV, 222, 388, 389; V, 447, 449.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/463-465.
[237] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/465-466.
[238] Bezlu'l-mechûd V, 219; Davudoğlu, Sahili-i Müslim Tercümesi ve Şerhi, III, 390 - 392.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/466-468.
[239] Davudoğlu, Sahih-i Müslim Tercüme ve Şerhi, III, 393.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/468.
[240] Müslim, mesâcid 33; Nesâî, sehv 20; Ebû Dâvûd, eymân 16; Dârimî, nüzur 10; Muvat-ta, ıtk 8, 9; Ahmed b. Hanbel, II, 291; HI, 452; IV, 222, 388, 389; V, 447 - 449.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/468-470.
[241] Buhârî, ezan III, Tirmizî, mevâkîtü's-salât 116; Müslim, salât 72; Muvattâ, nida 44; Ahmed b. Hanbel, IV, 315, 316, 318.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/470.
[242] Tirmizî, mevâkît 116.
[243] Zeylaî, Nasbü'r-Râye, I, 369.
[244] Bezlu'l-mechud, V, 222 - 223.
[245] Büyük İslâm İlmihali, s. 134
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/470-472.
[246] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/472.
[247] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/473.
[248] Ibn Mâce, ikâme 14; Dârımî, salât 39.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/473.
[249] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/473.
[250] Buhârî, bedü'I-hafk 7, ezan 112; Müslim, salât 74 - 76; Ebû Dâvûd, vitr 29; Muvatta', nida 46; Ahmed b. Hanbel, II, 312, 459.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/473-474.
[251] Hattâbî, Sıinenu Ebı Davud, I, 575-576.
[252] Davudoğlu, Sahih-i Müslim Tercüme ve Şerhi, III, 138 - 139.
[253] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/474-475.
[254] Buhârî, bediü'1-halk 7, ezan 112; Müslim, salât 74 - 76; Tirmizî, mevâkît 116; tbn Mâ-ce, İkâme 13 - 14; Ahmed b. Hanbel, II, 312, 459.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/475-476.
[255] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/476.
[256] Buhârî, ezan 111,
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/477.
[257] BezluI-Mechûd, V, 237.
[258] Ahmed Naim, Tecrîd Tercemest, II, 779.
[259] Özdemir, M. Said, Şafiî İlmihali, 80.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/477-478.
[260] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/478-479.
[261] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/479.

[262] Buhârî, amel fi's-salât 5-, ezan 48, sehv 9; Müslim, ikâme 65; Muvatta, sefer 21; Ah-med b. Hanbel, II, 261, 317, 376, 432, 440, 473, 479, 492, 507, 529; III, 348, 357; V, 336, 338.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/480.
[263] Bezlu'l-mechûd, V, 242.
[264] el-Menhel, VI, 43.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/480-481.
[265] Buhari, amel fi’s-salat 16, sulh 1; Müslim, salat 102; Nesai, sehv 1, Ahmed b. Hanbel, II,241; V, 330 ,331, 336.
[266] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/481-482.
[267] bk. 910 numaralı hadis.
[268] A.Naım, Tecrîd Tercemesi, II, 533.
[269] A.Naim, Tecrîd Tercemesi,II, 533.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/482-484.
[270] A.Naim, Tecrid Tercemesi, II, 533 - 534.
[271] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/484-485.
[272] Buhârî, sehv 9, sulh 1; amel fıssalat 5, ezan, 48; Müslim, salât 102; Nesâî, imame 7, 15, sehv 4, kudât 24; Dârimî, salât 95; Muvatta, sefer 21; Ahmed b. Hanbel, V, 330, 322, 333.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/485-486.
[273] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/486.
[274] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/486.
[275] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/486.
[276] Dârekutnî, Sünen, II, 84.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/487.
[277] Hâzimî, el-İ'tibâr fi'n-nasihi ve'1-mensûhi mine'l-âsâr, 74
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/487.
[278] Dârekutnî, Sünen, II, 83; Beyhakî, es-SiinenıTl-kübrâ, II, 246, 247, 262; VI, 246.
[279] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/487-488.
[280] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/488-489.
[281] Nesâî, tatbik 98; sehv 7; İbnKlâce, ikâmet 62; Tirmizî, salât 277; Ahmed b. Hanbel, V, 250, 163, 179.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/489.
[282] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/489-490.
[283] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/490.
[284] Muajkîb b, Ebî Falım ed-Devsî. Abdi Şems oğullarının müttefikidir. Hicretten önce musluman olmuş hem Habeşistan'a hem de Medine'ye hicret etmiştir. Bedir'e ve daha sonraki butun gazvelere iştirak etmiştir. Hz. Peygamberden iki hadis rivayet etmiştir. Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer kendisini hazineye âmil tayin etmişlerdir. Hz. Osman devrinde vefat etmiştir. İbn Abdilber; bu sahabinin Hz. Ömer devrinde cuzzam hastalığına yakalandığını ve Hz. Ömer'in emri ile tedavi ettirildiğini söyler. H. 40 senesinde Hz. Ali'nin hilâfeti esnasında vefat ettiğini söyleyenler de vardır. (Bilgi için bk. İbn Sa'd, Tabaka!, IV, 116; Ibn'ul-Esir, Üsdu'l-ğâbe, V, 40; Zehebî, siyeru a'lamu'n-nubelâ, II, 491; ibn Hacer, cl-İsâbe, III, 451; Tehzibu't-Tehzib, X, 254; İbnu'1-Imâd, Şezerâtu'z-zeheb, I, 48).
[285] Buhârî, amel fi's-salât 8; Müslim, mesâcid 12; ibn Mâce, ikame, 62; Tirmizî, salât 277; Ahmed b. Hanbel, V, 425.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/490.
[286] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/490-491.
[287] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/491.
[288] Puhârî, amel fİssala t 17; Muslini, mesâcid 47; Nesâî, iftitâh 12; Tirmizi, salât 164; Dâ-. rimî, salât 138, Ahmed b. Hanbel, II, 232, 290, 295, 331, 399.
[289] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/491.
[290] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/491-492.
[291] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/492.
[292] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/492-493.
[293] Ahmed b. Hanbel, IV , 228.

[294] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/493-494.
[295] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/494.
[296] el-Bakara (2), 238.
[297] Müslim, mesâcıd 35; Nesâî, sehv'20; Tirmızî, mevâkît 180; Ahmed b. Hanbel, IV, 368.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/494.
[298] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/494-495.
[299] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/495.
[300] Bu cümle bir nüshada "ellerimi Rasûlullah'ın üstüne koydum" bir başkasında da "ellerimi Rasûlullah'ın başına koydum" şeklindedir.
[301] Müslim, müsâfirûn 16, 120; Nesâî, kiyâmu'1-leyl 19, 20; Muvatta', cemaat 19, 20.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/495-496.
[302] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/496-497..
[303] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/497.
[304] Tırmizî, salât 157; Nesâî, leyl 12; Ibn Mâce ikamet 141; Dârimî, salat 108; muvatta, cemaat 20, Ahmed b. Hanbel II, 192, VI, 62, 227, IV, 442, 443.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/497-498.
[305] bk. el-Menhel, VI, 58.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/498-499.
[306] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/499.
[307] Buhârî, taksîı 19; Ibn Mâce, ikâme 139; Tirmizî, salat 157; Ahmed b. Hanbel IV, 426.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/499.
[308] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/499-501.
[309] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/501.
[310] Buhârî, teheccud 16; Müslim, musâfirîn 111, îbn Mâce, ikâme 140.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/501.
[311] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/501-502.
[312] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/502.
[313] Buhârî, teheccud 16; Müslim, musâfirîn III.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/502.
[314] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/502-503.
[315] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/503.
[316] Müslim, musâfirîn 107; Nesâî, kıyamu'1-leyl 18; Ahmed b. Hanbel, VI, 262, 265.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/503.
[317] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/503-504.
[318] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/504.
[319] Müslim, müsâfirîn 115.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/504.
[320] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/504-505.
[321] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/505.
[322] Nesâî, sehv 31, 34; iftılâh 11; Dârimî, salât 93; Ahmed b. Hanbel, IV, 316, 318.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/505-506.
[323] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/506-507.
[324] Buhârî, ezan 145; Mâlik, nıdâ 51.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/507.
[325] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/507.
[326] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/507-508.
[327] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/508.
[328] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/508.
[329] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/508.
[330] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/508-509.
[331] Müellif Ebû Dâvûd, bu hadisi iki ayrı üstâddan nakletmiştir. Bunlar: Müsedded ve Ahmed b. Hanbel'dir. "Ahmed..." diye başlayan kısımdan buraya kadar olan ifadeler Ahmed'in, daha önceki ise Musedded'indir.

Bundan sonra ise her iki ravinin de rivayetleri aynıdır.

[332] Bu, Ebû Davud'un ifadesidir.

[333] Ebû Dâvûd, salâl 115 - 116; Tirmızî, mevâkît 110; Nesâî, Sehv 29; Dânmî, salât 92; Ahmed b Hanbel, IV, 227; V, 424.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/509-510.

[334] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/510-511.

[335] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/511.

[336] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/511.

[337] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/511-512.

[338] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/512.

[339] Bu kelime secdenin halini beyan etmektedir. "Otururken" diye tercenıe ettiğimiz) kelimesi aslında 733 no'Iu hadiste olduğu gibi "secde ederken" mânasına olmalıdır. Çünkü oturmanın secde hali ile alâkası yoktur.

[340] Ebû Dâvûd, salât 117.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/512-513.

[341] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/513.

[342] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/513-514.

[343] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 3/514.

[344] Önce manasına gelen kelimesini şeklinde anlayanlar da olmuştur. Bu anlayışa göre mâna; "Kulfarı tarafından selâm Allah'adır" şeklinde olmalıdır Buhârî'nin rivâyetindeki "kullarından selâm Allah'adır" tarzındaki ifâde, ikindi şekli lakviye etmektir.

[345] Şekk Musedded'e aittir.

[346] Buhârî, ezan 48, 150, isti'zan 3, 28, deavat, VI, tevhîd 5; Müslim, salât 56, 60, 62; Ne-sâî, tatbik 100, sehv 56, 43, 41; Ibn Mâce, ikâmet 34; duâ 10; Tirmizi, salât 100, Dea-vât 82; Dârimî, salât 84; Muvatta' nida 53, 55; Ahmed b. Hanbel, I, 413.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/7-8.

[347] en-Neml (27), 59.

[348] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/8-13.

[349] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/13.

[350] Hadisin râviierinde Şerîk bu hadisi iki ayrı yoldan almıştır. Hadisin bu bölümü Ebû İshak, EbûM-Ahvas ve Abdullah b. Mes'üd senediyle yapılan rivayettir. Bu bölüm; Nesâî, İbn Mâce ve Tirmizî tarafından da rivayet edilmiştir.

[351] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/13-14.

[352] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/14.

[353] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/14.

[354] Bu şekk râvilerden birine aittir.

[355] Darekutnî, Sünen, I, 379; Beyhakî, es-Sünenü'l-kübrâ, II, 175.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/14-15.

[356] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/15-16.

[357] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/16.

[358] Dârekutnî, Sünen, I, 353.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/16-17.

[359] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/17.

[360] cümlesine verdiğimiz mânâ Nihâye'nin izahına uygundur.Buradaki kelimesinden maksadın, temizleme olması da mümkündür. Buna göre 'cümlenin manâsı: "Namaz hayır ve temizleyici olarak sabit olmuştur" şeklinde olmalıdır.

[361] Müslim, salât 62; mesâcid 149; fedâil 137, Nesâî, imame 38; ıfîitah, 19; Dârimî, salât 92, Ahmed h Hanbel, III, 191; 252, 489.

[362] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/17-19.

[363] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/19.

[364] Müslim, salât 63; Nesâi, iftitah 30; İbn Mâce, ikâme 13; Ahmed b. Hanbel, II, 376, 420; IV, 415.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/20.

[365] Nevevî bu kelimelerin aslında birbirine ma'tuf olduklarını fakat aralarındaki atıf vav-larınm ihtisar için olduğunu söyler. Terceme, Nevevî'nİn bu sözleri göz önüne alınarak yapılmıştır.

[366] Müslim, salât 60. Tirmizî, salât 100; Nesâî 103; İbn Mâce, ikâme, 24; Ahmed b. Han-bel, I, 292.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/20-21.

[367] en-Nur (24), 61.

[368] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/21-22.

[369] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/22-23.

[370] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/23.

[371] Şekk râvilerden tbn Ebî Leylâ'ya aittir. Müslim'de seksiz olarak "dedik" denilmektedir.

[372] Buhârî, enbiyâ 10: deavat, 31, 32; Müslim, salat 65, 66, 69; Nesâi, sehv49, 50, 51, 54; Tirmizi, tefsiru sure, (33), 34. Dârimî, salat 85; Muvatta\ sefer 66, 67; Ahmed b. Hanbel, I, 162; III, 47; IV, 118; V, 274.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/24.

[373] el-Ahzab (33), 56.

[374] el-Bakara (2), 183.

[375] en-Nisâ (4), 163.

[376] el-Kasas (28), 77.

[377] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/24-27.

[378] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/27.

[379] Müslim, salât 66; Tirmizî, Tefsiru sûre (33), 34.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/27.

[380] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/27.

[381] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/27-28.

[382] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/28.

[383] Buhârî, enbiyâ 10; Müslim, salât 69: Nesâî. sehv 54; lbn Mâce, ikâme 25; Muvalta' sclcr 66; Aîımed b. Hanbel, V, 274, 434.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/28-29.

[384] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/29.

[385] Sa'd b. Ubâde b. Deylem; Hazrec kabilesinin reisidir. Akabe biatında bulunmuştur. Bedr'e iştirak edip etmediği ihtilaflıdır. Arabçayı güzel yazar ve ok atardı. Kendisine "Kâmil" denilirdi. Sa'd, babası, dedesi ve oğlunun cömertliği dillere destantır. Sa'd'ın bir köşkü vardı. Hergun onun üzerinden "her kim yağ ve et yemek isterse Deylem b. Hâris'in köşküne gelsin" diye bağırılırdı. Onun on kişiye yetecek büyüklükteki yemek tası hergun Resûlullah'ın yanına gittiği hanımının evine giderdi. Ibn Abbâs der ki: "Resûlullah'ın, her yerde iki sancağı vardı. Muhacirlerin sancağı Ali'de, ensârın sancağı da Sa'd b. Ubâde'de bulunurdu." Ahmed b. Hanbel'ın Kays b. Sa'd'den rivayet ettiğine göre Resûlullah Sa'd'ı evinde ziyaret etmiş, ellerini kaldırıp: "Allah'ım! Salâtım ve rahmetini Sa'd b. Ubâde'nin ailesi üzerinde kıl" diye dua etmiştir. Sa'd Resûlullah vefat edince Ensar'ın halife adayı olmuş, Ebû Bekir'in seçilmesi üzerine ona biat etmiştir.

[386] Müslim, salât 65; Tirmizî, tefsiru sûre (33), 34; Nesâî, sehv 49; Dârimî, salât 85; Mu-vattâ, sefer 67; Ahmed b. Hanbel, V, 274.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/29-30.

[387] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/30-31.

[388] Beyhakî, es-Süncnü'l-kübra, Iı, 378, Darekutnî, Sünen, I, 355.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/31.

[389] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/31-32.

[390] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/32.

[391] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/32.

[392] Concordance'de bu baba numara verilmemiştir.

[393] Müslim, mesâcid 128, 130, 132, zikir 50, 52; Nesâî, sehv 64, cenâiz 115; İbn Mâce, ikâme 26; Dârimı, salat 86; Ahmed b. Hanbel II, 237.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/33.

[394] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/33-34.

[395] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/34.

[396] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/34.

[397] Mihcen b. cI-Edrâ; Islâmı ilk kabul edenlerdendir. Hz. Peygamber'den rivayet ettiği hadisler vardır. Buhârî ve Müslim'in Sahihlerinde hiç rivayeti yoktur. Ancak Buhârî'-nin el-Edebü'l-Müfred'inde Ebû Dâvûd ve Nesâî'de kendisinden nakledilen hadisler mevcuttur. Basra'da yerleşmiş ve Basra mescidinin plânını yapmıştır. (Bilgi için bk. İbnu'l-Esîr.Üsdü'l-ğâbc, V, 69; İbn Hacer, el-İsâbe, 111, 366.)

[398] Nesâî, sehv, 58 - 59.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/34-35.

[399] Buhârî, ezan 149; tevhid 9; deâvât 16; Müslim, zikir 47 - 48; hudûd 23; İbn Mâce, duâ 2; Tirmizi, deavât 96; Nesâî, sehv 59; Ahmed b. Hanbel, I, 4, 7.

[400] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/35-36.

[401] Tirmizî, salât 101; Hâkim, el-Müsledrek, I, 230, 267.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/36.

[402] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/36-37.

[403] Müslim, mesâcid 116; Nesâî, sehv 33; Muvatta', nida 48; Ahmed b. Hanbel, II, 65.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/37.

[404] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/37-38.

[405] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/38.

[406] Müslim, mesâcid 112.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/38-39.

[407] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/39.

[408] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/39.

[409] Nesâî, sehv 35.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/39-40.

[410] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/40-41.

[411] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/41.

[412] Nesâî, sehv 39; Ahmed b. Hanbel, IV, 3, 60.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/41.

[413] bk. Bâb 162. 163.

[414] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/41-42.

[415] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/42.

[416] Mâlik b.Numeyr el-Huzai; Bu zat Basralıdır.Hakkında epey şeyler söylenmiştir.Mîzânu'l-İtidârde "bilinmiyor" denilmektedir. İbn Hacer, Tehzîbıı't-Telızîb'inhde Dâ-rekutnî'den naklen "bu zatın babasından, kendisinden başka hadis nakleden olmamıştır" der. Ibnu'l-Kaltân da, "Mâlik'in~hali bilinmiyor ondan başka kimse babası Numeyr'-den hadis rivayet etmemiştir" demiştir.

[417] Nesâî, sehv 38; Ahmed b. Hanbel, III, 471.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/42.

[418] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/42.

[419] Hâkim, el-Miistedrek, I, 230.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/43.

[420] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/43-44.

[421] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/44.

[422] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/44.

[423] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/44-45.

[424] Ahmed b. Hanbel, II, 116.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/45.

[425] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/45-46.

[426] Tırmizî, salât 153; Nesâî, latbîK 105; Ahmed b. Hanbel, I, 386, 410, 428, 436, 460.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/46.

[427] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/46-47.

[428] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/47.

[429] Bü cümlede Alkame'yi (onun babası) kelimesi üzerine atfetmek mümkün olduğu gibi Abdurrahman b. Esved üzerine atfetmek de mümkündür. Ahmed b. HanbePin rivayeti birinci, Dârekutnî'ninki de ikinci takdiri haklı

çıkarmaktadır. Tercemede bu takdirlere parantez cümlesi İle işaret edilmiştir.

[430] Nesâî, tatbîk 83, sehv68, 70, 71;IbnMâce, ikâme 28; Dârimî, saîât 87; Ahmed b. Han-bel, I, 172, 18i, 386.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/47-48.

[431] el-Menhel, VI, III.

[432] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/48-50.

[433] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/50.

[434] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/50.

[435] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/51.

[436] Bu kelime bazı nüshalarda "atıyor" manasına şeklinde sabittir.

[437] Müslim, salât 119, 120, 121; Nesâî, sehv, 5, 69, 72; Ahmed b. Hanbel, V, 86, 88, 93, 101, 102, 107.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/51-52.

[438] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/52.

[439] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/52.

[440] Bu şekk râvîlerden birine aittir.

[441] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/52-53.

[442] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/53.

[443] Müslim, salât 119, 120, 121; Nesâî, sehv 5, 69, 72.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/53.

[444] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/53-54.

[445] Hâkim, el-Müstedrek, 1, 270.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/54.

[446] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/54-55.

[447] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/55.

[448] Concordance'de bu baba numara verilmemiştir.

[449] Buhârî, ezan 155; Müslim, mesâcid, 120, 121; Nesâî, sehv79; Ahmed b. Hanbel, 1,222.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/55.

[450] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/56.

[451] Buhârî, ezan 155.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/56.

[452] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/57.

[453] "Uzatmama" diye terceme ettiğimizi kelimesi hakkında İbnü'l-Arabî şöyle der: "Bunun manası, cemaatin öne geçmemesi için selamda acele etmektir denildiği gibi, sonuna sözlerini eklememektir de denilmiştir."

[454] Tirmizî, salât 107; Ahmed b. Hanbel, II, 532.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/57.

[455] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/57.

[456] Tirmizî, radâ' 12; Ebû Dâvûd, talıâre 81.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/58.

[457] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/58-59.

[458] Ahmed b. Hanbel, II, 425.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/59.

[459] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/59-60.

[460] isminin Rufa'a b. Yesribî veya Hibbân b. Vehb olduğu söylenir. Hz. Peygamber'den rivayetleri vardır.

[461] Bu şekk Ezrak b. Kays'tandır.

[462] Bu ilâve bazı Ebû Dâvûd nüshalarında yoktur. Hâkim, el-Mustedrek, I, 270.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/60-61..

[463] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/61.

[464] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/62.

[465] Başlık metnindeki secde kelimesinden maksat rekâttır. Bu İfade mecaz olarak kullanılmış, yani cuz zikredilmiş kul kastedilmiştir. Bu başlık, bir nüshada "iki sehv secdesi" başka birinde "sehv secdeleri" bir başka nüshada ise "Namazda yanılmaya ait oknulann mecmuu, iki sehv secdesi" şeklinde İfâde edilmiştir.

[466] Buhârî, salât 88, sehv 5, ezan 69; Müslim, mesâcid 97, 99; Tirmizî, mevâkît 175; Nesâî-sehv 22, İbn Mâce, ikâme 134; pârimî,salât 175, 202, Muvatta' nida 58, 60.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/62-63.

[467] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/64-68.
[468] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/68.
[469] Babını kaldırırken "tekbir aldı" demedi.
[470] Ebû Davud'un bu sözü bazı nusnalarda mevcut değildir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/68-69.
[471] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/69.
[472] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/69-70.
[473] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/70.
[474] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/70-71.
[475] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/71.
[476] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/72.
[477] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/72.
[478] Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
[479] Bu cümle bazı nüshalarda mevcut değildir.
[480] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/72-73.
[481] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/73-74.
[482] Buhârî, sehv 3; Nesâî, sehv 23.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/74.
[483] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/74.
[484] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/75.
[485] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/75-76.
[486] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/76.
[487] 1008 no'lu hadis.
[488] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/76.
[489] Musedded bu hadisi biri Yezîd b. Zurey' diğeri de Meslenıe b. Muhamnıed olmak üzere İki ayrı ustaddan almıştır Metindeki "odalar" kelimesini sadece Mesleme b. Mu-hammed nakletmiştir.
[490] Müslim, mesâcid 101; Nesâî, sehv 23; Ibn Mâce, ikâme 134: Ahmed b. Hanbel, V, 110.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/77.
[491] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/77-78.
[492] Buhârî, salât 32, sehv 2, âhâd 1; Müslim, mesâcid 92, 93, 94; Tirmizî, salât 172; Nesâî sehv 25, 26; İbn Mâce, ikâme, 129, 130.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/78-79.
[493] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/79-80.
[494] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/80.
[495] Bu rivayetin râvilerinden ibrahim en-Nehâî Alkame'den rivayet ederken yanılmanın fazlalıktan mı, yoksa eksiklikten mi olduğunu tam zapt edememiş, bunda tereddüt etmiştir. Halbuki önceki rivayette Resulullahın dört rekatli bir namazı beş rekat olarak kıldığı açıkça ifade edilmiştir.
[496] Buhârî, salât 31; Müslim, mesâcid 89, 96; Nesâî, sehv 25; İbn Mâce, ikâme 133; Ahmed b. Hanbel, I, 379, 434, 438.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/80-81.
[497] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/81-82.
[498] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/82-83.
[499] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/83.
[500] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/83-84.
[501] Müslim, mescaid, 92.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/84.
[502] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/84.
[503] Hâkim, el-Müstedrek, I, 261.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/85.
[504] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/85-86.
[505] Müslim, mesâcid, 88; Nesâî, sehv 24; İbn Mâce, ikâme 132, 137; Dârimî, salât 174; Ahmed b. Uanbel, Ilı, 72, 83, 87; Muvatta', nida 61; Hâkim el-Müstedrek, I, 322, Da-' rekutnî, Sünen, I, 372; Beyhakî, es-Sünenu'l-kübrâ,

II, 351.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/86-87.
[506] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/87-89.
[507] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/89.
[508] Hâkim, el-Mustedrek, I, 324.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/90.
[509] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/90.
[510] bk. Muvattâ', nida, 16.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/90.
[511] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/91.
[512] “Kıldığı rekat beşinci ise, bu secdelerle çiftlemiş olur, dördüncü olursa, secdeler şeytanı kızdırmadır" manasına gelen şeyler zikretti.
[513] Atâ'nın, hadisi Ebu Said'den aldığını zikrederek rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/91.
[514] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/92.
[515] Ahmed b. Hanbel, I, 429; Dârekutnî, Sünen, I, 378; Beyhakî, es-Siinenü'l-kübrâ, II, 336.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/92-93.
[516] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/93.
[517] Hadis iki ayrı senedle rivayet edilmiştir. Bu metin Ebân'ın rivayet ettiği metindir.
[518] İbn Mâce, ikâme 129, 133, 135.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/93-94.
[519] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/94-95.
[520] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/95.
[521] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/95.
[522] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/95-96.
[523] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/96.
[524] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/96.
[525] Abdullah b. Cafer b. Ebî Tâlib, yedi yaşında iken Hz. Peygambere biat etmiştir, Hz. Peygamber kendisini görünce gülümsemiş, elini uzatmış ve biat etmiştir. Cömertliği ile şöhret bulmuştur. Kendisine "cömertliğin kutbu" denilir. Hz. Peygamber vefat ettiğinde on yaşında idi. Haşimoğullarından Hz. Peygamberi en son görendir. Hz. Peygamberden başka annesi Esma bint Umeys, Ali, Osman ve Ömer'den (Allah hepsinden razı olsun) hadis rivayet etmiştir. H. 80 veya 82 yılında vefat etmiştir. (Bilgi için bk. Buhârî, et-Târihu'l-kebir, V, 7; îbn Ebî Hatim, el-Cerh ve't-ta'dil, V, 21; İbnu'l-Kayserânî, el-Cem' beyne ricâlİ's-Sahihoyn, I, 239; lbnu'1-Esir, Üsdü'l-ğâbe, III, 198; Zehebî, siyeru a'lamu'n-nubelâ, III, 456 - 462; Îbn Hacer, el-İsâbe, II, 289; Tehzîbu't-Tehzîb, V, 170; îbnu'l-îmad, Şezerâtu'z-zeheb, I, 87).
[526] Ahmed b. Hanbel, V, 280; VI, 54; Nesâî, kıyamu'I-leyl 42; Beyhakî es-Sünenu'1-kübrâ, II, 336.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/96-97.
[527] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/97.
[528] Abdullah b. Buhayne; babası Mâlik b. Kışb'dir. Buhayne esah olan kavle göre, anasının adıdır. Bazıları babasının anası olduğunu söyler. İbn Sa'd bu zatın müslümanlığının hayli eski olduğunu devamlı oruç tuttuğunu, sık sık hacca giden-fazıl biri olduğunu söyler. Mervân devrinde Medine'de vefat etmiştir. (Bilgi için bk. İbn Sa'd, Tabakal, II, 372, IV, 342; V, 283; İbnu'1-Esir, Üsdûl'1-ğabe, III, 183; İbn Hacer, el-İsâbe, II, 280, 364.)
[529] Buhârî, ezan 146, sehv 1, eymân 15; Müslim, mesâcid 85, 89, 90, 91; Tirmizî, salât 49; Nesâî, sehv 21; Dârimî, salât 176; Muvatta, nida 65.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/97-98.
[530] Dârekutnî, Sünen, I, 377.
[531] imamın ne zaman selâmdan önce ne zaman selamdan sonra secde yapacağı 1008 nolu hadisin açıklamasında geçmiştir.
[532] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/98-99.
[533] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/99.
[534] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/99.
[535] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/100.
[536] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/100.

[537] Ibn Mâce, ikâme 131; Beyhakî, es-Sunenu'l-kübrâ, II, 343; Darekûtnî, Sünen, I, 378.
[538] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/100-101.
[539] es-Sehâren fûrî, Bezlu'l-mcchûd, V, 416, 418.
[540] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/101.
[541] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/102.
[542] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/102-103.
[543] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/103.
[544] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/103.
[545] Ibn Mâce, ikâme 136; Ahmed b. Hanbel, V, 280.
[546] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/104.
[547] Beyhakî es-Sünenu'l-kııbrâ, II, 346.
[548] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/104-105.
[549] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/105.
[550] Nesaî, küsûf 21; Tirmizî, salât 173.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/105-106.
[551] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/106.
[552] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/106.
[553] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/106-107.
[554] Buhârî, ezan 157; bk. Ibn Mâce, ikâme 33; Ahmed b. Hanbel, VI, 310.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/108.
[555] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/108-109.
[556] Hülb b. Adiy: Asıl adının Yezid lakabının Hulb olduğu söylenir. Hz. Peygambere elçi alarak geldiğinde kafasında saç yokmuş. Hz. Peygamber onun kafasını meshetmis ve başında saç bitmiştir. Bu sebeple de kendisine bu lakab takılmıştır. Bu zat Kûfe'de ikâmet etmiştir. Hz. Peygamber'den rivayet ettiği başka hadisler de vardır. (Bilgi için bk. İbnu'1-Esir, Üsdü'1-ğâbe V, 413; Ibn Hacer, el-İsâbe, III, 609.)
[557] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/109.
[558] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/109-110.
[559] Buhârî, ezan 159; Müslim, müsâfirîn 59, 61; İbn Mâce, ikâme 33: Dârimî, salât 89, 198.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/110.
[560] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/110-111.
[561] Babın İsmi bazı nüsnalarda "nâfile evdedir" şeklindedir.
[562] Buhârî, salât, 5, teheccüd 37; Müslim, müsafirîn 208, 209; Tirmizî, salât 213, 121; Ne-sâî kiyamü'1-leyl 1, İbn Mâce, ikâme 186; Dârimî, salât 130, Ahmed b. Hanbel, II, 6, 123, 367.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/111.
[563] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/111-112.
[564] bk. Salât 24.
[565] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/112-113.
[566] Nesaî, kıyâmü'1-leyl 1; Tirmizî, salât 213: bk. Buhârî, ezan 8 (benzeri) edeb 75; Müslim musafirîn 213; (benzeri) Muvatta, cemaat 4; Ahmed b. Hanbel, V, 182, 184, 237, 253, 363, VI, 373.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/113.
[567] bk. salât 47.
[568] İbn Huzeyme, sahih, II, 210.
[569] İbn Huzeyme, Sahih, II, 213.
[570] bk. el-Menhel, VI, 178.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/113-114.
[571] el-Bakara (2), 144.
[572] Müslim, mesâcid 15; Ahmed b. Hanbel, 1,295, 304, 322, 357, III, 284, Muvattâ kıble 7.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/114-115.
[573] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/115-117.
[574] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/117.

200 - 201. Cuma İle İlgili Konular
202. Cuma Günü Duanın Kabul Edildiği Vakit Hangi Vakittir?

CUMA ve BAYRAM NAMAZLARI

200 - 201. Cuma İle İlgili Konular

Cuma günü ve cuma namazına ait konulan içine alan bu bölüm altında 38 bab ve 87 hadis-i şerif bulunmaktadır. Bu bölümün ilk hadisleri cuma günü ve gecesinin faziletine dâirdir.

Türkçede "cuma" diye kullandığımız bu kelimenin meşhur olan zabtı "Cumu’a” şeklinde mim harfinin zammesi iledir. Mimin fethası ile "cume'a", kesresi ile "cumia" ve sükûnu ile "cum'a" şeklinde de zabtedenler olmuştur.

Haftanın bu gününe cuma isminin veriliş sebebi hakkında değişik görüşler vardır:

1. Bu günde Hz. âdem'in sudan ve çamurdan olan hilkati cem edilmiştir. Bu yüzden bu ismi almıştır.

2. Yeryüzüne indirildikten sonra Hz. Adem'le Hz. Havva bu günde birbirlerini bulmuşlardır.

3. Ensâr, Es'ad b. Zürâre ile bugünde bir araya gelmiş, Es'ad onlara iki rek'at namaz kıldırmıştır.Bugün daha önce "Arûbe" diye adlandırırlarken bu toplantıdan sonra ona cuma ismini vermişlerdir.

4. Kureyş, Dâru'n-Nedve'de bugün toplandıkları için bu isim verilmiştir.

5. Ka'b b. Lüey bugün kavmi ile bir araya gelir, onlara nasihat eder ve Hareme hürmet etmelerini emrederdi. Oradan bir nebi geleceğini de bildirirdi.

6. Müslümanlar bugün bir araya toplanıp namaz kıldıkları için cuma günü denilmiştir. İbn Hazm doğru görüşün bu olması gerektiğini, çünkü bu ismin tslâmî olduğunu, daha önceleri arapların bugüne Arûbe dediklerini söyler.

Bu görüşlerin hangisini alırsak alalım, hepsinde toplanma mânâsı vardır.'Çünkü "cumua" kelimesi toplamak manasına gelen "cem" kökünden türemiştir.[1]

1046. ...Ebû Hureyre (r.a.)'den; demiştir ki: Peygamber(s.a.) şöyle buyurdu:

"Güneşin doğduğu günlerin en hayırlısı cum'a günüdür. Âdem (a.s.) o günde yaratılmış, o günde (dünyaya) indirilmiş, o günde tevbesi kabul edilmiş ve o günde ölmüştür. Kıyamet de o günde kopacaktır. İnsanlar ve cinlerden başka hiçbir canlı yok ki kıyâmet(in kopmasın)dan korkarak cuma günü sabah olunca güneş doğuncaya kadar kulak kabartır olmasın. O günde bir an vardır ki, müslüman namaz kılarak ve Allah'tan bir hacetini isteyerek o ana tesadüf ederse, Allah mutlaka onu verir."

Ebu Hüreyre dedi ki:

Ka'b (el-Ahbar)[2] bu (makbul an)nun, bütün senenin bir gününde olduğunu söyler. Bense, "aksine her cum'a gününde olduğu" kanaatindeyim.

Ka'b Tevrat'ı okuyup, "Resûlullah (s.a.) doğru söyledi" dedi. Ebû Hureyre devamla şöyle der:

Daha sonra Abdullah b.Selam'la[3] karşılaşıp Ka'b'la beraber oturduğumuzu haber verdim. Abdullah b. Selâm:

O ânın hangi saat olduğunu biliyorum, dedi.

Onu bana haber ver, dedim.

Cuma gününün son saati, dedi.

Resûlullah (s.a.); "Müslüman namaz kılarken o vakte tesadüf etmez ki..." buyurduğu halde o an, nasıl cuma gününün son saati olur, halbuki bu vakitte namaz kılınmaz, dedim.

Resûlullah (s.a.), "bir kimse bir yerde namazı bekleyerek oturursa, namazı kıhncaya kadar namazda gibidir" buyurmadı mı? dedi.

Evet, buyurdu dtdim. Abdullah:

İşte o, budur" dedi.[4]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte cuma gününün diğer günlerin hepsinden daha efdal olduğu bildirilmektedir. Halbuki İbn Hıbban'ın Abdullah b. Kırt'dan yaptığı bir rivayette en efdal günün Kurban Bayramının birinci günü; Câbir'den yaptığı bir rivayette de Arafe günü olduğu haber verilmektedir. Ancak bu rivayetler arasında bir tezat söz konusu değildir. Çünkü cuma gününün

üstünlüğü haftaya nisbetle, Kurban Bayramının birinci günün veya Arafe gününün üstünlüğü ise, seneye nisbetledir.

Irakî, Cuma gününün üstünlüğünü bildiren hadisin daha sahih olduğunu söylerken, Şevkânî Arafe gününün üstünlüğüne delâlet eden hadisin Kurban Bayramının birinci gününün üstünlüğüne delâlet eden Hadisten daha kuvvetli olduğunu belirtmektedir.

Hz. Peygamber cuma gününün üstünlüğünü şu hadiselere bağlamıştır:

1. Hz. Âdem bu günde yaratılmıştır. Hz. Âdem'in yaratılmasından maksat, kendisine ruhun nefh edilmesidir. Bunun yukarıda, cuma gününe bu ismin veriliş sebepleri üzerinde durulurken söylenilen "Hz. Âdem'in bu günde sudan ve çamurdan olan hilkati toplandı" sözleri ile zıt tarafı yoktur. Çünkü Hz. Âdem'in sureti bir cuma günü toplanmış, Cenab-ı Allah'ın dilediği bir müddet kaldıktan sonra başka bir cuma günü de ruh verilmiş olabilir. Müslim ve Tirmizî'nin bir rivayetinde Âdem aleyhisselâm'ın bu günde cennete konulduğu bildirilmektedir. Bu rivayet Hz. Âdem'in Cennetin haricinde yaratılıp sonra Cennete konulduğuna delildir.

2. Hz. Âdem bugünde dünyaya indirilmiştir. Hz. âdem bir cuma günü Cennetten çıkartılmış ve Hindistan'daki Serendib denilen yere indirilmiştir.

Kadı İyaz, Hz. Âdem'in Cennetten çıkartılmasının ve kıyametin kopmasının bu günün faziletine delâlet etmeyeceğini, dolayısıyla bu hadis-i şerifte zikredilen şeylerin cuma gününün üstünlüğüne delâlet için değil, bugünde meydana gelen ve gelecek olan mühim hadiseleri beyân anlamında olduğunu söyler.

İbnu'l-Arabî ise, Tirmizî, şerhi Ânzatu'l-ahvezî'de bu hadis-i şerifte haber verilen olayların tümünün, cumanın üstünlüğüne delâlet ettiğini söyleyip Kadı, îyaz'ın ileri sürdüğü görüşlere karşı çıkar ve şunları söyler:

"Hz. Adem'in Cennetten çıkartılması büyük bir zürriyetin bu meyan-da Nebilerin, Resullerin, velilerin ve sâlihlerin yaratılmasına sebep olmuştur. Üstelik Âdem (a.s.) cennetten kovulma olarak değil, bazı ihtiyaçlar için çıkartılmıştır.

Kıyametin kopması da Nebilerin, sıddîklerin ve velilerin mükâfatlarını bir an önce görmelerine ve kerametlerini göstermelerine sebebtir."

3. Hz. Âdem'in tevbesi bugün kabul edilmiştir. Hz. âdem'in tevbe etmesine sebep olan hâdise şudur: Cenab-ı Allah, Hz. Âdem ve Havva'ya cennetteki bütün şeylerden yeyip içmelerinin serbest olduğunu, ancak işaret ettiği bir ağaca yaklaşmamalarım emretmişti. Hz. Âdem, Hz. Havva'nın da

tesiri ile bu yasağa rağmen, o ağaçtan yemiş ve her ikisinin edeb yerleri açılıvermişti. Çünkü onlar hata etmişlerdi. Hz. Âdem bu hâdiseden sonra -rivayete göre- utancından üç yüz sene başını kaldıramamış ve Cenab-ı Hak onun hayrını dilediğinde tevbesine sebeb olacak bazı sözler telkin etmişti.Bu sözlerin "Ey Rabbimiz! Biz kendimize zulmettik. Eğer bizi bağışlamaz ve merhamet etmezsen hüsrana uğrayanlardan oluruz.”[5] veya; "Ey Allah'ım! Seni teşbih ve tenzih eder, sana hamd-ü senada bulunurum. Senin ismin mübarek, senin azamet ve celâlin pek yüksektir. Senden başka ilâh yoktur. Ben nefsime zulmettim, beni bağışla. Çünkü günahları senden başka kimse bağışlayamaz." olduğu söylenümektedir.

Bazı müfessirlerin ifadesine göre, Hz. Âdem'in o yasaklanmış ağaçtan yemesi "İyilerin hasenatı, mukarrabunun seyyiâtıdır" kabilindendir. Çünkü Hz. Âdem'in bu ağaçtan yemesi kasten olmamıştır. Aksine ietihad etmiş ve içtihadında hata etmiştir. Çünkü O Cenab-ı Hakk'ın yemesini nehyettiği ağacın yakınında bulunan başka bir ağaç olduğunu zannetmiştir. Nitekim "Şu ağaca yaklaşmayınız, aksi halde, zâlimlerden olursunuz"[6] kavl-i şerifinde ismi işaretinin gereği budur. Bu yüzden Hz. âdem işaret edilen ağaçtan değil, başka bir ağaçtan yemiş ve içtihadında hatâ etmiştir.

4. Hz. Âdem bu günde ölmüştür. Bir görüşe göre, Hz. Âdem Hindistan'da; başka bir görüşe göre, Mekke'deki Kenz mağarası denilen Ebu Ku-beys mağarasına, bir başka görüşe göre ise, Beytü'l-Makdis'e defn edilmiştir. Son görüşü İbn Abbas'dan naklen Aynî söylemiştir. Bu rivayete göre, Hz. Nün, Tufan'da Âdem'in tabutunu gemiye yüklemiş, Tufan bitince Beyt-i Mak-dis'e defnetmiştir. Hâkim ve Beyhakı'nin İbn Ömer'den mevkuf olarak rivayet ettikleri gibi, ölüm mü'mine bir hediyedir. Bundan dolayı Hz. Âdem'in vefatı cumanın meziyetlerinden sayılmıştır.

5. Kıyamet bu günde kopacaktır. Kıyametin kopmasının cumanın üstünlüğüne delâlet eden meziyetlerden oluşu yukarıda tbnü'l-Arabi'den naklen ifâde edildiği gibi nebilerin, resullerin ve sıddîklerin, mü'minlerin bir an evvel mükâfatlarına, ebedi nimetlere; düşmanlarının da cehennem ateşine ulaşmalarıdır.

Hz. Peygamber, cumanın üstünlüğüne delâlet eden bu meziyetleri saydıktan sonra, cuma günü, yeryüzündeki insanlar ve cinlerden başka bütün canlıların sabah olunca, güneş doğuncaya,kadar kıyametin kopmasından korkarak kulak verdiklerini bildirmiştir. Kıyametin bu vakitte kopacağını Cenab-ı Hak onlara ilham etmiş ve bu ilhamın neticesi o canlılar

kıyameti bekler hâle gelmişlerdir. İnsanların ve cinlerin ise, diğer canlılar gibi beklememeleri, kıyametin cuma günü ve işaret edilen vakitte kopacağını bilmediklerinden değil, gafletlerinin çokluğundan dolayıdır.

Resûlullah (s.a.)ın bildirdiğine göre, cuma günü her istenilenin verileceği, duaların kabul edileceği bir vakit vardır. Eğer mü'min namaz kılarken ve Cenab-ı Hak'tan bir hacetini isterken bu vakte tesadüf ederse, mutlaka istediği verilecektir. Tabiî yapılan duanın duada bulunması gereken esaslara uygun olması şarttır.

Ka'bu'l-ahbâr bahsi geçen bu vaktin senede bir defa olduğunu, hadisin râvisi Ebû Hureyre İse, her cuma gününde bulunduğunu söylemişlerdir. Ebû Hureyre bilâhere Ka'b ile arasında geçen konuşmayı Tevrat'ı gayet iyi bilen ve müslüman olmadan önce Yahudilerin en bilginlerinden sayılan Abdullah b. Selâm'a anlatmış, o da bu vaktin cuma gününün son vakti olduğunu söylemiştir. Ebû Hureyre bu sözlerle ikna olmamış, Abdullah'ın söylediği vaktin, kerahet vakti olduğu için bu anda namaz kılmanın mekruh olduğunu, halbuki Fahr-i Kâinat'ın "mü'min namaz kılarken o vakte tesadüf ederse..." buyurduğunu, dolayısıyla Abdullah'ın dediği ile Hz. Peygamber'in beyânı arasında tezat olduğunu söylemiştir. Buna karşılık olarak Abdullah b. Selâm, Resûlullah'ın bir yerde namazı beklemenin namaz kıfma hükmünde olacağına dair olan hadisini hatırlatmış ve o hadisin işte bu vakitle alakalı olduğunu haber vermiştir. Tabiatiyle Abdullah'ın mevzu bahs ettiği hadis, Ebû Hüreyre'nin sorusuna cevap olabilir. Fakat sadece bu vakte mahsus değildir. Çünkü hangi vakitte olursa olsun, oturup namazı beklemek namazda olmak hükmündedir. Bu müstecab vaktin zamanı bundan sonraki babta daha geniş olarak izah edilecektir.[7]

Bazı Hükümler

1. Cuma önünün fazileti büyüktür.

2. O günde sahh amelleri çoğaltmak lazımdır.

3. Kıyamet, cuma günü kopacaktır.

4. İns ve cin dışındaki canlılar kıyametin kopmasından korkarak cuma günü sabahleyin güneş doğuncaya kadar kulak kesilmektedirler.

5. Cuma gününde duaların kabul edildiği bir vakit (icabet saati) vardır.

6. Hz. Muhammed'in şeriatı eski şeriatleri tasdik eder.[8]

1047. ...Evs b. Evs (es-Sekafî -r.a.-)'den; demiştir ki: Resûlullah (s.a.) şöyle buyurdu:

"Şüphesiz cuma günü sizin en efdal günlerinizdendir. Âdem o günde yaratılmış ve ruhu o günde kabzediliniştir. İkinci (dirilme için olan) ve birinci (kendisi ile herşeyin öldüğü) nefhalar o gündedir. O günde bana çok çok salevât getiriniz. Çünkü sizin salevâtınız bana arz olunur."

Evs dedi ki: Ashab;

Ya Resûlallah, senden hiçbir şey kalmadığı halde, -Evs diyor ki, bununla, çürüdüğün halde" demek istiyorlardı,- salevâtımız sana nasıl arz olunur? dediler. (Resûlullah (s.a.) da;)

"Allah (c.c.) nebilerin cesetlerini arza haram kıldı, (toprak onları yiyemez)" buyurdu.[9]

Açıklama

Görüldüğü gibi bu hadisle bundan evvelki hadis birbirine çok benzemektedirler. Diğerinden farklı olarak bunda Hz.Âdem'in tevbesinin kabul edildiğine ve dünyaya indirildiğine dair bir kayıt yoktur. Ayrıca öncekinde kıyametin cuma günü kopacağı söylenmişken, burada birinci ve ikinci nefhaların bu günde vuku bulacağı bildirilmiştir. Bu nefhalardan birincisi kelimesi ile ifade edilmiştir.Bu nefhada yani Sûra birinci üfürülüşte büyük meleklerin dışında, tüm canlılar ölecektir. Taberî'nin Enes b. Mâük'ten yaptığı rivayete göre, birinci Sûr'a üfürüldüğünde ölmeyecek olan melekler, Cebrail, Mikail ve ölüm meleği (Azrail)dir. Daha sonraları sırayla Mikail, Azrail ve Cebrail'in de ruhları kabzedilecektir. Çünkü Allah'tan başka herşey yok olacaktır.

ikinci nefhada yani ikinci defa Sûr'a üfürüldüğünde ise, bu ölen canlılar mahşere sevk edilmek üzere dirileceklerdir. İşte bu hadiselerin her ikisi de cuma günü meydana gelecektir.

Bir başka görüşe göre, Sûra üfleme üç defa olacaktır. Bunlardan birincisi ile müthiş zelzeleler meydana gelecek dağlar yürüyecek, güneş dürülecek, yıldızlar saçılacak, denizler taşacak, emzikli kadınlar çocuklarını atacak, fakat insanlar ölmeyecek, dehşetle bu olanları seyredeceklerdir. İkinci ve üçüncü nefhalarda yukarıda izah ettiklerimiz olacaktır.

Birinci Sûr diye açıkladığımız dan maksadın "Rabbi dağa tecelli edince ona param parça yaptı ve Musa feryad ederek (yere) kapandı"[10] âyet-i kerimesinde zikri geçen Mûsâ (a.s.)ın sa'kası olduğunu söyleyenler de vardır. Yani bu görüşe göre bu âyet-i kerimede bahsedilen hâdise de cuma günü meydana gelmiştir.

Peygamber (s.a.) cuma gününün faziletini belirttikten sonra bu faziletten istifâde etmeleri için ümmetine bu günde kendisine bol bol salevât getirmelerini tavsiye etmiş ve bu salevâtın zat-ı saadetlerine arz olunacağını bildirmiştir. Bunun üzerine sahâbiler bu haberi ilk anda garibsemişler ve "çürüyüp yok olduktan sonra salevâtlann ResûluHah'a nasıl ar/edileceğini" sormuşlardır. Râvî bu çürüyüp yok olma sözünü kalıbı ile ifâde etmiş sonra da bunu "çürüdün" kelimesi ile tefsir etmiştir terkibi nin fethası ile kesresi ile ve hemzenin zammesi ile meçhul olarak "yenildin" manasına şekillerinde rivayet edilmiştir. Neticede hepsi aynı manayı ifade eder.

Hz. Peygamber ashabın hayret ederek sordukları bu soruya, yeryüzünün nebilerin cesetlerini çürütemeyeceğini, söyleyerek karşılık vermiştir. Bu peygamberlerin kabirlerinde diri olduklarından kinayedir. Tabiatiyle bu tamamen Cenab-ı Hakk'ın kudreti dahilinde harikulade bir haldir. Bunu Hz. Peygamber böyle haber vermiştir. Mü'min böyle inanır. Gerçi zannî delille sabit olduğu için inkârı küfrü gerektirmez ama, hiçbir şey kazandırmayacağı gibi çok şeyler kaybettirir. Çünkü aynı mânâyı ifâde eden birçok sahih hadis vardır. Meselâ: İbn Mâce'nin Ebu'd-Derdâ'dan "ceyyid" bir senetle, Saîd b. Mansûr'un, Hâlid b. Ma'dân'dan; Beyhakî'nin hasen bir senedle Ebû Ümâme'den; Nesaî ve İbn Hıbbân'ın İbn Mes'ud'dan; Taberânf nin el-Mü'cem el-Kebîr'inde hasen bir isnatla, Hasen b. Ali'den, yine Taberânî'-nin Evsafında Enes b. Mâlik'ten; EbuVŞeyh b. Hıbbân ve Bezzâr'ın Ammâr b. Yâsir'den rivayet ettikleri hadisler de[11] Nebilerin kabirlerinde diri oldukları ve müslümanların amellerinin Hz. Peygambere arz edileceği bildirilmektedir.[12]

Bazı Hükümler

1. Birinci ve ikinci nefhalar cuma günü olacaktır.

2. Cuma günlerinde Hz Peygambere salevât getirmenin çoğaltılması teşvik edilmektedir.

3. Mü'minlerin getirdiği salevât Hz. Peygambere arz olunur.

4. Yeryüzü Peygamberlerin cesetlerini yiyemez.

Bazıları bu meselede Allah yolunda şehid olanları da Peygamberlere ilhak ederler.Hatta Müfessirlerden bazıları "Siz Allah yolunda öldürülenleri ölüdürler sanmayın"[13] âyet-i kerimesini tefsir ederken şöyle bir hâdise naklederler. Muâviye (r.a.) şehidlerin kabirleri üzerinden bir pınar akıtmak isteyip orada kimin ölüsü varsa çıkartmalarını emretmişti. Câbir der ki, "Biz o kabirlere varıp İçindekileri bedenleri taze olarak çıkardık. Hatta birinin ayak parmağına balta isabet etmiş de oradan kan damlıyordu."

Fakat ulemânın çoğunluğu âyet-i kerimedeki "dirilik" den maksadın ruhi dirilik olduğunu, şehidlerin cesetlerinin çürüme yönünden Peygamberlere benzetilemeyeceğini o özelliğin sadece Peygamberlere mahsus olduğunu söylerler.[14]

202. Cuma Günü Duanın Kabul Edildiği Vakit Hangi Vakittir?

1048. ...Câbir b. Abdillah (r.a.)'dan, Peygamber (s.a.)'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Cuma günü on ikidir." -Bununla saati kastediyor.[15]- "O günde bir an vardır ki, onda Allah'tan bîrşey isteyip de Allah'ın istediğini vermediği hiç bir müslüman bulunmaz. O vakti son saatte, ikindiden sonra arayınız."[16]

Açıklama

Hadis-i şerifte Hz. Peygamber, günün on iki parçadan meydana geldiğini söylemiş fakat bu parçalardan maksadının ne olduğunu açıklamamıştır. Râvilerden birisi Hz. Peygamber'in bu söz ile, saati murad ettiğini söylemiştir. Senenin her gününde gündüzler on iki saat olmadığından, bu saatle on iki ayrı zaman parçasının kast edilmiş olması muhtemel olduğu gibi, gündüzün on iki saat olduğu zamanlar gözönüne alınarak, astronomik manadaki saatlerin kast edilmiş olması da muhtemeldir.

Resûl-i Ekrem Efendimiz daha sonra cuma günü duaların reddedilmediği bir vakit bulunduğunu* bu vaktin de ikindiden sonra günün son vakti olduğunu bildirmiştir. Bu hadis 1046 numaralı hadisteki Abdullah b. Selâm'ın sözlerini takviye etmektedir. Gerçi bu hadis bir sonraki hadise muhalif düşmektedir. Çünkü o hadiste icabet vaktinin cuma namazında imamın minbere çıkışı ile namazın sonu arasında olduğu bildirilmektedir. Ancak yerinde de belirtileceği gibi o hadis, zayıf görülmektedir.

Buharı, Müslim ve Taberânî'nin yaptıkları rivayetlerden bu zamanın çok kısa olduğu anlaşılmaktadır. İbnu'l-Müneyyir, Hz. Peygamber'in bu vakti çok kısa bir zaman olarak haber vermesinin ibâdete teşvik maksadına yönelik olduğunu söyler.[17]

Bazı Hükümler

Cuma gününde duaların kabul edildiği bir vakit vardır.Bu vakit günün son saatlenndedır. Bu ana ibadet ederken rastlayabilmek için gününün tamamı taatle geçirilmelidir.[18]

1049. ...Ebû Mûsâ el-Eş'arî'nin oğlu Ebû Burde'den; demiştir ki:

Abdullah b. Ömer bana "Babanın, cuma yani (icabet) saati hakkında Resûlullah'dan (bir şey) haber verdiğini duydun mu?" dedi.

Ben de dedim ki:

Evet ben babamın Resûlullah'ı; "O (icabet saati) imamın (minbere) oturuşu ile namazın bitimi arasındaki zamandır" derken işittim" dediğini duydum.[19]

Ebû Dâvûd minbere (oturduğunu) kastediyor, dedi.[20]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte cuma günündeki duaların kabul edildiği vaktin imamın hutbe okumak için minbere çıkıp oturması ile namazın bitimi arasındaki vakit olduğu belirtilmektedir. Halbuki bundan önceki hadiste bu vaktin ikindiden sonra günün son demlerinde olduğu haber verilmişti. Buna göre söz konusu vaktin bir zamandan başka bir zamana intikal ettiği

anlaşılmaktadır. Eğer böyle bir intikalin olmadığı gozonüne alınırsa, o zaman hadisler arasında tercih yapmak gerekir.

Ulemâdan bazıları, bu hadisi tercih etmişlerdir, tmam Müslim, Beyha-kî, Îbnu'l-Arabî bu görüştedirler.

Tirmizî, Ahmed b. HanbePden, Abdullah b. Selâm'ın hadisindeki manayı te'yid eden başka rivayetlerin de olduğunu naklederken îbn Abdilber, "O bu konuda en sabit şeydir" demiştir. Said (b. Mansûr)'ın SüneiTinde Ebû Seleme'den, Ahmed b. Hanbel'in Ebû Said el-Hudrî ve Kbü Hüreyre'-den yaptıkları rivayetler icabet vaktinin ikindiden sonra olduğuna delâlet etmektedirler. Âlimlerin çoğu, üzerinde durduğumuz Ebû Mûsâ hadisinin hem ızdırab hem de inkitâ dolayısıyle ma'lûl olduğunu söylerler. İnkıta şu yöndendir: Muhakkiklerin nakline göre Mahreme babasından hadis duymamıştır. Zrakî'nin ifâdesine göre, ızdırab da şu cihettendir: Râvilerin çoğunluğu bu haberi Resûlullah'a kadar ref etmemişler, bu sözün Ebû Bürde'ye ait olduğunu söylemişlerdir.

Gerek üzerinde durduğumuz hadisin malul oluşu, gerekse icabet vaktinin günün sonunda olduğunu belirten haberlerin çokluğu, bu ikinci grubun haberlerin tercihini gerektirmektedir.[21]

Cumanın İcabet Saatiyle İlgili Bazı Görüşler:

Müellifin bu babta zikrettiği icabet vakti ile ilgili haberler, bu konudaki beyanlardan sadece ikisidir. Bazıları bu görüşleri kırk ikiye kadar çıkarırlar. Bu kavillerden bazıları şöyledir:

1. Ahmed ve Hâkim'in Ebû Said'den naklettikleri bir rivayete göre, Kadir gecesini gizlediği gibi Cenab-ı-Allah bu vakti tüm gün içerisinde gizlemiştir. Bu vaktin gizlenmesi, cuma günü mü'minlerin ibâdet, dua ve zikirlerini çoğaltmalarını teşvik hikmetine mebnîdir.

2. İcabet saati, cuma günü içerisinde değişik vakitlere intikal eder. Muayyen bir vakitle kayıtlı değildir. Gazalî ve İbn Asâkir bu görüştedirler.

3. Fecr ile güneşin doğması ve ikindi ile güneşin batması arasıdır.

4. Zevalden güneşin batmasına kadarki zamandır.

5. Cuma ezanı ile namazın bitimi arasıdır.

6. İki hutbe arasındaki oturuş ânıdır.

Bu görüşler içerisinde en tercihe şayan olanı, bir kere daha tekrar edelim ki ikindiden sonra olduğu görüşüdür.[22]

203. ...Cuma Namazının Fazileti

1050. ...Ebü Hüreyre (r.a.)'den; demiştir ki: Peygamber (s.a.) şöyle buyurdu:

"Kim güzelce abdest alır sonra cuma (namazı)ya gelip (hutbeyi) dinler ve konuşmazsa, iki cuma arasındaki (günahları) üç gün ziyadesiyle (birlikte) bağışlanır. Çakıllara dokunan kimse ise, konuşmuş gibidir."[23]

Açıklama

"Güzelce abdest alırsa*' şeklinde terceme ettiğimiz cümlenin tam karşılığı, "abdest alır ve abdesti güzel yaparsa" şeklindedir. Bundan maksat, farz ve sünnetlerine tam riâyet ederek abdest almaktır. Böylece sünnet üzere abdest alıp da cuma kılacağı yere gelen ve hiç konuşmadan hutbeyi dinleyen kişinin önceki cuma ile bu cuma arasıdaki günahları üç gün ziyadesiyle birlikte bağışlanır. Hadisin Tirmizî'deki rivayetinde: "Minberin yakınına oturma" kaydı da vardır. Âlimler hutbeyi dinlerken susmanın şart olup olmadığında ihtilâf etmişlerdir. İbn Hacer minbere yakın oturan kimsenin hem susması hem de hutbeyi dinlemesi gerektiğini minbere uzak olanın ise, sadece susmasının yeterli olduğunu söyler.

Kılınan bir cumanın, iki cuma arasındaki yedi güne ilâveten uç günün daha günahlarına keffâret olması, yapılan bir amele on misli sevab verileceği gerçeği ile ilgilidir. Bağışlanacağı bildirilen bu günahlar, küçük günahlar olmalıdır.

Hadisin sonunda Hz. Peygamber çakıl (aşlarına dokunan bir kimsenin abesle iştigal ettiğini, faydasız iş yaptığını bildirmiştir. Çakıl taşına dokunmaktan maksat ya secde edeceği zaman alnının geleceği yeri düzeltmek için taşlara dokunmak, ya da hutbe esnasında çakıl taşlan ile oynamaktır.

"Konuşmuş gibidir" şeklinde terceme ettiğimiz "leğa" kelimesi için Kâmûs'ta "söz ve başkasından, doğrudan ayrıldı, kaybetti manası verilmiştir, ama doğrusu birincisidir" denilmektedir.

Buna göre çakıl taşı ile oynayan kimse sanki hutbe esnasında konuşmuş gibidir.Dolayısıyla boş şey yapmış sayılır. Hutbenin sevabını kaçırmış olur.[24]

Bazı Hükümler

Cuma namazı diğer namazlara nisbetle daha efdaldır.Çünkü diğer namazlar vakitler arasındaki günahlara keffâret olduğu halde, cuma namazı on günün küçük günahlarının bağışlanmasına sebebtir.[25]

1051. ...Ümmü Osman'ın azatlısından; demiştir ki: Ali (b. Ebi Talib)'i Kufe minberinde şöyle derken işittim.

Cuma günü olduğu zaman şeytanlar sancakları[26] ile sokaklara çıkıp insanlara (onları) başka işten alıkoyacak mühim işlerini[27] hatırlatırlar ve cumaya gitmelerine mani olurlar.melekler de gidip mescidin kapısına otururlar ve imam (minbere) çıkıncaya kadar camiye gelenleri geliş sırasına göre yazarlar.Kişi (hutbeyi) işitebileceği ve (imamı) görebileceği bir yere oturup susar bir şey konuşmaz ve boş bir işle meşgul olmazsa, kendisine iki sevaptan iki nasip vardır.(Eğer uzak oturur ve hutbeyi duyamayacağı bir yerde ise, susar konuşmaz ve boş bir şeyle meşgul olmazsa, ona sevaptan bir nasip vardır.[28] (Hutbeyi)işitebileceği ve (imamı) görebileceği bir yere oturur fakat konuşur ve susmazsa ona da günahtan bir nasip vardır.Heer kim Cuma günü (yanındaki) arkadaşına "sus" derse, boş işle uğramış olur, kim de boş şeyle uğraşır ise, onun (kıldığı) bu cumasından hiçbir şey (sevab) yoktur.

Daha sonra Ali (r.a.) "ben, bunları Resûlullah (s.a.)Man duydum" dedi.[29]

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadisi Veltd b. Müslim İbn Câbir'den (şeksiz) olarak (Rabâis) diye ibaresini şeklinde rivayet etmiştir.[30]

Açıklama

Haber aslında Hz. Ali'nin bir hutbesidir. Ancak Hz.Ali hutbesinde söylediği şeylerin kendi kafasından çıkmadığını, aksine bunları

Resûlullah'tan işittiğini ilâve etmiştir. Buna göre hadis merfu hükmündedir. Zaten bu tip şeylerin aklen bilinmesi mümkün değildir.

Hz. Ali'nin haberinden anladığımıza göre cuma günü şeytanlar ellerinde bayrakları, sancakları olduğu halde yahut da boyunları bukağılı olarak sokaklara çarşılara çıkıp müslümanlara bazı ihtiyaçlarım, mühim işlerini hatırlatırlar ve onların cumaya gitmelerini engellemeye çalışırlar. Melekler ise, camilerin kapısına oturup cumaya gelen müslümanları geliş sırasına göre kaydederler. Bu iş cumhura göre, sabahtan itibaren; Mâlikîlere göre ise, zevalden sonra başlar, önce gelenlerin sevabı sonra gelenlere nisbetle daha fazladır. Ebû Hureyre'den yapılan bir rivayete göre, namaza ilk gelenler bir deve, ondan sonrakiler sığır, daha sonrakiler de^bir koç kurban etmiş gibi sevab alırlar. Daha sonra gelenler de sırayla bir tavuk ve yumurta tasadduk etmiş gibidirler. Meleklerin bu yazma işleri hatib minbere çıkıncaya kadar devam efler. Hatib minbere çıkınca ise, defterleri kapatır, hutbeyi dinlemeye başlarlar.[31]

Camiye gelip de hatibin sesini duyabileceği, kendisini görebileceği bir yere oturana ve hiç konuşmadan, fuzulî işlerle meşgul olmadan hutbeyi dinleyen kimseye iki ecir, hatibin sesini duyamayacak kadar uzak bîr yere oturan, fakat konuşmayana da bir ecir verilir. Hatibî görebileceği ve sesini duyabileceği bir yere oturduğu halde hutbeyi dinlemeyen, konuşan veya boş bir şeyle meşgul olan kimseye de bir günah vardır. Hatta bir kimsenin, yanında konuşmakta olan arkadaşına "sus" demesi bile, cumanın sevabım kaybetmeye kâfidir. Bu şekilde hareket eden kimseden cuma borcu sakıt olur, fakat cuma kılmanın sevabını alamaz. Hz. Ali'nin Resûlullah'a nisbet ettiği bu ifâdesinden, hutbe okunurken emir bi'1-ma'ruf ve nehiy ani’l-Mmünker yapmak için bile konuşmanın caiz olmadığı anlaşılmaktadır.[32]

Bazı Hükümler

1. Cumamn fazileti büyüktür.

2. Cumaya gitmek için erken davranmak teşvik edilmektedir.

3. Şeytanlar insanları cumadan alıkoymak veya onları geç bırakmak için gayret ederler.

4. Camide imamı görüp sesini duyabilecek derecede yakın oturmak, imama bakmak ve hutbeyi dinlemek, alınacak sevabın artmasına sebeptir.

5. Hutbe esnasında konuşmak veya başka bir şeyle meşgul olmak günah işlemeye ve büyük ecirlerden mahrumiyete sebebtir.

6. Hutbe esnasında hatibten başkasının emir bi'1-maruf ve nehiy ani'l-münker yapması caiz değildir.[33]

203 - 204. Cumayı Terkedenlere (Yapılmış) Ağır Tehdidler

1052. ...Sahâbîlerden Ebu'1-Ca'd ed-Damrî'den[34]; Resûluüah (s.a.)'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Kim önemsemeyerek üç cumayı terkederse, Allah onun kalbini mühürler."[35]

Açıklama

Hadis-i şerifte Allah'ın, önem vermeyerek veya tembellik ederek üç cuma geçiren kimsenin kalbini mühürleyeceği bildirilmektedir. İnkâr ederek veya küçümseyerek cumayı terk eden kimse ise, dinden çıkar, kâfir olur.

Allah'ın bir kimsenin kalbini mühürlemesinden maksat, onun kalbini katılaştırması ve oraya bir hayrın girmemesidir.

Irakî, "Tehâvün"ün, özürsüz terk etme, Allah'ın, kalbi mühürlemesinin de, "münafık kalbine çevirme" olduğunu söyler.

Hadiste kalbin mühürlenmesi için üç cumanın geçirilmiş olması kaydı yer almaktadır. Bu cumaların peşi peşine olması şart mıdır, yoksa başka başka zamanlarda üç cumayı terk de kalbin mühürlenmesine scbeb midir? Bu konu ihtilaflıdır. Her iki görüşe sahip olanlar da vardır. Hadisin zahiri, başka başka zamanlarda da olsa, üç cumayı terk edenin kalbinin mühürleneceğine delalet etmektedir.Çünkü mutlak olarak ifade edilmistir.Deylemî'nin Müsned-i Firdevs'de Enes'ten rivayet ettiği[36] ResüluHah,"özürsüz olarak peşi-peşine üç cumayı terk edenin, Allah kalbini mühürler" mealindeki hadis, kalbin mühürlenmesi için terk edilen cumaları peşi peşine olmasını gerektirir.

Bir cuma geçirmekle değil de üç cumadan kalbin mühürlenmesi Cenabı Hakk'ın kullarına tanıdığı bir mühlettir.

Cumayı özürsüz yere terk etmekten sakındırma babında birçok hadis rivayet edilmiştir. Bunlardan bazılarının mealleri şöyeldir:

"Zaruret olmadan üç defa cuma geçirenin kalbini Allah mühürler."

"Özürsüz olarak üç cuma geçiren münafıklar zümresinden yazılır."

"Özürsüz olarak üç cumayı geçiren, İslâmı sırtının arkasına atmış olur."[37]

204 - 205. Cumayı Terk Edenin Keffaretı Vermesi

1053. ...Semure b. Cundub (r.a.) Resûlullah (s.a.)'ın şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Kim özürsüz olarak cumayı terk ederse, bir dinar; bulamazsa, yarım dinar sadaka versin."[38]

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadisi aynı şekilde Halid h, Kays da rivayet etmiş, ancak metinde Hemmâm'a[39] muvafakat ettiği halde senette muhalefet etmiştir.[40]

Açıklama

Kudâme fa. Vebere, Semure b. Cündüb'ten bir şey duymadığı için hadisin i!k rivayeti zayıftır. Fakat Ebû Davud'un talikan işaret ettiği Hâlid b. Kays'ın rivayeti hadisi takviye etmektedir. Çünkü ilk senetteki zaaf bunda mevcut değildir.

Hadis-i şerifin zahiri, özürsüz olarak cuma namazını terk eden kimsenin bulabilirse bir dinar, bulamazsa yarım dinar sadaka vermesini öngörmektedir. Ancak bu emir vücöba değil, nebde delâlet eder. Çünkü Cumanın bedeli vardır, o öğle namazıdır. Bu keffâret cumayı terk etmekten dolayı irtikâb edilen günahı hafifletmek içindir. Tamamen günahı ortadan kdJdıımaz. Çünkü cumayı terk büyük günahlardandır. Günahın tümünün atfedilmesi ancak tevbeyle mümkündür.[41]

1054. ...Kudame b. Vebere'den; demiştir ki: Resûlullah (s.a.) şöyle buyurdu:

"Kim Özürsüz olarak cumayı terk ederse, bir veya yarım dirhem, ya da bir veya yarım sa’ buğday tasadduk etsin."[42]

Ebü Dâvûd dedi ki: Bu hadisi, Said b. Beşîr de Katâde'den, yukarıdaki şekilde rivayet etmiş, ancak "bir veya yarım müdd” demiş ve = Semure’den" ilâvesinde bulunmuştur.[43]

Açıklama

Bu hadis de Kudâme b. Vebere'den nakledilmiştir.Ancak Sahâbi râvi Semure anılmadığı için hadis mürseldir. Gerçi Said b. Beşir'in rivayetinde Semure zikredilmiştir. Ancak Said hakkında bazı tenkitler vardır.

Bu rivayet hem metin hem de senet itibariyle önceki hadisten farklıdır. Orada cumayı geçirene keffâret olarak sadece bir veya yarım dinar tasadduk etmesi öngörüldüğü halde burada güç yetirmeden söz edilmemekte, cumayı geçiren bir veya yarım dirhem yahut da bir veya yarım sa’ tasadduk etmek arasında muhayyer bırakılmaktadır.

Saîd'in rivayetinde ise, sa' yerine müdd denilmiştir. Önceki hadisin şerhinde işaret edildiği gibi, tasadduk emri vücûba değil, nebde hamledilir.

Sa': 3, 333 kg; Müdd: 833,2 gr.'dır.[44]

205 - 206. Cuma Namazı Kimlere Farzdır?

1055. ...Peygamber (s.a.)in hanımı Âişe (r.anhâ)'dan; demiştir ki:

İnsanlar, evlerinden ve Avâlî'den nöbetleşe olarak cumaya gelirlerdi.[45]

Açıklama

Hadis-i şerifin Buhârî'deki rivayeti yine Hz. Âişe'dendir.Fakat dana uzundur.Buradakine ilaveten, cumaya gelenlerin üzerlerinde toz ve ter bulunduğu onlardan birinin üzerinde toz ve ter olduğu halde Resûlullah'a geldiğinde Efendimizin "Keşke bu gününüzde yıkansaniz"[46] buyurduğu rivayet edilmektedir.

"Nöbetleşe gelirlerdi” şeklinde türkçeleştirdiğimiz kelimesi, Kastalânî ve Aynî'nin beyânlarına göre, mastarının tefâül babın-dandır. Bu kelime

bazı rivayetlerde şeklindedir. Bu, ve fiillerinin aynı manada olduğunu gösterir.

Avâlî, âliye kelimesinin çoğuludur. Daha önce de temas edildiği gibi, Medine'nin doğu tarafında 2-12 mil arasındaki mesafede bulunan köylere ve yerleşim bölgelerine denir.

Ebû Davud'un bu hadis-i şerifi, "Cuma kimlere farzdır?" başlığı altına alması, onun köylerde ve obalarda yaşayanlara cuma'mn farz olduğu görüşünde olduğunu gösterir. Çünkü Hadis-i Şerifin ifâdesinden müslümanların köylerden cuma için Medine'ye geldikleri anlaşılmaktadır. Bu da cumanın onlara farz olmasını gerektirir.

Ancak hadis-i şerif köy ve obalarda oturanlara cumanın farz olduğuna kesinlikle delil olamaz. Çünkü burada Avâlî'den olanların cumaya nöbetleşe geldikleri söylenmektedir. Eğer cuma onlara farz olsaydı nöbetleşe değil, özrü olmayan herkesin her cuma gelmesi gerekirdi. Hepsi gelmediğine göre, bu haber onlara cumanın farz olduğuna delâlet etmez. Onların cumaya gelmeleri tamamen ihtiyarî olduğunu gösterir.

Bu konuda Aynî'de; "Eğer cuma Avâlî'de oturanlara farz olsaydı, nöbetleşe olarak gelmezler, hepsi birden gelirlerdi" demektedir.

Diğer Buhârî sarihleri Kastalânî, Askalanî ve Kirmânî de Aynî'nin söylediklerine benzer ifadelerle şehirlerin dışında oturanlara cumanın farz olmadığını belirtmişlerdir.

Burada söz konusu olan şehirden maksat, Hidâye'dc, (Ebû Yûsuf'un görüşü olmasına rağmen Hanefi mezhebinin tercihi olarak) gösterildiğine göre, idarecisi olan, hükümleri infaz ve cezalan tatbik eden hâkimi bulunan yerlerdir. Ebu Yusuf'dan nakledilen bir başka görüşe göre de şehir, ahâlisi en büyük camilerine toplandığında cami almayacak kadar kalabalık olan yerlerdir.

Fethu'I-KadiVde Ebû Hanife'nin şehir'i şu şekilde tarif etliği bildirilmektedir: "İçerisinde sokaklar, çarşılar ve meskûn mahalleri olan, mazlumu zâlimden koruyacak valisi ve çeşitli hadiseler karşısında kendisine müracaat edilen âlimi bulunan her yerdir." Ancak yukarıda da ifâde edildiği gibi Hidâye sahibi, Ebû Yûsuf'un ilk görüşünü mezhebin görüşü olarak takdim etmiştir.

Bir kimseye cuma namazının farz olması için bazı şartlar vardır. Bu şartlardan bir kısmında bütün mezhubler müttefik olduğu halde bazılarında

aralarında görüş ayrılıkları vardır. Bütün mezheblcrin ittifak ettikleri şartlar şunlardır:

Cumanm farz olması için:

1. Erkek olmak. Ancak kadınlar cumayı kılmışlarsa, bir daha öğle namazını kılmalarına gerek yoktur.

2. Hür olmak,

3. Kör olmamak.Gözü görmediği halde camiye giderken kendisine refakat edecek birumi bulabilen kişi hakkında mezhebfer arasında ihtilâf vardır. Hanefîlerden, İmam-ı Azam'a göre böyle birine cuma farz değil, Ebû Yûsuf ve Muhammed'e göre farzdır. Şafiîlerden de iki görüş nakledilmiştir.

4. Mukim olmak. Müsâfire cuma farz değildir. Şafiî ve~"H"anbelîlere göre müsâfir, cuma kılınan bir yerde dört günden fazla kalmaya niyet ederse ona da cuma farzdır.

5. Cuma kılınan bir şehirde olup camiye Hanefîlerde 5040 m.Malikilerde üç mil, Şâfiîlerde de ezan duyulabilecek bir mesafede olmak.,Bulunduğu yer ile cami arasında bir boşluk olması hâlinde, arada meskun olmayan bir boşluk varsa, durum değişir.O konu bundan sonraki hadisin şerhinde açıklanacaktır.Ancak Şâfiîlerde ezan, duyulmayan yerlerde mükellef adedi kırk veya daha fazla olursa bulundukları yerde namazlarını kılmaları gerekir,

6. Sıhhati yerinde olmak:

Hanefîlere göre topal olmamak, ayrı bir şart olarak zikredilir. Bunlardan başka Şafiî, Maliki ve Hanbelîlete göre şu şartların bulunması da cumanın farz olması için gereklidir:

a. Cumayı terk etmeyi mubah kılan bir özrü bulunmayacak,

b. İhtiyar olmayacak, (bu konu tafsilâtlıdır).

c. Bir zâlimin kendisine zarar vermesinden veya hapsetmesinden korkusu olmayacak.

d. Mal, can veya ırza bir zararın gelmesinden emin olacak.

5. Mükellef namaz kılacak yerde yerleşmiş olacak.

Bu mezheplere göre mükellef sayısı kırktan fazla olan köylerde cuma kılınır. Çöllerde veya çadırlarda cuma farz değildir.Bedâyi'de belirtildiğine göre, Hanefi mezhebinde köylerde cuma farz değildir. Şehirlerde veya şehre 5040 m. mesafedeki banliyölerinde yaşayanlara cuma farzdır.

Buraya kadar yazdığımız şartlar, cumanın farz olmasının şartlandır. Bir de cumanın sahih olmasının şartlan Vardır. Ancak onlar şu anda konumuzun

dışında olduğu için burada temas edilmeyecektir.[47]

1056. ...Abdullah b. Amr (r.a.)'dan; Peygamber (s.a.)in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Cuma, ezanı işiten herkese farzdır."[48]

Ebü Dâvûd dedi ki: Bu hadisi bir cemaat Resûlullah 'a kadar ref etmeden Abdullah b. Amr'a ait mevkuf bir haber olarak Süfyan'dan rivayet etmiştir, bu isnadı Rasûlullah 'a kadar sadece Kabisa ulaştırmıştır.[49]

Açıklama

Hadis-i şeriften, cuma namazının, ezanı işiten veya işitebilecek bir yerde olan herkese farz olduğu anlaşılmaktadır. Ancak ileride 1067 numaralı hadiste de geleceği üzere kadınlar, köleler, çocuklar ve hastalar bu hükmün dışmdadırlar.

Hadis-i şerif senedindeki Muhammed b. Said et-Tâifî'den dolayı tenkide uğramış ise de, cemaati terk etmenin kötülüğü konusunda Ümmü Mektûm'dan rivayet edilen hadis, bu hadisi takviye etmektedir.[50] Gerçi oradaki hadis, cemaatle namazla ilgilidir. Fakat gözü görmeyen bir kimsenin kendisini camiye götürecek biri varken evinde namaz kılmasına ruhsat vermediğine göre, cumaya daha çok ihtimam gösterilmesi öncelikle gerekir.

Hadisin mefhüm-ı muhalifinden, cuma günü ezanı duyamayan birisine cumanın farz olmadığı anlaşılmaktadır. Hadisin mutlak olduğuna göre ezanı duymayan kişinin şehir içinde veya dışında, cuma kılınan bir yerde ya da kılınmayan bir yerde olması arasında fark olmaması gerekir. Ancak ulema şehir içinde olan kimseye ezanı duymasa bile cumanın farz olduğunda müttefiktir. Şehir dışında olan kimse hakkında ise, ihtilâf edilmiştir.

Amr b. Âs, Said b. el-Müseyyeb, Ahmed, İshak ve Şâfiîlere göre şehir dışında olup da ezanı işitene cuma farz, işitmeyene farz değildir. Ezanı işitme konusunda müezzinin şehrin kenarında durmasına, havanın rüzgarsız, mülayim olmasına itibar edilmiştir. Yani bu şartlar içerisinde okunan ezanı işitilebilecek bir yerde olan kimseye cuma farzdır.

lbn Ömer, Ebû Hureyre, Enes, Hasen, Atâ, Nâfi İkrime, Hakem ve Evzaî'ye göre cumayı kıldıktan sonra akşam evine dönebilecek bir mesafede

olan kimseye cuma farzdır.

Mâlik ve Leys'e göre, bulunduğu yer ile şehir arasında üç millik bir mesafe olana cuma farz, daha fazla olana farz değildir.

Zeyd b. Ali, Bakir, Müeyyed -billah ve Hanefîlerden, Muhammed'in dışındaki imamlara göre, şehir dışında olanlar ezanı duysalar bile, kendilerine cuma farz değildir. İmam Muhammed'e göre ezanı duyana cuma farz, duymayana farz değildir. Bu, şehirle mükellefin bulunduğu yerin arasında mer'a veya ekin tarlası (vs.) gibi bir açıklık bulunduğu durumlardadır.

Ebû Davud'un, hadisin sonuna koyduğu talikte Abdullah b. Amr'dan yapılan bu rivayetin bir grub tarafından Hz. Peygamberce isnad edilmeden, Abdullah'ın sözü olarak nakledildiği, bu hadisi Kabîsa'dan başka hiçbir râvinin Hz. Peygambere isnad etmediği bildirilmektedir. Ancak bu gibi konuların akılla bilinmesi mümkün olmadığından, mevkuf da olsa, merfû hükmünde kabul edilir.[51]

206-207. Çok Yağmurlu Günde Cuma

1057. ...Ebu'l-MelnYin, babasından rivayet ettiğine göre; Huneyn Savaşı yağmurlu bir (cuma) günü(nde cereyan etmiş) idi. Peygamber (s.a.) müezzinine:

"Namaz, olduğunuz yerdedir" diye (ilân etmesini) emretti.[52]

Açıklama

Huneyn, Mekke ile Tâif arasındaki bir vadinin adıdır.Zülmecâz panayırı burada kurulurdu. Müslümanlar Mekke'yi fethettikten sonra kendilerine karşı 20.000 kişilik bir ordu hazırlayan Hevâzîn ve Sakîf kabileleri ile Huneyn vadisinde karşılaştılar. Bu savaş, H.8/M. 630 tarihinde vukubuldu. Düşmanın kurduğu bir pusuya düşen İslâm ordusu ilk anda bozguna uğrar gibi oldu. Asker içindeki yeni müslüman olanların bazılarından ve müşriklerden bu duruma sevinenler oldu. Fakat Hz. Peygamber ve etrafındaki bazı vefakâr müslümanlann gayretiyle kısa zamanda müslümanların durumu düzeldi, kaçanlar geri döndü, mağlubiyetten sonra zafer müslümanlann oldu. Savaş sonunda müslümanlar 4 şehid, kâfirler 70

ölü verdiler. Bu savaşta, müslümanlar, daha önce benzerini görmedikleri derecede büyük bir ganimet elde ettiler. Bu ganimet miktar olarak 22 bin deve, 40 bin koyun, 4 bin okka gümüş, 6 bin esirden ibaretti. Ganimetin bu kadar çok olmasına, düşmanın mallarım kadınlarını ve çocuklarım savaş meydanına getirmesi sebeb olmuştur.

Hadiste beyân edildiğine göre, işte bu savaşın olduğu günde Hz. Peygamber, müslümanlann namazlarını evlerinde kılmalarım emretmiştir. Buradaki "ev"den maksat "çadırlaradır. Çünkü "evler" manasını verdiğimiz "rihâl" kelimesi taştan olan evler için kullanıldığı gibi deriden, yünden, kıldan veya başka şeylerden yapılan çadırlar için de kullanılır. Bu kelime bundan sonraki bablarda da sık sık gelecek ve duruma göre bazan "hâne" bazan "çadır" bazan da "bulunduğunuz yer" diye terceme edilecektir.

Hadis, "çok yağmurlu günde cuma" başlığı altında yer almıştır. Halbuki bu hadiste Huneyn gününün cuma günü olduğuna da;r bir kayıt yoktur. Ancak aşağıda gelecek olan rivayetler, sozkonusu günün cuma günü olduğunu ifade etmektedir. İşte bu yüzden bu hadis, bahis konusu babta getirilmiştir.

Hadis-i şerif şehir dışında cumanın farz olduğunu söyleyenlere delil gibi görünmektedir. Çünkü eğer buralarda cuma farz olmasa idi, Hz. Peygamber namazın çadırlarda olduğunu ilân ettirmezdi. Ancak bu hadisenin cuma günü olması cuma namazı için olmasını gerektirmez. Adı geçen namazın cuma yerine kılınan öğle veya ikindi namazı olması da mümkündür. O halde hadis, kırda cuma namazının farz olmasına delil sayılamaz.[53]

1058. ...Ebû Melîh'den; "Bu günün cuma günü olduğu" rivayet edilmiştir.[54]

Açıklama

Bu eser, mevkuftur. Musannifin eseri buraya almaktan maksadı, yukarıdaki haberde mevzu-bahs edilen günün, cuma günü olduğuna işaret etmektir.[55]

1059. ...Ebû Melîh, babasından; onun cuma günü Hudeybiye'de Hz. Peygamber'le beraber olduğunu, yağmura tutulduklarını ancak

ayakkabılarının altının bile ıslanmadığını ve Resûlullah'm onlara namazlarını evlerinde kılmalarım emrettiğini rivayet etti.[56]

Açıklama

Hudeybiye hâdisesi H. 6 senede vuku bulmuştur. Hudeybiye Mekke'ye bir, Medine'ye 9 merhale uzaklıktadır. Hz. Peygamber ashabıyla birlikte Kabe'yi ziyaret için yola çıkmış, fakat müşriklerin karşı çıkması sebebiyle Hudeybiye demlen bir köyde yapılan bir anlaşma sebebiyle geri dönmüştür.

Hadisteki "ayakkabılarının altı ıslanmadı” ifâdesi yağmurun azlığından kinayedir. Bu haberde Hudeybiye'de cuma günü yağan az bir yağmur sebebiyle Hz. Peygamber cemaate namazlarını çadırlarında kılmalarını emretmiştir. Bundan önceki rivayetlerde ise söz konusu hâdisenin Huneyn gününde olduğu belirtilmişti. Buna göre hâdisenin iki ayrı yerde de tekrarlandığı anlaşılmaktadır.

Ebû Davud'un bu ve bundan önceki hadisleri "çok yağmurlu günlerde cuma" başlığı altında zikretmesi, müellifin yağmurlu günlerde cuma namazına gitmenin şart olmadığı fikrinde olduğunu gösterir. Ancak bu hadislerden müellifin anladığı hükmü çıkarmak mümkün değildir. Çünkü Hz. Peygamberin evlerde kılınmasını emrettiği namazın cuma namazı olduğuna dair hiçbir işaret mevcut değildir. Çünkü hâdisenin cuma günü olması cuma namazı için olmasını gerektirmez. Sabah veya ikindi namazları için olması da mümkündür. Üstelik her iki rivayette de hâdisenin sahrada olduğu göze çarpmaktadır. Ne Hz. Peygamber'in ne de sahâbîlerin kırda olduklarında cuma namazı kılmak için toplandıkları sabit değildir. O halde bu hadisler delil alınarak "yağmurlu günlerde cumaya gitmemek caizdir" denemez.[57]

207-208. Soğuk (Veya Yağmurlu)[58] Gecelerde Cemaate Gitmemek

1060. ...Nâfi'den nakledildiğine göre:

İbn Ömer soğuk bir gecede Dacnân'da konaklayıp, müezzine (herkesin namazını yerinde kılmalarını ilân etmesini) emretti. O da; "namaz

çadırlardadır" diye nida etti.

Eyyûb dedi ki: Nâfi, İbn Ömer'den şöyle rivayet etti: Soğuk veya çok yağmurlu bir gece olduğu zaman Resûlullah (s.a.) müezzine "namaz hanelerde (evlerde kılacaktır)dir" diye ilân etmesini emrederdi.[59]

Açıklama

Dacnân, Mekke ile Medine arasında bir dağın adıdır.Mekke'ye takriben 25 mil uzaklıktadır. Rivayetten anlaşıl dığına göre bir sefer esnasında soğuk bir gecede ibn Ömer burada konaklamış ve yanındakilere herkesin olduğu yerde, varsa çadırlarında namazlarını kılmalarını, cemaat için toplanmamalarını emretmiştir.

Müellif İbn Ömer'in hareketini kendi görüşüne dayanarak değil, Peygamber (s.a.)'den öğrendiğine istinaden yaptığım isbat etmek için Eyyûb'un rivayetini nakletmiştir. Görüldüğü gibi rivayetten soğuk ve yağmurlu gecelerde namazın hanelerde kılınmasını bizzat Hz. Peygamber'in emrettiği anlaşılmaktadır. Bu ve bundan sonra gelecek olan hadislerden soğuk, rüzgâr ve yağmurun mutlak mânâda cemaata çıkmamak için özür olduğu ve bu konuda gece ile gündüz arasında fark bulunmadığı anlaşılmaktadır. İbn Battal bu meselede icmâ' olduğunu söyler. Ancak Şâfiîler rüzgârın sadece gece, soğuk ve yağmurun ise, hem gece hem de gündüz için özür olduğu görüşündedirler.

Bu babın bazı hadisleri cemaatla ilgili olduğu halde, müellifin bunları cuma konusunda nakletmesi, onun cemaata gitmekle cumaya gitmeyi aynı gördüğünü gösterir. Zaten Buharı ve Müslim'in de rivayet ettikleri 1066 numarada gelecek olan İbn Abbâs hadisi de yağmurlu günlerde cuma yerine evlerde öğle kılınabileceğini göstermektedir. Mezkûr hadisin şerhinde malûmat verilecektir.[60]

Bazı Hükümler

Soğuk ve yağmurlu günlerde, cemaate gitmeyip, farz namazları evlerde kılmaya ruhsat vardır. Bu, kasten cemaati terk etme hükmünde değildir.[61]

1061. ...Nâfi'den; demiştir ki:

İbn Ömer Dacnân'da ezan okudu, sonra "namazlarınızı bulunduğunuz yerde kılınız" diye ilân etti. Sonra da Resûlullah (s.a.)'ın seferde iken, soğuk ve yağmurlu gecelerde müezzine ezan okumasını, akabinde de namazlarını oldukları yerde kılmalarını ilan etmesini emrettiğini haber verdi.

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadisi, Hammâd b. Seleme, Eyyûb ve Ubeydullah'tan rivayet etmiş ve yerine (kelimelerin yerlerini değiştirerek) "seferde, soğuk veya yağmurlu gecede" demiştir.[62]

Açıklama

Hadisin Beyhakî'deki rivayetinde, "Resûlullah (s.a,) bir seferinde karanlık ve rüzgârlı -veya karanlık ve soğuk veya karanlık ve yağmurlu- bir gecede" denilmektedir.

İbn Ömer'den nakledilen bu rivayetle bundan önceki rivayet arasında bazı farklar göze çarpmaktadır. Öncekinde "nannazlarınızı çadırlarınızda kılınız" diye nida edenin İbn Ömer'in müezzini olduğu bildirildiği halde bunda bizzat İbn Ömer'in ezan okuduğu ve bizzat onun namazların çadırlarda kılınmasını ilan ettiği belirtilmektedir. Buna göre hâdisenin iki ayrı zamanda iki defa vukuunun muhtemel olduğu söylenebileceği gibi ikinci rivayette de ezan okuyup ilân yapanın müezzin olduğu fakat ifâdede bir hazf bulunduğu da söylenebilir.

Sonraki rivayetten, böyle yağmurlu ve soğuk gecelerde namazların evlerde kılınmasını ilân etmeden Önce, ezan okumanın gerekli olduğunu anlamaktayız. Yine sonraki rivayetten, böyle gecelerde cemaate gitmeme ruhsatının seferle mukayyed olduğu anlaşılmaktadır. Ancak hazarda da böyle gecelerde meşakkate düçâr olanlar aynı hükmün altına girerler. "Meşakkate düçâr olanlar" diyoruz, çünkü soğuk ve yağmura karşı herkesin tahammül ve etkilenmesi aynı değildir. Fakat medeniyetin birçok nimetleri ile mücehhez olduğumuz bu devirde birçokları için bu etkenler meşakkate sebep olmaktan çıkmıştır.[63]

1062. ...Nâfi'den; demiştir ki:

îbn Ömer Dacnân'da soğuk ve rüzgârlı bir gecede ezan okuyup arkasından "Namazları çadırlarınızda kılınız. Namazları çadırlarınızda kılınız" diye ilân etti. Sonra da şöyle dedi:

Resûlullah (s.a.) seferde iken soğuk veya yağmurlu bir gece olduğu zaman müezzinine emreder o da; "Namazları çadırlarınızda kılınız" derdi.[64]

Açıklama

Bu rivayette de ezanı bizzat İbn Ömer'in okuduğu, ilânı onun yaptığı bildirilmektedir. Bu rivayetle babın ilk rivayeti arasında gözüken tezadı gidermek için önceki rivayette söylenenler burada da söylenebilir.[65]

1063. ...Nâfi'den rivayet edildiğine göre; İbn Ömer -soğuk ve rüzgarlı bir gecede ezan okuyup-[66] "Namazları bulunduğunuz yerde kılınız" dedi. Arkasından da:

Şüphesiz soğuk veya yağmurlu bir gece olduğu zaman Resûluliah (s.a.) müezzine, "Haberiniz olsun, namazı bulunduğunuz yerlerde kılınız" demesini emrederdi, diye ilâve etti.[67]

Açıklama

Hadisin Buhârî'deki rivayeti şu şekildedir: İbn Ömer (r.a.) şöyle demiştir: "Peygamber (s.a.) seferde iken soğuk veya yağmurlu gecelerde müezzine ezan okumasını, ardından da "Haberiniz olsun, namazlarınızı olduğunuz yerde kılınız" demesini emrederdi."

Müslim'in rivayetinde de bazan "rüzgarlı soğuk gece" bazan da "yağmurlu soğuk gece" ifâdelen yer almaktadır.

Bu rivayette Hz. Peygamber'in seferde olduğuna dâir bir kayıt yer almamıştır.[68]

1064. ...îbn Ömer (r.a.)'dan; demiştir ki:

Peygamber (s.a.)'in müezzini Medine'de yağmurlu gecelerde ve soğuk seherlerde böyle (namazlarınızı evlerinizde kılınız) diye nida etti.[69]

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu haberi Yahya b. Saîd el-Ensâri Kasım'dan; o da îbn Ömer vasıtasıyla Resûlullah’dan rivayet etmi?, rivayetinde "seferde" demiştir.[70]

Açıklama

Bundan önceki rivayetlerde hadisi, Nâfi'den rivayet eden râviler, "soğuk ve yağmurlu gecelerde herkesin bulunduğu yerde namaz kılmakla emrolunduğu" olayın sefer esnasında cereyan ettiğini söylemişlerdi. Bu rivayette ise, Îbn İshak bütün bu sika râvilere muhalefet etmiş ve sözü edilen olayın Medine'de olduğunu söylemiştir. Ebû Davud'un talikinden anlıyoruz ki, Yahya b. Saîd el-Ensârî de Muhammed b. İshak'a muhalefet edenlerdendir.

Bu rivayet, yağmur ve soğuğun cemaate gitmeme konusunda, sahrada olduğu gibi meskûn mahallerde de özür sebebi olduğunu göstermektedir. [71]

1065. ...Câbîr (r.a.)'den; demiştir ki:

Biz Resûlullah (s.a.) ile birlikte bir seferde idik, yağmura tutulduk. Resûlullah (s.a.):

"Sizden isteyen namazını olduğu yerde kılsın" buyurdu.[72]

Açıklama

Bu konuda daha evvel serdedilen rivayetlerin hepsi Nâfi vasıtasıyla İbn Ömer'den nakledilmiştir. Bu rivayet ise, başka bir sahâbî'den, Câbir'den nakledilmiştir. Câbir'in bu rivayetinde cemaata gitmeme ruhsatının seferle mukayyed olduğuna işaret ediliyor. Ayrıca, soğuk veya yağmurlu havalarda cemaate iştirak etmeyip kendi çadırında veya bulunduğu yerde namaz kılmanın isteğe bağlı olduğu, bunun zorunlu olmadığı, arzu edenin cemaat yapabileceği de anlaşılmaktadır.

Bu hadis önceki rivayetlerde geçen "namazı bulunduğunuz yerde kılınız" emrinin ibâhaya delâlet ettiğini gösterir.[73]

1066. ...Muhammed b. Sîrîn'in amcası oğlu Abdullah b. el-Hâris'in haber verdiğine göre; İbn Abbâs (r.a.) yağmurlu bir günde müezzinine; dedikten sonra, deme, "namazınızı evlerinizde kılınız de" diye emretti. İnsanlar bunu pek beğenmediler. Bunun üzerine İbn Abbâs: "Bunu benden daha hayırlı olan biri yaptı. Şüphesiz cuma (yani "haydin namaza" diye

çağırıhnca icabet) farzdır. Ben ise dedirtip de sizi meşakkate sokmayı, yağmurda çamurda yürümenizi arzu etmedim" dedi.[74]

Açıklama

Bu rivayetten anladığımıza göre yağmurlu bir cuma gumı İbn Abbas Hazretlerinin, müezzinine dedikten sonra dememesini bunun yerine namazınızı evlerinizde kılınız" diye nida etmesini emretmiştir. Bu, Aynî'nin de işaret ettiği gibi ezanın Peygamber'den gelen şeklini ve sırasını değiştirmek mânâsına gelir. İbn Abbâs'ın bu yaptığı Hz, Peygamber'den gördüğü veya duyduğu bir hadise müstenid değil, kendi içtihadına mebnidir. Verdiği bu emre karşılık cemaatin, hoşnutsuzluklarını hissettirmelerine karşı söylediği "Ben (dedirtip de) sizi zorluğa sokmayı, yağmurda çamurda yürümenizi istemedim" tarzındaki sözleri de hareketinin ictihadî olduğunu gösterir. İbn Abbâs'ın, "bunu benden daha hayırlısı yaptı" demesi, "namazlarınızı evlerde kılınız" sözüne işaret idi. Bu ilânın ezan esnasında yapılmasına işaret değildir.

Görüldüğü gibi bu rivayette müezzinin "namazlarınızı, evlerinizde kılınız" diye nida etmesi ezan esnasında olmuştur. Halbuki bundan öncekinde İbn Ömer'den gelen rivayetlerde de bu nidanın ezan bittikten sonra olduğu bildirilmişti. Bütün ezanlarda "haydin namaza, haydin felaha" sözlerini söylemek ittifakla sabit olduğuna göre, İbn Ömer'den yapılan rivayetin daha tercihe şayan olması gerekir.

İmam Nevevî: "= Namazı evlerinizde kılınız" sözünü Şafiî'nin belirttiği gibi hem ezan esnasında hem de ezandan sonra söylemek caizdir. Ashabımızın bazıları, "bu ezandan sonra söylenmelidir" diyorsa da, bu hal İbn Abbâs hadisinin sarahati karşısında zayıftır" der. Aynî de, Nevevî'nin bu sözlerini naklettikten sonra, İbn Abbâs hadisinin ezanın tertibine uymadığını ilâve eder.

Bu ve bundan önceki bütün hadisler, yağmur, soğuk ve rüzgarın cemaate ve cumaya gitmemeyi mübâh kılan özürlerden dolduğuna işaret etmektedir. Bu konuda bütün mezhepler hemfikir gibi ise de yine aralarında bazı görüş ayrılıkları vardır.

Şâfiîlere göre: Cemaate gitmemeyi mubah kılan her özür, cumaya gitmemek için de özürdür. Buna göre yağmur ve şiddetli soğuk ister gecede

ister gündüzde olsun özürdür. Çamur, kar ve şiddetli sıcak için de hüküm aynıdır. Ancak rüzgâr sadece soğuk olduğunda ve geceleri özür sayılır.

Mâlikîlere göre; şiddetli yağmur ve çamur cuma ve cemaat için özürdür.

Hanbelîlere göre; Kişi yukarıda sayılan şeylerden herhangi biri ile eziyete mâruz kalıyorsa cemaate veya cumaya gitmemeleri caizdir.

Hanefîlere göre: Çok yağmur ve çok çamur şiddetli soğuk, bir de karanlık cemaate veya cumaya gitmemeyi mubah kılan özürlerdendir. Rüzgâr, Şâfiîlerde olduğu gibi ancak şiddetli olursa, geceleri özür sayılır. [75]

Bazı Hükümler

1. İctihad caizdir.

2. Yapılan bir içtihadı cemaatın beğenmemesi ve bunu izhar etmesi caizdir.Bu durumda ictihad sahibinin içtihadının aklî ve naklî delilini belirtmesi gerekir.

3. Yağmur, çamur, soğuk vs. gibi tabiî olaylar cumaya ve cemaate gitmemeyi mubah kılan özürlerdendir.[76]

208 - 209. Köle Ve Kadın İçin Cuma

1067. ...Târik b. Şihâb[77]'dan rivayet edildiğine göre Reaülüllah (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Köle, kadın, çocuk ve hasta dışındaki bütün mü si umanlara cemaatle cuma (kılmaları) farz-ı ayındır."[78]

Ebû Dâvûd dedi ki: Tank b. Şihâb Resûluilah 'ı görmüş fakat ondan birşey işitmemiştir.[79]

Açıklama

Hadis-i şerifte istisna edilen dört grubun dışında bütün müslümanlara cuma namazını cemaatle kılmalarının farz olduğu beyân edilmektedir. Diğer bazı rivayetlerde müsafir de bu dört gruba ilhak edilmiştir.

Cuma namazı farz-ı ayındır. Yani her müslüman tarafında kılınmalıdır. Dört mezhebin görüşü bu merkezde olduğu gibi sahabe ve tabiûnun cumhûruda aynı görüştedir. İbnu'I-Münzir cumanın farz-ı ayn olduğunda icma olduğunu söylerken Hattâbî, fukahanm ekserisinin bu görüşte olduğunu kayd eder. Ancak muhalif olanlar -hem adet hem de delil İtibariyle- üzerinde durmaya değmez. İmam Şafiî'den, cumanın farz-ı kifâye olduğu tarzında nakilde bulunanlar varsa da Dârimî ve Mervezî gibi âlimler bu naklin hata olduğunu, İmam Şafiî'ye böyle bir görüş nisbet etmenin yerinde olmadığını söylerler.

Hadis-i şerifte genel hükümlerden istisna edilen yani kendilerine cumanın farz olmadığı bildirilen dört grubtan kadın, çocuk ve hasta hakkında ittifak vardır. Köle hakkında bazı önemsiz ihtilâflar varsa da zaten ortada kölelik diye bir müessese kalmadığı için üzerinde durmaya lüzum görülmemiştir.

Ebû Hanife ve Mâlikîler ihtiyarları hasta sınıfına ilhak ederek onlara da cumanın farz olmadığım söylemişlerdir. Ebû Yûsuf, Muhammed, Ahmed b. Hanbel ve Şâfiîlere göre ise, ihtiyar mülk olarak veya kira ile üzerine binip camiye gideceği bir vasıta teminine muktedirse kendisine cuma farz, aksi halde farz değildir.

Gözü görmeyenler hakkındaki hüküm de ihtilaflıdır. Ebû Hanife ve İmam Yahya, A'rnâya cumanın farz olmadığını söylerler. Mâliki, Hanbelî ve Şâfiîlerle Hanefîlerden Ebû Yûsuf ve Muhammed'in mezhebine göre âmâ kendi kendine veya bir başkasının yardımı ile cumaya gitme imkanına sahibse kendisine cuma farz, değilse, farz değildir. Bunlar cuma ile cemaat arasında fark görmezler. Cemaat konusunda Hz. Peygamber'in İbn Ümmi Mektûm'a verdiği cevabı esas alırlar.[80]

Hadis-i Şeriften cuma namazının cemaatle kılınmasının şart olduğu anlaşılıyor. Ulemâ arasında bunun aksi bir görüşe sahib olanı da yoktur. Fakat cemaatin adedi konusunda çok farklı görüşler ortaya konmuştur. Bunlar:

1. Cemaatin en azı imamdan başka iki kişidir. Bu Hanefîlerden Ebû Yûsuf'la Leys'in görüşüdür. Delil olarak şunu söylerler: İkide, bir şeyi başka bir şeye cem etme vardır. Cuma cemaat'den müştaktır. İkide de cemaat mânâsı vardır.

2. Ebû Hanife, Muhammed, Müeyed-billah, Ebû Tâlib, İbnu'I-Münzir, Müzem, Süyûtî, ve Sevrî'ye göre cemaatin en azı imamdan başka üc kişidir.

Çünkü "koşunuz"[81] emri cum'aya koşanların cemi'i (çoğul) olmasını gerektirir. En az çoğul ise, üçtür. Yine işaret edilen âyetteki “= Allah'ın zikrine" sözü, Allah'ı zikreden birinin olmasını gerektirir ki, o da imamdır. O halde cuma için en azından bir imam, üç de cemaat olmalıdır. Bunların imameti caiz olanlardan olması şarttır.

3. İkrirne ve Rabia'dan cemaatın en azının yedi kişi olması gerektiği rivayet edilmiştir.

4. Mâlikîlere göre, en az 12 kişi olmalıdır. İmam bu sayının dışındadır. Resûlullah (s.a.) bir cuma günü hutbe okurken, Şam'dan gelen bir kafileyi karşılamak üzere cemaatin çıkması ve içerde sadece on iki kişinin kalması bunların delilidir. Bunlara göre bu on iki kişinin kendilerine cuma farz olanlardan olması gerekir.

5. Cuma için şart olan cemaat, en aşağı imamla birlikte kırk kişi olmalıdır. İshâk ile Hanbelî ve Şâfiîler bu görüştedirler. Bunlar Dârekutnî ve Bey-hakî'nin Câbir'den rivayet ettikleri "Her kırk ve daha fazlasına cuma kurban ve bayram namazı vardır" hadisi ile Beyhakî'nin İbn Mes'ud'dan rivayet ettiği "Resûlullah bizi cum'ada topladı, en son gelen ben oldum ve biz kırk kişi idik" hadisidir. Ancak bunların her ikisi de istidlal açısından mahzurlu görülmüştür. Birincisi senedindeki, Abdülaziz b. Abdirrahman'dan dolayı zayıf sayılır. Bu zat hakkında Ahmed b. Hanbel: "Hadislerine, yaian veya mevzu damgası vurulur",Nesâî, "sika değildir"; Dârekutnî, "hadisi münkerdir" demişlerdir. İbn Hıbbân bu zâtın rivayetini hüccet saymazdı. Beyhakî ise, bu hadis hakkında "bu gibi hadisler hüccet olmaz" der, İkinci hadis ise, bir hükmü değil bir vakıayı ortaya koymaktadır. İbn Mes'ud'un oraya en. son gelmesi ve onunla birlikte cemaatin kırka baliğ olması cumanın sıhhati için bu sayının gerekli olduğunu göstermez.

6. Ömer b. Abdilaziz'e ve Ahmed b. Hanbel'den bir rivayete göre, cemaat £n azından elli kişi olmalıdır.

7. İbn Hazm, imamdan başka bir kişinin kâfi olduğunu söylemiş, Mâzirî ise, seksen kişiyi şart koşmuştur.

Şevkânîbu görüşlerle ilgili olarak şöyle der: "Bunlardan, bir kişi ile cumayı caiz görmenin dayanağı olmadığı gibi, cemaat için sekseni, dokuzu veya yediyi şart koşmanın da dayanağı yoktur. Ama iki kişi ile sahih olduğunu söyleyenler, adedin hadis ve icma ile vâcib oluşunu delil göstermişlerdir. Ayrıca cuma için belirli bir adedin şart olduğuna dâir bir

delil sabit olmamıştır. Diğer namazlarda iki kişi ile cemaat sahihtir. Cuma ile diğer namazlardaki cemaat arasında da fark yoktur..." Şevkânî bunları söyledikten sonra, cuma için belirli bir adedi emreden bir nass olmadığına göre, cuma namazının da diğer cemaatlerde olduğu gibi iki kişi ile sahih olduğu görüşünü benimsediğini ortaya koymaktadır.

Hatta bazı eserlerde daha da ileri gidilerek cuma namazının diğer namazlardan farkının olmadığı dolayısıyla cuma için şart koşulan devlet başkanı, şehir ve sayı gibi şartlara lüzum olmadığı söylenmektedir. Ancak daha evvel tafsilatlı olarak açıkladığımız gibi bu, cumhurun görüşüne aykırıdır.[82]

Bazı Hükümler

1. Cuma namazı, kadın, çocuk, köle ve hastaların dışındaki bütün müslümanlara farz-ı ayındır.

2. Cuma namazı ancak cemaatle edâ edilebilir. Cemaatin adedi âlimler arasında ihtilaflıdır.[83]

209 - 210. Köylerde Cuma

1068. ...İbn Abbâs (r.a.)'dan; demiştir ki:

İslâm'da, Medine'de Mescid-i Nebevi'de edâ edilen cuma'dan sonra kılınan ilk cuma namazı, Bahreyn'in bir köyü olan Cüvâsâ'da kılınandır.[84]

Osman (b. EbtŞeybe); "Cüvâsâ Abdulkays kabilesi köylerinden biridir" dedi.[85]

Açıklama

Hadisin Muhammed b. Abdullah tarafından yapılan rivâyetinde Ctivâsâ adındaki köyün Bahreyn'e bağlı olduğu belirtildiği halde, Osman b. Ebî Şeybe, bu köyün Abdulkays kabilesi köylerinden biri olduğunu söylemiştir. Muhammed'in rivayetinde köy bir memlekete, Osman'ın rivayetinde ise bir kabileye nisbet edilmiştir. Abdulkays'Uların Bahreyn'de yaşadıkları gözönüne alınırsa, rivayetler arasında ihtilâf olmadığı ortaya çıkar. Nitekim

Mü'cemu'l-Büldân'da Cüvâsâ için "Bahryen'de Abdül-Kays'ın bir kalesidir" denilmektedir.

Bu hadis-i şerif, cuma namazının şehirlere ait bir ibâdet olmayıp, köylerde de farz olduğuna delâlet etmektedir. 1055 numaralı hadisin açıklamasında kısaca temas ettiğimiz bu konuyu burada biraz daha geniş olarak ele almakta fayda görmekteyiz.

Şafiî ve Hanbelîlere göre cuma namazı köylerde de farzdır. Ancak orada hür, âkil, baliğ ve mukîm kırk erkeğin bulunması şarttır. Bu köyün ahalisi de yazı ve kışı ayrı ayrı yerlerde geçiren göçebe cinsinden olmamalıdır. Bu şartları hâiz bir köyün evlerinin taştan, kerpiçten tahta veya kamıştan olması arasında fark yoktur. Üzerinde durduğumuz hadisten başka Dârekutnî'nin Zührî vasıtasıyla Ümmü Abdullah ed-Devsiye'den rivayet ettiği "Resûlullah dördüncüleri İmamları da olsa. Üç kişinin bulunduğu her köyde cuma farzdır"[86] buyurdu, hadisi de bunu desteklemektedir.

Ebu Bekir b. Ebî Şeybe'nin, Beyhakî ve İbn Hıbbân'ın Ebû Hüreyre'den rivayet ettikleri "onlar Ömer'e köylerde cumayı soran bir mektup yazdılar. O da, nerede olursanız olun, cumayı kılın, diye cevab verdi" şeklindeki rivayetler de Şafiî ve Hanbelîleri destekler görünmektedir.

Malikîlere göre hem şehirde hem de köyde cuma namazı kılınabilir. Yalnız köyün evlerinin birbirine yakın ve yollarının köyün ortasında olması gerekir. Ayrıca köyde bir mescit ve çarşı da bulunmalıdır. Bir idarecinin bulunup bulunmaması arasında fark yoktur.

Hanefîlere göre cuma namazı ancak şehirlerde kılmabilir. Köylerde kılınamaz, şehirden maksadın ne olduğu 1055. hadisin açıklamasında geçmiştir. Hanefilerin görüşleri şu hadis-i şeriflere dayanır:

1. Hz. Ali'den merfu'an rivayet edilmiştir: "Cuma ve teşrik, sadece şehirdedir"[87]

2. Hz. Ali'den:"Büyük ve küçük şehirlerin haricinde cuma, teşrik, kurban bayramı namazı ve Ramazan bayramı namazı yoktur."

Hanefîler, Şafiî ve Hanbelîlerin delil kabul ettikleri hadislerden bazılarındaki "köyler" diye terceme ettiğimiz kelimesinin "şehirSer" manasında kullanıldığını söylerler.Gerçekten Kur'an-ı Kerim'in bir çok yerinde bu kelimenin mufredi olan "-el-karyetii" vetesniyesi olan "karyetâni, karyeteyn" kelimeleri şehir mânâsına kullanılmıştır.Diğer bazılarım da ya delil olamayacak derecede zayıf bulurlar ya da değişik şekilde tev'il ederler. Mesela köylerde cumanın farz oluşuna delil olarak

kaydettiğimiz hadislerden ilki için; "bunu Zührî'den nakleden râvilerin hepsi metruktür, üstelik Zührî'nin Devsiyye'den bir şey duymuş olması sahih değildir"; ikincisi hakkında da, "onun senedinde Hakem b. Abdillah b. Sa'd vardır. Onun için Dârekutnî, "Metruktür"; Buhârî de, "onu terk ettiler" demiştir" derler.

Ebû Hureyre'den rivayet edilen üçüncü hadis hakkında söyledikleri de şudur: "Bundan maksat, "şehirlerden nerede olursanız olun" demektir. Şâfiîler bunu kırk kişiden daha kalabalık köylere tahsis ediyorlar. Biz de şehirler için olduğuna hamlediyoruz."

Çadırlarda göçebe olarak yaşayanlar için ittifakla cuma farz değildir. Ama yaz-kış devamlı olarak bir yerde eğleşip fakat çadırlarda oturanlar için cumanın sahih olup olmayacağı konusunda iki görüş vardır. Esah olana göre sahih değildir. İmam-ı Azam da bu görüştedir.

Burada ikinci bir mesele karşımıza çıkmaktadır. O da şudur: Cumanın kılınabilmesi için cami şart mıdır? Yoksa cami dışında herhangi bir yerde de kılınabilir mi?

Mâlikilere göre, cami şarttır ve bu caminin içinde bulunduğu kasaba veya şehrin mûtad binalarına benzemesi lâzımdır. Yine bunlara göre bir yerde birden fazla cami varsa, en eski olanında kılınmalıdır. Ancak cemaati almaması gibi özürlerle sonradan yapılanlardan birinde de kılınabilir.

İmam Şafiî, Ahmed b. Hanbel ve İmam-i A'zam'a göre, cumanın sıhhati için, cami şart değildir. Camide kılınabileceği gibi, boş bir alanda da kılınabilir. Bahrü'r-Râik'de; "eğer Resulullah'm Batnü'l-Vadide namaz kıldığı sahihse, en kuvvetli görüş budur" denilmekledir. Zaten cumanın camide kılınmasının şart olduğuna dâir hiçbir rivayet yoktur.

İbn Rüşd, Bidâyetü'l-Müctehid ve Nihâyelu'I-Muktesid adındaki eserinde cuma konusunda bu kadar çok ihtilafa düşülmesinin sebeplerini şöyle izah eder:

"Hz. Peygamber bu namazı, sadece şehirde, cemaatle ve bir camide kılmıştır. Bundan dolayı bazıları bunların tümünü cumanın sıhhati için şart koşmuş, bazıları da bir kısmını gerekli görmüş, bir kısmını hesaba katmamıştır. Mâlik'in mescidi şart koşup da şehri veya sultanı şart koşmaması bunun misalidir..." İbn Rüşd daha sonra, muhtemelen bütün bunlar bu konuda gereksiz tafsilattır. Biri çıkıp da "Allah'ın dini kolay olduğu halde bunlar lüzumsuz tafsilattır. Şayet söz konusu olan şeyler şart

olsaydı, Resûlullah bunu söylerdi. Zira söylememesi onun tebliğ sıfatına uygun düşmez, diyebilir" demektedir.[88]

1069. ...Babası Ka'b b. Mâlik'in gözleri görmez olduktan sonra ona rehberlik eden Abdurrahman b. Ka'b demiştir ki:

Ka'b cuma günü ezanı duyunca Es'ad b. Zürâre[89] için dua ederdi. Kendisine:

Ezanı işitince Es'ad b. Zurâre'ye (niçin) duâ ediyorsun? dedim.

Çünkü o Nakîu'l-hadamat denilen çukurdaki Beni Beyâda Har-rasından Hezmü'n-Nebît denilen yerde bize ilk defa cuma namazını kıldırandır, karşılığını verdi.

O gün kaç kişiydiniz? dedim.

Kırk kişi idik, diye cevap verdi.[90]

Açıklama

Anlaşıldığına göre Ka'b b. Mâlik'in gözleri ömrünün sonuna doğru görmez olmuştur.Bu yüzden oğlu Abdurrahman onun elinden tutuyor ve gideceği yere götürüp getiriyordu. Cuma ezanı okununca Ka'b b. Mâlik Es'ad b. Zürâre'yi rahmetle anıyor ve onun için dua ediyordu. Bunun sebebini soran oğluna kendilerine Medine'nin bir köyünde ilk defa cuma namazını Es'ad'ın kıldırdığını söyledi. Bu köy Nakîü'l-hadamât denilen çukurdaki Benû Beyâda Harrasında Hezmu'n-Nebit denilen bir yerdi.

Naki': İçinde yağmur suyu biriken, sular çekildikten sonra da ot biten çukurlara denir.

Hadamât: Medine civarında bir yerin adıdır.

Benû Beyâda: Ensardan bir sülâlenin adı.

Harra: Ateşte yanmış gibi simsiyah taşlardan oluşan taşlık.

Harratü Benî Beyâda: Medine'ye bir mil mesafede bir köyün adı.

Hezmü'n-nebît: Harratü Beni Beyâda köyündeki bir yer.

Hezm: Alçak arazi.

Nebît: Yemen'de bir kabilenin adı.

Bu hadis, köylerde cumanın sahih ve cuma kılmak için kırk adedini şart koşanların görüşüne delil sayılmaktadır. Ancak Es'ad b. Zürâre cuma kıldırdığında cemaatin sayısının kırk olması, cumanın sıhhati için kırk kişinin şart olduğunu göstermez.[91]

210-211. Cuma Bayram Gününe Rastlarsa

1070. ...tyas b. Ebî Ramle eş-Şâmi'den;[92] demiştir ki:

Muâviye b. Ebî Süfyân'ın yanındaydım. Muâviye, Zeyd b. Er-kam'a:"İki bayram (bayram ve cuma) aynı güne rastladığı bir günde Resûlullah (s.a.) ile beraber bulundun mu?" diye sordu. Zeyd:

Evet, dedi.

Peki nasıl yaptı?

Bayramı kıldı sonra cuma için ruhsat verip "kılmak isteyen kılsın" buyurdu.[93]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, bayramın cuma gününe rastlaması halinde bayram namazı kılındıktan sonra cemaatin, cuma namazını kılıp kılmamakta serbest olduğunu ifâde etmektedir. Buna göre cemaatten isteyen cumayı kılabilecek, kılmak istemeyen için de bir sorumluluk mevzuu bahs olmayacaktır. Bu konuda ulemâ arasında hayli görüş ayrılığı mevcuttur. Mezheplerin görüşleri bu babın son hadisin (1073) açıklamasında ortaya konulacaktır.

Bu hadisteki "iki bayram" tâbirinden cuma için bayram ifâdesinin kullanıldığım anlıyoruz. Beyhakî'nin Ebû Hüreyre'den rivayet ettiği bir hadiste[94] Hz. Peygamber cuma günü için "Ey müslümanlar, bu günü Allah size bayram kılmıştır. O gün guslediniz ve misvaki ihmal etmeyiniz" buyurmuştur.[95]

Bazı Hükümler

1. Cuma müslümanların haftalık bayramıdır.

2. Bayramın cuma gunune rastlaması halinde bayram

namazı kılındıktan sonra cemaat, cumayı kılıp kılmamakta serbesttir. Ancak yukarıda da işaret edildiği gibi bu, ittifak edilen bir husus değildir. Farklı görüşler babın sonunda verilecektir.[96]

1071. ...Atâ b. Ebî Rabâh'den; demiştir ki:

Cumaya rastlayan bir bayram gününde İbnu'z-Zübeyr bize günün evvvelinde (Bayram namazı vaktinde Bayram namazını) kıldırdı. Sonra biz cumaya gittik, fakat İbnu'z-Zübeyr gelmedi. Biz de namazımızı teker teker kıldık. O zaman İbn Abbâs Taif'te idi. Gelince durumu kendisine anlattık.

Sünnete uygun davranmış, dedi.[97]

Açıklama

Kolayca anlaşılacağı gibi İbnu'z-Zübeyr, Abdullah b. ez-Zübeyr'dir. Cuma ile bayramın aynı güne rastladığı bir günde Abdullah, cemaate bayram namazını bildiğimiz vaktinde kıldırmıştır. Cuma vakti gelince cuma kılmak için cemaat camiye toplanmış, fakat İbnu'z-Zübeyr gelmemiştir. Bunun üzerine cemaat namazlarını kendi başlarına kılmış ve o zaman Tâif'te bulunan İbn Abbâs gelince durumu kendisine haber vermişler. O da "İbnu'z-Zübeyr Sünnete göre hareket etmiş" karşılığını vermiştir. Cemaatin kendi başlarına kıldığı namaz cuma değil, öğle namazı olmalıdır. Çünkü cumanın cemaatsiz kılınması caiz değildir.

Şevkânî, "bu hadisin râvileri, sahih hadis râvileridir" der.[98]

1072. ...Ata (b. Ebî Rebâh) demiştir ki:

(Abdullah) b. ez-Zübeyr devrinde cuma ile bayram aynı güne rastladı. İbnu'z-Zübeyr: "İki bayram aynı günde birleşti" deyip erkenden ikisini birden iki rekat olarak kıldırdı. İkindiye kadar da bir daha namaz kılmadı.

Bu ve bundan evvelki rivayetler Abdullah ez-Zübeyr’in bayram namazını kıldıktan sonra cumayı kılmadığını gösterir. Bu ilk rivayete de uygundur.

Hattâbî İbnu'z-Zübeyr'in yaptığı ile ilgili olarak şöyle der: "İbnu'z-Zübeyr'in yaptığı ancak cumanın zevalden önce olduğunu söyleyenlerin görüşüne göre caizdir. Bu da İbn Mes'ud'dan rivayet edilmiştir. Buna göre

İbnu'z-Zübeyr bu iki rek'ati cuma olarak edâ etmiş, bayramı da cumaya tabî kılmış olur."

Aynî ise, Hattâbî'nin görüşüne şu sözleriyle karşı çıkmıştır:

"Sahabilerin, "Sonra biz cumaya gittik fakat o gelmedi, biz de namazımızı tek başımıza kıldık" demeleri, Hattâbî'nin te'viline aykırıdır. Çünkü İbnu'z-Zübeyr'in ilk namazı bayram olarak kıldığı ashab tarafından bilinmiş olmasaydı, ashab cuma için camiye gitmez ve öğleyi kendi kendilerine kılmazlardı. Zeyd b. Erkam'dan rivayet edilen hadis de bizim görüşümüze te'yid eder. Çünkü Zeyd, Resûlullah'ın kıldığı namazın bayram namazı olduğunu sarahaten zikretmiştir."

Nesâî'nin bir rivayetinde, İbnu'z-Zübeyr'in önce hutbe okuyup sonra namaz kıldırdığı zikrediliyorsa da, Aynî'nin dediği daha muvafık görünüyor. Çünkü bayram namazlarında hutbenin namazdan evvel okunduğu çok olmuştur. Hâkim'in Vehb b. Keysân'dan yaptığı bir rivayete göre Hz. Ömer de aynı şeyi yapmıştı. Öyleyse hutbenin namazdan evvel okunmuş olması, o namazın mutlaka bayram namazı olmasını gerektirmez.[99]

1073. ...Ebû Hüreyre (r.a.)'den Peygamber (s.a.)'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Sizin şu gününüzde iki bayram bir araya geldi. İsteyen(e bayram namazı yeter) cumayı kılmayabilir ama biz cumayı kılacağız."[100]

Ömer Şu'be'den[101] diye an'ane ile rivayet etti.[102]

Açıklama

Hadis-i şerif bayram namazını cemaatle kılan kimsenin bununla iktifa ederek cumayı kılmamasının caiz olduğuna delildir. Ancak konu, ulemâ arasında ihtilaflıdır.

Hanbelîlere göre bayramı imamla beraber kılanlardan cuma sakıt olur. Ancak hadis-i şerifte geçen "ama biz cumayı kılacağız" ifadesinden dolayı cumanın imamdan düşmediğini söylerler. el-Hâdî, ifâdenin cem'i (çoğul) oluşuna bakarak imamla birlikte üç kişiye ,daha cumanın farziyyetinin devam ettiğini söyler.

Şevkânî, İbnu'z-Zübeyr'in imam olduğu halde cumayı kalmamasını, İbn Abbas'ın da "sünnete uygun davranmış" demesini hatırlatarak, Hanbelîlerin

bu görüşüne karşı çıkmakta ve cumayı terk konusundaki ruhsatın umumi olduğunu söylemektedir.

Mâlikîlerden bu konuda iki görüş nakledilir. Mutarrif, İbn Vehb ve İbnu'l-Mâcişûn'un İmam Mâlik'den yaptıkları rivayete göre bayramı kılanın cumayı kılması gerekmez. İbn Kasjm'ın Mâlik'ten rivayetine göre ise, cumanın farziyyeti düşmez, onun da kılınması gerekir. Mezhebin görüşü de budur.

Şâfiîler bu konuda şehirle köyü ayırırlar. Onlara göre şehirliler için bayram kâfi değildir, cuma da farzdır. Cuma ezanını işiten köylüler ise, meşhur olan kavle göre, cuma kılmazlar, yerine öğle namazını kılarlar.

Hanefîlere göre, bayram ile cuma aynı güne rastlarsa, mükellefler hem bayramı hem de cumayı kılmakla yükümlüdürler. Biri diğerine düşürmez.

Hanbelilerin dışındaki mezheplerde bayram, cumanın yerini tutmaz, cumanın farziyyeti devam eder. Bu görüşte olanlar, Hz. Peygamber'in cuma kılıp kılmamakta muhayyerr bıraktığı kimselerin köylüler olduğunu, şehirliler için böyle bir ruhsatın söz konusu olmadığını söylerler. Köylüler çoğu kez bayram günleri Medine'ye gelirler ve bayram namazlarını Resûlullahla kılarlardı. Eğer Bayram cumaya tesadüf ederse, cuma vakti gelinceye kadar onların Medine'de kalması kendileri için sıkıcı olur, bu da onları meşakkate sevk ederdi. Resûlullah bunu bildiği için müezzinine emreder, o da köylüler için, "sizden isteyen kalıp cumayı kılsın, isteyen de köyüne dönsün" diye ilân ederdi.

Buna göre üzerinde durduğumuz "biz cumayı kılacağız" sözündeki "biz'-den maksat, Medine'İllerdir.

Abdullah b. ez-Ztıbeyr ve İbn Abbâs, Resûlullah'ın sağlığında henüz çocuk oldukları için sokakta "İsteyen cumayı beklesin, isteyen dönsün" ilânının köylülerle ilgili olduğunu fark edememiş, bu yüzden de ruhsatın umûmî olduğunu zannetmiş olabilirler.

İmam Şafiî'nin Ömer b. Abdulaziz'den rivayeti şöyledir: "Resûlullah devrinde iki bayram aynı güne geldi. Bunun üzerine Resûlullah, "Avali' (Medine'nin yakınındaki köyler)den oturmak isteyen varsa otursun" buyurdu.

İbn Ezher'in âzadlısı Ebû Ubeyd demiştir ki: "Osman b. Affân'la birlikte bir bayrama şahit oldum. Osman gelip namazı kıldı. Sonra cemaate hitaben, "Bu gününüzde iki bayram bir araya geldi. Âliye'lilerden cumayı beklemek

isteyen beklesin, kim de geri dönmek isterse, dönsün, kendisine izin verdim" dedi.

Bu rivayetler, açıklamakta olduğumuz hadislerdeki ruhsatın köylülerle ilgili olduğunu gösterir. Zâten farziyyeti kesin nassla sabit olan cuma, böyle âhad rivayetlerle düşmez. Yukarıda görüldüğü gibi Şâfiiler ruhsatın köylülerle ilgili olduğunu söylemişlerdir. Hanefîlere göre zaten köylerde cuma farz değildir.[103]

Bazı Hükümler

Bayram ve cuma aynı güne rastlarsa şehirde oturanların her iki namazı kumaları gerekir. Köylerde oturanlar ise, cumayı kılıp kılmamakta muhayyerdirler.[104]

211-212. Cuma Günü Sabah Namazında Okunacak Sûreler

1074. .. jbn Abbâs (r.a.)'dan; rivayet edildiğine göre; Peygamber (s.a.) cuma günleri sabah namazında Secde ve İnsan sûrelerini okurdu.[105]

Açıklama

Hadis-i şerif cuma günleri sabah namazlarında secde ve insan (dehr) surelerinin okunmasının sünnet olduğuna delâlet etmektedir. Hadisin zahiri Hz. Peygamber'in bu sûrelere devam ettiğini gösterir. Yine bu rivayetten Efendimizin, adı geçen sûrelerin tamamını okuduğunu anlıyoruz. Sahâbîlerden İbn Abbâs, Ömer b. el-Hattâb, İbn Mes'ûd, ibn Ömer ve Abdullah b. ez-Zübeyr cuma gününün sabah namazında bu sûrelere devam edenlerdendir.

Şafiî ve Han belilere göre, bu sureleri okumak sünnettir. Ancak Hanbe-lîler devamlı bunları okumanın mekruh olduğunu söylerler.

Mâlikîlerden İbn el-Kâsım'ın, imam Mâlik'ten yaptığı rivayete göre farz namazlarda bile bile içerisinde secde olan sûre okumak mekruhtur. Esheb'in rivayetine göre ise, imamın arkasında cemaat az olur da karışıklıktan emin

olunursa içerisinde secde olan sûreyi okumak caizdir. İbn Habîb konuya daha genişçe bakmış ve cehri namazlarda, içinde secde âyeti olan sûreleri okumanın caiz olduğunu gizlilerde ise, caiz olmadığını söyler. Bu ayırıma sebep, cemaatin hatasından emin olunup olunmamasıdır. Sabah namazına secde sûresinin okunması bu anlayışa göre değerlendirilecektir.

Hanefilere göre ise, bu sûreleri okumaktan maksat, Hz. Peygamber'in sünnetine uymaksa okunmaları müstehabtır. Ancak genel manada, namazlarda devamlı aynı sûreleri okumak mekruhtur. Çünkü bu diğer sûrelerin terkine ve bazı surelerin diğerlerinden daha efdaî olduğuna dair bir intibaın doğmasına sebep olur.

İbn Hacer Fethu'l-Bârî'de Ebû Davud'un oğlunun Kitâbu'ş-Şeria'sının dışında hiçbir yerde Hz. Peygamber'in sabah namazında bu sûreyi okuyunca secde yapıp yapmadığına dair bir kayda rastlamadığını söyler. Adı geçen kitapta rivayet edilen bir haberde İbn Abbâs, sabah namazında Hz. Peygambere gittiğini, Resûlullah'ın içerisinde secde olan bir sûre okuyup secde ettiğini söyler. Taberânî'nin el-Mü'cemuVSağîri'nde de Hz. Ali'den rivayet edilen "Resûlullah sallellahü aleyhi ve sellem sabah namazında okuduğu Tenzil (es-Secde) sûresinde secde yaptı" tarzında bir haber vardır. Ancak isnadı zayıftır.

Hz. Peygamberin cuma gününün sabah namazlarında bu süreleri okumasındaki hikmet bu sûrelerin cuma gününde olan ve olacak olan bazı hâdiseleri muhtevi olmasıdır. Bu surelerde, Hz. Âdem'in yaratılması, dirilme gibi konular yer almaktadır.[106]

Bazı Hükümler

Cuma günleri sabah namazında Secde ve İnsan (Dehr) surelerini okumak sünnet veya mustehabtır.[107]

1075. ...Şu'be, Muhavvel'den; önceki hadisi aynı sened ve mana ile rivayet etmiş ve cuma namazında da Cuma ve Münâfikun sûrelerini okuduğunu ilâve etmiştir.[108]

Açıklama

Bundan önceki rivayeti Muhavvel'den nakleden Ebû Avâne, bunu nakleden ise Şu'be'dir. Şu'be rivayetinde Ebû Avâne'nin naklettiklerine ilâve olarak, Hz. Peygamber'in cuma namazlarında birinci rekatte Cuma, ikinci rekatte de Münâfikun surelerini okuduğunu söylemiştir. "Cuma namazında okunacak sureler" başlığı altında konunun tafsilatı gelecektir.[109]

212-213. Cuma Îçin Giyinmek[110]

1076. ...Abdullah b. Ömer (r.a.)'den; rivayet edildiğine göre: Ömer b. el-Hattâb (r.a.), -caminin kapısında satılanı kast ediyor-ibrişimden bir hülle görüp:

Ya Resûlullah! Şu hülleyi alıp da cuma günleri ve sana elçiler geldiğinde giysen, dedi. Buna karşılık Resûlullah:

"Bunu sadece âhirette nasibi olmayanlar giyerler" buyurdu. Sonra Hz. Peygamber'e o hüllelerden geldi. O da bir tanesini Hz. Ömer'e verdi. Ömer:

Ya Resulallah! Sen Utarid'in hüllesi hakkında, "(onu âhirette nasibi olmayan giyer" şeklindeki) sözlerini söylediğin halde, şimdi bana giydiriyorsun, dedi.

Peygamber (s.a.):

"Ben bunu sana giyesin diye vermiyorum" buyurdu. Ömer de o hülleyi Mekke'deki müşrik kardeşine gönderdi.[111]

Açıklama

Hülle: Bir parçası göbekten alta bir parçası da göbekten yukarıya giyilen fakat aynı kumaştan yapılan iki parçalı bir elbisedir. Ekseriyetle kıymetli kumaştan yapılır.

Siyerâ: Saf ipekten yapılan kumaşa denildiği gibi içerisinde ipek karışımı olan kumaşlara da denir. Îbnu'l-Esîr'in ifâdesine göre, önceki mana daha çok sonraki âlimlerin anlayışıdır.

Hadis-i şeriften anladığımıza göre, Hz. Ömer mescidin kapısının yanında ipekten elbiseler satan bir adama rastlamış ve Hz. Peygamber'e gelerek cuma günleri ve kendisine elçi geldiğinde giymek üzere bir tane satın almasını istemiştir. Fakat Hz. Peygamber ipeğin erkekler için caiz

olmadığını bildirmek için "Onu atnak âhirette nasibi olmayanlar giyer" buyurmuştur. Bir müddet sonra Hz. Peygamber kendisine gelen aynı tip elbiselerden birisini de Hz. Ömer'e göndermiştir. Buhârî'deki bir rivayete göre Efendimiz aynı elbiselerden birini Usâme b. Zeyd'e birisini de Hz, Ali'ye vermiştir.

Buhârî'nin Cerîr b. Hazm'den yaptığı rivayetten anladığımıza göre Hz. Ömer o elbiseyi alıp Efendimizin yanına gelmiş ve onun evvelki sözünü hatırlatarak bu elbiseyi kendisine göndermesinin sebebini sormuştur. Buna karşılık Hz. Peygamber insanın eline geçen şeyi sadece kendisinin kullanmasının şart olmadığını, bir başkasına verebileceğini, satıp paraya tahvil etmesinin de mümkün olduğunu söylemiş o da Mekke'de bulunan müşrik bir kardeşine göndermiştir. Nesâî'nin rivayetinde Hz. Ömer'in bu kardeşinin adının Osman b. Hakîm olduğu ve Ömer'in ana-bir kardeşi olduğu kaydedilmektedir. Süt kardeşi olduğunu söyleyenler de vardır.

Hz. Ömer müşrikin fer'î hükümlerle muhatab olmadığını bildiği için kendisi için giyilmesi caiz olmayan elbiseyi ona göndermiştir.[112]

Bazı Hükümler

1. İpeğin. almıp satılması caizdir.

2. Erkeklerin ipek giymeleri haramdır. Bu konuda bir çok hadis vârid olmuştur. (Kitaâbu'l-libas'da gerekli açıklamalar gelecektir.)

3. Bir emirle karşı karşıya kalan bir kimse, bu emrin dine muhalif olduğunu biliyorsa emri verenden keyfiyetinin izahını istemelidir.

4. Gayr-i müslimlere mal satmak veya hediye vermek caizdir.[113]

1077. ...Sâlim'in naklettiğine göre babası (Abdullah b. Ömer) şöyle demiştir:

Ömer b. el-Hattâb, çarşıda satılan atlas bir Hülle buldu. Onu alıp Resûlullah'a getirdi ve:

Bunu satın al, bayram ve gelen elçiler için süslenirsin, (bayramda ve elçi geldiğinde giyersin) dedi.

(Ahmed b. Salih) bundan sonra (önceki) hadiste olanları anlattı. Ancak önceki rivayet daha tamdır.[114]

Açıklama

Bu hadis, öncekinin değişik bir rivayetidir. Ancak Müellifin de işaret ettiği gibi önceki rivayet bundan daha mükemmeldir. Onda Hz. Ömer'in caminin kapsının yanında satılan bir ipek elbiseyi görüp Resûlullah'a geldiği ifade edildiği halde, bunda çarşıda satılan atlas bir elbiseyi eline alıp Efendimize getirdiği söylenmektedir. Müslim'in Nâfî'den yaptığı bir rivayetten bu elbiseyi satanın Utarid et-Temimî olduğunu anlıyoruz.

Bu rivayette açıkça ifâde edilmemekle beraber rivayetin devamının önceki hadisin aynısı olduğuna işaret edilmesinden, erkekler için atlas kumaşın da ipek hükmünde olduğu anlaşılmaktadır. Hz. Peygamberin süslenmeyi değil de ipek veya atlası hoş görmemesi, gerektiğinde erkeklerin de süslenmesinin caiz olduğunu gösterir.[115]

1078. ...Muhammed b. Yahya b. Habbân'dan; Resûlullah (s.a.)'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Sizden birine bulabilirse, -veya[116] bulabilirseniz- Cuma günü için iş (günlük) elbiselerinden başka iki elbise teinin etmesinde günah yoktur.

(Râvîlerden) Amr dedi ki:

Bana İbn EbîHabib, Musa b. Sa'd'den naklen o da İbn Hab-bân 'dan, O da İbn Selâm 'dan naklen haber verdi ki İbn Selâm, Resûlullah (s.a.)'ı bu sözü minberden söylerken işitmiş.

Ebû Dâvûd da şöyle dedi;

Bu hadisi, Vehb b. Cerîr babası vasıtasıyla Yahya b. Eyyûb'den; o, Yezîd b. Ebî Habib'den; Yezid, Musa b. Sa'd'den; O da Yusuf b. Abdillah b. Selâm tarîkiyla Resûlullah'dan rivayet etmiştir.[117]

Açıklama

sözündeki nın benzeyen olması mümkün olduğu gibi, soru edatı olan da olabilir. Terceme, birinci takdire göre yapılmıştır.[118] Bu durumda imkânı olan bir kimsenin cuma günleri ya da buna benzer özel günlerde giymek üzere iş veya gündelik elbisesinden başka bir elbise bulundurması caizdir, mubahtır. Bu anlayışa göre, sözün söyleniş sebebi belirli günlerde yeni

elbise giymeyi gösteriş ve yapmacıktık ya da kibirlilik zannedenlerin zannını defetmektedir.

Buradaki mâ'nın istifham için olduğu kabul edilirse sözün söylenişindeki maksad, durumu müsait olanları fazla elbise teminine teşviktir. Buna göre insanın imkân bulursa cumalarda ve diğer özel günlerinde giymek üzere fazla bir elbisesinin bulunması mubah olmaktan da öte müstehabtır.

Hadis-i şerifteki "iki elbise"den maksad, iki ayrı takım elbise değildir. O devirlerde erkeklerin elbiseleri izar ve ridâ diye iki ayrı elbiseden ibaretti. Bunun için "elbise" sözü "İki elbise” şeklinde ifâde edilmiştir.

Hadisin ilk rivayeti mürseîdir. Çünkü râvi Muhammed b. Yahya b. Habbân tabiûnun küçüklerindendir. Hz. Peygamberi görmemiştir. Fakat Amr'-ın sözü olarak verilen talikte işaret edilen rivayetin senedindeki sahâbî râvî, Abdullah b. Selâm'dır. Bu zat Hicretin kırk üçüncü senesinde vefat etmiştir.

Ebû Davud'un bir diğer talikinde verdiği senette ilk râvi Yûsuf b. Abdullah b. Selâm olarak gösterilmiştir. Bu zat için Buhârî, "Resûlullah'la konuştuğunu", Ebû Hatim "sadece gördüğünü"; ıclî ise, "onun güvenilir bir tabiî olduğunu" söyler.[119]

Bazı Hükümler

Cuma namazı için süslenmek ve güzel ve temiz elbise giymek meşrudur. Ibn Mace in Ebu Zerr ve Hz. Aışe'den ayrı ayrt rivayet ettiği iki hadis de bunun meşru, hatta müstehab oluşunun delilerindendir.[120]

213-214. Cuma Günü Namazdan Evvel (Camide) Halka Yapıp Oturmak

1079. ...Amr b. Şuayb'ın babası kanalıyla dedesinden yaptığı rivayete göre; Resülullah (s.a.), mescidde ahş-veriş yapılmasını, kayıp ilân edilmesini, şiir söylenmesini ve cuma günü namazından önce halka halinde oturulrnasınr nehyetmiştir.[121]

Açıklama

Bu hadisteki bazı konular hakkında "Mescidde kayıp ilân edilmesi" başlığını taşıyan babın 473 no'lu hadisinin açıklamasında biraz bilgi verilmişti. "Kayıp" diye mutlak olarak terceme ettiğimiz kelimesi daha çok kaybolan hayvanlar için kullanılır. Diğer kayıplar için ise, denilir. Ancak hüküm itibariyle kaybolan hayvanı ilân etmekle bir başka şeyi ilân etmek arasında fark yoktur.

Hadis-i şerif mescidde alış-verişin, şiir söylemenin, kaybedilen malı ilân etmenin ve cuma günleri namazdan önce toplanıp konuşmanın caiz olmadıgına delildir. Lafzın nehy kelimesi ile varid oluşu, bunların haram olmasını gerektirir. Şimdi bu nehyedilen hareketleri teker teker ele alıp ulemânın görüşlerini aktaralım.

Ahş-veriş: Hanbelilere göre, ister i'tikafta olan için, ister başkası için olsun, mescidde ahş-veriş yapmak haramdır. Ticâretin az veya çok ihtiyaca binâen ya da keyfî olması arasında fark yoktur. Üzerinde durduğumuz hadisteki nehyi harama hamletmişlerdir. İmran el-Kasîr, mescidde mal satan birini görmüş ve "Be adam! Burası âh i relin çarşısı dır, ma) satmak istiyorsan dünya çarşısına çık" demiştir.

Mâli kiler, simsarlık kabilinden olmazsa, camide ahş-veriş yapmanın mekruh; simsarlık ile bağırarak yapmanın da haram olduğunu söylemişlerdir.

Şafiîlerde, i'tikafda olanın zarurî ihtiyacı olan şeyi alıp satması mubahtır. Bunun dışındaki alış-verişler mekruhtur.

HaneHlcrin fıkıh kitablanndan Dürrii'l-Muhtâr'da "i'tikafta olanın kendi şahsı ve ailesi için gerekli olanın dışındaki bütün ticari muamelelerin mescidde akd edilmesi mekruhtur. İ'tikaftakinin bu muameleyi kâr maksadıyla yapmaması ve malı mescide sokmaması gerekir" denilmektedir. Bu mezhebin önde gelen âlimlerinden Tahâvî'nin ifâdesi Dürru'l-muhtar'dan naklettiğimizden farklıdır. Tahâvî'nin beyânına göre, mescidde yapılması mekruh olan alış-verişler, mescidin tamamını veya çoğunu kapsayan orayı pazar yerine çeviren alş-verişlerdir. Yoksa mevzii olarak tek tek yapılan ticari akitlerde bir kerahet mevzuu bahs değildir. Tahâvî bu görüşünü, Hz. Ali mescidde ayakkabı tamir ederken Resûlullah'ın onu gördüğü halde bundan men etmediğine dair olan haberle takviye eder. Ticarî muamele ile ayakkabı tamiri arasındaki ortak nokta, her ikisinin de mescidde icra edilen bir ibadet olmayışıdır.

Hüküm yönünden görüşler farklı olmakla beraber camide ahş-veriş yapmanın doğru olmadığında bütün ulema müttefiktir. AIiyyü'K Kaarî bu konuda şöyle der: "Kabe örtülerinin makamın hemen arkasında satılması, Mescid-i Haram'da kitab ve başka şeylerin alış-verişi çirkin bid'atlerdendir. Oraya hevdeclerin su tulumlarının ve ev eşyalarının bilhassa hac mevsiminde insanların en kalabalık olduğu zamanda konulması ise, çok daha çirkin bir bid'attir."

Muamele itibariyle mekruh veya haram olmakla beraber camide yapılan ahş-veriş Irakî'nin bildirdiğine göre ittifakla geçerlidir, bozulmaz.

Kayıp Aranması: Bu konu hakkında 473 no'lu hadisin açıklamasında bilgi verilmiştir.

Camide Şiir Okunması: Resûlullah'ın nehyettiklerinden biri de camide şiir okunmasıdır.Nehyedilen şiir, muhtevasında övünme, övülmeye lâyık olmayanı övme, yerilmemesi gerekeni yerme, kadın ve içkiden bahsetme gibi rnenhiyyâtla alâkalı olanlardır. Allah'ı senayı veya Resülullah'ı ve İslâmı medheden insanları ibâdete sevk eden, ihtiyaç anında müslümanların manevî hislerine hitab eden şiirlerin okunması caizdir. Nevevî bunlar için, "beis yok" demiştir. Çünkü Hz. Peygamber (s.a.) şairi Hassan'ın, kâfirlerin müslümanları hicvine karşılık mescitte kâfirleri hicveder mâhiyetteki şiirlerine mâni olmazdı. Hatta Tirmizî'nin Hz. Aişe'den rivayetine göre, Hz. Peygamber Hassan'ın üzerine çıkıp da kâfirleri hicvetmesi için mescide bir minber koydurtmuştu. Bu ve buna benzer rivayetlerden anlıyoruz ki, mescidde söylenmesi yasak olan şiir, müslümanlar için menfaate vesile olan şiir değil, boş sözden ibaret olan veya yasakları içeren şiirdir.

Cuma Günleri Namazdan Önce Halka Olmak: Cuma günleri müslümanlar camiye erken gelip ön saflarda yer almaya teşvik edildiğinden dolayı cemaat için sıkıntıya sebep olacağından camide halka şeklinde toplanıp sohbet etmek veya başka şey yapmak yasaktır. Cumhur bu yasağı, kerâhet'e hamletmiştir.Yasak olan toplanmanın herhangi bir konuyla kayıtlanmaması veya hiçbir şeyi istisna etmemesi, ilmi müzâkere veya 6ir iş müşaveresi için yapılan toplantının da yasak olduğunu gösterir. Tabiî, bu yukarıda da ifade edildiği gibi, namazdan önce yapılan toplantıdır. Yasağın cuma günü ve namazdan önce ile kayıtlanması, diğer günlerde veya cuma günü cumadan sonra halka yapıp toplanmanın mahzurlu olmadığını gösterir. Müslim ve Beyha-kî'nin Ebû Vakt el-Leysfden yaptıkları bir rivayet, bizzat

Hz. Peygamberin ashabla birlikte mescidde halka yapıp oturduğunu haber vermektedir.

Dünyalık işleri görüşmek - konuşmak için mescitte toplantı yapmak ise, caiz değildir. Irakî'nin, Tirmizî şerhinde zikrettiği ve isnadı için zayıf dediği İbn Mes'ud'dan rivayet edilen bir hadiste Hz. Peygamber şöyle buyurmuştur: "Ahir zamanda camilerde halka halka oturan bir kavim gelecek, onların arzuları dünyadır. Sakın onlarla beraber oturmayın. Şüphesiz Allah'ın onlara ihtiyacı yoktur."[122]

Bazı Hükümler

Camide bizatihi ibâdet olmayan ya da daha önemli ve vakti gelmiş bir ibadeti aksatan şeylerin yapılması veya konuşulması yasaktır.[123]

214-215. (Camilere) Minber Konulması

1080. ...Ebû Hâzim b. Dînar anlatmıştır: Bazı insanlar, minberin hangi ağaçtan olduğu konusunda münakaşa ederek, Sehl b. Sa'd es-Sa'idî'ye gelip sordular. Sa'd şöyle dedi:

Vallahi ben onun neden olduğunu çok iyi biliyorum. Onu, mescide konulduğu ve Resûlullah'ın üzerine oturduğu ilk günde gördüm. Hz. Peygamber (s.a.) -SehFin adını da verdiği-[124] falan kadına;

"Marangoz kölene emret, benim için bir minber yapsın. İnsanlara hitab ettiğim zaman üzerine oturayım" diye haber gönderdi. Kadın köleye emretti, o da minberi Ğabe ılgınlarından yapıp getirdi. Kadın da Hz. Peygambere gönderdi. Resûlullah emretti ve minber işte oraya kondu. Resûlullah (s.a.)'ın onun üzerinde namaz kıldığını gördüm. Tekbir aldı, sonra onun üstünde iken rükû' yaptı daha sonra da geri geri inip minberin dibinde secde etti. Bilâhere (minbere) tekrar çıktı. Namazı bitirince cemaate dönüp:

"Ey insanlar! Bunu ancak bana uymanız ve namazımı öğrenmeniz için yaptım" buyurdu.[125]

Açıklama

"Ilgın" diye terceme ettiğimiz kelimesi kelimesinin cem'iciir. Buharı'de kelimesiyle ifâde edilmiştir. İkisi de aynı manaya gelir. Daha çok çöllerde olan bir ağaçtır. Lügatîarda karşılık olarak "ılgın" denilmektedir.

Ğâbe, asıl itibariyle orman manasına gelir. Fakat burada, Medine'ye dokuz mil mesafedeki bir yerin adı olarak geçmektedir.

Hadis-i şerifden anladığımıza göre, Hz. Peygamber, kölesi marangoz olan bir kadına haber gönderip kendisi için cemaate hitâbettiğinde üzerine çıkabileceği bir minber yaptırmasını istemiş. O da Efendimizin arzusunu yerine getirmiştir. Buhârî'nin Câbir'den yaptığı rivayette ise, sözü edilen kadın Hz. Peygamber'e üzerine oturması için bir minber yaptırmayı 'teklif etmiştir. Zahirde rivayetler arasında bir ihtilâf göze çarpmakta ise de aslında böyle bir zıtlık yoktur. Önce kadının Hz. Peygamber'e minber yaptırmayı teklif etmesi, Resûlullah'ın da bu teklifi uygun bulup bilâhere kadına haber göndermiş olması, gayet tabiidir. Böyle olunca ortada bir ihtilâf kalmaz.

Hadisten anladığımıza göre Hz. Peygamber minberi sadece hutbe için kullanmakla kalmamış üzerinde namaz da kılmıştır. Ancak orada secde etmek mümkün olmadığı için, göğsünü kıbleden ayırmamak maksadıyla geri geri inip minberin dibinde secdesini yapmış. Sonra diğer rekat için tekrar minbere dönmüştür. Efendimizin böyle minber üstünde namaz kılması kendisinin de ifâde ettiği gibi cemaatin ona uymasını sağlamak ve namaz kılışını öğretmek maksadına mebnidir. Bu rivayette, Hz. Peygamber'in tekbir aldıktan sonra okudğuna dair bir kayıt yok. Buhârî'nin, Ebû Hâzim'den yaptığı rivayette ise, "tekbir aldı, okudu, rüku yaptı sonra başını kaldırdı, sonra da geri geri indi" denilmiştir.[126]

Bazı Hükümler

1. Hutbe için imnber konulması caizdir.Çünkü bu cemaatın hatibi görüp sesini duyması için daha elverişlidir.

2. Cemaate namazı fiilen tatbik ederek öğretmek caizdir.

3. İhtiyaca binaen namazdaki az bir iş namazı bozmaz.

4. İmamın cemaatten daha yüksekçe bir yerde durması caizdir. Ancak bunun bir ayrıcalık için değil, cemaatin imamı daha kolay görmesi ve namazın âdâb ve erkânını öğrenmesi maksadına mebni olması gerekir.[127]

1081. ...îbn Ömer (r.a.)'den rivayet edildiğine göre: Resülullah (s.a.) yaşlanınca Temimü'd-Dârî kendisine: - Ya Resûlallah! Senin için kemiklerini (azalarını) taşıyacak -veya toplayacak- (üzerine çıkıp hutbe okuyacağın) bir minber temin edeyim mi? dedi. Efendimiz de: "Evet" buyurdular.

Bunun üzerine Temîm, Resülullah için iki basamaklı bir minber temin etti.[128]

Açıklama

"Yaşlanınca" diye terceme ettiğimiz kelimesi nüshaların çoğunda "daP'ın şeddesi ile şeklindedir. Bu kelimenin şişmanladı manasına "dal"ın zammesi ile şeklinde okunması da mümkündür. Ancak Ebû Ubeyd ve et-Tıybî gibi âlimler şişmanlığın Efendimizin vasfı olmadığını, dolayısıyla yaşlandı mânâsına okunmasının gerektiğini söylerler. Kadı Iyaz ise, aksine dâl'in zammı ile diye okumuş ve Hz. Âişe'nin Efendimiz hakkında "Yaşlanıp kilo alınca” dediğim hatırlatmıştır.

Bu hadis-i şerifte Resûlullah için minber yapmayı teklif eden sahâbinin Temim ed-Dârî olduğu ifâde edilmektedir. Halbuki önceki hadiste minberi ensârdan bir kadının kölesinin yaptığı bildirilmişti. Bu durumda hadisler arasında bir ihtilâf ortaya çıkmaktadır. Ancak bu hadiste minberi Temîm'in yaptığına dâir bir açıklık yok. Temim minber edinilmesini teklif edenlerden biri olmuş olabilir.

Yine bu hadis Efendimiz için yapılan minberin iki basamaktan ibaret olduğundan bahsetmektedir. Halbuki diğer bazı rivayetler ve tarihi vak'alar bu minberin üç basamaklı olduğunu haber veriyor. Buna göre burada bahsedilen iki basamağın Hz. Peygamber'in üzerine oturduğu basamağın dışındaki basamaklar olduğu ortaya çıkar. Haddi zatında minber üç basamaklıdır.

Mescid-i Nebeviye konulan bu ilk minberin yüksekliği takriben iki zira', kıbleye doğru uzunluğu yine iki zira', genişliği bir zira' civarında idi. Birinci ve ikinci basamakların yükseklikleri yarımşar zira', Efendimiz'in oturduğu üçüncü basamağındaki ise, bir zira idi. Oturduğu basamağın sathı da bir zira'a idi. Minber bu şekli Hulefa-i Râşidin devrinde de aynı şekilde devam

etti. Muaviye Hilâfeti esnasında Medine'ye Mervân'a bir mektup yazarak "Peygamber Minberini söküp Şam'a göndermesini istedi. Mervân minberi yerinden kaldırınca güneş tutuldu, ortalığı gece karanlığı kapladı. Güpegündüz yıldızlar göründü, şiddetli bir rüzgâr esti, insanlar birbirine çarptı. Bunun üzerine Mervân minberi Şam'a göndermekten vazgeçti. Bir marangoz çağırıp altına üç basamak daha ilâve etti. Böylece minber altı basamaklı oldu.

Başka bir rivayete göre ise, Hac için gelen Muâviye bizzat kendisi minberi Şam'a götürmek istemiş, onun yerinden hareket ettirmiş fakat o gün güneş tutulmuş. Bunun üzerine Muaviye halktan özür dileyip "altında bir çürüme olmasından korktum da onun için kaldırdım" demiştir.

Minber 654 senesine kadar Resûlullah’ın koyduğu yerinde kalmış, o sene Mescid-i Nebevi'de çıkan yangında mescit ile birlikte yanmıştır.

Görüldüğü gibi minberin ilk hâli sergisiz üç basamaktan ibarettir. İhtiyaç olmadan buna yapılan ilâve ister basamak ilâvesi şeklinde olsun, isterse kubbe veya sergi, hepsi sonradan çıkmıştır.[129]

215-216. Minberin Veri

1082. ...Seleme b. el-Ekva'dan; demiştir ki: Resûlullah'ın minberi ile duvarın arasında koyunun geçebileceği kadar bir aralık vardı."[130]

Açıklama

Hz. Peygamber'in minberi kıbleye doğru dönüldüğünde sağa gelen duvarm yanında idi. Ancak tam duvara bitişik değil, duvar ile minber arasında bir koyunun geçebileceği kadar bir aralık vardı. Minberi bu şekilde yerleştiren bizzat Hz. Peygamber olduğuna göre, minberlerin camilere bu şekilde yerleştirilmesi sünnettir.[131]

216-217. Cuma Günleri Zevaldan Önce Namaz Kılmak

1083. ...Ebû Katâde (r.a.)'den; rivayet edildiğine göre, Resûlullah (s.a.) cuma günü müstesna -günün tam yansında öğleden önce güneş tam tepede iken- namaz kılmayı hoş görmedi ve:

"Şüphesiz cuma günlerinin dışında cehennem (işte bu vakitte) tutuşur" buyurdu.[132]

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadis mürseldir. Çünkü Mücâhid, Ebu'l-HaliVden daha büyüktür. VeEbu'l-Halil, Ebû Katâde'den birşey duymamıştır.[133]

Açıklama

Beyhakî'nin rivayetinde " beğenmedi" kelimesinin yerine "nehyetti" kelimesi kullanılmıştır. Görüldüğü gibi Hz. peygamber öğle vakti güneşin zevalinden önce namaz kılmayı kerih görmüş ve buna cuma günlerinin dışında Cehennem'in bu vakitte tutuştuğunu sebep göstermiştir.

Hattâbî Cehennem'in kaynaması, güneşin şeytanın boynuzlan arasına girmesi gibi tabirlerin şer'î lâfızlar olduğunu bunların mânâlarını şâri'den başkasının tam olarak anlayamayacağını, bize düşenin onları olduğu gibi tasdik edip orada durmak ve gereğince amel etmek olduğunu söyler.

İmam Nevevî cumayı kılmakta acele etmeyi öngören hadislerin şerhinde şöyle der: "Bu hadisler cumayı erken kılmanın cevazında açıktır. Ancak Mâlik, Ebû Hanife, Şafiî, sahâbi ve tabiûnun cumhuru cuma namazının ancak güneşin zevalinden sonra caiz olduğunu söylemişlerdir. Ahmed b. Han-bel ve îshak ise, bunlara muhalefet etmişler ve zevalden önce de Cuma kılınabiür, demişlerdir."

Kadı İyaz da; "Bu konuda ashabtan çok şeyler rivayet edilmiştir. Bunlardan sahih olanı cumhurun kabul ettiği görüştür. Bunlar cumada acele etmeyi öngören hadisleri zevalden sonra acele etmede mübalağaya hamletmişlerdir. Çünkü sahâbiler cumaya erken gitmeye teşvik edildikleri için sabah kahvaltısını ve kuşluk uykusunu namazdan sonraya bırakırlardı" demiştir.

Zevalden önce cuma kılmayı caiz görenler namaza erken gitmeyi teşvik eden hadislere dayanırlar. Ancak bu hadisler onların görüşüne delil olmaz.

Ashab devrinde zevalden önce cuma kılındığına işaret eden haberler ise, senetlerindeki bazı râviler sebebiyle delil olmaya elverişli değildir.

Üzerinde durduğumuz hadisle ilgili olarak da Aynî şu mutaleada bulunur:

“= günün yarısı" sözünden, zevalden hemen sonrası öğle namazının ilk vaktinin kastedilmiş olması mümkündür. Bu vakte (zeval vakti) "günün yansı" denmesi o vakte yakınlığından dolayıdır. Bu vakitte namaz kılmanın mekruh oluşuna sebeb sıcağın şiddetidir. Çünkü bir hadis-i şerifde beyân edildiğine göre, sıcağın şiddeti Cehennemin kaynamasından, kükrümesinden dolayıdır.

"Resûlullah namaz kılmayı kerih gördü" sözünde kast edilen namaz öğle namazıdır. Bu vakitte cuma kılmak ise mekruh değildir..."

Yukarıda naklettiğimiz ihtilâflar cumanın farzı ile alakalıdır. Cumanın sünnetleri veya nafilelerin bu vakitte kılınması konusunda başka ihtilâflar da vardır. Hanefî imamlarından Ebû Hanife ve Muhammed bu vakitte nafile ya da sünnetin de mekruh olduğunu söylerken, Ebû Yûsuf caiz görmüştür. Dürrü'I-Muhtâr'da şöyle denilir:

"Güneş doğarken veya istiva ânında mutlak olarak namaz tahrimen mekruhtur Namazın kaza, farz, nafile veya cenaze namazı ya da tilâvet secdesi olması hükmü değiştirmez; ancak mûtemed olan ikinci görüşe göre, cuma günü bundan müstesnadır." Eşbâh'da da aynısı göze çarpar. Halebî, Havî'-den fetvanın buna göre olduğunu nakletmiştir. Fakat Hidâye sarihleri İmam-ı Azam'ın görüşünü (Cuma gününde de zeval vaktinde sünnet ve nafilelerin mekruh oluşunu) benimsemişler, üzerinde durduğumuz hadise, istiva vaktinde namazı nehyeden hadislerle cevab vermişlerdir. Bedayi' sahibi de cumanın istisna edilmesini uygun görmemiştir.

Ebû Dâvûd, "Miicâhid, Ebu'I-HalH'den büyüktür. Ebû'l-Halil de Ebû Katâde'den birşey işitmemiştir" derken, hadisin mürsel olduğunu hatırlatmak istemiştir. İbn Hacer, bunun başka mevsul bir yoldan kuvvetlendiğini söylemişse de, bu senedi göstermemiştir. Aliyyü'l-Kaarî zikredilmeyen bir senede itibar edilemez diyerek İbn Hacer'in bu takviyesine itiraz etmiştir.[134]

218. Cuma Namazının Vakti

1084. ...Enes b. Mâlik (r.a.)'in şöyle dediği rivayet edilmiştir:Resûlüllah (s.a.) cumayı güneş (batıya)

yöneldiği zaman kılardı.[135]

Açıklama

Hadisin Buhârî'deki rivayetinde "güneş (batıya) yıkıldığı zaman" denilmektedir.

Hadis-i şerifin ifâde tarzı, Hz. Peygamberdin cuma namazını devamlı olarak güneşin zevalinden (batıya yıkılmasından) sonra kıldığı hissini vermektedir. Buna göre cuma namazının vakti, öğlenin vakti olmuş oluyor. Mâlik, Ebû Hanife, Şafiî, sahabe ve tabiînin cumhurunun mezhebi de bu şekildedir. Bu âlimler, üzerinde durduğumuz bâbtaki hadisleri delil almışlardır.

İmam Nevevî: "Şafiî, Resûlüllah, Ebû Bekir, Ömer, Osman onlardan sonraki bütün imamlar her cumayı zevalden sonra kılarlardı" demektedir.

Bir evvelki hadisin şerhinde de temas edildiği gibi, Hanbelîlerle İshâk, zevalden önce cuma kılmanın caiz olduğu görüşündedirler. Bunlar önceki hadisin şerhinde işaret ettiğimiz hadislere ilâveten şu haberlere dayanırlar: Ahmed b. Hanbel, Müslim ve Nesâî'nin Câbir'den yaptıkları rivayet şöyledir: "Resûlüllah (s.a.) cumayı kıldıktan sonra biz develerimizin yanına gider ve güneş batıya yöneldiği zaman onları dinlendirildik" Dârekutnî ve Ahmed b. Hanbel'in Abdullah b. Seydân es-Sülemî'den yaptıkları rivayet de şudur: "Ebû Bekir ile beraber cuma kıldım, hutbesi ve namazı zevaldan önce idi. Sonra Ömer'le birlikte kıldım onun da hutbesi ve namazı zevalden hemen önce idi. Osman'la birlikte kıldım, onun hutbesi ve namazı da zeval anında idi ve hiç kimse bunları ayıplamadı."

Cumanın zevalden sonra kılınması gerektiğini söyleyen cumhur bu hadisleri şu şekilde te'vil etmişlerdir:

Câbir hadisinden maksat zevalden sonra acele edip namazı serin vakte bırakmamaktır. Namaz ve develeri dinlendirmenin her ikisi de zevalden sonra olmuştur.

Abdullah b Seydân es-Sülemî'den rivayet edilen haberde delil olamaz. Çünkü mezkûr zat hakkında epey söz söylenmiştir. Onun için İbn Hacer("Büyük bir tabiidir, fakat adaleti bilinmiyor," İbnü Adiy, "Meçhul gibi"; Buharı de "hadisine tâbi olunamaz, ona muhalif daha kuvvetli hadis vardır" ifâdelerini kullanmışlardır.[136]

1085. ...İyâs b. Seleme, babası Seleme b. el-Ekvâ, şöyle dediğini haber vermiştir:

Biz Resûlullah (s.a.)'le birlikte cumayı kılar, ve (henüz) duvarların gölgesi yokken (mescitten) ayrılırdık.[137]

Açıklama

Hadis-i şerifin Buhâri ve Nesâî'deki rivayetlerinde "Duvarların gölgelenecek gölgesi yokken", Müslim'dekinde de "Duvarlara gölgelenecek bîr gölge bulamazdık" denilmektedir. Bu rivayetler Ebû Davud'un rivâyetindeki "duvarların gölgesi yokken" tâbirinin "gölgelenilecek veya gölgelenebileceğimiz" ifâdeleri ile kayıtlanmasını gerektirir. Zaten güneşin en dik olduğu zamanda bile duvarların hiç gölgesinin olmaması düşünülmez. Ashabın namazdan çıktıktan sonra duvarların dibinde gölgelenecek miktarda gölge bulamayışları, onların zeval vakti namazdan çıktıklarından dolayı değildir, duvarların engin olmasından dolayıdır. O halde bu hadisler, cumayı zevalinden önce kılmaya değil, zevalden sonra cumayı kılmakta acele etmeye delâlet ederler.[138]

Bazı Hükümler

Cuma namazı zevalden hemen sonra kılınır. Bu vakit girince namazı kılmakta acele edilmelidir.[139]

1086. ...Sehl b. Sa'd'den; demiştir ki:

Biz cumadan sonra kaylûle yapar ve kahvaltı ederdik.[140]

Açıklama

Hadisin Tirmizı'deki rivayeti "Biz ancak cuma namazından sonra kaylüle yapar ve kahvaltı ederdik" manasını verecek şekildedir.

Kaylûle: Öğle vakti yapılan istirahata denir. Uyku olması şart değildir. Kahvaltı etme şeklinde terceme ettiğimiz "Ğadâ" kelimesi de sabahleyin

veya kuşluk vakti yenilen yemek manasınadır.

Bu hadis-i şerif zahiri itibariyle zeval vaktinden önce cumayı caiz görenlerin görüşlerini destekler görünmektedir. Çünkü ashabın öğle vaktinden önce âdetleri olan istirahatı ve sabah kahvaltısını cumadan sonraya bırakmaları, onların cumayı erken kıldıklarını gösterir. Ancak 1083 no'lu hadisin açıklamasında da ifade edildiği gibi Sahâbilerin bu yemeği ve istirahatı cumadan sonraya bırakmaları, cumayı zevaldan önce kıldıklarından dolayı değildir. Cuma namazı için yapmaları gereken bedeni hazırlıklar ve Efendimiz'in cumaya erken girmeye teşvik eden tavsiyelerine uyma arzuları, onların bu istirahatlerini yapmaya ve yemeklerini yemeye imkân bırakmamıştır. Onun için sahâbiler bu âdetlerini cumadan sonraya bırakıyorlardı. Ancak bu rivayetler cuma namazını hemen zevalden sonra kılmakta acele etmenin, te'hir etmemenin uygun olduğunu gösterir.

Netice olarak diyebiliriz ki, bu konuda vârid olan hadisler, hem cumanın zevalden önce caiz olduğunu söyleyenlerin hem de zevalden sonraya bırakma fikrinde olanların görüşlerine delalet edecek mâhiyettedir. Görüşlerin farklılığı, hadisleri anlayış ayrılığından kaynaklanmaktadır. Fakat selef ve halef ulemasının cumhuru, cumanın vaktinin de öğlenin vaktinde olduğu gibi güneşin zevalinden sonra olduğu görüşündedirler. [141]

217-219. Cuma Gününde Ezan

1087. ...es-Sâib b. Yezid (r.a.)'in şöyle dediği rivayet edilmiştir: Peygamber (s.a.) Ebû Bekir ve Ömer (r.a.)'in devirlerinde cuma günü ilk ezan, imam minbere oturduğu zaman (okunur) idi. Osman (r.a.), halife olup da insanlar (Medine'de) çoğalınca Osman, cuma gününde üçüncü bir ezam emretti. Bunun üzerine Zevrâ'da bir ezan daha okun(maya başla)dı ve cuma ezam bu şekilde kaldı.[142]

Açıklama

Zevrâ: Buhâri'nin dediğine göre Medine-i Munevvere'de çarşıda bir yerin adıdır.îbn Battal, Mescidin kapısındaki büyükçe bir taşa "zevrâ" denildiğini söylemişse de bu, kabule şâyân değildir. Çünkü Zevrâ'nin çarşı

içinde bir yer olduğunu açıkça bildiren rivayetler vardır. Meselâ îbn Mâce ve İbn Huzeyme'nin rivayetlerinde "çarşıda "zevrâ" denilen bir darda"; Taberî'nin rivayetinde de "Osman'ın "zevrâ" denilen damında" denilmektedir. Taberânî'nin rivayetine göre bu zevrâ Hz. Osman'ın kendi mülkü olmuş oluyor.

Rivayetlerden anladığımıza göre Resûlullah zamanında ve ilk iki râşid Halife devrinde cuma namazı için bir tek ezan bir de kaamet vardı. Bu ezanda imam minbere çıktığı zaman okunurdu. Buna ilk ezan denmesi, ezan ile kaametin ikisine de ezan denildiğinden dolayıdır. Hz. Osman'ın halifeliği esnasında cemaat çoğalıp da mescidde okunan ezanı işitemez hâle gelince, Hz. Osman çarşıda "zevrâ" denilen yerde bir ezan daha okunmasını emretmiştir. Bu ezana hadis-i şerifte meşrûiyyet yönünden ezan ve kaametle birlikte üçüncüsü olduğu için "üçüncü ezan" tâbirini kullanmışlardır. Haddizatında bu ezan günümüzde minarelerden okunan ilk ezandır. Nitekim İbn Huzeyme bu ezanı " = Osman ilk ezanı emretti" şeklinde rivayet etmiştir.

Hz. Osman'ın ihdas ettiğini söylediğimiz bu ezanın ilk defa Hz. Ömer tarafından ortaya konduğunu söyleyen rivayetler varsa da bu sahih değildir. Çünkü bu rivayet Muâz b. Cebcl'e isnâd edilmiştir. Muâz ise, ilk Şam seferinde Medine'den çıkmış ve H.19 senesinde Amevâs taununda vefat edinceye kadar bir daha Medine'ye dönmemiştir.

Abdullah b. Ömer'in bu ilk ezan için, Resûlullah devrinde olmaması dolayısıyla bid'aı dediği rivâyel edilmiştir. Ancak Hz. Osman'ın bunu emretmesi şarabîlerin hiç birinin de karşı çıkmaması bu ezanın bid'at olsa bile bid'afi hasenc cinsinden olduğunu gösterir. Ancak bugün îslâru âleminin çeşitli yerlerinde tatbik edilen bazı usullerin, ne Resûlullah'ın ne de sahâbilerin uygulamalarında dayanağı yoktur. Ezandan evvel sala verme, cemaatin cumaya hazırlanmasını tenbih için yapılan ilânlar ve hatırlatmalar mesnedi olmayan bid'atlerdir.[143]

Bazı Hükümler

1. Cuma günü ezan hutbeden evveldir.Hutbe de namazdan evveldir.
2. Cuma günü bir dış bir de iç ezanı olmak üzere iki ezan meşrudur.

3. Hutbeden önce imam minberde oturur ve bu esnada iç ezan okunur.Bu oturuş dinlenmek için midir yoksa ezanı beklemek için midir? Eğer ezam bekleme içinse bayram namazlarında ezan olmadığı için oturulmaz. Nitekim uygulama bu şekildedir.[144]

1088. ...Sâib b. Yezid (r.a.)'den; demiştir ki:

Cuma günü ezan, Peygamber (s.a.) minbere çıktıkları zaman huzurlarında caminin kapısında okunurdu. Ebû Bekr ve Ömer (r.a.) zamanlarında da (bu böyleydi).

Muhammed b. İshâk hadisin kalanını Yûnus'un rivayet ettiği (bir önceki hadis) gibi nakletti.[145]

Açıklama

Bu rivayette Resûlullah ve ilk iki halifesi hutbe için minbere çıktıklarında okunan ezanın bir yandan onların huzurunda diğer yandan da mescidin kapısında okunduğu ifâde ediliyor. Bu ifade tarzı, hadisin içinde bir ihtilâf olduğu görünümünü veriyor. Ancak mescidin kapısı kıblenin tam ters istikâmetinde olduğu ve imam da minberde otururken sırtı kıbleye geldiği için, kapının yanında okunan ezan, aynı zamanda imâmın (bu rivayete göre Resûlullah ve iki halifesi) huzurunda okunmuş olur. Bu tasavvurla hadisin muhtevasında bir tezadın olmadığı ortaya çıkmaktadır. Bu hadis, "cami içinde ezan okumak mekruhtur, ezan cami dışında okunur" diyenler için delildi!. Avnu'l-Mafoûd sahibi camide ezan okumanın mekruh olduğunu nakletmiştir.Menhel sahibi de bu hadisin sertinde aynı şeyi söylemiş ve haddizatında bütün mezheplerin görüşünün de bu merkezde olduğunu iddia etmiştir. İddiasını isbat sadedinde de Hanefî ve Şâfîîlerin bazı fıkıh kitaplarından nakiller yapmıştır. Ancak bu nakillerin bazılarında cumanın iç ezam ile diğer ezanların arasını ayırmamış, umûmi mânâda ezan için söylenenleri, cuma ezanı için söylenmiş intibaını vermiştir. Şimdi Menhel sahibinin sözlerini ve işaret ettiğimiz nakilleri verelim. Menhel müellifi şöyle diyor:

"Bu hadisle, Hidâye müellifi ve sarihinin şu sözü reddedilmiştir: "(imam minbere çıktığı zaman, müezzinler minberin önünde ezan okurlar). Hal eskiden beri böyle cereyan etmiştir ve Resûlullah devrinde bu ezandan

başka ezan yoktu. Resûlullah ve ashabından tevârüsen gelen cuma ezanı, mescidin içinde ve minberin önünde idi"[146] Ama durum böyle değildir. Bütün mezhepler cuma ezanının mescidin dışında olduğunda müttefiktir. Feteva-yi Hin diyye'de: "Sünnet olan müezzinin minarede veya mescidin dışında ezan okumasıdır. Mescidin içinde ezan okunmaz." "Bahrü'r-Râik'te de; "Sünnet olan, komşuların daha iyi duyması için yüksek bir yerde ezan okumaktır" denilmektedir. Menhel sahibinin Hanefî fıkıh kitablannda naklettiği bunlardan ibarettir. Görüldüğü gibi burada Hidâye'deki "cumanın iç ezanının cami içinde minberin önünde okunacağına dâir rivayetler reddedilmekte ve bu reddi takviye için Fetevâ-yi Hindiye ve Bahrü'r-râik'den nakil yapılmaktadır. Ancak Menli el sahibinin Hindiye ve Bahrü’r-râik’ten yaptığı nakil, cuma ezanı ile ilgili değil, genel mânâda ezanla alâkadardır. Bunlar Fetevây-ı Hindiye ve Bahru'r-râik'in ezan babından nakledilmiştir.[147] Aynı eserlerin cuma namazı ile ilgili bölümünde ise, aynen şu ibare yer almaktadır: " = İmam minbere oturunca önünde ezan okunur. Hutbe bittikten sonra da kamet getirilir. Tevârusen bu böyle olmuştur. Bahru'r-râik'ta da böyle denilmektedir"[148] "Menheİ müellifi ya bu bölümlere bakmamış ya da bu cümleler gözünden kaçmış olmalıdır.

Menheİ müellifinin Aynî'den yaptığı nakilde de cuma ezanının cami içinde okunmayacağı görüşünü benimsediğine dâir bir işaret yoktur. Aynî bu mevzu ile ilgili rivayetleri bir araya toplamış fakat Menhel müellifinin anlayışı biçiminde bir meyi göstermemiştir. Hatta yukarıda Hidâye'den nakledilen sözleri aynen almış, onu hiçbir tenkide tâbi tutmadığı gibi, Ebû Hanife'nin görüşü olarak takdim etmiştir.[149]

Durum Şafiî mezhebinde de aynıdır. Menhel'deki Remlî'nin Nihâyetu'l-Muhtâc'ından nakledilen ibareler de ezanla ilgili bahisten nakledilmiştir.[150]

Aynı eserin cuma namazı bahsinde ise, şöyle deniliyor: "Şafiî'nin ibaresi şu: İmam minberde olduğu zaman birkaç müezzinin değil, bir müezzinin ezan okumasını isterim. Çünkü ResüİuIIah'ın sadece bir müezzini vardır." Aynı sahifede "ResÛlullahın bir tek müezzini vardı" sözüne haşiye olarak "Onun huzurunda sadece bir müezzin ezan okurdu "denilmektedir.[151]

Bu nakillerden anlaşılan şudur: Cuma namazında "iç ezan" tâbir ettiğimiz ezan, Hanefî ve Şafiîlere göre caminin içinde, imamın huzurunda

okunur. Cami dışında veya minarede okunan ezan ise, Hz. Osman'ın ihdas ettiği ezandır.

Hz. Peygamber'in zamanında sadece hatib minbere çıkınca ezan okunduğu için: “ = Ey iman nedenler, Cuma günü ezan okunduğu zaman alış-verişi bırakın, Allah'ın zikrine koşun"[152] âyet-i celilesinde kastedilen ezan iç ezandır. Ulemânın çoğunluğu bu görüştedir.Hasen b. Ziyâd, Ebû Hanife'den "duyulduğunda ahş-verişin terkedileceği ezanın minareden okunan ilk ezan olduğunu" nakleder. Bu görüşün mantıkî izahı, "aksi halde sünnete ve hutbeye yetişme imkânı olmaz" şeklinde yapılmıştır. Hanefi mezhebinde hüküm, Hasen b. Ziyâd'dan naklettiği bu görüşe göredir.[153]

1089. ...Sâib (b. Yezîd)'den; demiştir ki:

Resülullah (s.a.)'m sadece bir müezzini vardı. O da Bilâl'dı.[154] Bundan sonra Muhammed b. îshâk, Yûnus'un hadisindeki mânâyı nakletti.[155]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, cuma namazlarında Hz. Peygamber'e sadece Bilâl'ın müezzinlik yaptığını belirlemektedir. Ama şâir namazlarda Resülullah'a müezzinlik yapan başka sahâbîler de vardı. Bunlar İbn Ümm-i Mektûm, Ebû Mahzûre, Sa'd el-Kurz ve Ziyâd b. el-Hâris es-Sudâî idiler.

İbn Ümm-i Mektûm, sabah namazlarında ezan okurdu. Ebû Mahzura Efendimizin Mekke'de İken müezzini idi. Sa'd el-Kurz'u da Küba'ya müezzin tayin etmişti. Ziyad b. el-Hâris es-Sudâî ise, memleketinde müezzinlik yapmak için ezanı öğrenmişti.[156]

1090. ...Nemir'in kızkardeşinin oğlu Sâib b. Yezid'den rivayet edilmiştir. Şöyle der:

"Resûlullah (s.a.)m sadece bir müezzini vardı."[157] (Salih b. Keysân) bütünüyle olmasa da (Yunus'un) hadisi(ni) nakletmiştir.[158]

Açıklama

Bu rivayet de yukardakilerin bir benzeridir. Fakat müellifin dediği, gibi bu rivayetin râvisi, hadisi muhtasar olarak nakletmiş, tamamını rivayet etmemiştir. Rivayette kast edilen tek müezzin Bilâl-i Habeşî (r.a.) olmalıdır. Çünkü "Resûiullah'ın müezzini" deyince ilk akla gelen Bilâl(r.a.)dır.[159]

218-220. İmamın Hutbe Esnasında Bir Başkası İle Konuşması

1091. ...Câbir (r.a.)'den; demiştir ki: Cuma günü Resûlullah (s.a.) minbere oturunca (cemaate):

"Oturunuz" buyurdu.

İbn Mes'ud bunu duyunca mescidin kapısına oturuverdi. Resûlullah onu görüp:

“Ey Abdullah b. Mes'ûd (buraya) gel" buyurdu.[160] Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadis mürsel olarak bilinir. Çünkü insanlar bunu sadece Ata kanahyle (Câbir'i zikretmeden) Resûlullah'dan rivayet etmişlerdir. (Mahled ise, onlara muhalefet etmiş ve mevsûl olarak rivayet etmiştir). Mahled de (rivayeti, tetkik edilmek üzere kabul ve kaydedilen) bir râvî (şeyh)dir.[161]

Açıklama

Peygamber (s-a-) cuma hutbesi için minbere çıktığında bazı insanların ayakta olduklarını görmüş ve onlara oturmalarını emretmiştir. İbn Hacer, bu ayakta olanların namaz kılmak maksadıyla ayağa kalkmış olabileceklerini, bu yüzden Resûlullah'ın onlara oturmalarını emrettiğini söyler. Bu emir esnasında kapının yanında olan İbn Mes'ud, Efendimizin emrine ittiba’ ederek hemen oracığa oturuvermiş. Resûlullah da onu görünce ileri gelmesini istemiştir. İbn Mes'ûd'un ileriye gelmesi, cemaati yarmayı veya insanların omuzlarına basmayı gerektirmez. Çünkü hadis-i şerifte caminin tamamının dolu olduğuna, İbn Mes'ûd'un önünde ilerlemesine uygun bir boşluğun bulunmadığına dâir bir kayıt yoktur. O halde bu hadis, öne geçmek için cemaatin omuzlarına basmamayı emreden hadise muhalif değildir.

Hz. Peygamberin İbn Mes'ud'u çağırması onun, ashabın fakihlerin-den olmasından dolayı olabilir. Çünkü Efendimiz, ashabdan daha zeki ve anlayışlı olanların kendisine yakın olmalarını, hemen peşinde bulunmalarını arzu ederdi. Çünkü İsfâmın esaslarını sonraki nesillere aktaracak olanlar bunlardır.

Bu hadis, imamın minberde iken konuşmasının caiz olduğuna delildir. Aliyyül-Kaarî, Tıybî'den naklen, "bunda minberde konuşmanın cevazına delil var.Bize göre emir bi'I-ma'ruf olmayınca hutbe esnasında hatibin konuşması mekruhtur" der. İmam Şâ'rânî de "diğer üç imamın hilâfına İmam Mâlik namaza ait bir maslahata mebni olursa hatibin konuşmasını mubah görmüştür" demiştir. Yukarıda Aliyyül-Kaari'nin "bize göre" dediği Ha-neftlerin görüşüdür. Yani Hanefilere göre imamın hutbe esnasında emir bi'I-ma'ruf cinsinden başka şeyler söylemesi mekruhtur. Şâfiîlerden bu konuda iki rivayet nakledilmiştir. Bunlardan meşhur olana göre konuşma mühim bir işten dolayı ise, haram değil, aksi halde haram veya mekruhtur.

Ebû Davud'un rivayetin sonuna aldığı talikten, bu hadisi rivayet edenlerin çoğunun Câbir'i anmadan direkt Atâ vasıtasıyle Resûlullah'dan mürsel olarak naklettiklerini Mahled b. Yezîd'in (buradaki rivayetin râvisi) sahâbi olan Câbir'i de anarak mevsûl olarak rivayet ettiğini anlıyoruz.

"Mahled Şeyhdir" sözünden kast edilen de, onun âdil olduğuna işarettir. Çünkü îbn Ebî Hatim'in dediğine göre adaletin üç merhalesi vardır. Bunlar:

1. Birisine "sika veya mütkın" denildiği zaman, hadisi hüccet olabilir.

2. Bu "sadûktur" veya onun yeri sıdk'tır ya da "lâbe's bih" denildiğinde, hadisi yazılabilir ancak temkinli davranmak gerekir, anlamına gelir.

3. "Şeyh'dir" denildiğinde de, yine hadisi yazılabilir ve temkinli olmak lâzımdır demek olur. Fakat bu, ikinci mertebedekinden biraz daha aşağı bir ta'dildir.

İşte Mahled, bu üçüncü gruptandır.Mahled'in tek başına bu hadisi mevsûl olarak rivayet etmesi, hadisin sıhhatine zarar vermez.[162]

219-221. (İmamın) Minbere Çıktığı Zaman Oturması

1092. ...İbn Ömer (r.a.)den; demiştir ki:

Resûlullah sallellahu aleyhi ve sellem (cumada) iki hutbe okurdu. Minbere çıktığı zaman: -zannediyorum müezzin[163]- (ezam) bitirinceye kadar oturur sonra kalkıp hitâb eder, sonra yine oturur ve hiç konuşmaz, bilâhere kalkıp tekrar hitâbederdi."[164]

Açıklama

Bu hadis-i şeriften anladığımıza göre Hz. Peygamber minbere çıkınca ezan okununcaya kadar oturur sonra kalkıp iki hutbe okurdu. Bu iki hutbe arasında yine otururdu. Demek ki Efendimizin hutbesi üç ayrı safhadan meydana gelmişti.

1. Minbere çıkınca ezan okununcaya kadar oturmak. Bu oturuş dört mezhebe göre sünnettir. Kendisinden önce ezan olmayan bayram namazlarında'ise meşru değildir.

2. İki defa hutbe okumak, Şafiî, Mâliki ve Hanbelîlere göre her iki hutbe de cumanın sıhhati için farzdır. Hanefîlerde ise, birinci hutbe vâcib, ikinci hutbe sünnettir. Hanefîler, ikinci hutbenin vâcib olmayışına delil olarak bazı sahâbüerin bunu terk ettiklerini göstermişlerdir. Tebyînü'l-hakâik şer-hu Kenzİ'd-dekâik sahibi Zeylâî "birçok sahâbiden bir tek hutbe okudukları ve buna da kimsenin karşı çıkmadığı rivayet edilmiştir" der.

Hanefîlerin, Birinci hutbenin vâcib olduğuna delilleri Allah'ın zikrine koşunuz" emridir. Zikirden maksat, hutbedir.

Diğer mezhebler de, bu hutbelerin farziyyetine Resûlullah'ın ve sahâbî-lerin yaptıklarına dair olan meşhur rivayetleri esas almışlardır. Irakî, Evzâî, İshâk b. Rahûye, Ebû Sevr, Îbnu'l-Münzir ve bir rivayetinde Ahmed b. Han-bel'in Hanefîlerin görüşünde olduklarım nakleder.

Hasen ve Dâvûd Zahirî ise, hutbenin mendub olduğunu, Hz. Peygamberin ve ashabın devamının onun farz veya vâcib olmasını gerektirmeyeceğini söylerler. Şevkânî de bu görüşe meyyal görünmektedir.

3. İki hutbe arasında oturmak: Bu oturuş Şâfiîlere göre farz, cumhura göre sünnettir. Şâfiîlerin bu konudaki delilleri de Resûlullah'ın bu oturuşu terk etmemesidir. Bu oturuşun farz olmadığı görüşünde olanlardan Aynî, tbn BattâFın, "Muğîre b. Şube'nin iki hutbe arasında oturmadığı rivayet edilmiştir. Eğer farz olsaydı, Muğîre bunu bilirdi, bilmiyor idiyse, huzurundaki sahâbî ve tabiîler onu uyarırlardı" dediğini kayd eder. Sonra bu

oturuş hatîbin istirahati içindir. Hutbe ile hiç bir alakası yoktur ki, farz olsun.[165]

Bazı Hükümler

1. Hatib minbere çıkınca ezan bitinceye kadar oturur.Bu, ezanı dinlerıek içindir.
2. tki hutbe arasında oturmak meşrudur.
3. Cuma hutbesi iki hutbeden müteşekkildir.[166]

220-222. Ayakta Hutbe Okumak

1093. ...Câbir b. Semure (r.a.)'den rivayet edildiğine göre; Resûlullah (s.a.) ayakta hutbe irâd eder, sonra oturur, sonra kalkıp yine ayakta hitab ederdi. (Câbir dedi ki:) "Kim sana Peygamber (s.a.)'in oturarak, hutbe irad ettiğini söylerse, yalan söylemiştir. Vallahi ben Resûlullah (s.a.) ile birlikte iki bin (vakit)den fazla namaz kıldım.[167]

Açıklama

Hadis-i şerif hutbeyi ayakta okumanın meşru olduğuna delildir. Ancak kıyamın hükmü ihtilaflıdır.

Cumhura göre hutbenin ayakta iradı farzdır. Bunlar Hz. Peygamberin hutbelerini ayakta irad ettiğini bildiren bu ve buna benzer rivayetlere dayanmışlardır. Nevevî, bu görüşün mantıkî izahı olarak şunları söyler: "Çünkü hutbe cumanın iki farzından biridir. Öyleyse namazda olduğu gibi hutbede de kıyam ve kuud farzdır." Bunlar Hz. Osman ve Muâviye'nin oturarak hutbe okuduklarına dair rivayetleri zarurete hamletmişlerdir. "Hz. Osman ihtiyarladığı için, Muaviye de çok şişman olduğu için oturarak hitab etmişlerdir" derler.

İmam Mâlik'den hutbede kıyamın vacib olduğu, fakat şart olmadığı, dolayısıyla, hatibin kıyamı terk etmesi halinde hutbenin sahih fakat hatibin günah işlemiş olacağı rivayet edilmiştir.

Ahmed b. Hanbel'den bir rivayete ve Hanefîlere göre, hutbenin ayakta olması sünnettir. Bunlara göre, Hz. Peygamber'in ve hulefâ-i Râşidin'in devamlı ayakta hutbe okumaları, kıyamın farz ya da vâcib olmasını gerektirmez. Nevevî'nin hutbeyi cumanın şartlarından biri olduğu için namaza benzetmesi de tam geçerli değildir. Çünkü hutbe her yönden namaza benzemez, namaz da kıbleye dönmek şart olduğu halde, hutbede böyle bir şart yoktur. O halde hutbe namaza değil ezana benzer. Dolayısıyla kıyamın ve oturmanın namazda farz olması hutbede de farz olmasını gerektirmez. Bu görüşte olanlar, Hz. Osman'ın oturduğu yerde hitâb etmesini de delilleri arasına alırlar.

Câbir b. Semure (r.a.)'nin "Ben Resûlullah ile iki bin (vakit)den fazla namaz kıldım" demesi ya çokluktan kinayedir ya da beş vakit namazı kasdetmiştir. Çünkü cumanın farziyetinden Efendimizin vefatına kadar değil iki bin, yarısı kadar bile cuma namazı kılınmamıştır.[168]

1094. ...Câbir b. Semure (r.a.)den; demiştir ki:

(Cuma günü) Peygamber (s.a.)'in iki hutbesi vardı. Bu hutbeler arasında oturur, hutbelerde de Kur'an okur ve cemaate nasihat ederdi.[169]

Açıklama

Bu hadis-i şerif de Hz. Peygamber'in iki hutbe arasında oturduğu ve hutbede Kur'an-ı Kerim okuyup cemaate va'z ettiği beyân edilmektedir. Hutbeler arasında oturmanın hükmü bundan evvelki babın hadisinde (hadis no: 1092) izah edilmiştir. Hutbede nasihat konusuna da ileride temas edilecektir. Şimdi burada hutbe esnasında Kur'an-i Kerim okumanın hükmünü açıklayalım:

Bu rivayette Efendimizin hutbede Kur'an-ı Kerim okuduğu haber verildiği halde, hangi sûreleri okuduğuna temas edilmemiştir. Ebû Dâvûd'da ileride gelecek olan bir rivayetten (hadis no: 1100) Resûlullah'ın “Kâf Sûresi"ni okuduğu anlaşılmaktadır. İbn Mâce'nin Übeyy b. Ka'b'dan rivayet ettiği bir haberde ise, Hz. Peygamber'in minberde Tebâreke (Mülk) Sûresi'ni okuduğu, Taberânî'nin Evsat'mdaki bir rivayetinde de Zümer suresinin sonunu okuduğu bildirilmektedir. Yine Taberânî'nin Hz. Ali'den rivayet ettiği başka bir haberde ise, Resûlullah (s.a.)'in minberde, Kâfirûn ve İhlâs

sûrelerini okuduğu haber verilmiştir. Ancak İbn Mâce ve Taberânî'nin bu nakilleri senetlerindeki bazı şahıslar yüzünden tenkide tabi tutulmuştur.

Minberde Kur'ân-ı Kerim okumanın hükmü mezhebler arasında ihtilaflıdır:

Şafiîlere göre, en az bir âyet okumak farz, Kâf sûresini okumak ise, müstehabtır. Delilleri Hz. Peygamber'in hiç ihmal etmeden Kur'an okumasıdır.

Cumhura göre, bu kıraat farz değildir. Hanefilerde sünnettir. Çünkü Hz. Peygamber'in fiili ile sabit olan bir şey farz değil, sünnet olur. Ayrıca Cenab-ı Allah, Kur'ân-ı Kerim'de "zikr"i emretmiştir. Bu kıraati ve ka'de-yi içine almaz. Bunların şart olduğunu söylemek haber-i vâhidle şart koymak demektir. Bu da Kur'ân'ın haber-i vâhidle neshini gerektirir ki caiz değildir.

Minberde okunacak Kur'an-ı Kerim'in hangi safhada okunacağında da görüşler bir değildir. Şâfiîlerden bazıları kıraatin ilk hutbede olacağım söylerken, Iraklı Şâfiîler "her iki hutbede de okunmalı" demişlerdir. HanbelîIerden Kadî'nin görüşü de bu şekildedir. Bazı âlimlerse, ikinci hutbede okunacağını söylemişlerdir. Hanefîler sünnet olan bu kıraatin ilk hutbede olacağını söylerler.[170]

1095. ...Ebû Avâne, Sımak b. Harb'den; Câbir b. Semure'nin şöyle dediğini rivayet etmiştir:

Resûlullah (s.a.)'i ayakta hutbe irad ederken gördüm. Sonra birazcık oturur, hiç konuşmazdı.

(Bundan sonra) Ebû Avâne, (Câbir'in rivayeti olan bundan önceki) hadisi zikretti.[171]

Açıklama

İmam Ahmed'in rivayetinde buradaki metne ilâveten: = sonra kalkar ve minberi üzerinde başka bir hitabede bulunurdu. Kim sana Efendimizi oturduğu yerden hutbe irad ederken gördüğünü haber verir ise inanma" cümleleri yer almaktadır.

Hüküm itibariyle bu rivayette öncekilere ilâve edilecek bir husus yoktur.[172]

221-223. Vava Dayanarak Hitab Eden Kimse

1096. ...Şu'ayb b. Ruzeyk et-Tâifî'den; demiştir ki: Resûlullah (s.a.) ile sohbeti olan bir adamın yanına oturdum. Ona el-Hakem b. Hazn eJ-Kulefî[173]denilir. Bu zat, bize şöyle anlatmaya başladı:

Yedi veya[174] dokuz kişiden biri olarak Peygamber (s.a.)e elçi olarak geldim. Onun huzuruna girip "Ya Resûlallah! Biz seni ziyaret ettik, sen de bizim için hayır duâ et" dedik. (Resulullah bizim için duâ etti) ve bize birazcık hurma (getirilmesini) emretti. O zaman durum biraz zayıftı (gelir azdı). Biz Medine'de günlerce kaldık. Resulullah ile beraber cumada bulunduk (cuma kıldık). Efendimiz, bir bastona veya[175] yaya dayanarak kalktı. Kısa, güzel, mübarek kelimelerle Allah'a hamd ve sena etti. Sonra; "Ey insanlar! Siz emrolunduğunuz herşeyi yapamazsınız veya[176] güç yetiremezsiniz, ama doğru olunuz" müjdeleyiniz!" buyurdu.[177]

(Ebû Davud'un talebesi) Ebû Ali dedi ki:

Ebu Davud'u " hadisten birkaç kelimeyi bana, bazı arkadaşlar kaydettirdiler (Kâğıttan silinmiş) " derken dinledim.[178]

Açıklama

Rivayetten anladığımıza göre el-Hakem b. Hazn el-Külefî adında bir zat yedi veya dokuz kişilik bir hey'etin içinde Resûlullah'a gelmiş, onu ziyaret etmiş, dua ve ikramına nail olmuştur. Efendimizin hey'ete ikramı birazcık hurmadan ibaret kalmıştır. Bizzat râvi bu azlığın o esnadaki fakirlikten ileri geldiğini bir özür kabilinden zikretmiştir. Rivayetin konu ite alâkası bundan sonraki bölümüdür. Râvinin ifadesine göre, bu hey'et Medine'de günlerce kalmış ve bu meyânda Resulullah (s.a.) ile cuma kılma şerefine ermiştir. Rivayete göre Hz. Peygamber bir bastona veya yaya dayanarak ayağa kalkmış ve hutbesini irad buyurmaya başlamıştır. Siyaktan bu hâdisenin mescide minber konulmadan evvel meydana geldiği anlaşılmaktadır.

Demek oluyor ki, hatibin hutbe esnasında elinde bir baston veya yay, kılıç gibi birşey bulundurması meşrudur. Fukaha, bu sayılan şeyleri hatibin hangi eline almasının evlâ olduğunda müttefik değildir.

Mâlikilere göre, hatibin hitabe esnasında sağ eline bir baston veya yay ya da kılıç alması müstehabtır. Sol eli ile bir yere dayanmaz.

Şâfiîlere göre, adı geçen şeylerden birini sol eline alır, sağ eli ile de minberin kenarına yapışır. Eline alacak bir şey bulamazsa ya sağ elini sol elinin üstüne koyar, ya da ellerini yanlarına salıverir.

Hanefîlerde kılıç zoru ile fethedilen memleketlerde hatib, hutbe esnasına sol eline bir kılıç alır. Sulh yoluyla İslâm'ın girdiği bölgelerde ise, eline kılınç almaz. Tahtâvî, Meraki'l-Felâh haşiyesinde kılınç haricinde yay ve baston gibi bir şeye dayanmanın mekruh olduğunu söyler. İbn Emiri'1-hâc bu meselenin münâkaşasını yapıp, Ebû Davud'un bu rivayetine işaret ederek Hz. Peygamber'in Medine'de hutbe esnasında elinde yay veya baston bulundurduğunun sabit olduğunu söyler, vakıa da budur. Tahtâvî'nin bunu mekruh sayarken neye dayandığını bilemiyoruz.

Hanbelîlere göre, herhangi bir eli ile, kılıç, yay veya bastona dayanabilir. Bu, sünnettir.

Aslında bu adı geçen şeyleri sağ veya sol eline alması konusunda hiç bir rivayet yoktur. Bütün bunlar çeşitli maslahatlar göz önüne alınarak ortaya konmuş mütelealardır.

İbn Kayyım, Zâdü'I-Meâd'da, Hz. Peygamber'in minber yapılmadan önce, hutbe irad ederken Medine'de bastona, gazvelerde de yaya dayandığını; kılıca dayandığına dair hiç bir rivayetin bulunmadığım söyler. Hatta kılıca dayanmayı meşru görenleri de küçümseyici ifadeler kullanır.

Rivayetin devamında Hz.Peygamberin hutbede Allah'a hamd-ü sena ettikten sonra cemaate "Siz emrolunduğunuz şeylerin tümünü yapamazsınız, ama mu'tedil olunuz, müjdeleyiniz” buyurdu deniliyor.

"Doğru olunuz" diye tercüme ettiğimiz kelimesini İbn Ha-cer: "doğruya sanlınız, ifrat ve tefrite sapmayınız kelimesini de, "devamlı olan ameli az da olsa sev abla müjdeleyiniz" şeklinde mânâlandırmıştır.[179]

Bazı Hükümler

1. Fazulet sahibi kişileri ziyaret etmek ve onları ziyaret için yola çıkmak meşrudur.

2. Külfet'e girmeden elde olan şeylerle müsâfıre ikram etmek müstehabtır.

3. Salih kişilerden duâ istemek müstehabtır.

4. Âlimlerden ilim almak için onların yanında kalmak iyidir.

5. Hatibin hutbe esnasında, asa, yay ve kılıç gibi bir şeye dayanması müstehabtır.

6. Hutbeye Allah'a hamd ve sena ile başlanmalıdır.

7. Hatib hutbesinde cemaat için gerekli bilgileri vermeli, onlara en çok lazım olan konuları ele almalıdır.[180]

1097. ...İbn Mes'ûd (r.a.)'den; rivayet edildiğine göre; Resûlullah (s.a.) hutbe irad ettiği zaman şunları söylerdi:

"Hamd sadece Allah'adır. Allah'a hamdeder, ondan yardım ister ve Onun bağışlamasını dileriz. Nefislerimizin şerrinden Allah'a sığınırız. Allah'ın hidâyete erdirdiği kimseyi sapıtacak kimse yoktur. Allah kimi şaşırtmışsa onu da kimse hidâyete erdiremez. Allah'tan başka ilâh olmadığına Muhammed'in O'nun kulu ve elçisi olduğuna şahitlik ederim. Allah onu kıyametin önünde korkutucu ve ntüjdeleyici olarak hak (din) ile göndermiştir. Kim Allah'a ve Resulü'ne itaat ederse doğru yolu bulmuştur. Kim de onlara isyan ederse (bilsin ki) o nefsinden başka hiç kimseye zarar vermeyecektir. Allah'a hiçbir zarar vermeyecektir."[181]

Açıklama

Hadisin başında "hutbe iradettiği zaman" diye terceme ettiğimiz kelimesi haddi zatında "kelime-i şehâdet getirdiği zaman" demektir. Ancak burada "zikrü'1-cüz irâdetü'l-küll" kabilinden olmak üzere mecazi olarak "hutbe okudu" manasına kullanılmıştır. Çünkü hutbenin içerisinde teşehhüd mevcuttur.

Hz. Peygamberin "Nefislerimizin şerrinden Allah'a sığınırız" buyurması, nefsin kötülüğü emredici, hevâ ve hevese, kötü maksatlara

meyyal oluşu dolayısıyladır. Resûlullah mâ'sum (günah işlemez) olduğu için onun bu şekildeki duası ümmetine öğretme maksadına yöneliktir.

"Cenabı Allah onu, kıyametin önünde korkutucu ve müjdeleyici olarak hak dinle gönderdi" ifâdesindeki, "müjdeleyici ve korkutucu" kelimelerinden maksad, itaat edenleri âhirette cennet ve dünyada yardımla müjdelemesi; isyan edenleri de dünyada mahrumiyet, âhirette de azab ve Cehennem ile korkutmasıdır. "Kıyametin önünde" ifadesinden de "Kıyametin kopmasına yakın" mânâsı murad edilmiştir. Hz. Peygamberin işaret ve orta parmağını göstererek "Ben kıyamete işte böyle yakın olarak gönderildim" buyurması da bu mânâyı destekler.

Hadis-i şerifteki "kim onlara (Allah'a ve Resulü'ne) isyan ederse" ibaresi, Allah ve Resulünü bir zamirde birleştirmenin caiz olduğuna delildir.

Başka lâfızlarla rivayet edilmiş başka hutbeler de vardır. îmam-ı Şafiî'nin Müsned'indeki şu rivayet bunlardandır:

"Hamd, yalnız Allah' adır. O'ndan yardım diler, bizi bağışlamasını niyaz ederiz. O'ndan hidâyet ister, yardım dileriz. Nefislerimizin şerlerinden, amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allah'ın hidâyet verdiği kimseyi hiçbir kimse saptıramaz. O'nun saptırdığım da hiç bir kimse doğru yola eriştiremez. Şehadet ederim ki Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur ve (yine) şehâdet ederim ki Muhammed O'nun kulu ve rasûlüdür. Allah'a ve rasûlü-ne itaat eden dosdoğru yolu bulmuş demektir. Allah*a ve Resulüne isyan eden de -tekrar Allah'ın emrine dönünceye kadar- sapmış demektir." [182]

Bazı Hükümler

1. Hadis-i şerif hutbeye "hamd" ile başlamanın meşru olduğunu gösterir.Bunun hükmü mezhebier arasında ihtilaflıdır. Şafiî ve Hanbelîlere göre hutbede hamdele hutbenin farzlanndandır.Hamdele olmadan hutbe sahih değildir. Bu görüş sahihleri, hutbede kıraat, kıyam ve hutbeler arasında oturma konusunda olduğu gibi Hz. Peygamber'in tatbikini esas almışlardır.

Hanefî ve Mâlikîlere göre, hutbede hamdele sünnettir. Bunlar da Resûlüllah'ın tatbikatını delil almışlar ancak Hz. Peygamberin fiilinin vücûba delâlet etmeyeceğini söylemişlerdir.

2. Hutbede şehâdet kelimesi okumak meşrudur. Mezhepler bunun hükmünde de ihtilâf etmişlerdir. Şafiî, Mâlikî ve Hanbelîlere göre farz; Hanefilere göre sünnettir.

Hutbenin şart ve rükünleri mezheblere göre oldukça değişiklik arz eder.

Mâlikîlere göre hutbenin rükünleri sekizdir:

Bunlar, **1.** Hutbenin müjdeleyici ve sakındırıcı olması, **2.** Arapça olması, **3.** Açıktan okunması, **4.** Zevalden sonra cuma namazından evvel olması,

5. Bölümlerinin biri birine bitişik olması, **6.** Namazla arasının ayrılmaması, **7.** En az on iki kişilik bir cemaatin karşısında okunması, **8.** Mescidde okun-masıdır.

Şâfillerde hutbenin beş rüknü vardır:

1. Hususî lâfızları ile Allah'a hamd etmek, **2.** Resülullah için salevât okumak, **3.** Takvayı tavsiye etmek (bu üç şartın her iki hutbede de bulunması gerekir).**4.** Hutbelerden birinde Kur'ân okumak, **5.** Sonunda mü'minler için dua etmek,

Bu mezhebe göre hutbenin şartları da şunlardır:

1. Her iki hutbenin de arabça olması, **2.** Vakit içinde irâd edilmesi, **3.** Hutbelerin biri birinin peşinde olması ve rükünlerinin arasının ayrılmaması, **4.**Hutbelerle namazın bitişik olması, **5.** Hatibin abdestli, elbisesinin temiz olması, **6.** Setrül avret, **7.** Hatibin ayakta durması, **8.** İki hutbe arasında oturması,**9.** Hutbeyi en az kırk kişilik bir cemaatin dinlemesi.

HanbeliIerİn görüşü de aynen Şâfiîlerinki gibidir.Yalnız Hanbelîler, Şâfiîlerin rükün dediklerine de şart demişler ve Hatibin imamete salahiyetli olmasını ilâve etmişlerdir. Hanbelilerde farklı olarak cumanın vakti bayram namazının vaktinde girer.

Hanefîlere göre, hutbenin rüknü ikidir:

1. En azından bir teşbih, hamd veya tehlil kadar hitabe, **2.** Hutbeye niyyet.

Hutbenin şartları ise:

1. Vakit içinde ve namazdan önce olması, **2.** İmamdan başka en az üç kişinin huzurunda olması, **3.** Hutbe ile namazın arasının ayrılmamasıdır.

Zahirîlerden İbn Hazm, hutbenin farz veya vâcib olmadığını, dolayısıyla hiç hutbe okumadan kılınan iki rekatlık bir cuma namazının sahih olacağını söyler. İbn Hazm'a göre hutbe müstehabtir.

Bu ve bundan sonraki hadislerin bâb ile hiç bir ilgisi yoktur. Müellif "yaya dayanarak hutbe irad etme" başlığı altında mevzuları farkiı olmakla beraber bu hadisleri de zikretmiştir. Bu çokça rastlanan bir durumdur.[183]

1098. ...Yûnus (b.Yezid), İbn Şihâb'a Resûlullah(s.a.)'in hutbesini sormuş, o da önceki rivayetin benzerini nakletmiş, (farklı olarak) şunları (da) söylemiştir:

"O ikisine (Allah'a ve Resulüne) isyan eden muhakkak sapmıştır. Rabbimiz Allah bizi kendisine ve Resulüne itaat eden, rızasına (razı olacağı şeylere) tâbi olan, hışmından (azabına sebep olacak şeylerden) kaçınanlardan kılsın. Biz ancak ondan (yardım isteyici) ve ona (itaat edici)yiz."[184]

Açıklama

Bu rivayet mürseldir. Zira îbn Şihab ez-Zührî hadisi aldığı sahabiyı anmamıştır.

Müellif bu rivayeti, diğeri ile arasındaki farka işaret etmek için kitabına almıştır.[185]

1099. ...Adiyy b. Hatim[186] (r.a.)'den rivayet edildiğine göre: Bir hatib Resûlullah (s.a.)'in yanında hutbe okuyup; "Kim Allah'a ve Resulüne itaat ederse (şüphesiz doğru yolu bulmuştur), kim de onlara isyan ederse..." dedi.

Bunun üzerine Hz. Peygamber: "Kalk! -veya git-[187] (sen) ne kötü hatibsin!.." buyurdu.[188]

Açıklama

Hadis-i Şerifte söz konusu edilen hatibin hitabesi cuma hutbesi haricinde bir hitabe olmalıdır.

Hz. Peygamberin bu hatîbe itiraz edip kovarcasına "kalk" veya "git!" demesinin sebebi hakkında değişik görüşler ileri sürülmüştür. Bunlardan en meşhuru hatibin "kim o ikisine isyan ederse" sözünde, "O ikisine” mânâsındaki zamiri Allah ve Resulü için ortak kullanmasıdır. Hadis-i şerifin Müslim ve Beyhakî'deki rivayetlerinde "sen ne kötü hatibsin"

sözünden sonraki "Allah ve Resulüne isyan eden muhakkak sapmıştır de" mânâsındaki ilâve, yukarıda beyân edilen sebebin sahih olduğunu gösterir. Kadı îyaz Hz. Peygamberin hatibe itiraz sebebinin bu olduğunu söyledikten sonra, "çünkü tesniye (ikil) zamiri eşitliği gerektirir. Hz. Peygamber hiç bir surette Allah (c.c.) ile bir tutulamayacağına göre sözü ikil zamiri ile değil de isimleri ayrı ayrı Allah'a ve Resulüne diye tertib etmesi gerektiğini kendisine tenbih etmiştir" der.

Hz. Peygamber Allah ve Resûlullah için bir tek tesniye zamiri kullanmasını men'ettiği halde, bizzat kendisi o zamiri kullanmıştır. Bundan evvelki hadiste ve Buhârî'nin "üç şey vardır ki bunlar, kimde bulunursa İmanın tadını tadar. Bunlar: Allah ve Resulü kendisine ikisinden başka her şeyden daha sevimli olması..." şeklindeki rivayetinde bu açıkça görülmektedir. O halde Efendimiz bizzat kendisinin kullandığı bir ifâdeyi başkasından niçin men'etmiştir? Bu soruya şu şekilde cevab verilmiştir:

1. Allah ve Rasûlu için müşterek zamir kullanmak sadece Hz. Peygambere hastır. Çünkü o Rubûbiyetin hakkını tam olarak verir, onun ifâdesinde ikisini denk tuttuğuna dair bir yanlış anlama olamaz. Ümmet için aynı durum söz konusu olmayabilir. Bu Izz b. Abdisselâm'm tevcihidir.

2. Hadis-i şerifte söz konusu edilen hatibin, tesniye zamiri ile Allah ve Resulünü birleştirmesinden cemaatta yanlış anlamlar çıkaranlar olabilir. İçlerinde Allah ile Peygamberi denk zannedenler bulunabilir.

3. Hz. Peygamberin hatibi men'etmesi nedbe hamledilir, kesinlik ifâde etmez. Yani Cenab-i Allah'la Nebiyy-i Ekrem'e tek zamirle işaret caizdir, ancak bundan kaçınılması mendubtur.

4. Hz. peygamberin yapılanı men'etmesi sadece bu hatibe mahsustur. Çünkü efendimiz, bu zâtın hal ve tavrından Allah'la Peygamberi denk zannettiğinden dolayı müşterek zamir kullandığını anladığı için ona itiraz etmiştir.

5. Hutbelerin mufassal ye açık olması gerekir. Rumuz ve işaretlerle ifâde uygun olmadığı için, Efendimiz bu itirazı yapmıştır. Bu tevcih de Nevevî'ye aittir.

6. Tahâvî, bu tevcihlerin hiç birini uygun bulmamış ve şöyle demiştir: "Bize göre mânâ -Allahü âlem- takdim te'hir ile ilgilidir."

Hadisin Ebû Dâvûd'taki rivayetinde "Onlara kim isyan ederse...” sözünden sonra cevap zikredilmemiştir. Bu, ya şartın cevabını söylemeden hatibi Efendimizin susturmasındandır ya da cevap, râvilerden bir itarafından

ihmal edilmiştir. Sahih-i Müslim'deki rivayette ise, cevab olarak “şüphesiz sapmıştır" ifâdesi yer almıştır. Bu Ebû Dâvûd'da cevabın zikredilmemesini râvilerden birinin ıskatı sebebiyle olduğunu gösterir.[189]

Bazı Hükümler

1. Allah ve Resulü için tek zamir kullanılması caiz değildir.

2. Reis durumunda olan şahıs, maiyyetinden birinin yaptığı hatayı derhal düzeltmesi gerekir.[190]

1100. ...el~Hâris b. en-Nu’man’ın kızından[191]; demiştir ki:

Ben “Kaf” suresini ancak Resûlullah'ın ağzından ezberledim. O bu sureyi her cuma hutbede okurdu. Bizim tandırımız ile Resûlullah (s.a.)'ın tandın birdi.[192]

Ebû Dâvûd dedi ki: Ravh b. Ubâde Şube'den "Harise b. Nu'man'ın kızı"; İbn Hişam ise "Harise b. Numan'ın kızı Ümmü Hişâm" şeklinde rivayet etmişlerdir.[193]

Açıklama

Hadisin Müslim'deki bir rivayeti aynen Ebû Dâvûd'unki gibidir.Bir başka rivayetinde ise, Râvi hanım, kendi tandırları ile Resûlullah'ın tandırının iki sene veya bir seneden daha fazla bir olduğunu kaydetmiş, buradaki:

" = Kaf Sûresi'ni ancak Resûlullah'ın ağzından ezberledim" cümlesinin yerine, Ben suresini ancak Resûlullah'ın dilinden aldım" ifâdesini kullanmıştır. Müslim'deki bu farklı rivayette ayrıca Efendimizin bu sûreyi minberde okuduğu açıkça bildirilmiştir.

Görüldüğü gibi üzerinde durduğumuz rivayet hutbe esnasında Kur'ân-ı Kerim, özellikle Kaf Sûresi'ni okumanın meşru olduğuna delildir. Hutbe esnasında Kur'ân-ı Kerim okumanın hükmü, hangi sûrelerin ve hangi hutbede okunacağına dair bilgi 1094. hadisin şerhinde tafsilâtlı olarak verilmiştir. Oraya müracaat edilmelidir.

Rivayetin sonunda sahâbî hanımın "Bizim tandırımızla Hz. Peygamberin tandırı birdi" demesi, Nevevî'nin de işaret ettiği gibi, evinin

Resûlullah'ın evine yakınlığına ve onun hallerini yakınen bildiğine işarettir. Sanki mezkûr hanım, "kadınlar cumaya gitmedikleri halde bu kadın Resûlullah'ın minberden okuduğu bir sûreyi nasıl ezberlemiştir?" şeklinde vuku'u muhtemel bir soruya peşinen cevab vermiştir. Anlaşıldığına göre bu sahâbiye, adı geçen sûreyi evinden işiterek öğrenmiştir.

Ebû Dâvûd hadisin sonundaki taliki, râvi hanım Ümmü Hişâm'm babasının adı hakkındaki ihti'âflara işaret etmek için almıştır. Rivayetin başındaki senedde bu hanımın babası "el-Haris b. en-Nu'mân" olarak zabtedildiği halde, Ravh b. Ubâde'nin Şu'be'den naklinde ismin "Harise b. en-Nu'mân" şeklinde sabit olmuştur. İbn İshak ise Ravh b. Ubâde'nin tesbitinden farklı olarak hanımın künyesine de işaret etmiş ve "Harise b. en-Nu'man'ın kızı Ümmü Hişam" demiştir.[194]

Bazı Hükümler

1. Kadınların ilim Öğrenmesi ve öğretmesi caizdir.Tabiatıyla bu, fitne korkusunun olmamasıyla kayıtlıdır.

2. Hatibin minberde " Kaf " sûresini okuması sünnettir.[195]

1101. ...Câbir b. Semure (r.a.)den; demiştir ki:

Resûlullah (s.a.)'in namazı da hutbesi de orta idi. (Hutbede) Kur'ân'dan birkaç âyet okur ve halka öğüt verirdi."[196]

Açıklama

Rivayetin sondaki "Kur'ân'dan birkaç âyet okur ve cemaate öğüt verirdi" ifâdeleri, Müslim'in rivayetinde mevcut değildir.

Namazın ve hutbenin orta olması haddinden fazla uzun ve kısa olmamasıdır. Kasd; Orta, mu'tedil manalarına gelir. Arablar, orta boylu adama ve orta halli yaşayışa kasd derler.

Bu hadis ile Müslim'in Ammâr (r.a.)'den rivayet ettiği, Efendimizin hutbeyi kısa kesip namazı uzatmayı teşvik ettiğine dair olan hadis arasında ihtilâf yoktur. Çünkü her ikisinin de orta tutulduğu halde namazın hutbeden daha uzun olması mümkündür. Müslim'deki rivayette namazı hutbeye nisbetle uzun tutmak emredilmiştir.

Nevevî, "İki hadis arasını cem'etme imkânı olmadığı takdirde ümmet, Resûlullah’ın fiiline göre değil, sözü ile amel eder. Çünkü fiilinin kendine mahsus olması mümkündür. Sözü ise, daha ziyâde ümmete müteveccihtir" der.

Hz. Peygamberdin hutbe esnasında okuduğu âyetler, Seyhan'ın rivayet ettiklerine göre şu âyetler kadardır: "(Şöyle) çağrışırlar: Ey Mâlik! Rabbin bizi öldürsün. O da; siz behemehal (azab da) kalıcısınız dedi(ler)"[197] Mı - Ey iman edenler! Allah'dan nasıl korkmak lazımsa öylece korkunuz. Sakın siz müslümanlar (olmak)dan başka (bir sıfatla) da can vermeyin."[198]

Bazı Hükümler

1. Cuma namazı ve hutbesi ne uzun ne de kısa olmalıdır, mu'tedıl olmalıdır.

2. Hatib hutbesini Kur'an-ı Kerim'den âyetler okuyarak ve cemaate va'z ederek irâd etmelidir.[199]

1102. ...Amre, kız kardeşi (Ümmü Hişâm)ın şöyle dediğini rivayet etti:

Kaf sûresini sadece Resûlullah (s.a.)'ın ağzından öğrendim. Onu her cuma (hutbe esnasında) okurdu.

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadisi aynı şekilde Yahya b. Eyyûb ve tbn Ebi'r-ricâl, Yahya b. Sa'd'den o da Amre'den; Amre de Harise b, en-Numân 'in kızı Ümmü Hişâm 'dan rivayet etmiştir.[200]

Açıklama

Bu rivayetin aynısı, bazı fazlalıklarla 1100 no'lu hadiste geçmişti.Ümmü Hişâm o rivayette kendi tandırları ile Resûlullah'ın tandırının bir olduğunu söyleyerek öğrenme biçimini ihsas ettirmişti. Burada aynı kayıt yer almıştır.[201]

1103. ...Amre, Abdurrahman'ın kızı Amre'den -(künyesi Ümmü Hişam olan) Amre, öbür Amre'den daha büyüktür- bir önceki hadisi mânâ olarak rivayet etti.[202]

Açıklama

Bu rivayetle önceki rivayet senedleri yönünden birbirlerinden farklıdır. Ancak her iki rivayetin manaları aynıdır.[203]

222-224. Minber Üzerinde Elleri Kaldırmak

1104. ...Husayn b. Abdurrahman der ki:

Umâre b.Rueybe (r.a.) Bişr b. Mervan'ı[204] cuma günü (ellerini kaldırarak) dua ederken görüp "Allah bu elleri çirkinleştirsin (cezasını versin)" dedi.

Zaide dedi ki: Husayn, Umâre bana, "Resûlullah (s.a.)'ı minber üzerinde (dua ederken veya hutbe okurken) gördüm. Şuna -baş parmağın yanındaki işaret parmağını kasdederek- bir şey ziyâde etmezdi" dedi.[205]

Açıklama

Bu haberden hutbe esnasında elleri kaldırmanın bid'at olduğu anlaşılıyor. Ancak elleri kaldırmaktan maksadın ne

olduğunda, değişik görüşler ortaya atılmıştır.

Bazı âlimler, burada çirkin görülen el kaldırmanın duâ ile ilgili olduğunu söylerler. Tirmizî'nin rivayetinde Husayn'ın; "Bişr b. Mervan hutbe okuyordu. Dua ederken -ellerini kaldırınca- Umâre'nin Allah o sıska kolların cezasını versin... dediğini duydum" tarzındaki ifadesi, bid'at olan el kaldırmanın hutbe esnasındaki duâ ile alâkalı olduğu görüşünü takviye ediyor. Bu hadisten sonraki rivayet de aynı mânâya işaret etmektedir.

İmam Mâlik ve bazı Şâfillerin mezhepleri budur. Kadı tyaz seleften bazıları ile Mâlikîlerden bir kısmının duada el kaldırmayı mubah gördüklerini söyler. Bunlar, Resûlullah'ın yağmur duası ettiği bir cuma hutbesinde ellerini kaldırdığını bildiren hadise dayanırlar.

Duada el kaldırmayı mubah görmeyenler ise, Efendimizin o el kaldırışının arızî bir sebepten olduğunu, yağmur istediği için ellerini kaldırdığını söylerler.

Diğer bir görüşe göre de bu rivayette kast edilen el kaldırma hitabe ile ilgilidir. Bazı hatib ve vaizlerde görüldüğü gibi konuşma esnasında yapılan el hareketleri bid'attir. Bu görüşe göre, metindeki; " = o hitap ederken" şeklinde anlamak gerekir. Müslim ve Nesâî'deki dua kaydı olmadan "Umâre b. Rueybe, Bişr b. Mervan'ı minber üzerinde ellerini kaldırırken gördü..." şeklindeki rivayet bu görüşe ışık tutabilir.

Bu rivayetlerin devamındaki; "Efendimiz işaret parmağından başka birşey kaldırmazdı" sözü de bu görüşü takviye eder. Çünkü âdeten de duada parmağın kaldırılması pek tasavvur edilmez. Parmak hutbe ve va'z gibi hitabeler anında kaldırılır.[206]

Bazı Hükümler

1. Minberde dua ederken elleri kaldırmak meşru değildir, bidattır. Kadı Iyaz, 'İmam Malık ve Seleften bir grub, bu hadise istinaden hutbe okurken elleri kaldırmanın mekruh olduğu görüşüne varmışlardır" der. Mesele yukarıda açıklanmıştır.

2. Sahabe-i kiram İslâmı koruma ve ona Îslâm dışı şeylerin girmesini önlemekte pek titiz davranırlardı.[207]

1105. ...Sehl b. Sa'd (r.a.)'den; demiştir ki:

Resûlullah (s.a.)'ı ne minberi üzerinde ne de başka bir yerde ellerini kaldırarak dua ederken hiç görmedim. Ama onu şöyle yaparken gördüm... (Sehl bunu söyleyince) işaret parmağını kaldırdı orta parmakla baş parmağı da biri birine birleştirdi.[208]

Açıklama

Hadis, nerde olursa olsun duâ esnasında elleri kaldırmanın meşru olmadığını gösterir. Ancak senedinde tenkide uğrayan râvilerden Abdurrahman b. îshâk ve Abdurrahman b. Muâviye olduğu için zayıftır. Delil olamaz.

Sehl b. Sa'd Efendimizi dua'da ellerini kaldırırken hiç görmediğini söylüyor. Halbuki yağmur duasında Resûlullah'ın ellerini koltuğunun

beyazlığı görününceye kadar kaldırdığı sabittir. Sehl'in işaret parmağını kaldırma hakkındaki haberi namazdaki ka'de ile ilgili olmalıdır.[209]

223-225. Hutbelerin Kısa Olması

1106. ...Ammâr b. Yâsir (r.a.)'den; demiştir ki:
ResûlüIIah (s.a.) bize hutbeleri kısa tutmayı emrederdi.[210]

1107. ...Câbir b. Semure es-Suvâî (r.a.)den; demiştir ki:
Resûlullah (s.a.) cuma günleri va'zı uzatmazdı. O(nun va'z'ı) birkaç kelimeden ibaretti."[211]

Açıklama

Bu iki hadis, hutbeleri haddinden fazla uzatmanın sünnete uygun olmadığını göstermektedir.Bu haberler Müslim'in Ammâr b. Yâsir'den rivayet ettiği şu hadise işaret etmektedir: "Kişinin namazını uzun, hutbesini kısa tutması onun bilgisinin alâmetidir. O halde namazı uzatınız, hutbeyi kısa kesiniz..."[212]
Şevkânî, Müsîim'deki bu rivayetle ilgili olarak şunları söyler:
"Hutbeyi kısa kesmek kişinin bilgisine alâmettir. Çünkü bilgili olan kimse bütün lâfızlara, dolayısıyle kısa lâfızlara da muttalidir. Bu bakımdan kısa lâfızlarla geniş mânâları ifâde etme imkânına sahiptir. Bunda hutbeyi kısa tutmanın meşru oluşuna işaret vardır.Bu konuda ihtilâf yoktur.Ancak hutbenin sahih olduğu en kısa lâfızların ne olduğunda ihtilâf edilmiştir. Bunun tafsilâtı fıkıh kitablarında mevcuttur."
Namazı uzatmadan maksat alabildiğine uzatmak değildir. Çünkü imam namaz kıldırırken cemaat içerisindeki ihtiyarları, zayıfları ve hastalan gözönünde bulundurmak zorundadır. O halde namazı uzatmanın ölçüsü, cemaate ağır gelmeyecek kadar olmasıdır.
Hutbelerin kısa olmasını emir sadedinde veya Hz. Peygamber'in hutbelerinin kısa olduğunu bildirir mâhiyette başka rivayetler de varthr. Meselâ, Nesâî'nin Abdullah b. Evfâ'dan yaptığı bir rivayette; "Resûlullah (s.a.) namazı uzatır, hutbeyi kısa keserdi." Taberânî'nin Ebû Umâme'den yaptığı bir rivayette de, "Resûlullah (s.a.) bir yere emir gönderdiği zaman,

hutbeyi kısa kes, sözü az söyle, çünkü sözde büyüleyici bir nitelik vardır" buyururdu, denilmektedir.[213]

Bazı Hükümler

1. Hutbeyi uzatmak mekruh, kısa kesmek müstehabtır.
2. Cuma namazı ise uzatılmalıdır.[214]

224-226. Mev'iza (Hutbe) Anında İmama Yakın Olmak

1108. ... Semure b. Cündüb (r.a.)'den Resûlullah (s.a.)'in şöyle buyurduğu rivayet edildi:

"Zikri (hutbeyi) dinleyiniz. İmama yakın durunuz. Çünkü insan (imamdan) uzak kalmaya devam eder, o kadar ki, cennete girse bile, orada (girmekte veya derece yönünden) geri bırakılır.[215]

Açıklama

Terceme ettiğimiz kısımda görünmemekle beraber, hadisin senedinden Muâz b. Hişâm'ın bu hadisi babasının el yazısı ile yazılmış bir kâğıttan rivayet ettiğini anlıyoruz. Bu usulle yapılan hadis rivayetine "Vicâdet" denilir.

Vicâdet: Bir kimsenin görüşüp yazısına aşina olduğu, kendini iyice tanıyıp itimad ettiği bir hocanın hattıyla bir hadis bulmasına vicâdet denilir. Bir kişi hocayı görmediği halde bu yazının ona ait olduğunu kat'i olarak bilirse, durum yine aynıdır.

Vicâdet yolu ile elde edilen hadisleri hüccet olarak almak caizdir,

Hadis-i şerifte hutbe manasına (zikir) kelimesi kullanılmıştır. Çünkü hutbe içerisinde zikir de mevcuttur. Yani zikir hutbenin bir cüz'üdür.

Cuma hutbesinde hazır olmak ve imamın konuştuklarını iyice anlayabilmek için imamın yakınında durmak hadisin konusunu teşkil etmektedir.Tabiî hutbenin başında camide olmak ve yer bulup minberin

yakınına otu rabilmek camiye erken gelmeyi gerektirir. O halde bu hadis, dolayısıyla camiye erken gitmeyi de teşvik etmektedir.

Rivayetin devamında kişinin camiye gelmekte gecikmesinin ve imamdan uzaklaşmasının, cennete girmekte gecikmesine, cennete girse bile, derece yönünden geride kalmasına sebep olacağı bildirilmektedir. Hadisteki "Cennete girse bile" ifâdesi imamdan uzakta durmanın Cennete girmeye mani olacağı tarzındaki vehmleri defetme için getirilmiştir.[216]

Bazı Hükümler

Hadis-i şerif cuma hutbesini dinlemeye ve imama yakın durmaya teşvik etmektedir.[217]

225-227. İmam (Hutbe İrad Ederken) Meydana Gelen Herhangi Bir Olay Sebebiyle Hutbeyi Kesebilir

1109. ...Abdullah b. Büreyde babası (Büreyde)'nin şöyle dediğini nakletmiştir:

Resûlullah (s.a.) bize hutbe irad ederken, Hasanve Huseyn (r.anhumâ) üzerlerinde kırmızı birer gömlek olduğu halde düşe-kalka (mescide) geliverdiler. Bunun üzerine Resûlullah (s.a.) hemen inib onları aldı ve onlarla birlikte minbere geri çıktı. Sonra da: "Allah doğru söyledi: "Mallarınız ve çocuklarınız ancak imtihan vesilesidir.[218] Bunları gördüm, sabredemedim" buyurdu ve hutbeye başladı.[219]

Açıklama

Hadis-i şerif, hatibin hutbe esnasında hitabeyi kesip başka bir kişiyle konuşmasının caiz olduğuna delildir. Ulemânın bu konu etrafında söyledikleri 1091. no'lu hadisin açıklamasında anlatılmıştır. Oraya müracaat edilmelidir.

Hz. Peygamberin minberden inip torunlarını alması, onun merhamet ve şefkatinin eseridir. Efendimiz bu hareketine,'Kur'an-ı Kerim'den iktibas

ettiği bir âyetle fitne (imtihan vesilesi) olarak nitelendirdiği çocukların sebeb olduğunu bildirmiştir. Çocukların fitne olması, onlar yüzünden uhrevî hazırlıkların ihmal edilmesi yönündendir. Çünkü evlat ve mal kendileri ile olan meşguliyetten dolayı âhireti ihmal edenlerle ihmal etmeyenleri ortaya çıkarmaya vesile kılınan birer deneme aracıdır. Hz. Peygamber her türlü fitneden, bu meyanda, Allah'tan başkası ile meşguliyetten masum olduğuna göre, onun çocuklarla meşguliyetinin fitne olması, sırf onlara meylden ibarettir.[220]

Bazı Hükümler

Hatib okurken gerekli durumlarda hutbeyi keser, hitabe harici bir şey konuşursa, bu konuşma hutbeyi ifsad etmez. Hükmü 1091. hadisin açıklamasında beyân edilmiştir.[221]

226-228. Hatib Hutbe İrad Ederken Dizleri Dikip Oturmak

1110. ...Muâz b. Enes (r.a.)ın babası (Enes)den rivayet ettiğine göre; Resûlullah (s.a.) cuma günü imam hutbe okurken ihtiba yapmaktan men' etti.[222]

Açıklama

İhlibâ: Dizleri yukarıya dikip sırttan dolandırılan bir kuşakla bacaklarını bağlayarak ya da elleri ile kavrayarak oturmaktır. Hz. Peygamberin bu oturuşu men'etmesi, uyku getireceği, dolayısıyla de abdestin bozulmasına sebeb olacağı içindir. Mahrem yerlerin açılma ihtimali de olabilir. Aynî, "Duvara veya başka bir şeye yaslanmak da ihtibaya ilhak edilir. Çünkü bir bakıma bunlar da ihtibâ sayılır" demektedir.

Ulemâdanbir grub hutbe esnasında, yukarıda tarif edildiği şekilde oturmanın mekruh olduğunu söylemişlerdir. Evzaî, Mekhûl, Atâ ve Hasen el-Basrî bu görüş sahihlerindendir. Delilleri üzerinde durduğumuz hadistir. Ancak senetteki Ebû Merhum ve Sehl b. Muâz tenkid edildikleri için hadis

zayıf kabul edilmiştir. Bu oturuşu caiz görenler bundan sonraki hadiste beyan edilecektir.

İbn Mâce'nin Amr b. Şuayb vasıtasıyla babası ve dedesinden, İbn Adiyy'-in de Câbir'den rivayet ettikleri hadisler de aynı manayı ihtiva etmektedirler. Ne var ki onlar da isnadlarındaki bazı tenkide mâruz râviler yüzünden zayıf sayılmışlardır.[223]

Bazı Hükümler

İmam hutbe okurken cemaat bir ibâdet içinde lduğunun şuurunda olmalı, oturuş ve davranışına dikkat etmeli, laubali hareketlerde bulunmamalıdır.[224]

1111.Ya'lâ b. Şeddâd b. Evs'den; demiştir ki:

Muaviye ile birlikte Beytu'l-Makdis'de bulundum. Bize cuma namazı kıldırdı. (Cemaate) baktım bir de ne göreyim; mesciddekilerden çoğu Resûlullah'ın ashabından ve imam hutbe okurken ihtibâ hâlinde oturuyorlar![225]

Ebû Dâvûd dedi ki: İbn Ömer, imam hutbe okurken ihtibâ ederdi, Enes b. Malik, Şüreyh, Sa'saa b. Suhan, Saidb. et-Müseyyeb, İbrahim en-Nehaî, Mekhûl, İsmail b. Muhammed b. Sa'd da (aynı şekilde ihtibâ ederdi). Nuaym b. Selâme de "İhtibâda beis yok" dedi.

Ebû Davûd dedi ki: Ubâde b. Nuseyy'den başka hiç bir kimsenin mekruh dediği bana ulaşmadı."[226]

Açıklama

İhtibâ kelimesinin ne mânâya geldiği bir evvelki hadisin açıklamasında anlatılmıştır.Karşılığım tek kelime olarak ifade mümkün olmadığı için bu eserin tercemesinde arabca aslı kullanılmıştır.

Bu haber, imam hutbe okurken ihtibâ yapmanın caiz olduğunu gösterir. Ebû Davud'un talik olarak zikrettiklerine ilâveten şu âlimler de ihtibâ-nın cevazına hükmetmişlerdir. Salim b. Abdillah, Kasım b. Muhammed, Atâ b. Şîrîn, Amr b. Dîhâr, Ebü Zübeyr, İkrime b. Hâlid, Ahmed b. Hanbel, İshak

b. Râhûye. Ayrıca Hanefî, Şafiî ve Malikî mezheblerinin görüşü de bu istikâmettedir.

Bu görüşü benimseyenler, ihtibâyı nehyeden hadislerin zayıf olduğunu söylerler. O rivayetleri za'fa nisbet sebebleri bir önceki hadisin açıklamasında beyân edilmiştir.

Nehye delâlet eden rivayetlerin sübûtu gözönüne alındığı takdirde, hadislerin arasım cem'etme ciheti söz konusu olur.

Tahâvî, Şerhu Müşkili'l-Âsâr'ında ihtibâyı men eden Sehl b. Muâz hadisi ile ashabın ihtibâ yaptığını bildiren rivayetleri zikrettikten sonra, caiz olan ihtibânın, hutbe başlamadan önce yapılıp, hutbe bitinceye kadar devam eden; yasaklananın ise, imam hutbeye başladıktan sonra yapılan ihtibâ olduğunu söylemiştir. İkincinin men edilmesinin sebebi hutbeyi dinlemekten alıkoymasıdır.

"Yasak edilen ihtibâ, avret mahallinin açılmasına sebeb olan, müsâade edilen ise, bu ihtimalden uzak olandır" demek de mümkündür. Bu ihtimale göre, eskiden insanlar genellikle entari giydiği ve entarinin altına giyecek bir

şey bulamayanlar olduğu için, bazıları ihtibâ halinde oldukları zaman avret mahalleri açılıyordu. İşte men'edilen ihtibâ bu durumlardakidir. Avret mahallinin açılması endişesi olmayanlar için böyle bir yasak söz konusu değildir. Nitekim, Beyhakî'nin Ebû Hureyre'den naklettiği bîı rivayette, Hz. Peygamber (s.a.)'in avret mahallini örten başka bir elbise olmadan tek entari içinde ihtibâ yapılmasını men'ettiği bildirilmektedir.

Zaten bizzat Resûlullah'ın ihtibâ ettiği sabittir. Yine Beyhakî'nin rivayetini ihtiva eden bir haberde İbn Ömer, "Resûlultah (s.a.)'ı Kabe'nin yakınında ihtibâ halinde gördüm" demektedir.

Müellif Ebû Davud'un ihtibâyı caiz görenleri eserin sonunda nakletmesi ihtibânın cevazına delâlet eden bu haberi takviye maksadına dayanır.

"Onu, Ubâde b. Nuseyy'den başka hiç kimsenin kerih gördüğü bana ulaşmadı" sözü de ihtibânın mekruh olduğuna delâlet eden bir önceki rivayetin zayıf olduğuna işaret için getirilmiştir. Ancak önceki rivayetin açıklamasında da isimleri sayıldığı üzere Ubâde b. Nuseyy'den başka ihtibânın mekruh olduğunu söyleyenler vardır.[227]

227-229. Îmam Hutbe Okurken Konuşmak

1112. ...Ebû Hureyre (r.a.)'nin haber verdiğine göre Resûlullah (s.a.); "İmam hutbe okurken (yanındaki arkadaşına) "sus" dedin mi, boş konuşmuş (cumanın sevabını kaçırmış) olursun" buyurmuştur.[228]

Açıklama

Lağv: "Faydasız söz" demektir. "Günah, doğrudan ayrılmak, söylenmesi caiz olmayan söz, aslı olmayan bâtıl sözleri konuşmak" mânâlarında da kullanılır.

Bazı âlimler bu hadisteki "boş konuşmuş olursun" diye terceme ettiğimiz sözündeki lağv kelimesinde kastedilen mânânın, "yanındakine sus diyene, cuma borcu düşse bile, kıldığı cumadan sevab yoktur" demek olduğunu söylemişlerdir.

Tirmizî bu hadisi, "kim cuma günü imam hutbe okurken (yamndakine) "sus derse, boş lâf etmiştir" ibaresi ile riâyet ettikten sonra, şöyle demektedir: "Bu bâbda İbn Ebî Evfâ ve Câbir b. Abdillah'dan da hadis rivayet edilmiştir. Ebû Hureyre'nin hadisi hasen-sahihtir. Ulemânın ameli, bu hadise göredir. Âlimler insanın imam hutbe okurken konuşmasını mekruh saymakta ve başkası konuşursa ona ancak işaretle mânı olabilir demektedirler."

Hadisin Buhârî ve Müslim'deki rivayetleri Cuma günü imam hutbe okurken (yanındaki) arkadaşına "sus" dedin mi boş lâf etmiş olursun" şeklindedir.

Tirmizî'nin işaret ettiği tbn Ebî Evfâ hadisini İbn Ebî Şeybe Musannef'inde, Bezzâr ile Ebû Ya'lâ da Müsned'lerinde şu şekilde rivayet etmişlerdir:

"Sa'd b. Ebî Vakkâs (r.a.) cuma günü yanında duran birine "senin iîamazın olmadı" demiş o zat da durumu Resûlüllah'a bildirip:

Ya Resulallah! Sa'd bana namazımın namaz olmadığını söyledi. Resülullah:

"Niçin öyle dedin ya Sa'd?" diye sordu, Sa'd:

Çünkü sen hutbe okurken o konuşuyordu, karşılığını vermiştir. Bunun üzerine Hz. Peygamber:

"Sa'd doğru söylemiş" buyurmuştur.

Aynî, bu konuda İbn Abbâs, Ebû Zerr, Ebû'd-Derdâ, Abdullah b. Mes'ûd Abdullah b. Amr ve Hz. Ali'den de rivayetler olduğunu söyler.

Abdullah b. Amr'ın rivayeti Ebû Dâvûd'da bundan sonra gelecek olan hadistir.

İbn Abbâs'ın rivayetini Ahmed b. Hanbel ve Bezzâr Müsned'lerinde Taberanî de el-Mu'cemu'1-Kebîr'inde tahrîc etmişlerdir. Bu rivayette İbn Ab-bas şöyle der:

"Resülullah, (s.a.) cuma günü İmam hutbe okurken konuşan kimse kitap taşıyan eşek gibidir.Ona sus! diyenin de cuması yoktur" buyurdu.[229]

EbuM-Derdâ ve Ebû Zerr'in hadisleri de Taberânî'nin rivayetine göre şu şekildedir:

Resûlullah (s.a.) cuma günü minberde iken bir sûre okumuş; bunun üzerine EbuM-Derdâ, yanındaki Ubeyy b. Ka'b'a dürterek:

Bu sûre ne zaman nazil oldu? Ben bunu daha önce hiç duymamıştım, demiş. O da, susmasını işaret etmiş ve namaz bitince:

Senin kıldığın namazdan ettiğin kâr sadece konuştuğun lüzumsuz sözdür, demiş.

EbuM-Derdâ durumu Resûlullah'a intikal ettirince Efendimiz:

"Ubeyy doğru söylemiş" buyurmuştur.

Abdullah b. Mes'ud'un bu konudaki hadisini de İbn EbîŞeybe Musannef'inde, Taberânî de el-Mu'cemu'l-Kebîr*İnde rivayet etmiştir. Bu rivayette İbn Mes'ud: "İmam minbere çıktığı vakit yamridakine "sus" demen boş söz olarak kâfidir "demiştir.

Hz. Ali'nin hadisini ise, Ahmed b. Hanbel merfu olarak rivayet etmiştir. Bu rivayette:

"...ve kim sus! derse konuşmuş demektir. Konuşan kimsenin de Cuma'sı yoktur" buyurulmuştur.

Bütün bu rivayetler, hutbe esnasında konuşmanın doğru olmadığında müttefiktir. Ancak bu doğru olmamanın derecesi ve safhasıi âlimler arasında ihtilaflıdır.

Urve b. Zübeyr, Said b. Cübeyr, Şâ'bi, İbrahim en-Nehâî, Süfyân-ı es-Sevrî, Davûd-ı Zahirî ve îmanı Şafiî'nin sonraki görüşüne göre hutbe esnasında konuşmak haram değil, tenzihen mekruhtur. Konuşmamak müstehabtır. İmam Şâfiî!ye göre, imam minbere çıksa bile hutbeye başlamadan cemaatin konuşmasında hiç bir mahzur yoktur. Hutbeyi duyan ile duymayan arasında fark yoktur.

Mâlikîlere göre, imam hutbe okumaya başlayınca hutbe bitinceye kadar konuşmak haramdır. Bunlara göre, imam minbere çıktıktan sonra hitabeye başlayıncaya kadar ve hitabe bittikten sonra konuşmakta mahzur yoktur. Bu konuda hatîbin sesini duyup konuşmasını anlayan ile, uzakta durup hatibin sözünü anlamayan arasında fark yoktur. Yalnız imam hutbede fuzûlî şeylerden bahsederse onu dinleme mecburiyeti ortadan kalkar.

Selâm vermek, verilen selâmı almak, konuşana "sus" demek haram olan konuşmalardandır. Konuşana işaret etmek veya birşey atmak hutbe ânında yemek yemek, aksırana "yerhamukellah" demek de haramdır.

Hanbelîlere göre, cuma günü hatibe sesini duyacak kadar yakın olanın ister dünyevî, ister uhrevî konularda olsun konuşması haramdır. Resûlullah'ın ismi anıldığında onu duyanın salevât getirmesi mubahtır. Ancak gizli getir mesi iyidir. Yine hutbe dinleyenin yapılan duaya "âmin" demesi, aksirana "yerhamukellah" demesi, verilen selamı iade etmesi ve aksırınca hamdetmesi caizdir.

Hatibin sesini duymayacak kadar uzakta olanın konuşması ise, caizdir. Ancak bu durumda olanın susup duracağı yerde Kur'an-ı Kerim okuması veya zikir yapması müstehabtır.

Han belilere göre de haram olan konuşma tam hitabe anındaki konuşmadır. Hutbe başlamadan önce veya bittikten sonra imam minberde de olsa konuşmak caizdir.

Ha neftlere göre, hutbeyi dinlemek vacibtir. Hutbe esnasında konuşmak tahrimen mekruhtur. Konuşulan sözün uhrevî ya da dünyevî olması, konuşanın, imamın sözünü duyabilecek kadar yakın veya duyamayacak derecede uzak olması neticeyi değiştiremez.

Bir kimse Resûlullah'ın ismi anılınca içinden salevât getirir, yanındaki konuşana sözle susmasını söyleyemez fakat işaret etmesinde beis yoktur. Selâm vermek, selâm almak, aksırana "yerhamukellah" demek, Kur'ân okumak, teşbih çekmek de mekruhlar cümlesindendir.

Bedâyi'de; "Hutbe ânında konuşmak mekruhtur, Kur'ân okumak, namaz kılmak teşbih çekmek... gibi hutbe dinlemekten meşgul eden işlerin hükmü de aynıdır" deniliyor.

Şerh-i Zahidî'de de sağa - sola dönmek, abesle meşgul olmak gibi namazda mekruh olanların, hutbe dinleyenler için de mekruh olduğu kaydedilmektedir.

Hulâsa Ma tabir biraz daha serttir. Hulâsa'nın ibaresi: "Emir bi'1-ma'ruf bile olsa, namazda haram olan herşey hutbe hâlinde de haramdır" şeklindedir. Diğer kitaplardaki ibarelerin yardımı ile Hulâsa'daki "haram" tâbirinin "tahrimen mekruh" yerine kullanıldığını söyleyebiliriz.

Hanefî mezhebinin görüşü olarak yazdıklarımızın hepsi İmam-i A'zam'a göre imam minberde olduğu müddetçe geçerlidir. Sadece hutbe iradı ile kayıtlı değildir. Dolayısıyla imam minbere çıkıp da otururken veya hutbe bitip kamet getirilirken konuşmak da mekruhtur. Bazı rivayetlere göre bu yasak imamın, hutbe okumak maksadıyla yerinden ayrılması ile birlikte başlar. Ancak Bahru'r-Râik'in tnâye ve Nihâye'den naklettiğine göre hutbe başlamadan önce teşbih cinsinden şeyler söylenmesi sahih olan rivayete göre caizdir.

Ebû Hanife bu görüşünde İbn Abbâs ve İbn Mes'ud'dan rivayet edilen "imam çıktığı zaman namazda konuşmak da yoktur" mealindeki hadise dayanır. Bu hadisin hem mevkuf hem de merfu' rivayetleri vardır. Ancak mevkuf oluşu kusur değildir. Çünkü bu türlü şeyler akılla bilinemez. Bazı âlimler buradaki "çıkmak"tan maksadın imamın odasından çıkması olduğunu söylemislerdir. Esah olan, Zeylaî'nin dediği gibi, "minbere çıkmazdır. Daha önce geçen ve meleklerin cami kapısına oturup gelenleri kaydettiklerini imam hutbeye çıkınca da defterlerini kapattıklarım bildiren hadis[230] de îmam-ı Azam'ın görüşünü takviye etmektedir.

Ebû Yûsuf ve Muhammed'e göre, sadece hatibin hitabeti esnasında konuşmak mekruhtur. Çünkü konuşmanın yasak oluşunun sebebi hutbe dinlemektir. Hutbe olmayınca susmak şart değildir. Öyleyse hutbeden önce veya sonra hatib minberde de olsa konuşmak caizdir. "İmamın (hutbeye) çıkışı namazı, konuşması da sözü keser" hadisi, bunların delilidir. Ancak îbnü'l-Humâm ve Aynî bu sözün hadis değil, Zührî'nin kelamı olduğunu söylerler.

Akrebe veya yılana işaret etmek, körün önündeki tehlikeyi haber vermek gibi namazda yapılması caiz olanların, hutbe esnasında da yapılması caizdir.

Şa'bî'den ve onunla birlikte birkaç kişiden hutbe esnasında konuşmanın caiz olduğu rivayet edilmiştir. Ancak bunlar icmâ'ya mani olacak ölçüde değildir. Onun için İbn Abdilber hutbeyi duyan kimsenin onu dinlemesi gereğinin tabiûndan birkaçı hâriç tutulursa icmâ ile sabit olduğunu söylemiştir.

Bazı âlimler Buhârî, Müslim ve Tirmizî'deki rivayetlerinin cuma günü ile kayıtlı olmasını gözönüne alarak men edilen konuşmanın cuma hutbesine mahsus olduğunu diğer hutbelerde konuşulabileceğini söylemişlerdir.[231]

Bazı Hükümler

Cuma günü imam hutbe okurken cemaatin her ne suretle olursa olsun, konuşması caiz değildir.[232]

1113. ...Abdullah b. Amr (r.a.) Resûlullah (s.a.)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Cumaya üç türlü insan gelir:

(Birincisi) gevezelik yapmağa gelen insandır. Onun cumadan nasibi, yaptığı gevezeliktir.

(İkincisi), dua etmek için cumaya gelen kimsedir. O, Allah'a dua etmiştir; Allah dilerse verir, dilerse vermez.

(Üçüncüsü de) susarak konuşmadan (hutbe dinlemek için) hiçbir müslümanın omuzuna basmadan (safları yarmadan) kimseye eziyet etmeden cumaya gelendir. İşte onun bu yaptıkları, ondan sonra gelecek olan cumaya kadar üç gün de ilâvesi ile günahlarına keffârettir. Bu Allah'ın; "her kim bir hayır işlerse kendisine, onun on misli sevab vardır"[233] ile sabittir.[234]

Açıklama

Hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz cumaya gelenleri üç sınıfa ayırmıştır Bu sınıfların kim oldukları herhangi bir izaha lüzum bırakmayacak şekilde açıktır.

Cemaatin omuzlarına basmak ve tasvir edilen şekilde kılınan cuma namazının iki cuma arasındaki ve ilâveten fazlasını ihtiva eden üç günlük günâhlarına keffâret olması konusu daha önce izah edilmiştir.[235] Onun için burada aynı şeyleri tekrara lüzum yoktur. Hadisin fıkhî cephesine ait bilgi de bir önceki hadiste verilmiştir.[236]

Bazı Hükümler

1. Hadisi şerif cuma günü hutbe esnasında boşboğazlık etmeyi men etmektedir.

2. Hutbe anında, -duâ bile olsa- bir şeyle meşgul olmak doğru değildir.

3. İnsanlara eziyet vermeden gelen ve konuşmadan hutbeyi dinleyen kimseye kat kat sevab verilir. Resûlullah (s.a.) bu sevabı âyet-i kerime ile istidlal ederek on kat olarak haber vermiştir. Çünkü iki cuma arasında yedi gün vardır, üç gün fazlası ile bu, on gün eder. Bir cumanın on günün günahına keffâret olması demek, bir cumaya on misli sevab verilmesi demektir.[237]

228-230. Abdesti Bozulanın İmamdan İzin İstemesi

1114. ...Âişe (r.anha)'dan: demiştir ki: Resûlullah (s.a.) şöyle buyurdu:

"Birinizin namazda abdesti bozulursa hemen burnunu tutsun sonra da ayrılsın"[238]

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadisi, Hammâd b. Seleme ve Ebû Üsâme, Hişâm 'dan; o da babası vasıtasıyla rivayet etmiştir. Bu râviler (rivayetlerinde) Hz. Âişe'yi anmamışlardır.[239]

Açıklama

Abdesti bozulan kişinin elini burnuna koyması, burnu kanamış intibaını vermek içindir. Bu yalancılık ya da gösteriş değil, haya ve nezâketin eseridir. Söylenmesi veya duyulması güzel olmayan bir Şeyin gizlenmesidir.

Hadis-i şeriften anladığımıza göre namazda iken abdesti bozulan kimsenin mezkûr İşareti yapması kâfidir. Ayrıca imamın iznini beklemesine lüzum yoktur, imam Mâlik Muvatta'ında, "Cuma günü burnu kanayan veya başka bir sebebden dolayı mutlaka çıkması gereken bir kimsenin imamdan izin istemesine lüzum yoktur” der.

Bilhassa büyük camilerde cemaatin kalabalık olduğu cuma ve bayram namazlarında çıkmak için imamdan izin almanın güçlüğü aşikârdır. Üzerinde durduğumuz hadis ise, beş vakit namazla ilgilidir. Namaz içinde de izin almak mümkün olmayabilir.

Hutbe esnasında aynı durum başına gelen kimse hakkında tabiûndan bir cemaatin imamdan izin alması gerektiği görüşünde olduğu rivayet edilmiştir.

Atâ "İmam hutbe okurken onların izin istediklerini gördüm. Dışarıya çıkmak isteyen eli ile işaret eder, imam da işaret ile karşılık verirdi. Her ikisi de konuşmazdı" demiştir.

Münafıklar bazı cuma ve bayram namazlarından, görünmeden kaçtıkları için müslümanın çıkması gerektiği zaman izin almasının uygun olduğunu söyleyen âlimler de vardır.

Ebû Davud'un, hadisini sonuna aldığı talikten bu hadisin mürsel olarak gelen başka rivayetlerinin de olduğunu anlıyoruz.[240]

229-231. İmam Hutbe Okurken Camiye Giren Kimse (Ne Yapmalıdır?)

1115. ...Câbir (r.a.)'den; demiştir ki:

Cuma günü Resulüllah (s.a.) hutbe okurken (mescide) bir adam geldi. Efendimiz:

"Ey falan! Namaz kıldın mı?" dedi. Adam:

Hayır, cevabım verdi. Bunun üzerine Resûluüah (s.a.); "- Kalk namaz kıl!" buyurdu.[241]

Açıklama

Hadis-i şerifte bahse konu olan zâtın adı bundan sonraki rivayetten anlaşıldığına göre, "Suleyk"dir. Efendimizin kılmasını emrettiği namaz iki rekâtlidir.

Tırmizî, bu hadis hakkında "hasen-sahih" demiştir.

Hadis-ı şerifin ihtiva ettiği fıkhî hüküm ve ulemânın ihtilâfı bu babın son hadisinde izah edilecektir.[242]

1116. ...Câbir ve Ebû Hureyre (r.a.)'den; demişlerdir ki:

Resûlullah (s.a.) hutbe okurken Süleyk el-Gatafânî geldi. Bunun üzerine Efendimiz ona:

"Sen namaz kıldın mı?" dedi. Süleyk:

Hayır, cevabım verdi. Efendimiz:

"İki rek'at namaz kıl, ama onlan kısa kes" buyurdu.[243]

1117. ...Talha, Câbir b. Abdillah (r.a.)'in şunlan söylediğini işitmiş:

(Resûlullah hutbe okurken) Süleyk geldi. (Bundan sonra râvi Velid) önceki hadisin benzerini zikredip şunu da ilâve etti:

Sonra Resûlullah cemaate döndü ve:

"Sizden biri imam hutbe okurken gelirse, hemen iki rekat namaz kılsın, ama onları kısa tutsun" buyurdu.[244]

Açıklama

Bu babın üç hadisi imam hutbe okurken camiye gelen bir kimsenin iki rekat tahiyyetu'l-mescid (Mescidi selâmlama) namazı kılmasının meşru oluşuna delâlet etmektedir.

İmam Nevevî bu hadislerin şerhinde şöyle der:

"Bütün bu hadisler, imam hutbe okurken câmiye giren Tdmseniniki rek'at tahiyyetu'l-mescid kılması ve hutbeyi dinleyebilmesi için namazı kısa kesmesi müstehab; namaz kılmadan oturması mekruhtur diyen Şafiî, Ahmed b. Hanbel, îshak ve mu had d is fukahanın görüşlerine açıkça mesned teşkil etmektedir. Bu görüş ayrıca Hasan el-Basrî ve mütekaddimînin bazılarından da nakledilmiştir. Kadı İvaz, Mâlik, Leys, Ebû Hanife, Sevrî ve Sahabe ve tâbiûnun cumhuruna göre bu iki rekatın kılınmayacağım söylemiş, bunun Ömer, Osman ve Ali (r.anhum)'den de nakledildiğini ilâve etmiştir. Bunun delili, imamı dinlemeyi emreden hadistir. Onlar, üzerinde durduğumuz hadisi te'vil ederek, Süleyk'in elbisesinin perişan olduğunu söylemişler, Hz. Peygamberin onu kaldırıp namaz kıldırmasını, cemaat görsün de ona yardım etsinler mânâsına hamlet mislerdir. Ama bu te'vil bâtıldır. Çünkü Hz. Peygamber* in "Biriniz cuma günü imam hutbe okurken gelirse iki rekat namaz kılsın ama bunları kısa

tutsun" hadisinin açık mânâsı bunu reddetmektedir. Bu hadis, te'vile imkân olmayacak derecede açık bir nasstır. Ben sahih olarak bu hadisi duyup da ona muhalefet edecek bir âlimin bulunacağını zannetmiyorum."

Şevkânî, Irakî'nin şöyle dediğini nakleder: Muhammed b. Şîrîn, Şureyh, Nehaî, Katâde ve Zührî de imam hutbe okurken tahiyyetü'l-mescid kılınmayacağı görüşündedirler. İbn Ebi Şeybe de aynı görüşü Ali, îbn Ömer, îbn Abbâs, îbn el-Müseyyeb, Mücâhid, Ata b. Ebî Rebâh ve Urve b. Zübeyr'den rivayet eder.

Aynî, Nevevî'nin sözlerini naklettikten sonra şunlan söylemektedir:

"Bizim ashabımız (Hanefî âlimleri) mezkûr hadisleri Nevevî'nin söylediği gibi teVil etmemişlerdir ki, onları bu şekilde kötülesin. Aksine ulemamız onlara daha başka cevablar vermişlerdir. Bunlar:

1. Peygamber (s.a.) Süleyk, namazım bitirinceye kadar hutbeyi kesmiş konuşmamış olabilir. Dârekutnî'nin Ubeyd b. Muhammed el-Abdî tarikiyle Enes'ten rivayet ettiği şu hadis buna delildir: "Resûlullah hutbe okurken mescide bir adam girdi. Resûlullah ona; "Kalk ve iki rekât namaz kıl" buyurdu, kendisi de, adam namazı bitirinceye kadar hutbeyi kesti."

Eğer Dârekutnî'nin, "Ubeyd b. Muhammed bunu müsnet olarak rivayet etmiştir. Fakat bu hususta vehme düşmüştür" şeklinde bir itiraz olursa ben de şöyle derim: Aynı Hadisi Ahmed b. Hanbel şu şekilde rivayet edip sonunda da, doğrusu işte bu mürsel olan rivayettir, demiştir:

Ahmed b. Hanbel'in rivayeti: "Resûlullah hutbe okurken bir adam geldi; Efendimiz kendisine: "Ey falan! Namaz kıldın mı?" dedi. Adam hayır, cevabını verdi. Resûlullah: "Öyleyse kalk namaz kıl" buyurdu ve o namazı kılıncaya kadar bekledi."

Bize göre mürsel hüccettir.

Ibn Ebî Şeybe'nîn Muhammed b. Kays'dan rivayet ettiği şu haber de bu görüşü te'yid etmektedir. Muhammed b. Kays'dan rivayet edildiğine göre Hz. Peygamber ona iki rek'at namaz kılmasını emretti. Kendisi de o namazını kılıncaya kadar hutbeyi kesti, sonra tekrar hutbesine döndü.

2. Süleyk'in camiye gelmesi Hz. Peygamber'in hutbeye başlamasından öncedir. Nitekim Nesâî Sünen'inde Süleyk hadisi için özel bir bâb tahsis etmiş ve bu babı "hutbeden önce namaz" diye isimlendirmiştir. Sonra da Ebû Zubeyr tarikiyle Câbir'den şu hadisi nakletmiştir: "Resûlullah (s.a.) minber üzerinde otururken Süleyk el-Gatafânî gelip namaz kılmadan oturdu. Bunun üzerine Resûlullah kendisine; "iki rekat namaz kıldın mı?"

dedi. O da, hayır cevabını verdi. Bu sefer Efendimiz, "kalk da iki rekat kıl" buyurdu.

3. Bu hâdise, namazda konuşmanın cevazı neshedilmeden önce vaki olmuştur. Namazda konuşma neshedilince hutbe esnasında konuşma da neshedilmiştir. Çünkü hutbe cuma namazının yarısı veya şartıdır. Tahâvî der ki; Cuma günü imam hutbe okurken yamndakine "sus" diyen kimsenin boş lâf ettiğine dair Resûlullah'dan gelen rivayetler tevatür derecesine ulaşmıştır. İnsanın yamndakine "sus" demesi, lağv olunca imamın cemaate, "kalk namaz kıl" demesi de aynı şekilde lağv olur. Bu gösteriyor ki, ResûluUah'ın Süleyk'e "kılk da namaz kıl" buyurduğu hâdise, hutbe ânında konuşma yasaklanmadan önce olmuştur. O zamanki hükümle, konuşmanın lağv olduğu zamanki hüküm, birbirine muhaliftir.

tbn Şihâb, imamın minbere çıkması namazı; konuşması (hutbeye başlaması) da sözü keser demiştir.

Sa'lebe ve Ebû Mâlik de; Ömer (r.a.) hutbeye çıktığı zaman biz susardık, der.

İyaz ise, Ebû Bekir, Ömer ve Osman'ın hutbe esnasında namaz kılmayı men'ettiklerini söyler."

Aynî bundan sonra İbnu'l-Arabî'nin de hutbe ânında namaz kılmanın üç vecihten dolayı haram olduğunu söylediğini kayd eder. Aynî'nin naklettiğine göre, İbnu'l-Arabi'nin bu konuda söyledikleri de şöyledir:

1. Cenab-ı Allah "Kur'an okunduğu zaman onu dinleyin" [245] buyuruyor. O halde mescide giren bir kimse imamın başladığı bir farzı nasıl terk eder de başka bir şey ile meşgul olabilir?

2. Hz. Peygamber'in, "arkadaşına "sus" dedin mi, lağvetmiş olursun" buyurduğu bir gerçektir. Şu halde bu meselede asıl rükün ve farz olan emir bi'1-ma'ruf ve nehiy ani'l-münker bile hutbe anında haram olunca bir nafilenin haram olması öncelikle sabit olur,

3. Bir kimse imam hutbe okurken camiye girerse, nafile namaz kılmaz. Zaten hutbe de bir namazdır. Çünkü namaz esnasında haram olan konuşma ve amel, hutbe esnasında da haramdır.

Süleyk hadisine gelince dört sebepten dolayı bu esaslara muarız olamaz:

1. Hadis haber-i vahiddir.

2. O hâdisenin namaz esnasında konuşmanın mubah olduğu zamanlarda vaki olmuş olması mümkündür. Çünkü biz onun tarihini bilmiyoruz. Konuşma namaz esnasında mubah olunca hutbe esnasında da mubah olur.

Hutbe ânında hutbe dinlemekten daha kuvvetli bir farz olan emir bi'1-ma'ruf ve nehiy ani'l-münker haram olunca, farz olmayan birşey öncelikle haram olur.

3. Hz. Peygamber Süleyk'e "kalk da namaz kıl" buyurunca, ondan dinlemek farzı sâkit olmuştur. Zira bu esnada Hz. Peygamber'in onunla konuşması, sorması ve cevab vermesinden başka bir şey kalmamıştır.

4. Süleyk (r.a.)'in üstü-başı yırtıktı. Hz. Peygamber onun bu halini görsünler de ona yardım etsinler diye cemaate göstermek istedi. İbn Bezizan'ın rivayetinde Süleyk'in çıplak olduğu bildirilmektedir.

Denildi ki, bu anda nafile kılmanın terk edilmesi Hulefa-i Raşidin devrinde yaygnı bir hareket ve geçerli bir sünnetti.

Bu görüşte olanlar, aynı zamanda Ebû Said el-Hudrî'den merfu olarak rivayet edilen "imam hutbe okurken namaz kılmayınız" hadisi ile de istidlal ederler.

Yine Hz. Ömer'in, cuma guslünü terk eden Hz. Osman'ı kınadığı halde kendisine iki rekat namaz kılmasını emrettiğine dair hiçbir naklin yapılmayışı da bu görüşün delilleri arasındadır.

Aynî, bundan sonra bu görüşü destekleyen birkaç rivayeti daha nakl ettikten sonra, Hanefîlerin bu delillerinin geçersiz olacağım söyleyip karşı delilleri ileri sürenlerin görüşlerini nakletmiş ve teker teker onları çürütmüştür. Sözün haddinden fazla uzatılmaması için biz o görüşleri ve cevablarım buraya almayacağız. Merak edenler Aynî'nin, Umdetü'l-Kaari adlı eserine ve oradan naki! yapan bezlü'l-mechüd'a bakabilirler.[246]

Yukarıya Nevevî'den ve Aynî'den yaptığımız nakillerden anlıyoruz ki imam hutbe okurken camiye giren bir kimsenin iki rekat nafile namaz kılması Şafiîlerden müstehab, Hanefîlerde ise, esah olan kavle göre, tahrimen mekruhtur. "Esah olan kavle göre" diyoruz; çünkü Hanefî fukahasından bazıları bu namaz için mutlak manada "mekruh" derlerken, bazıları "haram" bazıları da "birşey kılmaması gerekir” tabirini kullanmışlardır.

Hutbe okunurken namaz kılmak Bedâyi'de hutbenin mahzurlarından sayılmış hutbe dinlemenin vâcib olduğu söylenmiştir.

Serahsî bu anda namaz kılmaya mekruh der. Mekruh mutlak olarak söylendiğinde tahrimen mekruh anlaşılır.

Hutbe okunurken namaza duran bir kimsenin Hanefîlere göre namazı kesip bilâhere kaza etmesi vaciptir. Buna rağmen namaz kesilmeyip

tamamlanırsa, uhdesinden düşer, kazası gerekmez.[247]

230-232. Cuma Günü İnsanların Omuzlarına Basarak İleri Geçmek

1118. ...Ebu'z-Zâhiriyye'den; demiştir ki:

Bir cuma günü Peygamber (s.a.)in sahâbisi Abdullah b. Büsr[248] ile beraberdik. İnsanların omuzlarına basarak (atlayarak) bir adam geldi. Bunu gören Abdullah b. Büsr şunları söyledi:

Cuma günü Resûlullah hutbe okurken adamın biri insanların omuzlarından atlayarak geldi. Bunun üzerine Hz. Peygamber kendisine:

“Otur!... Zira gerçekten (insanlara) eziyet ettin" buyurdu.[249]

Açıklama

Hadis-i Şerifin Ahmed b. Hanbel ve Beyhakî'deki rivayetleri de "otur, eziyet ettin" cümlesi: “Otur, şüphesiz eziyet ettin ve geciktin” şeklinde vârid olmuştur.

Hadisin zahiri insanların omuzlarından atlayarak ilerlemenin caiz olmadığını gösterir. Omuzdan atlamakla iki kişinin arasını yararak geçme veya aralarında oturmanın aynı şey mi, yoksa farklı mı olduğu ihtilaflıdır.

Şevkânî, Nevevî'ye göre ikisinin ayrı ayrı şeyler olduğunu, Muğnî sahibi İbn Kudâme'nin ise, ikisine aynı mâmâyı verdiğini söyler. Irakî, Nevevî'nin sözünü benimsemiştir.

Şevkânî'nin de dediği gibi bu, hadisin zahiri men'in cuma gününe mahsus olduğunu gösterir. Ancak cuma ve bayram günleri kalabalık olduğu için cemaatin omuzu üzerinde atlayarak ilerleme bu günlerde daha çok rastlandığı için galibe nazaran cumanın zikredilmiş olması muhtemeldir. Doğrusu da bu olmalıdır. Çünkü hadisin devamında Efendimiz bu şekilde ilerleyen kimseye "eziyet ettin" buyurmuştur. Bir hareket eziyetse, her zaman eziyettir. Bir namaza mahsus değildir.

Hadis-i şerif hüküm itibariyle camide insanların omuzlan üzerinden atlamanın haram olduğuna delâlet ediyor.

Ebû Hâmid, Şafiî'den yaptığı bir talikte buna haram demiş, kimileri de bu hareketi büyük günahlardan saymıştır. Nevevî, "Muhtar olan, sahih hadislerin delâleti ile haram olduğudur" der, fakat Şafiî mezhebinin meşhur olan görüşüne göre, önde bir açıklık yoksa, mekruhtur. Hanbelîlerin görüşü de Şâfiîlerinkinin aynıdır.

Malikîlere göre, insanların omuzları üzerinden geçmek mutlak olarak haramdır. Önde bir boşluk olmuş, olmamış, imam minbere oturduktan sonra olmuş oturmadan evvel olmuş, hiç fark etmez, hüküm aynıdır. Ancak bir safı doldurmak için bu hareket caizdir.

Hanefilere göre, cuma günü imam hutbeye başlamamışsa başkalarına eziyet etmemek şartıyla öne geçmekte mahzur yoktur.

Tahtavî, Merakı'l-Felâh haşiyesinde', Halebî'den naklen şöyle der:

"Omuza basmaktan nehyedilmesinin, "imkân olduğu takdirde" kaydı ile kayıtlanması gerekir. Ama geride yer olmayıp önde boş yer olduğu halde zarûreten öne geçmek için omuzlardan atlamak caiz olmalıdır."

Hulâsa adındaki kitapta da bu konuda şunlar yer alıyor:

"Cami dolu iken içeriye giren bir kimse eğer omuzların üzerinden geçerken cemaate eziyet edecekse, geçemez ama kimsenin elbisesine veya bedenine basmadan atlayıp imama yaklaşmasında beis yoktur.”

Fakih Ebû Ca'fer de "imam minbere çıkmadan ve kimseye eziyet etmeden tehatti caizdir" der.

Naklettiğimiz bu ibarelerden anlıyoruz ki, Hanefîlere göre insanların omuzlarından atlayarak ilerlemek iki şartla caizdir:

1. Kimseye eziyet etmemek. Çünkü insanlara eziyet etmek haramdır.

2. Cuma günü imamın minbere çıkmamış olması. Zira omuzlar üzerine basıp geçmek bir ameldir. Hatib minbere çıkınca bir amelle meşgul olmak haram veya harama yakın mekruhtur.

Bunlardan dolayı imama yakın olma faziletini elde etmek için bu mahzurlara katlanılarnaz.

İnsanların omuzlarına basmayı men eden başka hadisler de vardır. Bunlardan bir kaçını nakledelim:

Muâz b. Enes Resûlullah'ın şöyle buyurduğunu haber verdi: "Kim Cuma günü insanların omuzlarına basarsa, Cehenneme bir köprü kurmuş demektir". (Tirmizî, İbn Mace).

Erkam b. Erkam el-Mahzûmî'den yapılan bir rivayette Resûlullah şöyle buyurmuştur: "Cuma günü imam minbere çıktıktan sonra insanların

omuzlarına basan ve iki kişinin arasını ayıran kimse Cehennemde barsağını sürüyen gibidir" (Ahmed, Taberânî.)

Enes'ten rivayet edilmiştir, der ki:

"Resûlullah (s.a.) hutbe okurken, Efendimizin yakınına oturuncaya kadar, insanların omuzlarından atlaya atlaya ilerleyen bir adam geldi. Hz. Peygamber namazını bitirince adama:

Ey falan! Bizimle cuma kılmaktan seni men eden şey ne? buyurdu. Adam:

Ya Resulallah! Seni görebileceğim bir yere oturmayı istedim, dedi. Bunun üzerine Efendimiz:

Seni insanların omuzlarına basar ve onlara eziyet ederken gördüm. Kim bir mü si umana eziyet ederse, bana eziyet etmiş olur. Bana eziyet eden de Allah'a eziyet etmiş demektir, buyurdu" (Taberânî).[250]

Bazı Hükümler

Ön saflara geçebilmek için cemaatin üzerinden atlayarak ilerlemek, onlara eziyet etmek caiz değildir.[251]

231-233. İmam Hutbe Okurken Uyuklayan Kimse

1119. ...İbn Ömer (r.anhumâ)'dan; demiştir ki: Resulullah (s.a.) şöyle buyurdu:

"Sizden biri, mescidde iken uyuklarsa yerini değiştirsin, (başka yere gitsin)"[252]

Açıklama

Tirmizî, bu hadis için "hasen-sahih" demiştir. Hadisin Tirmizrdeki rivâyetinde "Biriniz cuma günü uyuklarsa..." denilmektedir. Bu rivayete göre hadisin bab başlığı ile olan irtibatı daha güzel anlaşılıyor.

Tirmizî'deki farklılığı da nazar-ı itibara alarak hadise baktığımız takdirde cuma günü hutbe esnasında uyuklayan bir kimsenin yerini değiştirmesinin meşru olduğunu anlarız. Ancak hutbe esnasında herhangi

bir amelle meşgul olmak -yasak olduğuna göre- uyuklamanın hutbe anına tahsis edil-

meşinin uygun olmaması gerekir. Ebû Davud'un başlık olarak verdiği ibareyi hutbe ile kayıtladığına bakılırsa, onun yer değiştirme kabilindeki hafif hareketlerin lağv sayılmayacağı görüşünde olduğu ortaya çıkar.

Hz. Peygamber'in uyuklayan kimsenin yerini değiştirmesini tavsiye etmesinin sebebi, bu hareketin uykuyu açmaya vesile olmasından dolayıdır. Hadisi şerh edenler arasında Hz. peygamber'in sabah namazına uyanamadı-ğı yerde şeytanlar olduğunu söyleyerek ashaba yer değiştirmelerini emrettiği hâdiseyi hatırlatarak bu mahalde de şeytanın olabileceğini söyleyenler de vardır. Fakat bir yerdeki uyumanın orada şeytan oluşuna bağlanması, her uyuklamanın aynı sebebe bağlanmasını gerektirmez. O bakımdan yer değiştirmenin tavsiye edilmesi, uykuyu açmaya vesile olması sebebine bağlıdır.[253]

232-234. İmam Minberden İndikten Sonra Konuşabilir

1120. ...Enes (r.a.)'den; demiştir ki:

Resûlullah (s.a.) minberden inerken bir adam kendisine ihtiyacını arz edib haceti bitinceye kadar Efendimizin onunla birlikte ayakta durduğunu sonra (öne) geçip namazı kıldırdığını) gördüm.[254]

Ebû Dâvûd dedi ki, hadis Sabit'ten ma'ruf değildir. Bu Cerfr b. Hâzim 'in tek kaldığı rivayetlerdendir.[255]

Açıklama

Hadis-i şerif imamın hutbeyi okuyup bitirdikten sonra namaza durmadan konuşmasının caiz olduğuna delildir. Atâ, Tâvüs, Zührî, Müzeni, Nehâî, Mâlik, Şâfü, tshâk ve Hanefilerden Ebû Yûsuf ve Muhammed'in görüşü bu merkezdedir.

İmam-ı A'zam Ebû Hanife'ye göre imamın namaz bitmeden önce emir bi'1-ma'ruf harici bir şey konuşması mekruhtur. Hanefî mezhebinde fetva buna göredir.

İbnu'l-Arabi'nin şu sözeleri Ebû Hanife'nin görüşünü te'yid ediyor:

"Bana göre esah olan hutbeden sonra konuşmamalıdır. Müslim'in rivayet ettiği şu hadis buna delildir: "Şübhesiz cuma günündeki (efdal) saat, imamın minbere oturduğundan başlar namaz bitinceye kadar devam eder." Bu saatin zikir ve tazarrua tahsis edilmesi gerekir."

Nesâî'nin Selmân'dan rivayet ettiği "Namazı bitinceye kadar konuşmaz" ve Ahmed b. Hanbel'in "İmam cumayı bitirinceye kadar susar, dinler" mâ-nâsındaki hadisleri de namazdan önce konuşmayı caiz görmeyen Ebû Hanife'nin görüşünü takviye etmektedir.

Üzerinde durduğumuz babın hadisindeki konuşma, ihtiyaca binaen olduğu için, yukarıda naklettiğimiz hadislerle babın hadisi arasında bir tezadın olduğu söylenemez.

Ebû Davud'un hadisten sonraya aldığı ta'lik hadisin za'fına işaret ediyor. Tirmizî bu hadis için "hasen-sahih" dedikten sonra şunları ilâve etmiştir:

"Bu hadisi sadece Cerîr, b. Hâzim'in rivayetinden biliyoruz. Muhammed (Buhârî)'den işittim, şöyle dedi: "Cerîr b. Hâzim, bu hadiste vehme düşmüştür. Sahih olan rivayet yine Sabit tarikiyle Enes'den gelen rivayettir: "Namaz için kamet getirildi. Bu anda adamın biri Resûlullah'ın elini tutarak cemaatten bazısını uyku bastırıncaya kadar konuştu." Buhârî, "hadisin aslı işte budur" dedi.

Cerîr b. Hâzim bazan birşey hakkında vehme düşer, ama kendisi cidden doğru kişidir..."[256]

Tirmizî ve Ebû Dâvûd bu taliklerle bu hadiste bahsedilen olayın cuma namazında değil de yatsı namazında vuku bulduğunu işaret etmek istemiş olabilirler. Beyhakî'nin Sabit vasıtasıyla Enes'ten rivayet ettiği "Yatsı namazı için kamet getirildi..." kelimeleri ile başlayan hadis bu ihtimali te'yid etmektedir.[257]

Bazı Hükümler

Hatibin hutbe ile namaz arasında önemli bir ihtiyaca binaen zikir harici şeyler konuşması caizdir. Konu alimler arasında ihtilaflıdır. İhtilâf açıklamada beyân edilmiştir.[258]

233-235. Cumanın Bir Rek'atine Yetişen Kimse

1121. ...Ebû Hureyre (r.a.)den; demiştir ki: Peygamber (s.a.) şöyle buyurdu:

"Namazın bir rekatîne yetişen (o) namaza yetişmiş demektir."[259]

Açıklama

Hadis-i şerif zahiri itibariyle mutlaktır. Yani bütün namazlarla alâkalı olabilir.Cuma namazı da rükû' ve secdesi olan bir namaz olduğuna göre o da aynı hükmün altına girer.

Buradaki namazdan muradın hassaten cuma namazı olması da mümkündür. Dârekutnî[260] ve Beyhakî'nin[261]; Cumadan bir rek'ale yetişen.." diye cuma ile kayıtlı olan rivayetleri, ikinci itibarı takviye etmektedir.

Bir rekâte yetişenin namaza yetişmiş olmasından maksat, cemaatın farzına yetişme, edâ hükmüne yetişme veya vücûbuna yetişme mânâlarından biri de olabilir.

Hadisin zahirine göre cuma namazının bir rek'atine yetişen kimse cumaya yetişmiş sayılır. İkinci rekatin rükûundan sonra yetişebilen ise, namazım öğle namazı olmak üzere dört rek'at olarak tamamlar. Beyhakî'nin İbn Mes'üd ve tbn Ömer'den; Dârekutni'nin de Ebû Hüreyre'den rivayet ettikleri, "Cumadan bir rek'ate yetişen ona bir daha ilâve etsin. Ka'de halinde yetişen ise, dört rekat kılsın" mânâsındaki hadis de açıkça bu görüşe delâlet ediyorlar.

Şafiî, Mâlikî ve Hanbelî mezheplerinin, Hanefilerden Muhammed'in, îshak, Ebû Sevr, Zührî, Evzaî, Sevrî, İbn Mes'ud, İbn Ömer, Enes, Said b. Müseyyeb el-Esved, Alkame, Hasen el-Basrî, Urve b. Zübeyr, Nehaî ve İbnü'l-Münzir'in görüşleri yukarıda beyân edildiği gibidir.

Atâ, Tâvûs» Mücâhid ve MekhÛl'a göre hutbeye yetişememiş olan kimse cumayı kaçırmış sayılır.

Ebû Hanife, Ebû Yûsuf, Hakem ve Hammâd, teşehhüd'e yetişenin cumaya yetişmiş olduğunu söylerler. Bunlar Buhârî ve Müslim'in rivayet ettikleri şu hadise dayanırlar: "Yetiştiğinizi kılınız, yetişemediğinizi kaza ediniz." Bu hadisin son teşehhüdde yetişeni de içine aldığını söylerler.

Çünkü hadis-i şerif kişinin başladığı namazı bitirmesini emretmektedir. Bu görüş Hanefilerde mezhebin görüşüdür.

Namazın tam olarak bir rek'atine yetişemeyen bir kimsenin nasıl niyet edeceği de âlimler arasında ihtilaflıdır.

Hanefîlerin görüşü yukarıda da izah edildiği gibi cumaya niyet eder ve cuma olarak tamamlar.

Şafiî ve Mâlikîlere göre cuma niyetiyle başlar öğle namazı olarak tamamlar.

Hanbelîlere ise namaza zevalden sonra başlar ve öğleye niyet ederse, öğle namazı olarak bitirir. Cumaya niyet etmişse veya zevalden önce başlamışsa bu namaz nafiledir.[262]

234-236. Cuma Namazında Okunacak Sûre

1122. ...Nu'mân b. Beşîr (r.a.)'den rivayet edildiğine göre; “'ResûIullah(s.a.) cuma ve bayramlarda [263] ile ()[264] sürelerini okurdu."

Bazan cuma ve bayram aynı güne rastlar, Efendimiz de yine bu ikisini okurdu.[265]

Açıklama

Hadis-i şerifte görüldüğü üzere Hz. Peygamber Cuma ve bayram namazlarının ilk rek'atinde el-A'lâ ikinci rek'atinde de el-Ğâşiye sûrelerini okurdu. Eğer bayram ve cuma aynı güne tesadüf ederse, yine hem bayram namazında hem de cuma namazında aynı sûreleri okurdu.

Hz. Peygamber'in bu sûreleri seçmesindeki hikmet, bunların ilim, hayır, âhiret halleri va'd ve vaîd gibi konulan ihtiva etmesinden dolayıdır.

Adı geçen namazlarda bu sûrelerin okunması farz veya vâcib değil, mendûbtur. Bundan sonra gelecek rivayetlerden de anlaşılacağı gibi Efendimiz devamlı bu sûreleri okumamıştır. Bunlar sıkça okuduğu sûrelerdendir. Çünkü başka sûreleri okuduğuna dair rivayetler de vardır.[266]

1123. ...Ubeydullah b. Abdillah b. Utbe'nin verdiği habere göre, ed-Dahhâk b. Kays, en-Nu'mân b. Beşîr'e:

Resûlullah (s.a.) cuma günü Cuma sûresinin peşinde ne okurdu? diye sordu. O da:

(sûresini) okurdu, karşılığını verdi.[267]

Açıklama

Hadisin Müslim'deki rivayetinde = el-Dahhâk b. Kays, en-Numan b.Bcşir'e mektub yazdı, ona... soruyordu" denilmektedir. Bu Ebû Davud'un rivayetinin de "kitabet" yolu ile olduğunu gösterir.

Dahhâk b. Kays'ın cuma namazının ilk rekatinde Cuma sûresinin okunduğunu söyleyerek ikinci rekatte ne okunacağını sorması en-Nu'man b.Be-şîr'in de bunu inkâr etmemesi cumanın ilk rekatinde Cuma sûresinin okunduğunun meşhur olduğunu gösterir.

Bu hadisle önceki hadis arasında bir farklılık göze çarpıyor. Aynı farklılık bundan sonraki hadis için de söz konusudur. Çünkü önceki hadiste Hz. Peygamber'in el-A'lâ ve el-Gâşiye sûrelerin, bu hadiste Cuma ve Ğâşiye bundan sonraki hadiste de Cuma ve Münâfikûn surelerini okuduğu bildiriliyor. Nevevî bu farklılık konusunda şöyle diyor:

"Bu/fivâyetlerin her ikisi de sahihtir. Çünkü Hz. Peygamber cuma günü bazan cuma ve Münâfikûn bazan el-A'lâ ve tnsan (Dehr) sûrelerini okurdu. Bazı bayramlarda Kaf ve înşikak bazılarında da A'la ve İnsan (Dehr) ve Hel etake surelerini okurdu."[268]

1124. ...îbn Ebî^Râfi'den; demiştir ki:

Ebû Hüreyre cuma günü bize namaz kıldırıp (ilk rek'atte) Cuma, son rekatte de Münâfikûn sûrelerini okudu. Namazdan ayrılınca Ebû Hüreyre'ye yetişip:

Gerçekten sen (namazda) iki sure okudun, Ali (r.a.) de Kufe'de aynen bu sûreleri okurdu" dedim. Ebû Hüreyre (r.a.):

Çünkü ben, cuma günü Resûlullahı bu sûreleri okurken işittim dedi.[269]

Açıklama

İbn Mâce ve Beyhakî'nin Ubeydullah b. Ebi Râfi'den yaptıkları rivayette, Mervân'ın Ebû Hüreyre'yi Medine'de vekil bırakıp Mekke'ye gittiği ve yukarıda geçen konuşmanın bu vekâlet devresinde cereyan ettiği bildirilmektedir.

İbn Ebî Râfi, Ebû Hüreyre'nin adı geçen sûreleri okuduğunu duyunca Hz. Ali'nin de cuma namazında aynı sûreleri okuduğunu hatırlamış ve durumu Ebû Hüreyre'ye bildirerek, bu kıraatin Resülullah'dan menkûl olup olmadığını anlamak istemiştir. Ebû Hureyre de bu arzuya muvafık olarak Efendimizin aynı sûreleri okuyarak cuma kıldığını söylemiştir.

Hz. Peygamber'in ilk rekâtte Cuma, ikincisinde de Münâfikûn sûrelerini okumasının hikmeti şu olabilir: Cuma sûresinde cuma namazının farz olduğundan, cumanın diğer hükümlerinden bahsedildiği tevekkül ve zikir teşvik edildiği içindir. Münâfikûn sûresinde de Münafıkları tevbe etmediklerinden dolayı tevbih ve onları tevbeye teşvik gibi masalhatlar, âhiret hayatına dair ibret verici safhalar ve beliğ öğütler vardır.[270]

Bazı Hükümler

Cuma namazının ilk rekatinde cuma veya A'lâ, ikinci rekatinde de Gaşıye, veya Munafıkun surelerini okumak efdaldir.[271]

1125. ...Semure b. Cündüb (r.a.)'den rivayet edildiğine göre: Resûlullah(s.a.)cuma namazında el-A'Iâ ve el-Ğâşiye sûrelerim okurdu. [272]

Açıklama

Bu babda geçen hadisler imamın cuma namazının ilk rekatında A'lâ ikincisinde Gâşiye veya birincisinde Cuma ikincisinde Gâşiye ya da birincisinde cuma ikincisinde de Münâfikûn surelerini okumanın sünnet olduğuna delâlet ediyorlar. Ancak bunlardan hangilerinin daha efdal olduğunda ihtilâf edilmiştir.

Şafiî ve Ahmed, ilk rekatte Cuma, ikincisinde Miinafikûn surelerini okumanın efdal olduğunu söylerler, tmam Malik, ilkinde Cuma, ikincisinde

Ğaşiye sûrelerini okumayı tercih etmiştîr.

Hanefîlerde ise imam diğer namazlarda olduğu gibi cuma namazında da istediği sûreyi okuyabilir. Bu rivayetler herhangi bir efdaliyeti gerektirmez, Efendimizin uygulamalarından herhangi biridir.[273]

235-237. Bir Kimse Aralarında Duvar Olduğu Halde İmama Uyabilir

1126. ...Âişe (r.anhâ)'dan; demiştir ki:

Resûlullah (s.a.) odasında namaz kılar, insanlar da odanın arkasından ona uyarlardı.[274]

Açıklama

Hadiste adı geçen "oda (hücre)"den maksadın ne olduğun-da farklı görüşler ortaya atılmıştır.

Hafız tbn Hacer bu "hücremden maksadın kendi evinin odası olduğunu söyledikten sonra, görüşünü şu sözleriyle delillendirir:

"Hadisin Buhârî'deki rivayetinde "odanın duvarı" denilmesi buna delildir.Hammâd b. Zeyd'in Yahya'dan yaptığı; "hanımlarının birinin odasında namaz kılardı" şeklindeki rivayet daha açıktır. Bu hücreden maksadın Hz. Peygamber'in mescid içinde etrafını hasırla çevirerek meydana getirdiği küçük oda olması da mümkündür. Nitekim bundan sonra (Buhârî'de) gelecek olan rivayet bu ihtimale kuvvet kazandırmaktadır. Daha sonraki Zeyd

b. Sâbİt'in rivayeti, Ebû Dâvûd ile Muhammed b. Nasr'ın diğer iki vecihden Ebû Seleme kanalıyla Âişe'den yaptıkları ve onun odasının kapısına bir hasır diktiğini bildiren rivayetleri de buna delildir."

Buhârî'nin bu konuyu "imamla cemaat arasında bir duvar veya sütre olması" ismi altında ortaya koyusu da, bu hücrenin mescid içerisinde hasırlardan yapılan bir oda olması görüşünü takviye eder. Ayrıca Resulullah'm hanımlarının odalarının duvarı içeride Resulullah görünecek kadar engin olamaz. Halbuki Buhârî'nin Hz. Aişe'den yaptığı bir rivayette

"Odasında gece namazı kılardı ve odanın duvarı engindi" denilmektedir. Görüldüğü gibi iki görüş de delile dayanmaktadır.[275]

Muktedi İle İmam Arasında Engel Bulunması:

Hadis-i şerif muktedi ile imam arasında duvar, örtü gibi bir mâni bulunduğu halde iktidanın caiz olduğuna delildir. Ancak konu mezhepler arasında ihtilaflıdır:

Süflilere göre: İmam ve cemaat mescidin içinde olur ve cemaat imamın intikallerini bilirse aralarında duvar da olsa iktida caizdir. Mescid haricinde oldukları takdirde cemaatle imamın arası üç yüz ziradan daha uzak olmamalıdır. Aynı şekilde saflar arasındaki mesafe de bundan fazla olamaz. Bu durumda imamla cemaat arasında bir mâni olmamalıdır.

Hanbelilere göre: İmam ve cemaat mescidde iseler, cemaat imamın intikallerini görerek veya duyarak farkedebilirse iktidâ sahih, aksi halde sahih değildir.

Cami dışında iseler veya imam İçerde muktedi dışarıda ise, muktedi imamı veya arkasındakileri görebilirse, imama uyması sahihtir. Aralarındaki mesafenin miktarı önemli değildir.

Ha neftlere göre: İmama uymaya mâni iki hal vardır, bunlar imamla cemaatin ayrı ayrı yerlerde olması ve imamın hareketlerinin cemaat tarafından fark edilememesidir.

Bedâyi'de beyân edildiğine göre, cami içinde oldukları takdirde imamla muktedînin arasındaki mesafe ne kadar uzak olursa olsun, iktida caizdir. Çünkü cami ne kadar büyük olursa olsun, tek mekândır. Hatta imam caminin içinde olsa, birisi de caminin damına çıkıp içerdeki imama uysa, ondan Öne geçmemesi şartıyla namazı sahihtir.

İmamla cemaat arasında duvar olursa Mebsût'taki ifâdeye göre, iktidâ caizdir. Ancak Hasan İmam-ı A'zam'dan bunun caiz olmadığını nakl eder. Bu ihtilâf duvarın yüksekliğindeki farklılığa hamledilir. Buna göre duvar en-ginse iktida caiz olur, yüksekse caiz olmaz.

Üzerinde durduğumuz hadiste bahsedilen odanın duvarlarının alçak olduğunu bildiren rivayet gözönüne alınınca, Hanefîlerin görüşünün hadise aykırı olmadığı ortaya çıkar.[276]

236-238. Cumadan Sonra Kılınan Namaz

1127. ...Nâfi'den rivayet edildiğine göre:

İbn Ömer (r.a.) cuma günü (namazdan sonra, cumayı kıldığı) yerinde iki rekat namaz kılan bir adam görüp ona mani oldu ve:

Cumayı dört rekât mı kılıyorsun? dedi. (Nâfi şöyle der):

Abdullah (b. Ömer) cuma günü evinde iki rekat namaz kılar ve "Resûlullah (s.a.) böyle yaptı" derdi.[277]

1128. ...Nâfi'den; demiştir ki:

İbn Ömer (r.anhümâ) cumadan önce namazı uzatır, cumadan sonra ise, evinde iki rekat kılar ve Resûlullah (s.a.)'in de böyle yaptığını söylerdi.[278]

Açıklama

Yukarıdaki iki rivayet de îbn Ömer'den Nâfi vasıtasıyla nakledilmiştir. Müellif, birincisini Muhammed b. Ubeyd ve Süleyman b. Dâvud'dan almış, onlar da, Hammâd b. Zeyd aracılığı ile Eyyûb'dan; Eyyûb ise Nâfi'den rivayet etmiştir. İkincisi ise, müellife Müsed-ded, İsmail, Eyyûb ve Nâfi senediyle intikal etmiştir.

Birinci rivayette görüldüğü gibi İbn Ömer cuma namazı kılındıktan sonra aynı yerinde namaz kılan birini görüp yaptığının doğru olmadığını hatırlatmış ve adamı olduğu yerden uzaklaştırmıştır. îbn Ömer'in bu hareketi farz kılınan yerde nafile kılmanın mekruh olduğunu bildiren hadislere istinaden olmuştur. Maksadı adamın namaz kılmasına mani olmak değildir. Çünkü Nâfi'nin her iki rivayette de haber verdiği gibi, kendisi de cuma namazından sonra, fakat evinde iki rekat namaz kılar ve fahr-i kâinat'ın öyle yaptığını haber verirdi.

İkinci rivayette birincisinden farklı olarak İbn Ömer'in cumadan evvel uzunca namaz kıldığı bildirilmiş ve Hz. Peygamber'in âdetinin de bu olduğu vurgulanmıştır. İbnu'l-Münzir, İbn Ömer'in cumadan evvel on iki rekat namaz kıldığını rivayet etmiştir. Bu sahabeyi celîlin cumadan evvel namaz kılması, cumanın farzından önce sünnetinin de olduğunu söyleyenlerin delilleri arasında sayılmaktadır.

îslâm âlimleri cuma namazından önce sünnet olup olmadığı konusunda ihtilâf etmişlerdir.

Bazı âlimler cumanın farzından önce cumaya ait bir sünnetin olmadığını söylemişler.İbnu'l-Kayyım'm bildirdiğine göre, meşhur görüşünde Ahmed b. Hanbel ve bazı Şâfiilerin mezhebi bu yöndedir.

İbnu'l-Kayyım Zadü'l-Meâd'de şöyle der:

"Bilal ezanı bitirince, Hz. Peygamber derhal hutbeye başlardı. Hiç kimse kesinlikle iki rekat namaz kılmazdı. Ezan da tekti. Bu gösteriyor ki, cuma da bayram gibidir. Onun sünneti yoktur. Ulemânın esah olan görüşü budur. Sünnet de buna delildir. Çünkü Efendimiz evinden çıkar çıkmaz doğru minbere gider, oraya çıkınca da Bilâl ezana başlardı. Ezam bitirince ResÛlullah hiç ara vermeden hutbeye başlardı. Gözün gördüğü bu. Peki ashab sünneti ne zaman kılıyorlardı? Cumadan önce sünnet olmadığına dair söylediğimiz, aynı zamanda Mâlik'in, meşhur rivayette Ahmed b. Hanbel'in ve Şafiîlerin bir kısmının görüşüdür."

Şevkânî ise, İbn Ömer hadisinin cuma namazından evvel namaz kılmanın meşru olduğuna delil olduğunu söylemiş, namazı meşru saymamak için bir nehyin bulunması gerektiğini, zeval vakti ile ilgili nehyin dışında da bir nehyin vârid olmadığını hatırlatmıştır. Netice olarak, cumadan önce namaz kılmanın rağbet edilecek bir davranış olacağına dikkati çekmiştir.

Nevevî'nin üstadı Ebû Şâme de "el-Bâis alâ inkâri'l-bid'a ve'1-havâdis" adındaki kitabında cuma günü iki ezan arasında iki veya dört rekat namaz kılmanın caiz, mubah olduğunu,namaz olması yönünden kınanamayacağını ama bunu sünnet telakki etmenin ayıplanacağını söyleyerek "Cuma müstakil bir namazdır, ondan evvel sünnet yoktur" demiştir.

Bu görüşte olanlar, İbn Ömer'den gelen rivayet için "O camiye erken gelir, içeride boş oturmamak için nafile namaz kılarak vaktini değerlendirirdi" derler. Cumadan evvel sünnet bulunduğuna daha açık ifâdelerle işaret eden hadisleri ise, değişik yönlerden tenkide tabi tutarlar.

Hanefî ve ŞâfiHere göre, cumadan evvel dört rekat sünnet kılınır. Bunlar, üzerinde durduğumuz İbn Ömer hadisine ilâveten şu aşağıdaki rivayetleri de kendilerine delil alırlar:

Abdullah b. Muğaffel'den merfu olarak rivayet edilmiştir: "Her iki ezan arasında namaz vardır"[279] İbn Abbâs (r.anhumâ) haber verdi ki:

"Resûlullah (s.a.) cumadan önce dört rekat namaz kılar, onların arasını bir şeyle (selâmla) ayırmazdı"[280]

"Abdullah b. Mes'ud cumadan evvel dört, sonra da dört rekat namaz kılardı"[281]

Ubeyde'den rivayet edildi: "Resûlullah (s.a.) cumadan önce dört ve cumadan sonra yine dört rekat namaz kılardı" (Taberânî).

Bu görüş sahibleri, cumayı öğle namazına kıyas ederek cumadan önce dört rekat sünnet olacağını isbat cihetine giderler.

İmam Buharı, cuma namazından sonra kılman namazları topladığı başlığa " = Cumadan Önce ve sonra kılınan namaz" adını vermiştir. Sarih Aynî, hadisler içerisinde cumadan önceki namaza delâlet eden hiç bir hadis olmadığı halde Buhârî'nin bu şekilde başlık atmasının sebebini özet olarak şu şekilde izah eder:

1. Sanki Buhârî bu isimle hadisin Ebü Dâvûd ve İbn Hibbân'daki farklı rivayetlerine işaret etmek istemiştir. (Bu rivayet, üzerinde durduğumuz hadistir).

2. Müellif bununla öğle ile cuma arasındaki eşitliğe işaret etmek istemiş olabilir.

3. Cumadan sonra kılınan namaz hakkında vârid olan haberler açıktır. Bu başlıkta önceki kılman namaza dikkat çekmek istemiştir.

Cumanın farzından sonra kılınacak namazın rek'at adedi bakımından birbirinden farklı rivayetler vârid olmuştur. Bu rivayetleri farklılığı aynı zamanda değişik görüşlerin çıkmasına sebeb olmuştur.

Aynî bu ihtilâfları şöyle özetler:

Üzerinde durduğumuz İbn Ömer hadisi, Buhârî'nin Mâlik ve Nâfi kanalıyla İbn Ömer'den yaptığı nakil, Ebû Dâvûd ve Müslim'in aynı babta yine İbn Ömer'den yaptıkları rivayetler, cuma namazından sonra kılınan namazın iki rekat olduğunu bildirmektedir. Bu iki rekatin camide değil de evde kılınması gerekir. Hz. Ömer İmrân b. Husaynj Nehaî ve Mâlik'in görüşleri bu merkezdedir.

Ali, İbn Ömer[282], Ebû Mûsâ, Atâ, Sevrî ve Ebû Yûsuf'a göre cumadan sonra altı rekat sünnet kılınır. Ancak bu zevattan Ebû Yûsuf bu altı rekatin önce dört, sonra iki sırasıyle kılınacağı görüşündedir. Hz. Ömer'den rivayet edilen "Bir namazdan sonra aynısı yoktur" tarzındaki habere dayanır. Diğerlerine göre ise, Önce iki, sonra dört rekat kılınarak altıya tamamlanır. Bunların delili Ebû İshâk'ın Atâ'dan rivayet ettiği şu

haberdir: "îbn Ömer'le birlikte cuma namazı kıldım, selâmı verince kalkıp iki rekat nafile kıldı. Sonra kalkıp dört rekat daha kıldı ve ayrıldı."

İmam Şafiî "Cumadan sonra ne kadar çok nafile kılınırsa bence o kadar iyidir" demiştir. Fakat Şafiî mezhebinde cumanın son sünneti dört rekattır.

İbn Mes'ud, Alkame, Nehaî, İshâk ve Ebû Hanife'ye göre de cumanın son sünneti dört rekattir. Bunların delili Ebû Hüreyre'den rivayet edilen şu hadis olmuştur: "Si/den cumadan sonra namaz kılan dört rekat kılsın."[283]

Görüldüğü gibi bütün haberler cumadan sonra namaz kılmanın meşru ve mesnûn oluşunda müttefiktir. Ancak kılınacak namazın rekat âdedinde ihtilâf edilmiştir. Bu ihtilâflar, iki, dört ve-alti olmak üzere üç rakam ve görüş etrafında toplanmaktadır.[284]

Zuhr-ı Âhir'in Hükmü

O halde bugün bizim kıldığımız ve "Zuhr-ı âhır" dediğimiz namazın kaynağı ve mesnedi nedir? Çünkü görüldüğü gibi bu namazın sünnette delili yoktur. Hatta çok eski kaynaklarımızda bu namazın adına bile rastlanmamaktadır.

Hayreddin Karaman, Diyanet Dergisindeki bir makalesinde bu konuyu ele almış, kılınması taraftan olanlarla karşı görüş sahiblerini ve her iki görüşün delillerini ortaya koymuştur.[285] Şimdi biz önce bu makaleden özetle her iki görüşün taraftar ve delillerini verecek sonra da İbn Âbidin'in aynı konudaki yazdıklarım aktaracağız.

Zuhr-ı âhir bilindiği gibi cumanın son sünneti dediğimiz dört rekat sünnetten sonra kılınan dört rekatlık bir namazdır. Kılınmasına taraftar olanlara göre, bunun kendisine has özel bir niyeti vardır. Şu şekilde niyet edilir: "Vaktine yetişip henüz edâ edemediğim - ya da henüz üzerimden düşmeyen-son farzı kılmaya niyet ettim."

Bu namazın kılınmasına sebeb, cumanın sıhhati için şart koşulan esasların tahakkuk etmemesi korkusudur. Zira bu durumda kılman cuma sahih olmayacağı için mükellef, borçlu kalacaktır. Bu borçtan kurtulabilmek için şayet cuma sahih değilse, o günün öğle namazı yerine kâim olmak üzere bir namaz kılınmaya başlanmıştır. Zuhr-ı Âhir kılmanın caiz olup olmadığı âlimler arasında ihtilaflıdır.

îbn Nüceym, Alâeddin el-Haskefî ve Cemaleddin el-Kasımî gibi âlimler, şüphenin ibâdeti ifsad edeceği görüşünden hareket ederek zühr-i âhir kılmanın mekruh olduğunu söylemişlerdir. Bunlara göre cuma gibi mübarek bir namazı edâ edenlerin "bu namaz belki şöyle bir ihtilâfdan dolayı sahih olmamıştır" şüphesiyle zühr-ı âhir kılmaları cumayı ifsâd eder. Ayrıca bu, câhil halkın cuma farz değil, öğlen farzdır gibi bir yanlış anlayışa kapılmasına sebep olabilir.

Şevkânî, Avnü'l-Ma'bûd sahibi Azimâbâdî, yukarıda adım zikrettiğimiz Cemaleddin Kâsımî gibi bazı âlimler de bid'at olma noktasından hareket ederek Zühr-ı âhir kılmayı men'etmişler ve caiz görmemişlerdir. Bunların delillerinin özeti şudur: "Bâtıl olduğunu bile bile cuma namazı kılmak haramdır. Cumanın sahih olduğuna marnlıyorsa, öğle namazını kılmaya ihtiyaç yoktur. Böyle bir namaz sahabe, tâbiûn ve müctehid imamlar devrinde kılınmamıştır. Dinde olmayan bir ibâdeti adet haline getirip dine sokmak bid'attir, günahtır. Bunu yapan da günahkâr olur."

Kılınması Taraftarı Olanlar: Bu görüşte olanların hareket noktası hemen hemen aynıdır. Bu bir şehir veya kasabada birden fazla camide kılınan cuma namazının sahih olup olmaması ihtimalidir.

İmam Şafiî'ye göre iki veya daha fazla yerde kılınan cuma namazlarından sadece İlk defa kılanların cuması sahihtir. Sonra kılanlarınki olmamıştır. Dolayısıyla sonra kılanların öğleyi yeniden kılmaları farzdır. Cumayı hangisinin önce kıldığı belli değilse, hepsinin öğleyi tekrar kılmaları gerekir.

Daha sonra gelen Şafiî fakihleri, imam Şafiî'den nakledilen bu hükmün, ihtiyaç olmadığı halde birden fazla camide cuma kılmakla ilgili olduğunu söylemişler, şehir veya kasaba halkını caminin almaması halinde birden fazla camide cuma kılmanın sahih olacağı kanaatine varmışlardır. Buna göre cumadan sonra öğle kılmanın farziyeti düşmüş olur. Ancak bu alimlere göre öğle kılmak müstehabtır.

Hanbelî mezhebinin bu konudaki görüşü de Şâfiîlerden farklı değildir.

Hanefîlerden, Zuhr-ı âhiri caiz görenleri İbn Âbidin, el-Makdisî'nin "Nûru'ş-Şem'a fî zuhr-i'I-cum'a" adındaki risalesine dayanarak nakletmiştir.

İbn Âbidin önce bir şehirde birden fazla camide cumanın kılınmasının caiz olduğu görüşünün râcih olduğunu, dolayısıyla zuhr-ı âhir kılmanın uygun olmayacağını söyleyen Bahr'm ibaresini nakletmiş, daha sonra buna karşı çıkarak "aksine zuhr-ı âhiri kılmak sorumluluktan kurtulma yönünden

ihtiyattır. Çünkü her ne kadar birden fazla camide cumanın sahih olduğu râcîh ve delil yönünden daha kuvvetli ise de, kuvvetli bir şüpheyi içine almaktadır. Zira Ebû Hanife'den bunun hilafı (bir şehirde birden fazla camide cumanın sahih olmadığı görüşü) rivayet edilmiş, Tahâvî, Timürtâşî, Sahibü'l-Muhtar da bunu tercih etmiştir.Hattâbî buna daha zahir der,Şafi-î'nin mezhebi, Mâlik'in meşhur, Ahmed b. Hanbel'in iki kavlinden biri de budur. Makdisî, "Nuruş-Şem'a fi Zuhri'I-Cum'a" adındaki risalesinde böylece naklettikten sonra Şâfiîlerden Sübkî'nin, "bu ulemânın çoğunluğunun görüşüdür. Hiçbir sahâbi ve tabiinden cumanın teaddüdünün caiz olduğu mahfuz değildir" dediğini nakleder. İbn Âbidin sözünün devamında Bedâ-yi'de birden fazla camide namazın sahih olmayışı görüşünün Zahirü'rrivâye olarak takdim edildiğini, şerhü'l-Münyede'de Cevamiü'l-Fikh'dan naklen bunun imamdan nakledilen rivayetlerin esahhı olduğunun belirtildiğini söyler. İbn âbidin, fetvanın bu vecihle olduğuna işaret edildiğini Râzi'nin tekmile-si'nde de biz "bunu alırız" denildiğini söyler.

Bunları zikrettikten sonra İbn âbidin şöyle devam eder:

"O halde mezhepte mutemed olan görüş, birkaç camide kılman namazın sahih olmayışıdır. Bunun için Münye şerhinde "evlâ olan ihtiyat tarafıdır. Çünkü teaddüdün caiz olup olmayışmdaki ihtilâf kuvvetlidir. Zaruretten dolayı zuhr-ı âhirin caiz oluşuna fetva vermek, takvada ihtiyatın meşru oluşuna manî değildir" denilmektedir.

Ben derim ki, eğer birden fazla camide cumanın caiz olmadığı görüşü zayıf bile olsa, ihtilâftan korunmak daha evlâdır. Bu kadar imamın ihtilâfı halinde durumun nasıl olacağını sen düşün. Müttefekün aleyh olan bir hadiste şüphelerden korunmanın dinini ve ırzını temizlediği bildirilmektedir. Bunun için bazı âlimler ömründe hiç namaz geçirmeyen bir kimsenin ihtiyaten tüm namazlarını kaza etmesinin mekruh olmadığını söylemişlerdir. Çünkü bu ihtiyata sarılmaktan ibarettir.

Kmye'de eğer namazında müctehidlerin ihtilâfı varsa kaza daha güzeldir deniliyor. Yukarda geçen ihtilâflar bizim için yeterlidir.

Makdisi Muhît'ten naklen "Şehir olup olmadığında şüphe edilen yerde oturanların, cumadan sonra ihtiyaten öğle niyetiyle dört rekat namaz kılmaları gerekir. Şayet cuma sahih olmamışsa bu namaz onun yerine geçer. Böylece mükellefler farz borcundan kurtulmuş olurlar. Bu ibarenin bir benzeri Kfifi'de de mevcuttur. Kmye'de de bildirildiğine göre Merv ahalisi

iki camide cuma kılmak mecburiyetinde kalınca imamları onlara cumadan sonra ihtiyaten dört rekat kılmalarını vacib olmak üzere emretmişlerdir" der.

Hidâye sarihlerinin çoğu da aynı şeyi nakletmişlerdir. Zâhiriyye de Buhara ulemâsının da bu görüşte olduğu ifâde edilmiştir.

Makdisî Feth'den naklen şöyle demektedir: "Bulunduğu yerin şehir olup olmadığında tereddüt ederse veya birden fazla yerde cuma kılmmışsa, kişinin vaktine ulaşıp da henüz edâ edemediğim son öğleyi kılmaya niyet ettim, şeklinde de bir niyetle dört rekat namaz kılması gerekir."

îbn Âbidin başka bazı nakilleri de yaptıktan sonra kendi görüşünün de ifadesi olarak sonucu şu sözleri ile toplar:

"Bilcümle cumadan sonra bu dört rekatin kılınması gerekir."

Zuhr-ı âhirin cevazı kabul edildiği takdirde hükmünün ne olduğunda da ihtilâf edilmiştir.

İbnü'ş-Şıhne dedesinden naklen mücerred vehm halinde onun mendub, cumanın sıhhati konusunda şüphe olduğu takdirde ise vacib olduğunu söyler. Bu görüş İbnu'I-Hümâm'dan da nakledilmiştir.[286]

Bazı Hükümler

Cuma günü cuma namazından önce ve sonra sünnet kılmak meşrudur. Bu sünnetlerin kaç rekat olduğu ve nerede kılınmasının efdal olduğu konulan ihtilaflıdır. Bu ihtilâflara metin içerisinde temas edilmiştir.[287]

1129. ...Amr b. Atâ b. Ebi'l-Huvâr'dan rivayet edildiğine göre; Nâfi b. Cubeyr kendisini es-Sâib b. Yezid b. Uht-i Nemir'e gönderip Muâviye'nin namaz konusunda onda gördüğü birşeyi sordurmuş, es-Sâib de şu cevabı vermiştir:

Muaviye ile birlikte imam odasında cuma namazı kıldım. Selâm verince olduğum yerde kalkıp (nafile) namaz kıldım. Muaviye (evine) girince bana haber gönderdi ve şöyle dedi:

Bu yaptığını bir daha tekrarlama. Cumayı kıldığın zaman konuşmadıkça veya (camiden) çıkmadıkça ona bir namaz ulama. Çünkü Resûlullah (a.s.) böyle yani konuşmadıkça ya da (mescidden) çıkmadıkça bir namaza başka bir namazın eklenmemesini emretti.[288]

Açıklama

Hadis-i şerifin Müslim'deki rivayetinde: “ - selâm verince” cümleciğinin yerinde " = imam selam verince" cümleciği yer almıştır.Ayrıca Ebû Dâvûd'daki " = ResûluHah böyle emretti" cümlesi de Müslim'de “ResûluHah bize böyle emretti" şeklindedir.

“Maksure", caminin içerisinde sultanların namaz kılması için yapılan küçük odacıklardır. Bugün o odacıklar daha çok "imam odası" adiyle imamların sünnet kılmaları veya soyunup giyinmeleri için kullanılmaktadır. Bu odacığı ilk defa Haricîlerin suikast teşebbüsleri üzerine Hz. Muâviye ihdas etmiştir.

Kadı İyâz, bu odalara müteahhirûndan bazılarının cevaz verdiğini kaydederek bunun safların arasını ayırmaya ve imamın, arkasındaki cemaat tarafından görülmesine mani olduğu için hata olduğunu söyler.

Bu odalarda kılınan namazın hükmü ulemâ arasında ihtilaflıdır.

Hasen, Kasım, Salim ve diğer bazı âlimler buralardaki namazın kerâhetsiz caiz olduğunu söylerler.

İbn Ömer, Şa'bî, Şafiî, Ahmed b. Hanbel ve İshâk'a göre ise, buralarda namaz kılmak mekruhtur. Hatta İbn Ömer, namaza ikâmet edildiğinde maksurede olursa dışarıya çıkarmış.

Kadı İyaz "Bu odacıklara girmek için herkese izin verilmişse oralarda cuma namazı kıhnabilir, aksi halde kılınamaz. Çünkü cami hükmünden çıkmış olur" demiştir.

Hadis-i şerif, farz namazdan sonra aynı yerde ve hiç konuşmadan nafile kılmamın uygun olmadığını bildirmektedir. Çünkü bu hareket camiye sonradan gelenlere farzın kılınmakta olduğu intibaını verebilir.

İmam Nevevî bu konu ile ilgili olarak şöyle der:

"Bu hadis revâtib sünnetlerin veya başkalarının farz kılınan yerden başka yerde kılınmasının müstehab olduğunu söyleyen âlimlerimize delildir. En iyisi nafile için mescidden çıkıp eve gitmektir. Bu mümkün olmazsa, secde yerlerini artırmak ve farzı nafilelerden ayırmak için cami içerisinde yer değiştirmek gerekir. Hadisteki "konuşmadıkça" ifâdesi farz ile nafilenin arasının konuşmakla ayrılabileceğine delildir. Ancak, yer değiştirmek daha efdaldir."

Nevevî'nin söyledikleri, aynı zamanda Şâfiîlerin görüşüne ışık tutmaktadır. Hanefîlerin mezhebi de bundan pek farklı değildir. Bu mezhebin önde gelen fıkıh kitablarından Bedaiü's-sanâî'de şöyle deniliyor:

"Muhammed'den şöyle dediği rivayet edildi: Cemaatin safları bozmaları ve dağılmaları müstehabtır."

Ebû Hüreyre'den merfuan rivayet edilen "Biriniz namazı bitirince öne veya geriye gitmekten aciz mi?"[289] hadisi de farzdan ayrılınca yer değiştirmenin müstehab oluşunun delillerindendir.[290]

Bazı Hükümler

1. Cuma namazından sonra nafile kılmak sünnettir.Bu konu bir önceki hadisin açıklamasında etraflıca izah edilmiştir.

2. Ulü'l-Emrin gerekli gördüğü hallerde, cami içinde küçük odacıklar yaptırması caizdir.

3. Nafile namazlarının farz kılınan yerlerde kılınması doğru değildir. Yer değiştirmek müstelıabtır.

4. Farz namaz ile nafilelerin arası konuşmakla da ayrılabilir.[291]

1130. ...Atâ'dan rivayet edildiğine göre; İbn Ömer Mekke'de olduğu zaman, cumayı kılınca biraz ilerleyip iki rekat, sonra yine ilerleyip dört rekat daha kılardı. Medine'de olduğunda ise, cumayı kılar sonra evine döner ve (evinde) iki rekat namaz kılardı. Mescitte (birşey) kılmazdı.Kendisine (bu farklılığın sebebi) soruldu; "Resûlullah (s.a.) böyle yapardı" cevabım verdi.[292]

Açıklama

İbn Ömer, hem Mekke, hem de Medine'deki hareketine mesned olarak Resûlullah'ın tatbikatını göstermiştir. Peygamber'in Mekke'de cuma kılması Mekke Fethi esnasında olmuştur. Çünkü Hicretten önce henüz cuma farz değildi. Efendimizin Mekke'de evi olmadığı için cumadan sonraki sünnetleri mescidde kılmıştır. Bu, aynı zamanda mescidde nafile kılmanın caiz olduğuna da delildir.

Hz. Peygamber'in Medine'de iki rekat kılmasının da bunun caiz olduğunu göstermek hikmetine mebni olması mümkündür.

Bu rivayet cumadan sonra kılınan sünnet namazın altı rekat olduğunu söyleyenlere delildir. İki hadis önce açıklandığı üzere, bu Hanefîlerden Ebû Yûsuf'un görüşüdür. Ancak cumadan sonraki dört rekatın sünnet oluşu mezhep içerisinde ihtilafsız olduğu için önce dört rekat kılınır.[293]

1131. ...Ebû Hureyre (r.a.)'den; demiştir ki: Resûlullah (s.a.) şöyle buyurdu:

İbnü's-Sabbâh'ın rivayetine göre, "Cumadan sonra namaz kılacak olan kimse dört rekat kılsın."

îbn Yûnus'un rivâyetihe göre ise Efendimizin beyânı şu şekildedir: "-Cumayı kıldığınızda arkasından dört rekat de (nafile) kılınız." Süheyl şöyle dedi: Babam bana; "yavrum, eğer camide iki rekat kılar sonra da eve gidersen, iki rekat (de orada) kıl" dedi.[294]

Açıklama

Müellif bu hadisi iki ayrı hocasından duymuştur.Bunlar İbnu’s Sabbâh ve İbn Yûnus'dur. Bu zatların rivayetleri biri birlerinden farklı olduğu için Ebû Dâvûd her iki rivayeti râvilerine de işaret ederek, ayrı ayrı nakletmiş, fakat bunu tek hadisin içerisinde birleştirmiştir. Müslim bu rivayetleri ayrı ayrı iki hadis halinde zikretmiştir. Tirmizî'-nin rivayeti İbnü's-Sabbah'ın ifâdelerine; İbn Mâce, Nesâî ve Beyhakî'nin rivayetleri de İbn Yûnus'unkine uygun olarak sevk edilmiştir.

Bu hadis-i şerif cumanın son sünnetinin dört rekât olduğunu söyleyenlerin delilidir. Ebû Hanife, Muhammed ve bir kavlinde Şafiî'nin görüşü budur.

Nevevî, hadisin Müslim'deki rivâyetindeki; " = sizden kim namaz kılacaksa..." tarzındaki ifâdenin bu namazın vâcib değil, sünnet olduğuna delâlet ettiğini söyler. Nevevî hadis-i şerifte "dört rekat" denmesi onun faziletine işaret ettiğini; Resûlullah'ın bazı zamanlarda iki rekat kılmasını da bunun cevazına işaret kabul eder. İmam Ahmed'e göre de bu namazın en azı iki, en fazlası altı rekattır.

Süheyl'in, rivayetin sonuna eklediği ta'lîk, cumadan sonraki dört rekatı ihmal etmemeyi teşvik mahiyetindedir. Babası Süheyl'e, sanki, "şayet acele bir işinden dolayı camide dört rekat kılamazsan, iki rekat kıl, iki rekat de eve varınca kılarsın'* demiş olmaktadır.

Müslim'in rivâyetindeki şu ifadeler bunu gösterir:

Süheyl şunları söyledi: "Eğer sen bir şey dolayısıyla acele edersen mescidde iki rekat (eve) döndüğünde de iki rekat kıl."[295]

Bazı Hükümler

1. Cuma namazından sonra dört rekat namaz kılmak meşrudur.

2. Bu namaz farz veya vâcib değil, sünnettir.

3. Bu dört rekatı camide kılamayan kimse evinde ikmal etmelidir.[296]

1132. ...İbnÖmer(r.a.)'den; demiştir ki: Resûlullah (s.a.) cumadan sonra evinde iki rekat namaz kılardı.[297]

Ebû Dâvûd dedi ki: Abdullah b. Dinar tbn Ömer'den aynen bunun gibi rivayet etti.[298]

Açıklama

Tirmizî bu hadis için hasen-sahih demiştir.Hadisin Müslim ve Tirmizî'deki rivayetlerinde “ = Evinde" kaydı mevcut değildir.

İbn Ömer'in bu rivayetinden Hz. Peygamberin cumadan sonra sadece iki rekat namaz kıldığı ve bunu da evine tahsis ettiği anlaşılıyor. Nevevî bu konuda şunları söylüyor:

"Resül-i Ekrem (s.a.) namazın en az iki rekat olduğunu bildirmek için bazı vakitlerde böyle kılmıştır. Hz. Peygamber'in çokça dört rekat kıldığı besbelli bir şeydir.Çünkü bize dört rekat emretmiş ve bunu teşvik etmiştir."

Irakî ise, Nevevî'nin bu mütalaasına karşı çıkmış, Hz. Peygamber'in çokça dört rekat kıldığının, belli olması bir yana büyük ihtimalle bile sabit olmadığını söylemiş ve İbn Ömer'in Mekke'de camide altı, Medine'de de evinde iki rekât kılıp "Resûlullah böyle yapardı" demesini şahit tutmuştur.

Netice olarak diyebiliriz ki, Ümmetine dört rekat kılmasını emretmiş ve bunun evde olmasını şart koşmamıştır. Kendisi ise, bazı hallerde evinde iki

rekat kılmıştır. Efendimizin bu hareketi, ümmete dört rekat kılmalarını emretmesine manî değildir.

Zürkânî, Hz. Peygamber'in evinde iki rekat kılmasının hikmeti olarak fbn Battâl'ın şöyle dediğini nakletmiştir:

"Cuma, öğleden bedel olup iki rekat kılınınca Efendimiz bu nafilenin öğlenin kısaltılmış olduğunun zannedilmesi korkusu ile evinde kılmıştır." [299]

1133. ...Atâ'dan rivayet edildiğine göre:

İbn Ömer'i cumadan sonra namaz kılarken görmüş. İbn Ömer, cumayı kıldığı yerden birazcık ayrılır iki rekat namaz kılar, sonra bundan biraz fazla yürür ve dört rekat daha kılarmış.

(İbn Cüreyc dedi ki:) Atâ'ya;

İbn Ömer böyle yaparken kaç defa gördün? diye sordum. "Defalarca" karşılığını verdi.[300]

Ebû Dâvûd şöyle der: Bu hadisi Abdulmelik b. Ebî Süleyman da rivayet etmiş, fakat tamamlamamıştır.[301]

Açıklama

İbn Ömer'den hikâye üslubuyla terceme ettiğimiz eserin bir bölümü Medine'de haddi zatında İbn Ömer'in sözleri olarak vârid olmuştur. Fakat Türkçe ifâdeye uygun oîması için terceme hikâye üslubuyla yapılmıştır.

Bu haber, İbn Ömer'in cumadan sonra önce iki, sonra dört rekat namaz kıldığını göstermektedir. Bu, cumadan sonraki sünnetin en azı iki, en çoğu dört rekat diyen Hanbelîlerin mezhebine esas olmuştur. Ama daha çok sünnetin altı rekât olduğunu söyleyenlere delildir.

Şâfiîler bu namazın en az iki, en fazla dört rekat olduğunu söylerler. Hanefîlere göre, dört rekât tek selâmla edâ edilir.

Bu babın hadisleri, cumadan sonra kılınan sünnetin iki, dört veya altı rekat oluşuna delâlet yönünden ihtilâf arz etmektedir. Herbirini takviye eden mütalealar, yeri geldikçe ortaya konmuştur. Yine bu babdaki hadisler, adı geçen sünnetlerin evde de camide de kılınabileceğini göstermektedir. Fakat çoğunluğu bu namazın evde kılınmasının daha efdal olduğunu göstermektedir. Nafile namazları evde kılmaya teşvik eden başka rivayetler

de gözönünde bulundurulunca cumadan sonra kılman nafilelerin de evde kılanmasmın daha efdal olacağı ortaya çıkmaktadır.

Cuma namazı ile ilgili hadisler burada sona ermiştir. Bundan sonra bayram namazına ait olan hadis-i şerifler gelecektir.[302]

239. Bayram Namazları

Müslümanların, birisi Ramazan'dan sonra (Fıtr Bayramı) diğeri Zilhicce'nin 10. günü başlayan (Kurban Bayramı) iki bayramları vardır. Bu bayramlarda kılınan özel bir namaz vardır. Bu namazın meşruiyetinde bütün âlimler müttefik olmakla beraber, hükmünde ihtilâf etmişlerdir.1139.hadisin açıklamasında tafsilâtlı olarak beyânı geleceği üzere, bayram namazları Hanbelîlere göre, farz-ı kifâye, Hanefîlere göre vacib; diğer ulemâya göre sünnettir. Vücûbuna kail olan Hanefîlere göre, kendisine cuma namazı farz olanlara bayram namazı vâcibtir. Edâ yönünden de cuma ve bayram namazları arasında bir benzerlik mevcuttur. Her ikisi de cemaatle kılınır. Her ikisi de ikişer rekattır ve hutbeleri vardır. Ancak cumanın hutbesi (Hanefîlere göre) vâcibtir ve namazdan önce irad edilir. Bayram namazlarının hutbeleri ise sünnettir ve namazdan sonra okunur. Cuma namazından farklı olarak bayram namazlarında zaid tekbirler vardır. Bu namazın kılınış şekli, fıkıh ve ilmilah kitaplarında mevcuttur.[303]

1134. ...Enes b. Mâlik (r.a.)'den; demiştir ki:

Resûlullah (s.a.) Medine'ye teşrif ettiklerinde Medine'lilerin eğlenip oynadıkları iki günleri vardı. Efendimiz:

“Bugünler neyin nesidir?" dedi.

Biz câhiliye devrinde bugünlerde eğlenirdik (ya Resülallah), dediler. Bunun üzerine Resûlullah (s.a.):

"Şüphesiz Allah size bu günlerin yerine daha iyilerini, Kurban ve Fıtır günlerini (Kurban ve Ramazan Bayramlarını) verdi" buyurdu.[304]

Açıklama

arrvi ama Medine'Iilerin Câhiliye devrinde bayram kabul edip eğlendikleri iki günleri vardı. Bunlar ilkbaharın ilk günü olan ve 21

(yirmibir) Mart'a rastlayan "Nirûz veya Nevruz" ile sonbaharın ilk günü olup 21 Eylül'e tesadüf eden "Mihricân" denilen günlerdir. Bugünlerde hava oldukça mutedil, gece ve gündüz birbirine denk olduğu için eski astronomlar tarafından bayram olarak kutlanmış, diğer halk da bunları taklid etmiştir. Böylece bugünler bayram olarak kalmış ve Hz. Peygamber'in yasaklanmasına kadar devam etmiştir.

Hadis-i şerif, müslümanların kendilerinin olmayan bayramlara itibar etmemelerini gayr-ı müslimlerin bayramlarım kutlamamalarım emretmektedir.

Hanefî âlimlerinden Ebû Hafs el-Kebîr:

"Nevruz gününde o günü tazim maksadıyla müşrike hediye olarak bir yumurtada dahi veren kimse kâfir olur" der. Yine Hanefî âlimlerinden el-Hasen b. Mansur da bu konuda şunları söyler: "Niruz (Nevruz) günü başka günlerde almadığı bir şeyi satın alan veya kâfirlerin bugüne saygı duydukları gibi saygı duyarak başkasına hediye veren bir kimse kâfir olur."

Bu âlimlerin sadece Nîrûz gününü söz konusu etmeleri devirlerinde gayr-ı müslimlerin en yaygın bayramı bu günde olduğu içindir. Yoksa memleketimizin bazı yerlerinde kutlanan Noel hastalığının veya gayr-ı müslimlerin bayramları olduğu halde bazı bölgelerde mevzii olarak kutlanan bazı günlerin Nevruz gününden farkı yoktur. Nevruz için söylenen hüküm bugünler için de geçerlidir. Çünkü Nevruz için söylenenler, bugün müşriklerin bayramı olduğu için söylenmiştir. Noel da Hıristiyanların bayramıdır.

Bu gibi günlerde gerek Müslümanlarla ve gerekse kâfirlerle hediyeleşmek caiz değildir. Çünkü bu tür hareketler böyle günlere değer verildiğinin alâmetidir. Halbuki Allah'ın Resulü gayr-ı müslimlerin bayramlarına itibar edilmemesini emretmiştir. "Bir kavme benzeyen onlardandır" buyurulduğu akıldan çıkarılmamalıdır.

Birçok âlimler, bayramları hâricinde de gayr-ı müslimlerle hediyeleşmeyi uygun görmemişlerdir. Çünkü hediyeleşme dostluğun alâmetidir. Sevgiye vesiledir. Halbuki Allah Teala; "Ey iman edenler! Benim ve sizin düşmanınız olan (kâfirHeri kendilerine sevgi beslediğiniz dostlar edinmeyin"[305]buyurmuştur. O halde her ne sebeble olursa olsun, kâfirlere hediye vermek ve onların hediyelerini kabul etmek doğru değildir.[306]

Bazı Hükümler

Müslümanların, Ramazan ve Kurban olmak üzere iki tane dini bayramları vardır. Bunlara ilaveten başka dinlere ait bayramların kutlanması eğlence ve sevince vesile kılınması caiz değildir.[307]

237-240. Bayram Namazına Gidiş Vakti

1135. ...Yezîd b. Humeyr er-Rahabî'den; demiştir ki:

Resûlullah (s.a.)'ın sahâbisi Abdullah b. Büsr, Fıtr (Ramazan) veya[308] kurban bayramı günü insanlarla birlikte çıktı. İmamın gecikmesini yadırgayıp "Biz bu saatte namazı bitirmiş olurduk. Bu vakit nafile (kuşluk) vaktidir" dedi.[309]

Açıklama

Ashab-ı Kiram'dan Abdullah b. Büsr, Kurban veya Ramazan bayramlarından birinde imamın henüz gelmediğini görünce bunu hoş karşılamamış, Resûlullah devrinde o saatte namazın kılınıp bitirilmiş olduğunu haber vermiştir.

Hâdiseye şâhid olup nakleden Yezîd b. Humeyr Abdullah'ın imamın gecikmesini inkâr ettiğini ve bu vaktin kuşluk namazı vakti olduğunu söylediğini bildirmiştir. İşaret edilen bu vaktin, Resûlullah'ın bayram namazını kıldığı vakit olması da muhtemeldir. O zaman teşbih (nafile)den maksat bayram olmuş olur.

"Bu vakit, nafile vaktidir" sözünün Yezîd b. Humeyr'e ait olması da mümkündür. Ancak Abdullah b. Busr'e ait olması daha doğrudur.[310]

Bahr'de "Bayram namazının vakti, güneşin yayılması anında başlar, zevâle kadar devam eder. Ben bu konuda bir ihtilâf bilmiyorum" denilmektedir. Bu ifâde, bayramın vaktinin güneşin ışıklarının görünmesi ile birlikte gireceğini söyleyenlerin görüşünün tam tersidir. Bedâyi'de de bayram namazının vaktinin güneş ışınlarının ağarması ile başlayıp zevale kadar devam ettiği bildirilmektedir. Resûlullah'ın bu namazları güneş bir

veya iki mızrak boyu olunca kıldığını bildiren haberler yukarıda nakledilen ifâdelerin delilidir.

Sünnet olan Kurban Bayramı namazında biraz acele etmek onu, güneş bir mızrak boyu olunca kılmak Ramazan bayramını da güneş iki mızrak boyu oluncaya kadar geciktirecektir. Amr b. Hazm'ın, Cündüb'den rivayet ettiği şu haber bunu gösterir: "Resûlullah (s.a.) bize Kurban bayramı namazını güneş bir mızrak boyu iken, Ramazan Bayramı namazım da güneş iki mızrak boyu olunca kıldırırdı."[311]

Şafiî'nin mürsel olarak rivayet ettiği, "Resûlullah (s.a.) Necrân'da bulunan Amr b. Ha/m'e. Kurban bayramı namazına acele etmesini, Ramazan Bayramı namazını da geciktirmesini yazdı" tarzındaki rivayet de yukarıdaki görüşü takviye eder.

Şevkânî, Şafiî hadisinin mürsel olması bir yana râvilerinden İbrahim b. Muhammed'den dolayı zayıf olduğunu kaydettikten sonra, şunları ilâve etmiştir: "Abdullah b. Büsr hadisi bayram namazında acele etmenin meşru, fazlaca geciktirmenin de mekruh olduğuna delâlet ediyor. Amr b. Hazm hadisi de Kurban Bayramı namazında acele etmenin, Ramazan Bayramı namazını da geciktirmenin meşru olduğunu gösteriyor. Bundaki hikmet, Kurban Bayramı günü, namazdan çıkıncaya kadar oruçluymuş gibi durmanın müstehab oluşu olsa gerek. Çünkü bu namazı geciktirme onu bu halde bekleyenlere zarar verir. Ayrıca Kurban Bayramı namazından sonra müslümanlar Kurbanlarım kesmekle meşgul olacaklarından dolayı bu namazda acele etmek yararlı, Ramazan bayramında ise aceleyi gerektirecek hiçbir sebeb yok. Bayram namazlarım tayin konusunda vârid olan hadislerin en iyisi Cündüb'ün hadisidir."

HanefîjHanbelî ve Şâfiîler yukarıdaki görüşü benimsemişlerdir. Mâlikîler ise, her iki bayram namazının da güneş bir mızrak boyu olunca kılınmasının evlâ olduğunu söylerler.[312]

238-241. Kadınların Bayram Namazına Gitmeleri

1136. ...Ümmü Atiyye (r.anhâ)'den; demiştir ki:

Resûlullah (s.a.) bize bayram günü (namazı) perde ehli genç kızları (da) çıkarmamazı emretti. Kendisine:

Hayız olanlar (ne yapacak)? denilince;

"Onlar da (çıksınlar da) hayr'a ve müslümanların dualarında hazır bulunsunlar" buyurdu. Bir kadın Efendimize:

Ya Resûlallah! Eğer bizden birisinin elbisesi yoksa ne yapsın? diye sordu. Resûlullah:

"Arkadaşı, elbiselerinden birisini ona (emaneten) giydirsin" karşılığım verdi.[313]

Açıklama

Hadis-i şerif metnindeki "Perde ehli genç kızlar" diye terceme ettiğimiz ifâdesindeki (el-Hudr) kelimesinin çoğuludur. Evin bir köşesinde bakire kızlar için perdelerle ayrılmış bölüme denir.

"Perde ehli hanımlar"dan maksat, çokça bu bölmelerde bulunan evine kapanmış iffetli hanımlardır.

Hadisin diğer kitaplardaki rivayetlerinde Efendimizin bayram namazına çıkartılmalarını emrettiği kadınlar arasında buradakine ilâveten, bakireler, evlenme çağı geldiği halde henüz evlenmemiş genç kızlar ve hayızlılar da yer almaktadır. Yine bazı rivayetlerde hayızhlarm cemaatten ayrı durmaları, onlarla birlikte tekbir alıp dualarına hazır olmaları emredümektedir.

Buradaki "bizden birinin elbisesi yoksa ne yapsın?" sorusu da Müslim ve Tirmizî'de; "Bizden birinin cilbâbı (feracesi, çarşafı) yoksa..." şeklinde ifâde edilmiştir. Diğer bazı rivayetlerde anlaşıldığına göre, bu soruyu soran kadın bizzat Ümmü Atiyye'nin kendisidir.

Metinden de anlaşıldığı gibi, hayızh kadınların da cemaate iştirak edip namaz haricindeki ibâdetlere katılmaları tavsiye edilmektedir. Bu ibâdetler, dua ve tekbir gibi zikir ve senalardır.

Hadis-i şerifden kadınların bayram namazlarına gitmelerinin meşru olduğu anlaşılmaktadır. Konunun tafsilâtı bu babm son hadisinin açıklamasında gelecektir.[314]

1137. ...Eyyûb, Muhammed'den; O da, Ümmü Atiyye'den bir önceki hadisi rivayet etmişlerdir. (Öncekinden farklı olarak Muhammed) elbise konusuna hiç değinmeden şöyle demiştir: "Hayızhlar müslümanların namazgahından ayrı dururlardı."

Eyyûb Hafsa'dan; Hafsa bir kadından; o da bir başka kadından rivayetle şunları söylemiştir: "Ya Resûlallah!... denildi." Muhammed burada elbise (bulamayanlar) konusunda Musa hadisinin mânâsını zikretti.[315]

Açıklama

Aslında bu rivayet öncekinden pek farklı değil. Onu Muhammed'den Hişâm rivayet ettiği halde bunu Eyyûb nakletmiştir. Metinden de anlaşılacağı gibi Eyyûb'un bu rivayetinde elbisesi olmayan kadınlarla ilgili bölüm yer almamış, fazla olarak hayızlı kadınların müsallâ'dan ayrı duracakları bildirilmiştir.

Yine metinden anlıyoruz ki, Eyyûb bu hadisi bir de Hafsa'dan işitmiş, Hafsa ise, adını vermediği kadınlardan nakletmiştir. Hatsa'mn rivayetinde elbise konusunda, babın ilk hadisi olan Mûsâ b. İsmail hadisinde söylenilenler, mânâ olarak nakledilmiştir.

Hafsa'nın rivayetini, Buhârî ve Beyhakî tahric etmişlerdir. Oralardan ve bir sonraki rivayetten bu hanımın Hafsa bint Şîrîn olduğunu anlıyoruz. Hafsa'nın rivayetinde ismi verilmeyen sahâbî hanım, Ümmü Atiyye'dir. Bundan sonra gelecek olan rivayette haberi Hafsa'nın Ümmü Atiyye'den aldığına işaret edilmiş, aralarında başka bir kadından söz edilmemiştir.[316]

1138. ...Hafsa bint Şîrîn, Ümmü Atiyye'nin şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Biz bununla (yukarıdaki hadiste bildirilen haberle) em-rolunduk. Hayızlı kadınlar cemaatin arkasında dururlar onlarla birlikte tekbir alırlardı.”[317]

Açıklama

Bu rivayet aynı senetle Müslim'de de şu ifadelerle yer almıştır: "Biz bayramlarda örtülü hanımlar ve bakire kız larla birlikte (musallaya) çıkmakla emrolunurduk. Hayızlı hanımlar da çıkarlar fakat cemaatin gerisinde dururlar ve onlarla beraber tekbir alırlardı."[318]

Müellif aralarındaki ufak tefek farklılıklardan ötürü bu rivayetleri ayrı ayrı hadisler halinde rivayet etmiştir.[319]

1139. ...Ümmü Atiyye (r.anhâ)den rivayet edildiğine göre;

Resûlullah (s.a.) Medine'ye gelince, Ensânn kadınlarını bir evde toplayıp Ömer b. el-Hattâb'ı gönderdi. Ömer (r.a.) kapının yanında durup bize selâm verdi. Biz de selâmına mukabele ettik. Ömer sonra:

Ben size Resûlullah'ın elçisiyim... dedi. Ve bize evlenme çağına gelen genç kızlar ve hayızhlarla birlikte iki bayrama çıkmamızı, cumaya ise gitmememizi emretti. Cenazelerin peşinde gitmemizi de yasakladı.[320]

Açıklama

Tarihi gerçeklerin gösterdiğine göre, hadis-i şerifte bahsedilen hâdise Mekke Fethi'nden sonra olmuştur. Buna göre Hz. Peygamber'in Medine'ye gelmesinden murad Mekke Fethi'nden sonra Medine'ye teşrifleridir. Çünkü bu hâdise ile alakası olan "Ey Nebi! Mü'min kadınlar sana biat etmeye geldikleri zaman..."[321] âyet-i kerimesi Mekke Fethi esnasında nazil olmuştur.

Süyûtî'nin bildirdiğine göre, Hz. Peygamber bu âyetin nüzulü üzerine Safa tepesine çıkıp erkeklerden, Ömer de tepenin dibinde kadınlardan biat almıştır. Resül-i Ekrem Medine'ye döndüklerinde kadınların bir evde toplanmalarını emretmiş ve onlara Hz. Ömer'i göndermiştir. Üzerinde durduğumuz rivayete göre, Efendimiz, Ömer (r.a.) vasıtasıyla kadınlara hayızlı olanlar ve genç kızlar da dahil bayram namazlarına gelmelerini, cumaya ise, gelmemelerini emretmiş. Cenazelerin peşinden gitmekten de onları men etmiştir. Başka rivayetlerde bu emri Efendimizin Hz. Ömer aracılığı olmadan bizzat verdiği bildirilmektedir.

Hadis-i şerifteki el-uttek kelimesi el-âtik'in cem'idir. Müslim ve Tirmizî'deki rivayetlerde el-Avâtik şeklinde vârid olmuştur.

el-Atik: Genç kız demektir. Lügat âlimleri bu kelimenin, "henüz bâliğa olmuş kız, genç kız, bulûğ çağına yaklaşmış kız, evlenme çağma geldiği halde henüz evlenmemiş kız" mânâlarına kullanıldığını söylerler.

Bu babın tüm hadisleri genç-ihtiyar, evli-bekâr, hayızlı ve temiz farkı gözetmeden bütün kadınların bayram namazına çıkmalarının meşru olduğunu göstermektedir. Ancak hayızlı olanlar, namaz kılmazlar. Yalnız bu cevazın fitne korkusu olmaması şartı ile kayıtlı olması gerekir.

İslâm fakihleri kadınların bayram namazına çıkmaları konusunda ihtilâf etmişlerdir:

Şaiiîlere göre, genç ve güzel kadınların dışındakilerin musallaya çıkmaları müstehabtır. Genç ve güzel kadınların çıkmaları ise, mekruhtur. İmam Şafiî, el-Ümm adındaki eserinde: "İhtiyarların ve gösterişli olmayan kadınların namazlara ve bayramlara çıkmasını müstehab görürüm" der.

Hanbelîlere göre, süslenmemeleri, koku sürünmemeleri ve güzel elbiselerini giymemeleri kaydıyla, bütün kadınların bayrama gitmeleri caizdir.

Mâli kilere göre, erkeklerin rağbet etmeyeceği çağa gelen kadınların bayrama, cuma ve diğer namazlara, yağmur duasına çıkmaları caizdir. Gençlerin çıkmaları caiz değildir.

Sevrî, İbnuM-Mübârek, Hanefîlerden Ebû Yûsuf'a ve Mâlik'ten bir rivayete göre, tüm kadınların bayram namazına gitmeleri mekruhtur. İbn Kudâme, Nehaî ve Yahya b. Saîd'in de bu görüşte olduğunu nakleder.

Hanefîlerin mezheb görüşü İhnu'l-Humâm'ın ifâdesine göre şöyledir: İhtiyar kadınlar bayram namazlarına gidebilirler, gençler gidemez.

Mirkât'de "en mutedil görüş budur. Ancak ihtiyarların da erkekler tarafından arzu edilenlerden olmamaları lâzımdır. Ayrıca kocalarının izni olması ve fitne korkusunun olmaması gerekir.Bu da erkeklerle karışık olmamaları, koku sürünmemeleri,ziynet takınmamaları ve tam örtünmüş olmaları ile mümkündür" denilmektedir.

Bu babın hadisleri erkekler için bayram namazının vâcib olduğunu göstermektedirler. Zira özür olmaması hâlinde kadınların bayram için musallaya gitmelerine bu derece teşvik edilmeleri, erkeklerin öncelikle bu işle me'mur olduğunu gösterir. Çünkü camiye gitmek namaza vesiledir. Vesilenin vâcib olması vesile olunan şeyin de vâcib olmasını gerektirir.

Hanefîler, bu namazın vâcib olduğunu söylerken, Kevser Süresini de delil alırlar. Bu suredeki "namaz kıl" emrinden maksadın, "bayram namazı" olduğunu söylerler. "Kendisine cuma namazı farz olanlara bayram namazı vâcibtir" derler.

Hanbelîlere göre, bu namaz erkekler için farz-ı kifâycdir. Bu konuda vârid olan hadislere ilâveten, Kevser Sûresi'ne de dayanırlar.

Hanefî ve Hanbeiîlerin dışındakiler ise, bayram namazının sünnet-ı müekkede olduğunu söylerler. Delilleri kitâbü's-salât'ın başında vârid olan Necid'li ile ilgili hadistir.[322] Hz. Peygamberin beş vakit namazı

söylemesinden sonra, Necid'linin "başka yok mu?" sorusuna ResÛlullah'ın, "hayır ama nafile kılarsan müstesna" buyurmasının beş vaktin haricinde farz veya vâcib namazın bulunmadığını gösterdiğini söylerler. ,

Hanefî ve Hanbeliler buna şu cevabı verirler: Necidli çölde yaşıyordu. Çöldeki bir kimseye bayram vâcib olmadığı için Hz. Peygamber ona bayram namazım farzlar arasında saymamıştır.

Ravdatü'n-Nediyye'de bu konudaki ihtilâflar sayıldıktan sonra, doğrusu vâcib olduğudur denilmektedir. Hz. Peygamberin hiç ihmal etmeden devam etmesi yanında, Müslümanların bu namaza çıkmak ile emrolunmaları ve Kevser Sûresi bu görüşün sıhhatine delil sayılmıştır. Ayrıca bayram ile cuma aynı güne rastladıkları takdirde bazı mezheblere göre bayramın cumayı düşürmesi, onun vücûbuna delâlet eder. Çünkü vâcib olmayan bir ibadetin farz olan cumayı düşürmesi düşünülemez.[323]

Bazı Hükümler

1. Fitne korkusu olmadığı takdirde süslenmeden ve ziynetsiz olarak kadınların bayram namazına gitmeleri meşrudur.

2. Bayram namazı erkekler için vâcibtir.

3. Kadınlar cumaya gidemezler ve cenazeyi takib edemezler.[324]

239-242. Bayram Günü Hutbesi (Okumak)

1140. ...Ebû Saîd el-Hudrî (r.a.)den; demiştir ki:

Bir bayram günü Mervân minberi (musallaya) çıkarıp (üzerinde) namazdan önce hutbe okumaya başladı. Bir adam kalktı ve;

Ey Mervan, sünnete muhalefet ettin. Bayram günü minberi çıkardın, halbuki o çıkarılmazdı. Hutbeye de namazdan önce başladın, dedi.

Ebû Saîd el-Hudrî;

Bu kim? diye sordu.

Falan oğlu falan, dediler.

Bu adam üzerine düşeni yaptı. Ben Resûluüah (s.a.)ln, "Bir kötülük gören kimse, eğer onu eli ile değiştirebilirce eli île değiştirsin. Buna gücü yetmezse, dili ile değiştirsin. Onu da yapamazsa, kalbi ile (buğz etsin). Ancak bu, imanın en zayıfıdır*' buyurduğunu işittim dedi.[325]

Açıklama

Buhârî'nin aynı konuda yine Ebû Saîd el-Hudrî'den yaptığı bir rivayette Kesir b. es-Salt'ın musallaya kerpiç ve çamurdan bir minber yaptığı, Mervân'ın da bu minbere çıkıp hutbe irad ettiği bildirilmektedir. Bu rivayete göre, Ebû Saîd buna mani olmak istemiş fakat Mervân keadisini dinlememiştir.

Görüldüğü gibi Buhârî'nin rivayetinde musallada inşâ edilmiş bir minber olduğu bildirilirken, Ebû Dâvûd'da minberin çıkarıldığından bahs edilmektedir. Bu hadisler arasında bir ihtilâf olduğu izlenimini vermektedir. Ancak Mervân'ın önceleri minberi dışarıya çıkarttığı halde cemaatin karşı koyması üzerine oraya sabit bir minber inşâ ettirmiş olması mümkündür.

Burada Mervân'ın karşısında kalkıp ona yaptığının yanlış olduğunu söyleyen zatın ismi verilmemiştir. Gerçi Buhârî'deki rivayette bu zâtın bizzat Ebû Saîd el-Hudrî olduğu anlaşılmaktadır. Fakat Ebû Davud'un rivayetinin siyakından adı verilmeyen kişinin Ebû Saîd olduğunu anlamak mümkün değildir. O zaman Buhârî'de bildirilen olay ile üzerinde durduğumuz hadisteki olayın ayrı ayrı zamanlarda vuku bulmuş olduğuna hükmetmek yerinde olacaktır.

Hadiste haber verilen olay, Buhârî'nin rivayetinden anladığımıza göre, Mervân'ın Medine valisi olduğu zaman meydana gelmiştir.

Hadisten anladığımıza göre, Mervân'ın, "Sen sünnete muhalefet ettin" itirazı ile karşı karşıya gelmesine sebep iki hareketidir. Bunlardan birincisi, minberi musallaya çıkarmasıdır. Çünkü daha önceleri bayram namazlarında minber musallaya çıkartılmazdı.

İkincisi de bayram hutbesini namazdan önce irad etmiş olmasıdır. Buradan hutbeyi namazdan önce ilk kez Mervân'ın okuduğu anlaşılmaktadır. Ancak daha önce, Hz. Osman'ın hutbeyi namaza takdim ettiği de söylenmektedir. İbnu'l-Münzir'in Hasen el-Basrî'den yaptığı bir rivayete göre, Hz. Osman b. Affân mûtad olduğu üzere bayram namazını kıldırmış sonra hutbe iradına başlamış, fakat cemaatten bazılarının namaza yetişemediğini görünce, hutbeyi namazdan önce okumaya başlamıştır.

Aynî, Hz. Osman'ın bunu yapmadığını söyler. İmam Şafiî Müsned'in de Abdullah b. Yezid el-Hatmî'den Resûlullah (s.a.) Ebû Bekir, Ömer ve

Osman (r.anhum)'ın hutbeden önce namaz kıldıklarım, Muâviye gelince, önce hutbe okumaya başladığını rivayet etmiştir. Bu rivayete göre bayram hutbesini namazdan önce ilk okuyan Muâviye olmuştur.

kadı îyaz, "bir zatın Mervân'a karşı kalkıp yaptığının sünnete muhalif olduğunu hatırlatması ve Ebû Said'in, Mervan'ın bu hareketini "münker" olarak değerlendirmesi, Hz. Peygamber'in sünnetinin ve halifelerin tatbikatının bunun aksi olduğunu gösterir" der. Bu da namazı hutbeden sonraya ilk bırakanın Hz. Osman olduğunu bildiren görüşlerin tutarsızlığını gösterir. Gerçekten Hz. Osman'ın öyle yaptığı kabul edilse bile, onun yaptığı ile Mervan'ın yaptığı bir tutulamaz. Çünkü Hz. Osman cemaat namaza yetişebilsin diye onların maslahatı için böyle yapmıştır. Mervan ise, konuşmasını dinletmek için önce hutbe okumuştur. Zira insanlar namazı kılınca hutbeyi dinlemeden bırakıp gidiyorlardı. Mervân onun için namazdan önce hutbe okuma yolunu seçmiştir.

Hadiste görüldüğü gibi Ebû Said el-Hudrî adamın Mervân'a karşı çıkışını görünce, "bu adam vazifesini yaptı" demiş ve iyiliği emr edip, kötülükten sakındırma konusunda Hz. Peygamber'den duyduğu bir hadisi nakletmiştir. Kötülüğe engel olmayı emreden bu hadis, "Kitâbü'l-Melâhim"in 17. babında "Emir bi'1-ma'rûf ve nehiy an'H-münker" başlığı altında tekrar gelecektir. İnşaallah orada "emir bi'1-ma'ruf ve nehiy ani'l-münker" konusunda geniş olarak bilgi verilecektir, burada şu kadarım söyleyelim, görülen bir kötülüğe engel olma veya insanlara iyiliği emretme farzdır. Bazı âlimler bu farzın, farz-ı kifâye olduğunu; bazıları ise, farz-ı ayn olduğunu söylerler. Sahih olan farz-ı kifâye olduğudur.[326]

Bazı Hükümler

1. Bayram namazı için minberi musallaya çıkarmak bıd'attır.

2. Sünnet olan bayram namazının hutbeden önce kılınmasıdır.

3. Görülen bir kötülüğe engel olmak müslümanlar üzerine farz-ı kifâyedir. Bunu yapabilecek tek kişi varsa, ona farz-ı ayn olur.

4. Kötülüğe mani olmada bütün insanlar aynı durumda değildir.Bazıları bunu elleri ile, bazıları dilleri ile yapacaktır. Bunlardan birini yapmayan ise, kalbi ile buğz etmekle iktifa edecektir. Fakat bu, imamın zayıflığına delildir.[327]

1141. ...Câbir b. Adillah (r.a.)'dan; demiştir ki:

Peygamber (s.a.) ramazan bayramı günü kalkıp önce namazı kıldırdı, sonra da cemaate hitabede bulundu. Hutbeyi bitirince inip kadınların yanına geldi. Bilâl'in eline tutunmuş bir vaziyette kadınlara va'z etti. (Bu esnada) Bilâl elbisesini yaymıştı. Kadınlar da elbisenin ,üzerine sadaka atıyorlardı. Birisi büyük yüzüğünü atıyor, diğerleri de (ellerindekini) atıyor, atıyorlar(dı).

Îbn Bekrf kelimesini şeklinde rivayet etmiştir.[328]

Açıklama

Felah: Kadınların takındıkları büyükçe yüzük demektir.El parmaklarına takılabildiği gibi ayak parmaklarına da takılabilir. Kaşı olmayan yüzüklere "fetah" diyenler de vardır.

Hadis-i şerifte ifâde edildiğine göre, Hz. Peygamber bir ramazan bayramında musallaya çıkmış, önce bayram namazını kıldırmış daha sonra da hutbe okumuştur. Hutbeyi bitirince, bulunduğu yerden ayrılmış ve erkeklerden ayrı bir yerde duran kadınların yanına gelmiştir. Metinde Hz. Peygamberin hutbesini bitirince "inip kadınların yanına geldiği" tarzında bir ifade kullanıldığı için, Efendimizin hutbeyi yüksekçe bir yerde (minberde) okuduğu zannedilebilir. Halbuki başka hadislerde Resûlullah'dan musalladaki bayram hutbelerinde minbere çıkmayıp ayakta ya da devesine binmiş olduğu halde hutbe irad ettiği bildirilmektedir. O halde buradaki " = indi" fiilini "olduğu yerden ayrıldı" ya da "devesinden indi” mânâsında anlamak gerekir.

Hz. Peygamber kadınların yanına gelince, onlara da bir konuşma yapmıştır. Kadı İyaz, "bu hitabenin bayram hutbesi esnasında ve hutbeye dahil, ancak, Islâmın ilk günlerinde ve Resûlullah'a has olduğunu" zannetmiştir. Nevevî ise, "Hutbeyi bitirince..." ifâdesine dayanarak bu hitabenin bayram hutbesinden sonra olduğunu söylemiştir. Müslim'deki bir rivayetten anlaşıldığına göre, Resûlullah (s.a.) bu hitabede kadınlara, çoğunun Cehennem'in yakıtı olduğunu hatırlatmış ve tasadduk etmelerini yardımda bulunmalarını tavsiye etmişti. Bunun üzerine kadınlardanbirisi

büyük yüzüğünü çıkarıp Bilâl'in yaydığı elbise üzerine atmış, peşinden diğer kadınlar da ellerinde avuçlarında ne varsa atmaya başlamışlardır.

Hadis metnindeki "atıyorlar" fiilinin tekrarlanması kadınların attıklarının sadece yüzükten ibaret olmadığına işaret sayılmıştır.

Kadınların verdikleri sadaka, fıtır sadakası değil mutlak manada bağıştır. Müslim'deki bir rivayete göre râvilerden İbn Cüreyc, Atâ'ya bu bağışın fıtır sadakası olup olmadığım sormuş, o da, "hayır ama o zaman verilen bir sadaka" demiştir. Kadınların hemen o anda ellerindekini bağışlamaları, onların kocalarından izin almadan kendi mallarını tasadduk etmelerinin caiz olduğunu gösterir.[329]

Bazı Hükümler

1. Pavram namazı hutbeden önce kılınır.
2. Kadınlara va'z etmek onlara dinî hükümleri Öğretmek meşrudur.
3. Kadınların topluluklarda erkeklerden ayrı bir yerde olmaları gerekir.
4. Kadınların musallaya çıkmaları caizdir.
5. Kadınların kendi mallarından, kocalarının iznini almaksızın bağışta bulunmaları caizdir.[330]

1142. ...Ibn Abbâs (r.anhumâ), Resûlullah (s.a.)'e şehâdet ederek şöyle demiştir:

Peygamber (s.a.) Ramazan Bayramı günü (musallaya) çıkıp namazı kıldırdı, sonra da hutbe okudu. Daha sonra yanında Bilâl olduğu halde kadınların yanına geldi.

îbn Kesîr dedi ki: "Şu'be'nin zanm galibine göre"

Onlara bağışta bulunmalarını emretti. Kadınlar da (ellerindekini) atmaya başladılar.[331]

Açıklama

Hadis-i şerifin Müslim'deki rivayetinde îbn Abbas'ın "Resûlullah'a şehâdet etmesi" kendi tabiriyle " = Resûlullah'a şehâdet ederim ki" şeklinde ifade edilmiştir. Bu rivayette Hz. Peygamberin bağışta bulunmalarım emretmeleri üzerine kadınların neler verdiği belirtilmemiştir.

Müslim'in rivayetinde ise, "Kadınlar, yüzük, halka ve (bunun gibi diğer) eşyalarını atmaya başladılar" denilmektedir.

Tercemede tire arasında verdiğimiz bölümün izahı şudur: Râvilerden İbn Kesir üstadı Şu'be'nin, "Resûlullah kadınlara bağışta bulunmalarım emretti, onlar da (ellerindekini) attılar" ifâdesinin metne dahil olup olmadığında şüphe ettiğini, ancak kanaatinin bu cümlenin de İbn Abbâs'in sözü olduğu yönünde olduğunu söylemiştir.

Müslim'in rivayeti İbn Kesîr ve Şu'be kanalıyla olmamakla beraber oradaki metin, Şu'be'nin kanaatinin isabetli olduğunu göstermektedir. Ebû Dâvûd et-Tayâlisî'nin Müsned'inde aynı senetle yaptığı rivayette de Efendimizin kadınları bağışta bulunmaya teşvik ettiği söylenmektedir. Yalnız Tayâlisî'-nin rivayetinde "emretti" değil de "teşvik etti" ifâdesi kullanılmış, Bilâl'ın de Hz. Peygamberle beraber olduğuna hiç temas edilmemiştir.[332]

1143. ...Abdulvâris, Eyyûb'dan; o, Atâ'dan; O da İbn Abbâs'tan önceki hadisin mânâsım rivayet etti. Bu rivayette îbn Abbâs şöyle dedi:

Resûlullah (s.a.) hutbeyi kadınlara duyuramadığını zannedip yanında Bilâl olduğu halde onlara doğru yürüdü. Kadınlara va'zetti, bağışta bulunmalarını emretti. Kadınlar da küpe ve bilezikleri Bilâl'in elbisesine (eteğine) attılar.[333]

1144. ...Hammâd b. Zeyd, Eyyûb'dan; Eyyûb, Atâ'dan; o da İbn Abbâs (r.a.)'dan bu (önceki) hadisi rivayet etti. Bu rivayette İbn Ab-bâs şöyle dedi:

Kadınlar küpe ve yüzük(leri) atmaya, Bilâl de onları torbasına doldurmaya başladı. Resûlullah (s.a.) de onları (toplanan ziynetleri) müslümanların fakirlerine paylaştırdı.[334]

Açıklama

Son üç rivayet haddizatında aynı hadisin farklı nakilleridir.Her üçünün de ilk üç râvisi aynı zatlardır. Metinlerde görüldüğü gibi bunlar, sırasıyla İbn Abbâs (r.a.) Atâ ve Eyyûb'tür. Eyyûb'ten sonraki râvide sened değişmeye başlamıştır. Hadiste Eyyûb'tan sonra olan zat, ilkinde Şu'be, ikincisinde Abdulvâris sonuncusunda da Hammâd b. Zeyd'dir. Rivayetlerde,

râvilerin yanısıra ifade yönünden de bazı farklılıklar göze çarpmaktadır. Ancak bu, hükme tesir edecek mâhiyette bir değişiklik değildir.

Bu babın tüm hadisleri, bayram namazının hutbeden Önce olduğunu göstermektedir.

Kadı Iyaz; "Bu,-ulemâ arasında ittifak edilen bir noktadır. Bu konuda imamlar arasında hiç bir görüş,ayrılığı mevcut değildir. Resûlullah (s.a.)'in ve Hulefâ-i Râşidîn'in tatbikatı da bu şekildedir" der.

Irakî, "Namazın hutbeden önce olması bütün ulemânm görüşüdür" derken; İbn Kudâme şunları söylemiştir: "Bu konuda Benû Ümeyye'nin dışında müslümanlar arasında bir ihtilâf bilmiyorum. Benû Ümeyye'nin ihtilâfına da itibar edilmez. Çünkü icmâ onların tatbikatından önce gerçekleşmiştir. Üstelik onların yaptığı sünnete aykırıdır."

Bu ifâdelerden anladığımıza göre Ömer, Osman, Îbnu'z-Zübeyr ve Muâviye (Allah hepsinden razı olsun)'den namazdan önce hutbe okuduklarına dair yapılan rivayetler sahih değildir. Bunların sahih olduğu farz edilse bile bu, Resûlullah (s.a.)'ın devamlı tatbikatı karşısında bir şey ifade etmez.

Namazdan önce hutbe okunması takdirinde bu namazın sahih olup olmadığında İslâm mezhepleri hem fikirdeğüdir.

Hanbelî ve Şâfiîlere göre, namazdan önce hutbe okunmuşsa bu yeterli değildir. Namazdan sonra hutbenin iade edilmesi gerekir.

Malikîlere göre önce okunan hutbe bayram hutbesi sayılır. Ancak namazdan sonra tekrarlanması mendub, (bazılarına göre) sünnettir.

Hanefîlere göre, bu hutbe kerahetle beraber bayram hutbesidir. İadesi gerekmez.

Bayram hutbeleri de aynen cuma hutbesi gibi iki hutbeden ibarettir. Cuma hutbesinde rükün olanlar, bunda da rükün; şart olanlar bunda da şarttır. Ancak cuma hutbesine "hamd" ile başlamak sünnet olduğu halde, bayram hutbesine "tekbir"le başlamak sünnettir. Ancak bu konuda ihtilâf vardır. Bazı âlimler, bayram hutbesindeki tekbirler konusunda vârid olan hadislerin, Efendimizin hutbe esnasında bol bol tekbir getirdiğine işaret ettiğini, bunun hutbeye tekbirle başlamaya delil olmadığını söylerler. Bunlar kendisine hamd ile başlanmayan işlerin sonunun gelmediğini bildiren hadislere de bakarak, bayram hutbesine de hamdele ile başlamanın sünnet olduğunu söylerler.

Zâdü'l-Meâd'de şöyle deniliyor: "Resûlullah (s.a.) bütün hutbelerine Allah'a ham ederek başlardı. Onun bayram hutbelerine tekbirle başladığına

delâlet eden hiçbir hadis sahih değildir. İbn Mâce'nin Resûlullah'm müezzini Sa'd'den yaptığı rivayette Efendimizin hutbe esnasında bol bol tekbir getirdiği bildirilmektedir, pakat bu fahr-i kâinatın hutbeye tekbirle başladığını göstermez..."

İbnü'l-Kayyim devamla Şeyhülislam Takiyüddin'in de bütün hutbelere hamd ile başlamanın sünnet olduğunu nakletmiştir. Ancak dört mezheb ulemâsına göre bayram hutbelerine tekbirle başlamak sünnettir. Beyhakî ve İbn Ebî Şeybe tabiûndan Ubeydullah b. Abdillah b. Utbe'nin, Bayram hutbelerinden birincisine dokuz, ikincisine de yedi tekbirle başlamanın sünnet olduğunu söylediklerini nakletmişlerdir.

Cuma hutbesinden farklı olarak, bayram hutbesinden önce ezan da mevcut değildir.[335]

240-243. Yaya Dayanarak Hutbe Okumak

1145. ...Yezid-b. el-Berâ, babası (el-Berâ)'mn şöyle dediğini rivayet etmiştir: Bayram günü Resûlullah (s.a.)'a bir yay verildi. Efendimiz ona yaslanarak (cemaate) hitab etti.[336]

Açıklama

Metindeki "(- verildi)" kelimesi, bazı nüshalarda burada olduğu gibi tef'îl babından mazi mechûl olarak, bazılarında da müfaale babından mazi meçhul olarak iki vav i!e şeklinde sabit olmuştur. Kâmus'daki ifadeye göre her ikisi de "verildi" manasınadır. Hadiste bahsi geçen bayram, Ahrned'in bir rivayetinden anlaşıldığına göre, kurban bayramıdır. Bu hadis Ahmed b. Hanbel'in Müsned'inde bir defa buradaki gibi kısa olarak, bir defa da daha uzun bir şekilde geçmektedir. Uzun olanında bu bayramın kurban bayramı olduğu bildirilmektedir. O gün Efendimiz, bayram gününün ilk ibâdetinin namaz olduğunu söylemiş, namazı kıldırmış daha sonra da kalkıp eline verilen yaya veya bastona dayanarak (yaslanıp) hutbe irad etmiştir. Hutbe'ye Allah'a hamd-ü sena ile başlamış, cemaate bazı şeyleri emredip, bazılarından men etmiş, namazdan önce kesilenlerin etlik olduğunu, kurbanın namazdan sonra kesilmesi gerektiğini hatırlatmıştır. Rivayette beyân edildiğine göre, Peygamber Efendimiz, kendisine sorulan bir soruyu

cevapladıktan sonra, Bilâl'le birlikte kadınların bulunduğu tarafa gelip onları bağış yapmaya teşvik etmiş ve onlar da çeşitli mücevherlerini tasadduk etmişlerdir.[337]

Bazı Hükümler

Bu hadis bayram hutbelerinde "yay"a yaslanarak hutbe ırad etmenin caiz olduğuna delalet eder.[338]

241-244. Bayram Namazında Ezan Okunmaz

1146. ...Abdurrahman b. abis dedi ki: Bir adam, İbn Abbâs (r.a.)'a:

Resûlullah (s.a.) ile birlikte bayram namazında bulundun mu? diye sordu. İbn Abbâs şu karşılığı verdi:

Evet, ama eğer onun yanındaki mevkim olmasaydı, küçük olduğum için buna şahit olamazdım. Hz. peygamber (s.a.) Kesîr b. es-Sait'in evinin yanındaki işarete gelip namazı kıldırdı, sonra hutbe okudu.

İbn Abbâs ezan ve kameti anmadı. Daha sonra sadaka vermelerini emretti. Bunun üzerine kadınlar kulaklarını ve boğazlarım işaret etmeye başladılar. Efendimiz Bilâl'e emretti, o da kadınların yanına gidip onların verdiklerini topladı ve Nebî sallellahü aleyhi ve sellem'-in yanına döndü.[339]

Açıklama

Hadisin Buhârî'deki rivayetinde bazı farklılıklar göze çarpmaktadır. İbn Abbâs'ın burada şeklindeki sözü Buhârî'de ibaresi ile ifade edilmiştir. Ancak her iki ifâde aynı manaya gelmektedir. Yine Buhârî'de buradakinden farklı olarak Hz. Peygamber'in Bilâl'le birlikte kadınların yanma gelip onları sadaka vermeye teşvik ettiği bildirilmektedir. Bu rivayet bundan önceki babta geçen rivayetlere de uygun düşmektedir. Ebu Davud'un rivayetinden ise, Resûlullah'ın kadınlara hutbe irad ettiği yerden bağışta bulunmalarını emrettiği, kendisi kadınların yanına gitmeden Bilâl'i gönderip onların verdiklerini toplattığı anlaşılmaktadır. Buna göre hadisler arasında

bir tezat olduğu ortaya çıkıyor. Bu farklı rivayetlerin arasını birleştirme sadedinde şunlar söylenmiştir: "Bilâl'le Resûlullah beraberce kadınların yanma kadar gelmişler. Resûlullah onlara va'z edip bağışta bulunmalarını emretmiş, bunun üzerine kadınların bazıları tasaddukta bulunmuştur. Efendimiz Bilâl'i diğer kadınların yanına göndermiş o da gidip onların verdiklerini toplamış ve Hz. peygamber'in yanına dönmüştür."

Görüldüğü gibi bu şekilde düşünüldüğü takdirde hadisler arasında var gibi görünen ihtilâf ortadan kalkmış olur.

Hadis-i şerifte işaret edilen soruyu İbn Abbâs'a soran şahsın ismi hiç bir rivayette belirtilmemiştir.

Hz. Peygamber'in bayram namazım kıldığı yer Kesîr b. es-Salt'ın evinin yanındadır. Bu ifâdeden, Kesîr b. es-Salt'ın evinin Resûlullah zamanında mevcut olduğu zannedilebilir. Ama gerçek bu değildir. Kesîr b. es-Salt tabiûnun büyüklerindendir. Asıl adı Kalîl (az) idi. Hz. Ömer bu ismi değiştirip Kesîr (çok) adını verdi. Bu zât, kardeşleri ile birlikte Medine'ye gelip yerleşti ve Resûlullah'ın musallasının yanına ev yaptı. Rivayetin vârid olduğu zamanda bu ev mecut olduğu için, İbn Abbâs namazgahı tarif ederken onun evine işaret etmiştir. Bu şahsın evinin yanındaki Efendimizin namaz kıldığı meydanda bir işaret (alem) vardı. Onun için îbn Abbâs, "Resûlullah, Kesîr b. es-Salt*ın evinin yanındaki işarete geldi" demiştir.

Hadis-i şerifteki Resûlullah'ın kadınları sadaka vermeye teşvik edip onların da küpe, yüzük gibi zinetlerini verdiklerini konu alan bölümü ile ilgili açıklama bundan önceki konuda geçmiştir.

Hadisin konu ile alâkası, İbn Abbâs'ın, Resûlullah'ın namazını anlatır-Jcen ezan ve kametten bahsetmeyişidir. Bu noktaya metinde bir parantez cümlesi ile iki tire arasında dikkat çekilmiştir. Ulema görüşlerine bu babın son hadisinin açıklamasında yer verilecektir.[340]

1147. ...Tâvûs'un îbn Abbâs'tan rivayet ettiğine göre;

Resûlullah (s.a.) Ebü Bekir, Ömer veya Osman (r.anhüm) bayram namazım ezansız ve ikâmetsiz kil(dır)mışlardır. Buradaki ("Ömer veya Osman" ifadesindeki) şek, Yahya'ya aittir.[341]

Açıklama

Hadisin İbn Mâce'deki rivayetinde Yahya'nın şüphesinden bahsedilmemektedir.

Önceki hadisten farklı olarak bu rivayette îbn Abbas (r.a.) bayram namazında ezan ve ikâmetin olmadığım açıkça ifâde etmiştir.[342]

1148. ...Câbir b. Semure (r.a.)'den; demiştir ki:

Resûlullah (s.a.) ile birlikte ezansız ve kâmetsiz olarak defalarca bayram namazı kıldım."[343]

Açıklama

Bu bâbm ilk hadisi zımnen, diğerleri de açıkça bayram namazlarında ezan ve ikâmetin olmadığım göstermektedir.

Irakî; "Bütün ulemânın ameli bu şekildedir"; îbn Kudâme de; "bu konuda önemli bir ihtilâf bilmiyoruz" derler.

İmam Mâlik'in Muvatta'ındaki şu sözleri de bayramlarda ezan ve kametin olmayışında icmâ olduğunu bildirmektedir: "Ulemânın çoğundan, Resûlullah (s.a.) devrinden beri bayram namazlarında ezan ve kametin olmadığım işittim.”

Irakî, tbn Kudâme ve îmam Mâlik'ten yaptığımız nakillerden bayramlarda ezan ve kametin olmadığında icmâ olduğu fikri hasıl olmaktadır. Halbuki bazı devirlerde bayramlarda ezan okunduğu ve kamet getirildiği bildirilmektedir. Herhalde yukarıda sözlerini naklettiğimiz âlimler, aksi uygulamayı icmâya zarar verecek nitelikte bulmamışlardır.

Bayram namazlarında ezan ve kameti ilk ihdas edenin kim olduğunda ihtilâf edilmiştir. Şafiî'nin rivayetine göre, bunu ilk ihdas eden Şam'da Mu-âviye; Medine'de de Haccâc olmuştur. İbnu'z-Zübeyr ve Mervân olduğuna dair rivayetler de vardır.

Hz. Peygamber ve Hulefa-i Râşidîn'den gelen rivayetler bu uygulamanın hilafınadır. Ezan ve kamet ihdas edenlerin dayanağının ne olduğu bilinmemektedir.

Zührf den mürsel olarak yapılan bir rivayette Resûlullah (s.a.)'in müezzinine “namaz toplayıcıdır" demesini emrettiği rivayet edilmiştir. Ancak Nevevî bunun zayıf olduğunu söylemiştir. Bu sözün küsûf namazına kıyâsen söylenilmesi gerektiği görüşündekilere de itibar edilmemiştir. "Çünkü kıyasa ancak nassın olmadığı yerde gidilebilir, halbuki Efendimizin hiç bir şey söylenmeden namaza durduğuna dair bir çok hadis vârid olmuştur" denilmektedir. İbnu'I-Kayyım Zâdu'l-Me'ad'de, "Resûlullah musallaya gelince ezansız kametsiz ve denmeden namaza dururdu. Sünnet olan bunlardan hiçbirinin yapılmamasıdır" der.[344]

242-245. Bayram (Namazların)Da Tekbir Almak

1149. ...Âişe (r.anhâ)dan rivayet edildiğine göre:

Resûlullah (s.a.) Ramazan ve Kurban bayramlarında birinci rekâtte yedi, ikinci rekâtte de beş defa tekbir alırdı.[345]

Açıklama

Hadis-i şerif ramazan ve kurban bayramı namazlarının birinci rekatlarında yedi, ikincilerinde de beş tekbirin olduğuna delildir. Bu görüş, Ömer, Ali Ebû Hureyre, Ebû Saîd el-Hudrt, Câbir, İbn Ömer, İbn Abbâs ve Hz. Âişe'den (Allah hepsinden razı oîsun) rivayet edilmiştir. Medine'li "fukaha-i seb'a" (yedi fakih)[346] Ömer b. Abdilaziz, Zührî, Mekhûl, Mâlik, Evzaî, Şafiî, Ahmed b. Hanbel ve îshâk'in mezhebi de budur. Bunlara göre bu tekbirler sünnettir.

Hanefî!ere göre bayram namazlarının her iki rekatinde iftîtâh ve rükû' tekbirlerinden, fazla olarak üçer tekbir vardır. Bunlara "fcevfiid tekbirleri” denilir, bu tekbirler vâcibtir. Delilleri Abdurrezzak ve Beyhakî'nin îbn Mes'-üd'dan yaptıkları rivayet[347] ile Ebû Dâvûd'da gelecek olan 1153 no'lu hadistir.

Mâlik, Ahmed b. Hanbel ve Muzenî, ilk rekatte iftitah tekbiriyle birlikte yedi tekbir, ikincisinde ise, kıyam (ayağa kalkış) tekbirinin dışında beş tekbir olduğunu söylerler. Şafiî, Evzaî e, İshâk'a göre ise, ilk rekatteki yedi sayısına iftitah, ikincideki beşe de kıyam tekbirleri dahil değildir. Dârekutoı'nin Arnr b. Şuayb'in dedesinden yaptığı şu rivayet sonrakilerin görüşünü te'yid etmektedir: "Resûlullah (s.a.) ramazan ve kurban bayramlarında iftitah tekbiri hâriç ilk rekatte yedi, ikincisinde beş olmak üzere on iki defa tekbir aldı."[348]

Bazı Hükümler

1. Bayram namazlarına has bazı tekbirler vardır.

2. Bu tekbirlerin adedi, İIk rekatte yedi, ikincisinde beş olmak üzere on ikidir.[349]

1150. ...Hâlid b. Yezid, İbn Şihâb'dan önceki hadisi aynı isnâd ile ve aynı mânâda rivayet etmiştir.

(Râvîlerden İün Vehb bu rivayette;) "Rükû tekbirlerinden başka..." (kaydının olduğunu) söyledi.[350]

Açıklama

Görüldüğü gibi bu rivayeti İbn Şihâb'dan nakleden şahıs Hâlid b. Yezîd'dir. Öncekim ise, Ukaiy rivayet etmiştir. Îbn Şihâb'dan önceki Urve ve Âişe (r.anhâ) her iki rivayette de mevcuttur. Bu rivayette, öncekinden farklı olarak, bayram namazının ilk'rekatindeki yedi ve son rekatindeki beş tekbire rükû' tekbirlerinin dahil olmadığı belirtilmektedir. Bu ilâvenin İbn Vehb'e ait olduğu söylenmiştir.

Şevkânî, bu hadisin râvîlerinden İbn Lehîa'nın zayıf olduğunu söyler. Tirmizî de İlerinde, Buhârî'nin bu hadisi zayıf saydığını zikretmiştir.[351]

1151. ...Abdullah b. Amr b. el-âs (r.a.)Men; demiştir ki: Resûlullah (s.a.) şöyle buyurdu:

"Ramazan bayramında tekbir ilk rekatte yedi, son rekatte de beş'tir.Her ikisinde de kıraat tekbirlerden sonradır."[352]

Açıklama

Hadis-i şerif bayram namazında kıraatin her iki rekatte de tekbirlerden sonra olduğuna delâlet etmektedir. Şafiî Mâlik ve Ahmed b. Hanbel'in mezhepleri budur. Irakî, ulemânın çoğunun bu görüşte olduğunu söyler. Tirmizî'nin Kesîr b. Abdillah'm dedesinden, Beyhakî'nin de Amr b. Hafs'ın dedelerinden ve İbn Ömer'in azatlısı Nâfi'den yaptıkları, aynı manayı te'yid eden rivayetler de bu görüş sahiplerinin delillerindendir.

Haneftlere göre ilk rekatte önce tekbirler alınır, sonra okunur, ikinci rekatte ise, kıraat tekbirlerden evveldir. Bunların delilleri şu haberlerdir:

Alkâme ve Esved'den rivayet edilmiştir: Derler ki, "İbn Mes'ud, Hu-zeyfe ve Ebû Mûsâ el-Eş'arî ile birlikte otururlarken Said b. el-Âs kendilerine ramazan ve kurban bayramının tekbirlerini sordu, soruyu Huzeyfe, Ebû Musa'nın; Ebû Mûsâ da Abdullah İbn Abbas'ın cevablamasım isteyip "o hem bizden önce, hem de daha bilgin" dedi. Bunun üzerine soru Abdullah'a yöneltildi, o da; "(ilk rekatte) önce dört defa tekbir alır, sonra okur ve rii-ku'a eğilir. Bilâhere ikinci rekate kalkıp kıraati tamamlar sonra da dört defa tekbir alır" dedi."[353]

Sâid b. el-âs, kurban bayramından önce Abdullah b. Mes'ûd, Ebû Mûsâ ve Ebû Mes'ûd el-Ensâri'ye haber gönderip tekbirleri sordu. Ebû Mûsâ ve Ebû Mes'ûd soruyu Abdullah'ın cevaplandırması için işaret ettiler. Abdullah da şu cevabı verdi: "Kalkar, dört defa tekbir alır, sonra okur, okuma bitince beşinci tekbirde rüku'a eğilir. İkinci rekatte kalktığında önce okur sonra dört kere tekbir alır, dördüncü tekbirde rüku'a eğilir."[354]

Bu rivayetler, kıraatin zamanını tayin bakımından olduğu kadar, tekbirlerin adedi bakımından da Hanefîlerin delillerindendir. Bu ilk rekatteki tekbirlere iftitah tekbiri, ikincidekine de rükû' tekbiri dahildir. Buna göre zâid tekbirlerin adedi her iki rekatte de üç olmuştur.

Hanefî ve Mâlikîlere göre, bu tekbirler peşi peşine söylenir. Arada başka bir zikir yoktur. Zadü'l-Meâd'de, "Resûlullah her tekbir arasında kısa bir sekte yapardı. Onun buralarda okuduğu bir zikir sabit değildir. Ancak İbn Mes'ud'dan onun tekbir aralarında hamd-ü sena ettiği rivayet edilmiştir" der.

Ahmed b. Hanbel'e göre tekbirler arasında şöyle denilir:

Şâfiîlere göre de tekbirler arasında şu zikir okunur:

Bazı Şafiîler ise, tekbirler arasında denileceğini söylerler.[355]

Bazı Hükümler

1. Bayram namazlarında, diğer namazlardan farklı olarak birinci rekatta yedi, ikinci rekatta beş olmak üzere toplam on iki tekbir vardır.

2. Bayramın her iki rekâtinde kıraat tekbirlerden sonradır. Her iki madde de âlimler arasında ihtilaflıdır. Bu ihtilâflar yukarıda beyân edilmiştir.[356]

1152. ...Amr b. Şuayb, babası vasıtasıyla dedesinden rivayet ettiğine göre;

Nebi (s.a.) Ramazan bayramı namazında ilk rekatta yedi defa tekbir alır, sonra okur, sonra yine tekbir alır (rüku'a eğilir)di. îkinci rek'ate kalktığında ise önce dört kere tekbir ahr, sonra okur, daha sonra da rükû'a varırdı.

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadisi Veki’ ve İbnü'l-Mübârek de rivayet ettiler ve rivayetlerinde, ('yedi ve dört" yerine) "yedi ve beş" dediler.[357]

Açıklama

Bu hadis Hanefîlerin dışındaki mezheplerin görüşleri istikâmetinde görünmektedir. Ancak iki rekattaki tekbir adedinin beş değil dört olduğu bildirilmektedir. Halbuki daha önce geçen hadislerde ikinci rekattaki tekbir adedi beş olarak belirtilmiştir.

Ebû Davud'un tâ'likinde Veki' ve Îbnu'l-Mübârek'in de ikinci rekatta beş tekbir olduğunu rivayet ettikleri anlaşılıyor. Müellif bu ta'liki önceki rivayetin za'fına işaret etmek için getirmiştir.[358]

1153. ...Fbû Hüreyre'nin meclis arkadaşı Ebû Aişe'nin dediğine göre; Said b. el-as, Ebû Mûsâ el-Eş'arî ve Huzeyfe b. el-Yemân'a, Re-sûlullah (s.a.)'in kurban ve ramazan bayramlarında nasıl tekbir aldığını sordu. Ebû Müsâ şu cevabı verdi:

Cenaze namazmdaki tekbir gibi dört defa tekbir alırdı. Bunun üzerine Huzeyfe:

(Ebû Mûsâ) doğru söyledi, dedi.

Bunun üzerine Ebü Mûsâ şöyle dedi: "Ben Basra'da (vali) iken aynen bu şekilde tekbir alırdım."

Ebû Âişe, "Bu (bu konuşma olurken) ben de Said b. el-as'ın yanında idim" der.[359]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, bayram namazlarındaki zaid tekbirlerin, her iki rekatte üçerden altı olduğunu söyleyen Hanefîlerin delilleri arasındadır. Daha evvel de işaret edildiği gibi, bu adede birinci rekatta iftitab, ikincisinde de rükû tekbirleri ilâve edilerek tekbir sayısının dörder olduğu söylenir. îbn Mes'ûd, Ebû Mûsâ el-Eş'arî, Ebû Mes'ûd el-Ensârî ve es-Sevrî bu görüştedirler.

Hanefîîere karşı görüşte olanlar senetteki Abdurrahmân b. Sevbân'ın zayıf, Ebû Âişe'nin de mechûl olduğunu söyleyerek bu hadisin hüccet olamayacağını söylerler. Yahya b. Ma'în ve Ahmed b. Hanbel Abdurrahmân b. Sevbân'ın zayıf olduğunu söyleyenlerdendir.

Buna mukabil Hanefîler, adı geçen zatın birçok âlim tarafından tezkiye edildiğini, dolayısıyla rivayetinin hüccet olmasına mani bir durum olmadığını söylerler. Bu mezhep sâliklerinin, Abdurrahman hakkında söyledikleri şudur; "İbn Main'in onun hakkındaki sözü istikrarlı değildir. Bazan "zayıf" bazan da "sâlih" der. Ali b. el-Medinî'nin kendisi hakkındaki görüşü iyidir. Amr b. Ali, "bir kişi hâriç Şamlıların hadisi zayıftır" derken, Abdur-rahman'ı istisna etmiştir. Osman ed-Dârimî: "Aslında sika, fakat kadere kurban gitmiş", Ebû Hatim de "sika fakat kadere karıştı. Hadisi doğru, ömrünün sonunda aklı değişti" derler. Ebû Dâvûd onun "selim" olduğunu söylemiş Buharî'de kendisinden Edebü'I-Müfred'de hadis rivayet etmiştir.

1151. Hadisin açıklamasında işaret edilen Abdurrezzak ve Beyhakî'nin İbn Mes'ûd'dan yaptıkları rivayete ilâveten İbn Ebî Şeybe'nin yine Abdullah'tan tekbirlerin ilk rekatte beş, ikincide dört olmak üzere dokuz olduğunu bildiren rivayeti ve Abdurrezzak'ın İbn Abbâs'tan rivayet ettiği aynı manadaki haberi de Hanefîlerin görüşünü te'yid etmektedir. Bu rivayete göre iftitah ve rükû tekbirleri, bayram tekbirleri arasında sayılmaktadır.

Hanefîler, görüşlerine uygun düşmeyen yukarıdaki hadisleri şu bilgilere dayanarak zayıf olduklarını söylerler:

(1149 no'lu) Hz. Âişe hadisi hakkında Şevkanî isnadında İbn Lehi'a olduğu için zayıf der. Ebû Hatim hatâ olduğunu söylerken Tirnıizî İlel'de, Bu-hârî'nin bu hadisi zayıf saydığını nakleder.

Amr b. Şuayb'in (1151.) hadisi hakkında da Irakî, "isnadı sahih" demiş, Tirmizî ve Buhârî'nin bunu sahih saydığını söylemişse de, onu tenkid edenler de olmuştur. Nasbu'r-râye'de İbnü'l-Kattân'm (mezkûr hadisin râ-vilerinden) Tâifî için, "Bir cemaat bunu zayıf kabul etti" demiştir. Zehebî, Mizanü'l-İtidâl'de, "İbn Maîn onun için bir kere biraz sahih başka bir seferde de zayıf dedi" demekledir. Ayrıca Nesâî de "kuvvetli değil" tabirini kullanmıştır.

Görüldüğü gibi bu ifâdeler hadis-i şerifde bir za'f eserinin olduğunu gösterir.

Bu babın hadislerinden çıkan netice bayram tekbirlerinin adedi hakkı-da iki ayrı rivayet vardır. Bunlardan birine göre ilk rekatte yedi ikincide beş tekbir vardır. Cumhur bu hadisleri esas almıştır. Mâlik, Ahmed b. Hanbel ve Müzenî'nin iftitâh tekbirini yedi adedine dahil saydıklarını Şafiî ve Evzâ-î'ye göre ise, dahi! olmadığını 1149 no'lu hadisin açıklamasında belirtmiştik. Diğer rivayete göre her iki rekatte de dörder tekbir vardır. Yukarıda da işaret edildiği gibi Hanefîler de bu rivayeti delil kabul etmişlerdir.

Ancak bayram tekbirleri konusunda yapılan farklı rivayetler bunlardan ibaret değildir. Şevkânî yukarıdakilere ilâveten yedi ayrı görüş daha nakletmiştir.

Bunlar:

1. Bayram tekbirleri her iki rekatta yedişer defadır. Bu, Enes b. Mâlik, Muğîre b. Şu'be, İbn Abbâs, Saîd b. el-Müseyyeb ve Nehaf den rivayet edilmiştir.

2. İlk rekatte iftitâh tekbirinden başka ve kıraatten önce altı, ikinci rekatte ise, kıraatten sonra beş tekbir vardır. Ahmed b. HanbePin iki görüşünden biri böyledir. Bahr sahibi, îmam Mâlik'in de aynı fikirde olduğunu söyler.

3. İlk rekatte iftitah tekbirinden ayrı dört, ikincide de dört tekbir vardır. Muhammed b. Sîrîn'in mezhebi budur. Bu ayrıca Hasen, Mesrûk, Es-ved ve Şa'bî'den de rivayet edilmiştir. Bahr sahibi aynı görüşü Ibn Mes'ud, Huzeyfe ve Said b. el-As'dan da nakletmiştir.

4. İlk rek'atte yedi, ikincide beş tekbir vardır. Ancak cumhurun görüşünden farkh olarak, birinci rekatte kıraat tekbirlerden sonra, ikincide ise öncedir. Halbuki ilk görüşe göre, her iki rekatte de tekbirler kıraatten öncedir.

5. Ramazan ve kurban bayramlarının tekbir adedleri farklıdır. Ramazan bayramında ilk rekatte altı, ikincide beş olmak üzere on bir tekbir vardır. Kurban bayramının tüm tekbir sayısı ise, beştir. Bunların üçü birinci ikisi de ikinci rekattedir. Bu görüş, Ali b. Ebî Tâlib'den nakledilmiştir.

6. Bayramlar birbirinden farklıdır. Ancak önceki maddeden farklı olarak Ramazan bayramında on bir, kurban bayramında dokuz tekbir vardır. Bu, Yahya b. Ya'mur'un görüşü olarak nakledilir.

7. Tekbirler, yedi + beş olmak üzere on ikidir. Fakat her iki rekatte de kıraatten sonradır. Müeyyed -billah ve Ebû Tâlib bu görüştedir.

Şevkânî bu görüşleri verdikten sonra her birinin delillerini ele alır. Bunlardan kimini tenkid ederken kiminin sıhhatine hükmeder.

Fukaha bayram tekbirlerinde ellerin kaldırılıp kaldınlmayacağı konusunda ihtilâf halindedir:

Ebû Hanife, Muhammed, Şafiî ve Hanbelîler, Atâ, Evzâî, İbnu'l-Münzir ve Davud'a göre her tekbirde eller kaldırılır. Vâil b. Hucr'dan Resûlullah (s.a.)'in her tekbirde ellerini kaldırdığına dair yapılan rivayet bu görüş sahiblerinin delilidir.

Ebû Yûsuf, İbn Ebî Leylâ ve Sevrî'ye göre eller sadece iftitâh tekbirinde kaldırılır, diğerlerinde kaldırılmaz. Bu görüş aynı zamanda İmam Mâ-Hk'ten de nakledilmiştir. Mutarrıf ve İbn Kinâne'nin rivayetlerine göre ise, İmâm Mâlik tüm tekbirlerde elleri kaldırmanın müstehab olduğu görüşündedir.

Bayram tekbirlerinin cumhura göre sünnet* Hanefîlere göre vâcib olduğunu daha önce belirtmiştik.

Unutarak tekbirlerin tamamını veya bir kısmını terk eden kimsenin yapması gereken şey de âlimler arasında ihtilâf konusu olmuştur:

Şafiî ve Hanbelîlere göre kıraati bitirinceye kadar tekbirler unutulursa artık tekbir alınmaz, sehv secdesi de gerekmez.

Mâlikîlere göre, imam rükû'dan önce tekbir almadığını hatırlarsa geri döner. Tekbirleri alıp kıraati tekrar eder. Sonunda da sehv secdesi yapar. Rüku'a vardıktan sonra hatırlarsa, namaza devam eder. Sonunda sehv secdesi yapar.

Hanefîlere göre, rükû'dan kalkılmadan önce tekbir alınmadığı hatırlanırsa, tekbirler alınır; rükû'dan kalkıldıktan sonra hatırlanırsa, alınmaz, sonunda sehv secdesi yapılır. Çünkü vâcib sehven terk edilmiştir.

Bayramlarda namaz haricînde getirilen tekbirler de vardır. Bunlar her iki bayramda da mezheplere göre farklılık arz eder.

Kurban bayramında, Hanefî, Şafiî ve Hanbelîlere göre, arafe gününün sabah namazında başlar, teşrik günlerinin sonuncusunun (4. bayram günü) ikindi namazında sona erer. Hanefîlerin mezhebi Ebû Yûsuf ve Muhammed'in görüşüdür. İmam-ı A'zam tekbirlerin, birinci günün ikindi namazında kesileceğini söyler. Şafiî ve Mâlikîlerin bu görüşü de ihramda olmayanlar içindir. İhramda olanlar tekbirlere birinci bayram günü öğle namazını müteakib başlarlar, dördüncü günün ikindisinde son verirler.

Mâlikîlere göre, birinci bayram gününün öğle namazında başlanıp dördüncü bayram gününün sabahında son verilmek üzere on beş vaktin sonunda tekbir getirilir.

Ramazan bayramında cumhura göre namaza giderken tekbir getirilir. Ali, İbn Ömer, Ebû Ümâme, İbn Ebî Leylâ, Saîd b. Cübeyr, Ömer b. Abdi-laziz, el-Hakem, Hammâd, Mâlik, îshâk, Ebû Sevr ve Hanefiler bu görüştedirler. Dârekutnî'nin İbn Ömer'den rivayet ettiği "Resulü Hah (s.a.) ramazan bayramı günü evinden çıkınca musallaya kadar tekbir getirirdi'* mealindeki hadis bu görüş sahiblerinin delilidir.

Şafiî ve Hanbelîlere göre bayram gecesinde güneş batınca tekbire başlanır. Bu aynı zamanda Said b. el-Müseyyeb, Ebû Seleme, Urve ve Zeyd b. Eslem'in de görüşüdür.

Ramazan bayramı günü getirilen tekbirlere Mâlikîlere ve Şâfiîlerden bir kavle göre imam namaz için kalkınca son verilir.

Hanbelîler, İmam hutbeyi bitirinceye kadar tekbirlere devam edileceği görüşündedirler. Hanefîlerden iki ayrı rivayet vardır: Birisine göre musallaya varınca son verilir; ikincisine göre ise, imam namaza duruncaya kadar tekbire devam edilir. Şâfiîlerin esah kavli de bu merkezdedir.

Ulemânın çoğunluğu bu tekbirlerin müstehab olduğu görüşündedir. Kurban bayramında getirilen teşrik tekbirleri Hanefî mezhebinde vâcibtir.

Nevevî, Said b. el-Müseyyeb, Urve b. ez-Zübeyr ve Dâvûd'dan kurban bayramında getirilen tekbirlerin müstehab; Ramazan bayramında getirilenin ise vâcib olduğunun nakledildiğini kaydeder.

Teşrik tekbirlerinin nasıl getirileceğine dair çeşitli rivayetler vardır. Bunlar:

1. Dârekutnî'nin Câbir (r.a.)'den naklettiğine göre, Resûl-i Ekrem (s.a.) arefe günü sabah namazını kılınca ashabına dönüb yerinizden ayrılmayın buyurur ve derdi.

2. Abdurrezzak'ın sahih bir senetle Selmân'dan nakline göre bunun için Sübülü's-sclâm'da "rivayetlerin en sahihi" denilmektedir.

3. Dârekutnî'nin Said b. Ebî Hind'den nakline göre tekbirin metni şudur:

Îbnu'l-Münzir, Ömer ve İbn Mes'üd'dan tekbirin lâfızlarının olarak nakleder. Sevrî, Ebû Hanîfe,Muhammed, Ahmed b. Hanbel ve İshâk da bu görüştedirler.

Hakem ve Hammad, bu konuda belli bir şeyin nakledilmediğini söylerler. Sübülü's-selâm'da ise, bu konudaki değişik rivayetler hatırlatılarak belirli bir kalıbın şart olmadığına işaret edilmektedir.

Fukâhanın çoğuna göre, tekbirlerin sesli alınması müstehabtır. Dârekutnî'nin Nâfi' vasıtasıyla İbn Ömer'in bayram namazına giderken tekbiri sesli getirdiğine dair yaptığı rivayet, bu görüşün delilidir.

Imam-ı A'zam'a göre bu tekbirlerin gizli olması uygundur. Çünkü bunlar zikirdir. Zikrin gizli olması efdaldır "Rabbini içinden yalvararak ve korkarak an"[360] âyet-i kerimesi ve Resûlullah'ın seslice dua eden bir gruba: "Siz sağıra veya gaibe yakarmıyorsunuz" tarzındaki tarizi İmam-ı A'zam'm görüşüne delildir.[361]

243-246. Kurban Ve Ramazan Bayramı (Namazları)Nda Okunacak Sûreler

1154. ...Ubeydullah b. Utbe b. Mes'ûd'dan rivayet edildiğine göre; Ömer b. el-Hattâb (r.a.) Ebû Vâkid el-Leysiyye[362] Resûlullah (s.a.)'ın ramazan ve kurban bayramlarında ne okuduğunu sordu. O da şu cevabı verdi: [363] ve [364] sûrelerini okurdu."[365]

Açıklama

Hadisin siyakı, Ömer b. el-Hattâb, Resûlullah'm bayramlarda ne okuduğunu Ebû Vâkid'a sorduğunda, Ubeydullah'ın onların yanında olduğunu hissini vermektedir. Ancak Beyhakî ve Nevevî'nin de dediği gibi Ebû Vâkid, Ömer b. el-Hattâb'ı görmemiştir. Hadis münka-tı'dır. Fakat Müslim ve Beyhakî'nin diğer bir rivayetinde Ubeydullah b. Abdullah b. Utbe, hadisi, "Ebû Vâkid'den işittim; şöyle dedi..." şeklinde rivayet etmiştir. Ubeydullah Ebû Vâkid'i görmüş ve ondan hadis almıştır. Bunda ihtilâf yoktur. Nevevî, Müslim şerhinde hadisin bu şekildeki rivayetinin muttaşıl olduğunu söyler. Buna göre hadisin Ebû Dâvûd'daki rivayeti munkatı; Müslim'deki muttasıldır.

Hz. Ömer'in Ebû Vâkid'e, hadisdeki soruyu sorması Nevevî'nin ifâdesine göre ya şübhe ettiği bir şeyin tesbitini istemesi, ya da Resûlullah'ın bayram namazlarında okuduğunu insanlara bildirme maksadına mebnîdir. Çünkü Fahr-i Kâinat'la beraber defalarca bayram namazı kılmış olan Hz. Ömer'in namazda okunanı bilmemesi oldukça zayıf bir ihtimaldir.

Irakî, Hz. Ömer'in bu sorusunun öğrenme arzusuna mebni olduğuna işaret etmiş ve; "Ömer'in bazı bayramlarda bulunmaması, o bayramlarda hazır olan Ebî Vâkid'i Efendimizin okuduklarını sormuş olması muhtemeldir" demiştir.

Hadis-i şerif, Hz. Peygamber'in bayram namazlarının birinci rekatında Kâf, ikinci rekatında de Kamer surelerini okuduğunu göstermektedir. Efendimizin bu sûreleri seçmesindeki hikmet, sûrelerin muhtevası olabilir. Çünkü bu sûrelerde öldükten sonra dirilmeden, geçmiş ümmetlerin haberlerinden ve Peygamberleri yalanlayanların helak olmalarından bahsedilmekte, insanların bayrama çıkışları ba's için çıkışa benzetilmektedir.

Ebû Davud'un Nu'mân b. Beşîr'den yaptığı bir rivayette Hz. Peygamberin cuma ve bayram namazlarının birinci rekatinde el-A'lâ ikinci rekatinde de el-öâşiye sûrelerini okuduğu bildirilmektedir.[366] Fakat bu, hadisler arasında

bir tezâtın olduğunu göstermez. Çünkü Resûlullah'ın bazı bayramlarda bu hadiste işaret edilen sûreleri, bazılarında da diğerlerini okuması ve kıraat cehrî olduğu için sahâbîlerin bunu zabtetmeleri caizdir. Hatta Hz. Peygamber'in bayram namazlarında başka sûreler okuduğuna dâir rivayetler de vardır. Meselâ, Bezzâr'ın îbn Abbâs'tan yaptığı bir nakilde Resûlullah'ın bayramlarda en-Nebe' ve eş-Şems sûrelerini okuduğu söylenmektedir.[367]

244-247. Hutbe Dinlemek İçin Oturup Beklemek

1155. ...Abdullah b. es-Sâib'den; demiştir ki:

Resûluüah (s.a.) ile birlikte bayram namazında bulundum. (Efendimiz) namazı bitirince: "Biz hutbe irad edeceğiz, hutbe(yi dinlemek) için oturmak isteyenler otursun, gitmek isteyenler de gitsinler" buyurdu.[368]

Ebû Dâvûd şöyle der: Bu hadis mürseldir (Aslında Ata bu hadisi doğrudan Resûlullah'dan nakletmiştir.)[369]

Açıklama

Hadisin Nesâî'deki rivayetinin ifâdesi Ayrılıp gitmek isteyen aynisin, hutbe için kalmak isteyen de kalsın" şeklindedir.

Görüldüğü gibi Hz. Peygamber namazı kıldıktan sonra cemaati serbest bırakmış, isteyenin okunacak hutbeyi dinlemek üzere oturup bekleyebileceğini, isteyenin de ayrılıp gidebileceğini bildirmiştir. Bu bayram hutbesinin farz veya vâcib olmadığına delâlet etmektedir. Mevcut mezheplerin görüşü de bayram hutbesinin vâcib olmadığı biçimdedir. Hanefîlere göre bu hutbe sünnettir.

Ebû Davud'un hadisin sonuna aldığı talikin mânâsı, "doğrusu bu hadisin mürsel olmasıdır. Sahabînin zikri hatalıdır" demektir. Mevcut rivayete göre Atâ'nm kendisinden hadis aldığı bildirilen Abdullah b. es-Sâib sahâbidir. Bir hadiste sahâbî mevcut olursa, bu hadis mürsel olmaz. Buna göre esas rivayetle, Ebû Davud'un taliki arasında bir farklılık göze çarpmaktadır. Fakat Nesâî ve Beyhakî'nin nakilleri de hadisin mürsel olduğu tarzındadır. Beyhakî, fbn Ma'în'in, "FazI b. Mûsâ bu hadisin isnadında hata etmiştir. Bu hadisi Atâ, Resûlullah'tan mürsel olarak rivayet etmiştir" dediğini nakleder. Nesâî de sahabiyi zikretmenin hata, doğrusunun hadisin mürsel olduğunu söylemiştir.

Hadis hakkında Nesâî de; "hadisin vaslı hatâdır. Doğrusu hadis mürseldir" demektedir.[370]

Bazı Hükümler

1. Bayram hutbesi sünnettir.

2. Cemaatten ışı olanlar bu hutbeyi dinlemeden gidebilirler.[371]

245-248. Bayram Namazına Bir Yoldan Gidip Başka Bir Yoldan Dönmek

1156. ...İbn Ömer (r.a.)'den rivayet edildiğine göre; Resûlullah (s.a.) bayram günü (namaza) bir yoldan gider, başka bir yoldan dönerdi.[372]

Açıklama

Bu manaya gelen başka bir rivayeti, Buhâri Câbir'den, Ahmed b. Hanbel ve Tirmizî de Ebû Hüreyre'den rivayet etmişlerdir.

Hadis-i şerif, bayram namazına gidip gelişte ayrı ayrı yolları tercih etmenin müstehab olduğunu göstermektedir. Bundaki hikmet, camiye gidiş-gelişe, yolların ve sakinlerinin şahit olmaları, İslâmın şeref ve izzetinin izharı, tâbir caizse kâfirlere karşı bir gövde gösterisi yapmaktır.

îbn Hâcer, bu hikmetleri yirmiye kadar çıkarmaktadır. Buhârî şerhleri Fethü'l-Bârî'de ve Aynî'nin Umdetu'l-Kaari' sinde bu tafsilât mevcuttur.[373]

246-249. İmam Bayram Günü Namaza Çıkmamışsa Ertesi Günü Çıkar[374]

1157. ...Ebû Umeyr b. Enes, ashabtan olan amcalarından rivayet ettiğine göre; bir grub Resûlullah (s.a.)'a bir gün evvel hilâli gördüklerine şahitlik etmeye geldiler. Bunun üzerine Hz. Peygamber onlara oruçlarını açmalarını sabah olunca da musallaya gelmelerini emretti.[375]

Açıklama

Ravi Ebû Umeyr, Enes b. Mâlik'in oğlu Abdullah'tır. Bu hadisin leh ve aleyhine konuşulmuştur:

Şevkânî, hadise İbnu's-Seken, İbn Hazm, Hattâbî ve İbn Hacer'in "sahih" dediklerini söyler.

Nevevî, Hulâsa'da; "Bu sahih bir hadistir.Ebû Umeyr'in amcaları sahâbidir. Bu bakımdan kendilerinin bilinmemesi onun sıhhatine mani değildir. Çünkü bütün sahâbiler âdildirler. Ebû Umeyr'in adı, Abdullah'tır" der.

İbn Abdilber, "Ebu Umeyr meçhuldür" derken, Hafız Zehebî, "Onun hadisine sahih diyenler, onu tanıyorlar demektir" ifâdesini kullanmıştır.

Zeylaî de İbn Kattân'ın bu hadise ihtiyatla bakılması gerektiği görüşünde olduğunu nakleder.

Hadisten anladığımıza göre Ramazan ayının otuzuncu günü on kişiden daha kalabalık bir grub on kişiden fazla topluluk demektir), Resûlullah'ın huzuruna gelerek hilâli gördüklerini söylediler. O gün Medine'de hava kapalı olduğu için, orada hilâl görülmemiş ve müslümanlar oruç tutmuşlardı. Efendimiz, kendisine gelen haber üzerine cemaate orucu açmalarını ve ertesi günü sabahleyin bayram namazı için musallaya gelmelerini emretti. Haber öğleden sonra geldiği için Efendimiz namazı aynı günde kılmamış, ertesi güne bırakmıştır. İbn Mâce'nin de yine Ebû Umeyr'den yaptığı rivayet bu mânâyı daha açık olarak ifade etmektedir.

Hadis-i Şerif, bayramın birinci günü bir özürden ötürü namaz kılınmamışsa ikinci günü zevalden önce kılınmasının gerekliliğine delildir. Şevkânî'nin bildirdiğine göre, bu Ebû Hanife ve talebelerinin Evzaî, Sevrî, Ahmed, İshâk, Kasım ve Müeyyed-billah'ın görüşüdür. Namazın ilk günde kılına-mamasına sebeb olan özrün, hilâlin çıkışım bilememe veya başka bir şey olması arasında fark yoktur.

Şâfiîlere göre otuzuncu gün öğleden önce hilâlin görüldüğüne şahitlik yapılırsa, oruç açılır ve bayram namazı kılınır. Haber öğleden sonra gelirse, yine oruç açılır ve namaz kaza edilir. Çünkü bunlara göre, vakti belli olan sünnetlerin kazası da sünnettir.

Mâlik ve Ebû Sevr'e göre namaz birinci bayram günü zevalden önce kıhnmanıışsa artık ne aynı gün öğleden sonra ne de ertesi günü kaza edilmez. Çünkü bu namaz, belirli bir vaktin ibâdetidir. Başka zamanda ifâ edilemez. Aynı görüşü Hattâbî, İmam Şafiî'den de rivayet etmiştir.

Yine Hattâbî esah olan görüşün öncekilerin mezhebi olduğunu söyleyerek, "Resûlullah'ın sünnet-i seniyyesi uyulmaya daha evlâdır. Ebû Umeyr'-in hadisi sahihdir. Öyleyse ona dönmek vacibtir" demiştir.

Yukarıda Şevkânî'den naklen İmam-ı A'zam ve talebelerinin, ertesi günü kaza edilmesi konusunda müttefik olduklarını söylemiştik. Tahâvî ise, ertesi gün kaza edileceği görüşünün, Ebû Yûsuf'a ait olduğunu İmam-ı Azam'a göre ne aynı gün ne de ertesi gün kazanın meşru olmadığını söyler. Ancak böyle bile olsa Hanefi mezhebinde fetva bir özre binaen ramazan bayramında namazın ertesi günü kurban bayramında ise ikinci ve üçüncü günü kılınabileceği şeklindedir. Bu günlerden daha sonraya bırakılamaz.[376]

Bazı Hükümler

1. Bir şehir ahalisi hilâli görmese bile dışarıdan gelenlerin gördüklerine dair verilen habere uyarlar.
2. Hilâlin görüldüğü öğrenilince, başlanılmış oruç açılır.
3. Hilâlin görüldüğü öğleden sonra haber verilmişse, bayram namazı ertesi gün kılınır.[377]

1158. ...Bekrb. Mübeşşir el-Ensârî'den[378] şöyle dediği rivayet edilmiştir:

Ramazan ve kurban bayramı günleri Resûlullah'ın ashabı ile birlikte Bethan vadisi yoluyla musallaya gider. Peygamber (s.a.) ile birlikte namaz kılar yine Bethân vadisinden evlerimize dönerdik.[379]

Açıklama

Hadisin râvilerinden îshâk b. Salim meçhul olduğu için bu hadis delil olmaya uygun bulunmamıştır. Aslında bu hadisin, üzerinde olduğumuz konu ile hiçbir alakası yoktur. Normali bunun bazı nüshalarda olduğu gibi önceki babda (namaza ayrı ayrı yollardan gidib gelme konusunda) zikredilmesi idi.

Bu rivayet bayram namazına gidib gelirken ayrı ayrı yolları takib etmenin vâcib olmadığına, aynı yoldan gidib gelmenin caiz olduğuna delâlet etmektedir. Çünkü sahâbîier aynı yoldan gidib gelmişler Resûlullah (s.a.) da bunu ikrar etmiştir.[380]

247-250. Bayram Namazından Sonra Namaz Kılmak

1159. ...îbn Abbâs (r.a.)'den demiştir ki:

Resûlullah ramazan bayramı günü çıkıp iki rekat namaz kıldı. Bu rekatlerden önce ve sonra hiçbir namaz kılmadı. Sonra Bilâl ile beraber kadınların yanına gelip onlara bağışta bulunmalarını emretti. Bunun üzerine kadınlar (halkadan) küpelerini ve gerdanlıklarını (Bilâl'in eteğine) atmaya başladılar.[381]

Açıklama

Hadis-i şerif bayram namazından önce ve sonra sünnet bir namazın olmadığını gösterir.

Ulemâ bunda müttefik olmakla beraber, mutlak manada nafile kılmanın caiz olup olmadığında ihtilâf etmişlerdir. Bir grub hem namazdan önce hem de sonra nafile kılmanın mekruh olduğu görüşündedir. İbn Abbâs, İbn Ömer, Ali, İbn Mesûd, Huzeyfe, Câbir, Seleme b. el-Ekva', İbn Ebî Evfâ, Abduüah b. Muğaffel, Mesrûk, Dahhâk, Kasım, Salim, Ma'mer, îbn Cü-reyc, Şa'bî ve Ahmed b. Hanbel bunlardandır.

Zührî, "âlimlerimizden hiçbiri bu ümmetin selefinden bir kimsenin bayramdan önce ve sonra nafile kıldığını söylemediler" der. Ancak Irakî'nin bildirdiğine göre Enes, Büreyde b. el-Hasib, Râfi' b. Hadîc, Sehl b. Sa'd, İbrahim en-Nehaî, Said b. Cübeyr, Esved b. Yezid, Câbir b. Zeyd, Hasen el-Basrî, Said b. Ebi'l-Hasan, Said b. el-Müseyyeb, Abdurrahman b. Ebî Leylâ, Urve b. Zübeyr, Alkame, Kasım b. Muhammed ve Mekhûl bayram namazından önce de sonra da nafile kılmanın caiz olduğu görüşündedirler.

Bazıları ise, namazdan önce kılınan nafile ile sonra kılınanın arasını ayırmışlar; herbirini ayrı ayrı hükümler altında ele almışlardır. İbnu'l-Münzir, Mücâhid, Nehzî, Sevrî, ve ashab-ı re'yin, bayram namazından önce değil de sonra nafile kılmanın cevazına kail olduklarını nakletmiştir.

Basralılar ise tam aksine namazdan önce kılmanın caiz, sonra kılmanın ise caiz olmadığı görüşündedirler.

Şafiîlere göre, imamdan başkaları için hem namazdan önce hem de sonra nafile kılmakta beis yoktur. İmamın kılması ise, mekruhtur.

Mâlikîler musalla ile evin arasını ayırmışlar, musallada hem namazdan önce, hem de sonra nafile klimaya mekruh, evde kılmaya ise, caiz demişlerdir.

Ha ne filere göre musallada hem namazdan önce hem de sonra namaz kılmak mekruhtur. Evde ise, kılmakta beis yoktur. Bunlar Ebû Saîd el-Hudrî'nin; "Resûlullah (s.a.) bayram namazından önce birşey kılmazdı, evine döndüğü zaman ise, iki rekat namaz kılardı" rivayetine dayanmışlardır.

Bu ihtilâflara sebep Hz. Peygamber (s.a.)'in; "Biriniz mescide geldiği zaman iki rekat namaz kılsın" buyurmasına rağmen, kendisinin bayram namazına çıktığı zaman sadece iki rekat bayram ^namazı kılmakla iktifa etmesi, önce ve sonra buna bir şey ilâve etmemesidir. Ayrıca bayram namazının kendinden önce ve sonra nafile kılmanın hükmü bakımından farz namazlara benzeyip benzememesi konusunda da tereddüt edilmiştir. Bayram namazını yukarıdaki mânâda sünnet namazlar gibi görüp "musallaya mescid denilemez" diyenler ne önce ne de sonra nafile kılmayı uygun görmemişlerdir. Bundan dolayı, Mâliki mezhebinde bayramın camide kılınması halinde hükmün ne olacağında tereddüt edilmiştir.

İbn Rüşd'ün Bidâyetu'I-Müctehid'deki ifâdesine göre, musallaya mescid adı verilir diyenler ve Resûlullah (s.a.)ın bayram günlerinde bayram namazından başka bir namaz kılmayışını ruhsat kabul edenler, bayramdan Önce nâfüe kılmayı müstehab görmüşlerdir. Bayram namazını farz namazlara benzetenler de hem bayramdan önce hem de sonra nafile kılmayı müstehab görürler. Bazı âlimler bayram namazından önce ve sonra nafile kılmayı ne mekruh'ne de müstehab kabul etmemişler buna mubah demişlerdir.[382]

Bazı Hükümler

1. Bayram namazlarından önce ve sonra nafile namaz kılmak sünnet değildir.Bunun müstehab olup olmadığı konusu da ihtilaflıdır. Bu ihtilâfler yukarıda beyân edilmiştir.

2. Kadınların bayram namazlarına gelmeleri meşrudur. Ancak erkeklerden ayrı bir mahalde bulunurlar.

3. Kadınların şahsî mallarını harcamada ve bunları bağışlamada kocalarından izin alma mecburiyetleri yoktur. [383]

248-251. (İmam) Yağmurlu Günde Bayram Namazını Mescidde Kıldırır

1160. ...Ebû Hüreyre (r.a.)'den rivayet edildiğine göre: Bir bayram günü (Medine'ye) yağmur yağdı. Bunun üzerine Peygamber (s.a.) ashaba bayram namazını mescidde kıldırdı.[384]

Açıklama

Bu hadİS bayram namazının haddizatında musallada kılınmasının sünnet, fakat yağmur, soğuk gibi mazeretlere binaen camide de kılınmasının meşru olduğuna delâlet etmektedir. Hz.Peygamber'in ve Râşid halifelerinin tatbikatı bu şekilde olmuştur. Maliki, Han-belî, Şafiîlerin büyük çoğunluğu ve Hanefîler bu görüşü benimsemişlerdir. Hz. Ali'nin şu sözü yukarıdaki görüşü çok açık bir şekilde te'yid etmektedir: "Eğer bayram namazı için Cibâne'ye çıkmak sünnet olmasaydı onu mescidde kılardım." Hz. Peygamber'in orada kılınan namazın, Mescid-i Haram'-ın dışındaki tüm mescidlerde kılınan namazdan bin kat daha efdal olduğunu haber verdiği Mescid-i Nebevî'yi bırakıp da bayram namazı için musallaya çıkmaları, bunun ehemmiyetini gösterir.

Günümüzde, imkân bulunduğu nisbette kasaba ve şehirlerdeki müslü-manların büyük meydanlarda toplanıp bayram namazlarım kılmaları, müs-lümanlarm gönüllerindeki İslâmî heyecanı artırarak büyük kalabalıkların teessüsüne vesile olacağı için İslâm düşmanlarının gönüllerine korku salacak ve onların İslama karşı girişebilecekleri suikastlara engel olacaktır. Ayrıca Allah'ın rahmetinin inmesine vesile olacaktır. Fakat ne yazık ki böyle bir şey düşünülmemekte, düşünülse bile tatbikat sahasına girememektedir. Efendimizin unutulan bu sünnetini ihya edecek müzminlerin büyük sevaba nail olacaklarında şüphe yoktur.

Bayram namazlarının büyük meydanlarda kılınması sünnet olmakla beraber hava muhalefeti veya başka özürlerden dolayı camide kılınması da meşrudur. Üzerinde durduğumuz hadisin delâletine ilâveten büyük sahâbiler devrindeki bazı uygulamalar buna delildir. Abdurrahman et-Teymî'nin anlattığına göre Ebân b. Osman'ın Medine valiliği esnasında bayram gecesi şiddetli bir yağmur başlamış ve namazın mescidde kılınması zaruret haline gelmiş. Bunun üzerine Ebân, Abdullah b. Âmir b. Rabî'ya; "Kalk bana haber verdiğin şeyi cemaate de haber ver" demiş, Abdullah da "Ömer b. el-Hattâb devrinde bayram günü şiddetli bir yağmur yağdı. Bu yüzden cemaat musallaya gitmek istemedi. Bunun üzerine Ömer, onları mescide toplayıp namazı kıldırdı. Daha sonra minbere çıkıp:

Ey insanlar! Şübhesiz Resûlullah (s.a.) cemaati musallaya çıkartır ve bayram namazım orada kıldırırdı. Çünkü orası daha geniş ve ferahtır. Ancak yağmurlu günlerde mescid daha uygundur dedi" diye cemaate ilân etti.

Şâfiîlerden bazıları mescidin cemaati alabilecek şekilde geniş olması halinde zaruret olmasa bile bayramın mescidde kılınmasının daha efdal olduğu görüşündedirler. Bunlar Mekke'de imamların bayram namazını mescidi Haram'da kılmalarını ve Mescidlerin daha şerefli ve daha temiz olmasını delil gösterirler.

Şevkânî bu görüşün mücerred bir tahminden ibaret olduğunu Resûlul-lahın uygulaması karşısında delil olarak kabul edilemeyeceğini söyler.

Yukarıda verdiğimiz mütalaalar Mescid-i Haram'ın dışındaki mescitlerle ilgilidir. Mekke'de bulunanlar için efdal olan bayram namazının, Mescid-i Haram'da kılınmasıdır.

Hadis-i şerif, râvileri arasındaki İsa b. Abdi'I-A'la 'dan dolayı zayıf kabul edilmiştir. Çünkü mezkûr zat tenkide mâruz kalmıştır.[385]

Bazı Hükümler

Normal hallerde bayram namızını musallada kılmak sünnettir. Zaruret hallerinde ise, camide kılınması caizdir. [386]

[1] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/119.

[2] Ka'b b. Mati, Ebû İslı âk. Câhiliye devrinde Hz. Peygambere erişmiş fakat Hz. Ebû Bekir veya Hz. Ömer devrinde İslâm'a girmiştir. Hz. Ömer devrinde müslüman olduğu görüşü daha yaygındır. Hz. Abbas kendisine Resûlullah zamanında niçin müslüman olmadığını sorunca, şu karşılığı vermiştir: "Babam bana Tevrattan bir şey yazdı ve "bununla amel et" dedi. Diğer kitablannı kapatıp benden baba-oğul hakkı için onları açmayacağıma dair söz aldı. islâmiyet çıkınca "herhalde babam benden bir ilmi gizledi" deyip kitabları açtım. Hz. Muhammed'İn ve ümmetinin özelliklerini görüp müslüman oldum."

Kendisi müslü.nan olmadan önce Yahudilerin en bilginlerindendi. Hz. Peygamberden miirsel olarak ve diğer bazı büyük sahâbilerden hadis rivayet etmiştir. Hicri 32 veya 34 yılında vefat etmiştir. (Bilgi için bk. İbn Sa'd, Tabakât, VII, 445; Buhârî, el-Tarihu'l-kebir, VII, 223; İbnu'1-Esir, Üsdü'1-ğâbe, IV, 487; Zehebî, Tezkiretu'l-huffâz, I, 49; Siyem â'lâmı'n-nübelâ, III, 489 - 494; îbn Hacer, el-İsâbe, III, 315; Tehzibu*t-Tehzib, VIII, 438; İbnu'1-İmâd, Şezerâtu'z-zeheb, I, 40).

[3] Abdullah b. Selam b. Haris, Ebû Yûsuf el-tsrailî el-Ensarî. Hz. Yûsuf'un soyundan-dır. Asıl adının Husayn olduğu Hz. Peygamberin kendisine Abdullah ismini verdiği söylenir. Hz. Peygamber'in Medine'ye gelişinin ilk günlerinde müslüman olmuştur. Buhârî'nin Enes'den yaptığı bir rivayete göre, Hz. Peygamber'e gelerek bazı şeyler sormuş ve Resûlullah'ın cevabından sonra tslâmı kabul etmiştir. Müslüman olduğunda "Ya Resûlallah! Yahudiler iftiracı bir millettir, onlar benim müslüman olduğumu duymadan önce beni onlara bir sor" dedi. Yahudiler gelince Hz. Peygamber onlara "sizden Abdullah b. Selam nasıl bir adamdır?" dedi. "En hayırlımızdır ve en hayırlımızın oğludur. En efdalimizdir ve en efdalimizin oğludur" dediler. Hz. Peygamber "Abdullah müslüman olmuşsa ne dersiniz?" dedi. "Onu bundan Allah'a sığındırırız" dediler. Re-sûlullah sorusunu tekrar etti, onlar da aynı cevabı verdiler. Abdullah yanlarına gelip de şehâdet kelimesini getirince, "bu bizim en kötümüz ve en kötümüzün oğludur" deyip onu ayıpladılar. Abdullah "işte ben bundan korkardım ya Resulallah" dedi. H. 43 yılında Medine'de vefat etti. (Bilgi için bk. İbn Sa'd, Tabakâl, II, 352 - 353; Buhârî, et-TarihıTi-kebir, V, 18 -19; îbnu'I-Esir, Üsdii'1-ğâbe, III, 264; Zehebî, Siyeru a'lâmı'n-niibelâ, II, 413 - 426; İbn Hacer, el-İsâbe, II, 320; Tehzibu't-Tehzib, V, 249).

[4] Nesaî, cuma 45, 5, 4; Müslim, cuma, 17, 18; Tirmizî, cuma 2; Muvatta', cuma 16; Ah-med b. Hanbel, II, 486, 504.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/120-122.

[5] el-Bakara (2), 35.

[6] el-Bakara (2); 35.

[7] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/122-125.

[8] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/125.

[9] Nesaî, cuma 5, 45; İbn Mâce, cenâiz, 65; Ahmed b. Hanbel, IV, 8.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/125-126.

[10] el-A'raf (7), 143.

[11] Hadis metinleri için bk. el-Mcnhel, IV, 186 - 187.

[12] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/126-127.

[13] Al-i İmrân (3), 169.

[14] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/127-128.

[15] Bu cümle râvilerden birisi tarafından tefsir olarak söylenmiştir.

[16] Nesâî, cuma 14, 45.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/128.

[17] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/128-129.

[18] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/129.

[19] Müslim, cum'a 16; Beyhaki, es-Sünenu'I-kübrâ, III, 250.

[20] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/129-130.

[21] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/130.

[22] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/130-131.

[23] Müslim, cuma 27; Tirmizî, cuma 5; İbn Mâce, ikâme 81, 82; Ahmed b. Hanbel, II, 424; III, 39; V, 15, 16, 22, 177.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/131.

[24] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/131-132.

[25] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/132.

[26] Aslında "sancak, bayrak..." manalarına gelen kelimesinin çoğuludur.burada esirlerin boynuna takılan bukağı manasında kullanılmış olması da muhtemeldir.

[27] Bu cümle metinde ravilerden birinin şekki ile veya şeklinde ifade edilmektedir.Nihaye'de belirtildiğine göre

mastarının binai merresi olan kelimesinin cem'idir.de nin çoğuludur. "İnsanı mü'min işlerinden alıkoyan iş" demektir.

[28] Parantez içindeki bu cümle bazı nüshalarda yoktur.

[29] Ahmed b. Hanbeİ, I, 93; Beyhakî, es-Sıınenu'l-kübrfi, IH, 220.

[30] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/132-134.

[31] Ebû Dâvûd, Tahare 127.

[32] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/134.

[33] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/135.

[34] Ebu'1-Ca'd ed-Damrî, Adının Edra' veya Amr b. Bukeyr olduğu söylenir. Resûlullah'-dan başka Selman-ı Fârisî'den de hadis rivayet etmiştir. Hz. Peygamber kendisini kavminin ordusu İle Mekke fethine ve Tebûk seferine göndermiştir. Cemel Vak'asında Hz. Âişe ile birlikte savaşmıştır. Kendisinden Ebû Dâvûd, Ibn Mâce, Tirmizî ve Nesâî hadis rivayet etmiştir.

[35] Müslim, mesâcid, 254 (benzer); Nesâî, cuma 2, 3; Tirmizî, cuma 7; Ibn Mâce, ikâme 93; Dârimî, salât 305; Ahmed b. Hanbel, 1, 2, 40, 422, 450, 461, 499; II, 332, 424; V, 8, 14, 30, Muvatla1 cuma 20; Beyhakî, es-Sıinenu'l-kubrâ, III, 172, 247, 24S; Hâkim el-Müstedrek, III, 624.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/135.

[36] Benzer bir hadis için bk. Beyhakî, es-Sünenu'l-kubrâ, III, 247.

[37] Hadis metinleri için bk. el-Menhel, VI, 195.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/136.

[38] Nesâî, cum'a 3; Ibn Mâce, ikâme 93; Ahmed b. Hanbel, V, 332; IV, 8, 14; Muvatta', cum'a, 20; Dârımî, salât 205; Hakirn el-Müsîedrek, I, 280; Beyhakî, es-Sımenu'l-kübrâ, III, 248.

[39] ilk rivayette Hemmâm, hadisi Katâde vasıtasıyle Kudâme'den o da Semure'den almıştı.Bunda ise Hâlıd, Katâde'den o da el-Hasen vasıtasıyle Semure'den nakletmiştir.

[40] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/136-137.

[41] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/137.

[42] Nesâî, cuma 3; İbn Mâce, ikâme 93; Hâkim el-Miistedrek, I, 280; Beyhakî, es-Sünenü'l-kübrâ, III, 248.

[43] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/137-138.

[44] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/138.

[45] Buhârî, cuma 15; Müslim, cuma 5.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/138-139.

[46] Ebû Dâvûd, tahâre 128.

[47] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/139-141.

[48] Darekutnî, Sünen, II, 2; Beyhakî, es-Siinenu'l-kübrâ, III, 173.

[49] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/141.

[50] bk. 5S2 numaralı hadis.

[51] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/142.

[52] Beyhakî, es-Sünenu'l-kübrâ, III, 186.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/143.

[53] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/143-144.

[54] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/144.

[55] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/144.

[56] Ibn Mâce, ikame 35.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/144-145.

[57] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/145.

[58] Parantez arasındaki kısım bazı misnalarda yoktur.

[59] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/145-146.

[60] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/146.
[61] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/147.
[62] Benzeri bir rivayet için bk. ibn Mace, İkâme, 35. Hammâd'ın rivayeti için bk. Beyhakî, es-Sünenü'1-kubrâ, III, 70.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/147.
[63] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/147-148.
[64] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/148.
[65] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/148.
[66] Bu tire arasındaki kısmın başına bir (kastediyor) kelimesi ilâve edilmiştir. Bundan Ka'nebî'nin, hadisin lâfzını unutup, bu kelimeyi ilâve ettiği anlaşılıyor.
[67] Buhârî, ezan 18 Müslim, müsâfirîn, 22, 24; Nesâî, ezan 17; ibn Mâce, ikâme 35; Dâri-mî, salât 55; Muvatta' nida 10.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/149.
[68] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/149.
[69] Beyhakî, es-Sünenü'1-kübrâ, III, 71.
[70] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/149-150.
[71] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/150.
[72] Buhari, ezan 40; Müslim, müsafirîn 25; Tirmizî, salât 184; Ahmed b. Hanbel, III, 312, 327, 397; V, 62.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/150.
[73] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/150-151.
[74] Buhârî, cuma 14, 10; Müslim, müsafirûn, 26; tbn Mâce, İkâme .15.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/151.
[75] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/151-152.
[76] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/152-153.
[77]Târik b. Şihâb'ın sâhâbi olup olmadığı ihtilaflıdır. Sahih olan Ebû Davud'un da İşaret ettiği gibi sahâbi oluşudur. Ancak Hz. Peygamber'den hadis işitmemiştir. Ondan yaptığı rivayetler miirseldir. Üzerinde durduğumuz hadis de mürseldir. Fakat ulemânın çoğunluğu mursel hadis ile ihticacı caiz görürler. Târik b. Şihâb H. 82 veya 83 yılında vefat etmiştir. (Bilgi için b. İbnu'1-EsÌr, Üs dü'l-ğâbe, III, 70-71; İbn Hacer, el-İsâbe, II, 220).
[78] Beyhakî, es-Sünenü']-Kübrâ, III, 172.
[79] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/153.
[80] bk. 552 numaralı hadis.
[81] Cuma (62), 9.
[82] bk. 1055 numaralı hadisin açıklaması.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/153-156.
[83] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/156.
[84] Buhârî, cuma 11, meğâzî, 69; Nesâî, cuma 1.
[85] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/156.
[86] Dârekuînî, Sünen, II, 9.
[87] Abdurrezzak b. Hemmâm, el-Musannef, III, 167 – 168.
[88] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/157-159.
[89] Es'ad b. Zürâre. Ashabın ileri gelenleri tidendir. Zekvân b. Abdi Kays'la birlikte Utbe b. Rabia İle konuşmak için Mekke'ye gitmişlerdi. Orada hz. peygamber'in davetini duymuş ve onunla goruşup İslâmı kabul etmiştir.Birinci ve ikinci akabe biatlerinde bulunmuştur. Hicretten sonra Medine'de ilk vefat eden ve Bâkî'de İlk defnedilen sahabi bu zat olmuştur. (Bilgi için bk. İbn Sa'd, Tabakât, III, 608; îbn Hacer/el-İsâbe, I, 34; Ibn Abdilberr, el-İstiâb, I, 82).
[90] İbn Mâce, ikâme 78.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/159.
[91] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/160.
[92] îyas'ı tbn Hıbbân sikalardan saymış, Ibnu'I-Münzîr "mechûl" demiştir.
[93] Nesaî, iydeyn 32; İbn Mâce, ikâme 166; Ahmed b. Hanbel, IV, 372; Dârimî, salât 225.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/160-161.
[94] Beyhakî, es-Sünenü'l-kübrâ, III, 243.
[95] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/161.
[96] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/161.

[97] Nesaî, iydeyn 32.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/161-162.

[98] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/162.

[99] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/162-163.

[100] Buhârî, edâhî, 16; Nesâî, iydeyn 13, 31, 32; İbn Mâce, ikâme 166; Dârimî, salât 225; Muvatta', iydeyn 5.

[101] Müellifin hocalarında biri olan Ömer b. Hafs rivayetinde kelimesini kullanarak demiştir.Diğer hocası Muhammed b. el-Musaffa ise,siz olarak demiştir.

[102] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/163-164.

[103] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/164-165.

[104] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/165.

[105] Buhârî, cuma 10; Müslim, cuma 65; İbn Mâce, ikâme 6; Nesâî, cum'a 38, Tirmizî, cum'a 23; Beyhakî, es-Sunenü'1-kubrâ, II, 389.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/165-166.

[106] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/166-167.

[107] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/167.

[108] Müslim, cum'a, 61, 62, 64.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/167.

[109] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/167.

[110] Bir nüshada bab = cuma günü cuma (namazı) için giyinmek" şeklindedir.

[111] Buhârî, cuma 7, hibe 27; Müslim, libâs 6, 9; Nesâî, cuma 11, ziynet 82; Ibıı Mâce, libâs 16; Muvatta' Lubs 18; Ahmed b. Hanbel, II, 20, 103.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/167-168.

[112] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/168-169.

[113] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/169.

[114] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/169-170.

[115] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/170.

[116] Buradaki şekk, râvilerden birine aittir.

[117] İbn Mace, ikame 83, Muvatta', cuma 17.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/170-171.

[118] Soru edatı olduğu kabul edilirse, "imkân bulanlarınızın cuma günleri için günlük iş elbiselerinden başka elbiseleri olsa ne olur?"

[119] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/171-172.

[120] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/172.

[121] Nesaî, mesâcid 22; Ibn Mâce, ikâme 96; Tirmizî. salat 123; Ahmed b. Hanbel, II, 179.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/172.

[122] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/172-174.

[123] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/174.

[124] Bunu Ebû Hazm söylüyor. Yani Sehl bu kadının ismini söylemiş fakat Ebû Hazm unutmuş.

[125] Buhârî, cuma 26, salât 64, buyu' 32, hibe 3; Müslim, mesâcid 45; Nesâî, mesâcid 45; Ahmed b. Hanbel, V, 339.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/175-176.

[126] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/176.

[127] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/177.

[128] Kütüb-i Sitte içinde sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/177.

[129] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/177-178.

[130] Müslim, salat 262; Buhârî (benzeri) salat 91, i'tisam 16; Ahmed b. Hanbel, IV, 54.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/179.

[131] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/179.

[132] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.

[133] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/179-180.

[134] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/180-181.

[135] Buhârî, cuma 16; Tirmİzî, cuma 9.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/181-182.

[136] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/182-183.

[137] Müslim, cuma 32; Nesâî, cuma 14; İbn Mâce, ikâme 84; Dârimî, salât 194; Ahmed b. Hanbel, IV, 46, 54.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/183.
[138] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/183.
[139] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/183.
[140] Buhârî, cuma 40; Müslim, cuma 30; Tirmizî, cuma 26; İbn Mâce, ikâme 84; Ahmed b. Hanbel, V, 336; Darekutnî, sünen, II, 20.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/183-184.
[141] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/184.
[142] Buhârî, cuma 25; Nesâî, cuma 15; Tirmizî, cuma 20; İbn Mâce, ikâme, 97.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/185.
[143] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/185-186.
[144] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/186.

[145] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/186-187.
[146] Parantez içi Hidâye'nin, dışında şerhin ibâresidir.
[147] Bk. Feleva-yi Hindiyye, I, 55.
[148] Fetevâ-yı Hindiyye, I, 149; BahruV-râik, II, 169.
[149] UmdetiTI-Kaari, VI, 210 – 211.
[150] Remlî, NÎhâyetu'l-MuMâc, I, 411.
[151] Remlî, Nihâyelu'l-Mufttâc, II, 325.
[152] el-Cum'a (62), 9.
[153] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/187-189.
[154] Buharı, Cum'a 22; Nesâî, Cum'a 15; îbn Mâce, ikâme 97; Ahmed b. Hanbel, III, 449.
[155] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/189.
[156] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/189.
[157] bk. Bir önceki kaynaklar.
[158] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/189-190.
[159] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/190.
[160] Beyhakî, es-SünenıTI-kübrâ, III, 218; Hâkim, el-Müstedrek, I, 286.
[161] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/190-191.
[162] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/191-192.
[163] Bu söz Nâfi'ye aittir. Ibn Ömer "bitirinceye kadar" fiilinin failiniAçık-lamamış, talebesi Nâfi de o gizli failin müezzin olabileceğini söylemiş.
[164] Buhârî, cum'a 30; Müslim, cum'a 34; Tirmizî, cum'a II; Nesaî, cum'a 33, Ibn Mâce,
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/192.
[165] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/193.
[166] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/193.
[167] Müslim, cuma 33, 35, 36; Nesâî, cuma 34, 35; Ahmed b. Hanbel, III, 31;,V, 87, 91, 92, 97, 101, 107, 108; Beyhakî, es-Sıinenu'l-kubrâ, III, 197.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/194.
[168] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/194-195.
[169] Buhârî, cuma (benzeri) 30; Nesâî, cuma 34; tbn Mâce, ikâme 85.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/195.
[170] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/195-196.
[171] Nesâî, cum'a 34; Ahmed b. Hanbel, V, 90, 93, 97, 100.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/196.
[172] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/197.
[173] Ensab'ta zikredildiğine göre Temim kabilesinden bir boy olan Külfet'e mensûbtur. Hakkında fazla malumat verilmemiştir. Müslim, "Ondan, Şuayb'dan başka hadis rivayet eden olmamıştır" der.
[174] Bu şek râvilerden gelmektedir.
[175] Bu sekler râvilerden gelmektedir.
[176] Bu sekler râvilerden gelmektedir.
[177] Beyhakî, es-Sünenu'1-kübrâ, III, 206.
[178] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/197-198.
[179] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/198-199.

[180] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/199.
[181] Müslim, cuma 48; Ebû Dâvûd, nikâh 32; Ahmed b. Hanbel, IV, 256, 379.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/200.
[182] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/200-201.
[183] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/201-202.
[184] Beyhakî, es-Sünenü'l-kübrâ, III, 215.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/202-203.
[185] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/203.
[186] Adiyy b. Hatim b. Abdullah b. Sa'd b. el-Haşrec b. îmrü'Ül-Kays b.-Adiyy et-Taî H.9. yılda müslüman olmuş, Irakîn fethinde hazır bulunmuştur. Sıffîn harbinde Hz. Ali tarafında savaşmıştır. Buhârî ve Müslim kendisinden hadis rivayet etmiştir. (Bilgi için bk. Îbnu'l-Kayserânî, el-Cem'u beyne ricâîi's-Sahihayn I, 398; lbnu'1-Esir, Üsdü'1-ğâbe,IV, 8; İbn Hacer, el-İsâbe, II, 468).
[187] Şek râvilerden birine aittir.
[188] Müslim, cuma 48; Ebû Dâvûd, edeb 77; Ahmed b. Hanbel, IV, 256 - 329.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/203.
[189] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/204-205.
[190] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/205.
[191] Bintü'l-Hâris b. en-Nu'man; Hişam'ın annesidir. Meşhur sahabi hanımlardandır. Am-re bint Abdurrahman'ın ana bir kız kardeşidir. Rıdvan biatinde bulunanlardandır. Müslim ve Ebû Dâvûd kendisinden hadis rivayet etmiştir. (Bilgi için bk. İbnu'l-Kayserânî, el-Cent'u beyne ricâli's-Sahihuyn, II, 616; tbnu'1-Esir, Üsdıı'l-ğâbe, VII, 406; İbn Ha-cer, el-lsâbe, IV, 504).
[192] Müslim, cuma 50; Nesâî, cuma 28; Ahmed b. Hanbel, VI, 435, 436, 463; Beyhakî, es-Sünenü'l-kiibrâ, III, 211.
[193] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/205-206.
[194] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/206.
[195] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/206.
[196] Müslim, cuma 41, 42; Tirmizî, cuma 12; Nesâî, cuma 35; iydeyn 24, 26; tbn Mâce, ikâme 85; Dârimî, salât 199; Ahmed b. Hanbel, V, 91, 94, 95, 98, 100, 102, 106, 107.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/207.
[197] ez-Zuhruf (43), 77.
[198] Âl-i İmrân, (3), 102.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/207.
[199] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/207-208.
[200] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/208.
[201] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/208.
[202] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/208.
[203] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/208.
[204] Bişr b. Mervân, Abdulmelik b. Mervan'ın kardeşidir. Kûfe'de vali idi. Umâre (r.a.) de Kûfe'Ii olduğu için bu hâdisenin Küfe camiinde vukubulmuş olması muhtemeldir.
[205] Müslim, cuma 53; Tîrmizî, cuma 19; Dârimî, salât 201; Ahmed b. Hanbel, IV, 166.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/209.
[206] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/209-210.
[207] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/210.
[208] Ahmed b. Hanbel, V, 337; Beyhakî, es-Siinenu'1-kübrâ, III, 210.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/210-211.
[209] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/211.
[210] Hâkim el-Müstedrek, I, 289; Beyhakî, es-Sünenu'1-kübrâ, III, 208.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/211.
[211] Hâkim, el-Musledrek, I, 289; Beyhakî, es-Sünenii'l-kübra, III, 208.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/211-212.
[212] Müslim, cum'a 47; Darimî, salât 199.
[213] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/212.
[214] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/212.
[215] Hâkim, el-Müstedrek, I, 289; Beyhakî, es-Sünenu'1-bübrâ, III, 238.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/213.

[216] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/213-214.
[217] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/214.
[218] et-Teğâbun (64), 15; el-Enfâl (8), 28.
[219] Tirmizî, menâkıb 30; Nesâî, cuma 30; iydeyn 27; Ibn Mâce, libâs 20; Ahmed b. Hanbel V, 354.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/214-215.
[220] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/215.
[221] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/215.
[222] Tirmizî, cuma 18; Ahmed b. Hanbel, III, 439.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/215.
[223] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/216.
[224] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/216.
[225] Beyhakî, es-Sıinenti'1-kııbrâ, III, 235.
[226] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/216-217.
[227] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/217-218.
[228] Buhârî, cuma 36; Müslim, cuma 12; Nesâî, cuma 22, iydeyn 21, Tirmizî, cuma 16; İbn Mâce, ikâme 86; Ahmed b. Hanbel, II, 244, 272, 280, 393, 396, 485, 517, 532; Muvat-ta, cuma 6; Dârimî, salât 195.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/218.
[229] Ahmed b. Hanbel, I, 230.
[230] bk. 1951 numaralı hadis ve açıklaması.
[231] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/219-222.
[232] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/222.
[233] el-En'am (6), 160.
[234] Beyhakî, es-Sünenu'l-kübrâ, II, 219.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/222-223.
[235] 1050 ve 1051 no'lu hadislerin açıklamaları.
[236] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/223.
[237] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/223-224.
[238] İbn Mâce, ikame 138; Darekutnî, Sünen, I, 158; Beyhakî, es-Siinenü'1-kübrâ, III, 223.
[239] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/224.
[240] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/224-225.
[241] Buhârî, cuma 32, 33; Müslim, cuma 54, 55; Tirmizîcuma 15;Nesâî, cuma, 26, 27, Ah-med b. Hanbel, III, 308, 363.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/225.
[242] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/226.
[243] Müslim, cuma 59- fedaılüs's-sahâbe 148; Ibn Mâce, ikâme 87; Ahmed b. Hanbel, III, 297, VI, 203.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/226.
[244] Müslim, cuma 59.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/226-227.
[245] el-A'râf (7), 204.
[246] Umdetu'l-kaari Şerhü Sahihi'I-Buhârî, VI, 232, 233; Bezlu'l-Mechûd fi halli Ebu Dâvud, VI, 130.
[247] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/227-230.
[248] Abdullah b. Busr; Resûlullah'ın ashabmdandır. Efendimiz'den ve babasından hadis rivayet etmiştir. Ebû ez-Zâhiriye, Halid b. Ma'dân, Safvân b. Amr ve Hureyz b. Osman kendisinden hadis nakledenlerdendir. H. 84 ve 88 tarihinde yüz yaşında olduğu halde vefat etmiştir. (Bilgi için bk. lbnu'1-Esir, Üsdü'l-ğabe, III, 186; İbn Hacer, el-tsâbe, II, 281 - 282)
[249] Nesâî, cuma 20, Ahmed b. Hanbel, III, 417, 438; IV, !90; İbn Mâce, ikame 88.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/230-231.
[250] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/231-233.
[251] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/233.
[252] Tirmizî, cuma 27; Ahmed b. Hanbel, II, 22, 32; Bcyhakî, es-Sünenü'l-kübrâ, III, 237.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/233.
[253] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/233-234.
[254] Tirmizî, cum'a21, Nesaî, cuma 36, îbnMâce, (benzeri) ikame 89; Beyhakî, es-Sünenü'!-kebir, I, 120.
[255] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/234.
[256] bk. Tirmizi, cum'a 21.

[257] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/235.
[258] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/235.
[259] Müslim, mesâcid 161, 162, Tirmizî, cuma 25; Nesâi, mevâkit 30, cuma 41; Ibn Mâce, ikâme 91; Muvatta, cuma 12, 13, salât 10; Dârimî, salât 22; Ahmed b. Hanbel, II, 271, 459.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/236.
[260] Sünen, II, 10 - 13.
[261] es-Sünenü'1-kübrâ, III, 204.
[262] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/236-237.
[263] el-A'Iâ, (87) suresi.
[264] Ğâşiye (88) Sûresi.
[265] Müslim, cuma 62; Tirmizî, cuma 33; İbn Mâce, ikâme 90; 157, Ahmed b. Hanbel, IV, 271, 273, 276; V, 7, 14, 19; Dârimî, salât 203.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/237-238.
[266] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/238.
[267] Müslim, cuma 62; İbn Mâce, ikâme 90; Muvatta cuma 9.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/238.
[268] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/238-239.
[269] Müslim, 62; Tirmizî, cuma 33; İbn Mâce, ikâme 90.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/239.
[270] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/240.
[271] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/240.
[272] Ahmed b. Hanbel, IV, 271, 273, 276; V,7, 14, 19.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/240.
[273] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/240-241.
[274] Ahmed b. Hanbel, IV, 30.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/241.
[275] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/241-242.
[276] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/242-243.
[277] Kütüb-i Sitte müelliflerinden sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/243.
[278] Müslim, cuma 71, 72; Nesâî, imame, 64, cuma 43, 44; Tİrmizf, cuma 24, ibn Mâce, ikâme 95; Dârimî, salât 144, 146, 207; Ahmed b. Hanbel, II, II, 35, 75, 77.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/243-244.
[279] Buhârî, ezan 14, 16; Müslim, musafirin, 304.
[280] ibn Mace, ikâme 94. Bu hadis oldukça zayıftır. Senedi zayıflarla doludur. Meselâ Atiy-ye'nın zayıf olduğunda ittifak vardır. Haccâc Mudelhs Mubeşşir b. Ubeyd, yalancı, Ba-kiyye (İbnu'l-Velid) mudellistir. Bu hadis için Hulâsa'da Nevevî de "Bâtıldır. Onda şu dört zayıf râvî bir araya gelmiştir" der.
[281] Tırmızî, cum'a 24.
[282] îbn Ömer'den iki türlü rivayet "gelmiştir. Bunlardan birine göre iki rekat diğerine göre altı rekattır.
[283] bk. 1131 numaralı hadis.
[284] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/244-246.
[285] bk. Diyanet Dergisi XII. sayı: 4.
[286] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/247-249.
[287] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/249.
[288] Müslim, cuma 73
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/250.
[289] bk. 1006 no'lu hadis.
[290] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/250-251.
[291] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/251-252.
[292] Beyhakî, cs-Sunenu l-kubrâ, III, 240.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/252.
[293] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/252-253.
[294] Müslim, cuma 69; Tirmizî, cuma 24; îbn Mâce, ikâme 95; Ahmed b. Hanbel, 249, 252.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/253.
[295] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/253-254.

[296] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/254.
[297] Müslim, cuma 71, 72; Tirmİzî, cuma 24; Nesâî, cuma 43 - 44; tbn Mâce, ikâme 95.
[298] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/254.
[299] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/255.
[300] Beyhakî, es-Sunenu'1-kubrâ, III, 241.
[301] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/255-256.
[302] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/256.
[303] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/257.
[304] Hâkim, el-Mustedrek, I, 294; Ahmed, III-103, 235, 250.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/257-258.
[305] el-Mümtehine (60), 1.
[306] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/258-259.
[307] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/259.
[308] Şek râvilerden birine aittir.
[309] Ibn Mace, ikâme, 170; Hâkim, el-Müstedrek, I, 295, Beyhakî, es-Stınenu'1-kiibrâ, III, 282.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/259.
[310] bk. el-Menhel, VI, 308.
[311] bk. el-Menhel, VI, 308.
[312] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/260-261.
[313]Buhârî, salât 2, hayz 23, iydeyn 15, 16; Müslim, iydeyn 12, 18; Tirmizî, cuma 36; Ne-saî, hayz 22, İydeyn 3, 4; tbn Mâce, ikâme 165; Dârimî, salât 22; Ahmed b. Hanbel V, 84, 85.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/261-262.
[314] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/262.
[315] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/262-263.
[316] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/263.
[317] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/263.
[318] Müslim, iydeyn II.
[319] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/263-264.
[320] Ahmed b. Hanbel, V, 84, 85.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/264.
[321] el-Mumtehine (60), 12.
[322] bk. 391 numaralı hadis.
[323] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/264-266.
[324] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/266.
[325] İbn Mâce, ikâme 155, fiten 20; Ahmed b. Hanbel, III, 10, 20.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/267-268.
[326] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/268-269.
[327] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/269.
[328] Buhârî, iydeyn 7, 9; Nesâî, iydeyn 19; Dârimt, salât 224; Müslim (benzeri), iydeyn 3, 4; Ahmed b. Hanbel, III, 294, 318.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/269-270.
[329] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/270-271.
[330] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/271.
[331] Müslim, iydeyn 3, 4; Ahmed b. Hanbel, III, 296, 318.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/271-272.
[332] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/272.
[333] Buhârî, ilim 32, libâs 56; Müslim, iydeyn 1, 2; Nesaî, iydeyn 19; İbn Mâce, ikâme 155, 158; Ahmed b. Hanbel, 1, 220, 235, 354; II], 36, 42", 54, 310, 314, 318.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/272-273.
[334] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/273.
[335] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/273-274.
[336] Ahmed b. Hanbel IV, 282, 304.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/275.
[337] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/275.
[338] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/275.

[339] Buhârî, iydeyn 18, ezan 161; Ahmed b. Hanbel, I, 368.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/276.
[340] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/277.
[341] İbn Mâce, ikâme 155, Ahmed b. Hanbe!, I, 227, 285, 346.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/278.
[342] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/278.
[343] Müslim, iydeyn 4,1, Mesâcid 26; Tirmizî, cuma 36; Nesâî iydeyn 19, İbn Mâce, ikâme 155; Ahmed b. Hanbel, I, 34, 141, 227, 232, 242.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/278.
[344] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/278-279.
[345] İbn Mâce, ikame 156.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/279-280.
[346] Saîd b. el-Museyyeb, Urve b. Zubeyr, Kasım b. Muhammed, Hârice b. Zeyd, Ebu Bekir b. Abdurrahmân, Süleyman b. Yesâr, UbeyduIIah b. Utbe.
[347] Abdurrezzak, el-Musannef, III, 293 - 294 (hds. no: 5687); Beyhakî, es-Sunenu'l-kubrâ, III, 286.
[348] Dârekutnî, Sünen, II, 48.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/280.
[349] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/280.
[350] İbn Mâce, ikâme 156.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/280-281.
[351] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/281.
[352] Darekutnî, Sünen, II, 49; Beyhakî, es-Sünenu'1-kübrâ, III, 285.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/281.
[353] Abdurrezzak, el-Musannef, III, 293 - 294 Ayrıca bk. Heysemî, MecmeıTz-zevâid, II, 205.
[354] Beyhakî, es-SünemTl-kübrâ, II, 291.
[355] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/281-282.
[356] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/283.
[357] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/283.
[358] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/283.
[359] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/284.
[360] el-A'râf (7), 205.
[361] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/284-288.
[362] Adı üzerinde ihtilâf edilmiştir. Haris b. Mâlik, İbn Avf ve Avf b. el-Hâris'dir, denilmiştir, sahâbidir. Buhârî, Ebû Vâkid'in Bedir savaşında hazır bulunduğunu söyler. (Bilgi için bk. tbnu'1-Esir, Üsdu'1-ğâbe, VI, 325; tbn Hacer, el-tsâbe, IV, 215).
[363] K.Kerim, 50. sûre.
[364] K.Kerim, 54. Sûre.
[365] Müslim, iydeyn 14; Tirmizî; iydeyn 4; İbn Mâce, ikame 157; Muvatta' , iydeyn 8.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/289.
[366] bk 1122 numaralı hadis.
[367] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/289-290.
[368] Nesâî, iydeyn 15; İbn Mâce, 159.
[369] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/290-291.
[370] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/291-292.
[371] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/292.
[372] Tirmizi, cuma 37; ibn Mâce, ikâme 162; Dârımî, salât 226; Ahmed b. Hanbel II, 109, 338.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/292.
[373] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/292.
[374] Bir nüshada bu başlık, "İmam bayram günü namaza çıkmamışsa ertesi gün çıkar mı?" şeklinde soru biçiminde vârıd olmuştur.
[375] Nesâî, ıydeyn 2; İbn Mâce, siyam 6; Ahmed, V, 57, 58.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/293.
[376] Felevây-ı Hindiye, 1 151-152.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/293-294.
[377] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/294.

[378] Bekr b. Mübeşşir: Medine'li sahabilerdendir. İshak b. Salim kendisinden hadis rivayet etmiştir. Sunen-i Ebû Dâvûd'da bundan başka hadis yoktur.

[379] Beyhaki, es-Sünenü'l-kübrâ, III, 309; Hakim, el-Müstedrek, I, 296.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/295.

[380] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/295.

[381] Buhârî, iydeyn 3, zekât 31, 33, libâs 57; Müslim, iydeyn 2, 13; İbn Mâce, ikâmet 155; Ahmed b. Hanbel I, 280, 340, 220, 332.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/295-296.

[382] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/296-297.

[383] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/297.

[384] İbn Mâce, ikâme 167; Beyhâkî, es-Sünenu'I-kiibrâ, III, 359.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/298.

[385] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/298-299.

[386] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 4/299.

8. VİTR BÖLÜMÜ

1. Vitrin Müstehab Oluşu

1416. ...Ali (r.a.)'den; demiştir ki: - Resûlullah (s.a.) şöyle buyurdu:
“Ey ehl-i Kur'ân; vitr namazı kılınız, çünkü Allah tektir ve vitri sever (kabul eder)."[1]

Açıklama

Hadis-i şerifteki “ = ey Kur'ân ehli" tabiri hitabın sadece Kur'ân-ı Kerim'i okuyup hıfz edenlere ait olmasını gerektirmez. Hitab bütün mü'minleredir. Vitir kılma emri, mükellef olan bütün mü'minlere şâmildir. Burada sadece Kur'ân ehlinin zikredilmesi, onların şeref ve faziletlerine işaret içindir. Hattâbî bu ifâdeyi hakikî mâ nâsına alarak hitabın sadece ehl-i Kur'ân'a yönelik olduğunu söylemiş vt bunun vitrin vâcib olmadığına delâlet ettiğini iddia etmiştir. Bir sonraki rivayet de bu iddiaya kuvvet veriyor. Ancak bu iddia pek rağbet görmemiştir. İşaret edilen hadisin izahı yeri gelince yapılacaktır.

Cenab-ı Allah'ın vitri sevmesinden maksat, onu kabul buyurması ve kılana sevab vermesidir.

Hz. Peygamber'in "vitri kılınız" diye emir kipi ile bu namazı emretmesi, vitrin vâcib olmasını gerektirir. Çünkü Şâriin mutlak emri, vücûba hamledilir. İmam A'zam Ebû Hanife'nin üç kavlinden biri ve en meşhuru budur. Bu görüşü ondan Yûsuf b. Hâlid nakletmiştir. Hammâd b. Zeyd'in Ebû Ha-nife'den rivayeti bu namazın, farz, Nûh b. Ebî Meryem el-Mervezî'nin rivayeti de sünnet olduğu tarzındadır. İbnu'I-Müseyyeb, Ebû Ubeyde b. Abdillah b. Mes'ud, Mucâhid ve Dahhâk da vitrin vâcib olduğunu söylerler. Ebû Hanife'nin deliline geçmeden önce, farklı görüşleri aktarıp onların delillerini serdedeceğiz. Sonra da Ebû Hanife'nin delili ile birlikte, karşı görüştekile-rin delillerine bakışını ortaya koymaya çalışacağız.

Eimme-i sclase ile Hanefîlerden Ebû Yûsuf ve Muhammed vitir namazının diğer muakkat sünnetlerden daha kuvvetli bir sünnet-i müekkede olduğunu söylemişlerdir. Görüşlerinde dayandıkları naklî deliller şunlardır:

"Üç şey size değil, bana farz kılındı. Bunlar vitir, kuşluk ve Kurban bayramı (namazlan)dir."

"Üç şey bana farz kılındı, halbuki onlar size sünnettir. Vitir, kuşluk ve kurban bayramı (namazları)."

"Şüphesiz Allah (c.c.) size her gece ve gündüz beş vakit namazı farz kıldı/'

Veda hutbesinde Efendimiz şöyle buyurdu:

"Beş vaktinizi kılınız..."

Resulullah (s.a.) Muaz'ı Yemen'e gönderirken şöyle emretti:

"Onlara Allah'ın kendilerine her gün ve gecede beş vakit namazı farz kıldığını bildir."

Vitrin sünnet olduğunu söyleyenler için ilk iki hadisin delâleti gayet açıktır. Diğerlerinin delâlet yönü için de şöyle derler: "Bu hadisler açık olarak bir gün ve gecedeki farz namaz toplamının beş olduğunu göstermektedir. Şayet vitri de farz (vacip) sayarsak, o zaman farz namaz sayısı altıya çıkmış olur ki, bu açık rivayetlere ters düşer. Vitrin farz olduğunun kabul edilmesi hâlinde mezkûr rivayetlerin mensûh olduğuna hükmetmek gerekecek ki, bu mümkün değildir. Çünkü meşhur hadisler veya Kur'ân-ı Kerim âhad hadislerle nesh edilemez. Aklî yönden düşünüldüğünde de vitrin farz (vacib) olmaması gerekir. Zira farz müstakil bir ibâdettir. Tâbi olamaz. Halbuki vitir yatsıya tebean kılınır. Üstelik vitrin müstakil bir vakti yoktur. Onun için ezan okunmaz, kaamet edilmez. Cemaatle kılınmaz her üç rekatında de Fâtiha'-dan sonra sûre okunur. Bütün bunlar sünnetin alâmetleridirler."

Üzerinde durduğumuz hadisin vücûba delâletine ilâveten şu aşağıda nakledeceğimiz hadis ve talikler de Ebû Hanife'nin delilleridir.

"Şüphesiz Allah size bir namaz ilâve etti. Dikkat edin! O vitirdir. Onu yatsı ile fecrin doğuşu arasında kılınız."

Bu rivayetin vitrin vücûbuna delâleti şu yöndendir:

1. Hz. Peygamber vitrin kılınmasını emretmiştir. Emir vücûba delâlet eder.

2. Efendimiz bu namaza "ilâve (ziyâde)" demiştir. Bir şeye ilâve ancak o şeyin kendi cinsi ile olabilir. Burada vitrin beş vakte ilâve edildiği bildirildiğine göre, onun beş vakit cinsinden olması gerekir. Sünnet olsaydı ilâve denmezdi. Üstelik ilâve ancak miktarı belli olanlara yapılır. Miktarı belli olan da farzdır. Nafilelerin miktarı belli değildir.

3. Efendimizin "dikkat edin, o vitirdir" buyurması, bu namazın önceden ashab tarafından kılındığını ve bilindiğini gösterir, zira Resûlullah bu kelimeyi söyledikten sonra herhangi bir izaha ihtiyaç duymamış, sahâbiler de açıklama istememişlerdir. Demek ki bu namaz daha önce sünnet olarak kılınıyormuş. Kılman bir şeyin sünnet olarak ilâvesi düşünülemeyeceğine göre, bu namaz vâcibtir.

Ebû Hanife'nin görüşünü te'yid eden diğer bazı hadisler şunlardır:

"Ey Kur'ân ehli, vitri kılınız. Vitri kılmayan bizden değildir." "Vitir vâcib bir hakdır, her kim vitri kılmazsa, bizden değildir."

Bu hadislerde vitri terk edenlere "bizden değildir" şeklinde bir tehdidin yöneltilmesi, bu namazın vâcib olduğunu gösterir. Çünkü tehdid ancak farz ve vacibi terk edenlere yapılır. "- Vitir her müslümana vâcibtir." "- Vitir .her müslüman üzerine sabit bir vâcibtir..." Bu hadislere ilâveten bazı İslâm büyüklerinin vitrin vücûbuna delâlet eden sözleri de Ebû Hanife'nin görüşünün delilleri arasında zikr edilebilir. Meselâ Hasan el-Basrî: "Müslümanlar vitrin sabit ve vâcib olduğunda icmâ etmişlerdir" demiş; Tahâvî de vitrin vâcib olduğunda selefin icma'ı olduğunu söylemiştir.

Vitrin sünnet olduğu görüşünde olanlar şüphesiz bu rivayetleri silip atmamışlar, bunları görmezlikten gelmemişlerdir. Yaptıkları tetkikler neticesinde bazı rivayetlerin zayıf olduğuna hükmetmişler, bazılarını ise, tevîl etmişlerdir.

Vitir namazının vaktinde (alınmaması hâlinde Sahibeyne ve Şafiî'nin bir kavline göre de kaza mecburiyetinin olması, inme imkânına sahib olanın hayvan üzerinde kılamayacağında icma olması, üç rekatle nafilenin meşru olmayışı da bu namazın vâcib olduğunu söyleyen Ebû Hanife'nin görüşünü takviye etmektedir.

Vitrin sünnet olduğunu söyleyenlerin delilleri, Ebû Hanife'nin görüşünü kabul edenler tarafından şu şekilde cevaplandırılmıştır:

"Karşı tarafın delil getirdiği hadisler, farz namaz sayısının beş olduğunu ifade etmektedir. Biz de bunu kabul ediyoruz. Bizim vitre vâcib dememiz farz namaz sayısını altıya çıkarmaz. Çünkü biz buna farz değil, vâcib diyoruz. Farz ayrı şey, vâcib ayrı şey. Öyleyse o hadisler bizim aleyhimize delil olamazlar."

Vitrin vakti yok, tarzındaki itirazları da yersizdir. Çünkü vitrin vakti yatsı namazının vaktidir. Ancak yatsı önce kılınır. Vitrin yatsıya tabi oluşu sünnetin farza tabi oluşu gibi değil, farz namazların birbirlerini takib etmesi gibidir. Yatsının, gecenin sonuna te'hir edilmesi mekruh olduğu halde, vitrin te'hir edilmesinin müstehab oluşu bu namazın müstakil oluşunu gösterir. Zira yatsıya tabi olsa idi, kerahet yönünden de tabi olacaktı.'Halbuki böyle olmamıştır.

Cemaat, ezan ve kametin vitir namazında bulunmayışı da vitrin vâcib olmamasını gerektirmez. Çünkü bunlar İslâmm şiârındandırlar ve şiarlar farzlara mahsustur. Bunun için bayram namazlarında da kaamet ve ezan yoktur.

Her rekatte Fatiha'dan sonra kıraatin gerekli oluşu ihtiyata binâendir. Çünkü bu namaz hakkında vârid olan deliller onun farz sınıfına sokulmasına elverişli değillerdir."

Vitrin hükmü yanında rekat adedi de İslâm âlimleri arasında ihtilaflıdır. Kimi "gecenin sonunda bir rekattır," derken, kimi "iki rekatten sonra selâm verilmek şartıyla üç" kimi de "selâm sonunda olmak üzere üç rekat" olduğunu söylemişlerdir. Hattâ müslümanın bu namazı bir, üç, beş, yedi, dokuz ve onbir rekat olarak kılabileceğini söylemiştir. Bu mesele 1421 ve 1422 numaralı hadislerin izahı esnasında açıklanacaktır.[2]

Bazı Hükümler

1. Vitir namazi vâcibtir. Çünkü taleb emir sîgasiyle varıd olmuştur.
2. Kur'an-ı Kerim'i okuyup ezberleyenlerin İslâm'da özel bir yeri ve üstünlüğü vardır.
3. Cenab-ı Allah tektir. Onun eşi ve benzeri yoktur.
4. Bazı zikir ve virdlerin tek olarak yapılması evlâdır.[3]

1417. ...Abdullah b. Mes'ud Resûlullah (s.a.)'den önceki hadisi mânâ olarak rivayet etmiş ve şunu eklemişlerdir: Bir bedevi (İbn Mes'ûd'a):

(Bu konuda) ne diyorsun? dedi, o da:

Sana ve senin arkadaşlarınla bir ilgisi yok, cevabını verdi.[4]

Açıklama

Hadisin İbn Mâce'deki rivayetinde Bedevi'nin İbn Mes'ûd'a sorduğu soru: "Resûlullah ne diyor?*' manâsını verecek biçimdedir.

Bu ve önceki rivayet bir araya getirilince şu anlaşılır: ibn Mes'ûd bir önceki rivayette geçen hadisi haber verince, orada hazır bulunan bir bedevî, "ne diyorsun?" veya "Resûlullah ne diyor?' diye sormuş. O da "Sana ve arkadaşlarınla bir ilgisi yok" karşılığım vermiştir.

Bu cevap İbn Mes'ud'un hadis-i şerifteki "Ey Kur'ân ehli," ifadesini, Hattâbî'nin dediği gibi hakiki manâsında anladığım gösterir. Sanki İbn Mes'ûd, bedeviye "bu namaz sana ve arkadaşlarına, senin durumunda olanlara

gerekmez. O Kur'ân'ı bilip okuyan ezber edenlere mahsustur" demek istemiştir.

Abdullah b. Mes'ud'un bu cevâbından onun vitir namazının sadece geceleri Kur'ân-ı Kerim okuyup secde edenler için meşru olduğu fikrini benimsediği anlaşılmaktadır.

Kur'ân ehlinden muradın, hafızlar, namazdan maksadın da mutlak manada gece namazı olduğunu söyleyen âlimler de vardır.

Münzirî, Ebû Ubeyde'nin Abdullah b. Mes'ud'un oğlu olduğunu ancak ondan hadis işitmediğini söyler. Buna göre hadis, munkati olur. Dolayısıyla deli! olmaya elverişli değildir. Konu bundan önceki hadisin izahında detaylı olarak ele alınmıştır.[5]

1418. ...Hârice b. Huzâfe -Râvi Ebu'l-Velid'e göre- el-Adevî'den[6]; demiştirki:

Resûlullah (s.a.) bizim yanımıza çıkıp; "Şüphesiz Allah size bir namaz ilâve (ihsan) etti. O namaz sizin için kırmızı develerden daha hayırlıdır. O vitirdir. Onu sizin için yatsı ile fecrin doğuşu arasına koydu" buyurdu.[7]

Açıklama

Hz. Peygamber'in ashabının yanına çıkışı Muhammed b. Nasr'ın rivayetinden anlaşıldığına göre sabah namazı içindir.

Resûlullah (s.a.) vitir kılmayı kırmızı develere sahip olmaktan daha hayırlı sayarken vitrin önemine işaret ve müslümanları bu namazı kılmaya teşvik etmek istemiştir. Yoksa Cennetteki bir karışhk yer ve vitir namazı bütün dünyadan ve dünyadakilerden daha hayırlıdır. Efendimizin, vitrin önemine işaret için başka şeyleri değil de kırmızı develeri söz konusu etmesi, arablann bu hayvanlara çok fazla değer vermelerindendir.[8]

Bazı Hükümler

1. Hadis-i şerif vitir namazının meşru oluşuna delâlet ve müslümanları bu namazı kılmaya teşvik etmektedir.

2. Bakış açısına göre vitrin vâcib veya sünnet olduğuna işaret etmektedir. Bu babın ilk hadisinin şerhinde beyân edildiği gibi vitrin ilâve olarak bildirilmesini Ebû Hanîfe vücûba delâlet sayar. Sünnet olduğu görüşünde olanlar, Resûlullah'ın namaza teşvik edişini görüşlerinin delili kabul ederek "şayet farz olsaydı, vücûb ve lüzum ifâde eden tâbirler kullanılır, teşvik ifade eden sözlerle vârid olmazdı" derler.

3. Vitir namazının vakti, yatsı namazı ile fecrin doğuşu arasıdır. Vitir, vaktinin herhangi bir bölümünde kıhnabilir. Bu konuda ulemanın müttefik olduğu İbnü'I-Münzîr tarafından ifâde edilmiştir. Bu müddet zarfında kılınamadığı takdirde Hanefîlere göre kaza edilir. Diğer mezheblere göre kaza edilmez.

Tirmizî bu hadis için "garibtir" der.[9]

2. Vitir Kılmayanlar Hakkında

1419. ...Bureyd (r.a.)'den[10]; demiştir ki:Resûlullah (s.a.)'i şöyle buyururken işittim:

"Vitir haktır, (sabittir) Vitir kılmayan bizden değildir. Vitir haktır (sabittir), kılmayan bizden değildir. Vitir haktır (sabittir), vitir kılmayan bizden değildir."[11]

Açıklama

Hadis-i şerif Ebû Hanife'nin delilleri arasındadır.Vitrin sübûtımun fahr-i kâinat tarafından üç kerre tekrar edilmesi ve vitir kılmayanın "bizden değildir" şeklindeki bir ifâde ile tehdid edilmesi, vücûbuna delil sayılmıştır. Bu tarzdaki tehdidlerin ancak farz veya vacibin terki için kullanıldığı daha önce beyân edilmiştir.

Resûlullah'ın "bizden değildir" sözünün mânâsı, "bizim sünnetimiz üzere değildir" demektir. Yoksa bu "raüslünıan değildir" mânâsı ifâde etmez. Çünkü vacibin değil terki, inkârı bile küfrü gerektirmez.

Diğer İslâm âlimleri bu tehdidin vitrin müekked sünnet oluşuna delâlet ettiğini söyleyerek, namazda secde mahalline bakma, safları düzeltme, gibi sünnetler konusunda da bu tür tehdidlerin bulunduğunu görüşlerine şahit tutarlar.

Her iki görüş sahihlerinin delilleri bundan evvelki babın ilk hadisinin şerhinde ortaya konmuştur.[12]

Bazı Hükümler

1. Vitr namazı vacibtir.
2. Vitri terk etmek Resulullah in yolunda olmamak demektir.
3. Bir şeyin ehemmiyetine işaret için sözün tekrarlanması meşrudur.[13]

1420. ...İbn Muhayriz'den rivayet edildiğine göre; Benû Kinâne'-den el-Muhdicî demlen bir adam, Şam'da Ebû Muhammed denilen birinin "şüphesiz vitr vâcibtir" dediğini duydu.

el-Muhdici dedi ki: Hemen Ubâde b. Sâmite gidip bunu haber verdim. Bunun üzerine Ubâde; şöyle dedi:

Ebû Muhammed yanlış söylemiş (hatâ etmiş). Ben Resûlullah (s.a.)'ı şöyle buyururken işittim: "Cenab-ı Allah beş vakit namazı kullara farz kıldı. Her kim bu namazları kılar, hafife alarak onları zayi etmezse Allah'ın onu cennete koyacağına dair vadi vardır. Kim de bu namazları kılmazsa, onun için Allah katında herhangi bir vâd yoktur. Dilerse azab eder, dilerse Cennete koyar."[14]

Açıklama

Hadisin Nesaî'deki rivayetinde şu mânâyı verecek şekilde bazı farklılıklar vardır: "Ubâde b. Sâmit'le mescide giderken karşılaştım ve kendisine Ebû Muhammed'in söylediğini haber verdim. Bunun üzerine Ubâde, Ebû Muhammed yalan söylemiş..." dedi. İbn Mâce'nin rivayetinde Ebu Muhammed'in vitir konusundaki söyledikleri mevcut değildir.

Tercemede de işaret edildiği gibi, hakikatte "yalan söyledi" mânâsına gelen "kizb" kelimesi burada "hatâ etti" mânâsını verir. Çünkü Ebû Muhammed'in söylediği "asılsız bir haber nakletme değil, kendi içtihadını ortaya koymadır. Ubâde, Ebû Muhammed'in içtihadını hatalı bularak bunu kendisine gelen zâta söylemiştir.

Yalan, bir şeyi kasden veya hataen hakikatin hilâfına olarak haber vermektir. Onun için Ubâde (r.a.) düşüncesini "yalan söyledi" sözüyle ifâde etmiştir.

Hatâen söylenen yanlış haberlerden dolayı ehl-i sünnet akidesine göre günah yoktur.

el-Bâcî'nin bildirdiğine göre yalan (kizb) üç çeşittir, bunlar:

a. Bilmeden hatâ ile söylenen, bundan dolayı günâh yoktur.

b. Doğruyu söylemesi uygun olmayan bir yerde bile bile yalan söylemek, öldürmek istediği bir adamı soran kimseye kasden yanlış bilgi vermek bu kabildendir.

c. Zaruret olmadan bile bile yalan söylemek, bu haramdır ve söyleyen günahkârdır.

Hadis-i Şerifte beş vakit namazı kılmayan kişiye Allah'ın dilerse azâb edeceği, dilerse cennete koyacağı bildirilmektedir. Bunlardan maksat, inkâr ederek değil, ihmal ederek namaz kılmayandır. Çünkü namazı inkâr ederek kılmayanın kâfir olacağı kesindir. Kâfirse, "dilerse azâb eder, dilerse Cennete koyar" sözünün şumulüne girmez. O kesin olarak azaba uğrayacaktır. Hadis bu yönüyle va'd ve vaîd konusunda ehl-i sünnetin görüşüne delildir.

Ubâde b. Sâmit'in bu hadisle istidlali beş vakti kılanın Cennete gireceğinin vâd olunması yönündedir. Çünkü vitir farz olsaydı, Cennete girebilmek için onun da kılınması şart koşulacaktı. Bunun şart koşulmayışı, vitrin vâcib olmadığını gösterir. Vitir namazının sünnet olduğunu söyleyenlerin bu mânâdaki hadis-i şerifleri görüşlerine delil aldıklarını daha önce söylemiştik.

Ebû Hanife'nin bu mânâdaki hadislere bakış açısını biliyoruz: Bu hadislerde Resûlullah beş vakit namaza farz diyor. Biz ise, vitre vâcib diyoruz. Farzla vâcib arasındaki fark, yerle gök arasındaki mesafe kadar büyüktür. Sonra Resûlullah'ın beş vakti kılanı Cennetle müjdelemesi bunların dışında başka bir namazın olmadığına delil olmaz. Efendimiz bir başka hadisinde de "Lâ ilahe illallah" diyeni Cennetle müjdelemiştir. Bu kelime-i tevhidin dışında bir ibâdetin olmamasını, namaz, oruç, zekât, hac gibi ibâdetlerin farz olmamasını gerektirmez.

İbnu'l-Müseyyeb, Ebû Ubeyde b. Abdullah b. Mes'ud, Mücâhid ve Dah-hâk'm da Ebû Hanîfe'nin görüşünde olduğuna vitrin ilk babının ilk hadisinde işaret edilmiştir. İbnü'l-Arabî, Mâlikîlerden Sehnûn'un da vitrin vücûbuna kail olduğunu nakleder. İmam Mâlik ise, vitri terk edenin te'dib edileceğini ve bunun şâhidliğinin kabul yönünden bir nakîse (kusur) olacağını söylemiştir.[15]

Bazı Hükümler

1. Müslüman kanaatince hatalı olduğu bir davranışa şahit olunca, derhal bir ehlini bulup sormalı ve gerçeği öğrenmelidir.

2. Mükellefler hakkında farz olan namazlar günde beş vakittir.

3. Bilmeden yanlışlık yapan kimseye günah yoktur. İctihad hatâsı da günahı gerektirmez.

4. Samimi olarak ibâdetlerini ifa eden kimseyi cennete koymak Cenabı Hakk'ın zimmetinde bir va'ddir.

5. Münkir olmamak kaydıyla ibâdetleri ifâ etmeyen kimseleri de Allah, dilerse affedip Cennete koyabilir.

6. Allah (c.c.)'ın günahkârı mutlaka Cehenneme koyması vâcib değildir. Dilerse affeder, Cennetine koyar, dilerse Cehennemde günahı kadar azab eder.[16]

3. Vitir Namazı Kaç Rekattır?

1421. ...îbn Ömer (r.anhumâ)'dan rivayet edildiğine göre; Bedevilerden bir adam Resûlullah (s.a.)'e gece namazını sordu. Efendimiz; "İkişer ikişer" diye iki parmağı ile şöylece işaret etti. Vitrin de gecenin sonunda bir rekat olduğunu söyledi.[17]

Açıklama

Hadisin Taberânî'nin Mu* cem'indeki rivayetinde soruyu soran zâtın bizzat İbn Ömer olduğu söylenmektedir. Ancak Ebû Davud'un bu rivayeti ve Müslim'deki rivayetler soruyu soran zâtın bir bedevi olduğunu açık olarak ortaya koymaktadır. Hatta, Müslim'in bir rivayetinde İbn Ömer kendisinin Rasûlullah'la soruyu soran kişinin arasında durduğunu söylemektedir. Bazı rivayetlerde ise, soran zâtın kimliğine temas edilmeden "bir adam" denilmekle iktifa edilmiştir. İbn Mâce'deki rivayette ise, soru yer almamış, Hz. Peygamber'in sözü doğrudan verilmiştir.

Aynî, bu farklı rivayetlerle ilgili olarak şöyle diyor: "Eğer konu, soranların müteaddit oluşuna hamledilirse itiraz yok, fakat soran şahıs aynı ise, o zaman İbn Ömer'in olayı naklederken aynı şahıs hakkında bir seferinde "bir adam" başka bir seferinde de "bir bedevî" demiş olduğuna hükmetmek gerekir. Soruyu o şahısla birlikte bizzat İbn Ömer'in sormuş olması da mümkündür.

Rivayetten anladığımıza göre Hz. Peygamber, kendisine sorulan soruyu iki parmağı ile işaret ederek cevablandırmış, İbn Ömer de hadisi naklederken aynı işareti yapmıştır. Müslim ve İbn Mâce'deki rivayetlerde bu keyfiyet işaretle değil de sözle; "Resûlullah gece namazı ikişer ikişerdir" veya "ikişer ikişer" ifâdeleri ile beyân edilmiştir.

Hadisin başka bir rivayetinde bildirildiğine göre İbn Ömer'e;

"İkişer ikişerdir" ne demek? diye sorulduğunda;

İki rekatte bir selâm verirsin, karşılığını vermiştir.

Bazı âlimler İbn Ömer'in bu cevabını, "ikişer ikişer"den maksat, her iki rekatte teşehhüd okumaktır, diyen Ebû Hanîfe'nin görüşünü reddettiğini söylerler. Bunların hareket noktası, hadisin mânâsını bizzat râviden daha iyi anlamanın mümkün olmayacağı tezidir.

Hanefî ulemâsından Aynî'nin bu itiraza verdiği cevap şöyledir:

"İkişer ikişer'Men maksadın her iki rekatın bitiminde teşehhüd okumak olduğunu söyleyen Ebû Hanîfe'nin sözü, selâmın verilmemesi gereğini ifâde etmez. Bunları her iki rekatın bitiminde mutlaka teşehhüd okunmasının lüzumunu ifâdedir. İki rekatten sonraki selam konusu ayrı bir meseledir."

Hadis-i şerifin ihtiva ettiği ikinci konu: Vitir namazıdır. Buradaki beyâna göre vitir namazı bir rekattır ve gecenin sonunda kılınır. Vitrin rekat adedi hakkındaki farklı görüşler, bundan sonraki hadisin şerhinde ortaya konulacaktır. Vitrin gecenin sonunda kılınacağı konusu ilzâmî değil, efdale işaret içindir. Yoksa yatsı kılındıktan sonra gecenin başında da ortasında da kılmabilir. 1418 no'lu hadis bunun delilidir.[18]

Bazı Hükümler

1. Gece namazları ikişer rekattır. Yani her iki rekatte bir selam verilir. İmam Şanı, imam Malık, Ahmed b. Hanbel ve Hanefîler'den Ebû Yûsuf'la İmam Muhammed'in görüşleri bu istikâmettedir.

İmam A'zam'a göre gece namazları da dörder rekattır. Delili Hz. Âişe'den rivayet edilen, "Hz. Peygamber yatsı namazını cemaatle kılıp evine döner sonra dört rekat namaz kılar ve yatağına uzanırdı" mealindeki hadistir. Ahmed

b. Hanbel'in Abdullah b.Zübeyr'den rivayet ettiği bir haber de yukarıdaki rivayeti te'yid etmektedir.

Gündüz nafilelerinde ise, Ebû Yûsuf ve Muhammed de hocalarının görüşlerindedirler. Bu namazlarda selâmın dört rekatte verildiğinde hemfikirdirler. İmam Şafiî gece ve gündüz namazları arasında ayırım yapmadan hepsinde ikişer rekatte selâm verileceği görüşündedir.

2. Vitir namazı bir rekattır. İmam Şafiî bu ve benzer hadislerle istidlal ederek vitrin tek rekat olduğunu söylemiştir. Bundan sonraki hadiste konu tafsilâtlı olarak incelenecektir.

3. Vitir namazı gecenin sonunda kılınır. Yukarıda da işaret ettiğimiz gibi bu, kemâle delâlet eder. Başında veya ortasında kılmak da caizdir.

4. işaret söz yerine kâimdir.[19]

1422. ...Ebû Eyyûb el-Ensârî (r.a.)'den; demiştir ki: Resûlullah (s.a.) şöyle buyurdu:

“Vitir her mü si ü m an üzerine hakk (vâcip)tir. O halde onu isteyen beş, isteyen üç, dileyen de bir rekat kılsın." [20]

Açıklama

Metindeki "Hakk" kelimesi, Tîbî'nin beyânına göre hem "vâcib" hem de "sabit" manasına gelir. İmam Ebû Hanîfe birinci, imam Şafiî de ikinci mânâyı benimsemişler ve ona göre görüşlerim ortaya koymuşlardır. "Sabit" mânâsı alınırsa, "Şeriat ve sünnette sabittir" tarzında bir takdirin yapılması gerekir.

Hadis-i şerifdeki; “Her m uslu man üzerine" tâbiri vitrin bütün mü'minlere şâmil olduğuna delildir. Bu daha önce geçen 1416 no'lu hadisteki hitabın sadece Kur'an ehli'ne olmadığını,.hitabın umumî olduğunu isbat etmektedir.

Bu hadisten anladığımıza göre Hz. Peygamber vitir kılmak isteyenleri beş, üç ve bir rekatten birini kılma konusunda muhayyer bırakmıştır.

Beş rekat kılınması hâlinde kimi âlimler bunun tek selâmla edâ edileceğini ve arada hiç otlanılmayacağım söylemişlerdir. Delilleri Hz. Âişe'nin rivayet ettiği şu hadistir: "Resûlullah (s.a.) beş rekatle vitir kılar ve sadece beşinci rekatte oturup selam verirdi." Bazı âlimler de bu namazın beş rekat kılınması arzu edilirse, önce iki sonra da üç rekat kılınmak suretiyle beşe tamamlanacağını söylemişlerdir.

Vitrin üç rekat kılınması hâlinde de kaç teşehhüd ve kaç selâmın bulunacağı konusunda farklı görüşler vardır:

a. Tek teşehhüd ve tek selâmla üç rekat kılınır. Yani sadece üçüncü re-katin bitiminde oturulup selâm verilir. Hâkim'in Müstedrek'inde Hz. Âişe'-den rivayet ettiği şu hadis bu görüşü te'yid etmektedir: "Resûlullah (s.a.) üç rekatle vitir kılar ve bunların sadece sonunda otururdu." Hz. Ömer (r.a.) de vitri böyle kılardı. Medine'liler bu görüşü benimsemişlerdir.

Dârekutnî ve Hâkim'in Ebû Hureyre'den merfû olarak rivayet ettikleri; "üç rekatle vitir kılmayınız, beş veya yedi rekatle kılınız. Akşam namazına benzetmeyiniz" mealindeki hadis yukarıdaki rivayetlere muhalif gibi görünmektedir. Ancak âlimler bunu kılınış itibariyle akşam namazına benzetilmesinden nehyedildiği şeklinde yorumlamışlar ve sadece üçüncü rekatin bitiminde oturulup selâm verileceğini söylemişlerdir.

b. Biri ikinci rekatin sonunda diğeri de üçüncü rekatin bitiminde olmak üzere iki defa oturulur ve sonunda bir defa selâm verilir. Bu, Hanefîlerin tatbikatıdır. Sevrî de aynı kanaattedir. Üç rekat kılarak akşam namazına benzetilmekten nehyeden hadisi, gece namazını terkten nehye hamletmişlerdir. Dârekutnfnin İbn Mes'ûd'dan rivayet ettiği, "Resûlullah (s.a.) gecenin vitri de gündüzün vitri sayılan akşam namazı gibi üç rekattir" buyurdular" mealindeki hadis bu görüşün delillerindendir.

c. İki rekatin bitiminde oturulup selâm verilir. Sor ra kalkılıp bir rekat daha kılınır ve bundan sonra da selâm verilir. Bu görüş de îmam Mâlik, İmam Şafiî, Ahmed b. Hanbel ve İshak b. Râhûye'nin mezhebidir. Ancak bunlardan, İmam Mâlik'in dışındakilere göre bir rekatle de vitir sahihtir.

Hadis-i şerif vitrin bir tek rekat olarak kılınmasının meşru olduğuna da delildir. Şafiî âlimlerinden İmam Nevevî, "Bizim ve cumhurun mezhebi budur. Ebü Hanife, "bir rekatle vitir sahih değildir" demişse de, sahih hadisler onun görüşünü reddetmektedir" demiştir. Aynî ise, İmam-i A'zam'ın dayandığı hadisleri sıralayarak Nevevî'nin iddiasını red cihetine gitmiştir. Bu hadislerden bazılarını çeşitli münâsebetlerle yukarıdaki maddelerin muhtevası içerisinde naklettik.

Aliyyü'1'Kaarîise Mişkât Şerhi'nde "Vitir namazının bir rekat olduğuna delâlet eden ne sahih ne de zayıf hiç bir hadisin mevcut olmadığını, aksine "tek rekatle vitir kılmaktan men eden hadisler bulunduğunu, bunların mürsel olmakla birlikte cumhura göre hüccet olduğunu söyler.

Şu hadis Aliyyu'l-Kaarî'nin işaret ettiği rivayetlerden biridir:

"Ebû Said el-Hudrî'den rivayet edildiğine göre, Hz. Peygamber(s.a.) tek rekatle vitir kılmaktan nehyetmiştir.

İbnü'l-Esir'in Nihâye'sindeki şu hadisi bu kabildendir: "Sa'd bir rekatle vitir kılmış. İbn Mes'ûd onu görünce hoş karşılamayıp sadece bir rekat kâfi değil" demiştir." Bu rivayet mevkuf olmakla beraber, Aliyyu'l-Kaarî'nin dediğine göre merfû hükmündedir.

Görüldüğü gibi vitrin rekat sayısı konusunda biri birinden farklı adedlere işaret eden birçok hadis vârid olmuştur. Bu hadislerin hepsi gösteriyor ki, vitir namazının rekat sayısı çift değil tekdir. Ama bunun, 1, 3, 5, 7, 9, 11 rekat olması caizdir. Ancak müctehidlerin görüşü ellerindeki delillere göre farklılık göstermektedir. Yukarıda biraz dağınık olarak verilen bu farklı görüşlerin özeti şudur:

İmam Ebû Hanife'ye göre vitir üç rekattır.

İmam Mâlik'e göre bir rekatle de caizdir. Ancak bu Hattâbî'nin nakline göre mekruhtur.

İmam Şafiî ve Ahmed b. Hanbel'e göre bir rekatle caiz olmakla beraber, bir ile on bir arasındaki herhangi bir tek rakam adedince de caizdir. Onbir rekat kılınması halinde üç keyfiyet ortaya çıkar:

1. Her iki rekatte bir selâm verilir. Onbirinci rekat tek olarak kılınır.

2. Onuncu rekate kadar hiç oturmadan kılınır, onuncu rekatte teşehhüd yapılıp kalkılır ve onbirinci rekat kılınıp selâm verilir.

3. Sadece onbirinci rekatın sonunda oturulup selâm verilir. Beş, yedi, dokuz rekat kılındığında da aynı şeyler mevzuu bahistir. Ancak efdal olan, beşinci ve yedinci rekatın sonunda oturmaktır.

Tirmizî Hz. Peygamberdin on üç rekat vitir kıldığına dâir de rivayet olduğunu söyler. İshâk b. İbrahim bunun gece namazı olduğunu ve vitrin de bu namazın içinde bulunduğunu söylemiştir.[21]

Bazı Hükümler

1. Geceleri kılınan nafile namazlar ikişer rekattır.

2. Vitir namazı bir, uç ve beş rekat olarak kılınabılır.[22]

4. Vitir Namazında Ne Okunur?

1423. ...Ubey b. Ka'b (r.a.)'den demiştir ki:

Resûlullah (s.a.) el-A'la, el-Kâfirûn ve el-İhlas süreleriyle vitir kılardı.[23]

Açıklama

Hadis-i şerifin açıkça delâlet ettiği gibi Peygamber (s.a.) vitir namazını kılarken birinci rekatte, el-A'la (87), İkinci rekatte el-Kâfirûn (J09) ve üçüncü rekatte de el-îhlâs (112) surelerini okurdu.

Görüldüğü gibi hadiste Kâfirûn suresine ifâdesi ile işaret edilmiştir. Ebû Dâvûd nüshalarının çoğunda bu şekilde vârid olmuştur.

Ebû Hanîfe'nin Müsned'inde bu hadis mürsel olarak tahriç edildikten sonra "ikinci rekatte yani İbn Mes'ûd'un kıraatinde böyledir" denilmektedir.

sözünden maksat (İhlâs) süresidir.

Vitr namazında bu surelerin okunması, farz veya vâcib değildir. Bir sonraki hadiste tafsilât gelecektir.

Hadis-i şerif, Hz. Peygamberin vitir namazını üç rekat kıldığına ve sojıunda sadece bir defa selâm verdiğine delildir. Nitekim Nesâî'nin Sâid b. Abdurrahman'dan yaptığı rivayetinin sonunda "Sadece bunların sonunda selâm verirdi" denilmektedir.

Hadis-i şerif bu durumda vitrin üç rekat ve tek selâmla ifâ edileceğini söyleyen İmam-ı A'zam Ebû Hanîfe'nin görüşüne delildir.[24]

Bazı Hükümler

1. Vitr namazında sırayla A'Iâ, Kâfirun ve İhlâs surelerim okumak mustehabtır.

2. Vitir namazı üç rekattır.[25]

1424. ...Abdulaziz b. Cüreyc[26]'den; demiştir ki:

Mü'minlerin annesi Aişe (r.anha)ya Resûlüllah (s.a.)'in hangi surelerle vitir kıldığım sordum...

[Abdulaziz önceki hadisin mânâsını zikredip]

"Ve üçüncü rekatte ve el-Muavvizeteyn (Felak ve Nas)le dedi.[27]

Açıklama

Bu rivayette Hz. Peygamber'in vitir namazının ilk iki rekatında A'la ve Kâfirûn surelerini okuduğuna işaret bakı-

mından bir önceki rivayetin aynısıdır. Fakat üçüncü rekatte önceki rivayette sadece ihlâs suresinin okuduğu bildirildiği halde burada ihlâsa ilaveten mu-avvizeteyn (Felak ve Nâs) surelerini de okuduğu beyan edilmektedir.

Tirmizî'nin "hasen-garib" dediği Abdulazizrtarikiyle yaptığı rivayet de, üzerinde durduğumuz rivayete uygun düşmektedir. Tirmizi'nin rivayeti şöyledir: "Aişe (r.anha)'ye Resulüllah'ın vitir namazında hangi sureleri okuduğunu sorduk;

”Birinci rekatte ikinci rekatı üçüncüde de ve muavvizeteyı okurdu" cevabını verdi.

Bu hadis-i şerif, Abdulaziz b. Cüreyc hakkındaki tereddütlerden dola; zayıf sayılmıştır. Ancak Taberânî'nin Mikdam b. Dâvud tarikiyle Ebû Hi reyre'den Dârekutnî'nin; Yahya b. Said ve Amre vasıtasıyle Hz. Aişe'de İbn Hıbban ve Hâkim'in ve yine Said b. Ebî Meryem kanalıyla Yahya b Eyyûb'den Hâkim'in rivayet ettikleri aynı mânâdaki hadisler bu hadisi tak viye etmektedirler.

Bu rivayetler, vitir namazında anılan sureleri okumanın müstehab ol duğunu göstermektedir. Mâliki ve Şâfiîler bu hadislerin muhtevasını görüş lerine esas almışlardır. Hanefilerle Hanbeliler ise, ilk iki rekatte öbürleri ilt

aynı görüşte olmakla beraber üçüncü rekatte sadece İh I a.s okunacağını, buna Muavvizeteyn'i ilâve etmenin sünnet olmadığım söylerler. Hanefi fıkıh kitaplarından Bahr'da "Sünende ve diğerlerinde Muavvizeteynin de okunacağı hakkında vâki olan şeyleri Ahmed b. Hanbel ve Yahya b. Main inkâr etmişlerdir. Onu ulemanın çoğunluğu caiz görmemiştir" denilmektedir. Ancak yukarıda işaret ettiğimiz hadisler bunun sabit olduğunu göstermektedir.

Hz. Peygamberin, vitir namazında başka sureleri de okuduğuna dair rivayetler vardır. Bunlardan bazılarını aşağıya alıyoruz:

Muhammed b. Nasr'ın Hz. Ali'den rivayet ettiğine göre:

"ResulüIIah (s.a.) dokuz sure ile vitir kılardı. Bunlar: Birinci rekatte Tekâsiir. Kıt dr ve Zilzâl sureleri; İkincide Asr, Nasr ve Kevser; üçüncüde de Kâfirûn, Leheb ve İhlâs sureleridir."

Yine Muhammed b..Nasr, Said b. Cübeyr'in vitir namazının birinci re-katinde Bakara suresinin sonunu; ikincide, Kadr-Bazan Kâfirûn- üçüncüde de Ihlâs surelerini okuduğunu rivayet ediyor.

Muhammed b. Nasr'ın Said b. Cübeyr'den yaptığı bir başka rivayet de şöyledir:

"Ömer b. el-Hattab, Übey b. Ka'b'a, ramazanda cemaate namaz kıldırmasını emrettiği zaman, Übey onlara vitri de kıldırır ve birinci rekatte, Kadr; ikincide Kâfirûn; üçüncüde de İhlâs surelerini okurdu."

Bu rivayetler bazı surelerin okunması konusunda müttefik olmakla birlikte bazılarında farklılık arz etmektedir. Bu durum vitir namazında okunması şart koşulan belli bir surenin olmadığını göstermektedir. Ancak yukarıda da belirtildiği gibi, A'lâ, Kâfinin, ve İhlâs surelerini mezheblere göre de üçüncü rekatte İhlâs'a ilâveten Müavvizeteyn surelerini okumak müstehab'tır.[28]

5. Vitir Namazında Kunut

1425. ...Hasan b. Ali (r.anhuma)[29]'dan demiştir ki: Resulüllah (s.a.) bana vitir namazında, -İbn Cevvâs'ın dediğine göre vitrin kunutunda-okuyayım diye şu sözleri öğretti:

"Ey Allah'ım, hidayete erdirdiklerin içerisinde beni de hidâyete erdir. Afiyet verdiklerin arasında bana da afiyet ver. Gözettiklerinin içinde beni de

gözet. Verdiğin şeylerde benim için bereket kıl. Hükm (takdir) ettiklerinin şerrinden beni koru. Şüphesiz sen hükm (takdir) edersin. Senin takdirine karşı gelinmez. Senin işini üzerine aldığın kişi alçalmaz ve senin düşman olduğun da şeref bulamaz. Rabbimiz, senin hayrın pek çoktur ve sen sana lâyık olmayan şeylerden münezzehsin."[30]

Açıklama

Bu hadis-i şerif vitir namazındaki kunutun meşru oluşuna işaret ettiği gibi bu kunutta okunacak duayı da bildirmektedir. Resul-ü Ekrem tarafından Hz. Hasan'e öğretilen duayı yapan kul, Cenab-ı Hak'tan kendisine nebiler, sıddîklar, şehidler ve salihler arasında hidâyete erdirmesini, belâ ve musibetlerden afiyet vermesini, kendisini koruyup gözetmesini, iki cihan hayrından kendine verdiğini artırmasını, takdir ve hükm ettiği şeylerin şerrinde korumasını istemektedir. Sonra da Cenab-ı Hakk'ın yegâne hâkim olduğunu, onun koruyup gözettiği kişilerin dâima şerefli olup zillete düşmeyeceklerini, düşmanlık yaptıklarının ise, dünya ve âhirette rezîl ve rüsvây olacağını tasdik ve takrir ile Allah Teâîa'yı O'na lâyık olmayan sıfatlardan tenzih etmektedir.

Müslümanların kunutda okudukları dua tek değildir. Bu dualara geçmeden önce kunutun zamanı ve yeri konusundaki farklı görüşleri ortaya koymakta fayda görüyoruz.

Hanefilere ve Hanbelilere göre, kunut tüm sene boyunca, herhangi bir aya ya da güne mahsus olmadan bütün vitir namazlarında mevcuttur. Üzerinde durduğumuz hadiste herhangi bir zaman kaydının olmayışı bu görüşe delildir. Tirmîzîbunu İbn Mes'ud'dan; Muhammed b. Nasr da, Ali ve Ömer (r.anhuma)'dan rivayet etmişlerdir. İbnü'l-Münzir'in nakline göre İbrahim en-Nehâî ve Ebû Sevr de aynı görüştedirler.

Ali, İbn Şirin, Said b. Ebi'l-Hasen, Zührî, Yahya b. Sabit, İmam Mâlik ve İmam Şafiî kunutun sadece ramazan ayının ikinci yansında yapılacağı görüşündedirler. Delilleri İbn Ömer'in sadece ramazanın ikinci yarısında sabah ve vitir namazlarında kunut yaptığını bildiren Muhammed b. Nasr'ın rivayetidir.

Şâfiîlerden bazılarının ramazının tümünde kunut yapılacağı görüşünde oldukları da rivayet edilmektedir.

Katâde, ramazının ilk yansı hâriç, senenin tamamında vitrin meşru olduğu görüşüne zahib olmuş, Tavus ise, asla vitrin meşru olmadığını söylemiştir.

Kunutun meşru'iyetini kabul edenler onun yeri konusunda farklı görüştedirler:

İbn Mes'ûd, Ebu Hanife, Süfyan es-sevrî, İbnü'l-Mübârek, İshak, Kûfeliler, Bera', Ebu Musa, İbn Abbas, Enes, Ömer b. Abdulaziz, Ubeyde, Abdurrahman b. Ebi Leyla ve Humeyd et-Tavil, kunutun rükû'dan evvel olduğunu söylerler. Hanefîlerde fetva budur.

Bu görüşün delili, Nesâî'nin Abdurrahman b. Ebzâ kanalıyla Übey b. Ka'b'dan rivayet ettiği şu hadistir:

"Resulüllah (s.a.) üç rekatle vitir kılar, birinci rekatte ikincide üçüncü de de surelerini okur ve rükû'dan önce kunut yapardı."

İbn Mâce'nin de Übey b. Ka'b (r.a.)'den rivayet ettiği "Resulüllah (s.a.) vitir kılar ve rükû'dan Önce kunut yapardı" mealindeki hadis de aynı görüşe delâlet etmektedir.

Said b. Cübeyr, Ahmed b. Hanbel ve Şâfillerin meşhur olan görüşüne göre kunut rükû'dan kalktıktan sonra yapılır. Bunlar Beyhakî ve Hâkim'in Hasen b. Ali (r.a.)'dan rivayet ettikleri şu habere dayanırlar: "Resulüllah (s.a.) bana vitrimdeibaşımı kaldırdığım ve geriye secdeden başka bir şey kalmadığı zaman diye dua etmemi, emretti."

Görüldüğü gibi bu haber kunutun rükû'dan doğrulduktan sonra okunacağını ön görmektedir. Hulefa-i Râşidinin de bu şekilde yaptıkları rivayet edilir.

Kunutun rükû'dan önce olduğunu bildiren rivayetlerle, sonra olduğuna işaret edenler arasındaki farklılık bir tezadın bulunduğuna delâlet etmez. Çünkü kunut mubah bir fiildir ve Resulüllah'ın hem rükû'dan önce, hem de sonra kunut yaptığı vâriddir. Nitekim İbn Nasr'ın Humeyd'den yaptığı şu rivayet bunu açıkça ortaya koymaktadır: "Enes'e kunutun rüku'dan önce mi, yoksa sonra mı olduğunu sordum.

"Biz hem önce hem de sonra kunut yapardık" cevabını verdi."

Vitir namazında kunutu meşru görenler, tekbir alınarak ellerin kaldırılacağını söylemişlerdir. Hanefi, Şafiî ve hanbeliler bu görüştedirler. Ellerin kaldırılmayacağını veya rüku'dan evvel ya da sonra olması durumuna göre el kaldırmanın değişeceğini ifade eden rivayetler varsa da bunlar pek şuyû bulmamıştır.

Kunut için yapılacak dua konusunda Ahmed Nâim merhumun Tecrid-i Sarih Tercemesi'nde yazdıklarını biraz sadeleştirerek nakletmeyi uygun buluyoruz:

"Şimdi sıra me'sûr olan kunut duasına geliyor. Bu dua, me'sur olarak ezberlediğimiz dualardan ibaret değildir. Nitekim Ömer (r.a.)'in kunut olarak yüz âyet miktarı uzunluğunda dualarda bulunduğu rivayet edilmiştir. Me'sur olanlar arasında rivayet yönünden en kuvvetlisi Şâfiîlerin sabah namazında okudukları: duasıdır ki, bunu Hasan b. Ali (r.anhumanın) "mükerrem dedem sallellahu aleyhi vesellem vitir kımıltımda söyleyeyim diye bana şu kelimeleri öğretti..." diyerek bu duayı haber verdiği Tirmizî'nin ve İbn Mâce ile Neseî'nin "Sünen" kitablarında rivayet edilmiştir.

Tirmizî, "bu bâbda Ali b. Ebi Talib (r.a.)'den de rivayet vardır. Bu, yalnız bu vecihten yani Ebu'l-Havrâ es-Sa'di tarikinden bize ulaşmış bir hadis olup Nebiyy-i Ekrem (s.a.)'den kunut hakkında rivayet edilmiş bulunan bundan daha hasen bir hadis bilmiyoruz" diyor.

Hanefilerce senenin her gecesi vitrinde rüku'dan önce okunan duası hakkındaKütüb-i Sitte'de hiç bir rivayete muttali olmadimsa da, Âbdurrezzâk ile Muhammed b. Nasr ve Tahâvî ve İbn Ebî Şeybe'nin rivayetlerinde, bu duaları Ömer ve Ali (r.anhuma)'nın sabah namazında okudukları anlaşılıyor.

Ömer (r.a.)'in rüku'dan sonra (fakat hangi namazda olduğu belli değil) "(Ey Allahım! Bizi ve mü'min erkekleri ve mü'mine kadınları müslüman erkek ve kadınları bağışla, onların aralarını birleştir. Islâh et. Senin ve onların düşmanlarına karşı onlara yardım et.Ey Allahım! kullarını senin yolundan ayıran resullerini yalayanlayan ve dostlarınla harb eden kâfirlere ehl-i kitaba lanet et- Ailahım! Onların sözlerinin arısını ayır, ayaklarım kaydır, günahkâr kavimlerden çevirmediğin azabını onlara indir.

Hüseyin b. Ali (r.anhuma)'ın salat-ı vitirde "ilâhî, sen görürsün görülmezsin. En yüksek görecek mevkidesin. Dönüp dolaştıktan sonra nihayet varılacak sensin. Her şeyin sonu gibi önü de senindir. İlâhî! Zelil olmaktan rüsvây olmaktan sana sığınırız," kunutunu da İbn Ebî Şeybe Musannef inde rivayet etmektedir. İbn Mâce ile Nesâî, Sünelilerinde Nebiyy-i Ekrem sallallahü aleyhi ve sellem Hazretlerinin vitrin sonunda "İlâhi, senin gazabından rızana sığınırım; ukubetinden affına sığınırım; Hâsılı senden sana sığınırım. Lâyık olduğun gibi tam senalarla medihlerini

sayamam. Sen kendini nasıl sena ettinse öylesin. Yâ Rab!"[31] buyurmak âdetleri olduğunu Ali keremellahü veçhe'den rivayet etmişlerse de bu dua kunut duası mıdır, yoksa tahiyyeden sonra mı, yoksa selam verdikten sonra mı, böyle niyaz edildiği sarâheten anlaşılamıyor. Zira vitrin sonu tâbiri bu mânâların üçüne de şâmildir.

Şâfiîlerin sabah namazlarında okudukları -Hasen b. Ali (r.anhûma)'den rivayet edilen- kunutun meali âlisi şudur:[32]

Neseî'nin rivayetinde duanın sonunda ziyâdesi de vardır ki, salât-ü selâm, evvelce edilen duaların kabulüne vesile olur. Zira duanın tamamı ya makbul ya merduddur. Resul-i Müctebâ'ya salât ü selâm ise, behemehal makbuldür. Evvelki dua şayet merdud olacak gibi ise bu sayede -İnşa Allah- O da karîn-i kabul olur.

Hanefilerin vitirde her gece Şâfiîlerin ise yalnız ramazanın son yarısında okudukları duayı şerif ile yüksek meali şöyledir:

"Allah'ım! Biz senden yardım, ettiklerimizden dolayı senden mağfiret dileriz. Sen'den hidâyet isteriz. Sana imanımız var. Sana tevekkül ederiz. Her türlü medh sıfatlan ile sana sena ederiz. Sana şükrederiz. Sana küfür etmeyiz. Sana muhalefet ve isyan edeni başımızdan atıp terk ederiz. Allahım! İbâdeti sana ederiz. Namazı senin için kılar, secdeyi senin için ederiz. Koşup çabaladığımız hep sana doğru gelmek içindir. Senin rahmetini umar, azabından çekiniriz. Zira senin ciddi azabın kâfirlere bulaşır."

Şafiîler buna Ömer (r.a.)'in üçüncü olarak irad ettiğimiz duasını da ilave ederler.[33] Ancak den sonra: = kalblerinde iman ve hikmet yarat. Resulünün dini üzere kendilerini sabit kıl. Her ne üzerinde kendileri ile ahdetmiş isen, o ahde vefa etmeyi gönüllerine ilham et. Kendi düşmanlarına ve senin düşmanlarına karşı onlara yardım et. Ey Hak îlâhî! bizleri de onlardan kıl," cümlelerini de ilâve ederler.[34]

Kunut duaları konusunda Tecrid Tercemesi'nden naklettiğimiz bilgiye ilâveten, "kunut için belli bir dua yoktur, herkes istediği duayı okur" diyenlerin şu sözlerini aktarmayı da uygun buluyoruz: İbrahim en-Nehaî: "Ku-nutta muayyen bir dua yoktur" der. Hişam b. Urve, babasının "Ben sizin dua etmeniz, ihtiyaçlarınızı istemeniz için kunut yapıyorum" dediğini rivayet eder. İmam Malik'in şu sözleri de kunut için belli bir dua olmadığı görüşüne uygun düşer: "Kunut için belli bir dua yoktur. Kişi farz

namazlarda oturarak, ayakta veya secdede dünya ve âhiret için her türlü ihtiyacını isteyebilir."[35]

1426. ...Abdullah b. Muhammed en-Nüfeyli, Zuheyr'den, o da Ebu îshak'dan önceki hadisi aynı isnâd ve mana ile rivayet etti. Züheyr rivayetinin sonunda, Hasan bu (kunut duasını) "vitirdeki kunutta" söylerdi dedi. "Onları vitirde söylüyorum" sözünü zikretmedi.[36] Ebü'l-Havra, Râbi'a b. Şeybândır.[37]

Açıklama

Müellifin bunları söylemekteki maksadı, Ebu'l-Ahvas'ın İbn İshak'tan yaptığı (önceki) rivayetle, Zuheyr b. Harb'in Ebu İshak'tan yaptığı (bu) rivayet arasındaki farka işaret etmektir. Buna göre Ebu'l-Ahvas'ın rivayetinde "onları vitirde söylüyorum" sözünü söyleyen Ha-sen b. Ali'dir. Züheyr'in rivayetinde ise bu, yer almamıştır. Ancak Hz. Ha-san'ın bu duayı okuduğu hadisin sonunda râvî Ebü'l-Havran'ın bir sözü olarak hikâye edilmiştir.[38]

1427. ...Ali b. Ebi Tâlib (r.anh)'den rivayet edildiğine göre; Resulüllah (s.a.) vitir namazının sonunda şöyle dermiş:

"Allahımî Senin gazabından rızana, cezandan affına, senden sana sığınırım. (Lâyık olduğun gibi) senin senalarını sayamam, sen kendini nasıl sena (medh) ettînse öylesin."[39]

Ebu Dâvûd dedi ki: "Hişam, Hammad'ın en eski hocasıdır. Bana Yahya b. Main'in "Ondan Hammad b. Seleme'den başka kimse (hadis) rivayet etmedi" dediği ulaştı."

Yine Ebâ Dâvud şöyle dedi: "İsa b. Yunus, Said b. Ebi Arûbe'den; o Katâde'den; Katâde, Said b. Abdirrahman b. Ebzâ'dan; o da babası vasıtasıyle Übey b. Ka’b'den, Resulüllah (s.a.)'in vitirde rüku'dan önce kunut yaptığını rivayet etti.[40]

Ebu Dâvud şunu da söyledi: "İsab. Yunus bu hadisi aynı şekilde Fıtr b. Halîfe'den; O, Zübeyd'den; Zübeyd, Said b. Abdirrahman b. Ebzâ'dan, o da babası kanalıyla Übey (b. Ka'b)'den; Übey (r.a.) Resulüllah (s. a.)'in

(Önceki talikteki olduğu gibi rüku1 dan önce kunut yaptığını) rivayet etti.[41]

Ha/s b. Gıyas, Mis'ar, Zübeyd, Said b. Abdirrahman b. Ebzâ ve babası isnadı ile Übey b. Ka'b (r.a.)'den Resulüllah (sM.yin vitirde rükudan Önce kunut yaptığı rivayet edildi.[42]

Ebû Dâvud devamla şöyle dedi: "Said'in Katâde'den rivayet ettiği hadisi Yezid b. Zürey, Said*den; o, Katâde'den; Katâde, Azre'-den; Azre, Said b. Abdirrahman b. Ebzâ'dan; o da, babası vasıtasıyla Nebi (s.a.)'den rivayet etmiş, kunutu zikretmemiş, Übeyy'i de anmamıştır.[43]

Aynı şekilde bu hadisi Abdul-A 'lâ ve Muhammed b. Bişr el-Abdt (Said b. Ebû Arûbe'den) rivayet etmiş, kunutu zikretmemişlerdir.-Muhammed b. Bişr'in bu hadisi işitmesi İsa b. Yunus ile beraber Küfe'de gerçekleşmiştir.- Yine bu hadisi Hişam ed-Destevâî ve Şu'be, Katâde'den rivayet etmişler, kunut'u anmamışlardır.[44]

Zübeyd'in hadisini Süleyman el-A smeş, Şu 'be, Abdulmelik b. Ebi Süleyman ve Cerir b. Hazım -hepsi Zübeyd'den rivayet etmişlerdir-onlardan hiç biri kunutu zikretmemiştir. Ancak Ha/s b. Ğıyas, ve Mis'-ar vasıtasıyla Zübeyd'den rivayet edilen bundan müstesnadır. Çünkü Mis'ar hadisinde "Resulüllah rüku'dan önce kunut yaptı" demiştir.

Ebu Dâvud: "Ha/s hadisi olarak meşhur olan bu değildir, Onun Mis'ar'dan başkasından olduğunu zannediyoruz" dedi. Yine Ebu Dâvud: "rivayet olunuyor ki:

"Übeyy Ramazan ayının (ikinci) yarısında kunut yaparmış" dedi.[45]

Açıklama

Hadis-i şerifin esas metni ile sonunda zikredilen talik arasında pek irtibat görünmemektedir. Hz. Ali (r.a.)'den rivayet edilen esas metinde Hz. Peygamber (s.a.)Jin, vitir namazından sonra metinde görülen duayı okuduğu bildirilmektedir. Ancak bu duanın kunut duası mı, yoksa tahiyyeden sonra mı, ya da selâm verildikten sonra mı olduğuna dair açık bir işaret yoktur. Dolayısıyla bunlardan herhangi birine ihtimal vardır. Çünkü "vitrin sonu" tabirinden, bunların hepsi anlaşılabilir. Ebû Davud'un bu hadisi bundan sonra gelecek olan "vitirden sonra dua" babında değil de

kunut duası babında zikretmesi, onun bu duayı kunut duası saydığına delâlet etmektedir.

Ancak Nesâî'nin rivayetlerinden birinde Mirek, "Namazım bitirip yatağına yatmaya hazırlandığı zaman şöyle derdi: "..." diyerek bu duayı okuduğunu söylüyor. Bu, yukarıdaki duanın vitir bittikten sonra okunmuş olduğunu gösterir. İbnü'l-Kayyım de Zâdül-Meâd'de bu konuda şunları söyler: "Sindî'nin Nesâî hâşiyesindeki sözleri, Resulüllah'ın bunu kıyamın sonunda okumuş olmasının muhtemel olduğunu gösterir. Buna göre bu dua kunut duası olmuş olur." Nitekim musannifin sözünün muktezası da budur. Ancak bunun teşehhüd için oturulduğunda söylenmiş olması da mümkündür. İbarenin zahiri buna delâlet etmektedir.

Hadisin sonunda Ebu Davud'un aldığı taliklerden ilk üçü, kunut duasının rüku Man önce olduğuna işaret etmektedir. Sonrakilerde ise, bu konuya hiç temas edilmediği görülüyor. Bu talikler arasındaki farklılıklara her birinin tercemesinin dipnotunda temas edilmiştir. Aslında şerhlerde bunlar hakkında daha geniş malûmat mevcuttur. Ancak o tafsilâtın daha çok araştırıcılar için gerekli olacağı ve araştırıcının müracaat yerinin de esas kaynaklar olduğu mülahazasıyla o tafsilatı buraya almaya lüzum görmedik. Çünkü bu, meal ve şerh okuyucusu olan Türk okuyucusunu sıkacaktır. Zâten kunut duasının münâkaşası daha önceki hadislerin şerhinde ortaya konulmuştur.[46]

1428. ...Muhammed (b. Şirin) arkadaşlarından birinden rivayet ettiğine göre:

Ubey b. Ka'b onlara -ramazanda- imam olmuş ve ramazanın son yansında kunut yap(ar)mış.[47]

Açıklama

Muhammed b. Sîrin'in bir sahâbî fiilini yansıtan bu eseri aldığı arkadaşınm kim olduğu belli değildir. Onun için ulema katında bu tip hadisler delil olarak ele alınmaz.[48]

1429. ...Hasen (el-Basrî)'den rivayet edildiğine göre: Ömer b. el-Hattab (r.a.) insanları, Übey b. Ka'b'in arkasında topladı, Ubey onlara

(ramazandan) yirmi gece teravih kıldırır, sadece sonraki yarısında kunut yaptırırdı. (Ramazanın) son on günü olunca (mescidden) ayrılıp namazını evinde kılardı. Bunun üzerine insanlar da "Übey kaçtı" derlerdi.[49]

Ebû Dâvûd dedi ki: "Bu kunut konusunda zikredilenlerin önemli olmadığını gösterir. Bu iki hadis "Resûlullah (s.a.)Hn vitir'de kunut yaptığına dair" olan Ubey hadisinin zayıf olduğuna delildirler.[50]

Açıklama

İlk zamanlarda sahâbiler teravih namazlarını kendi kendilerine münferiden kılarlardı. Hz. Ömer bu durumu hoş karşılamamış Übey b. Ka'b (r.a.)'i imam tayin ederek cemaate teravih ve vitir namazını kıldırtmaya başlamıştı. Metinden anladığımıza göre Übey (r.a.) bu vazifeye yirmi gün devam etmiş, son on gününde ise, mescide gelmeyerek evine çekilmişti. Onun bu şekilde hareket etmesindeki maksad, kendini tam olarak ibâdete vermek ve başka şeylerle vakit geçirmemek arzusu olsa gerektir. Nitekim Fahr-i Kâinat (s.a.) Efendimiz de ramazanın son on günü gelince hanımlarına yaklaşmayı dahi terk ederek kendisini ibâdete verir ailesini de ibâdete teşvik ederdi.

Rivayetten anlaşıldığına göre Hz. Übey, teravih kıldırdığı bu yirmi günün sadece son yarısında yani ikinci on gününde kunut yaptırmıştır.

Müellif Ebu Dâvûd rivayetin sonuna koyduğu talikte bu ve bundan önceki eserlere dayanarak kunut konusunda zikredilen şeylerin delil olmaya elverişli olmadığını, Hz. Peygamber'in kunut yaptığını ifâde eden Übey hadisinin zayıf olduğunu söylemiştir. Ebu Davud'un, bu eserlerle Ubeyy'in merfû hadisini zayıf olarak nitelemesi, "sahâbinin ameli, rivayetine ters düşerse, o rivayetin zafına hükmedilir" düşüncesine dayalı olmalıdır.

Fakat, Ebu Davud'un dayandığı her iki rivayet delil olmaya uygun değildir. Çünkü önceki eserde Muhammed b. Sîrîn'in kendisinden haber aldığı zâtın meçhul olduğunu, dolayısıyla haberin ihticaca elverişli bulunmadığını ifâde etmiştik. Bu eser, ise, munkatidir. Çünkü Hasen el-Basri Hz. Ömer (r.a.) ile görüşmemiştir. Hasen el-Basrî H. 21 yılında doğmuştur. 23.yılın sonunda veya 24. yılın başında, daha çocukken Hz. Ömer'i görüp de yaptığından haberdar olması elbette düşünülemez.

Üstelik Buhârî ve Müslim, Asım b. el-Ahvel vasıtasıyla Enes b. Mâlik'-ten bizzat Hz. Peygamber'in kunut yaptığını rivayet etmişlerdir. Gerçi bu kunut Bi'r-i Mâ'ûne faciasında yetmiş sahâbinin şehid edilmeleri üzerine müşriklere beddua için yapılmıştır ama Hz. Peygamber'in kunut yaptığına delildir.

Mezkûr rivayetin tercemesi şöyledir: Enes b. Malik (r.a.)'e kunutu sordum:

Kunut vardı cevabını verdi,

Rüku'dan evvel mi, yoksa sonra mıydı? dedim.

Evveldi, dedi.

Ama filan senin kunutun rüku'dan sonra olduğunu söylediğim haber verdi, ne dersin? dedim.

Yanlışı var. Resulullah (s.a.) yalnız bir ay kunut yaptı. Takriben yetmiş kişiye varan ve kendilerine kurra denilen bazı kimseleri müşriklerden bir kavmin yanma göndermişti. Onlar müşriklerden daha azdı. Onları müşrikler öldürmüştü. Onlarla Resulullah arasında anlaşma vardı, zannediyorum. (Bundan dolayı) Resulüllah (s.a.) bir ay o müşrikler aleyhine beddua ederek kunut yaptı.

Bu rivayet, Hz. Peygamberin kunut yaptığını gösterir. Dolayısıyla Resulüllah'ın kunut yaptığına dâir bir şeyin olmadığını söylemek pek isabetli değildir.[51]

Bazı Hükümler

1. Teravih namazının hem cemaatle hem de münfenden kılınması caizdir.

2. Teravihin cemaatle kılınması halinde vitir namazı da cemaatle kılınır.

3. Ramazanın ikinci on gününde kunut yapmak meşrudur.

4. İdarecinin cemaatin namazını kıldırmak için imam tâyini meşrudur.[52]

6. Vitirden Sonra Dua Etmek

1430. ...Ubey b. Ka'b (r.a.)'den; demiştir ki:

Resulullah (s. a.) vitir namazında selâm verince = Ayıplardan âri, melik olan Allah'ı her türlü noksandan tenzih ederim" derdi.[53]

Açıklama

Hadis-i şerifin Nesâfdeki rivayeti buradakinden dan; uzuncadır. Orada Ebû Davud'un rivayet ettiği kısmın evvelinde Hz. Peygamber'in vitir namazında A'lâ, Kafirim ve İhlâs surelerini okuduğu, sonunda da ibaresini üç defa söylediği, bir başka rivayetinde de bunu söylerken sesini yükselttiği zikredilmektedir. Üçüncü bir rivayetinde ise, Hz. Peygamberin üçüncü söyleyişinde sesini uzattığı ifade edilmektedir.[54]

1431. ...Ebu Said el-Hudrî (r.a.)'den; demiştir ki: Resulüllah (s.a.) şöyle buyurdu:

Her kim vitrini kılmadan uyuyakalir veya onu unutursa hatırladığı zaman kılsın."[55]

Açıklama

Hadis-i şerifin Tirmizî'deki rivayeti "Her kim vitri kılmadan uyuyakahrsa, sabah olunca kılsın"; Hâkim'inkinde ise, "Kim vitrini klimadan uyuyakalırsa veya onu unutursa, onu sabah olunca veya hatırlayınca kılsın" şeklinde vârid olmuştur. Bunlara göre hadisin Ebû Dâvûd'daki bu rivayetini de "vitrini kılmadan uyuyakalan veya onu unutan kimse hatırladığı (ya da uyandığı) zaman kılsın" şeklinde anlamak gerekir.

Hadis-i şerîf vitrin vâcib olduğunu söyleyen Ebû Hanife'nin delillerindendir. Çünkü "vâcib olmayan bir şeyin kaza edilmesi meşru değildir."

Yine bu hadis-î şerif, vaktinde kıhnamayan vitir namazının kaza edilmesi gerektiğine delâlet etmektedir. Bu, sahâbilerin, tâbiûnun ve onlardan sonrakilerin cumhurunun görüşüdür. Sufyân es-Sevrî, Ebû Hanife, İmam Mâlik, el-Evzâî, İmam Şafiî, Ahmed b. Hanbel ve İshak'ın mezhepleri de bu merkezdedir. Ancak âlimler kaza vaktinde ihtilaf etmişlerdir.

İbn Abbas, Mesrûk, Hasen el-Basrî, ibrahim en-Nehaî, Mekhûl, Katâde, İmam Mâlik, İmam Ahmed ve îshak'a göre fecrin doğuşundan sonra

fakat sabah namazı kılınmadan önce kaza edilmelidir.

Delilleri Tirmizî'nin merfu' olarak rivayet ettiği "Sabah namazından sonra vitir yoktur..." mealindeki hadistir. Tirmizî, bu hadisi verdikten sonra "Ulemadan çoğu bu görüştedir. Şafiî, Ahmed ve İshak da böyle diyorlar" der.

Hz. Peygamber'in sabah vakti girdiği halde vitir kıldığını bildiren birçok hadis vârid olmuştur. Beyhakî'nin İbn Ömer'den rivayet ettiği "Nebi (s.a.) sabah vakti vitir kıldı", Ahmed ve Taberânî'nin Aişe (r.anha)dan rivayet ettikleri "Resulüllah (s.a.) sabahleyin vitir kılardı", Hâkim'in Ebû'd-Derdâ'dan rivayet ettiği, "Bazan cemaat sabah nama/ı için kalktığı halde ResûlullatTı vitir kılarken gördüm" tarzındaki ri\ âyetler, sabah olunca \ ıtri kaza etmenin meşru olduğunu gösteren delillerdendir.

Yukarıda isimlerini saydığımız âlimlere göre şayet vitir namazı sabah namazından evvel kıhnmamışsa, artık kaza edilmez. Fakat nafile olarak sonradan kılınsa iyi olur.

İbrahim en-Nehaî'ye göre, sabah namazı kılınmış bile olsa, güneş doğmadan önce vitir kaza edilebilir.

Şâbî, Hasen, Tâvûs, Mücâhid ve Hammâd b. Ebi Süleyman'a göre ze-vâle kadar vitir kaza edilir.

Zahirîlerden İbn Hazm, uyumaktan dolayı geçirilenle unutarak geçirilen ve kasden geçirilenin arasını ayırmış, her birini ayrı hükümlere tâbi tutmuştur. Uyuyarak veya unutarak geçirenin hatırlayınca veya uyanınca istediği zaman kaza edebileceğini, kasten geçirenin ise, kaza imkânının olmadığını söylemiştir.

Şafiî mezhebinin meşhur görüşüne göre: Gece ve gündüz her an için vitir kaza edilir.

Evzâî'nin sabah kılındıktan sonra güneş doğmadıkça kaza edilemeyeceği görüşünde olduğu nakledilmiştir.

Hane filere göre mekruh vakitlerin dışındaki tüm vakitlerde vitrin kazası caizdir. Üzerinde durduğumuz hadis-i şerifin mutlak oluşu, bu görüşün delilidir. Fecir'den sonra fakat sabah namazından önce kılınacağı görüşün-dekilerin .delili olarak zikrettiğimiz hadisler, kazanın sadece o vakte tahsisini gerektirmez. Hz. Peygamberin o vakitte vitir kaza ederken görüldüğünü gösterir. Bu başka zamanda kazanın caiz olmadığını göstermez. Fecirden sonra vitrin olmadığını bildiren bazı rivayetler varsa da bunlar zayıftır.

Her ne kadar hadis-i şerifte sadece uyuyarak ve unutarak geçirenin vitri kaza etmesi istemiyorsa da, kasden geçirenin kaza etmesi de öncelikle gereklidir. Cumhur bu görüştedir.[56]

Bazı Hükümler

1. Vitir namazı vaciptir.

2. Vaktinde kılınmayan vitir namazının kaza edilmesi gerekir. Ne zaman kaza edileceğine dair ihtilaflar yukarıda özetlenmiştir.[57]

7. Vitri Uyumadan Önce Kılmak

1432. ...Ebû Hüreyre (r.a.)'den; demiştir ki:

Dostum (s.a.) bana üç şey vasiyet etti: Onları seferde de hazarda da asla terk etmem! Bunlar, iki rekat kuşluk namazı, her ay üç gün oruç tutmak ve vitri kılmadan uyumamaktır.[58]

Açıklama

Halil dost demektir. Dostun muhabbeti kalbe girdiği (hulul ettiği) için böyle denilmiştir.

Ebû Hureyre (r.a.) bu sözü ile mutlak sohbet ve sevgiyi kast etmiştir. Bir kimsenin başkasına "halîlim" (dostum) diyebilmesi ,için mutlaka bu sevginin iki taraflı olması gerekmez. Dolayisıyle bu hadis, "Eğer rabbimden başka dost edinseydim, Ebu Bekir'i edinirdim" mealindeki hadise muhalif değildir.

Ebû Hüreyre (r.a.) Resulüllah'ın kendisine vasiyyet ettiği bu üç şeyi hazarda ve seferde ihmâl etmediğini söylemiştir. "Hazarda ve seferde" sözünün yerine, Buhârî'deki rivayette "ölünceye kadar", Müslim'in Ebu'd-Derdâ'dan rivayetinde ise, "yaşadığım müddetçe", NesâTde de: "İnşallah ebediyyen" sözleriyle yer almaktadır.

Hz. Peygamberin tavsiye ettiği üç şeyden birincisi iki rekatlik kuşluk namazıdır. Bu namazın iki rekatle kayıtlanması ya en azına işaret etmek içindir, ya da maksat, mutlak mânâda kuşluk namazıdır. Çünkü kuşluk

namazının daha fazla rekatle meşru olduğu daha önce geçmişti. Buhârî'nin rivayetinin mutlak mânâda "kuşluk namazı" şeklinde olması da buna delildir.

Efendimizin Ebu Hureyre (r.a.)'e her ay tutmasını tavsiye ettiği üç gün orucun "eyyâm-ı bîyz" denilen her ayın on üç, on dört ve on beşinci günlerinde olması muhtemeldir. Ayrıca güne işaret edilmeden mutlak mânâda "üç gün" başında, ortasında ve sonunda birer gün, her on günün başında bir gün olarak üç gün olma ihtimâli vardır.

Hz. Peygamber (s.a.)'ın bu orucu tavsiye etmesindeki hikmet, nefsi oruca alıştırmaktır. Bunun üç günle tahdidi de ayın tamamında oruç tutmuş gibi sevab elde etmek içindir. Çünkü Cenab-ı Allah'ın bir haseneye en az on misli sevab ile mukabele edeceği bilinmektedir.

Resul-i Ekrem'in Ebu Hüreyre (r.a.)'e, vitri "uyumadan önce" kılmasını tavsiye etmesi, onun, gecenin sonunda uyanamayacağını bildiğinden dolayı olsa gerektir. İbn Hacer'in beyânına göre Ebû Hureyre (r.a.) akşamları geç vakte kadar, öğrendiği hadisleri unutmamak için tekrarlamakla vakit geçirir, bu yüzden de geç yatardı. Onun için yattıktan sonra gece yarısından sonra uyanıp da vitri kılamama ihtimali vardı. Bu yüzden Efendimiz (s.a.)'in tavsiyesi sadece ona mahsustur. Dolayısıyla bu hadis, bundan sonraki bâbda gelecek olan ve vitri gecenin nihayetine te'hir etmenin efdâl olduğunu bildiren hadislere muhalif değildir.

Fahr-i Kâinât'ın tavsiyelerinin sadece namaz ve oruca münhasır olması onların bedenî ibâdetlerin en şereflileri olduğu içindir. Namazlar içerisinde vitir ve kuşluk namazlarını seçmesi, vitrin bazı âlimlere göre vâcib, ulemânın cumhuruna göre de sünnetlerin en kuvvetlisi olduğu içindir. Kuşluk namazının da insanın mafsalları için istenilen günlük sadakaya kâfi gelmesi yönündendir.[59]

Bazı Hükümler

1. Kuşluk namazı kuvvetli bir nafiledir ve en az iki rekattır. Hz. Peygamber m bu namaza devam etmemesi bunun müstehab olmamasını gerektirmez. İbn Hacer el-Askalanî Fethü'l-Bârî isimli eserinde bunu şöyle izah eder:

"Hz. Peygamber'in kuşluk namazına devam etmeyişi onun müstehap olmadığına delâlet etmez. Çünkü onun müstehab oluşu, sözünün delaletiyle sabittir. Bir hükmün sübûtu için hem sözün hem de fiilin bulunması gerekmez. Ancak Resûlüllah'ın bizzat yapmaya devam ettiği, devamlı yapmadığından daha çok tercihe şayandır."

2. Her ayın üç gününde oruç tutmak müstehabtır. Buradaki hikmet yukarıda da temas edildiği gibi, nefsi oruca alıştırmak, zamanı tüm oruçlu geçirmiş gibi sevab almak ve farz oruçlarda olması muhtemel noksanları telâfi etmektir.

3. Vitir namazını uyumadan önce kılmak müstehabtır. Fakat bu, yattıktan sonra uyanamamaktan korkanlar hakkındadır. Genel mânâda ise, vitri gecenin sonuna bırakmak müstehabtır. Bundan sonraki bâbda gelecek olan "gece namazınızın sonuncusunu vitir yapınız" hadisi buna delildir.[60]

1433. ...Ebu'd-Derdâ (r.a.)'dan; demiştir ki:

Dostum (Nebi) sallellahu aleyhi ve sellem, bana üç şey tavsiye etti. Onları hiç bir sebeple terk etmem. Bunlar, her ayda üç gün oruç; vitir kılmadan uyumamak; hazarda ve seferde kuşluk nâfilesidir.[61]

Açıklama

Görüldüğü gibi bu ve önceki hadisler mânâ yönünden tam bir mutabakat içindedirler. Yalnız öncekinde Ebû Hureyre (r.a.)'nin, "hazarda ve seferde terk etmem" ifadesi, Resulüllah'ın tavsiyelerinden önce zikredilmiştir. Ebu'd-Derdâ (r.a.)'nın rivayetinde ise, aynı ifâde metnin sonunda, kuşluk namazına bitişik olarak zikredilmiştir. Ayrıca kuşluk namazı önceki rivayette "iki rekat kuşluk (namazı)" şeklinde vârid olmuş iken, burada rekat adedi zikredilmeden ve nafile olduğu açıkça belirtilerek "kuşluk nafilesi" diye ifâde edilmiştir.

Aynı mânâ. ve lâfızlarla vârid olan bir hadisin ayrı ayrı iki sahâbiden rivayet edilmesi şaşılacak bir şey değildir. Çünkü Resulüllah'ın aynı şeyleri birden fazla kişiye tavsiye etmesi ve onların bunu aynı ya da biri birine benzer ifadelerle başkalarına aktarmaları pek tabiîdir.[62]

1434. ...Ebû Katâde (r.a.)'den rivayet edildiğine göre;Resulullah (s.a.) Ebû Bekir (r.a.)'e:

“Vitri ne zaman kılıyorsun?" diye sordu. O da:

Gecenin başında kılıyorum, dedi. (Sonra) Ömer (r.a.)'e: "(Ya sen) Hangi vakitte kılıyorsun?" dedi.

Gecenin sonunda, karşılığını verdi.

Bunun üzerine Resülullah (s.a.) Ebu Bekir (r.a.) için, "Bu, ihtiyatı tuttu"; Ömer (r.a.) için de, "Bu, da kuvvete (azimete) sarıldı" buyurdu.[63]

Açıklama

Hâkim'in rivayetinde Hz. Ebû Bekir'in cevabı "uyumadan önce kılarım" şeklinde vârid olmuştur.Hz. Peygamber (s.a.)'in Ebu Bekir için söylediği "Bu, ihtiyatı aldı" sözündeki "ihtiyat" kelimesinin karşılığı olan kelimesi, Ebu Dâvûd'un bazı nüshalarında şeklinde zabt edilmiştir. Buna göre bu sözün mânâsı, "bu evlâ olanı aldı" şeklinde olur.

Efendimiz Hz. Ömer'e söylediği de İbn Nasr da "Kuvvetlinin işini tuttu, kuvvetli mü'minin yaptığını yaptın" şekillerinde vârid olmuştur.

Bu hadis-i şerif uyuduktan sonra uyanamamaktan korkan kimsenin vitir namazını yatmadan önce, uyanacağım bilen kimsenin ise, gecenin sonunda kılmasının efdal olduğunu göstermektedir. Hz. Ömer (r.a.) de, akıllıların vitri uyumadan önce: kuvvetlilerin ise, gecenin sonunda kıldıklarım ve bunun efdal olduğunu söylemiştir.

Uyumadan önce vitir kılma konusunda daha başka hadisler vârid olmuştur. İbn Nasır'in şu rivayetleri bunlardan ikisidir:

Eş'as b. Kays, Ömer b. el-Hattâb'ın, kendisine hitaben şöyle dediğini haber veriyor: - Resûlullah(s.a.)'den duyduğum şu şeyi benden öğren: "Karısını döven kimseye sebebini sakın sorma, vitri kılmadan önce uyuma!"

Ali (r.a.)'den; "Resulüllah (s.a.) vitri kılmadan önce uyumaktan beni m enetti."[64]

Bazı Hükümler

Yatsı namazı ile fecir arasındaki vakit, vitrin vaktidir.Uyanabileceğim bilen kimsenin bu namazı gecenin sonunda bundan emin olmayanın ise,

uyumadan önce kılması müstehabtır.[65]

8. Vitir Namazının Vakti

1435. ...Mesrûk'dan; demiştir ki:

Aişe (r.anha)'ya; Resulüllah (s.a.) vitri hangi vakitte kılardı? dedim.

Gecenin başında, ortasında ve sonunda kılardı. Bunların hepsini yaptı. Ama vefatına doğru sehere kadar geciktirirdi[66] dedi.[67]

Açıklama

Buhârî'nin rivayetinde ifâde "gecenin her vaktinde veya her gece vitir kılmıştır" şeklindedir. Müslim'deki bir rivayette de:

"sehere kadar" yerine "gecenin sonuna kadar" denilmektedir.

Hadis-i şerif vitir namazını gecenin herhangi bir vaktinde kılmanın caiz, ama fecrin doğmasından hemen evvelki vakitte kılmanın efdâl olduğunu göstermektedir. Bu konuda başka hadisler de vârid olmuştur.

Vitrin ilk vakti cumhura göre, yatsı namazı kılındıktan sonradır. Ebû Hanife rahimehüllah'a göre ise, vitirle yatsının vakti aynıdır. Ancak bile bile yatsıdan evvel kılınamaz. Bu tertibe rivayet açısından gereklidir. Ama unutarak yatsıyı kılmadan önce vitri kılarsa tekrar etmez. Aynı şekilde bir kimse yatsı namazını kılıp uyuşa sonra uyanıp abdest alarak vitri kılsa ve sonradan yatsıyı abdestsiz kıldığını hatırlasa İmam-ı Azam'a göre, sadece yatsıyı iade eder. Sahibeyn ise, her ikisinin de iade edileceği görüşündedirler.[68] Bu ihtilâfa vitrin vakti konusundaki görüş ayrılığı olduğu kadar vitrin hükmü yani vâcib mî, yoksa sünnet mi olduğu hakkındaki ihtilâf da müessirdir.

Vitrin vakti konusunda Bedâi'de (özet olarak) şu bilgi verilmektedir:

"Vitrin vaktine gelince, bu konudaki söz iki mevzuda toplanacaktır. Birisi asıl vaktin diğeri de müstehab vaktin beyânıdır:

Asıl vakti: Ebü Hanife'ye göre, yatsı namazının vaktidir. Ancak yatsıdan sonra kılınmak üzere meşru kılınmıştır. Hatta, şartı olan tertib bulunmayacağı için yatsıdan evvel kılınması caiz değildir. Ama unutarak kıhnırsa başka. Ebu Yusuf, Muhammed ve Şafiî'ye göre ise, vitrin vakti

yatsı namazı edâ edildikten sonradır. Bu ihtilâf vitrin Ebu Hanife'ye göre vâcib, diğerlerine göre sünnet oluşu görüşüne dayanır.

Vitrin Müstehab vakti: Gecenin sonudur. Delili Aişe (r.anhaydan rivayet edilen şu hadistir: "Aişe (r.anha)'ya Resulüllah (s.a.)'in vitri soruldu. O da 'hazan gecenin başında, bazan ortasında, bazan da sonunda kılardı" cevabını verdi. Bu vitri kaçırmaktan korkmadığı zamandır. Ama onu kaçırmaktan korkarsa, vitri kılmadan uyumaması gerekir."[69]

Bazı Hükümler

1. Vitrin vakti yatsı namazının vakti ile veya yatsı kılındıktan sonra başlar. Gecenin sonuna kadar devam eder.

2. Uyanacağından emin olan kimsenin vitri gecenin sonuna bırakması efdaldir.[70]

1436. ...İbn Ömer (r.anhuma)'dan rivayet edildiğine göre; Resulullah (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Vitir namazını sabahın vakti girmeden önce kılınız."[71]

Açıklama

Tirmizî'nin rivayeti Ebû Said'den = s^hah vakti girmeden vitri kılınız şeklindedir.

Hadis-i şerifin izaha muhtaç yonu yoktur. Vitri vaktinde kılmanın önemine ve fecrin doğması ile vitir namazının vaktinin çıkacağına delâlet etmektedir.[72]

1437. ...Abdullah b. Ebî Kays'dan; demiştir ki: Aişe (r.anha)'ye, Resulullah (s.a.)'in vitrini sordum:

Bazan gecenin başında, bazan da sonunda kılardı, dedi.

Kıraati nasıldı? Gizli mi, okurdu, yoksa açıktan mı? dedim.

Bunların hepsini yapardı. Bazan gizli, bazan da açıktan okurdu. (Cünüb olunca) Bazan gusleder de uyur, bazan da abdest alıp da uyurdu, cevabını

verdi.[73]

EbûDâvûd; "Aişe (r.anha)'nın "bazan gusleder de uyur" sözüyle "cünüp olunca" demek istediğini Kuteybe değil, bir başkası söyledi" dedi.[74]

Açıklama

Bu hadis-i şerîf Ebu Dâvûd'da "cünüb guslü te'hir eder" başlığı altında daha uzun olarak 223 ve 224 numaralarda da geçmişti.

Hadis-i şerîf vitrin gecenin başında da sonunda da kılınmasının cevazına işaretin yanında, gece namazlarında kıraatin hem cehrî (açık), hem de gizli olmasının caiz olduğuna da işaret etmektedir.

Aynı hadîs daha önce de geçtiği için burada fazla tafsilata girmeğe ihtiyaç yoktur. Yalnız şu noktaya işarette fayda-görmekteyiz:

Hz. Aişe, Resul-i Ekrem'in cünüp olduğu zaman bazan guslederek bazan da gusletmeden sadece abdest alarak yatıp bilâhere guslettiğini söylemiştir. Aslında bu sözde Abdullah b. Ebi Kays'in bir sorusuna cevab olarak söylenmiştir. Burada zikredilmeyen sorunun Müslim'in rivâyetindeki ifâdesi şöyledir:

"Cünübken ne yapardı? Uyumadan önce yıkanır mıydı, yoksa yıkanmadan evvel mi uyurdu? diye sordum. "Bunların hepsini yapardı. Bazan yıkanır, bazan abdest alıp da uyurdu" diye cevab verdi. Ben de; "işte genişlik ferahlık veren Allah'a hamd olsun" dedim."[75]

Bazı Hükümler

1. Vitri gecenm herhangi bir vaktinde kılmak caizdir.

2. Gece namazlarmda hem gİ2İİ hem de açıktan okunması caizdir.

3. Cünüp olan bir kişinin uyumadan önce gusletmesi şart değildir. Abdest alarak da uyuyabilir.[76]

1438. ...tbn Ömer (r.anhuma)'dan; Resulüllah (s.a.)'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Gece en son kıldığınız namaz vitir olsun."[77]

Açıklama

Hadis-i şerifde bahis konusu edilen gece namazından muradın mutlak nafile olması muhtemel olduğu gibi teheccüd namazı olması da mümkündür.

Cumhura göre buradaki "olsun" emri vücûba değil, nedbe delâlet eder.

Hadis-i şerîf gece namazlarını vitir ile bitirmenin müstehab olduğuna delâlet etmektedir. Bundaki hikmet, gece namazlarını tek ile başlayıp tek ile bitirmek olsa gerektir. Çünkü gecenin ilk namazı olan akşam namazı üç rekattır. Yani tekdir. Gece ibâdetlerinin sonuncusunun da ilkine uygun düşmesi için Resulüllah (s.a.) bunu emretmiş olabilir. Gecenin girmesiyle birlikte tek rekatlı bir namaz ile ibâdete başlamaktaki sır bitimine de teşmil ediliyor demektir. Amellerin başlangıç ve bitimindeki önemin, ortasından daha fazla olduğu = gündüzün iki tarafında, gecenin de (gündüze) yakın saatlerinde (dosdoğru) namaz kıl”[78] âyet-i kerimesi ile Müslim'in Câbir (r.a.)'den rivayet ettiği "gecenin sonundaki namaz meşhuddur" hadis-i şerifinin delâleti ile bu vakitlerde yapılan duanın daha çok kabûlu umulduğu içindir.

Bazı âlimler, bu hadise dayanarak vitir namazını kılan bir kimsenin buna bir rekat daha ilâve ederek istediği kadar nafile kılıp sonunda vitri iade etmesinin caiz olduğunu söylerler. Hatta İshak b. Râhûye'nin de içinde bulunduğu bu grub "vitri kılıp da uyuyan bir kimse uyanıp vitre bir rekat ilâve ederek çiftlemeden ikişer ikişer nafile kılsa ve bunların sonunda vitir kılma-sa bu hadise muhalefet etmiş olur" derler.

Ahmed b. Hanbel'in rivayet ettiğine göre, İbn Ömer (r.anhuma) böyle yapanlardandır. Bizzat îbn Ömer'in ağzından yapılan rivayet şöyledir: "Eğer ben vitri kıldıktan sonra uyur, sonra da gece namaz kılmak istersem, bir rekat ilave ederek evvelki vitri çiftlerim. Bilâhere ikişer ikişer nafile kılar, bitince de tek rekatle vitir kılarım. Çünkü Resulüllah(s.a.) bize gece namazımızın sonuncusunu vitir olmasını emretti."

Ulemânın çoğunluğu ise, vitri kılıp uyuduktan sonra teheccüde kalkan kimsenin, bundan sonra gelecek olan "iki vitir yoktur," hadisine dayanarak vitri iade etmeyeceğini söylerler. Çünkü iade etse, vitir çift rekate dönüşeceğinden tek rekatlı kılmadaki hikmet ortadan kalkacaktır. Hz. Ebû Bekir ve Hz. Ömer'in vitri kılıp uyudukları ve teheccüdü kıldıktan sonra

vitir kılmadıkları rivayet edilir. Bu büyük sahâbîlerin fiilleri Müslim'in rivayet ettiği "gecenin sonunda kalkamayacağından korkan kimse, vitri gecenin başında kılsın..." mealindeki hadise tamamen uygundur.

İmam Şafiî'nin Hz. Ali'den naklettiği şu cümleler, yukarıdaki görüşlerin tümünü bünyesinde toplamaktadır: "Vitir üç çeşittir: a.İsteyen gecenin başında vitri kılıp uyur. Uyanırsa, isterse bir rekat ilâve ederek onu çiftler ve fecre kadar ikişer ikişer nafile kılar. Sonunda vitri kılar.

b. İsterse uyanınca sabaha kadar ikişer ikişer nafile kılar, vitri iade etmez.

c. İsteyen de vitri gecenin sonunda kılar."

Bu mesele bundan sonraki hadiste daha etraflı olarak ele alınacaktır.

Üzerinde durduğumuz hadis-i şerifi Hanefiler vitrin vâcib olduğuna delil saymışlardır.[79]

9. Vitri Bozma(nın Caiz Olmadığı)

1439. ...Kays b. Talk'dan; demiştir ki:

(Babam) Talk b. Ali (r.a.) bir ramazan günü bizi ziyaret edip yanımızda akşamladı ve iftar etti. Bize o gecenin namazını (teravihini) ve vitri kıldırdı. Sonra (imamı olduğu) mescidine gidip cemaatine namaz kıldırdı'. Nihayet, vitir kalınca bir adamı önce geçirip,

Arkadaşlarına vitri kıldır. Çünkü ben Resulüllah (s.a.)ı:

"Bir gecede iki vitir olmaz" buyururken işittim, dedi.[80]

Açıklama

Hadis-i şerifteki "bir gecede iki vitir olmaz" sözü, "bir gecede iki vitir birleşmez" manasına gelebileceği gibi, "bir gecede iki vitir caiz değildir" mânâsına da olabilir. îkinci anlayışa göre nefî nehy mânâsına kullanılmış olur.

Bu hadis-i şerîf kılınan bir vitrin bozulamayacağına da delildir. Yukarıdaki hadis-i şerifin şerhinde de bir nebze temas edildiği gibi, ulemanın çoğunluğu bu görüştedirler. Kılınan vitrin bozulmasından maksat, vitir namazını kıldıktan sonra nafile kılmak isteyen bir kimsenin, "gece namazının sonunu vitir yapınız" hadisine uymak maksadıyla önceki vitre

bir rekat ilâve edip çiftleştirmesi ve nafileleri kıldıktan sonra vitri iade etmesidir. Oysa buna gerek yoktur. Çünkü zikri geçen hadisteki emir, nedb ifâde eder. Şevkânî'-nin nakline göre, ulemanın çoğunluğu vitri kılıp bundan sonra başka namaz kılmak isteyen kimsenin vitri bozamayacağı, ama sabah namazına kadar ikişer ikişer nafile kılabileceği görüşündedir.

Ebu Bekir, Ammâr b. Yâsir, Râfi b. Hadic, Ebu Hüreyre, Aişe (r.anhum) gibi büyük sahâbiler; Said b. el-Müseyyeb, Alkame, Şa'bî, İbrahim en-Nehâî, Said b. Cübeyr, Mekhûl ve Hasan el-Basrî gibi tâbiûnun ileri gelenleri ve Süfyan es-Sevrî, Mâlik, İbnü'l-Mübârek ve Ahmed b. Hanbel gibi müctehidler bu görüştedirler. Ayrıca Irakî bu görüşü Evzâî, Şafiî ve Ebu Sevr'den nakletmiştir. Kadı İyaz da fetva ehlinin tümünün bu görüşte olduğunu ifâde ettikten sonra şöyle demiştir: "Âlimler gecenin başında vitir kılıp sonra teheccüde kalkan kişinin vitri iade etmeden sabaha kadar ikişer ikişer nafile kılacağını söylediler. Çünkü bir adam gecenin başında vitri kılar uyur, bundan sonra kalkıp abdest alır ve bir rekat daha eklerse, bu namaz öncekinden tamamen ayrılır. Bu rekatın öncekine bağlanarak tek namaz olması caiz değildir. Çünkü aralarında uyku, hades ve abdest bulunan iki namazı tek namaz saymak mümkün değildir. Böyle yapan bir kimse bir gecede, biri başında, biri ilave ettiği bu rekat biri de nafilelerden sonra kıldığı olmak üzere üç kere vitir kılmış olur ki bu "bir gecede iki vitir olmaz," hadisine muhaliftir. "Gece namazınızın sonunu vitir yapınız" hadisindeki emrin nedbe delâlet ettiği daha önce ifade edilmişti. Müslim'in Hz. Aişe (r.anha)'den rivayet ettiği uzunca bir hadisteki şu bölüm de buna delildir:

"Dokuzuncu rekatı kılar, sonra oturur, Allah'ı zikreder, ona hamd eder dua eder ve bizim duyacağımız bir sesle selâm verirdi. Daha sonra da oturduğu yerden iki rekat daha namaz kılardı." Musannifin gece namazı bahsinde geçen bunun benzeri rivayeti, Tirmizî'nin Ümmü Seleme'den rivayet ettiği "Resulüllah, vitirden sonra iki rekat namaz kılardı" mealindeki haber, Ahmed b. HanbePin Ebû Ümâme'den "O iki rekatı vitirden sonra oturduğu yerden kılar (jjyiOı ı^ıı ji ve ^^ oijij w) surelerini okurdu" tarzındaki rivayeti hep son namazın vitir olması konusundaki emrin nedbe delâlet ettiğini göstermektedir.

Kadı îyaz bundan sonra İbn Nasır'ın aynı konuda bazı büyük sahâbîlerden rivayet ettiği eserleri ve Evzaî, Malik ve Ahmed b. Hanbel'in bu konudaki tatbikat veya sözlerini nakleder.

Yukarıda aktardığımız haber, eser ve ulema sözlerinden anlaşıldığına göre vitri gecenin son namazı olarak kılmak vâcib değil, müstehabtır. Dolayısıyla namazım kılıp da uyuyan bir kimse teheccüde kalkarsa, eski kıldığı vitre bir rekat ilâve ederek bozamaz. İkişer rekat olmak üzere canının istediği kadar nafile kılabilir.

Üzerinde durduğumuz eser'de Talk b. Ali'nin, oğlunun evinde teravihi kıldıktan sonra mescide çıkıp cemaate de namaz kıldırdığı ifâde edilmektedir. Talk (r.a.)'in daha önce teravihin tamamını kılmayıp kalan kısmı mescidde tamamlamış olması muhtemel olduğu gibi, önce teravihi, camiye gidince de nafile kıldığını anlamak da mümkündür. Talk evde iken vitri kıldığı için mescidde onu tekrar etmemiş ve bir gecede iki defa vitir kılınamayacağına dâir olan hadis-i şerifi hatırlatmıştır.[81]

Bazı Hükümler

1. Teravihi kılan bir kimsenin kendisi başka bir nafile kıldığı halde teravih kılanlara imam olması caizdir.

2. Teravihi bir imamın, vitri de bir başka imamın kıldırması caizdir.

3. Bir gecede iki defa vitir namazı kılmak meşru değildir.[82]

Vitir Namazına Ait Mes'elerin Özeti:

Dokuz ayrı bab içerisinde ortaya konulan vitir namazı ile ilgili fıkhî esasları burada maddeler halinde özetlemeyi uygun bulmaktayız:

1. Vitir namazı Ebu Hanife'ye göre vâcib, diğer üç mezheb ile Hanefilerden Ebu Yusuf ve Muhammed'e göre sünnet-i müekkededir. Geniş bilgi 1416. hadisin açıklama kısmında verilmiştir.

2. Resulüllah (s.a.) vitir namazı kılmayanları "bizden değildir'* şeklinde tehdit etmiştir.

3. Hanefilere göre vitir namazı üç rekattir. İki rekatten sonra teşehhüd yapılır, üçüncü rekate kalkılır, bir rekat daha kılınıp selâm verilir.

Şafiî ve Hanbelilere göre, vitir üç rekat olarak kılınabileceği gibi, bir rekat olarak da kılınabilir. Üç rekat kılınması hâlinde iki rekat kılınıp bir rekat daha kılınır. Sonraki meselede İmam Mâlik de aynı görüştedir.

Vitir namazının beş, yedi, dokuz ve onbir rekat'olarak kılınması konusunda da rivayetler mevcuttur.

4. Vitir namazının birinci rekatında el-A'lâ, ikincisinde: Kâfirûn, üçüncüsünde İhlâs surelerini okumak müstehabtır.Mâlikî ve Şâfiîlere göre, üçüncü rekatte ihlâsa ilâveten müavvizeteyn surelerini de okumak müstehabtır.

5. Hanefî ve Hanbelîlere göre sene boyu bütün vitir namazlarında kunut okumak vâcibtir. Şafulerle Mâlikîler ise, sadece Ramazanın ikinci yarısındaki vitir namazlarında kunut yapılır, görüşündedirler.

6. Hanefilere göre, kunut rüku'dan önce yapılır, Şâfiîler ve Han bel ile re göre ise kunutun yeri rüku'dan kalktıktan sonradır.

7. Kunut yapılırken eller kaldırılarak tekbir alınır.

8. Kunut esnasında okunacak dualar konusunda farklı rivayetler vardır. Bu rivayetlerin burada özetlenmesi uzun sürer, bu bakımdan konunun tafsilâtı için 1425. hadise müracaat edilmelidir.

9. Vitir namazından sonra üç defa demek müstehabtır.

10. Vaktinde kılanamayan vitir namazı, kaza edilir. Bunda bütün mez-hebler müttefiktir. Ancak kazanın hangi vakitte yapılacağında ihtilaf vardır.

Mâliki ve Hanbelilere göre vaktinde kılmamayan vitir namazı fecrin doğmasından sonra fakat sabah namazı kılınmadan önce kaza edilir. Bu esnada kaza edilmemişse, artık bir daha kılınmaz. Fakat nafile olarak kılınması iyi olur.

Hanefilere göre, mekruh vakitlerin dışındaki tüm vakitlerde kaza caizdir.

11. Gecenin sonunda uyanabileceğinden emin olanların vitri gecenin sonunda, bundan emin olmayanların ise, yatsıyı kıldıktan sonra uyumadan kılmaları müstehabtır.

12. İmam Ebû Hanife'ye göre vitir namazının vakti yatsı namazının vakti ile girer. Fakat tertip itibariyle vitir, yatsıdan sonra kılınır. Diğer âlimlere göre ise, yatsı namazı kılındıktan sonra giren vitrin vaktinin sonu -ittifakla-fecre kadar devam eder.

13. Gece namazlarının sonuncusunun vitir olması müstehabtır.[83]

10. (Farz) Namazlarda Kunut Yapmak

1440. ...Ebû Seleme b. Abdirrahman'dan rivayet edildiğine göre:

Ebû Hüreyre (r.a.) "Vallahi size Resulullah (s.a.)'in namazı gibi namaz kıldıracağım" dedi (ve kıldırdı).

Ebû Seleme dedi ki:

"Ebu Hüreyre (r.a.) öğle, yatsı ve sabah namazlarının son re-katinde kunut yapar, mü'minler için dua, kâfirlere de lanet ederdi."[84]

Açıklama

Hadis-i şerifteki cümleciği, Ebû Davud'un başka bir nüshasında ve Müslim'de, Buharî'de harf-i cersiz olarak, Nesaî'de, Tahâvî'de " = Size göstereceğim" şekillerinde vârid olmuştur. Bütün bu farklı kayıtların mânâları aşağı-yukarı aynıdır.

Yine Buharı ve Müslim'deki rivayette Ebu Hüreyre'nin bu dua ve laneti rükû'dan doğrulup dedikten sonra yaptığı bildirilmektedir.

Metinde görüldüğü üzere Ebu Hüreyre (r.a.) etrafındakilere Hz. Peygamberin nasıl namaz kıldığını göstereceğini söyleyip dediğini yapmıştır. Ebû Hüreyre (r.a.)'nin kaç vakit namaz kıldırdığı açıkça beyân edilmemiştir. Bununla beraber, rivayetten en az üç vakit kıldırmış olduğu anlaşılmaktadır. Zira Ebû Seleme, Ebu Hüreyre (r.a.)'irı sabah, Öğle ve yatsı namazlarında kunut yaptığını bildirmiştir. Bu, onun en az adı geçen üç namazı kıldırdığını gösterir. Ahmed b. Hanbel'in rivayetinde yatsı namazının yerinde "ikindi namazı" yer almıştır. Anılan namazlardaki kunut konusu ilerideki hadislerde teferruatıyla incelenecektir.[85]

Bazı Hükümler

1. Hadis-i şerif sabah, öğle ve yatsı namazlarında kunut yapmanın caiz olduğunu göstermektedir.Bu konu İslâm fukahası arasında oldukça ihtilaflıdır. Bu ihtilâfları ve ulemanın görüşlerini 1443 numaralı hadisin açıklamasında ortaya koyacağız.

2. Mü'minlere dua, kâfirlere lanet etmek caizdir.[86]

1441. ...Bera b. Azib (r.a.)'den rivayet edildiğine göre, Resulüllah (s.a.) sabah namazında kunut yapardı.[87]

(Râvi) İbn Muaz;   "Ve akşam namazında" (sözünü) ilâve etti.[88]

Açıklama

Bu hadis-i şerif musannif Ebü Davud'a iki ayrı üstâd kanahyla intikal etmiştir. Bunlardan Ebu'l-Velîd, Müslim b.

İbrahim ve Hafs b. Ömer vasıtasıyla gelen de Efendimizin sâdece sabah namazında kunut yaptığı bildirildiği halde, İbn Muaz'dan gelen rivayette sabah namazına ilâveten "akşam namazında" da kunut yaptığı bildirilmektedir. Hadis-i şerif sabah ve akşam namazlarında kunut yapmanın cevazına delildir.[89]

1442. ...Ebu Hüreyre (r.a.)'den; demiştir ki:

Resulüllah (s.a.) bir ay yatsı namazında kunut yaptı. Bu kunutunda:

"Allahım! Velîd b. el-Velîd'i[90] (kâfirlerden) kurtar. Ey Allahım, Seleme b. Hişam'ı[91] kurtar. Ey Allahım, zayıf görülen (diğer) müminleri kurtar. Mutlar kabilesini daha kuvvetli çiğne (onlara olan azabını artır) Allahım! (içinde bulundukları bu yılları) onlara Yusuf'un seneleri gibi (şiddetli) senelere benzet" diye dua etti.

Bir gün Resulüllah (s.a.) onlar için dua etmedi .Sebebini kendisine sordum:

"Onların geldiklerini bilmiyor (musun)?" buyurdu.[92]

Açıklama

Hadis"i şerîfde Hz- Peygamber (s.a.)'in müşriklerden kaçan ya da onların elinde mahsur kalan müslümanlarm kurtulmaları için dua, onlara işkence edenlere de azabı ilâhinin inmesi için beddua ettiği görülmektedir.

Ebû Davud'un rivayetinde Hz. Peygamber'in kurtulmaları için isimlerini anarak dua ettiği kişiler Velîd b. el-Velîd ve Seleme b. Hişâm'dir. Buhâ-rî ve Müslim'deki rivayetlerde ise, bunlara ilâveten Ayyaş b. Ebi Rabiâ'nm ismi de bulunmaktadır.

Ebû Davud'un rivayetinden farklı olarak Buharî'de Ebû Hüreyre (r.a.) Resulüljah (s.a.)'ın namaz kılışını en ince teferruatına kadar tarif etmekte, sonra hadiste bahsedilen duayı haber vermektedir. Ayrıca oradaki rivayetin

sonunda Efendimizin bu kunutu yaptığı esnada Mudâr kabilesi müşriklerinin Hz. Peygamber (s.a.)'e olan muhalefetlerinin devam etmekte olduğuna işaret edilmiş ve Ebû Davud'un rivâyetindeki Resulüllah'ın kunutu terk ettiğine dâir ifâdeye ise, temas edilmemiştir.

Ebû Bekir b. Ziyâd en-Nisabûrî, Resul-i Zişan'm bu kunutunu Câbir (r.a.)'den naklen şöyle anlatmaktadır:

"Resûlüllah (s.a.) Ramazanın on beşinci günü sabahı, sabah namazının son rükû'undan başını kaldırıp : Ey AHahım! Velîd b. Velîd'i kurtar...” (Câbir (r.a.) duanın geri kalan kısmını söyledikten sonra sözlerine şöyle devam eder: Hz. Peygamber (s.a.) on beş gün bu duayı yapıp bayram günü sabahleyin terketti. Hz. Ömer (r.a.) Resûlüllah (s.a.)'a bunun sebebini sorunca;

"Onların, yani Velid b. Ayyaş ve Seleme'nin geldiklerini bilmiyor musun?" buyurdu.

Onlar bu şekilde konuşurken üçü birden gözüküverdiler. Arkadaşları Velid'i sürükleyerek getiriyorlardı. Parmakları taşlara basmaktan dolayı param parça olmuştu. Yaya olarak üç gün yol yürümüşlerdi; Velîd (r.a.) Resulüllah'ın huzuruna gelince:

"Ya Resûlüllah! Ben ölünce beni, bedenine değmiş fazla elbisenle kefenle" deyip vefat etti. Hz. Peygamber-(s.a.);

"Şehid işte bu. Ben buna şahidim" buyurup onu gömleğine kefenledi.

Nisâbûrî'nin rivayetinde kunutun sabah namazında yapıldığı söylendiği halde, Ebû Dâvûd da kunut vakti olarak yatsı namazı geçmektedir. Demek ki Hz. Peygamber hem sabah hem de yatsı namazında kunut yapmıştır. Yine Resûlüllah (s.a.)'a kunutu terk edişinin sebebini soran Ebu Davud'a göre, Ebu Hüreyre (r.a.) olduğu halde, Nisâbûrî soruyu Hz. Ömer (r.a.)'in sorduğunu bildirmektedir. Bu aynı soruyu her ikisinin de sorduğunu gösterir.

Resul-i Ekrem (s.a.)’in kurtuluşları için dua ettiği bir grup da “Mustaz’afin” denilen Mekke’de kalmış zayıf ve aciz görülen müslümanlardır.Müşrikler bunları hicretten men’ediyorlar ve kendilerine olmadık işkenceleri reva görüyorlardı.

Hz.Peygamber’in duasına mazhar olanların yanında bir de bedduasına uğrayan zümre vardı ki bunlar, Mu’darlardı.Hz.İsmail (a.s.)’in soyundan olan arablar, Mudar ve Rabia adlarındaki iki büyük kola ayrılırlar.Kureyş kabilesi Mudar kolunun en halisidir.Ebu Hureyre (r.a.)’nin Buhari’deki

rivayetinden anlaşıldığına göre, bu kola mensup olup da henüz müslüman olmamış arap kabilelerinin Hz. Peygamber'e karşı olan muhalefetleri devam ediyor ve bu muhalefet mü'minlere eziyet etmelerine sebep oluyordu.bundan dolayı Hz.Peygamber kendilerine beddua buyurmuş ve onların Yusuf (a.s.) zamanında Mısırlıların başlarına gelen kıtlık ve kuraklık senelerine mübtela olmalarını niyazetmiştir.

Buhari'nin Ebu Hureyre'den yaptığı bir rivayette de" Resulullah (s.a.) bir kimse için dua veya beddua etmek istediğinde ruku'dan sonra kunut yapardı." Denilmekte, daha sonra hadis metnindeki dua misal gösterilmektedir.Yinew aynı yerde Hz.Peygamber'in bazı Arap kabileleri hakkında "Allah'ımfalana falana lanet et!" diye sabah namazlarında beddua ettiğive Al-i İmran suresinin "(kullarım) i.inden hiçbir şey sana ait değildir.(Allah) ya onların tevbesini kabul eder,yahutta onları kendileri zalim (kimse)ler oldukları için azaplandırır" meali ndeki 128.ayetinin nüzulu ile buna son verdiği naklediliyor.

Buahari'deki bu rivayetle üzerinde durduğumuz hadis ayrı ayrı zaman ve hadislerle ilgili olsa gerektir.Üzerinde durduğumuz hadisin delaleti ve yukarıya Nisaburi'den naklen verdiğimiz Cabir hadisinin zahirinden anladığımıza göre, Hz.Peygamber (s.a.) zikri geçen kunuta ramazan ayının başında veya on beşinde başlamış ve bayramın birinci günü son vermiştir.Bu kunuta son veriş sebebbini soran zata (ebu Hureyre veya Ömer –r.anhuma-) Efendimiz, kunuta sebep olan hadisenin son bulduğunu, kurtuluşu istenen sahabilerin Medine'ye döndüğünü söylemiştir.Bu, bir bela ve musibetten dolayı yapılan kunuta, o bela ve musibetin ortadan kalkması ile son verileceğini gösteririr.Kunut yapılacak zaman ve vakitler konusundaki görüşler sonraki hadisin açıklamasında gelecektir.[93]

Bazı Hükümler

1. İhtiyaç halinde yatsı namazında kunut yapmak caizdir.İhtiyacın son bulması ile kunuta son verirlir.

2. Bir grubun adını anarak dua etmek namazı bozmaz.

3. Kafir ve fasıklar için beddua etmek caizdir.Onlar için yapılan beddua da namazı bozmaz. Ancak fasıklara bedduanın caiz olup olmadığı ulema arasında hayli ihtilaflıdır. Bu ihtilâflar akâid kitablannda ele alınmıştır.[94]

1443. ...İbn Abbâs (r.anhuma)'dan; demiştir ki: "Resulullah (s.a.) bir ay aralıksız öğle, ikindi, akşam, yatsı ve sabah namazlarında, her namazın sonunda sonuncu rekatte (semiallahu limenhamideh) deyince kunut yaptı. (Bu kunutta) Benû Süleym kabilelerine, Ri'l, Zekvân ve Usayya'ya beddua eder, arkasındakiler de "âmin" derler(di)."[95]

Açıklama

Hadis-i şerif metninde işaret edilen kunuta sebeb tarihde Bi'ru Mâune faciası denilen vak'adır. Bu vak'ada kurrâ denilen yetmiş Kur'an öğreticisi şehid olmuştur.

Tarih ve Meğazi kitablannda hayli tafsilatlı bir şekilde yer alan bu hâdisenin özeti şudur:

Hicretin 4. senesi Kilâb kabilesinden Ebû Bera adında bir adam Hz. Peygamber (s.a.)'le görüşmüş, kendisine yapılan müslüman olma teklifini açık olarak kabul etmemekle beraber, bu teklifi kabule meyilli görünmüştür. Bir rivayete göre, Hz. Peygamber (s.a.)'e iki deve ile iki kalkan takdim etmek istemiş fakat bu arzusu, "Ben müşrikten hediye kabul etmem" cevabı ile reddedilmişti. Bunun üzerine adı geçen şahıs ResulüJlah'tan kabilesi arasında irşadda bulunacak, onlara İslâmı öğretecek kimseler göndermesini istemiş, fakat Resul-i Ekrem, "Ben Necid havalisinden endişe ederim, ben ashabımın hayatından sorumluyum” karşılığını vermişti. Ancak Ebû Bera, gönderilecek kişileri himayesine alacağını söylemiş, Resul-i Ekrem de ensârdan 70 kişiyi oraya göndermişti. Bunların hepsi Suffe ashabındandı. Zühd ve takvanın timsâli olan bu seçkin insanlar, gündüzleri odun toplayıp akşamleyin satarlar ve geçimlerini bu şekilde te'min ederlerdi.

Bunlar "Bi'r-i Mâ'une" (Mâ'une kuyusu)'ye kadar ilerliyerek orada konaklamışlar ve Heram b. Milhânı, Amir b. Tufeyl'e göndererek Hz. Peygamber'in mektubunu ona ulaştırmışlardı. Fakat Âmir, Heram'ı öldürtmüştü. Herâm (r.a.) ölmeden önce vücûdundan akan kanları avuçlayip başına ve yüzüne gözüne sürmüş Allahü ekber. Ka'be'nin Rabbine yemin ederim ki ben kazandım" demiş.

Âmir b. Tufeyl işin büyüyeceğini anlayınca kendi kabilesini imdada çağırdı. Fakat onlar "biz Ebu Berâ'nın tın anını bozmayız," diyerek

reddettiler. Bunun üzerine amir, Benû Süleym'den Ri'1-Zekvân ve Usayya'ya müracaat etti. Onlar bu müracaatı kabul ederek âmir'in yanına koştular ve müslümanlara âni bir baskın vererek onları kuşattılar ve Amr b. Ümeyye ile Ka'b b. Zeyd en-Neccârî dışındakileri şehid ettiler. Bunlardan Amr b. Ümeyye'yi Âmir b. Tufeyî esir etti ve "Annem bir köle âzad etmeyi adamıştı, ben de seni âzâd ediyorum" diyerek serbest bıraktı. Ka'b b. Zeyd en-Neccârî (r.a.) ise, ağır yara almıştı. Kâfirler nasıl olsa bu yaradan ölür diye bırakıp gitmişler fakat o ölmemiş ve Medine'ye dönmüştü. Burada enteresan bir nokta Amr b. Ümeyye kurtulduktan sonra Medine'ye dönerken Âmir b. Tufeyl'in kabilesinden olduklarını söyleyen iki kişi ile karşılaşmış onlarla bir gölgelikte oturmuş onların uyumasından istifâde ederek, şehid edilen arkadaşlarının intikamını almak için her ikisini uyurken öldürmüştü. Durumu Resulüllah'a bildirince, onca acısına rağmen fahr-i kâinat bunu hoş karşılanmamış "sen iki adam öldürmüşsün, diyetlerini mutlaka ödeyeceksin" buyurmuştur.

Hz. Peygamber (s.a.) tslâmı tebliğ için gönderdiği seçkin sahâbîlerinin şehid edilişini duyunca fevkalâde müteessir olmuş ve bir ay müddetle bu katiller için beddua etmişti.

Bazı rivayetlerde ifâde edildiğine göre Maûne kuyusu yanında kuşatılan müslümanlar, kendileri İçin kurtuluş ümidi kalmayınca Cenab-ı Hakka sığınarak "Resul-i Zişân'a selâmımızı iletecek senden başka kimse bulamayız. Ya Rabb! Selâmımızı sen tebliğ et. Ya Rabb! Bizim tarafımızdan ona haber ver, biz sana kavuştuk, senden razı olduk, sen de bizden razı ol" diyerek dua etmişler. Enes b. Mâlik (r.a.)'in nakline göre Hz. Peygamber (s.a.) vak'a gününün gecesi Cibrîl-i Emin vasıtasıyla durumdan haberdâr edilmiş ertesi gün kalkıp Allah'a hamd ve sena ettikten sonra hadiseyi şöyle haber vermiştir: "Kardeşlerimiz müşriklerle karşılaşıp şehid oldular. Ya Rab! Bizim sana kavuştuğumuzu ve senden razı olduğumuzu senin nzanı kazandığımızı kavmimize tebliğ et, dediler. Onların Allah'dan razı olduklarını, Allah (c.c.)'m da onlardan razı olduğunu size haber vermek üzere ben elçiyim."

Bu bâbdaki hadislerin tümü Hz. Peygamber'in vitir namazı hâricinde de kunut yaptığına delâlet etmektedir. Bunlardan ilkinde üç, ikincisinde iki, üçüncüsünde ise, sadece bir vakit namazdaki kunuttan bahs edilmesine rağmen, bu son rivayet, Efendimizin günün beş vaktinde kunut yaptığını

ortaya koymaktadır. Yalnız bu hadislerin tümünde kunutun meydana gelen musibetler üzerine yapıldığı görülmektedir.

Ulemanın çoğunluğu belâ ve musibet anlarında farz namazlarda kunut yapıp dua etmenin meşru olduğu görüşündedirler. Böyle bir musibet olmadığı zamanlarda ise, öğle, ikindi, akşam ve yatsı namazlarında kunutun yapılmayacağı konusunda yine tüm âlimler hemfikirdirler. Fakat sabah namazındaki kunutta ihtilâf etmişlerdir. Yukarıda sayılan vakitlerde kunut yapıldığım gösteren hadislerin neshedildiği ulemaca kabul edilmiştir.

Bir grub ulema diğer namazlardaki kunutların mensûh olduğu fakat sabah namazındakinin devam ettiği görüşündedir. Ashab-ı Kirâm'ın büyüklerinden Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali, İbn Abbâs, Berâ b. Âzib (r.anhum)'in daha sonrakilerden İbn Ebî Leylâ, Hasen b. Salih, İmam Mâlik, Evzâî, ve Şâfiîlerin mezhebi budur.

Bu görüşte olanlar, üzerinde durduğumuz bâbm hadisleri ile Buharı'-nin Enes'ten rivayet ettiği "kunut akşam ile sabah namazlarında okunurdu'1 mealindeki mevkuf hadistir. Diğer hadis kitablarında da aynı mânâyı ifade eden rivayetler mevcuttur.

İbnu'l-Mübârek, İbn Abbâs, Ebu'd-Derdâ, Ebû İshak ve Süfyan es-Sevrî'nin içinde bulunduğu bir grub ise, önemli bir olay veya musibet olmadığı zamanlarda sabah namazında da kunutun yapılmayacağı fikrindedirler. Bunların delillerinden bazıları şunlardır:

Tirmizî, İbn Mâce ve Ahmed b. Hanbel, Ebû Mâlik el-Eşcaî'den şöyle rivayette bulunmuşlardır: Babama;

"Sen Resulüllah (s.a.) Ebu Bekir, Ömer, Osman (r.anhum) arkasında ve beş sene de Kufe'de Hz. Ali (r.a.)'nin arkasında namaz kıldın. Onlar kunut yaparlar mıydı? dedim. (O da bana:)

Oğulcuğum, O sonradan ihdas edilmiştir, dedi. Nesaî'nin rivayetine göre, Ebu Mâlik'in babası:

Resulüllah (s.a.)'ın arkasında namaz kıldım, kunut yapmadı, Ebu Bekir (r.a.)ın arkasında namaz kıldım, kunut yapmadı... diyerek diğer râşid halifeleri de saymış sonunda da:

Ey oğulcuğum! O'bid'attir demiştir.

İbn Hıbbân'm Ebû Hureyre (r.a.)'den yaptığı rivayet de şu mânâdadır: "Resulullah (s.a.) sadece bir kavnı için dua veya beddua edeceğinde sabah namazında kunut yapardı."

Hatîb ve İbn Huzeyme'nin Enes (r.a.)'den yaptıkları bir rivayet de aynen Ebu Hureyre'nin rivayetine benzemektedir.

Aynı konuda Taberânî, Beyhakî ve Hâkim'de de rivayetler mevcuttur.

Bu görüşte olanlar Enes (r.a.)'ın "Resulüllah (s.a.) ömrünün sonuna kadar sabah namazındaki kunuta devam etti'1 tarzındaki rivayetinin senedindeki Ebû Câ'fer er-Râzi sebebiyle delil olamayacağını söylerler.

Hanefi ve Hanbelîler sonraki görüşü, yani musibet olmadığı zamanlarda vitir haricindeki hiç bir namazda kunut yapılmayacağı görüşünü kabul etmişlerdir. Ancak musibet anlarında yapılacak kunut konusunda bazı hanefi kitablarında sabah namazı tahsis edilmişken bazılarında imamın bütün cehrî namazlarda kunut okuyarak dua edebileceği bildirilmektedir.

Durru'l-Muhtar'da "Vitrin hâricinde kunut yapılmaz ancak musîbet hâli bundan müstesnadır. Çünkü o zaman imam cehrî namazlarda kunut yapar, hepsinde kunut yapacağı da söylenir" denilirken, Eşbah'da Gâye'den naklen "sabah namazında kunut yapar" ibaresi yer almaktadır.

Ebu Cafer et-Tahâvî'nin bu konudaki sözleri de şöyledir: "Zikrettiklerimizin sonunda sabit oldu ki harb hâlinde de başka bir zamanda da kunut yoktur. Bu, Ebu Hanife, Ebu Yusuf ve Muhammed'in görüşüdür. [96]

Hanefilere göre felâket anlarında yapılması meşru olan kunutun sabah namazına has olduğu anlaşılmaktadır. Tahtavî de Dürrü'I-Muhtar Haşiyesinde Bahr sahibinin ifâdesini naklettikten sonra, "Onun Bahr'de, "Müslümanların başına bir felâket gelirse îmam Cehrî namazlarda kunut yapar", şeklindeki sözü bana öyle geliyor ki, müstensîhlerin hatasıdır. Doğrusu sabah namazı olmalıdır," demiştir. Bahr sahibi îbn Nüceym'in el-Esbâh'da bu kunutu sabah namazına hasretmiş olması Tahtâvî'nin sözüne güç katmaktadır.

Özet olarak denilebilir ki Hz. Peygamber (s.a.) bazı felâket ve musibet anlarında günün beş vaktinde de kunut yapmış, müslümanlar için dua, kâfirler için ise, beddua etmiştir. Bu sahih hadislerle sabittir. İçlerinde Şafifle-rin de bulunduğu bir kısım ulema, felâket anlarında yine aynı şeyin yapılmasını meşru görürler. Bunlara göre normal zamanlarda bu vakitlerde kunut nesh edilmiştir. Ancak musîbet olsun olmasın sabah namazında kunut yapılır.

Hanefilerle birlikte bazı âlimlere göre ise, musîbet anlarında sâdece sabah namazlarında kunut yapılabilir. Normal zamanlarda vitrin haricindeki

hiç bir zamanda kunut yapılmaz. Efendimizin kunutuna delâlet eden hadisler mensuhtur.

İbnu'l-Kayyim Zâdü'l-Mead'de iki görüş arasında bir yoldan giderek şöyle der:

"Hz. Peygamber (s.a'.)'in yolu sadece felâket anlarında kunut yapmak, normal hallerde terk etmekti. Fakat bu sadece sabah namazına has değildir. Çokça o namazda kunut yapması o namazda uzun şeyler okumanın meşru, gece namazına bitişik seher ve icabet vaktine yakın oluşundan dolayıdır. Ayrıca o namaz Allah'ın gece ve gündüz meleklerinin şahid olduğu meşhûd namazdır."

Şevkânî'nih tercihitde İbnu'l-Kayyim'ınkinden farklı değildir. Şevkânî şöyle der: "Doğrusu, kunutun felâket zamanlarına has olduğunu söyleyenlerin görüşüdür. Ancak o belirli bir namaza mahsûs değildir."

İbn Abbâs (r.a.)'den rivayet edilen bu üzerinde durduğumuz hadis, imamın kunutta yaptığı duaya cemaatin âmin demesinin caiz olduğunu gösterir. Ebû Davud'un ifâdesine göre Ahmed b. Hanbel kunut sorulunca; "İmamın kunut yapıp, cemaatin âmin demesi hoşuma gider," demiştir.

Bu hadisin delâletinden ve Ahmed b. Hanbel'in ifâdesinden kunutun cehrî olması gerektiği ortaya çıkar. Çünkü cemaatin duayı duymadan "âmin" demesi pek tasavvur edilemez. Muhammed b. Nasr'ın Ebu Osman en-Nehdî'den rivayet ettiği şu haber de yukarıdaki görüşü güçlendirmektedir: "Sabah namazında Ömer (r.a.)'ın sesi mescidin arkasından işitilirdi."

Mâlikîlerle Evzâî, kunutun gizli olacağını söylerler.[97]

Bazı Hükümler

1. Felâket anlarında bütün namazlarda kunut yapılabilir, farklı görüşlere açıklamada işaret edilmiştir.

2. Kunut namazların son rekatında ve rükudan sonra yapılır. Bu konu da daha evvel geçmiştir.

3. İmamın kunutuna cemaatin "âmin" demesi meşrudur.[98]

1444. ...Enes b. Mâlik (r.a.)'den rivayet edildiğine göre, kendisine:

Resulüllah (s.a.) sabah namazında kunut yaptı mı? diye soruldu. O;

Evet, dedi.

Rüku'dan evvel mi, yoksa sonra mı? denildi.

Rüku'dan (Müseddedîn rivayetine göre) -biraz- sonra dedi.[99]

Açıklama

Ebû Dâvud bu hadisi şerifi Süleyman b. Harb ve Müsedded'den işitmiştir Süleyman b. Harb'in rivayetinde sadece "Rüku'dan sonra" denildiği halde, Müsedded bunu "Rüku'dan biraz sonra" şeklinde "biraz" kelimesinin ilâvesiyle nakletmiştir. Buharı ve Müslim'in rivayetleri de Müsedded'in nakline uygundur.

Rivayet bu şekliyle kunutun rüku'dan sonra olduğuna delâlet eder. Hulefâ-i Râşidin'İn bu görüşte olduğu nakledilmektedir. Şâfiîlerin mezhebinin de bu olduğunu daha önce söylemiştik. Hz. Peygamber'in kunutu rüku'dan sonra yaptığına işaret eden başka hadisler de vardır. Ama onların tümünde sözü edilen kunutun, belâ ve musibet esnasında yapılan kunut olduğu göze çarpmaktadır.

Nitekim, Buharî'nin Âsım'dan yaptığı şu rivayet açıkça bunu bildirmektedir: Enes b. Malik'e, kunutu sordum.

Kunut vardı dedi.

Rüku'dan önce mi, yoksa sonra mı? dedim.

Önce dedi.

Falan senin rüku'dan sonra dediğini söyledi, dedim.

Yanlış söylemiş. Resulullah (s.a.)'in kunutu sadece bir ay rüku'dan sonra idi karşılıyım verdi.

Enes b. Malik'in işaret ettiği bu kunut Bi'r-i Mâ'ûne faciasını müteâkib yapmış olduğu kunut olsa gerektir.

İbn Abbas, Berâ, Ömer b. Abdilaziz, îmam Malik, İbn Ebî Leylâ ve Hanefilere göre kunut rüku'dan evvel yapılır. Buna da daha evvel kısaca temas etmiştik. Bu görüş sahibleri de Peygamber (s.a.)'in veya sahabe-i kiramın kunutu rüku'dan evvel yaptıklarını ifâde eden haberlere dayanırlar. Bu rivayetlerden bazıları çeşitli münâsebetlerle daha evvel geçmişti. İbn Nasr'ın Esved'den, "Ömer b. el-Hattâb vitirde rüku'dan evvel kunut yaptı" ve îbn Mes'ud'dan "O vitirde rüku'dan önce kunut yaptı" tarzındaki rivayetlerini burada hatırlatmakla iktifa ediyoruz.

Bu farklı rivayetler göz önüne alınınca Resülullah (s.a.) ve ashabının hem rüku'dan önce hem de sonra kunut yaptığının sabit olduğu ortaya çıkıyor. Yukarıda naklettiğimiz rivayetlere bakıp da rüku'dan önceki kunut vitir namazına, sonraki de felâket anlarına mahsustur demek pek uygun düşmüyor. Çünkü herhangi bir ayırım yapılmadan ashabın rükudan önce de sonra da kunut yaptığını bildiren rivayetler mevcuttur. İbn Mâce ve Tahavî'nin Humeyd vasıtasıyla Enes b. Malik'ten yaptıkları rivayetler bu kabildendir.

İmam Mâlik'in sabah namazmdaki kunut konusunda el-Miidevvenetü'l-Kübrâ'daki şu sözleri de onun kunutu hem rükudan önce hem de sonra caiz gördüğünü ortaya koyar:

"Bütün bunlar kunutu rüku'dan önce ve sonra yapmanın caiz olduğunu gösterir, ama ben şahsen rüku'dan önce yapmayı uygun bulurum."

İbnu'l-Kayyım da Zâdü'l-Meâd'de şöyle der: "Enes'in hadislerinin tümü şahindir birbirlerini doğrularlar. Bunlar arasında bir tenakuz yoktur. Enes'in rükudan önce olduğunu zikrettiği kunutlar sonra olduğunu söylediklerinin aynısı değildir, vaktini tayin ederek haber verdikleri mutlak olarak naklettiklerinden başkadır. Rüku'dan önce olduğunu söylediği kunut, kıraat için kıyamı uzatmadır. Resulullah (s.a.)'ın "En efdal namaz, kunutu uzun olandır" hadisinden maksat işte budur. Rüku'dan sonra yaptıkları ise, dua maksadıyla kıyamı uzatmaktır ki, bunu bir ay, kimilerine dua, kimilerine de beddua ederek yapmıştır."

Hâsılı, kunutun hem rük'udan önce hem de sonra olduğuna delalet eden haberler mevcuttur. Kimi âlimler rüku'dan önce olduğuna işaret eden haberleri alıp onu tercih etmişler, kimileri de sonra olduğunu bildiren haberleri görüşlerine esas almışlardır.[100]

1445. ...Enes b. Mâlik (r.a.)'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah (s.a.) bir ay kunut yapmış, sonra terk etmiştir.[101]

Açıklama

Bu haberde işaret edilen kunut 1443 nolu hadiste zikr ediler Ri'l, Zekvân ve Usayya'ya beddua için yapılan kunuttur. Müslim ve İbn

Mâce'nin rivayetleri "Resülullah (s.a.) Arab kabilelerinden bazılarına beddua ederek bir ay kunut yaptı. Sonra terk etti" şeklindedir.

Hz. Peygamber'in tüm kunutu terk ettiğinin farz edilmesi hâlinde hadis-i şerif, farz namazlarda kunutun nesh edildiğini söyleyen Hanefilerin görüşüne delildir. Karşı görüşte olanlar bu terki, kunutu terke değil de adı geçen kabilelere bedduayı terke hamletmişlerdir. Hattâbî, terkedilenin kunut olduğunun kabulü halinde, bunu sabah namazı dışındaki farzlarda terk edildiğine işaret sayar. Ancak bu, mezhebin görüşünü kurtarmak maksadıyla yapılan bir te'vîl olarak değerlendirilir. Çünkü ulemânın çoğunluğu ancak felâket ve musibet anlarında sabah namazındaki kunutu meşru görürler.[102]

1446. ...Muhammed b. Sîrîn'in şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Sabah namazım Resulullah (s.a.) ile beraber kılan birisi bana, (Resülullah a.s.)'ın ikinci rekatten başını kaldırınca birazcık durduğunu haber verdi."[103]

Açıklama

Burada adına işaret edilmeyen sahâbinin Enes b. Mâlik (r.a.) olduğu diğer rivayetlerin yardımıyla anlaşılmaktadır.Bu ilk bakışta kunutun rüku'dan sonra olduğuna işaret sayılabilir.

Ravinin Resulüllah'ın okuduğu bir şeyden bahsetmemesi bu esnada yapılan dua veya okunan hamdü senanın gizli olduğuna işaret sayılabileceği gibi, duyduğu halde râvinin bunu mevzuu bahs etmemiş olmasıyla da yorumlanabilir.[104]

11. Nafileyi Evde Kılmanın Fazileti

1447. ...Zeyd b. Sabit (r.a.)'clen; demiştir ki:

Resulüllah (s.a.) mescidde bir oda edindi. Geceleyin çıkıp orada namaz kılar, erkekler de onunla birlikte onun (kıldığı) namazı kılarlardı. Cemaat her gece ona gelirdi. Bir gece Resülullah (s.a.) yanlarına çıkmadı. Bunun üzerine onlar öksürdüler, seslerini yükselttiler ve Resulullah (s.a.)'ın kapısına çakıl (taşlan) attılar, Efendimiz öfkeli bir halde yanlarına çıkıp;

"Ey insanlar! Sizin şu yaptığınız o kadar devam etti ki, bu namazın size farz kılınacağını zannettim, (korktum). Siz bu namazı evlerinizde kılınız. Çünkü kişinin farz namazın hâricinde kıldığı namazların en hayırlısı, evinde kıldığı (namaz)dır" buyurdu.[105]

Açıklama

Hadis-i şerîfin Ebü Dâvud'daki rivayetinde Hz. Peygamber'in hücresinin neden olduğuna temas edilmemektedir. Müslim'de ise, bu odacığın hurma yaprağından veya hasırdan olduğu beyân edilmektedir.

Fahr-i Kâinatın bu odacığı yaptırması ramazan ayına rastlar. Maksadı i'tikâfa girip ibâdetle meşgul olmak, kalbini ibâdete hasretmek ve yiyip içmesini, uyumasını insanlara göstermemektir.

Efendimizin bu hareketi mescid içerisinde bir bölümü ayırıp orada odacık veya odacıklar meydana getirmenin caiz olduğunu gösterir. Ancak bu hücre ihtiyâçtan fazla yer kaplamamalı ve cemaatin izdihamına sebep olmamalıdır. Aksi halde böyle bir yer yapılması haramdır. Çünkü cemaatin camide namaz kılmasına engel olmak mânâsına gelir.

Hadis-i şeriften anlaşıldığına göre Hz. Peygamber bu hücreden çıkar ve cemaate teravih namazını kıldırırmış. Ancak bu mânâ hadis metnine pek uygun düşmemektedir. Çünkü orada "Resülullah geceleyin çıkar ve orada namaz kılardı..." denilmektedir. Fakat bu ifâde de bir müşkil görülüyor. Çünkü Hz. Peygamber'in hem oradan çıktığı hem de orada namaz kıldığı şeklinde bir mânâ bulunmaktadır. Çıksa, namazı orada değil, dışarıda kılmış olmalıdır. Bezlü'l-mechud sahibi bu müşkile işaret ettikten sonra, "Zannederim ibarede şöyle bir takdim te'hir var: Resulullah (s.a.) orada namazını kılıp geceleyin çıkardı...""Şeyhaynın şu rivayeti de bunu gösterir" der ve Buharı ve Müslim'deki şu ifâdeyi nakleder: "Resulullah (s.a.) mescidde hasırdan bir hücre edindi, geceleri cemaat toplanıncaya kadar orada namaz kılardı."

Menhel sahibi ise, hadis-i şerifteki "geceleyin çıkardı..." cümlesindeki çıkışın Efendimizin hane-i saadetlerinden olduğunu söylemiştir. Ancak Efendimizin bu odacığı itikâfa girmek için edindiği ve zarurî ihtiyaçların dışında i'tikâf mahallinden çıkılmayacağı gözönüne alınırsa, Bezlu'I-

mechûd sahibinin yukarıya naklettiğimiz ifâdeleri daha uygun görünmektedir.

Müslümanlar, Resul-i Ekrem'in kendilerinin yanına çıkıp namaz kıldırmasına alıştıkları için her gün mescid-i Nebevi'de toplanmaya başlamışlardır. Sarihler Resulüllah'ın kıldırdığı bu namazın teravih namazı olduğunu söylerler. Fakat birgün Efendimiz yanlarına çıkmamış cemaat da onun uyuduğunu zannederek uyandırmak ve hazır olduklarını bildirmek için öksürmeye, ses çıkarmaya hatta kapısına çakıl taşları atmaya başlamışlardır.

Yukarıya aldığımız iki görüşten birincisine göre bu kapı mescidin içindeki hücrenin, ikincisine göre ise, hane-i saadetin kapısıdır.

Efendimiz cemaatin bu davranışına öfkelenmiş ve dışarıya çıkıp yanlarına gelmemiş ki, bunun sebebinin uyku veya başka bir mazeretten olmadığını, devamlı kılınması halinde teravihin farz olmasından korktuğu için yanlarına gelmediğini söylemiş, farzlardan başka namazların evlerde kılınmasının daha efdal olduğunu beyân eylemiştir.

Bu olay, diğer nafilelerle birlikte teravih namazını da evlerde kılmanın efdal olduğunu ve bu namazın cemaatle de münferiden de kılınabileceğini gösterir. Ancak ulemanın cumhuru bugün için insanların ibâdete karşı olan tenbellik ve kayıtsızlıklarım gözönüne alarak teravihi camide cemaatle kılmanın daha iyi olacağını söylerler ve Hz. Peygamber'in teravihi evde kılmanın daha efdal olduğunu açıklamasını, bu namazın farz olma korkusuna hamlederler. Fahr-i kâinat'ın vefatıyla bu korkunun ortadan kalktığını bayram, kusûf ve istiska namazlarında olduğu gibi teravihin de artık camide cemaatle kılınmasının efdal olduğunu kabul ederler. İbn Hacer el-Askalânî yukarıda naklettiğimiz bilgiye dair şöyle der: "İmamlarımız (Şâfiîler) bunu alıp cemaatle kılınması sünnet olmayan namazları evde kılmanın efdal olduğunu söylediler. Nafileyi evde kılmak kâbeyi muazzama ve Ravza-i Mutahhara'da kılmaktan daha efdaldir. Çünkü sünnete uymanın fazileti buralardaki namazın faziletinden daha üstündür. Ayrıca bu riyadan daha uzaktır ve o namazın bereketi eve döner."

Hanefi mezhebi ulemasından Aliyyü'l-Kaari ise, Mescid-i Haram'la Mescid-i Nebevî'yi yukarıdaki hükmün dışında tutarak şunları söyler: "Zahir şu ki Kabe ve Ravza-i Mutahhara yabancılar için müstesnadır. Onların nafileyi bu mescidlerde kılmaları efdaldir. Çünkü bu mescidler başka yerlerde mevcut değildir. İmamlarımızın (Hanefılerin) yabancılar için

tavaf, nafile namazdan daha üstündür, sözlerine kıyasla onların nafilelerini bu mescidlerde kılmaları daha efdaldir, denilebilir."

Netice olarak denilebilir ki, bugün teravihin camide cemaatle kılınması ihtiyata muvafıktır. Diğer nafilelerin ise evlerde kılınması daha efdaldir. Nafileyi evde kılmanın faziletine dâir Efendimizden vârid olan bir çok hadis-i şerif vardır. Kütüb-i Sitte'nin tümünde yer alan ve bundan sonra gelecek olan "Namazlarınızın bir kısmım evlerinizde kılınız. Oraları kabirlere çevirmeyin" mealindeki hadis, bunların en sarihlerindendir.[106]

Bazı Hükümler

1. İhtiyaca binaen cemaate zarar vermemek şartıyla rnescidlerde odacıklar ihdas etmek meşrudur.

2. Teravih namazının münferiden ve cemaatle kılınması caizdir.

3. Nafile namazları evlerde kılmak camide kılmaktan daha efdaldir.Ancak sonraki âlimler, zamanlarındaki insanların tenbelliğini ve Efendimizin evlerde kılınmasını tavsiye sebebinin ortadan kalktığını göz önüne alarak teravihin cemaatle kılınmasını daha efdal görmüşlerdir.[107]

1448. ...İbn Ömer (r.anhuma)nın rivayetine göre Resulullah (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Namazlarınızın bir kısmını evlerinizde kılınız, oraları kabirlere çevirmeyiniz."[108]

Açıklama

Hz. Peygamber'in evlerde kılınmasını tavsiye buyurduğu namazlar nafile namazlardır. Efendimizin "oraları kabirlere çevirmeyin" sözünde çok güzel bir temsil vardır. Fahr-i Kâinat içerisinde namaz kılınmayan evleri kabirlere; taat ve ibâdetten gafil olanları da ölülere benzetmiştir.

Bu cümlenin "mevtalarınızı evlere defnetmeyiniz" mânâsına geldiğini söyleyenler de vardır. Bu durumda ifâdede bir temsil veya teşbih söz konusu olmaz.

Bu hadis nafile namazları evde kılmanın daha efdal olduğunu göstermektedir. Bu konu "kişinin nafile namazı evindedir" başlığı altında

daha evvel incelenmiştir, (bk. 1043 nolu hadis).[109]

12. [Kıyamın Uzunluğu][110]

1449. ...Abdullah b. Hubşî el-Has'amî (r.a.)'den rivayet edildiğine göre;
Resulüllah (s.a.)'a:
(Namazdaki) amellerin hangisi daha efdaldir? diye soruldu. “Kıyamı uzun olanı" buyurdu.
Hangi sadaka daha efdaldir? denildi.
"Malı az olanın takati nispetinde verdiği" dedi.
Hangi hicret daha üstündür? denildi.
"Allah'ın kendisine haram kıldığı şeyleri terk edenin hicreti" cevabını verdi.
Hangi cihâd daha efdaldir? denildi.
"Malı ve canı ile müşriklerle cihâd edenin cihâdı" buyurdu.
Hangi maktul daha şereflidir? diye soruldu.
"Kanı akıtılan ve atının ayakları kesilen" karşılığını verdi.[111]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, namaz, sadaka, cihâd ve ölüm konularında en efdal olanın ne olduğuna dâir sorular ve Hz. Peygamber (s.a.)'in bu sorulara verdiği cevablan ihtiva etmektedir.

Namazla ilgili olan bölümü yani (namazdaki "amellerin en efdali") konusu 1325 numarada müstakil bir hadis olarak yine Abdullah b. Hubşi el-Has'amî (r.a.)'den nakledilmiş ve orada konunun izahı yapılmıştır. Burada hadis-i şerifin ihtiva ettiği diğer konuları teker teker ele ahp izaha çalışacağız:

1. Hz. Peygamber (s.a.) Efendimize sorulan ikinci soru, en efdal sadakanın tâyini olmuştur. Efendimiz bu soruya hadisin tercemesinde görüldüğü üzere "malı az olanın takati nisbetinde verdiğidir" cevabım vermiştir. Bu •mânâ Nesaî'nin Ebu Zer (r.a.)'den Hâkim ve İbn Hıbban'ın da Ebû Hüreyre'den rivayet ettikleri "Bir dirhem, yüz bin dirhemi geçti, bir adamın iki dirhemi var; birisini alıp diğerini sadaka olarak verdi. Birinin de

çok malı var, malından yüzbin dirhem alıp tasadduk etti," mealindeki hadisin bir benzeridir. Bu hadisler fakirin sadakasının zenginin sadakasından daha efdal olduğuna delildir. Çünkü fakir muhtaç olduğunu; zengin ise, malının fazlasını verir.

Bu hadis ile Buharî ve Müslim'in Hâkim b. Hizâm'dan merfu olarak rivayet ettikleri "sadakanın en hayırlısı ihtiyaçtan fazla olanıdır" hadisi arasında bir ihtilafın olduğu zannedilebilir. Ama aslında mezkûr hadisler arasında hiçbir ihtilâf yoktur. Çünkü üzerinde durduğumuz bâbm hadisi ve aynı mânâyı ifade eden diğer hadisler aza kanaat edip de elde edemediğine sabreden kuvvetli iman sahibine; Hâkim b. Hizâm'ın hadisi ise imanı zayıf olana hamledilir.

Hakîrn'in hadisindeki "zenginlik"den muradın, sahibinin açlık ve şiddete sabrettiği kalb zenginliği olması da muhtemeldir. Bu üzerinde durduğumuz hadisteki "mukıl: malı az olan" da bu mânâyadır. Buna göre mânâ "şüphesiz kalbi zengin olanın sadakası, az bile olsa, zenginin çok sadakasından daha cfd aldır" şeklinde olur.

Bu hadis sabreden fakirin şükreden zenginden daha efdal, az bile olsa ibâdetinin de zenginin çok ibadetinden daha üstün olduğuna delâlet etmektedir.

2. Hadis-i şerifteki üçüncü soru ve cevab hicretle ilgilidir.Hicret; kelime olarak "terk etmek, ayrılmak" manalarına gelir, ıstılah olarak ise iki mânâsı vardır:

a. Kendi vatanını terk edip başka bir memlekete göç etmek, eğer bu Allah rızası için yapılmışsa bu hicret şer'îdir.

b. Allah'ın haram kıldığı şeyleri terk etmek.

Hadis-i şerifteki "Allah'ın haram kıldığı şeyleri terk edenin (hicreti)" ifadesiyle kast edilen, bu ikinci mânâdır. Buradan anladığımıza göre haramları terk etmek, Allah rızası için vatanı terk etmekten daha efdaldir. Tabiî Allah rızası için vatanı terk etmenin yanında haramları terk de bulunursa, onun daha efdal olacağı aşikârdır.

3. Resul-i Zişân en efdal cihadın hangisi olduğuna dâir olan soruya da "mal ve cam ile müşriklere karşı savaşanının cihadı" cevabını vermiştir. Kâfirlere veya görüşlerinin sapıklığını ortaya koymak suretiyle bid'atçilere karşı yapılan cihadlar da bu cevabın altına girerler. Bu savaşın kalemle, dille veya silahla olması arasında fark yoktur.

Ebu Dâvud, Tirmizî ve İbn Mâce'nin Ebu Said'den rivayet ettikleri: "En üstün cihâd, zalim sultana karşı hakkı söylemektir" mânâsındaki hadis, üzerinde durduğumuz hadise muhalif sayılmaz. Çünkü ya üstünlük nisbîdir, ya da mal ve can ile kâfire karşı yapılan savaş daha meşakkatlidir.

4. Hadis-i şerifin son soru ve cevabı ise, en şerefli ölü ile ilgilidir. Hz.Peygamber (s.a.) bu soruya "hayvanın ayakları kesilip kendisinin kanı akıtılmak suretiyle şehid edilendir" diye cevab vermiştir. Bu söz kendisi hayatta iken gözleri önünde en değerli hayvanının öldürülüp sonra da kişinin şehid edilmesine hamledilir. Sanki o şerefe erişen hem süvari hem de yaya olarak savaş etmiş malını ve canını Allah için ortaya koymaktan kaçınmamıştır. İfâdeden şu mânâyı anlamak da mümkündür: Hayvanın ayaklarının kesilmesi, sahibinin kahramanlığından kinayedir. O hayvanı öldürülmeden hakkından gelinemeyecek kadar cesur ve kuvvetlidir. Bu şekilde kahraman olan birinin harb meydyanmda ölümü de ölümlerin en şereflisidir.[112]

Bazı Hükümler

1. Hadis-i şerif:
a. Namazda kıyamı uzatmayı,
b. Sadaka vermeyi,
c. Haramları terk etmeyi,
d. Allah yolunda cihâdı teşvik etmektedir.
2. Fakirin sadakası zenginin sadakasından daha efdaldir.
3. En güzel ölüm Allah yolunda şehid olmaktır.[113]

13. Gece Namazına Teşvik

1450. ...Ebu Hureyre (r.a.)'den; demiştir ki:
ResuluIIah (s.a.) şöyle buyurdu:
"Geceleyin kalkıp namaz kılan ve karısını uyandırarak ona da kaldıran, şayet kalkmak istemezse, yüzüne su serpen erkeğe Allah rahmet etsin (günahlarını bağışlasın). Yine geceleyin kalkıp namaz kılan ve kocasını uyandıran, kalkmak istemezse yüzüne su serpen kadına da Allah rahmet etsin."[114]

1451. ...Ebu Sâid el-Hudrî veEbu Hureyre (r.anhuma), Resûlullah (s.a.) şöyle buyurdu demişlerdir.
"Kim geceleyin uyanır, karısını da uyandırır ve beraberce iki rekat namaz kılarlarsa, Allah1! çok zikreden erkek ve kadınlardan yazılırlar." [115]
Bu iki hadisten birincisinin açıklaması 1308 nolu hadiste, ikincisinin açıklaması ise 1309 nolu hadiste geçmiştir.[116]

14. Kur'an-I Kerim Okumanın Sevabı

1452. ...Osman (r.a.)'den; demiştir ki: Resul-i Ekrem (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Sizin en hayırlınız Kur'an-ı Öğrenen ve öğretendir."[117]

Açıklama

Öğrenen ile Öğreten kelimeleri arasındaki atıf edatı, rivayetlerin çoğunda burada olduğu gibi vav"dır.Bazı rivayetlerde ise bu atıf Ev şeklinde vârid olmuştur. Bu takdirde "ev" ya vâv manasına kullanılmış olur ya da "yahut" mânâsına tenvi’ içindir. Bu ikinci mânâya göre, Kur'an'ı öğrenme veya öğretme işlerinden birini yapan ve onları en güzel biçimde yerine getiren, mü'minlerin en hayırlıları cümlesine dâhil olmuş olur. Öğrenme ile öğretme arasıdaki ortak nokta kendisini ve başkasını kemâle erdirme yönüdür.

Onun için bu, "(insanları) Allah'a davet ve (kendisi de) iyi amel (ve hareket) eden ve ben, müslümanlardanım diyen kimseden daha güzel sözlü kim vardır?"[118] âyeti kerimesinin ifade ettiği mânâ cümlesindendir.

Hadis-i şerifin zahiri Kur'an-ı Kerim'i öğrenen ve öğretenin mutlak olarak başkalarından daha efdal olduğuna delâlet etmektedir. Buna sebeb bu durumda olan mü'minin kendisinden kemâle ermiş ve başkasını da erdirmiş olmasıdır. Ancak şu hatırdan çıkarılmamalıdır ki, öğrenme ve öğretme Kur'-an'ın muktezasmca amel edilmek suretiyle gerçekleşir. Bu sebeple ulema, Allah'a isyan edenin ne kadar çok Kur'an okursa okusun, câhil olduğunda ittifak etmiştir.

Hadisteki ifadeden mutlak olarak manasını anlamadan Kur'an-ı Kerim'i öğrenip öğretenlerin fakihlerden daha üstün olduğu anlaşılmamalıdır. Çünkü bu hadise muhatap olanlar aynı zamanda fakih idiler. Onlar arab lisanını o kadar güzel biliyorlardı ki, okur - okumaz Kur'an'ı anlıyorlardı. Fıkıh onlar için bir seciye olmuştu. Günümüzde de eğer ashâb-ı kiram gibi lisan ve fıkıh seciyesine sahib olanlar varsa, onların Kur'an öğrenen ve öğretenleri de hayırlılar cümlesine dâhildirler.

Hadis-i şerifin ifâdesinden Kur'an-ı Kerim'i öğrenen ve öğretenin İslâm için cihad edenlerden, emir bü'-ma'ruf ve nehiy ani'l-münker yapandan daha efdal olduğuna dair bir sonuca varılabilir. Ama bu izaha muhtaçtır.

Fethü'l-Bârî'deki ifâdeden anladığımıza göre hatırdan çıkarmamalıdır ki, bir hareketin üstünlüğü, İslama sağladığı menfaatin azlık veya çokluğu ile orantılıdır. Faydası çok olan amel ve o ameli işleyen, faydası daha az olandan daha efdaldir. Dolay isiyle Allah için can ve mal ile cihâd veya

insanlara iyiliği emredip kötülükten sakındıran, eğer tslâm açısından daha çok faydalı ve faydası daha şümullü ise, daha efdal demektir. O zaman bu hadis-i şerifteki hayırlılık ya sadece Kur'an-ı Kerim öğrenme ve öğretme hitabına tahsis edilen belirli bir cemaatle mukayettir, yahut da Kur'an-ı Kerim'den başka şeyler öğrenip öğretene nisbetle Kur'an-ı Kerim öğrenen ve öğretenin üstünlüğü kast edilmiştir. Çünkü Kur'an-ı Kerim, sözlerin en güzelidir. Onu öğrenen de başka şeyler öğrenenlerden daha üstündür.

Hadisin mutlak ifâdesini göz önüne alarak Kur'an-ı Kerim Öğretmeyi diğer bütün amellerden üstün tutanlar da vardır. Süfyan es-Sevrî'ye göre, Kur'an-ı Kerîm öğretenle cihad edenden hangisinin daha üstün olduğu sorulduğunda, üzerinde durduğumuz hadisi esas alarak Kur'an öğreteni tercih etmiştir. Buna göre bir âyet bile olsa Kur'an-ı Kerim öğretimi ile meşgul olmak, başka her şeyden daha üstündür. Çünkü yukarıda da temas edildiği gibi Allah Teâlâ'nın kelâmı diğer tüm sözlerden daha efdal, Allah'ın kelâmım öğrenen ve öğreten de nebilerden sonra insanların en Üstünüdür. Zira Kur'an'ı öğrenen âlimdir, âlimler de nebilerin vârisleridir. Nesâî, İbn Mâce ve Hâkim'in rivayet ettikleri şu hadis-i şerif bu gerçeği gözler önüne sermektedir: "Kur'an ehli olanlar, Allah'ın ehli ve sevgilileridirler."

Manasım hiç anlamadan Kur'an-ı Kerim'i okuyup okutmak mı, yoksa ahkâm-ı şer'iyyeye tealluk eden ilimlerle meşgul olmak mı daha efda-dir? Sorusuna İbnu'I-Cevzî şu cevâbı vermiştir:

"Kur'an-ı Kerim ve ahkâm-ı şe'iyyeden kişiye lâzım olanları öğrenmek, herkes için farz-ı ayındır. Bunların tamamım öğrenmek ise, farz-ı kifâyedir. İnsanlardan bir kısmı öğrenirse, diğerlerinden sorumluluk düşer, ama kişiye lâzım olacak olandan fazlasında fıkıhla meşgul olan daha efdaldir. Bu, insanların ihtiyacı ile alakadardır. İnsanların fıkha olan ihtiyaçları da daha fazladır. Hz. Peygamber zamanında Kur'an-ı Kerim okuyanlar cemaatin en fakîhi oldukları için namazda imamet konusunda Kur'an'ı iyi okuyanlar takdim edilmiştir."[119]

Bazı Hükümler

1. Meşgul olacak ilimlerin en şereflisi Kur'an-ı Kerim'dir
2. Kur'an-ı Kerim'i öğrenip öğretenler insanların en hayırlılarıdır.[120]

1453. ...Sehl b. Muaz el-Cühenî, babası Muaz (r.a.)'den, demiştir ki: Resulullah (s.a.) şöyle buyurdu:

“Kur'an-ı Kerim'i okuyan ve hükümleriyle amel edenin anne ve babasına kıyamet günü bir taç giydirilir. Bu tacın ışığı -güneşi evlerinizin içinde farzetseniz- dünya evlerindeki güneş ışığından daha güzeldir.

O halde Kur'an'ı bizzat öğrenen hakkında ne düşünürüsünüz?

(Onun sevabını siz takdir edin).[121]

Açıklama

Münzirî hadisin râvilerinden Zebbân b. Fâid ve Sehl b. Muaz'ın zayıf olduklarını söyler. Ancak insanları iyi amellere teşvikte bu za'fın önemi büyük değildir. Çünkü içerisinde ahkâma teallük eden bir şey yoktur.

Hadis-i şerifde beyân edilen Kur'an okumaktan maksat, tertîl üzere okumaktır. Çünkü ikrama lâyık olan okuma bu okumadır."...Kur'an'ı da açık açık tane tânel oku”[122] ayet-i kerimesi de yukarıda söylediğimize açıkça delâlet etmektedir. Kur'an'ı tertîl üzere değil de aceleyle harfleri yutarak okuyanlar ise, sevaba değil günaha müstehaktırlar. el-Askerî'nin Mevâiz'de Hz. Ali'den tahric ettiğine göre yukarıdaki âyetin mânâsı sorulunca Resûlullah (s.a.) şu cevabı vermiştir: "Onu iyice beyân et, katı hurmanın saçıldığı gibi saçma, şiir okur gibi acele etme, hayrete düşüren yerlerde durunuz, onunla kalbleri harekete geçiriniz. Sizden birinizin maksadı (bir an evvel) surenin sonunu getirmek olmasın."

Metindeki ifâdeden anlaşıldığına göre hadisi şerifteki mükâfata nail olmak için Kur'an-i Kerim'i tertîl üzere okumak da yeterli değildir. İlâve olarak Kur'an-ı Kerim'in içindeki ahlâk, âdâb ve ahkâmın gereğini yerine getirmek, emirlerini kabul ve tatbik edip yasaklarından kaçınmak, va'zlarından ibret almak da lâzımdır.

îşte Kur'an-ı Kerim'i bu şekilde okuyup gereğince amel edenlerin ana ve babalarına kıyamet günü bir tâc giydirilecektir. Tıybî tâç giydirmenin milk ve saadete nail olmaktan kinaye olduğunu söyler ama, ulemânın çoğunluğu ifâdeyi hakiki mânâsında almayı daha münâsib görürler. Zâten cümlenin devamındaki temsil, hakiki mânâya almayı gerektirir.

Fahr-i Kâinât'ın ifâdesine göre bu tâc çok parlak olacaktır. Efendimiz bu parlaklığı şu şekilde temsil buyurmuştur:

"Şayet güneş gökyüzünde değil bir evin içinde olsa, bu tacın ışığı güneşin o eve vereceği ışıktan daha güzel daha aydınlık olacaktır. Taçlar adetâ zümrüt, yakut (vs.) gibi mücevherlerle süslü olacağı için Hz. Peygamber (s.a.) bu benzetmeyi yaparken "daha parlak daha aydınlık, daha nurlu" gibi ifâdeler kullanmamıştır. "Daha güzel" sözünü tercih buyurmuştur.

resul-i Ekrem, Kur'an-ı Kerim'i okuyup içindekilerle amel edenin ebeveynine verilecek mükâfatı beyan etmekle birlikte bizzat okuyanın kendisine verilecek mükâfatı açıkça ortaya koymamış sadece "mı işi yapanın kendisi hakkında ne düşünürsünüz? Onun mükâfatını da siz takdir edin" buyurmakla iktifa etmiştir. Bu ifâde Kur'an'ı okuyup Kur'an'Ia amel edene verilecek mükâfatın üstünlüğünü ifâde yönünden mükâfatı ismen söylemekten çok daha beliğdir.[123]

Bazı Hükümler

1. Kur'an-ı Kerim'i öğrenip içerisindekilerle amel en büyük ibâdettir.
2. Kur'an okuyanın ebeveyni de sevaba nail olacaktır.
3. Ana babalar çocuklarına Kur'an öğretmelidirler.[124]

1454. ...Âişe (r.anha)'dan; demiştir ki: Resulullah (s.a.): "Kur'an okuyan ve bu hususta maharetli olan kişi sefere (denilen) kerîm ve itaatkâr meleklerle beraberdir. Kendisine zor geldiği halde Kur'an okuyana ise, iki kat ecir vardır."[125] buyurdu.[126]

Açıklama

Metnin daha iyi anlaşılması için bazı kelimelerin teker teker ele alınıp açıklanmasında rayda görüyoruz. Onun için önce bu kelimelerin izahını yapıp sonra ihtiyâç duyulan diğer konulara temas edilecektir.

Maharet: "Bir işi iyi yapan usta, mütehassıs" mânâlarına gelir. Burada kastedilen Kur'an'ı iyi okuyan, hıfzı işlek olan hafızdır. Sefere: Bu kelimenin tefsirinde bir kaç görüş ileri sürülmüştür:

a. Kâtib melekler levh'i taşıyan meleklerdir. Bunlar mukaddes kitapları peygamberlere aktardıkları için bu ismi almışlardır.

b. Kulların amellerini yazan yazıcı meleklerdir..

c. Allah'la Peygamberler arasında elçilik yapan meleklerdir,

d. Allah'ın insanlara gönderdiği Peygamberlerdir.

e. Hz. Peygamber'in ashabıdır.

Kelimenin tefsirindeki bu farklı anlayışlar, kelimenin mânâsından kaynaklanmaktadır. Çünkü "sefere" kelimesi "Safir" kelimesinin çoğuludur. Bu kelime de "aracı" mânâsını içine alır. Onun için bu farklı anlayış biçimleri ortaya çıkmıştır. Ama hepsinde müşterek olan nokta, her grubun gıb'taya lâyık, beraber olunmaya değer efdal yaratıklar oluşlarıdır.

"Kiram" Kerim kelimesinin çoğuludur. Günahlardan uzak oldukları için Allah'a yaklaştırılanlar, ikram edilenler demektir. Ya da Kiramdan maksat, müslümanlara acıyan onlar için istiğfar eden ve onları doğru yola sevk edenlerdir.

"Berara", müttakiler, itaatkârlar demektir, bu iki kelime (kiram ve berara) "sefere"nin sıfatıdırlar.

Hadis-i şerifden anladığımıza göre, Kur'an-i Kerim'i süratle okuyan selîka sahiplerinin Kur'an-ı Kerim okumaları onları güzel vasıflarla övülen meleklerle birlik olma mertebesine çıkartacaktır. Okuması işlek olmadığı için kendisine zor geldiği halde Kur'an okuyanlara ise, iki sevab vardır. Ancak bu ifade kötü okuyanın iyi okuyandan daha fazla sevab alacağı şeklinde bir kanaate götürmemelidir. Bundan maksat, okuması zayıf olup da okumakta güçlük çekenleri okumaya teşviktir. Bu durumda olanlar bir Kur'an okudukları, bir de meşakkate katlandıkları için iki ecir alırlar. İyi olanların iki katı ecir değil, Hadisin Buhârî ve Müslim'deki rivayetinde okuyuşu zayıf olanın okuması, "Kur'an-ı Kerim i kekeleyerek, zorlukla okuyan" şeklinde ifade edilmiştir.[127]

Bazı Hükümler

1. Kur'an-ı Kerîm okumak kişiyi meleklerle beraber olacak bir seviyeye çıkarır.

2. Okumakta güçlük çekenler, hem Kur'an-i Kerim okudukları, hem de zorluğa katlandıkları için iki ecir alırlar.[128]

1455. ...Ebu Hureyre (r.a.)'den rivayet edildiğine göre, Resulullah (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Allah'ın evlerinden birinde toplanıp Allah'ın kitabını okuyan ve onu aralarında öğrenip öğreten bir gruba mutlaka sekinet iner. Kendilerini rahmet kaplar, melekler çevreler ve Allah (c.c.) onları kendi yanındakiler arasında zikreder."[129]

Açıklama

Hadis-i şerifin diğer kitaplardaki rivayeti çok daha uzundur.Ebu Davud'un bu rivayeti öbürlerinin sonundaki bir bölümden ibarettir. Müslim'in rivayeti şu mânâyı verecek şekildedir: "Kim bir mü'-minin dünya kederlerinden bir sıkıntısını giderirse, Allah da onun kıyamet gününün sıkıntılarından birini giderir. Her kim bir fakire kolaylık gösterirse, Allah da ona dünya ve âhirette kolaylık verir. Kim bir müslümanın (ayıbını) gizlerse, Allah da onun dünyada ve âhirette(ki ayıplarım) örter. Kul, müslüman kardeşinin yardımında olduğu müddetçe, Allah da onun yardımındadır. İlim öğrenmek için yola giren kimseye Allah Cennete giden bir yolu kolaylaştırır..." Hadisin bundan sonraki kısmı Ebu Davud'un üzerinde durduğumuz rivayetidir. Ancak sonunda "ameli geri (noksan) olanı soyu sopu ileri geçiremez" ilâvesi vardır.

Hadis-i şeriften anlaşıldığına göre mescidlerde toplanıp Kur'an-ı Kerim okuyan birbirlerine tekrarlayan ve öğretenlere bir takım mükâfatlar vardır. Bu mükâfatların izahına geçmeden önce iki noktaya temasta yarar vardır:

Birincisi: Burada sadece Allah'ın evlerinin zikredilmesi, camilerin şerefine mebnîdir. Evler de aynı hükmün içine girer. Yani Kur'an okumak için evlerde de toplamlsa aynı ecre nail olunur.

İkincisi: Camilerde Kur'an okumak ve okutmak namaz kılanlara zarar vermemekle kayıtlıdır. Çünkü namaz kılanın zihnini karıştırıp yanılmasına sebep olacak derecede sesli okumak ona zarar vermektir. Resûlullah (s.a.) müslümana zarar verme konusunda şöyle buyururlar; "Bir mü si umana zarar veren kişiye Allah zarar verir, kim de müslümana meşakkat verirse, Allah da ona meşakkat verir/' (Bu hadisin bir benzeri 3635 numarada gelecektir.) Hadisten, başkasına zarar vermeden camilerde Kur'an-ı Kerim okumak için toplananlara şu mükâfatların verileceği anlaşılmaktadır:

a. Onlara "sekinet" inecektir. Kadı İyaz sekinetten maksadın rahmet olduğunu söylemiş, Nevevî ise, rahmetin sekinetin hemen peşinden zikredildiğini söyleyerek bu görüşü zayıf bulmuştur. Nevevî'nin tercihine göre, se-kînet, "vakar ve sükûn'Mur. Onun kalb temizliği ve nefsânî zulmetlerin gitmesi olduğunu söyleyenler de vardır. Bazıları ise, sekinetten maksadın, melekler olduğunu, çünkü onların zikri dinlemek için Kur'an-ı Kerim okuyanların yanlarına indiklerini söylerler. Buhârî ve Müslim'in Berâ (r.a.)'den rivayet ettiği olay bu son mânâyı destekler: "Bir adam Kehf Suresini okuyordu atı da yanında iki iple bağlı idi. Bir bulut peydahlanıp üstünde dönmeye ve ona yaklaşmaya başladı. Adamın atı da o buluttan ürktü. Sabah olunca adam Resulüllah'a gelip durumu bildirdi. Efendimiz "O bulut seki-netti. Kur'an-ı Kerim için indi" buyurdu.

b. Kur'an okuyanları rahmet kaplar. Bundan maksat, onlara fazl ve ihsanın yayılmasıdır.

c. Kendilerini rahmet melekleri çevreler. Kur'an dinlemek için gelip onların etrafını doldururlar.

d. Cenab-ı Allah bu kullarını kendisine yakın olanlar arasında sayar.Onlar da mukarreb melekler ve Peygamberlerdir. Buhârî ve Müslim'in rivayet ettikleri bir kutsi hadiste Allah (c.c.) şöyle buyurur: "Kim beni kendi kendine anarsa, ben de onu kendi kendime anarım. Kim de beni bir topluluğun içinde anarsa, ben onu ondan daha hayırlı bir topluluk içinde anarım" bu hadis-i kudsî son maddeyi başka hiç bir kelimeye ihtiyaç duyurmayacak derecede açıklamaktadır.[130]

Bazı Hükümler

1. Kur'an-ı Kerim okumak için camilerde toplanmak efdaldır.Nevevî bu hüküm için, "o bizim (Şâfiiler) ve cumhurun mezhebidir. Malik ise, bunu mekruh sayar," der. Ancak bu toplanma namaz kılanlara zarar vermemelidir. Evlerde toplanmak da camide toplanmak hükmündedir.

2. Kur'an okumak ve Kur'an öğrenmek için camilerde toplananlara bir takım mükâfatlar vardır. Bu mükâfatlar yukarıda maddeler halinde beyan edilmiştir.[131]

1456. ...Ukbe b. Amir el-Cühenî (r.a.)'den; demiştir ki:

Biz Suffa'da iken Resûlullah (s.a.) yanımıza çıkageldi ve;

"Hanginiz sabahleyin Buthan veya Akik'a gidip Allah'a (karşı) günah işlemeden ve akrabalık bağlarını kesmeden iri hörgüçlü, gösterişli iki deve almak isler?" buyurdu. Oradakiler:

Hepimiz ya Resulüllah (s.a.) dediler. Efendimiz;

“Vallahi birinizin hergün sabahleyin mescide gidip Allah'ın kitabından iki âyet öğrenmesi, onun için iki deveden daha hayırlıdır. Eğer üç âyet öğrenirse üç deveden hayırlıdır. (Okunacak her âyet) kendi sayısınca deveden daha hayırlıdır" buyurdu.[132]

Açıklama

Hadis-i şerifin Müslim'deki rivayetinde buradakinden farklı olarak hadisin son tarafında "iki âyet öğrenmeyi" söz

lerinin yanında "veya okumayı" ve en son olarak da "dört âyet dört deveden hayırlıdır" ilâveleri vardır.

Ayrıca Ebû Dâvud'daki "iri hörgüçlü, gösterişli iki deve olayı" yerine "iri hörgüçlü iki dişi deve getirmeyi..." ifâdesi yer almıştır. Hadiste geçen bazı tabirleri izah edelim: Suffa: Medine'deki mescid-i Nebevi'nin geri tarafında mescide bitişik gölgeliktir. Dilimizde "Sofa" diye tâbir ettiğimiz yerdir. Mekke'den Medine'ye göç eden Muhacir fakirler, kimsesizler burada yatarlar kalkarlar. Kur'an-ı Kerim öğrenmekle meşgul olurlardı. Bu şahıslara "Ashab-ı Suffa (suffa ashabı)" denilirdi. Bu zâtlar müslümanların müsâfirleri idiler. Çoğu vakitlerini Hz. Peygamber'in sohbetlerinde bulunup onun hadislerini ezberleyerek Kur'an okuyarak ibâdet ederek geçirirlerdi. Sırtlarında odun getirerek geçimlerini te'min ederlerdi. Hz. Peygamber (s.a.) burada barınan Müslümanlara eğitmek ve Kur'an-ı Kerîm'i öğretmek için özel muallimler tâyin eder, ilmî seviyesi yeterli hâle gelenleri Medine dışındaki müslüman kabilelere muallim olarak gönderirdi. Bu yüzden Suffa ashabının sayısında devamlı değişiklik olurdu. Sayılan bazan ikiyüze kadar çıktığı halde, cihâda veya Kur'an öğretimine gönderildikleri zamanlarda da oldukça azalırdı. Ebu Nuaym "Hılyetü'l-evliya" adındaki kitabında bu zatlardan yüzden fazlasının adını verir. Resûlullah (s.a.)'den en fazla hadis rivayet eden Ebu Hüreyre, Suffâ ashâbındandır.

Buthan ve akîk: Medine-i Münevvere'de iki vadinin isimleridir. Resülullah (s.a.)'m başka vadileri değil de bu iki vadiyi söz konusu etmesi buralarının deve satılan en yakın pazarlar olması sebebiyledir.

Hadisi şerifteki "Hanginiz Buthan veya Akik'a gitmeyi ister" şeklindeki ifâdeden "veya" sözünü Hz. Peygamber (s.a.)'in söylediği anlaşılıyor. Halbuki Câmiu'l-UsuPdaki ifâde tarzı ise, "veya" sözünün Resulullah (s.a.)'a değil, râviye ait olmasını gerektirir, şekildedir.

Zehrâveyn: Tercemeye "gösterişli" diye geçtiğimiz bu kelimenin tam karşılığı "semizliklerinden dolayı beyaza meyilli" demektir.

Hadisden anladığımıza göre, Fahr-i Kâinat bir gün ashab-ı suffanın yanına teşrif buyurup onları Kur'an-ı Kerim öğrenmeye teşvik etmiş, ancak bu teşviki bir temsille ifadelendirmiştir. Hadis metninde açık olarak görülen bu anlatımdaki "Allah'a karşı günah işlemeden ve akrabalık bağlarını kesmeden" kaydından maksad, alınan develerin ister akrabaya ister yabancıya ait olsun, gasb veya hırsızlık gibi günâha daldıran akrabalık bağlarını kesen haram bir yolla değil, helâl bir şekilde olmasıdır. Akrabanın malını çalmak veya gasbetmek, akrabalık bağlarının kesilmesine sebeptir.

Peygamber (s.a.) Efendimiz önce karşısındakilerin helal yolla iki kıymetli deveye sahib olma arzularım görünce onlara çok daha hayırlı olan bir yol göstermiş ve mescide gidip iki âyet öğrenmenin iki deveden,|üç ayet öğrenmenin üç deveden sayı ne kadar çoğahrsa çoğalsın, Öğrenilen âyetlerin kendi sayılarında deveden daha hayırlı olduğunu bildirmiştir. Efendimizin bu sözleri bir temsildir. Yoksa Kur'an-ı Kerim’in bir tek âyeti, değil bir iki deve, tüm dünyadan daha kıymetlidir. Bir hadis-i şerifte Hz. Peygamber (s.a.)

"Eğer dünyanın Allah katında bir sivri sineğin kanadı kadar değeri olsaydı, kâfirlere bir yudum su bile vermezdi" buyurmuştur. Dünyanın bu değersizliğine rağmen sahâbilerin deve sahibi olmayı istemekteki arzuları dünya ve dünyalığa bağlılıklarından değil, ahireti kazanma isteklerinden dolayıdır. Onlar fakirlere vermek, Allah yolunda savaşanlara harcamak için mal sahibi olma arzusu duymuşlardır depolamak için değil.

Üzerinde durduğumuz hadis, "Kur'an-ı Kerim okumanın sevabı" konusunun son hadisidir. Bu konudaki hadis-i şeriflerin hepsi Allah'ın kelâmı Kur'an-ı Kerim'i okumanın, öğrenmenin ve öğretmenin ne derece büyük se-vablara vesile olduğunu ortaya koymaktadır. Ancak Hz. Peygamber (s.a.)'in bu mevzudaki hadisleri bunlardan ibaret değildir. Ebû

Davud'un Sünen'inde yer almayıp diğer sahih hadislere ait kitaplarda mevcut olan birkaç hadise işaret ederek konuya son vermek istiyoruz:

Ebu Zer (r.a.)'den; Dedi ki: Resulüllah'a:

Bana (birşey) tavsiye et, ey Allah'ın Resulü! dedim.

"Allah'dan sakın çünkü takva her işin başıdır", buyurdu.

(Tavsiyeni) artır, ya Resûlüllah, dedim.

"Çok kuran oku, çünkü o senin için dünyada nur, semada hazırlıktır." "Kur'an okuyunuz. Çünkü kıyamet günü sahibine şefaatçi olarak gelir."[133]

"Kur'an-ı Kerim okuyan mü'minin tadı ve kokusu güzel ütrücce (ağaç kavunu) gibidir. Kur'an okumayan mü'm in ise, hurma gibidir ki, onun kokusu yok fakat tadı lezzetlidir, kur'an okuyan münafık ise kokusu güzel fakat tadı acı reyhana benzer. Kur'an okumayan münafık ise, tadı acı kokusu da olmayan Ebû Cehil karpuzu gibidir."[134]

Bazı Hükümler

1. Kişi anlatmak istediği bir şeyi temsil getirerek ifade edebilir.

2. Kur'an-ı Kerim okumanın hayrı, dünya ehli nazarında kıymetli görünen her şeyin üstündedir.

3. Camilerde Kur'an-ı Kerim okumanın ve başkalarına öğretmenin sevabı büyüktür.[135]

15. Fatiha Suresi(nin Fazileti)

1457. ...Ebu Hüreyre (r.a.); "Resûlullah (s.a.) şöyle buyurdu" demiştir:

"Fatiha Suresi, ümmü'I-Kur'an, ümmü'l-kitab ve seb'ü'l-mesânîdir."[136]

Açıklama

Kur'an-ı Kerimin ilk suresine' Fatiha adının verilmesine sebep, Kur'an-ı Kerimin tertibine, yazılmasına ve namazda okunmasına bu sure ile başlanılmasıdır.

Müfessirlerin çoğuna göre bu sure Mekke'de; İmam Mücâhid'e göre ise, Medine'de nazil olmuştur. Biri Mekke'de biri de Medine'de olmak üzere iki defa nazil olduğunu söyleyenler de vardır.

Fatiha Suresinin başka birçok isimleri vardır. Bunlardan üçü, üzerinde durduğumuz hadis-i şerifde zikredilmiştir.

Ümmü'l-Kur'an: Kur'an'ın aslı, Kur'an'ın anası demektir. Bu sure Ümmü'l-Kur'ân denilmesinin çeşitli sebepleri vardır. Bunlar:

1. Fatiha suresi Kur'an-ı Kerim'in diğer surelerinin aslı, menşe'i ve tohumu gibidir. Bir şeyin aslına ve menşe'ine "ümm (ana)" denildiği için bı sureye "Ümmü'l-Kur'an" denilmiştir.

2. Kur'an-ı Kerim'in asJ ve maksatları dörttür: Bunlar ilâhiyyât, âhiret Peygamberlik, kaza ve kaderin Allah'a ait olduğudur. Fatiha suresi bu dört unsuru öz olarak sinesinde toplamaktadır:âyetleri bütün kemal sıfatlarım üzerinde toplayan, icattan yani ilahiyattan bahseder. O Allah (c.c.)'dir. " -din gününün mâliki" âyeti, âhirete delâlet eder. “- sadece sana ibâdet eder ve ancak senden yardım dileriz" âyeti de, her şeyin Allah'ın kaza ve kaderiyle olduğunu bildirmektedir.”- = Bizi doğru yola ilet..." ve devamı da yine kaza ve kaderi Allah'a nisbetle birlikte Peygamberliğin de ispatına delâlet etmektedir.

îşte İslâm'ın temeli bu dört esastır. Kur'an-ı Kerim de asıl olarak bunlardan bahsetmektedir. Diğer meseleler bu dört temel etrafıkıda dönmektedir. Bu dört esas Kur'an-ı Kerim'deki en büyük maksatlar olunca ve Fatiha Suresi de bu esasları içine alınca bu sureye "Ümmü'l-Kur'an = Kur'an'ın aslı" denilmesinin sebeb ve hikmeti ortaya çıkar. Fatihanın ilk yarısı, Mekke'de nazil olan; son yarısı da Medine'de nazil olan sûrelerdeki mânâların özünü ihtiva etmektedir.

3. Kullaktan maksat ya ilâhî izzeti veya kulluğun zilletini bilmektir. Bu sure bunların her ikisine de şâmil olduğu için "Ümmü'l-Kur'an" denilmiştir.

4. Beşeri İlimler: Ya Allah'ın zâtını, sıfatlarını ve fiillerini bilmek olan usul ilmi; ya Allah'ın hüküm ve teklifleri olan fürû' ilmi ya da ruhanî nurların görülmesi için içi tasfiye eden ilimdir. Fatiha Suresi bu üç şeyi kendisinde toplamaktadır. Onun için "Ümmü'l-Kur'an" denilmiştir.

5. "el-Ümm" Arabça'da "sancak" mânâsına da gelir. Sancak askerin harekâtında esas olduğu gibi Fatiha Suresi de mü'minlerin sığınağıdır. İnsanların hayatta ve öldükten sonra dönüş yeri yeryüzü olduğu için arza da "Ümm" denilir.

"Ümmü'I-Kitâb" bu terkibin mânâsı'da "kitabın aslı, kitabın anası" dır. "Ümmü'l-Kur'an" ile aynı mânâyı İfade eder. Çünkü bu terkibteki kitabdan maksat, Kur'an'dır.

Hadis-i Şerifte Fatiha Suresine ad olarak zikredilen üçüncü söz de “sebü 'I-mesânî' 'dir.

Seb'ü'I-mesânî: "Tekrarlanan yedi (âyet)" demektir. Fatiha Sûresi yedi âyettir ve her namazın her rekatında tekrarlanmaktadır. Onun için "her namazda tekrarlanan yedi âyet" mânâsına olmak üzere Fatiha Suresine "Seb'ü'l-Mesânî" denilmiştir.

Fatiha Suresinin yedi âyet oluşunda ittifak olmakla beraber, âyetlerin işâretlenişinde görüş ayrılığı vardır. Hanefîlere göre Fatihanın başındaki besmele Kur'an-ı Kerim'den değildir.Buna karşılık müstakil bir âyettir. Şâfiîlere göre ise, besmele Kur'an'dan bir âyettir. Ancak müstakil bir âyet değildir. Fatiha Suresine Sebü'l-mesânî adını bizzat Cenab-i Allah vermiştir. Hicr suresinin 87. âyetinde "And olsun ki sana daima tekrarlanan yedi (âyetli fatiha) ile Kur'an-ı azîmi verdik buyrulmuştur.

Bu sureye "Seb'ul-Mesânî" denilmesinin hikmeti olarak şunlar da zikredilmektedir: "Mesânî" "Müstesna" ile alakalı bir kelimedir. Fatiha Suresi tüm diğer kitaplardan müstesnadır. Peygamber (s.a.) bir hadisinde "Yemin ederi.n ki, Allah Tevrat'ta, İncil'de, Zebur'da ve Kur'an'da O (fatiha)nun bir benzerini indirmemiş t ir. Şüphesiz o Seb'ü'l-Mesânî ve Kur'an-ı azimdir" buyurmuştur.

Fatiha yedi âyettir. Cehennemin de yedi kapısı vardır. Fatihadan her bir âyet okunduğunda okuyan için Cehennemde bir kapı kapanır.

Fatiha Sûresinde Allaha medh ü sena olduğu için bu isim verilmiştir. İbn Abbas'tan yapılan bir rivayete göre Seb'ü'l-Mesânî el-Bakara'mn başından el-A'raf m sonuna kadar olan altı uzun sure ile birlikte "Berae veya Yunus sureleridir." Bu görüşün geniş izahı 1459 numaralı hadisin açıklamasında gelecektir.

Fatiha Suresinin bunlardan başka da isimleri ve bu isimlerin her birinin verilişinde hikmetler vardır. Aşağı-yukarı tüm tefsir kitaplarında veriliş sebepleri belirtilen bu isimlerin en önemlileri: "el-Hamd", "Esas", "el-Vafıye", "el-Kâfiye", "Kenz", "es-Salat", "Sure-i Şükür", "Sure-i Dua", "Sûre-i Şifa" ve "Sûre-i Sual"dir.

Hanelilere göre Fatiha Suresini farz namazların ilk iki rekatında, nafile namazların her rekatında okumak vâcibtir.

Şâfiîlere göre ise, her rekatte Fatiha Suresinin okunması farzdır. Bu mezhep mensublarına göre imama uyan muktedî ile tek başına kılan münferid arasında fark yoktur. Sadece imama sonradan uyan mesbûk bu hükmün dışındadır. Mesbûk yetişemediği rekatin fatihasından mes'ul değildir. Ayrıca hızlı okuyan imamın peşindeki orta hızla okuyan muktedi, tamamlayama-dığı fatihanın kalanından muaftır. Şâfiîlere göre Fatihayı bilmeyen kişi Kur'an-ı Kerim'in herhangi bir yerinden yedi âyet okur, onu da bilmezse Allah'ı zikreder.[137]

1458. ...Ebu Said b. el-Muallâ[138] (r.a.)'den rivayet edildiğine göre; o namaz kılarken, Resulullah (s.a.) kendisine uğrayıp onu çağırdı.

Ebu Said dedi ki: Namazı kıldım (bitirdim) sonra Resul-i Ekrem (s.a.)'e geldim. Efendimiz:

"Bana cevab vermene ne manî oldu?" dedi.

Namaz kılıyordum, dedim. "- Allah Azze ve Celle;

"Ey Mü'minler! Sizi, kendinize hayat verecek şeylere davet ettiği zaman, Allah'a ve Resulüne icabet ediniz."[139] buyurmadı mı? Şüphesiz mescidden çıkmadan önce sana Kur'an'dan -Halid şüphe etti- veya Kur'an'daki (sevabı) en büyük sureyi öğreteceğim, buyurdu.

Ebu Said devamla şöyle dedi:

Sözünü bekliyorum (sözünü hatırla) ya Resulullah! dedim.

"O bana verilen seb'ül-mesânî, namazlarda tekrarlanan yedi âyet ve Kur'an-ı azimdir" buyurdu.[140]

Açıklama

Hadis-i Şerifin Buharı'deki rivayetinde bazı küçük farklılıklar göze çarpmaktadır. Bunların en önemlisi burada mevcut olmamakla birlikte Hz. Peygamber (s.a.)'in mescidden çıkmak isteyince râvi Ebu Said b. el-Mualla (r.a.)'nın elinden tutmasının Buhârî'nin rivayetinde mevcut olmasıdır. Ayrıca Ebû Davud'un rivayetinde Tabiî râvinin sözü olarak geçen "Ebu Said b. el-Mualla, namaz kılarken Resulullah (s.a.) ona uğrayıp çağırdı" şeklindeki ifâdeler, Buhâri'de bizzat Ebu Said'in sözü olarak "ben mescidde namaz kılıyordum. Resulullah (s.a.) beni çağırdı fakat icabet etmedim" tarzında vârid olmuştur.

Gerek Ebû Davud'un gerekse Buhârî'nin rivayetlerinden anlaşılıyor ki Ebu Said b. el-Mualla (r.a.) Mescidi Nebevî'de namaz kılarken Fahr-i Kâinat (s.a.) gelmiş ve Ebu Said'i çağırmıştır. Ebû Said, Efendimize cevab verdiği takdirde namazının bozulacağım zannederek karşılık vememiştir. Namazını tamamlamak istemiştir. Namazını bitirip de Resulüllah'ın yanına varınca, çağırdığında gelmeyişine namazda olduğunu sebep göstererek özür beyân etmiştir. Buna karşılık Hz. Peygamber (s.a.): "Allah (c:c.) Kur'an-ı Kerim'de; "Ey iman edenler sizi, kendinize hayat verecek şeylere davet ettiği zaman Allah'a ve Resulüne icabet ediniz" buyurmadı mı?" diyerek tarizde bulunmuştur. Şüphesiz adı geçen sahâbi Efendimizin hatırlattığı âyet-i kerimeyi biliyordu. Fakat namazda iken namazı terkedip Hz. Peygamberin dâvetine uyulacağını bilmiyordu.

Resülullah Efendimiz bu âyeti okuduktan sonra "Ya Ebâ Saîd! Şüphesiz sana mescidden çıkmadan önce Kur'an'daki en büyük sureyi öğreteceğim" buyurmuş, fakat susmuştur. Bu ifadedeki “en büyük sure"den maksat, "sevabı en büyük sure"dir. Bazı âlimler Efendimizin bu sözüne dayanarak Kur'an-ı Kerim'deki surelerin bir kısmını diğerlerinden üstün tutmanın caiz olduğuna hükmetmişlerdir. Eş'arî ve diğer bazı âlimler ise, buna karşı çıkarak "aşağı görülen sure efdal derecesinden daha noksandır. Halbuki Allah'ın isimlerinde sıfatlarında vekelâmında noksanlık olamaz" demişlerdir. Ancak bazı-surelerin diğerlerine nisbetle daha efdal olabileceğini bildiren birçok sahih hadîs vardır. Bu hadisler Eş'ârî ve onun görüşünde olanların sözlerine muhalif düşmektedirler. Sonra sureler arasındaki üstünlük sıfat yönünden değil, mana yönündendir. Allah'ın kelâmı ve sıfatı olmaları yönünden ise hiçbir surenin diğerinden üstünlüğü yoktur. Bu konuda 1460 nolu hadiste biraz daha tafsilat gelecektir.

Hadis-i şerifin siyakından anlaşıldığı üzere, Hz. Peygamber "sana Kur'-atı'daki en büyük sureyi öğreteceğim" dedikten sonra, bu sözünü unutmuş Buhârî'nin rivayetine göre Ebu Said'in elinden tutup mescidden çıkmak istemiştir. Bunun üzerine Ebu Said "Ya Resulalah! Sözünü hatırla (sözünü bekliyorum)" diyerek Efendimiz (s.a.)'e biraz evvel söylediğini hatırlatmıştır. Bu hatırlatma Buhârî'de "Ya Resulallah! Sana kurandan bir sure öğreteceğim ki, O Kur'an'daki surelerin en büyüğüdür, demedin mi?" şeklinde İfâde edilmektedir. Bu hatırlatma üzerine Hz. Peygamber (s.a.) "-(O sure)” dir ki, o bana verilen Seb'ül-Mesânî namazlarda tekrarlanan yedi âyet ve Kur'an-i azimdir" buyurmuştur.

Seb'ül-Mesânî konusunda bundan evvelki hadisin şerhinde yeterli bilgi verilmiştir. Resulüllahın bu son sözünde "Kur'ân-ı Azim"in "Seb'ül-Mesânî" terkibi üzerine atfedilmesi, iki şeyin arasını ayıran atıf değil, atf-i murâdif-tir. Yani hem "Seb'ül-Mesani" hem de "Kur'an-ı azîm"den maksat, Fatiha Süresidir. Fatiha Suresine "Kur'an-ı azim" denilmesine sebep, Fatihanın Kur'an-ı Kerim'in tamamında tahakkuku istenilen mânâları öz olarak ihtiva etmesidir. Bu konuda bundan önceki hadisin şerhinde açıklanmıştır.

Bu hadiste mevzuu bahsedilen olay, Ebu Said b. el-Mualla'nm başından geçmiştir. Tirmizî'nin Ebu Hureyre (r.a.)'den rivayet ettiği başka bir haberde ise, aynen buradakine benzer bir olayın Übey b. Ka'b için vaki olduğu bildirilmektedir. Tirmizî'deki bu olay şu şekildedir:

Ebu Hureyre (r.a.)'den rivayet edildiğine göre, Resulullah (s.a.) Ubey b. Ka'b (r.a.)'in yanına çıkıp o namaz kılarken "Ey Übey!" diye seslendi. Übey döndü (fakat) cevab vermedi. Namazını kısa kesip Resülullah (s.a.)'a geldi ve "es-Selamü aleyke ya Resulullah!" diye selâm verdi. Efendimiz Übeyy'in selamım alıp:

"Ey Übey! Ben çağırdığım zaman bana cevab vermene mani olan nedir?" buyurdu. Übey:

Ya Resulullah! Namazda idim diye özür beyân etti. Bunun üzerine Re-sülullah (s.a.)-:

"Bana vahyolunan (Kur'an)da, Resulullah sizi, size hayat verecek bir şeye çağırdığı zaman, Allah'a ve Resulüne icabet ediniz, diye (bir âyet) bulmadın mı?" buyurdu. Übey:

Evet Ya Resulallah, inşallah bir daha tekrarlamam cevabını verdi. Beyhakî, aynı olayın bir defa Ebu Said b. el-muaüâ'mn bir defa da Ubey b. Ka'b'ın başından geçtiğini söyleyerek iki hadisin arasını bulma yönüne

gitmiştir. el-Askalânî de her iki hadisin çıkış yerlerinin ve siyaklarının farklılığına dikkati çekerek Beyhakî'nin dediğini almak gerektiğini bildirir.

Aynı olayın Ebu Said el-Hudrî (r.a.)'nin başından da geçtiğini söyleyenler de olmuş ise de, bu el-Askalânî'nin dediği gibi vehimdir.[141]

Bazı Hükümler

1. Fatiha son derece faziletli bir sûredir.

2. Kur'an-i Kerim surelerinin birbirine nisbetle sevab yönünden üstün olmaları caizdir.

3. Hz. Peygamber (s.a.) bir müslümanı çağırdığı zaman, derhal cevab vermek vâcibtir. Müslümanın namazda olması hükmü değiştirmez. Ancak Resulüllahın dâvetine uymak için namazı kesen bir kimsenin namazının bozulup bozulmadığı Hanefî ve Şafiî âlimleri arasında ihtilaflıdır. Bu ihtilaflardan birini diğerine tercih etmeyi gerektiren bir özellik yoktur. Malikîlerdeki esah olan görüşe göre, namaz bâtıl olur.

4. Bir şeyi emr veya nehyetmekle görevli olan kişi davetini hikmet ve mev'izâ-i hasene ile yerine getirmelidir.[142]

16. Fatiha Uzun Surelerdendir Diyenler

Bu başlığın iki ayrı mânâya ihtimali vardır. Bunlar:

1. Fatiha Suresi ihtiva ettiği geniş mânâlar itibariyle uzun surelerdendir.

2. Seb'ül-mesânî, uzun surelerdir. Bu durumda başlıktaki zamiri bundan önceki hadis-i şerifteki "Seb'ül-mesânî" terkibinin yerini tutar, harf-i cerri de zâid olur.

Aşağıdaki hadis-i şerifin anlaşılması bu iki ihtimâle göre farklılık gösterecektir.[143]

1459. ...İbn Abbas (r.a.)'dan; demiştir ki:

Resûlullah (s.a.)'a uzun seb'ül-mesânî verilmiştir. Musa (a.s.)'a da altı levha verilmişti. Ancak o levhaları atınca ikisi kaldırıldı. Dört tane kaldı.[144]

Açıklama

Yukarıda da işaret edildiği gibi Seb'ül-Mesânî’nin iki mânaya ihtimali vardır; Birincisi: Fatiha süresidir. Buna göre uzun olan, onun âyetlerinin ihtiva ettiği mânânın genişliğidir.

İkinci ihtifal de, bu haberdeki Seb'ül-mesânî'den maksadın, Kur'an-ı Kerim'in baş tarafındaki uzun sureler olmasıdır. Bu durumda hadisin mânâsı; "Resulullah (s.a.)'a yedi uzun sure verilmiştir" olur. Bu sureler, el-Bakara, Âl-î İmrân, en-Nisâ, el-Mâide, el-En'am, el-A'raf ve et-Tevbe

sureleridir. Nesâî'deki bir rivayette İbn Abbas Hazretleri, Seb'ül-Mesânî'yi bu yedi sûrenin isimlerini sayarak tefsir etmiştir.

İbn Cerîr'in, Tefsirinde yine İbn Abbas'tan rivayet ettiği bir haber de Nesâî'nin rivayeti ile aynı mânâyı ifade etmektedir. Ancak İbn Cerîr'in rivayetinde râvilerden İsrail, ilk altı surenin isimlerini saymış "îbn İshak yedincisini de söyledi ya unuttum" demiştir.

Ebû Dâvûd "Seb'ül-mesânî" konusunda birinci görüşü, yani onun, yedi âyetli fatiha suresi olduğunu tercih etmiş, sarihler de ona uymuşlardır. Yine İbn Cerir'in İbn Abbas'tan yaptığı başka bir rivayet de bu tercihi desteklemektedir. İşaret edilen rivayet şöyledir: İbn Abbas (r.anhuma) " = Şüphesiz biz sana Seb'ül-mesânFyi verdik"[145] âyet-i kerimesi hakkında, "O ıseb'ül mesânî) fatiha süresidir..." demiştir.

Hadis-i şerifin devamında Hz. Musa'ya altı levha verildiği ve Musa aley-hisselâm'ın bu levhaları yere atınca ikisini kaldırıp geriye dört levha kaldığı bildirilmektedir. Süyûtî'nin Dürrü'l-Mensûr'daİbn Abbâs'dan rivayet ettiği bir haberde bu bölüm şu şekilde ifâdelendirilmiştir:"Hz. Musa (a.s.) levhaları atınca, onlar kırılıp kaldırıldı. Ancak altıda biri kaldı." Yine İbn Abbas'tan rivayet edilen başka bir haber de şöyledir: "Allah Azze ve Celle Musa (a.s.) için içerisinde mev'iza ve herşeyin tafsili olan levhalar yazdı. Ancak Musa (a.s.) onları atınca Allah (c.c.) o levhaların yedide altısını kaldırdı sadece yedide biri kaldı. Allah azze ve celle onların nüshasında hidayet ve rahmet vardır" buyurur. O, levhalardan kalandadır."

Hz. Musa'nın zikri geçen levhaları atması, Cenab-ı Hak ile münacâttan döndüğü zaman olmuştur. Kavminin yanına gelip de onların buzağıya taptıklarını görünce sinirlenmiş ve Tevrat'ın yazılı olduğu levhaları fırlatmıştır. Bunun üzerine bu levhalardan ikisi Allah tarafından kaldırılmış, geriye dört tanesi kalmıştır. Beğavî kaldırılan levhalarda gayba ait haberlerin, kalanlarda da va'z, ahkâm helâl ve haramın bulunduğunun râviler tarafından nakledildiğini söylemektedir.[146]

17. Âyetü'l-Kürsî'nin Fazileti Hakkında Varid Olan Hadisler

1460. ...Ubey b. Ka'b (r.a.)'den; demiştir ki: Resulullah (s.a.) (bana);

"Ya Ebe'l-Münzir! Allah'ın kitabından senin ezberinde olan hangi âyet (sevab yönünden) daha büyüktür?" dedi.

Allah ve Resulü daha iyi bilir, dedim. Resülullah (s.a.) tekrar:

“Ya Ebe'l-Münzir! Allah'ın kitabından ezberinde olan hangi âyet (sevapça) daha büyüktür? diye sordu.

= Hayy ve kayyum olan Allah'tan başka ilâh yoktur" (âyetidir,) dedim.

Bunun üzerine Peygamber'(s.a.) göğsüme vurdu ve;

"İlim sana mübarek olsun, ey Ebe'l-Münzir" buyurdu.[147]

Açıklama

Hadis-i şerifte bahsi geçen "Ebu'l-Münzir", Übey b. Ka'b (r.a.)'in künyesidir.Buradaki rivayette bu terkibin başında nida harfi (yâ) hazfedilmiştir. Müslim'in rivayetinde ise bu harf mevcuttur.

Peygamber (s.a.) Ubeyy (r.a.)'e "Senin ezberinde olan hangi âyet..." diye sorarken onun bildiklerini öğrenip şeref ve faziletini ortaya koymak istemiştir. Hz. Ubey, Resûlullah devrinde Kur'an-ı Kerim'in tamamını bilen hafızlardandır.

Metinde açıkça görüldüğü gibi Peygamber (s.a.)'in ilk sorusuna, Übey (r.a.) "Allah ve Resulü daha iyi bilir" karşılığını verdiği halde Efendimiz aynı soruyu tekrarlayınca, yani âyetü'l-Kürsî cevabını vermiştir. Hz. Übeyy'in somya ilk sorulduğunda cevap vermeyip Allah'a ve Resulüne havale etmesi edebinden dolayı olabileceği gibi, en efdal âyetin kendi bildiğinden başkasının olabileceği ihtimali veya bu büyük âyeti Resûlullah'ın ağzından duyma arzusu da olabilir.

Fahr-i Kâinât'ın cevab kendisine havale edildikten sonra aynı soruyu tekrarlaması, vahy yoluyla Übeyy'in bu sorunun cevabını bildiğine muttali olmasından dolayı olsa gerektir. Hz. Übeyy de Resûl-i Ekrem (s.a.)'in soruyu tekrarladığını görünce, cevabın kendi bildiği olduğunu hissetmiş ve söyleyivermiştir.

Übeyy'in, soru ilk sorulduğunda cevabı bilmediği halde keyfiyeti Allah ve Resulüne havale ettikten sonra Allah'ın bir lutfu olarak kendisine ilham edilip, onun da bu ilham üzerine cevab vermiş olması da mümkündür.

Hadîs-i Şerifte görüldüğü gibi Hz. Peygamber Übey (r.a.)'ın cevabını pek beğenmiş ve eli ile göğsüne yavaşça vurarak "ilim sana mübarek olsun"

buyurmuştur. Bu, Übeyy'in ilminin yüksekliğine işarettir.

Hadis-i şerif Âyetü'l-Kürsî'nin sevab itibariyle Kur'ân-ı Kerim'in en büyük âyeti olduğunu bildirmektedir. Nevevî'nin beyânına göre, bu üstünlük mezkûr âyetin Allah'ın bütün isim ve sıfatlarının asıllarını yani ilâhtık, vahdaniyet, hayat, ilim, mülk, kudret ve irâdeyi kendisinde toplamış olmasıdır. Bu yedi sıfat, Allah (c.c.)'ın isim ve sıfatlarının esaslarıdır. Bu âyet-i kerime tüm kemâlâtm Allah'a ait olduğuna ve Cenâb-ı Hakk'ın bütün noksanlıklardan münezzeh bulunduğuna delâlet eden ana meseleleri içinde toplamaktadır. Allah'ın birliği, azameti, yüce isim ve sıfatları hep bu âyette yer almıştır. İçerisinde Allah'ın adı açık ve gizli onyedi defa zikredilmektedir.

Âyetü'I-kürsî, kelime kelime incelendiğinde Kur'an'ın en büyük âyeti oluşunun sebebi ortaya çıkar: " = kendinden başka ilâh olmayan Allah diridir", Cenâb-ı Allah'ın zât ve celâline işarettir. kendi kendine kâim olan demektir. Bu, azamet ve celâlin son haddidir. " = Onu ne bir uyuklama ne de bir uyku tutar." Bu, Allah'ı yaratıkların sıfatlarından tenzih ve takdîsdir. " = Göklerde ve yerde ne varsa hepsi onundur," fiillerin birliğine işarettir. Çünkü bütün fiiller O'ndandır ve O'na dönücüdür. " = Onun izni olmadan yanında şefaat edecek kimmiş?" âyeti Allah'ın hüküm, emir ve mülkte tek olduğuna, onun yanında kendisinin izin vermediği hiçbir kimsenin şefaat edemeyeceğine delâlet etmektedir. Bu âyet, mülk ve emirde Allah'a ortak olmayacağını kesin olarak göstermektedir .O"(yarattıkîanmn) önlerindekini, arkalanndakini bilir. Onun ilminden yalnız kendisinin dilediğinden başka hiçbir şeyi kavyaramazlar." Cenabı Hakk'm ilim sıfatına, bazı bilgilerin tafsilinin ve ilminin sadece ona ait olduğuna işarettir. Gerçek şu ki, Allah'tan başka hiçbir kimsede, onun irâde ve dilemesiyle verdiğinden başka ilim yoktur. " = O'nun kürsüsü gökleri ve yeri kaplamıştır." Allah'ın mülkünün büyüklüğüne ve kudretinin kemâline işarettir. " = Bunların muhafazası ona ağır gelmez." Onun izzetinin kemâline za'f ve noksanlıklardan münezzeh olduğuna işarettir. = O çok yüce, çok büyüktür." O Allah, yaratıkların sıfatlarından münezzeh, kibriyâ ve azametle muttasıftır. Bu da işte bu iki büyük sıfata işaret etmektedir.

Görüldüğü gibi âyetü'l-kürsîson derece yüce mânâları, sinesinde toplayan bir âyettir. Bu mânâlara sahib olan başka hiçbir âyet mevcut değildir. Gerçi Haşr Suresinin sonundaki ve Hadîd Suresinin başındaki ayetler, yukarıda zikr edilen mânâları ihtiva etme yönünden âyetü'l-kürsî'ye

yakındırlar, ama bunlar bir tane değil, birkaç tane âyettir. Üstelik âyetü'l-kürsî bu işaret edilenlerden sıfatları ile farklılık göstermektedir ki, bu isimler, -âlimlerin çoğuna göte- ism-i a'zamdır.

Yalnız şunu hatırlatmak gerektir ki, Âyetü'l-Kürsî'nin bu derece büyük faziletlere sahib olması diğer âyetlerin noksanlığını gerektirmez. Çünkü Allah'ın kelâmında noksanlık tasavvur edilemez. Öyleyse üstünlük ya sevap yönündendir ya da birbirine nisbetledir. 1457. hadisin şerhinde bir nebze temas edilen bu konu, "hadisten çıkarılabilecek hükümler" kısmında tekrar ele alınacaktır.

Âyetü'l-kürsî'nin büyüklüğüne delâlet eden başka hadisler de vardır. Bunlardan birkaç tanesini aktarmakta fayda görüyoruz.

Ebû Hüreyre (r.a.) anlatır: "Peygamber (s.a.) ramazan (ayında) zekâtını korumak üzere beni vekil tayin etti. Birisi gelip yiyecekten avuçlamaya başladı. Adamı yakalayıp:

Seni mutlaka Resulüllah (s.a.)'a götüreceğim, dedim.

Bırak beni çünkü muhtacım, çoluk çocuğum ve çok ihtiyacım var dedi. Bırakıverdim gitti. Sabah olunca Hz. Peygamber;

"Ey Ebâ Hüreyre! Dün gece esirine ne yaptın?"" diye sordu.

Ya Resulellah! Çok muhtaç olduğundan şikâyet etti, acıdım, salıverdim, dedim.

“Dikkat et, o yalancıdır, tekrar gelecektir" dedi.

Resûlullah (s.a.)'m "O tekrar gelecektir" sözü üzerine onun yine geleceğini anlayıp gözetledim. Adam yine zahireden avuçlamaya başladı, ben de onu yakaladım ve:

Seni mutlaka Resulullah (s.a.)'ın huzuruna çıkaracağım, dedim.

Beni bırak muhtacım, çoluk çocuğum var, bir daha dönmeyeceğim, dedi.

Acıdım ve yine serbest bıraktım. Sabah olunca Hz. Peygamber (s.a.); "Ey Ebâ Hüreyre! Esirine ne yaptın?" dedi.

Çok ihtiyacı ve çoluk-çocuğu olduğundan şikâyet etti, ben de acıyıp salıverdim, dedim.

"Ama o şüphesiz sana yalan söyledi, tekrar gelecek" buyurdu. Onu üçüncü kez gözetledim. Adam zahireden yine avuçlamaya başladı. Hemen onu yakalayıp:

Bu sefer seni mutlaka Resulüllah'ın huzuruna çıkaracağım. Bu üçüncü kerredir ki, bir daha dönmeyeceğini söyleyip yine dönüyorsun, dedim.

Beni bırak sana birkaç kelime öğreteyim. Allah onlarla sana fayda verir, dedi;

Onlar nedir?" dedim.

Yatağına uzandığın zaman âyetü'l-kürsî'yi bitinceye kadar oku. O zaman senin üzerinde devamlı olarak Allah'tan bir muhafız bulunur ve sabah oluncaya kadar sana şeytan yaklaşamaz dedi.

Adamı yine salıverdim. Sabah olunca Resulüllah (s.a.); "Dün gece esirine ne yaptın?" diye buyurdu.

Ya Resulallah! Allah'ın kendileri sebebiyle bana menfaat vereceğini söylediği bazı kelimeler Öğretti, ben de serbest bıraktım, dedim.

"Onlar nedir?"dedi.

Bana "'yatağına uzandığın zaman başından sonuna kadar âyetü'l-kürsîyi oku, devamlı olarak üzerinde Allah'dan bir muhafız bulunur ve sabah oluncaya kadar sana şeytan yaklaşamaz, dedi.

[Râvi dedi ki: Onlar zaten hayır işlemeye hırslı idiler]. "- O yalancı olduğu halde, işte bunu doğru söylemiş, üç geceden beri konuştuğun adamın kim olduğunu biliyor musun, ey Ebâ Hüreyre?"

Hayır!

"O şeytandı."

İbn Hıbban'ın, Ubey b. Ka'b'm babasından rivayet ettiği haber de şöyle:

Ka'bların bir hurma harmanı vardı. Orada ne kadar hurma olduğunu biliyordu. Hurmanın eksildiğini görüp bir gece bekledi. Bir de ne görsün erginlik çağına giren bir gence benzeyen bir canlı!

Übey dedi ki, babam ona selâm vermiş o da selâma karşılık vermiş: Übeyy'in babası Ka'b bundan sonrasını şöyle anlatır:

Sen insan mı, yoksa cin misin?

Cin.

Elini bana var, dedim bir de ne göreyim. Bir köpek eli ve bir köpek kılı.

Cin böyle mi olur?

Benim bildiğim cinler arasında benden daha kıllıları var.

Bu işi (hurma çalmayı) niçin yapıyorsun?

Senin sadakayı sevdiğini duydum da, senin yemeğinden bana da nasip olmasını istedim.

Bizi sizden ne korur?

Şu âyet yani âyetü'l-Kürsî. Bunun üzerine ben de onu bıraktım.

Übey dedi ki: Sabahleyin babam Resulüllah (s.a.)'a gidip olayı haber vermiş. Hz. Peygamber (s.a.) "Habis doğru söylemiş" buyurmuş.

Görüldüğü gibi bu iki olay âyetü'l-Kürsî'nin cinlerin ve şeytanların belâsını def eden bir âyet olduğuna delâlet etmektedir.

Ebû Zer (r.a.)'den rivayet edilmiştir. Dedi ki:

Hz. Peygamber'e:

Ya Resulullah! Sana indirilen âyetlerin hangisi daha büyüktür? dedim. "Âyetü'î-Kürsî, yani Resulüllah (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Kim namazın ardında âyetü'l-kürsiyi okursa, diğer namaza kadar Allah'ın zimmetindedir."

Hz. Ali şöyle der:

"Eğer, âyetü'l-kürsfnin faziletini bilseydiniz onu hiç bir halde terk etmezdiniz. Şüphesiz Resulullah (s.a.) "âyetü'I-kürsi bana arşın altındaki bir hazineden verildi. O benden evvel hiçbir peygambere verilmedi," buyurdu." [148]

Resulullah (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Bakara suresi (var ya) işte Kur'ân âyetlerinin en üstünü ondadır. Bir evde âyetü'l-kürsî okunur da orada şeytan olursa, mutlaka çıkıp gider."[149]

Bazı Hükümler

1. Bir insanı yüzüne karşı övmek caizdir. Ancak bu maslahat bulunduğu ve karşıdakinin kibre kapılmasından korkulmadığı zaman olur.

2. Âyetü'l-Kürsî Kuf'an-ı Kerim'in sevapça en büyük âyetidir.

3. Kur'an-ı Kerim'in bazı âyetlerini diğerlerine üstün tutmak caizdir.

1458 numaralı hadisin açıklamasında da kısaca temas edildiği gibi Kur'-an'ın bir kısmının diğer kısmına üstün tutulması cumhura göre caizdir. Ne-vevî bu konuda Kadı İyaz'dan şunları nakleder: "Bu hadis Kur'an'ın bir kısmını bir kısmına üstün tutmanın caiz olduğuna delildir. Aynı şekilde, buna göre Allah'ın kitaplarının birbirine üstün olması da caizdir. Ancak konu âlimler arasında ihtilaflıdır. Ebu'l-Hasen el-Eşârî, Ebu Bekir Bakıllanî, fa-kih ve âlimlerden bir grub Kur'an âyetlerinin birbirine nisbetle efdal olmalarını caiz görmezler. Çünkü onlara göre Kur'an'ın birkısmını üstün görmek diğerlerinin noksan olmasını gerektirir ki, Allah kelâmında noksanlık bulunamaz. Bunlar hadislerdeki bazı âyetlerin ve surelerin

üstünlüğüne delâlet eden ifâdeleri büyüklük ve fazilet olarak te'vil etmişlerdir.

Şerhu Akâid'de Teftezanî şöyle der: "Hadiste vârid olduğu üzere bazı surelerin daha efdal olması caizdir. Üstünlüğün hakikati, bir sûrede Allah'ın zikri çok olduğu ve okuyana daha faydalı olduğu için okumasının efdal oluşudur. Diğer kitapların okunması-yazılması ve hükümleri Kur'an'la neshedilmiştir."[150]

18. Samed (İhlas) Suresinin Fazileti

Samed Suresi diye başlayan îhlâs süresidir. Bu sureye "Samed suresi" denilmesine sebep ise, içerisinde "samed" isminin geçmesidir.

Samed'in âlimler tarafından bir çok mânâsı nakledilmektedir. Bunlar içerisinde en meşhur olanı "herkesin ve herşeyin daima kendisine muhtaç olup müracaat ettiği, kendisinden daha üstünü olmayan ebedî ve daimî olan efendi" demektir. Samed, Allah (c.c.)'in 99 isminden birisidir.

Bu surenin "Samed" ve "İhlâs" dan başka bir çok isimleri vardır. Bazı âlimler bunların sayısını yirmiye kadar çıkarırlar. Bu isimlerin en meşhurları; Tevhîd, Marifet, Tefrîd, Tecrîd ve Necât'dır.[151]

1461. ...Ebu Said el-Hudrî (r.a.)'den rivayet edildiğine göre;

Bir adam başka birinin suresini tekrar tekrar okuduğunu duydu. Sabah olunca Resülullah (s.a.)'a gelip bunu azımsa-yarak arz etti. Bunun üzerine Peygamber (s.a.):

"Bana sahib olan Allah'a yemin ederim ki, O (sure) Kur'an-i Kerim'in üçte birine denktir" buyurdu.[152]

Açıklama

Hadis-i şerifte ne Kur'an okuyanın ne de dinleyenin isimleri verilmemiştir. el-Askalânî ve İbn Abdilber, Kur'an'ı dinleyenin bizzat hadisi nakleden Ebu Said el-Hudrî, okuyanın da onun ana bir kardeşi olan Katâde b. en-Nu'man olduğunu söylerler. Aynı hadisi Dâre-kutnî'nin yine Ebu Said'den, "Benim bir komşum vardı. Geceleri kalkar dan başka birşey okumazdı" şeklinde Ahmed b. Hanbel'-in de "Katâde b. Numan tüm geceyi

okuyarak geçirdi" ifadeleriyle rivayet etmeleri, Askalânî ve İbn Abdilberr'in söylediklerinin doğru olduğunu gösterir.

Bu durumda hadis-i şeriften anladığımıza göre, Ebu Said el-Hudrî (r.a.) komşusu ve aynı zamanda kardeşi olan Katâde b. en-Numan (r.a.)'in geceleyin İhlâs suresini tekrar tekrar okuduğunu duymuş ve bunu kendince az bulmuştur. Kur'an-ı Kerim'in bunca uzun sure ve âyetleri dururken onun bu küçük sureyi okuması Ebu Said'i böyle bir hisse itmiştir. Sabah olunca Ebû Said el-Hudrî, durumu Hz. Peygambere arz etmiş fakat hiç ummadığı

bir cevab ile karşılaşmıştır. Çünkü onun az bulduğu İhlâs Suresi için Resulullah (s.'a.) yemin ederek, "O, Kıır'an'in üçte birine denktir" karşılığını vermiştir.

İhlâs Suresinin, Kur'an'ın üçte birine denk oluşunun muhteva yönünden mi, yoksa okuyana verilecek sevab itibariyle mi olduğu konusunda değişik görüşler ortaya atılmıştır.

el-Askalânî'nin ifâdesine göre, bazı âlimler İhlâs Suresinin zahiri olarak yani muhteva itibariyle Kur'an'ın üçte birine denk olduğunu söylerler. Çünkü Kur'an-ı Kerim kıssalar, ahkâm ve akâid olmak üzere üç ana mevzu-yu ihtiva etmektedir. İhlâs suresi, akaidi öz olarak içinde topladığına göre, Kur'an-ı Kerim'in üçle biri olmuş olur. Müslim'in Ebu'd-Derdâ vasitasıyle Peygamber (s.a.)'den rivayet ettiği şu hadis-i şerif bu anlayışa kuvvet vermektedir:

“Sizden biri hergün Kur'an'ın üçte birini okumaktan âciz mi?"

Evet, dediler. Buna karşılık Resûlullah (s.a.):

"Şüphesiz Allah Teâlâ, Kur'an'ı üç bölüme ayırdı ve ı Onun üçte biri kıldı," karşılığını verdi.

Zürkânî'nin kaydettiğine göre, İbn Abdilber yukarıdaki görüşe itiraz ederek şöyle demiştir: "Kur'an-ı Kerim'de itikad ve tevhide âit esasları İhlâs suresinden daha detaylı ihtiva eden âyetler vardır. Meselâ âyetü'l-kürsî, Haşr suresinin sonu bunlardandır. O halde yukarıdaki mülâhazalarla İhlâs suresine Kur'an'ın üçte biri demek, uygun değildir."

Ebu'l-Abbâs el-Kurtubî de İbn Abdilberr'in bu itirazını şu şekilde reddetmiştir: Bu sure Allah (c.c.)'in tüm kemâl sıfatlarını bünyesinde toplayan iki ismini ihtiva etmektedir: "Ehad ve Samed"... Bu iki isim, başka hiç bir surede bir arada bulunmamıştır. Bu iki is*Si-i celâlin üstünlüğü, tüm kemâl sıfatlarla muttasıf olan Allah'ın birliğine delâlet etmeleri yönündendir. Çünkü bunlardan "el-Ehad", onun kendisine hiçbir eş olmayan

hâs varlığına; "Samed" de kemâl sıfatların tamamına delâlet etmektedir. Çünkü o şeref ve üstünlüklerin kendisinde son bulduğudur. İsteklerin merciî onadır ve ondandır. Bu durumda olan biri de ancak tüm kemal sıfatların sahibi Allah (c.c.)'dır. Bu sure Allah'ın zat-ı mukaddesini bilmeyi gerektiren şeyleri şâmil olduğuna göre, Allah'ın zatî ve fiilî sıfatlarına nisbetle üçte bir olmuş Olur.

Bir başka görüşe göre İhlâs suresinin Kur'an'ın üçte birine denk olması, okuyanın alacağı sevab yönündendir. Yani îhlâs suresini bir defa okuyan Kur'an-ı Kerimin üçte birini; üç defa okuyan da tamamını okumuş gibi sevab alır.

Bu görüşe de itirazlar yapılmış ve o itirazlara cevaplar verilmiştir. Bunların özeti şudur:

Hz. Peygamber bir hadiste: "Kur'an-ı Kerim'i okuyan kimseye her harf için on hasene vardır" buyurmuştur. O halde Kur'an-ı Kerim'i okuyan kimse İhlâs suresinden alacağı sevabdan kat kat fazla alır. Öyleyse hadisi bu mânâya almak doğru değildir.

Devvânî, bu itiraza şu şekilde cevab verir: *'Kur'an-ı Kerim'i okuyana iki türlü sevab verilir: Bunlar tafsili ve icmalidir. Tafsilî olanı her bir harfe mukabil verilen sevâb; icmalisi de Kur'an'ın hatminde verilen sevaptır. İhlâs suresini okuyana Kur'an'ı hatmetmenin üçte bir sevabı verilir."

Bu konuda söyleneceklerin en güzeli şudur: Cenab-ı Allah'ın, kendisinde güçlük olmayan bazı ibadetler için, onlar ayarında hatta onlardan çok daha meşakkatli ibâdetlere verdiğinden daha fazla sevab vermesine hiçbir mani yoktur. Çünkü bu, Allah için hiç de zor değildir. Onun fazl ve kereminin hududu yoktur. Allah Teâlâ'nın Kur'an okuyana her harf için on ecir, İhlâs okuyana da bundan kat kat fazla ecir vermesi hiç de garipsenecek bir durum değildir.O halde İhlas Suresini okuyana, Kur'an'ın üçte birini okuyana verilen sevabın verilmesi gayet normaldir. En iyisi bu ve benzeri konuları Allah'ın ilmine bırakmaktır. Allah'ın bilgisini kendisine tahsis ettiği müteşâbihlerden murad budur. İhlâs okuyanın, Kur'an'ın üçte birini okuyana denk sevab alması keyfiyeti mâhiyet itibariyle aynı olan bazı zaman ve yerlerde yapılan ibâdetlerin başkalarında yapılandan daha çok sevaba mukabil olmasından daha zor anlaşılır bir şey değildir. Hatta bazı ibâdetlerin bazı zaman ve yerlerde ifâsının vâcib, bazılarında ise, haram oluşundaki hikmeti anlamak daha zordur. İşte bütün bunların hikmetini en iyi bilen Allah (c.c.)dır.

el-Askalânî, Fethü'l-Bârî'de İhlas Suresini okuyana, sevabının katlanıp Kur'an'ın üçte birini okuyana verilecek olan sevabın denginin verileceği görüşünü tercih etmiştir.Ukaylî'nin rivayet ettiğ i üç kere okuyan Kur'an'ın tamamını okumuş gibidir" mânâsına gelen hadis bu tercihi takviye etmektedir.

İshak b. Râhûye ve Ahmed b. Hanbel bu hadisin müteşâbih olduğunu ve bu konuda susmanın konuşmaktan daha doğru olacağını söylerler.

Hadis-i şerif thlas Suresinin faziletine delâlet etmektedir. Aynı konuda bir çok hadis vârid olmuştur. Bunlardan bazılarının mealleri şöyledir:

Ebu Hüreyre (r.a.)'den rivayet edilmiştir. Der ki: "Resülullah (s.a.)'le beraber geliyorduk. Efendimiz okuyan bir adamı duyup "Vâcib oldu" buyurdu.

Ne, Ya Resulellah? diye sordum.

"Cennet" buyurdu.

Adama gidip müjdelemek istedim fakat Resülullah (s.a.)'le birlikte kahvaltıyı kaçıracağımdan korkup onunla kahvaltı etmeyi tercih ettim. Kahvaltıdan sonra gittim ama adam gitmişti.

Resülullah şöyle buyurmuş:

"on defa okuyana* o sayede cennette bir köşk yapılır. Yirmi defa okuyana iki, otuz defa okuyana da üç köşk yapılır." Hz. Ömer bunu duyunca:

Ya Resûlallah, öyleyse biz köşklerimizi çoğaltırız, deyince: Hz. Resul: " Allah bundan çok daha geniş (çok fazlasına muktedir)dir" cevabım vermiştir.[153]

Bir adam Resülullah (s.a.)'a:

Ey Allah'ın Resûlu! Kur'an'ın hangi suresi daha büyüktür? diye sormuş. Efendimiz:

cevabım vermiştir.

Hz. Aişe'den rivayet edildiğine göre:

Peygamber (s.a.) ashabdan bir zatı askeri bir birliğe komutan tayin ederek savaşa göndermişti. Bu zat arkadaşlarına kıldırdığı namazlarında Kur'an okur ve devamlı olarak (ikinci rekatı) ile bitirirdi. Birlikte-kiler Medine'ye döndüklerinde durumu Hz. Peygamber'e arz ettiler. ResuIüllah (s.a.):

"Sorun ona bakalım, niçin böyle yapıyormuş?" buyurdu. Onlar da gidip kumandana sordular. Şu cevabı verdi:

Çünkü o sure Rahmanın sıfatıdır. Onun için bu sureyi okumayı severim. Kumandanın cevabım Resülullah (s.a.)'a ilettiklerinde Efendimiz:

"Ona haber veriniz, Allah da onu seviyor," buyurdu.

Cabir (r.a.), Resulüllah'ın şöyle buyurduğunu haber vermiştir:

“Üç şey var ki, her kim mü'min olduğu halde onları yaparsa Cennete islediği kapısından girer ve dilediği kadar huri ile evlenir. Bunlar:

(Yakınının) katili(ni) affeden, gizlice (aldığı) borcu ödeyen ve her farz namazın arkasında "İhlâs" suresini on defa okuyandır." Ebu Bekir (r.a.):

O üçünden birini yapan? (O üçünden birini yapan da cennete girer mi)? dedi. Hz. Peygamber:

“Evet birini yapan da..." buyurdu.[154]

Bütün bu hadisler ihlâs suresinin kadrinin ne kadar yüce olduğunu göstermektedir. Onun için bu surenin nüzul sebebini ve mealini de buraya almak yerinde olacaktır.

Beydavî Tefsir'inde bildirildiğine göre, Mekke müşrikleri Peygamber (s.a.)'e:

"Bizi inanmaya davet ettiğin Rabbini bir anlat" dediler. Bunun üzerine bu sure nazil oldu. Meali şöyledir:

"(Habibim müşriklere) de ki: O bir Allah'tır, Allah uludur ve her varlığın merci'idir. O doğurmadı ve doğrulmadı. Ona hiçbir şey denk de olmadı. (Zatında ve sıfatında) onun eşi ve örneği yoktur."[155]

Bazı Hükümler

1. Hadis-i şerif îhlâs Sûresinin faziletine delâlet etmektedir.Bu fazilete sebeb, kendisine lâyık olma-yün sıfatlardan Allah'ı tenzih eden ifâdeleri ihtiva etmesidir. Çünkü bu sure kısalığına rağmen Allah'ın teklik sıfatını içine almakta, babalık, evlâdhk ve benzerlik gibi Allah'a yakışmayan sıfatları reddetmektedir.

2. Bir surenin aynı namazda birden fazla okunması caizdir.

3. Allah azze ve celle, çok amele vermediği mükâfatı az amele verebilir.

4. İnsan kendince uygun olmadığını zannettiği hareketi, hemen yapanın yüzüne vurmamah, önce bunu bilen birisine sormalıdır.[156]

19. Mu'avvizeteyn (Felak Ve Nâs Surelerinin Fazileti

1462. ...Ukbe b. Amir (r.a.)'den; demiştir ki:

Ben seferde Resulüllah (s.a.)'in devesini yediyordum. Efendimiz bana:

"Ey Ukbe! Sana okunulan iki hayırlı sure öğreteyim mi?" buyurup, ve surelerini öğretti. (Ancak) benim bunlarla pek fazla sevinmediğimi gördü. Sabah namazı için konaklayınca cemaate namazı o iki sure ile kıldırdı. Namazı bitirince bana dönüp;

"(Bu sureleri) Nasıl gördün, ey Ukbe?" buyurdu.[157]

Açıklama

"İki hayırlı sure"diye terceme ettiğimiz terkibini "en hayırlı iki sure" şeklinde ifâde etmek de mümkündür.O zaman mânâyı "Allah'a sığınma konusundaki en hayırlı iki sure” şeklinde düşünmek gerekir. Çünkü Felak ve Nâs surelerine denk hatta onlardan daha hayırlı bir çok sure vardır.

Hadis-i şeriften anlaşıldığına göre, Ukbe b. Âmir Hazretleri, Resülullah (s.a.) kendisine "hayırlı iki sureyi" öğreteceğini söyleyince, çok daha uzun sureler öğreteceğini zannetmiş fakat Hz. Peygamber Felak ve Nâs surelerini söyleyince, buna fazla memnun olmamıştır. Nesâî'nin rivayetinde bu durum daha açık olarak Ukbe (r.a.)'nin ağzından şu şekilde ifâde edilmiştir: "Resulullah (s.a.) binici olduğu halde peşine düşüp elimi ayağına koydum ve:

Bana Hûd ve Yusuf surelerini okut ya Resulellah! dedim.

“Sen Allah katında Felak ve Nâs surelerinden daha belîğ olanı okumadın", buyurdu.

Hz. Peygamber (s.a.), Ukbe'nin fazla sevinmediğim görünce sabah namazında Muavvizeteyn'i okumuş ve Ukbe'ye dönerek "Sen bunları küçümsedin ama, gördün mü ben sabah namazında daha uzun sureler okumak âdetim olduğu halde bu iki sure ile namaz kıldırdım" mânâsına gelmek üzere: "Nasıl gördün?'* buyurmuştur.

Bu surelerin iniş sebebi bundan sonraki hadis-i şerifin izahında gelecektir.[158]

1463. ...Ukbe b. Âmir (r.a.)'den; demiştir ki:

Ben Resûlullah (s.a.)'le birlikte Cuhfe ile Ebvâ arasında giderken, birden bire bizi rüzgâr ve zifiri bir karanlık kapladı. Bunun üzerine Resûiullah (s.a.) süreleriyle (Allah'a) sığınmaya başladı. (Bir taraftan da) Bana;

“Ey Ukbe! O ikisiyle korun, hiçbir sığıma (korunucu) onların benzeri ile korunmadı." (Allah'a sığınılacak en efdal sureler bunlardır) buyuruyordu.

(Sonra) Ben, Resulullah (s.a.)'i, bize o iki sûre ile namaz kıldırırken dinledim.[159]

Açıklama

Cuhfe: Mekke ile Medine arasında Râbiğ yakınlarında bir yerin adıdır. Burası Mısır ve Suriye istikâmetinden, hacca gidenlerin ihrama girdikleri yer (Mikat)dır. Sel, bu bölgenin ahâlisini alıp götürdüğü için "Cuhfe" adı verilmiştir. Bugün cuhfenin tam yeri bilinmemekte, onun için ihram yeri olarak Rabiğ kullanılmaktadır. Rabiğ, Kızıl Deniz istikâmetinde meşhur bir yerdir.

Ebvâ: Burası da Mekke ve Medine arasında bir yerdir. Cuhfenin biraz kuzeyindedir. Hz. Peygamber (s.a.)'in annesi Âmine'nin kabri Ebvâ'dadır.

Hadis metninde açıkça görüldüğü gibi Ukbe b. âmir, Hz. Peygamberle beraber Cuhfe ile Ebvâ arasında giderlerken, birden bire bir rüzgâr çıkıp karanlık çökmüş Resulullah (s.a.) de Felâk ve Nâs surelerini okuyarak gelecek olan belâlardan Allah'a sığınmaya başlamıştır. Efendimiz Ukbe b. Amir (r.a.)'e de aynı şeyi yapmasını tavsiye etmiş ve musîbet anlarında okunacak, Allah'a sığınılacak surelerin en Önemlilerinin Felak ve Nâs sureleri olduğunu bildirmiştir. Hz. Ukbe'nin "ben Resulüllah'ı o iki sureyi okuyarak bize namaz kıldırırken dinledim" demesi, hem o surelerin faziletine hem de bu surelerin Kur'an'dan olmadığına dâir olan çok zayıf bir iddianın geçersizliğine işaret etmektedir.

Sığınmak yönünden bu surelerin seçilmesi, her iki surenin kendisine sığınılacak zat (Allah) ve kendisinden korunulacak şeyleri ihtiva etmekte olmalarındandır. ,

Felak Suresine: " = Sabahın Rabbine sığınırım" diyerek başlayan bir kimse, itikat ve ameldeki her türlü zulmeti yok etmesi için ilâhî feyzi istiyor demektir. Çünkü sabah, ışıkların yayıldığı bereketlerin indiği, rızıklann taksim edildiği vakittir. Bütün bunlar kendisine sığınılan Zat-ı Bâriye münâsibtir.

" = Yaratıkarm şerrinden" ifadesi, canlı cansızlardan dünyada ve âhirette bedene veya mala zararı dokunanların tümünün şerrini içine almaktadır. Bu bakımdan genel bir ifadedir." = Karanlığı çöküp bastığı zaman gecenin şerrinden" cümlesi, tüm yaratıkların genel olarak anılmasından sonra özel olarak zikr edilmiştir. Çünkü gece ve karanlık, insanların en gafil olduğu, etraflarında olup bitenlerden haberdâr olmadıkları zamanlardır. Dolayısıyla kötülük ve şerre gündüzden daha uygundur." = Düğümlere üfürenlerin şerrinden." Bundan maksat, büyücü sihirbazlardır. İnsanlara zarar vermek için entrikalar çevirerek büyü yaptıklarından dolayı bu zümre de özel olarak zikredilmiştir. " = Ve hased edenin, hased ettiği zaman şerrinden." Bu cümlede de, hased edenlerin vereceği zarar özel olarak anılmıştır. Çünkü kalbini hased ateşi saran gözü dönmüş insanların veremeyecekleri zarar yoktur.

Nas sûresindeki İnsanların göğüslerine dâima vesvese veren cin ve insandan olan sinsi şeytanın şerrinden" ifadeleri, şerlerinden korunulacakları en belîğ bir şekilde ortaya koymaktadır. Çünkü şeytanın şerri, tüm insanların serlerine denk, belki daha fazladır. Zira şeytan bir kimsenin kalbine vesvese verip oraya te'sir ettiği zaman küfür, dalâlet, bid'at gibi tüm kötülüklerin doğmasına sebeb olur. Bundan dolayı kendisine sığınılan Allah da " = De ki insanların Rabbine, insanların mâlikine, insanların Ma'budunu sığınırım" ifadeleri ile anılmıştır. Nas suresini okuyarak şeytanın şerrinden korunmak isteyen kişi sanki, "İnsanlara vesvese veren sinsî şeytanın şerrinden onları nimetleriyle besleyip büyüten, kahr ve kuvveti ile onlara sahib olan, kendisinden başka sığınılacak biri olmayan ma'budlanna sığınırım" demiş olur. Bu ifadelerin kendisine sığınanı korumak için Cenâb-ı Hakk'ın rahmetinin inmesine vesile olması yönünden ne kadar belîğ olduğu açıktır.

İşte bunlardan dolayı Felak ve Nâs sureleri kendileri ile Allah'a sığınılan surelerin en efdalleridir.

Bu surelerin nüzulüne sebeb Lebîd b. el-A'sam adındaki bir Yahudinin Hz.Peygamber'e büyü yapmış olmasıdır. Müfessirlerin ifâde ettiklerine göre

Yahudiler Hz. Peygamber'e büyü yapmak için uğraşmışlar fakat muvaffak olamamışlar. Sonra Lebîd b. el-A'sam'a giderek üç dinar karşılığı Hz. Peygambere büyü yapmasını istemişler. Lebîd de denileni yapmıştır. Lebîd'in büyüsü, Hz. Peygamber'in suretinde yapılmış bir heykelciğe saplanmış on bir iğne ve bir kirişe (bükülmüş barsaktan yapılmış sağlam ipe) vurulmuş on bir düğümden ibaretti. Hz. Peygamber (s.a.)'e sihir yapılmış olarak kırk gün veya altı ay ya da bir sene geçti. Buhârî, Müslim ve İbn Mâce'nin Hz. Aişe'den rivayet ettikleri haberden anlaşıldığına göre, Resûlullah bunu bir'1 gece yanına gelen iki melekten öğrendi. Bunun üzerine beş âyetten ibaret oları "Felak" ve altı âyetlik "Nas" sureleri nazil oldu. Efendimiz bu surelerden bir ayet okudukça kirişteki bir düğüm çözüldü, heykelcikteki her bir iğneyi çıkarınca da vücudunda bir acı akabinde de bir rahatlık duydu.

Buharî, Müslim ve İbn Mâce'nin yukarıda işaret edilen rivayeti şöyledir: Hz. Aişe der ki:

ResulüIIah (s.a.)'a büyü yapıldı. O kadar ki, yapmadığı bir şeyi yaptığını zanneder hale geldi. Bir gün -veya gece- Allah'a tekrar tekrar dua etti. Sonra bana:

"Ey Aişe! Biliyor musun Allah bana kendisinden istediğim -bana şifa verecek- şeyi verdi" buyurdu.

O nedir, ya Resulellah? dedim. Şu karşılığı verdi;

"Bana iki adam gelip birisi baş ucuma, diğeri de ayak ucuma oturdu. Baş ucumda olan ayak ucumdakine -ya da ayak ucumdaki baş ucumdakine-;

Bu zâtın hastalığı ne? diye sordu.

Sinirlenmiş dedi.

Ona kim sihir yapmış?

Lebîd b. el-A'sam.

Ne ile?

Bir tarak saç ve sakal tarantısı, erkek hurmanın kurumuş çiçek kapçığında,

O nerede?

Zervân kuyusunda."

Hz. Aişe dedi ki: "Resulullah (s.a.) ashabından bir grubla o kuyuya gitti. Geldiğinde bana:

“Ya Aişe! Vallahi o kuyunun suyu sanki kına şırası, etrafındaki hurma da şeytanların başı gibidir," buyurdu.

Onu yakmadın mı? Ya Resulullah! dedim.

"Hayır, ama Allah bana şifa verdi. İnsanlara ondan bir şer yaymak istemedim. Ancak o kuyunun gömülmesini (kapatılmasını) emr ettim."[160]

İbn Merdûye'nin îbn Abbas'tan yaptığı rivayetten anlaşıldığına göre hadis-i şerifte bahsi geçen iki adam, Cebrail ve Mikâil'dirler.

Bazı âlimler Peygamber (s.a.)'e büyü yapıldığını söylemenin doğru olmayacağını, çünkü bunun, onun güvenirliğini ihlâl manasına geldiğini söyleyerek yukarıdaki Aişe hadisini inkâr etmişlerdir. Asrımız mütefekkirlerinden Seyyid Kutub da FizUâli'l-Kur'an adındaki tefsirinde Hz. Peygamber'e büyü yapıldığını bildiren haberin âhad olduğunu ahadın da akide konusunda delil olmayacağını söyleyerek bu konudaki rivayetleri doğru bulmadığını söyler.[161]

Bazı âlimlere göre, bu iddialar hem sahih hadisler hem de ashab-ı kiramın icmâı ile reddedilmiştir. Onların Hz. Peygamber'e büyü isnadını, onun doğruluğuna olan güvenin sarsılmasına sebeb olacağı tarzındaki endişeleri yerinde değildir. Çünkü Efendimize yapılan büyünün eseri, kalbinde ve aklında değil, vücudunun diğer uzuvlarında idi. Bu da diğer hastalıklar gibi beşerî arazlardandır. Peygamberlik makamına zarar vermez.

Kadı Iyaz bu olay hakkındaki itirazları ve onlara verilen cevabı özet olarak şöyle ifade eder:

Âişe (r.anha) hadisinin çeşitli rivayetleri, sihrin Hz. Peygamberin aklına ve kalbine değil, cesedine musallat olduğunu gösterir. Onun bazı hanımlarına yaklaşmadığı halde yaklaştığını zannettiği veya yapmadığı bazı şeyleri yaptığını zannettiğine dâir olan rivayetler, onun bedenî rahatsızlıkları ile alakadardır. Meselâ hanımlarından birisini arzu edip ona yaklaştığı anda, sihir tesirini gösterip cima imkânı bulamıyor, fakat cima etmiş gibi oluyordu. Ya da o yanılmaları akıl ve kalb yanılması değil, göz yanılması idi. Zaten Hz. Peygamber'in defalarca dua etmesi ve neticede gördüklerini Hz. Aişe'ye anlatması büyünün Hz. Peygamber'in aklına tesir etmediğini gösterir.

Âlûsî, Rûhu'l-Meânî adındaki tef şirinde,Hz. Peygambere büyü yapılması hâdisesine temas ederek bunu kabul etmeyenleri reddeder ve: Zâlimler,siz ancak büyülenmiş adama uyuyorsunuz derler"[162] âyet-i kerimesinin, üzerinde durduğumuz büyü hâdisesi ile alakalı olmadığım

söyler. Çünkü kâfirlerin âyet-i kerimede geçen "büyülenmiş adam" sözlerinden maksat, "deli adam" olmalıdır, ki Resu-lüllah (s.a.) bundan tamamen uzaktır. Şayet onların "büyülenmiş" sözünün hakiki mânâsını kast ettikleri kabul edilse bile, yine âyet-i kerime ile bu büyü olayı arasında münâsebet yoktur. Çünkü işaret edilen âyet, Resûlüllah (s.a.)'a büyü yapılmasından çok önce nazil olmuştur.

Ehl-i sünnetten birkaçı ve Mu'tezile dışındaki tüm âlimler, sihrin mevcut olduğu hususunda müttefiktirler.

Sihir yapanın itikadî durumu ve ona uygulanacak ceza konusunda, islâm alimleri muhtelif görüşlere sahiptirler. Allâme Teftezânî çoğunluğun, büyücünün kâfir olacağı görüşünde olduklarını söyler. Ebu Mansûr el-Mâturidî, eğer sihir imanın ihlâline sebeb oluyorsa küfür, olmuyorsa değildir" der. Yine âlimlerin çoğuna göre büyücünün cezası ölümdür.

Sihir ve sihirbazlık konusunda 2874 ve 3883 numaralı hadislerde izahat gelecektir.

Bu ve bundan evvelki hadisler, Felak ve Nâs surelerinin faziletine ve bunların Kur'an'dan iki sure olduğuna işaret etmektedirler. İbn Mes'üd (r.a.)'dan, bunların Kur'an'dan olmadığına dair rivayetler varsa da, bu konudaki hadisler ve onların Kur'an'dan olduğuna dair rivayetler varsa da, bu konudaki hadisler ve onların Kur'an'dan olduğuna dair sahabenin icma'ı karşısında bu rivayetlerin hiçbir değeri yoktur. Âlûsî bu surelerin Kur'an'dan oldukları konusunda icma olduğunu, dolayısıyle bugün onların Kur'an'dan olmadığını iddia edenin kâfir olacağını, İbn Mes'ud'un muhtemelen sözünden dönmüş olduğunu söyler. Şerhu'l-Mevâkıf ta da bazı surelerin Kur'an'dan olmadığına dair mevzu rivayetler olduğu fakat bunların Kur'an'ın tümünün tevâtüren nakledilmiş olması karşısında hiçbir mânâ ifade etmediği vurgulanmaktadır.

Muavvizeteyn'in faziletine işaret eden başka hadisler de vardır. Bunlardan bir iki tanesinin mealleri şöyledir:

"Bu gece indirilen âyetleri görmedin mi? Onların bir benzeri hiç görülmedi: ve

Ukbe (r.a.) dedi ki "Ya Resulullah! Bana Hud ve Yusuf surelerinden âyetler okut" dedim. Resûlullah (s.a.):

"Ey Âmir'in oğlu Ukbe! Sen Allah'a karşı Felak ve Nas surelerini okumaktan daha sevimli ve onun yanırida daha belîğ bir şey okuyamazsın. Eğer her namazda onları okuyabilirsen oku" buyurdu.[163]

Câbir b. Abdullah (r.a.)'den; demiştir ki:

Resulüllah (s.a.) bana:

"Ey Cabir, oku" buyurdu.

Anam babam sana feda olsun ya Resulallah, neyi okuyayım, dedim.

buyurdu, ben de onları okudum. Sonra Efendimiz (s.a.):

"O ikisini oku, çünkü sen onlann bir benzerini daha okuyamayacaksın" buyurdu.[164]

20. Kur'an Okumada Tertil Müstehabtır[165]

1464. ...Abdullah b. Amr (r.a.)'den; demiştir ki: Resûlullah (s.a.) şöyle buyurdu:

"Kur'an sahibine, "oku ve yüksel, dünyada tertil üzere okuduğun gibi (burada da) tertil üzere oku. Şüphesiz senin makamın okuyacağın son âyetin yanındadır" denilir."[166]

Açıklama

Buradaki "Kur'an sahibi"nden maksad, Kur'an-ı Kerim'i okuyup gereğince amel edenlerdir. Düşünmeden, muhtevâsını bilip gereğini yapmadan okuyan değil. Hele hele, onu para kazanmak için gelir vasıtası yapan hiç değil. İbn Hacer "Fetâva'l-hadisiyye" adındaki kitabında, Kur'an sahibi'nin sadece hafızlar olduğu görüşüne meyi etmiştir. Tertil: Kur'an-ı Kerim'i ağır ağır harfleri yerli yerince çıkararak harekeleri iyice belirterek yani Kur'an'ın hakkını vererek okumaktır.

Hadis-i şerifte belirtildiğine göre, Kur'an sahibine Cennete girerken ve herkes amellerine göre mertebelerine doğru yönelirken, "oku ve yüksel" ancak buradaki okuman da, dünyada olduğu gibi, tertil üzere olsun. Okuyacağın son âyetin yanı senin makamın olacaktır" denilecektir.

Beyhakî'nin Hz. Aişe'den rivayet ettiğine göre, Hz. Peygamber (s.a.) "Cennetin derecelerinin sayısı Kur'an'in âyetleri adedincedir. Eh!-i Kur'an'dan Cennete girenin üstünde derece yoktur" buyurmuştur. Bu hadis de gösteriyor ki, Kur'an ehli cennete girince dünyadaki okuyuşu gibi okumaya başlayacak ve okudukça da derecesi yükselecektir. Bu hal, bildiği

son âyeti okuyup cennetteki son mertebeye çıkıncaya kadar devam edecektir.

ed-Dâni, tüm âlimlerin Kur'an âyetlerinin altı binin üzerinde olduğunda müttefik olduklarım, ama bundan sonrasında farklı görüşler ortaya çıktığım söyler. Kur'an âyetlerinin adedi konusunda da şu görüşler vardır: 6236, 6666, 6204, 6214, 6219, 6225.

Cennetteki mertebelerin Kur'an-ı Kerim'in harfleri sayısınca olduğunu söyleyenler de vardır. Bazı müfessirlerin söylediklerine göre Kur'an-ı Kerim'in harflerinin sayısı bir milyon yirmi beşbindir.

Kur'an sahihlerinin Cennette Kur'an okumaları, meleklerin teşbihleri gibi olacak, onları hiçbir surette diğer zevklerinden alıkoymayacaktır. Hatta bu okuma onların en büyük zevklerinden olacaktır. Buradaki okuyuş da hadis metninden anlaşıldığına göre, tertil üzere olacaktır. Ancak şu hususa tekrar temas etmekte yarar var: Tıybî'nin ifade ettiğine göre, kulun Cennetteki mertebeden elde ettiği makam, Kur'an'ı ezberlemedeki mertebesine göredir. Yalnız Allah'ın kitabı ile amel eden onun muhtevasını düşünen kişi onunla amel etmeyip sadece ezberleyen ve güzel okuyandan daha efdaldir. Nitekim sahabiler arasında Hz. Ebu Bekir (r.a.)'den daha kuvvetli, hafız, daha iyi okuyan bir çokları vardı. Ama Ebû Bekir münakaşasız sahabilerin en efdali idi. Çünkü o Allah'ı ve Kur'an'ın ruhunu en iyi bilen, hayatını Kur'-an'ın muhtevasına en çok uydurandı. Nitekim bir âyet-i kerimede (Bu Kur'an) âyetleri iyiden iyiye düşünsünler temiz akıl sahihleri ibret alsınlar diye sana indirdiğimiz feyz kaynağı bir kitabtır" [167] buyrulur.

Hadis-i şerif Kur'an-ı Kerim'i ezberleyip tertil üzere güzelce okumaya teşvik etmekte ve Kur'an'la amel eden Kur'an ehlinin mertebesinin yüceliğine delalet etmektedir. Kur'an ehlinin faziletine dâir daha bir çok hadis-i şerif vârid olmuştur. Bunlardan bir kısmı Kur'an-ı Kerim kokumanın sevabı konusunda geçmiştir. Bu konuda Ebû Dâvud'da bulunmayan hadislerden bir kaçının meali şöyledir:

"Kur'an-ı Kerim'i okuyup da ezberleyemeden ölen kişiye iki melek gelir ve kabrinde ona öğretir. Cenab-ı Allah, onu Kur'an'ı ezberlemiş bir halde diriltir." (Buhari).

"Kur'an'ı öğreniniz. Onu okuyunuz gafil olmayınız. Çünkü Kur'an'in ve onu öğrenip de gereğince amel edenin hâli, kokusu her tarafa yayılan mis dolu bir kuyunun hâli gibidir. Kuran’ı öğrenip de o içinde olduğu halde

Kur-an'dan gafil olanın hâli ise, içinde mis olan ağzı kapalı kuyunun hali gibidir.[168]

Bazı Hükümler

1. Kur'an tertü üzere okunmalıdır.
2. Cennette Kur'an-ı Kerim ayetlerinin sayısınca mertebe vardır.
3. Cennetteki en üst mertebeler, hükmüyle amel eden Kur'an hafızlarının olacaktır.
4. Cennette de Kur'an-ı Kerim okunacak ve bu erbabı için en büyük zevk olacaktır.
5. Sahibini yücelten okuyuş tane tane harfleri mahreçlerinden çıkararak tertîl üzere olan okuyuştur.[169]

1465. ...Katâde'den (r.a.); demiştir ki: Enes (r.a.)'e ResulüIIah (s.a.)'in okuyuşunu sordum:
(Çekilmesi gereken harfleri) iyice çekerdi dedi.[170]

Açıklama

Bu rivayette Enes b. Mâlik (r.a.) Hz. Peygamberdin Kur'an-ı Kerim okuyuşunu tarif etmektedir. Ancak bu tarifte Resulullah (s.a.)'in sadece çekilmesi gerekli olan harfleri çektiği ifâde edilmiş onun teğannisinden sesini dalgalandırmasından, tane tane okuyuşundan bahsedilmemiştir.
"Med" lugatta uzatmak, çekmek mânasındadır. Istılahta, Kur'an-ı Kerim okurken çekilecek yerleri çekmektir. Med aslî ve fer'î olmak üzere ikiye ayrılır:
Aslî Med: Tabiî med olarak bilinen med'dir.Kendisinden sonra med harfi denilen (vav-ya-elif) harflerinden biri olan bir harfi çekmek demektir. (Nühîhâ) sözünde, her üç harfin meddine örnek vardır.
Fer'î Med: Vav-ya-elif harflerinden sonra hemze veya sükûnun bulunmasıdır.
Med harflerinden biri ile hemzenin bir arada bulunmasından meydana gelen med'leri medd-i muttasıl ve medd-i munfasıl olmak üzere ikiye ayrılır:

Medd-i Muttasıl: Med harflerinden biri ile hemzenin aynı kelimede bulunmasıdır.gibi.

Medd-i Munfasıl: Med harfi ile hemzenin ayrı ayrı kelimelerde yanya-na bulunmasıdır: gibi.

Med harfi ile sükunun yanyana gelmesinden meydana gelen fer'î med de Medd-i Lâzım ve Medd-i arız olmak üzere iki kısımdır:

Medd-i lâzım: Med harfi ile aslında sakin olan bir harfin bir kelimede bulunmasıdır gibi.

Medd-i arız: Med harfi ile sonradan sakin olan bir harfin yanyana bulunmasıdır gibi.

Bir de Medd-i liyn vardır ki, liyn harflerinden biri ile sakin harfin yan yana bulunmasıdır. Lîn harfleri kendisinden önceki harf üstün olan sakin vav ve ya harfleridir. gibi. Bu medlerden kimisi caiz kimisi de vaciptir. Konu tecvîd kitaplarında mufassalan mevcuttur.

Kur'an okurken bazı harflerin çekilmesindeki hikmet âyet-i kerimelerin manalarının anlaşılıp düşünülmesine imkân vermektir.

Buhârî'deki bir rivayette Katâde şöyle der: "Enes (r.a.)'e Resûlullah (s.a.)'in nasıl okuduğu soruldu? "Çekerek" deyip bismillâhi, errahmâni ve errahimi uzatarak Bismiilâhirrahmânirrahim okudu."

el-Askalânî bu tarifi izah ederken Hz. Enes Hâ harfinden evvelki (lamı), da nun harfinden önceki (mîm)'i ve (ha) harfini çektiğini söyler

Buhârî'nin bu rivayeti Hz. Peygamberin okuyuşunu nazari olarak tatbikle kalmayıp aynı zamanda fiilen göstermektedir.

Hadisin, üzerinde durduğumuz konu ile irtibatı; tertil'in, çekilmesi gereken yerlerde çekmeyi de içine alması yönündendir.[171]

1466. ...Ya'lâ b. Memlek[172]'den rivayet edildiğine göre; O: Ümmü Seleme (r.anha)'ya Resulullah (s.a.)'in (Kur'an) okuyuşunu ve gece namazını sordu. Ümmü Seleme (r.anha):

Onun namazından size ne? Namaz kılar namaz kıldığı kadar uyur sonra uyuduğu kadar namaz kılar, sonra namaz kıldığı kadar yine uyurdu. Bu hal sabah oluncaya kadar (böylece devam eder)di, dedi. Ve Resulüllah'ın okuyuşunu tarif etti: öyle ki Onun okuyuşunu harf harf tarif ediyor(du.)[173]

Açıklama

Ümmü Seleme (r.anha)'nın, kendisine Peygamber (s.a.)'in Kur'an okuyuşunu ve gece namazını soran zâta "onun namazından size ne?" demesi, soruyu lüzumsuz görmek veya onu inkâr değildir. Aksine soru sahibini hayrete düşürmek, bunu öğreneceksin de ne olacak, sanki sen onun yaptığını yapabilecek misin?" diye Resulüllah'ın kıldığı namazın çokluğuna işaret etmektedir. Ümmü Seleme'nin bu sözü Peygamber (s.a.)'in hallerini hatırlayıp teessüründen söylemiş olması da mümkündür. Sonradan Ümmü Seleme (r.anha)'nin Hz. Peygamberdin namazım anlatması bunu gösterir.

Hadis metninde görüldüğü üzere Ya'Iâ'mn sorusuna Ümmü Seleme (r.anha) ilk anda sadece namazı anarak "Onun namazından size ne?" demiş, Kur'an-ı Kerim okuyuşuna temas etmemiştir. Tiybî bu cümlenin mukadder bir cümleye bağlı olduğunu, bu mukadder cümle ile birlikte sözün tamamının "Onun okumasından ve namazından size ne?" şeklinde anlaşılması gerektiğini söyler.

Ümmü Seleme'nin bildirdiğine göre, Hz. Peygamberin geceleri kıldığı namazla uykusu denkti. Yani bir miktar namaz kılar sonra namazda geçen vakit kadar uyuyup tekrar kalkar ve uyuduğu kadar namaz kılar tekrar uyurdu. Bu hal aynı vaziyette sabaha kadar devam ederdi. Muhammed b. Nasr'ın Abdurrahman b. Avf (r.a.) vasitasıyle ismi anılmayanı bir adamdan rivayeti de Ümmü Seleme'den yapılan rivayete çok benzer. Anılan rivayet şöyledir:

"Bir adam yolculuklarından birinde nasıl namaz kıldığım görmek için Resulüllah (s.a.)'i gözetledi. Hz. Peygamber (s.a.) geceleyin bir müddet uyudu sonra (kalktı biraz) gidip oturdu. Gökyüzüne baktı ve Âl-i İmrân suresinden âyetinden itibaren beş âyet okudu.[174] Sonra dişlerini misvaklayıp abdest aldı ve (uyuduğu kadar) bir müddet namaz kıldı. Akabinde yine bir müddet uyudu (ve kalktı) tekrar gidip gökyüzüne baktı ve evvelki okuduğu âyetleri okuyup dişlerini misvakladı, abdest aldı, namaz kıldı. Bunu üç defa tekrarladı."

Yalnız şunu kaydetmek gerektir ki, Hz. Peygamber'in gece namazı konusundaki âdeti devamlı olarak yukarıdaki rivayetlerde anlatıldığı gibi değildi. Bazan farklı uygulamalarının olduğu da olurdu. Nitekim yine İbn Nasr'm Ya'lâ b. Memlek'ten yaptığı bir rivayette Ümmü Seleme (r.anha) Hz.

peygamberin gece namazını şu şekilde haber vermiştir: "Yatsı namazını kılar teşbih çeker, istediği kadar gece namazı kılar, sonra çekilip namaz kıldığı kadar uyurdu. Sonra uykusundan uyanıp uyuduğu kadar namaz kılardı. Resulüllah (s.a.)'in bu sön namazı sabaha kadar sürerdi."

Üzerinde durduğumuz Ebu Dâvud hadisinin sahabi ve tabii râvileriyle İbn Nasr'ın yukarıdaki rivayetinin râviieri aynı zatlardır. Ayrıca her iki hadis de aynı konudan bahsetmektedir. Bu yüzden aralarında bazı farklılıklar olan iki rivayetin asıllarının bir olması muhtemel olduğu gibi, Ümmü Seleme'nin aynı zatın ayrı ayrı zamanlarda soru sorduğundan her birine, Hz. Peygamberin değişik iki uygulamasını haber vermiş olması da mümkündür. Hz. Peygamberin gece namazı ile ilgili daha geniş malumat "Gece namazı" konusunda geçmiştir.

Hadis-i şerifin bu konu ile ilgili olan bölümü Resulüllah'ın okuyuşunun tarif edildiği bölümdür. Mü'minlerin annesi, Fahr-i Kâinatın okuyuşunu harf harf tane tane okuyarak göstermiştir." Öyle ki dinleyen, okunan âyetlerin harflerini saymak, okuyan da okuduğunu düşünmek imkânına sahib olurdu. İşte bu okuyuş şekli "tertîl" üzere okuyuştur. İbn Nasr'ın naklettiği bir haberde Hz. Aişe (r.anha) Efendimizin okuyuşunu "okuduğu zaman diye okuyuşunu âyet âyet keserdi" sözleriyle tarif etmiştir.[175]

Bazı Hükümler

Kur'an-ı Kerim okurken acele etmemek gerekir, ağır ağır, okuduğunu anlayıp düşünebilecek şekilde tertil üzre okunmalıdır.[176]

1467. ...Abdullah b. Muğaffel (r.a.)'den; demiştir ki:

Resulullah (s.a.)'i Mekke'nin fethi günü devesinin üzerinde sesini dalgalandırarak Fetih Suresini okurken gördüm.[177]

Açıklama

"Sesini dalgalandırarak" diye terceme ettiğimiz kelimesinin kökü terci'dir. Terci', boğazda sesi dalgalandırmak, sesi titretmek, nağme yapmak önce gizli, sonra açıktan okumak, ezan okurken şehâdet kelimelerini tekrarlamak. Bir musîbet esnasında demek gibi birçok manalara gelir. Aynı

hadisin Buhâri'deki bir rivayetinden "terci "in buradaki manasının, "sesi dalgalandırmak, titretmek" olduğu anlaşılmaktadır. İbnu'1-Esir en-Nihaye'de, bu sesin Hz. Peygamber'in bindiği devenin sallamasından dolayı meydana geldiğini söyler.

Buhâri'nin yukarıda işaret edilen, Şu'be'nin Muaviye b. Kurra el-Muzenî'den, onun da Abdullah b. Mugaffel'den yaptığı rivayet şöyledir: Abdullah der ki:

"Resulullah (s.a.)'i Mekke'nin fethi günü devesinin üzerinde fetih suresini -veya fetih suresinden- okurken gördüm. Onda sesini titretti." Şu'be:

Sonra Muaviye b. Kurra İbn Mugaffel'in okuyuşunu tarif ederek okudu ve:

Eğer insanlar sizin etrafınıza toplanmayacak olsalar, Muaviye'nin yaptığı gibi nağme yapardım dedi.

Muaviye'nin tercFi nasıldı? dedim.

Meftuh hemze ve sakin elifle üç defa dedi.

Fethü'l-Bâri'de "Resulüllah'ın sesinde meydana gelen bu dalgalanmanın ya yukarıda Nihâye'den nakledildiği gibi devenin salmasından, ya da Resulüllah'ın medleri yerli yerince çekmesinden olduğu söylenmekte ve ikinci ihtimalin hadisin akışına daha uygun olduğu belirtilmektedir. İbn Nasır'ın Hâni (r.anhadan) rivayet ettiği, "Ben çardağımda uyurken Resulüllah'ın okuyuşunu işitirdim. O, Kur'an'ı sesini dalgalandırarak okurdu" mealindeki hadis İbn Hacer'in tercihine kuvvet katmaktadır.

Şeyh Muhammed b. Ebi Cemre ise, terci'den maksadın nağme yapmak değil, güzel okumak olduğunu, çünkü nağmenin Kur'an okumakta maksat olan, hudu ve huşu'a manî olduğunu söyler.

İbn Battâl'ın ifadesine göre, bu hadisi şerif, Kur'an-ı Kerim'i nağme ile sesi titreterek kokumanın caiz olduğunu göstermektedir. Buharî'nin rivayetinden naklettiğimiz hadiste Muaviye'nin "eğer insanlar toplanmayacak olsaydı ben de terci yapardım" demesi, sesi titreterek makam yaparak okumanın insanların gönüllerine tesir edip onları dinlemeye sevk edeceğini Kur'an-ı Kerim'in tesirinde kalmalarına sebeb olacağım gösterir. Ancak nağme yapacağım diye işi çığırından çıkarmak Kur'an-ı Kerim'i hâşâ bir mûsiki havasına sokmak caiz değildir. Çünkü bu dinleyenleri ses ve makamı takibe sevk ile. mânâ ve ruhtan mahrum eder. Her şeyde olduğu gibi bu konuda da en uygun tarz itidaldir.[178]

Bazı Hükümler

Kur'an-ı Kerim okurken kıraati güzelleştirmek için makam yapmak sesi titretmek caizdir.

Hanefi fıkıh kitablarmdan Fetava-yi Hindiyye'de bazı âlimlerin terci'-in mekruh değil, bir çoğunun ise, mekruh dediği kaydedilmektedir. Lahn'le okumak ise ittifakla haramdır.[179]

1468. ...el-Bera b. Azib (r.a.)'den; demiştir ki: Resulullah (s.a.) şöyle buyurdu:

“Kur'an-ı (kerimi) seslerinizle süsleyiniz."[180]

Açıklama

Hadis-i şerifteki Kur'an'ı süslemekten maksat, okunuşunu süslemektir.Hadis bu şekliyle güzel sesin Kur'an'ı süsleyeceğine delâlet etmektedir. Aynı mânâyı ifâde eden başka hadisler de vardır. Ancak hadisin ifâde edildiği biçimde anlaşılmasına karşı çıkıp "Kur'an-ı Kerim zâten süslü ve güzeldir onun seslerle süslenmeye ihtiyacı yoktur"[181] diyenler de vardır. Önce bu itirazı inceleyip sonra hadisin zahirî mânâsını takviye eden diğer rivayetlere işaret edeceğiz.

Hadisin zahirî manasının anlaşılması gerektiğini söyleyenlerden Hattabî şöyle der: Hadisin mânâsı "seslerinizi Kuranla süsleyiniz" demektir. İmamlardan bir çoğu hadisi bu şekilde tefsir etmişler ve bunu maklub[182] nevinden olduğuna hükm etmişlerdir.

Bu "Havuz deveye arz olundu, manasına gelmek üzere demeye benzer. Halbuki bu ifadenin zahir mânâsı, "Deve havuza arz olundu" demektir. Hattâbî bu konu ile ilgili başka misaller verdikten sonra Eyyüb'ün bu hadisi metinde olduğu şekilde rivayetten men'ettiğini Talha'nın da seslerin Kur'an'dan önce söylenmesini yâni "seslerinizi Kur'an'la süsleyiniz" şeklinde rivayet edilmesini emr ettiğini nakleder. Hattâbî bu şekilde anlaşılmasının doğru olacağını kayd ettikten sonra: "Muhammed b. Hâşim Deberî, Abdurrezzak, Ma'mer, Mansur, Talha, Ab-durrahman b. Avsece ve

Bera (r.anhuma) senediyle Hz. Peygamber (s.a.)'in, "Seslerinizi Kur'an'la süsleyiniz" buyurduğunu söyler.

Hattâbî'nin bu ifadesine göre hadisin manası "seslerinizi Kur'an'la meşgul ediniz, onu okumayı kendinize şiar ve zinet edin" şeklinde olmuştur.

Ancak hadisin zahirî manasını destekleyen rivayetlerin çokluğu, Hattâbî'nin anlayışına zıt düşmektedir. Bu rivayetlerin yardımıyla Hadisin mânâsının metinde olduğu gibi "Kur'an'ın okunuşu nü* seslerinizle süsleyiniz" veya "Onun zinetini güzel seslerinizle açığa çıkarınız? olmuş olur. Çünkü güzel sözün güzelliği güzel sesle artar.

Şu rivayetlerin hepsi bu söylenilen mananın mu'teber olduğuna şahitlik ederler: Resulullah (s.a.) şöyle buyurur:

"Kur'an’ı seslerinizle giizelleştiriniz. Çünkü güzel ses, Kur'an'ın güzelliğini artırır."

"Sesin güzelliği Kur'an'ın zinetidir."

"Her şeyin bir zineti vardır. Kur'an'ın zineti de güzel sestir."

Alkame'nin şöyle dediği rivayet edilir:

"Allah (c.c.) bana güzel sesle Kur'an okumayı nasİbetmişti. Abdullah b. Mes'ud bana: "Anam-babam sana feda olsun oku!" diyerek okumamı ister ve ben Resulullah (s.a.)'in, "Şüphesiz sesin güzelliği Kur'an'm zinetidir" buyurduğunu duydum, derdi."

Aişe (r.anha)'dan rivayet edildiğine göre Resulullah (s.a.), Ebû Musa'nın Kur'an okuyuşunu duyup "Şüphesiz buna Davud'un nağmelerinden biri verilmiş" buyurmuştur.

Hz. Aişe'den rivayet edilmiştir, der ki:

"Bir gece yatsıdan sonra Resulullah (s.a.)'in yanına biraz geç geldim.

"Neredeydin?" dedi.

Mescidde ashabından birinin Kur'an okuyuşunu dinledim. Onunki gibi bir ses ve okuyuş hiç duymamıştım, dedim. Resulullah kalktı, onunla birlikte ben de kalktım. Efendimiz o zâtı dinledi ve bana dönüp;

"Bu Huzeyfe'nin azatlısı Sâlim'dir. Ümmetimin içinde böylelerini bulunduran Allah'a hamd ederim" dedi.

Görüldüğü gibi bütün bu rivayetler Kur'an-ı Kerim'i güzel sesle okumanın arzu edilen bir haslet ve hadis-i şerife zahiri mânâsını vermenin caiz olduğunu göstermektedir.[183]

Bazı Hükümler

Kur'an-ı Kerim'i güzel sesle okumak, buna bağlı olarak da Kuran okurken sesi güzelleştirmek caizdir.Ancak bu güzelleştirme tecvîde ve tertile riâyet ederek olmalı, harflerin özelliklerini bozmamalı, işi teğanniye boğmamalıdır. Çünkü harflerin sıfatlarını ihlâl edecek derecede nağme yapmak, harfleri azaltmak veya çoğaltmak haramdır. Hem bu şekilde okuyan hem de bunu dinleyen günahkâr olur.[184]

1469. ...Said b. Ebî Said'den -veya Said b. Ebi Vakkas'tan- Resulüllah (s.a.)'ın şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Kur'an-ı Kerim'i ahenkle okumayan bizden değildir."[185]

Açıklama

Bu hadis-i şerif musannif Ebû Dâvûd, Ebu'l-Velid et- Taylâlisî, Kuteybe b. Said ve Yezid b. Halid adlarındaki üç ayrı üstaddan duymuştur. Bunların rivayet ettikleri hadisler ifade yönünden bazı farklılıklar gösteriyorlarsa da mânâ itibariyle aynıdırlar. Bu üstadların hadisi rivayet ederken saydıkları isimler arasında bazı farklılıklar görülmektedir. Hadis metninde işaret edilen bu farklılıkların hulâsası şudur:

Ebû Velîd et-Tayalîsî hadisi İbn Ebî Müleyke, İbn Ebî Nehiyk, Sa'd İbn Ebî Vakkas senediyle; Kuteybe b. Said ve Yezid b. Hâlid ise, İbn Ebî Müleyke, Said b. Ebi Said el-Makbürî senediyle Resulüllah'dan merfu olarak rivayet etmişlerdir. el-Askalanî, Ebu'l-Velid et-Tayalisfnin rivayetinin doğru olduğunu söyler.

Kuteybe ve Yezid'in rivayetlerinin sabit olduğu kabul edildiği takdirde, hadise Mürsel ve m un kat i demek gerekir. Çünkü Said b. Ebî Said, Hz. Peygamber (s.a.)'e yetişememiş Abdullah b. Ebî Müleyke de Ubeydullah b. Ebî Nehiyk'i atlayarak Said b. Ebî Said'i zikretmiştir. Nitekim Tahâvî'nin Müşkilü'I-Asar'daki rivayeti... Abdullah b. Ubeydullah b. Ebî Müleyke, Abdullah b. Ebî Nehiyk, Said b. Ebi Said senediyle Hz. Peygamber'e varmaktadır.

Hadis-i şerifte Hz. Peygamber (s.a.) Kur'an-ı Kerim okurken, "tegannî yapmayan bizden değildir" buyurmuştur. Bundan maksat, "bizim

yolumuzda gidenlerden bizim sünnetimizi izleyenlerden değildir" demektir. Çünkü bu söz, ilk bakışta Kur'an okurken tegannî yapmayanın islâm dairesi dışına çıktığını gösterir ki, bu mümkün değildir. Kur'an okuyan bir kimse tegannî yapmasa günahkâr olmaz, öyleyse "bizden değildir" sözünü yukarıda ifade ettiğimiz şekilde anlamamız gerekir.

"Tegannî yapmak" tan maksadmne olduğunda çok çeşitli görüşler ileri sürülmüştür. Bunlardan bazılarım şöylece sıralayabiliriz:

a. Sesi güzelleştirmek,

b. Kur'an-ı Kcrim'den başka şeye ihtiyaç duymamak,

c. Kur'an lâfızlarını tecvid ve tertile riâyet ederek açık okumak,

d. Kur'an'ı açıktan okumak,

e. Allah'tan korkarak ve kalbini Allah'a vererek okumak,

f. Kur'an okumak suretiyle gam ve kederleri üzerlerinden atmak,

g. Kur'an okurken hüzün duymak...

Tegannîye bunlardan başka mânâlar verenler de olmuştur. Ancak bunlar içerisinde kabule şâyân olanı birinci maddede zikredilendir. Fakat bu harflerin aslî hüviyetine bir zarar vermemekle ve lahn'e kaçmayacak şekilde okumakla kayıtlıdır.

Hadisin zahirine göre Kur'an-ı Kerim'i sesi güzelleştirerek okumak müstehabtır. Nevevî'nin ifâdesine göre bütün âlimler bunda müttefiktirler. Sesi güzel olmayan yapabildiği kadarıyla sesini güzelleştirmeye çalışmalıdır.

Nağme yapmak bir takım makamlar tatbik etmek, imam Malik ve birçok âlimlere göre mekruhtur. Çünkü bu Kur'an-ı Kerim'i okumayı huşu, hudû ve düşünme olan asıl maksadından uzaklaştırıp bir musikî havasına büründürür.

İmam Ebu Hanife ve seleften bir grub, makamın kalbi yumuşatacağını, gönülleri onu dinlemeye sevk edeceğini gözönüne alarak ve esas itibariyle bu konudaki hadis-i şeriflere dayanarak Kur'an okurken makam yapmanın caiz olduğunu söylemişlerdir.

Fethü'I-Bâri'de makamla Kur'an okuma konusunda eski âlimlerden farklı nakiller yapıldığı kimilerine göre haram, kimilerine göre mekruh, diğer bazılarına göre de caiz olduğu isimler verilerek bildirilmektedir.

Bu ihtilaf harflerin tam yerlerinden çıkartılması, tecvîde riâyet edilmesi suretiyle harflerin özelliklerinden bir şey kaybedilmemesi ile kayıtlıdır.

Ama makam veya nağme, harflerin aslî hüviyetlerini kaybetmeye sebep olacaksa bu, ittifakla haramdır.

Buna göre Kurra'nm tesbit ettiği esaslardan çıkılarak bilhassa zamanımızdaki bazı okuyucuların yaptıkları gibi, harfleri kaybetmek, çekilmeyecek yerlerde haddinden fazla çekmek, dinleyenleri Kur'an-ı Kerim'den uzaklaştırıp ses ve nağmenin cazibesine kapılmasına sebeb olacak şekildeki okumak caiz değildir. Beyhakî'nin Şuabu'l-İman'da Huzeyfe (r.a.)'den yaptığı bir rivayette Resulullah (s.a.)'m şöyle buyurduğu belirtilmektedir: "Kur'an-ı Kerim i Arab nağmeleri ve sesleriyle okuyunuz” aşıkların ve ehl-i kitabın makamlarından sakınınız. Benden sonra bir grub gelecek Kur'an-ı Kerim okurken şarkıcıların ve ölüye ağlayanların yaptıkları gibi nağmeler yapacaklar. Kur'an-ı Kerim onların ümüklerinden aşağı inmez. Onların ve onların hâlini beğenenlerin kalbleri örtülmüş (mühürlenmiş)tür."

İbn Kesir'in sanki bu hadis-i şerhedermiş gibi söylediği şu sözler, bu konuda söylenecek son sözdür. "Şer'an istenilen, dinleyenleri Kur'an'ı düşünmeye, anlamaya, boyun eğmeye ve itaate sebeb olacak şekilde sesi güzelleştirmektir. Ama musikî kanunlarına, eğlence havalarına benzeyen nağmeler haramdır. Kur'an-ı Kerim bundan çok daha yüce ve münezzehtir." [186]

1470. ...Osman b. Ebi Şeybe ve Süfyan b. Uyeyne, Amr'dan; Amr, İbn Ebî Müleyke vasıtasıyla Ubeydullah b. Ebi Nehiyk'ten; O da, Sa'd (b. Ebi Vakkas)'dan Resulullah (s.a.)'ın önceki hadisinin aynısını rivayet etmişlerdir.[187]

1471. ...Ubeydullah b. Ebi Yezid'den; demiştir ki:

Ebû Lübâbe[188] yanımızdan geçti, biz de onu evine girinceye kadar tâkib edip yanma girdik. Bir de gördük ki, evi eski, kendisi zayıf bir adam. O şöyle dedi:

Resulullah (s.a.)'m "Kur'an-ı Kerim'le tegannî etmeyen bizden değildir" buyurduğunu işittim.

(Râvilerden Abdulcebbâr) dedi ki: îbn Ebi Müleyke'ye:

Ya Ebâ Muhammed. Sesi güzel değilse ne yapsın? dedim.

Elinden geldiğince güzelleştirir dedi.[189]

Açıklama

Ebû Lubâbe (r.a.)'ın, evinin eski ve bakımsız, kendisinin gösterişsiz, elbiselerinin de eski oluşu ve bunu görüp hayret edenlere karşı Hz. Peygamberin "Kur'an-ı Kerim'e tegannî etmeyen bizden değildir" hadisini nakletmesi, onun "teğanni"den istiğnayı anladığını gösterir. Bu durumda Ebu Lübâbe'nin anlayışına göre hadisin mânâsı: "Kur'an-ı Kerim'le yetinmeyip başka şeylere değer veren bizden değildir" şeklinde olmuş olur. Nitekim bundan sonraki rivayetten İbn Uyeyne ve Vekî'in de aynı kanaatte olduğu anlaşılmaktadır. Bu konu sonraki rivayette ele alınacaktır. Râvilerden Abdullah b. Cebbâr'ın İbn Ebi Müleyke'ye:

Sesi güzel olmayan ne yapacak ya? diye sorup onun da:

Gücü yettiği kadar güzelleştirsin cevabını vermesi, bu zatların tegannîden ses güzelleştirmeyi anladıklarını göstermektedir. Bundan bir evvelki hadisin şerhinde ifade edildiği gibi çoğunluk bu kelimeden ses güzelleştirmek manasını anlamışlardır.Nitekim 1473 numarada gelecek olan Ebu Hüreyre'nin rivayeti bu manayı münakaşaya meydan bırakmayacak şekilde açıkça ortaya koymaktadır.[190]

1472. ...Muhammed b. Süleyman el-Enbârî, dedi ki; Vekî ve İbn Üyeyne teğannî'den maksadın, istiğna (ihtiyaç duymama, itibâr etmeme) olduğunu söylediler.[191]

Açıklama

Bu babın hadislerinde geçen "tegannf'den anlaşılabilecek mânâların bir kaçını 1469 nolu hadisin açıklamasında belirtmiştik. Bunlardan birisinin "Kur'an'la yetinip başka bir şeye ihtiyaç duymamak" olduğu, orada ifade edilmişti. Bundan evvelki rivayette Ebu Lübâbe'nin de bu son manayı anladığı belirtilmişti.

Üzerinde durduğumuz bu rivayet de Vekî b. el-Cerrah ve Süfyan b. Üyeyne'nin de aynı manayı anladığını göstermektedir. Zaten Ebu Davud'un bu rivayeti kitabına almaktaki maksadı, bu anlayışa işaret etmektir. Ancak bu anlayışa göre istiğna (ihtiyaç duymamak)dan maksad, gönlün zenginliğidir, fakirliğin karşılığı olan zenginlik değildir. Çünkü maddi

zenginlik (ihtiyaç duymama) Allah'ın ikram edeceği sayılı vak'alar hariç, sadece Kur'an-t Ke-rim'le elde edilmez. Sonra bu hadis buradaki teğanniyi maddi zenginlik olarak anlamaya hiç de müsait değildir. Çünkü o zaman ifâdenin "Kur'an-ı Kerim okumak suretiyle dünya zenginliğini istemeyen bizden değildir" manasını verecek şekilde olması gerekir ki bu, mümkün değildir.

Ebu Ubeyd, Vekî' ve Süfyan b. Uyeyne'nin tefsirlerini beğenip "tegan-nî'nin istiğna manasına kullanıldığını arab şiirinden misaller getirerek isbat etmiştir, tbn Mes'ud'un "Al-i İmrân suresini okuyan zengindir" manasına gelen sözü de Ebu Ubeyd'in şahitleri arasındadır.

Daha önce de işaret edildiği gibi bazı âlimler ise, hadisteki "teğannî" kelimesinin istiğna (zenginlik ihtiyaçsızlık) ile tefsirini kabul etmemektedirler. Taberi'nin naklettiğine göre Şafiî'ye İbn Uyeyne'nin yukarıda geçen te'vili sorulduğunda buna razı olmamış, eğer Resulüllah (s.a.) bu sözüyle istiğnayı kast etmiş olsaydı demez derdi. Efendimizin maksadı sadece sesi güzelleştirmektir" demiştir.

îbn Battal, îbn Ebî Müleyke, Abdullah b. el-Mübârek ve Nadr b. Şumeyl de Şafiî gibi tefsir etmişlerdir. "Allah (c.c.) Kur'an okurken nağme yapan bir peygamberi dinlediği gibi hiç bir peygamberi dinlememiştir" manasın-daki rivayet de bu anlayışı desteklemektedir..." der Taberi, terennümün ancak güzel ses ve makamla olabileceğini söyleyerek eğer teğannînin mânâsı istiğna olsaydı, o zaman hadislerde ne sesini ne de açıktan okumanın zikredilmesine lüzum kalmazdı" der. İbn Mâce'deki şu rivayet de Şafiî, Taberi ve îbn Battal'm anlayışlarına yardımcı olmaktadır. Resulullah (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Allah (c.c.) güzel sesle Kur'an okuyan adamı şarkıcı kadının sahibinin o kadım dinlediğinden çok daha fazla dinler."

Netice olarak denilebilir ki, aslında arapçada tegannî kelimesi, hem Ve-kî ve Süfyan b. Uyeyne'nin dedikleri gibi "istiğna", hem de Şafiî, Taberi ve İbn Battal'in dedikleri gibi, sesi güzelleştirmek, makam yapmak mânâlarına gelir. Ancak diğer rivayetler anılan kelimeyi sesi güzelleştirmek ve makam yapmak manalarına almanın daha uygun olacağını göstermektedir. Bu kelimenin ifade edebileceği tüm manaları birleştirerek "teğanniyi sesi güzelleştirip açıktan hüzün verici bir makamla başka bir habere ihtiyaç duymadan kendisi ile gönül zenginliği isteyip mal zenginliği umarak okumak şeklinde ifadelendirmek de mümkündür. Ancak metin tercemeye

bütün bunların yansıtılması mümkün olmadığı için hadiste kelime tercüme edilmeden "tegannî yapmayan" ifadesi kullanılmıştır.[192]

1473. ...Ebu Hüreyre (r.a.)'den rivayet edildiğine göre Peygamber (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Allah (c.c.) güzel sesli bir Peygamberin sesini güzelleştirerek (nağme yaparak)-[açıktan]-okuduğu Kur'an'ı dinlediği kadar hiçbir şeyi dinlemedi."[193]

Açıklama

Hadis-i şerifteki Allah'ın dinlemesinden murat okuyandan razı olması amelini kabul edip sevabını kat kat vermesidir. Çünkü kulak vermek manasında olan dinlemenin şahıslara göre farklılık göstermesi Allah için muhaldir. Zira bu dinleme türü ilginin azlık ve çokluğuna göre durumu değişen insanın halidir. Halbuki Cenab-ı Allah'ın dinlemesi farklılık göstermez. O halde hadisi "Allah (c.c.) Kur'an'ı makam ile okuyan Peygamberden razı olduğu kadar hiçbir şeyden razı olmadı" şeklinde anlamak gerekir.

Hadis-i şerifteki "Kur'an" sözü ile tüm mukaddes kitapların kast edildiği Nebi kelimesinin nekre (belirsiz) oluşunun buna delil olduğu söylenmektedir.

Metindeki "Onu açıktan okur" sözü Ebu Davud'un rivayetine göre, hadisin aslından gibi görünmektedir. Ama bu doğru değildir. Çünkü o söz râvilerden Ebu Seleme veya bir başkasına aittir. Hadisin Buhâri'deki rivayetinde bu söz "bir arkadaşı ona açıktan okur dedi" şeklindedir. İbn Hacer el-Askalânî Ona'daki zamirin Ebu Seleme'ye ait = arkadaş kelimesinin de Abdulhamid b. Abdurrahman olduğunu söyler.EbuDâvûd' un oğlunun aynı hadisi Allah (c.c.) Kur'an-ı Kerim'i makam yaparak okuyan bir Peygamberi dinlediği (razı olduğu) kadar hiçbir şeyi dinlemedi" sözleriyle yaptığı rivây etinin sonunda Ibn Şihab "Abdulhamid b. Abdurrahman Ebî Seleme'den Kur'an'ı makam yaparak (yani) açıktan okuyan" diye haber verdi" dedi" şeklindeki sözler de, üzerinde durulan sözün hadis metninden değil, Ebu Seleme tarafından ilâve edilmiş olduğunu

gösterir. Bu tip hadislere "Müdrec hadis” denilir. Hadis metninde kasdî olarak yapılan bu tür eklemeler hoş karşılanmamaktadır.[194]

Bazı Hükümler

1. Kur'an-ı Kerim'i, makam yaparak sesi güzelleştirerek okumak meşrudur.Her ne kadar hadiste sadece Peygamberlerin okuyuşuna temas edilmişse de aynı şekilde okuyan diğer insanlar da Peygamberlere ilhak edilirler.

2. Babın hadislerinde geçen den maksad, sesi güzelleştirmek, makam yapmaktır.[195]

21. Kur'an-I Kerimi Ezberleyip Sonra Unutan Kimse Hakkında Tehdid[196]

1474. ...Sa'd b. Ubâde (r.a.)'den; "Resulullah (s.a.) şöyle buyurdu" demiştir.

"Kur'an-ı Kerim'i okuyup da (ezberleyip) sonra unutan kimse, kıyamet gününde Allah (c.c.) ile ancak eli kesilmiş olarak karşılaşır.”[197]

Açıklama

Hadis-i şerifteki "unutnıak"dan maksat, konusunda ayrı görüşler vardır.Bunun hakiki mânâsıyla Kur'an-ı Kerim'i ezberleyip de unutmak olması muhtemel olduğu gibi, Kur'an okumayı bırakıvermek, gereğince amel etmemek, helâl dediğini helâl, haram dediğini haram tanımamak mânâlarında söylenmiş olması da muhtemeldir. Bu ikinci ihtimâl "böylece âyetlerimiz sana geldi de sen onları unuttun"[198] âyetinin hamledildiği mânâ olmuş olur.

Hadis-i şerif zahirî manâsıyla az çok ayırımı yapmadan, Kur'an-ı Kerim'den bir bölümü unutmanın büyük günâh olduğunu ve bu günahtan ancak tevbe ve unutulanı ezberlemekle kurtulmanın mümkün olduğunu söyleyen Şafiîlere delildir. Malikîlere göre, kişinin namazını kılabileceği

miktardan fazlasını unutması mekruh, namaz kılabileceği kadarını unutması haramdır.

Hanefiler ve Han belilere göre ezberlenen bir Kur'an-ı Kerim bölümünü, bir âyet bile olsa, unutmak büyük günâhlardandır.

Bu mesele "mescidin süpürülmesi" konusunda 461. hadiste daha geniş olarak ele alınmıştır.

Metin tercemesine "eli kesilmiş olarak" diye geçtiğimiz kelimesine çok farklı mânâlar verilmiştir. "Dişleri dökük", "elleri hayırdan boş", "azaları kesilmiş", "delili yok", "cüzzamlı" , "başı önüne düşmüş", "unutmasına özür bulamayarak" gibi manalar bunlardandır. Ancak görüldüğü gibi ifâdeler farklı olsa da, bu sözlerin hepsindeki ortak mana her birinin bir kusur, bir noksanlık ifâde ettiğidir. Buna göre hangi mânâ ele alınırsa alınsın, Kur'an-ı Kerîm'i ezberleyip de unutan kıyamet günü Allah'ın huzuruna bir kusurla çıkacaktır.

Hadis-i şerif senedindeki râvilerden Yezîd b. Ebî Ziyâd hakkındaki ten-kidlerden ve İsâ b. Fâid'in, Sa'd b. Ubâde (r.a.)'yi görüp görmediği konusundaki münakaşalardan dolayı zayıf kabul edilmiştir. İbn Abdilberr, "bu manada bu isnad kötüdür. İsa b. Faid Sa'd b. Ubâde'ye yetişmemiş ve ondan hadis duymamıştır" der.[199]

Bazı Hükümler

Hadis-i şerif Kur'an-ı Kerim okumayı tenbellikle terk etmenin ezberleneni unutmanın ve gereğince amel etmemenin kötü bir şey olduğuna delâlet etmektedir.[200]

22. Kuranı Kerim Yedi Harf Üzere İndirilmiştir

1475. ...Ömer b. el-Hattâb (r.a.)'dan; demiştir ki: Hişâm b. Hakim b. Hizâm'ı, Furkan suresini benim okuduğumdan farklı bir şekilde okurken duydum. Halbuki onu bana Resulullah (s.a.) öğretmişti. Bu yüzden nerdeyse üzerine atılacaktım. Sonra (vazgeçip) okumasını bitirinceye kadar mühlet verdim ve cübbemi göğsü üzerinde toparlayıp (yakalayıp) [201] Resulüllah (s.a.)'a getirdim:

Ya Resulullah! Ben bunu Furkan suresini senin bana okuttuğundan başka bir şekilde okurken duydum, dedim. Hz. Peygamber ona:

"Oku!" buyurdu.

O da aynen benim duyduğum gibi okudu. Bunun üzerine Resulullah (s.a.):

"Bu sure, böylece nazil oldu," buyurdu. Sonra bana: "Sen oku! dedi. Ben de okudum. (Bana) da: "- Bu sure böylece nazil oldu. Şüphesiz bu Kur'an yedi harf üzere nazil olmuştur. Onlardan hangisi kolayınıza gelirse öyle okuyunuz" buyurdu.[202]

Açıklama

Hadis-i şerifin Müslim'deki rivayeti Ebu Dâvud'unki ile hemen hemen aynıdır. Buhârî'de üç ayrı yerde yer alan rivayetler biri birine pek yakın ise de, Ebu Dâvud'dakirden bazı ayrılıklar göze çarpmaktadır. Hişam b. Hakim'in Furkan suresini namaz kılarken okuduğu açıkça ifâde edilen Buhâri'nin bir rivayeti şu şekildedir:

Ömer b. el-Hattâb (r.a.)'ın şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"ResulüJlah (s.a.) hayatta iken Hişam b. Hakim'i Furkan suresini okurken işittim. Okuyuşuna kulak verdim bir de ne göreyim, Resulüllah (s.a.)'in bana öğretmediği bir takım lehçelerle okuyor. Neredeyse namazda üzerine atılacaktım. Selâm verinceye kadar zor sabredebildim. (Selamı verir vermez) cübbesinin yakasını topladım ve:

Bu sureyi benim duymadığım şekilde sana kim öğretti? dedim.

Bana onu Resulüllah (s.a.) okuttu, (öğretti) dedi.

Yalan söylüyorsun. (Çünkü) onu bana Resulüllah senin okuduğundan başka bir şekilde okuttu, deyip yakasından tutarak Resulüllah (s.a.)'a götürdüm ve:

Ya Resulallah, bunu Furkan suresini senin bana öğrettiğinden başka lehçelerle okurken işittim, dedim.

“Onu bırak", buyurdu ve (Hişam'a):

"Oku ya Hişam*' dedi. Hişam da aynen benim duyduğum gibi okudu. Bunun üzerine Hz. Peygamber:

“Bu sure böyle nazil oldu," buyurdu. Sonra bana (dönüp):

"Ya Ömer! (Bir de) sen oku" dedi. Ben de kendisinin bana öğrettiği şekilde okudum. Efendimiz yine:

"Bu sure böylece indirildi. Şüphesiz bu Kur'an yedi harf (lügati lehçe) üzere indirilmiştir.Bunlardan hangisi kolayınıza gelirse onu okuyunuz" buyurdu.

Buhari'deki rivayeti terceme ederken "lehçe" tâbirini kullandığınız "harf" kelimesi haddizatında çok daha umumî bir kelimedir. Onun için Bsıs metnin tercemesinde herhangi bir karşılık verilmemiş, olduğu gibi alınması uygun bulunmuştur. Buhari'deki rivayeti terceme ederken "lehçe" tâbirim kullanmamız merhum Kâmil Miras'm Tecrid tercemesindeki ifâdesine tebaan olmuştur.

Metinde görüldüğü gibi Peygamber (s.a.) Furkan suresini kendi bildiği gibi okumadığı için Hişam b. Hakim'i yakalayıp huzuruna getiren Hz. Ömer'e hem kendisinin hem de Hişam'ın okuyuşunun doğru olduğunu, çünkü Kur'an-ı Kerim'in yedi harf üzere indirilmiş bulunduğunu söylemiştir.

Âlimler bu yedi harfden kastedilen mânâ konusunda hayli farklı şeyler söylemişlerdir. Ebu Hatim b. Hibbân bu görüşleri otuz beşe kadar ulaştırır. Bunlardan bazılarını şu şekilde özetleyebiliriz:

a. Yedi vecih, bu Hafız İbn Hacer'in ifadesidir. Ancak bundan maksat, her kelime veya her cümlenin yedi vecih üzere okunacağı değildir. Bu bir kelimenin ulaşabileceği vecih sayısı en son yedi olur demektir. Eğer bazı kelimelerde yediden fazla vecih görülürse, bu ya med ve imâlede olduğu gibi eda keyfiyetindeki ihtilaftandır veya yediden ziyâdesi sabit değildir.

b. Yedi harften murat, sayı tahdidi değil kolaylık ve suhuletteki çokluğa işarettir. Nasıl ki onluklarda yetmiş çokluğu delalet için kullanılırsa, yedi de birliklerde çokluğa delâlet için kullanılır.

c. Aynı lehçeden de olsa, bir mananın mürâdif lâfızlarla ifâde edilmesidir. Hem Hişam'ın hem de Hz. Ömer'in Kureyş kabilesinden oldukları halde birbirlerininkinden farklı okumaları bu görüşü te'yid etmektedir. İbn Abdilber bu görüşün, ulemanın çoğunluğuna âit olduğunu söyler. İbnu'l-Esîr, en-Nihâye'de İbn Mesûd'un "Ben (çeşitli) kıraatleri dinledim. Onları birbirlerine,yakın buldum. O halde nasıl öğretildi iseniz, o şekilde okuyun. Bu sizden birinizin demesine benzer" dediğini nakleder. Bu kelimelerin her üçü de "gel" manasınadır.

d. Yedi harften maksat, yedi lehçedir.İbn Atiyye, Zührî, Ebu Ubeyd ve başkalarının görüşü budur. Ancak bu yedi lehçe arab lehçelerinin en fasihi olan yedisidir. Çünkü Arab lehçelerinin sayısı daha fazladır. Arab lehçelerinin en meşhurları Kureyş, Yemen, Hevâzin ve Huzeyl lehçeleridir.

Bu izaha göre Kur'an'ın her kelimesinin ayrı ayrı yedi lehçe üzere indirildiği anlaşılmamalıdır. Bundan maksat, Kur'an-i Kerim'in bir kısmının bir lehçe diğer bir kısmının da başka bir lehçe ile indirilmiş olmasıdır. Şüphesiz ki her lehçenin Kur'an-ı Kerim'deki payı eşit olmaz. Kimisi ile inen âyet sayısı daha fazla, kimisi ile inen daha azdır.

Bazı âlimler bu yedi lehçenin Mudar Lehçeleri olduklarını söylerler. Bu lehçeler Huzeyl, Kinâne, Kays, Dabbe, Teymu'r-rabab, Esed b. Huzeyme ve Kureyş lehçeleridir.

Fethü'l-Bâri'de Ebû Şâme'nin bazı âlimlerinden naklen şunları söylediği kaydedilir:

"Kur'an-ı Kerim önce Kureyş ve ona komşu olan Fasih Arab lisanlanyla nazil oldu. Sonra diğer Arabların kendi adetlerine göre farklı i'rablar ve farklı lâfızlarla okumalarına müsaade edildi. Onlardan hiçbiri kendi lehçesini bırakıp da başka bir lehçe kullanmak mecburiyetinde bırakılmadı. Buna sebeb, onları zorluğa koşmamak, âlicenabhk ve mânâların kolayca anlaşılması arzusudur. Ancak bu farklılık mana birliğini bozmaz. İşte onların okumadaki ihtilafları ve Hz. Peygamberin herbirini tasvib etmesi bu esasa dayanır."

Ancak burada hemen şunu hatırlatmak yerinde olur, her bir kabilenin kendi lehçesi ile okuması tamamen kendi arzusuna bağlı değildir. Aksine o okuyuş tarzını mutlaka Hz. Peygamber (s.a.)'den duymuş olmalıdır. Üzerinde durulan hadiste birbirlerinden farklı okuyan iki şahabının her ikisinin de okuduğu tarzı Hz. Peygamber'den aldığını göstermesi bunun delilidir.

e. Yedi harften maksat» kıraat-i seb'adır. Bazı müfessirler kıraat-ı seb'a'nın sahabiler tarafından Resulüllah'tan nakledildiğini ve Hz. Osman'ın bunu mushafında tesbit ettiğini söyleyerek hadise en uygun mânânın bu olduğunu söylerler.

Ebu Şâme ise, hadisteki yedi harften maksadın bugünkü anlaşılan mânâda (Asını, Nâfi' kıraatleri gibi) kıraati seb'a olduğunu söyleyenleri cahillik ile itham ederek Mekkî İbn Ebi Tâlib'in böyle anlayanların büyük bir yanılgı içerisinde olduklarını söylediğini nakleder.

f. Yedi harf Kur'an-ı Kerim'deki imâle, inceltme ve kalınlaştırma, izhar, idgâm, med, kasr gibi şeylerdir. Çünkü arablar bu konularda çeşitli usullere sahibtirler. Allah onlara kolaylık olsun diye bu vecihlerden istedikleri şekilde okumalarına müsaade etmiştir.

Yedi harf konusunda ileri sürülen fikirlerin en önemlileri bunlardır. Mudakkik âlimlerden Şah Veliyullah ed-Dihlevî bu konudaki görüşlere temas ettikten sonra kendi tercihini özetle şu şekilde ifade eder: "Bu ihtilaflardan benim tercihime göre, hadisteki "yedi" sözünün zikri, sayı tahdidi değil, çokluğu beyân içindir. Arablar nazmın tertibini gözetmek şartıyla bir sözü çeşitli üsluplarla ifâde ederler. Bu üsluplardan herbiri "harftir. Bu farklılık bazan maharici harûfun ihtilâfı, bazan da uzatma kısaltma, ince ve kalın okuma yönlerinden olur. Bazan da günahkâr manasmdaki "fâcir ve esîm'-'de olduğu gibi müteradif kelimelerin kullanılması suretiyle olur. Hz. Osman'ın mushafında yazılı olan yedi kurranın ihtilafları da "harf" ihtilâftndandır. Hz. Osman'ın mushafında olmamakla beraber sahabe ve ta-biundan bir kelimenin edası konusunda nakledilen ihtilaflar da bu cümledendir. Ama nazmın tertibini bozacak derecede büyük ayrılıklar gösteren ihtilaflar yedi harf tabiri içerisinde düşünülemez. Çünkü o Kur'an olmaktan çıkar."

Görüldüğü gibi Şah Veliyullah aşağı yukarı tüm ihtilaflara öz olarak temas ederek, "yedi harf'den maksadın sadece bunlardan biri değil, hepsinin olduğuna işaret etmiştir.

Kur'an-ı Kerim âyetleri Hz. Peygambere bir defada nazil olduğu halde, yedi harfin ne şekilde tesbit edildiğine dâir bir soru akla gelebilir. Akla gelmesi muhtemel bu soruya cevaben deriz ki: Bilindiği gibi her dilin kendine has lehçeleri ve ifade farklılıkları vardır. Arabcada lehçe farklılıkları yönünden en zengin dillerden biridir. Kur'an-ı Kerim genellikle Kureyş lehçesi üzerine inmekle beraber Huzeyl, Hevâzin ve Yemen lehçeleri ile inenler de vardır. Hz. Peygamber, tüm Arab kabilelerinin Kur'an'ı benimseyip gönülterinde yer etmesini istediği için ısrarla Cenab-ı Hak'tan Kur'an'ın öbür lehçelerle de gönderilmesini istemiş ve bu isteği1 kabul edilmiştir. Bu durumu Buhâri'nin rivayetine göre Peygamberimiz şu şekilde ifade etmiştir:

"Bana Cebrail (a.s.) Kur'an'ı bir okunuş üzerine okuttu. Ben de ısrarla bunun artmasını ve Arabiarın diğer okuyuşuyla okunmasını isterdim. Ta yedi türlü okunuşa ulaşıncaya kadar bu isteğimde ısrar eltim.”

Ancak lehçeler arasındaki farklılık hiç bir zaman âyetler arasında bir tezatın bir tenakuzun olmasına sebeb değildir.

Hadiste konu edilen yedi harf (lehçe), Resuİullah devrinden sonra da var mıdır? Yoksa bir müddet şayi' olup sonra bazıları mı yerleşmiştir? Konusunda ihtilaf vardır. Süfyan b. Uyeyne, İbn Vehb, Taberi ve Tahavî gibi âlimlere göre yedi lehçenin tamamı o gün mevcûd değildir. BabÜlânî, İbn Abdilber ve İbn Arabî gibi âlimlerin ifadelerine göre, daha Hz. Peygamber zamanında Kur'an-ı Kerim bir lehçe üzere karar kılmıştır. Buhârî'nin Hz. Fatma (r.anha)'dan rivayet ettiğine göre Hz. Peygamber (s.a.) Cebrail'in Kur'an-ı Kerim'i her sene kendisi ile birlikte bir defa mukabele ettiği halde vefat ettiği yıl iki defa mukabele ettiğini söyleyip bunu irtihaline işaret saymıştır. Hz. Peygamberle Cebrail arasındaki mukabeleye "arz" tâbir edilir. İşte bu son Arz'da Kur'an-ı Kerim şu anda elimizde olan şekli ile yerleşmiş ve daha evvel müsaade edilen diğer lehçeler Allah tarafından neshedilmiştir. Üzerinde durduğumuz hadiste olduğu gibi sahâbilerin birbirlerinin okuyuşunu yadırgayarak, müdâhele ettiklerini ve durumu Hz. Peygambere intikal ettirdiklerini bildiren daha başka rivayetler de vardır. Sahih hadis kitablannda belirtildiğine göre Ubey b. Ka'b ile İbn Mes'ud arasında NahI suresinde, Amr b. el-As ile adı verilmeyen biri arasında bir âyette, Zeyd b. Erkam ile yine adı verilmeyen biri arasında bir başka âyette buna benzer olaylar geçmiştir.[203]

Bazı Hükümler

1. Müslüman, dininin esaslarım muhafazada titiz olmalı, onların yanlış öğrenilip öğretilmesine ve aslı mecrasından saptırılmasına göz yummamalıdır.

2. Müslüman için iyiliği emredip kötülükten sakındırmak bir vazifedir.

3. Bir kimse dinî bir gayretten dolayı kendisine yapılan müdâhaleyi, biraz kabaca da olsa, hoş görmeli, işin açıklığa kavuşmasına yardımcı olmalıdır.

4. Kendisinden bir meselenin halli istenilen zat, sadece hal çaresini göstermekle kalmamalı vardığı sonucun sebebini de bildirmelidir.

5. Kur'an-ı Kerim yedi harf üzere inmiştir.Çeşitli görüşler olmakla beraber bu yedi harften maksat, yedi lehçedir. Konu yukarıda geniş olarak

ele alınıp incelenmiştir.[204]

1476. ...Zührî demiştir ki:

Bu harfler (vecihler) ancak aynı hükümdedir. Helal ve haram konusunda farklılık göstermezler.[205]

Açıklama

Ziihrî bu eserde bundan evvelki hadîste bahsi geçen vecih ya da lehçe farklılıklarının lâfız farklılıkları olduğunu, bir veçhe göre helal olan şeyin başka bir vecihte haram olmayacağını belirtmektedir.

Zührî'nin bu sözleri Buharî ve Müslim'de İbn Abbas (r.anhuma)'dan merfuân rivayet edilen aynı konudaki bir hadisin sonunda şu ifadeye yer verilmektedir:

İbn Şihab dedi ki: Bana bu yedi harfin aynı hükümde olup helal ve haram konusunda farklılık yaratmadığı ulaştı."

Zühri'den rivayet edilen bu sözler, yedi harften maksadın mana farklılıkları olduğunu söyleyenlerin sözlerini reddetmektedir. Bundan sonraki hadis, Zührî'nin görüşünü takviye etmektedir.[206]

1477. ...Übey b. Ka'b (r.a.)'den; demiştir ki:

"Resulullah (s.a.) şöyle buyurdu:

"Yâ Ubey, şüphesiz Kur'an-ı Kerim bana okutulup bir harf üzere mi yoksa iki harf üzere mi (okumak istediğim) soruldu? Benimle birlikte olan melek:

“İki harf üzere de," dedi. Ben de:

"İki harf üzere" dedim. Bu sefer:

“İki harf üzere mi yoksa üç harf üzere mi? denildi. Yine yanımdaki melek:

“Üç harf üzere de," dedi. Ben de;

“Üç harf üzere" dedim. (Bu hâl) yedi harfe ulaşıncaya kadar (devam etti). Resûlullah (s.a.) sonra şöyle buyurdu:

“Sen azab âyetini rahmet, ya da rahmet âyetini azabla bitirmedikçe, in yerine desen bile, o harflerden her biri ancak şâfî ve kâfidir."[207]

Açıklama

Hadis-i şerifte geçen "harf" kelimesinin çeşitli mânâları bu babın ilk hadisinde belirtilmiştir. Bu mânâların her birine muhtemel olması yönünden kelime terceme edilmemiş, aynen alınmıştır.

Ebu Davud'un bu rivayetinde Hz. Peygamberce Kur'an-ı Kerim'in, kimin tarafından okutulduğu ve kendisine telkinde bulunan meleğin hangi melek olduğu belirtilmemektedir. Nesâî'nin bir rivayetinde Hz. Peygamber (s.a.)'e Kur'an-ı Kerim okutanın Cebrail, Efendimiz'e Harfleri artırmasını tavsiye edenin de Mikâil olduğu bildirilmektedir. Nesâî'nin bu rivayetinin meali şöyledir:

"Cebrail ve Mikâil bana gelip Cebrail sağıma Mikâil soluma oturdu. Cebrail bana:

"Kuranı bir harf üzere oku," dedi. Mikâil ise;

"Yedi harf ulaşıncaya kadar artmasını iste, artmasını iste," diyordu.

Tercemede görüldüğü üzere Hz. Peygamber Ubey b. Ka'b'a, Kur'an'ın yedi harf üzere inmesinin nasıl olduğunu anlattıktan sonra azab âyetini rahmet, rahmet âyetini de azabla bitirmedikçe gibi Allah'ın sıfatlarının yerine yine Allah'ın sıfatlarından gibi başkalarını okumanın ancak şifa verici ve yeterli olduğunu söylemiştir. Bu âyetlerin şifâ oluşu meşhur anlayışa göre cehalet hastalığına karşıdır. Dini hükümleri bilmekte mü'minlerin kalblerine veya müzminlere istenileni verme konusunda şifa verici biçimde de anlaşılabilir. Bu vecihlerin kâfi oluşu konusunda da şu görüşler vardır: Namazlarda kâfi, Resulullah (s.a.)'m doğruluğunu tasdike ve kâfirlerin şüphelerini silmeye kâfi veya kâfirlere karşı hüccet olmaya yeterlidir. Rahmet âyetini azabla bitirmekten maksat, o âyetin sonuna, = "ıkâbı şiddetli", gibi azaba delalet eden bir sözün getirilmesidir. Azab âyetini rahmetle bitirmek de azabla ilgili bir âyetin sonuna = Bağışlayıcı, merhamet edici" gibi Allah'ın rahmet sıfatlarına ait kelimelerin getirilmesidir. Hz. Peygamber'in bu hadisi bu tür değiştirmelerin kesinlikle caiz olmadığım göstermektedir. Yine bu hadis bir âyette geçen Allah'ın bir sıfatı yerine başka bir sıfatının okunmasının caiz olduğunu gösterir. Ancak Aynî'nin beyânına göre, bu cevaz Hz. Osman mushafındaki tertibi üzerine icmâın vücudundan önceki ile alakalıdır. Bu icma'dan sonra, bile bile Allah'ın bir sıfatının yerine başka bir sıfatı meselâ yerine, okumak caiz

değildir. Ama bile bile değil de, hata ile okunsa, mahzuru yoktur. Hatta hata ile olan bu yanlışlık, namaz içerisinde olursa, namazı bozmaz. Allah'ın sıfatları ile ilgili olmayan yanlışlıkların namaz içerisinde hatâen yapılması halinde Ebu Hanife ile tmam Muhammed'e göre mânânın fazlaca değişmesi durumunda namaz bozulur, değilse bozulmaz. Ebu Yusuf'a göre yapılan yanlışlığın benzeri Kur'an-ı Kerim'de varsa, mânâ bozulsa bile, namaz sahihtir. Hanefi mezhebinde bu konuda Ebu Yusuf'un görüşüne göre fetva verilmektedir.[208]

Bazı Hükümler

1. Kur'an'ın yedi harf üzere indirilmesi Hz. Peygamber’in isteği ile olmuştur.

2. Kur'an-ı Kerim'deki vecihier mü'minler için şifa ve hüccettir.

3. Azab âyetlerini rahmet kelimeleriyle rahmet âyetlerini de azab kelimeleriyle bitirmek caiz değildir.

4. ayet-ikerimelerdeki Allah'ın bazı sıfatlarının yerine başka sıfatlarının okunması caizdir. Ancak konu izaha muhtaçtır. Açıklama kısmına bakılmalıdır.[209]

1478. ...Ubey b. Ka'b (r.a.)'dan rivayet edildiğine göre,

Peygamber (s.a.) Gıfar oğullan göletinin yanında iken Cebrail (a.s.) gelip:

"Şüphesiz Allah (c.c.) sana ümmetine (Kur'an'ı) bir harf üzere okutmanı emrediyor" dedi. Resulullah (s.a.);

"Allah'tan onu bağışlayıp affetmesini iste, şüphesiz ümmetimin buna gücü yetmez" karşılığım verdi. Sonra Cebrail ikinci kez gelip öncekinin benzerini söyledi. (Bu hal Kur'an'ın okunması) yedi harfe ulaşıncaya kadar (devam etti). Nihayet Cebrail:

Şüphesiz Allah (c.c.) sana ümmetine yedi harf üzere okutmanı emrediyor. Hangi harfle okurlarsa doğru yapmış olurlar" dedi.[210]

Açıklama

Hz. Übeyy'in bu rivayeti bir önceki rivayetin farklı bir ifâdesi gibi görünmejctedir.Ancak önceki rivayete göre Hz. Peygamber'e Kur'an'ın okunuş vecihlerinin artırılmasını istemesini yanında bulunan bir melek (Mikaîl) telkîn ettiği halde, bu rivayette Hz. Peygamberin, ümmetinin aczini öne sürerek bizzat kendisinin istediği belirtilmektedir. Bu durum Tirmİzi'deki bir rivayette daha açık olarak şu şekilde ifâde edilmiştir: "- Ya Cibril! Ben okuma yazma bilmeyen bir topluma gönderildim. Onlar arasında ihtiyarlar, kocakarılar, çocuklar ve ömründe hiç kitab okumayan adamlar var...'* Hz. Peygamber bu sözleriyle Kur'an-ı Kerim'in sadece Kureyş lehçesi ile inmesinin ümmeti için zorluklar doğuracağını söyleyerek Cebrail'den bu lehçeleri artırmasını Cenab-i Hakk'tan istemesini arzu etmiş, neticede dileği yerini bulmuştur.

Hadisin Ebû Dâvud'daki rivayetinde Cebrail'in Hz. Peygamber'e birinci ve ikinci gelişleri zikredilmiş, bundan sonrakiler anılmamıştır. Müslim'deki rivayette ise, üçüncü ve dördüncü gelişleri ve her gelişinde Kur'an-ı Kerim'in okunuşunun bir harf (lehçe) artırıldığını haber verdiği bildirilmiştir. Bu hadisin aslında Cebrail'in her gelişinin açıkça ifâde edildiği halde kısaltma için sonradan anılmadığı izlenimini vermektedir. [211]

Bazı Hükümler

1. Hadis, Hz. Peygamberin ümmetine olan şefkat ve sevgisine delalet etmektedir.

2. Allah (c.c.) Resulullah (s.a.)'in ümmeti hakkındaki şefaatini kabul etmiştir.

3. Kur'an-ı Kerim'in indirildiği yedi harften hangisi ile olursa olsun okunması caiz ve her okuyuş doğrudur. Ancak son arza ile Kureyş lehçesi dışındaki kıraatler neshedilmiştir. Hz. Osman'ın yazdırdığı nüsha üzerinde ashabın ittifakı ile Kureyş lehçesi dışındaki vecihler Kur'an-ı Kerim'e alınmamıştır.[212]

23. Duanın Fazileti Ve Âdabı

1479. ...Nûman b. Beşîr (r.a.)'den rivayet edildiğine göre, Resulullah (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Duâ ibadetin tâ kendisidir. Rabbiniz (c.c.) "Bana dua ediniz, size icabet (ve duanızı kabul) edeyim"[213] buyurdu.[214]

Açıklama

Hadislerini terceme ve izah etmeye çalıştığımız konu dua ile ilgilidir.Hadis-i şerifin muhtevası ile ilgili açıklamaya geçmeden önce, duanın mânâ ve lüzumu ile, duaya karşı çıkanların fikirleri ve bunlara verilen cevapları Elmalık Hamdi Efendi'nin tefsirinden sadeleştirerek ve biraz kısaltarak nakletmek istiyoruz:

"Duâ davet gibi çağırmak manasınadır. Sonra küçükten büyüğe, aşağıdan yukarıya olan istek ve niyaz mânâsına kullanılmıştır.

Duanın hakikati, kulun Rabbi celle celâlühû'dan imdâd istemesi, inayet ve yardımını dilemesidir.

İlimden dem vuran bazı câhiller duayı fâidesiz bir şey zannetmişlerdir. Bunların başında, yaratıcı kudreti, kör bir kuvvet zanneden kör kuvvetçiler vardır. Fakat bunlardan başka icab veya cebir nazariyelerine saplananlardan da bu konuda bir takım şüpheler ileri sürmeye kalkışanlar olmuştur. Şöyle ki:

1. Dua ile istenilen şeyin Allah katında olup olmayacağı bellidir. Olacağı belli olan şeyin olması vaciptir. O halde duaya ihtiyaç yoktur. Olmayacağı belli olan şeyin ise, olması mümkün değildir. Bu durumda yine duaya ihtiyaç yoktur.

2. Bu âlemdeki bütün hâdiselerin başlangıcı olmayan bir müessirde son bulduğunda şüphe yoktur. O halde bu evveli olmayan müessirin, ezelde olmasını gerekli kıldığı şey mutlaka olacaktır. Olmasını gerekli kılmadığı şeyin olması ise, mümkün değildir. Bunlar ezelde sabit ve mukadder olunca duanın da elbette tesiri olmaz... Hz. Peygamber (s.a.) Efendimiz bile "Allah kâinatı yaratmadan şu kadar ve şu kadar sene evvel kaderleri takdir etti" "Olacak olan şeyle kalem kurudu" buyurmamış mıdır? "Dört şeyden feragat hâsıl olmuştur: Ömür, rızık, halk ve ahlâk" hadisi de mervî değii midir? O halde duadan ne fâide?

3. Allah (c.c.) gaybları bilicidir. Gözlerin hâin bakışını, sînelerin gizli tuttuğu niyetleri bilir. O halde duaya ne hacet? Cibril (a.s.) bile bu mealdeki söz ile ihlâs ve kulluğun en yüksek derecesine ermiş. Hz. İbrahim ateşe atılırken "Onun benim hâlimi bilmesi benim istememe gerek bırakmaz" demekle, dostluk makamım kazanmış diyenler, aklî şahitler ve sahih hadisler ile sabit olduğuna göre sadıkların makamlarının en yükseği Allah'ın kazasına rıza değil mi? Duâ ise, nefsin muradını Allah'ın muradına tercih ve beşerî hisseyi istemek ve sarılmak demek olduğuna göre buna zıt olmaz mı? Bir hadis-i kudsî'de “Kimi, beni anması benden istemekten meşgul ederse, ona isteyenlere verdiğimin en efdâlini veririm" buyurulmamış mıdır? O halde duayı terketmenin evlâ olduğu bu vecihlerle sabit olmaz mı? demeğe kadar varanlar olmuştur. Bunlara karşı akıllıların ve âlimlerin kahır ekseriyeti duanın, kulluğun en önemli makamı olduğunda tereddüt etmemişlerdir ve buna aklî ve naklî pek çok deliller vardır:

1. Görülüyor ki, yukarıdaki şüphelerin başı kader meselesinden Cebr ve İcâba dayanmaktadır. Halbuki bununla duayı inkâra kalkışmak tenakuz olur. Zira bu surette insanın dua etmesi ve duaya iman etmesinin vukuu ezelde biliniyorsa, o dua herhalde yapılacaktır. Buna şüphe karıştırarak ibtâle çalışmak Cebr ve Kaderden bahsetmek manasız ve eğer duanın yapılamayacağı belli ise, o zamanda inkâra kalkışmağa ihtiyaç yoktur. O dua zâten yapılmayacaktır. Ezelde duaya bağlı olarak takdir olunan isteklerin de herhalde dua şartıyla olacağının bilinmesi gerekir. Muselâ yemek yemek şartıyla doyması takdir edilen bir kimsenin istemek ve azmetmek şartıyla başarıya ulaşması takdir olunanın, doyması ve başarı sağlaması, yemeğe ve isteyip azmetmeye bağlı olduğu gibi, duâ da böyledir. Dolayısıyla birinci ve ikinci maddelerde ortaya atılan itirazlar eksiktir. İstekle ve dua ile kayıtlı olarak vuku bulacağı bilinen mukadderat vardır.

2. Cenab-ı Allah herşeyin evvelidir. Bu mânâ iyi düşünülünce anlaşılır ki, kadere mahkûm olan Allah değil, yaratıklardır. Kaderler önce ise, Cenab-ı Allah da kaza ve kaderden daha öncedir. Dua bu önceliği ikrar ve itiraf olduğu için kulluk makamlarının en önemlisidir. Bize gelince Allah Teâlâ'nın ilmi ve keyfiyeti kaza ve kaderini akıllarımız bilmez. Kaderin sırrı vukuun'-dan evvel belli olmaz. Bu yüzden ilâhî hikmet kulun umut ve korku arasında koşup durmasını gerektirmiştir. Umut başarıya sevk edici, korku ve sakınmada başarıyı düzene koyucudur. Yaşamak bu iki hasletin dengesidir. Varlıkla yokluk arasında dönüp dolaşan mümkünün mahiyeti

budur. Bunun için ilm-i ilahî her şeyi kuşatıcı, ilâhî kader ve kaza da her şeyde carî olmakla beraber teklifler sahihtir. Ümit ve sakınma, istek ve azm kanunlarının biri de duadır. Bütün olaylar sebeplere bağlı ise, dua da o sebeplerden birisidir.

3. Ashâb-ı Kiram ResülüIIah (s.a.)'a Cebr ve kader meselesini sormuşlar:

Ya Resulallah ne dersin? Bizim amellerimizin işi bitti mi? yoksa yeni başlayan bir iş midir? demişler. "O, bir şeydir" denilince,.

O halde amel nerede kalır (amele ne lüzum var, amelin ne faydası var)? sorusunu sormuşlardı. Bunun üzerine "Çalışınız, herkes yaratılış gayesine müyesserdir" buyurulmuştu. Hem kaderin önceden olduğunu hem de müyesser olmak için çalışıp amel etmenin lüzumunu göstererek işin ne sadece Cebr ve icbar ne de mutlak serbestlik olmadığını belki ikisi arasında orta ve icab ile ihtiyacın neticesi "İki şey arasında birşey" olduğunu göstermiş ve m usa h h ar değil, müyesser buyurmuştur. Şaşıranlar bu orta noktanın ya ifrat veya tefritine düşenlerdir.

4. Duadan maksat, ihtiyaç bildirme değil, kulluk gösterme, zillet ve düşkünlük arz ederek müracaat etmektir. Maksat bu olunca, kaza ve kaderin rıza ile birlikte Allah'a dua etmek beşerî hisseyi tercih değil, İlahî kudreti her şeyden daha fazla ta'zimdir. Bu da en büyük makamdır. Cebrail'in ve Hz. İbrahim'in zikredilen sözleri de yerine göre duanın en beliğidir. Kişinin istediğini açıkça söylemesi duada şart değildir. Zaman olur edeb ve makamını bilen ehl-i huzur için hâl, sözden daha üstündür. "Ya Rab! Huzurun-dayım, hâlim sana malûm" demek, söyleyenin makamına kalbinin doğruluk ve samimiyeti derecesine göre en şümullü dualardan daha belîğ olur. Daha doğrusu dua açık sözlerle olabileceği gibi. kinaye ve imâ ile de olur. Bundan dolayıdır ki, cömert olana hamd ve sena arzetmek duayı da içine alır. Bu sebepten "en efdal dua el-HamduIilIah (demek)tir" buyurulmuştur.

5. Dua hakkındaki naklî deliller o kadar çoktur ki, bunları ancak kâfirler inkâr edebilir. Şu âyetler bu cümledendir: "Bana dua edince, duacının duasını kabul ederinm.”[215] "Rabbinize yalvara yakara gizlice dua edin" [216] "Bana dua ediniz, size icabet edeyim"[217]

"Yoksa darda kalana kendisine dua ettiği zaman icabet edene mi?" [218] "De ki, dua (ve ilticanız) olmasaydı Rabbim size değer verir miydi?"

[219] İşte onlar kendilerine (öyle) bir azabımız gelip çattığı zaman olsun yal-varmalı değil midirler? Fakat yürekleri katılaşmış."[220]

Sonuncu âyet gösteriyor ki, Allah istemeyenlere gazab eder. Daha evvel Fatiha Suresinin dua ve istemeyi Öğretme suresi isimlerini de hâiz olduğu ve bununla duâ âdabının öğretildiği geçmişti. Kur'an-ı Kerim'in 14 yerinde geçen soru ve cevap âyetlerinde “ = sana soruyorlar..." şeklinde başlayan soruya çokça veya = (de).." kelimesiyle başlayan cevaplar verilmiştir. Halbuki üzerinde olduğumuz âyette "Kullarım sana benden sordukları zaman" sorusuna, veya denilmeden cevabında doğrudan doğruya = şüphesiz ben yakınım”[221] buyurulmuş, vasıta hazfedilmiş ve yakınlık duayı kabul etmekle beyan edilmiştir ki, bunda büyük bir nükte vardır. Cenab-ı Allah, kulu ile kendisi arasına bir aracının girmesini istemiyor ve sanki şöyle buyuruyor: "Kulum, vasıtaya dua vaktinden başkasında muhtaç olabilirse de dua vaktinde benimle onun arasında aracı yoktur. Ben ona böyle yakınım." "Ben yakınım" buyurup da "kullarım bana yakındır" buyurulmaması gayet manidardır.

"Dua eden kimsenin gönlü Allah'tan başkasıyla meşgul olduğu müddetçe hakikaten dua etmiş olmaz...

İşte dua böyle bir yakınlık vasıtasıdır. Dolayısıyla ibâdetlerin en efdalidir.Nitekim aleyhissalatü vesselam Efendimiz = “Dua ibadetin özüdür” buyurmuştur. Diğer bir hadis-i şerifte ise = "İbâdet duadan ibarettir"[222] buyurarak âyetini okumuştur.

Dikkat edilirse görülür ki, duayı mühimsemeyenler ibâdeti önemsemeyenlerdir. Bunlar ise, Allah'ın yakınlığı gerekli kıldığım bilmeyen ve hatta Allah'a eşler koşanlardır. Bunlar Allah'a yalvarmaktan kaçınırlar da yaratıkların teveccühüne mazhar olmayı cana minnet bilirler. İşte Cenab-ı Allah bu bab-taki bütün şüpheleri def ve kullarım irşad için duanın ehemmiyetine ve oruç-luluk halinin buna en uygun bir hal olduğuna işâreten oruç emrinden sonra Resulüne buyuruyor ki: "Kullarım, sana benden sorarlarsa, ben yakınım. Bana dua ettiği zaman dua edenin duasına icabet ederim..."[223]

Hamdi Efendi merhumun duanın tarif ve önemi ile ilgili bu nefis beyânından sonra sadedinde olduğumuz hadis-i şerifle ilgili açıklamalara geçebiliriz.

Hadis-i şerifte ibadetin duaya hasredilişi, duanın önemine delâlet etmek içindir. Yoksa dua ibâdet olmakla beraber, duadan başka birçok ibâdetler

vardır. Duanın bu derece büyük kıymeti hâiz olması, duanın bütün ihtiyaçlarda Allah'a karşı küçülüp ona yalvarmaktan ibaret olan mahiyetinden ileri gelmektedir. Çünkü Allah'ın huzurunda küçülmek, ona yönelmek ve ondan başkasından yüz çevirmek demektir." Bu da ibadetin aslı ve özüdür. Çünkü dua eden kişi, dua esnasında kulların haklarını yerine getirerek ilâhî hakları itiraf ederek Allah'tan başkasından birşey ummaz.

Peygamber (s.a.) duanın ibadet olduğunu söyledikten sonra bana dua ediniz size karşılığım vereyim..” âyetini sözüne delil olarak okumuştur. Ancak âyetin, duanın ibâdet oluşuna delâlet eden kısmı hadiste zikredilen kısmı değil, devamındaki "Çünkü bana ibâdetten büyüklük taslay(ıp uzaklaş)anlar hor ve hakir olarak Cehenneme gideceklerdir" bölümüdür. Bu âyetteki ibâdet dua manasınadır.

Burada şöyle bir soru akla gelebilir: "bana dua ediniz" emirdir. Emir vücûbu gerektirir. Yine “Cehenneme hor ve hakir olarak gireceklerdir" bölümündeki şiddetli tehdid de duanın farz olmasını gerektirir. Halbuki duanın farz olmadığı konusunda icma vardır. Duaya niçin farz denilmemiştir?

Bu soruya şu şekillerde cevap verilmiştir:

1. Dua mefhumu farz ve nafile tüm ibadetleri içine alır. İbadet de farzdır.

2. Buradaki emir istihbâba delâlet eder. Duayı terk edenle ilgili tehdid de mutlak mânâda dua etmeyenle ilgili değil, büyüklenerek duayı terk edenlerle alakalıdır.

3. Ayet-i kerimedeki "dua"dan maksadın ibâdet olması muhtemeldir. O zaman âyetin manası, "Bana ibâdet ediniz, size sevap vereyim” olur. Ancak bu mânâ hadisin siyakına uygun düşmemektedir. Onun için gelmesi muhtemel soruya ilk iki maddedeki cevaplar daha uygundur.[224]

Bazı Hükümler

1. Hadis-i şerif duanın fazilet ve lüzumuna delalet etmektedir.

2. Dua bir ibâdettir.

Duanın faziletine delâlet eden başka birçok hadis-i şerif vardır. Bir kaç tanesini aktarıyoruz:

"Dua ibadetin özüdür".

"Allah katında dua (Hm daha kıymetli bir şey yoktur.*'
"Kazayı sadece dua defeder, ömrü de ancak iyilik uzatır.'*
"Allah kendisinden istemeyene gazap eder."
"Dua gelen ve gelmeyen herşeye fayda eder. O halde ey Allah'ın kulları, duaya sarılınız."[225]

1480. ...Sa'd (b. Ebi Vakkas)'ın oğlunun şöyle dediği rivayet edilmiştir:
Babam, benim "Ey Allahım! Senden cenneti, nimetlerini, güzelliğini, şunları ve şunları isterim. Cehennemden, cehennemin zincirlerinden, bukağılarından, şunlarından ve şunlanndan... sana sığınırım" dediğimi duydu da şöyle dedi:
Yavrucuğum! (Böyle yapma), ben Resulullah (s.a.)'i: "Duada haddi aşan bir topluluk gelecek" derken işittim. Sakın sen onlardan olma! Şüphesiz sana cennet verilirse içindeki hayırlarla birlikte verilir. Cehennemden korunursan ondaki serlerden de korunursun."[226]

Açıklama

Hadisin Ahmed b. Hanbel'in Müsned'indeki rivayeti şu şekildedir:
Sa'd (b. Ebi Vakkas -r.a.-) oğlunun "Ey Allahım! Senden cenneti, cennet nimetlerini, atlasını ve benzer şeylerini istiyorum. Cehennemden, zincirlerinden ve bukağılarından da sana sığınırım" diyerek dua ettiğini duyup şöyle dedi: "Gerçekten sen Allah'tan çok hayırlar istedin ve çok serlerden ona sığındın. Halbuki ben Resulullah (s.a.)'i "Şüphesiz duada haddi aşan bir grup gelecek" buyurup; = "Rabbinize yal-vara yalvara gizlice dua ediniz. Şüphesiz o haddi aşanları sevmez"[227] âyetini okuduğunu duydum. Senin şunları söyleyivermen kâfi: "Ey Allah'ım! Senden cenneti ve cennete yaklaştıran söz ve işi isterim. Cehennemden ve cehenneme yaklaştıran söz ve işten de sana sığınırım."
Her iki rivayette de görüldüğü üzere, Sa'd b. Ebi Vakkas oğlunun duayı çok uzattığını cenneti istemekle kalmayıp cennetin içindekileri de tek tek istediğini, cehennemden korunmayı isterken de cehennemdeki çeşitli azab şekillerini saydığını duymuş ve bunu uygun görmemiştir. Hz. Sa'd'm, oğlunun duasını yadırgayışı Hz. Peygamberden duyduğu, "Duada haddi

aşacak bir grup gelecek" mealindeki sözlerden dolayı olmuştur. Duada haddi aşmak birkaç türlü tefsir edilmiştir. Bunlar:

a. Hadis metninde olduğu gibi topluca istenilen şeyin teferruatını tekrar sayıp dökmek;

b. Şer'an veya âdeten olması mümkün olmayan şeyleri istemek.Meselâ: Hz. Muhammed'den sonra bir Peygamberin gelmesini istemek, insanlığın olmamasını dilemek, gökyüzünün yere inmesini yerin de gökyüzüne çıkmasını arzu etmek... Âlimler kişinin semalara çıkmak, bir dağın altına dönüşmesi ve ölülerin kendilerine geri gelmesi için dua etmenin caiz olmadığında icma etmişlerdir.

c. Duada haddi aşmak söylenilen sözlerin seçili olmasına çalışmak, birbirine benzeyen kelimeleri sıralamak için gayret sarfetmektir.

Dua ederken bağırıp çağırmaktır.

Gerçi şerhlerde duada haddi aşmanın bu sayılanlardan biri olabileceği belirtilmekte ise de, hepsinin kastedilmiş olmasına hiç bir rnânî yoktur. Özellikle son iki tefsir, zamınımız duahanlarının yaptıklarına pek uygun düşmektedir.

Biraz evvel geçen, Bakara suresinin 186. âyetinden anlaşılıyor ki, dua sağıra seslenir gibi bağırıp çağırarak değil, mütevazı bir şekilde yalvara yakara gizlice yapılmalıdır. Dua ederken çok şeyler istemek, bağırıp çağırmak da hüner değildir. Üzerinde durduğumuz hadis-i şerifteki Sa'd (r.a.)'ın sözlerinin yamsıra şu âyeti kerime de duada teferruata dalmanın doğru olmadığını ortaya koymaktadır: " = Kim o ateşten uzaklaştırılıp cennete sokulursa, artık o muhakkak muradına ermiş olur."[228]

Bazı Hükümler

Dua ederken haddi aşacak davranışlardan kaçınmak gerekir.Bu davranışların neler olduğu şerhde izah edilmiştir.[229]

1481. ...Peygamber (s.a.)'in sahâbisi Fedâle b. Ubeyd[230] (r.a.)'in şöyle dediği rivayet edilmiştir:

Resûlüllah (s.a.) bir adamın namazında Allah (c.c.)'a sena etmeden ve Peygamber'e salevât getirmeden dua ettiğini duyup;

"Şu adam acele etti'* buyurdu.

Sonra adamı çağırıp ona -veya bir başkasına-[231];

"Sizden biriniz namaz kıldığı zaman önce Rabbi'ni tazim ve sena etsin, sonra Nebî (s.a.Ve salevât getirsin, bundan sonra da artık istediği şekilde dua etsin" buyurdu.[232]

Açıklama

Hadis-i şerifte, Hz. Peygamber'in bir adamı namazda dua ederken duyduğu belirtilmekte, fakat namazın neresinde olduğuna temas edilmemektedir. Ancak bu duanın ya selâmı verdikten sonra ya da selâm vermek için oturduğunda, tahiyyat ve salli-barik dualarını okumadan yapmış olması gerekir. Çünkü namaz içerisinde dua edilecek başka bir yer yoktur. Şevkânî bu hadisin İbn Mes'ûd'un teşehhüd konusundaki rivayetinin mânâsına uygun düştüğünü söyler. Bu anlayış Hz. Peygamber'in, adamın teşehhüd için oturduğunda dua ettiğini duyduğunu kabul etmeyi gerektirir.

Tirmizî'nin aynı sahâbî'den yaptığı şu rivayet ise, adamın namazı bitirdikten sonra dua etiğine işaret etmektedir:

Resûlüllah (s.a.) otururken içeriye bir adam girdi. Namaz kılıp, "Allahım, beni bağışla bana merhamet et" diye dua etti. Bunun üzerine Resûlullah (s.a.):

"Ey namaz kılan adam! Acele ettin. Namazını kılıp da oturduğun zaman lâyık olduğu şekilde Allah'a hamdet, sonra bana salevât getir. Sonra da ona dua et" buyurdu. Daha sonra başka bir adam namaz kıldı. Namazdan sonra Allah'a hamdetti, Peygamber'e salevât getirdi. Resûlullah (s.a.) bu zata:

"Ey namaz kılan! Dua et, karşılık görürsün" buyurdu.

Görüldüğü üzere Tirmizî'nin bu rivayeti hadiste bahsi geçen zâtın namazdan sonra dua ettiğine delâlet etmektedir.[233]

Bazı Hükümler

1. Namazını kılıp bitiren bir kimsenin Allah a dua etmesi sünnettir.Ancak duaya hemen isteyeceği şeyleri sıralayarak başlamamak, önce Allah'a hamdu sena etmeli, sonra Hz. Peygamber'e salevât getirmeli ve daha sonra da âdabına uygun şekilde dua etmelidir.

2. Açıklama bölümünde de temas edilen anlayışlardan birine göre namazda selam vermek için oturan kişi, önce Ettehiyyatuyu sonra "salli-bârik" dualarını okumalı, akabinde de arzu ettiği şekilde dua etmelidir.[234]

1482. ...Aişe (r.anha)'dan; demiştir ki:

"Resûlullah (s.a.) cami (kapsamlı ve toplayıcı) olan duaları sever bunun dışındakileri terk ederdi."[235]

Açıklama

Duanın cami (toplayıcı) olmasından maksat, dünya ve âhiretin hayırlarını, sahih gaye ve maksatlarını toplayan kelimelerle olmasıdır. Lafızları az fakat manaları çok olan duaların murad edilmiş olması da muhtemeldir. Şu dualar anılan türdendir: "Ey Rabbimiz, bize dünyada ve âh i re İte iyilik ver, bizi cehennem azabından koru." "Ey Allah'ım, Beni haramından helalin ile muhafaza et, fazlınla senden başkalarına muhtaç etme."

"Ey Allahım, dünya ve âhirette bana rahatlık ihsan et."

"Ey Allahım, senden cenneti ve cennete yaklaştıran söz ve işi istiyorum. Cehennemden ve cehenneme yaklatıran söz ve işten de sana sığınırım."

"Ey Allah'ım! Senden bildiğim, bilmediğim, acele, vadeli tüm hayırları istiyorum."

Hadis-i şerifteki "duanın toplayıcı" olmasını hamd, salevât ve dua adabını toplayıcı yeya butun mü'minlere şâmil olanlar şeklinde izah edenler de vardır.[236]

Bazı Hükümler

Dua ederken sözü fazla uzatmaktan kaçınmalı, şümullü kelimeler kullanılarak Cenab-ı Hakk a yalvanlmahdır. Önemli olan lâf kalabalığı değil, samimiyet ve tevâzudur. Bu babın ilk hadisinde de geçtiği gibi bütün istenildiği zaman, parçalar da içine girer. Meselâ cennet istenilince, içindekiler de istenilmiş olur. Ayrıca Cennet nimetlerini saymaya lüzum yoktur.[237]

1483. ...Ebû Hureyre (r.a.)'den rivayet edildiğine göre, Resulullah (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Sizden biri sakın "Allahım dilersen beni bağışla, Allahim dilersen bana merhamet et" demesin. İstediğini kararlı olarak istesin. Çünkü Allah için bir zorlayıcı yoktur."[238]

Açıklama

Peygamber (s.a.) ümmetini dua ederken istediği şeyi Allah'ın dilemesine bağlamaktan menetmiştir. Çünkü isteği, dileğe bağlamak, ancak zorîanabiîen kişilere mahsustur. Halbuki Allah bundan münezzehtir. Ayrıca "Allahım, istersen beni bağışla" sözü, "istemezsen bağışlama" ifâdesini akla getirir. Bu da hâşâ kulun Allah'a muhtaç olmadığı şeklinde bir vehme götürür ki, bu asla caiz değildir. Zira bütün yaratıklar her işlerinde Allah'a muhtaçtırlar. Bir şeyi arzuya bağlamak tahakkuku mutlaka gerekli olmayan şeyler de olabilir. Ama duada istenilenler mutlaka olması istenilen şeylerdir. Dua haricindeki şeylerin dilemeye bağlanması caizdir. Nitekim bir âyeti kerimede "Hiç bir şey hakkında "ben bunu herhalde yarın yapıcıyım" deme. Sözünü Allah'ın dilemesine bağlarsan müstesna" buyurulur.[239]

Hz. Peygamber bundan sonra duanın azm ve kararlılıkla olması gerektiğini Allah'ı zorlayacak hiç bir güç olmadığı için "Allahım, beni bağışla, bana merhamet et, bana ver..." gibi emir ifade eden sözlerin Allah'ı zorlama sayılamayacağını ifade ediyor. Bu bölüm Müslim'in rivayetinde "dua kararlı olsun, çünkü Allah zaten dilediğini yapar" şeklinde ifâde edilmiştir.[240]

Bazı Hükümler

Hadis-i şerifte dua ederken istenilen şeyin Allah'ın dileğine bağlanması men edilmektedir. Bu nehy, men edilen şeyin haram olmasını gerektirir. İbn Abdilberr bu görüşü benimsemiştir. Nevevî ise, bu yasağı kerahete hamletmiş ve duada istenilen şeyi Allah'ın dileğine bağlamanın mekruh olduğunu söylemiştir. İbn Battal, Hadis-i şerifin dua edenin kararlı ve ısrarlı olmasını, duasının kabul edileceği umudunda olup rahmetten umudunu

kesmemesi gerektiğine delâlet ettiğini söyler. Çünkü dua edilen varlık, son derece âlicenabtır.[241]

1484. ...Ebu Hüreyre (r.a.)'den rivayet edildiğine göre, ResulülIah (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Sizden biriniz "dua ettim fakat kabul olunmadı" diye acele etmedikçe duası kabul olunur."[242]

Açıklama

Hadis-i şerif, gecikse bile kul acele etmedikçe duasının mutlaka kabul edileceğini bildirmektedir. Kulun acele etmesi, Peygamber (s.a.) tarafından kulun "dua ettim fakat kabul edilmedi" demesi ile tefsir edilmiştir. Müslim'in rivayetine göre acele etmenin ne olduğu sorusuna Resûlullah (s.a.);

"Kul, "dua ettim, dua ettim, hiç kabul edildiğini görmedim" der kırılır ve bu anda dua etmeyi terk eder" diye cevap vermiştir.

Duayı terk etmek yavaşlatarak veya ye'se düşerek dua etmekten usanç göstermektir.

Dua eden bir kimsenin duasının karşılığı geciktiği veya başka bir şekilde tecelli ettiği için, "dua ettim fakat kabul edilmedi" demesinde iki büyük hata vardır: Bunlar yaptığı duayı başa kakmak ve kabulünden ye'se düşmektir. Halbuki bu kişiyi küfre götürebilir. Zira âyet-i kerimede "Allah'ın Rahmetinden ancak kâfirler güruhu ye'se kapılır" buyurulur.[243]

İbn Battal, hadis-i şerifte beyân edilen kişinin halini açıklarken şunları söyler: "O usanıp duayı terk eder ve duasını başa kakan gibi olur. Ya da kabule lâyık bir dua yapar da karşılık vermekten âciz olmayan ve ihsanı kendisinden hiç bir şey noksanlaştırmayan Allah Teâlâ'yı cimri zanneder."

Hadis-i şerif duanın kabul edilmesini, acele etmeme şartına bağlamaktadır. Halbuki Kur'an-ıKerim'de = bana dua ediniz, kabul edeyim"[244] Bana dua ettiği zaman dua edenin duasını kabul ederim"[245] buyurulmaktadır. Bu âyetler herhangi bir şarta bağlamadan dua edenin duasının kabul edileceğini bildirmektedir. Bu durumda, duanın kabul edilmesi için acele etmemenin şart olduğunu bildiren hadisle âyetler arasında bir tezat olduğu görünümü ortaya çıkmaktadır. Ama aslında böyle

bir tezat mevzuu bahis değildir. Çünkü âyetlerin hükmü hadisin muhtevasıyla kayıtlıdır. Ayrıca duanın kabulü bir kaç şekilde olur. Bunlar:

1. İstenilenin aynının istenildiği vakitte verilmesi,

2. Allah'ın, İstenilen şeye mukabil bir şerri defetmesi veya istenilenden daha iyisini vermesi,

3. Allah'ın bilip kulun bilmediği bir hikmetten dolayı duanın kabulünün geciktirilmesi.

4. Duaların kıyamet günü için biriktirilmesi.Çünkü dua eden o günde her zamankinden daha çok sevaba muhtaçtır.

Görüldüğü gibi geç de olsa veya başka türlü tecellî ederek de olsa, kulun yaptığı dualar mutlaka kabul edilecektir. İbnu'l-Cevzî bu durumu şöyle ifâde eder:

"Mü'minin duası asla geri çevrilmez. Ancak bazan kabulün gecikmesi veya istenilenin yerine, hemen veya gecikerek daha önemli bir bedelinin verilmesi daha efdal olabilir. O halde mü'minin vazifesi, rabbinden istemeyi kesmemektir. Çünkü o herşeyi Allah'a teslim ve havale ettiğinde olduğu gibi duasında da kulluk göstermiştir."

Tirmizî ve Hâkim'in Ubâde b. Sâmit'ten Hz. Peygambere isnad ederek rivayet ettikleri şu hadis yukarıda söylenenleri isbat etmektedir: "Yeryüzünde, dua edip de Allah'ın ona istediğini vermediği veya ondan istediğinin benzeri bir kötülüğü engellemediği bir tane Müslüman yoktur."

Buharî Şârihi Kırmam, üzerinde durduğumuz hadis-i şerifi şerhederken duanın kabul edilmesi için acele etmeme ve "dua ettim kabul olunmadı" dememenin şart olduğunu söyler. Ancak başka hadis-i şerifler de gözönüne alındığında yapılan duanın kabul edilmesi için başka şartların da bulunması gerektiği görülür. Yukarıdakilere ilâveten şunlar da duanın şartlarındandır:

a. Günah işlemek için duada bulunmamak,

b. İçerisinde günâh veya akrabalık bağlarını kesen bir şeyin bulunmaması,

c. Haram olan bir şeyi istememek,

d. Olması mümkün olmayan şeyleri istememek,

e. Dua edenin duasının kabul edileceğine bütün benliği ile inanması, Tirmizî'nin rivayet ettiği şu hadis bunu ortaya koyar: "Siz kabul edileceğine inanarak Allah'a dua ediniz. Biliniz ki Allah (c.c.) gafil ve samimiyetsiz kalb-den gelen duayı kabul etmez."

f. İstediği şeyde kötü bir maksat olmamalıdır.Meselâ övünmek için mal istemek makbul değildir.

g. Yiyeceği ve giyeceği haramdan olmamalıdır.

h. Dua eden kişi istediğini Allah'dan başkasının veremeyeceğini bilmelidir.

ı. Duadan evvel Allah'a hamdetmek ve Peygamber'e salevât getirmek,

j. Dua edenin sesi ne çok yüksek ne de çok alçak olmalı.

k. Kıbleye karşı durup eller kaldırmalı.

Bu saydıklarımız duada gerekli olan şartların en önemlileridir. Bunların dışında başka şartlar ileri sürenler de vardır. Ancak hepsinde ortak olan nokta, duanın samimiyetle ve Allah'ın kabul edeceği umud ile yapılmasıdır.

Bütün şartlarına riâyet ederek dua ettiği halde duasının kabul edilmediğini söyleyen mutlaka yanılmıştır. Ya kendisinde bir kusur vardır ya da duası, yukarıda işaret ettiğimiz yollardan biri ile kabul edilmiştir. Çünkü bu Kur'an-ı Kerim'in âyetiyle sabittir. Hz. Peygamberin hadisleri ile bildirilmiştir. Daha önce zikrettiklerimize ilâve olarak, Ahmed b. Hanbel'in Müsned'in-de, Ebû Said el-Hudrî (r.a.)'nin Resûlullah'tan rivayet ettiği şu sözler yukarıdaki gerçeği bütün açıklığı ile ortaya koymaktadır: "İçerisinde günah ve akrabalık bağlarım kesen bir şey olmadan dua eden müslümanın duası mutlaka kabul edilir. Ancak bu, ya hemen olur, ya duası biriktirilir, ya da istediğine mukabil bir kötülük kendisinden men'edilir."

Kurtubî'nin ifadesine göre, hadiste zikredilen günah sözü, her türlü günahı içine alır. Akrabalık bağlarına da tüm kul haklan girer.

İbn Atâ, duanın rükünleri, kanatlan, sebepleri ve vakitleri olduğunu söyler. Duanın rükünleri tam olursa, kuvvetlenir; kanatları uygun olursa, semâlara uçar; vakitlerine rastlarsa, kazanır; sebepleri bulunursa, kurtulur. Duanın hükümleri kalb huzuru, şefkat, itaat ve huşu; kanatlan, doğruluk; vakti, seher; sebepleri, de Hz. Muhammed (s.a.)'e salevâttır" der.

Allah yoluna girenlerin yapmaları gereken şeylerden biri de Allah'a tam olarak teslim olup ondan gelen herşeye razı olmaktır. Onun için Allah'tan istemek mi, yok a herşeyi ona bırakıp ondan gelene razı olmak mı, daha ef-daldir, konusunda ihtilaf edilmiştir. Kuşeyrî her iki tarafı tercih edenlerin de bulunduğunu söyledikten sonra, duayı üstün tutmanın açık delillerin gereği olup ihtiyaç ve tevazu eseri olduğundan, rızayı tercih etmenin de teslimiyetten dolayı olduğunu söyler. Duanın lüzumu bu babın ilk hadisinin izahında geniş bîr şekilde geçmiştir.[246]

Bazı Hükümler

1. Duanın kabul edilmesi için acele etmemek gerekir.

2. Dua eden "dua ettim de kabul edilmedi" demeyip duaya devam etmelidir.[247]

1485. ...Abdullah b. Abbas (r.anhuma), Resulüllah (s.a.)'in şöyle buyurduğunu haber vermiştir:

“Duvarlara örtü asmayınız, kardeşinin kitabına onun izni olmadan bakan, ancak ateşe bakmış olur. Allah'tan avuçlarınızın içi ile isteyiniz, dışları ile istemeyiniz. Duayı bitirince avuçlarınızı yüzlerinize sürünüz." [248]

Ebu Dâvud dedi ki: "Bu hadis Muhammed b. Ka'b'den birçok senedle rivayet edilmiştir. Bu rivayetlerin hepsi zayıftır. İçlerinde en üstünü bu (bizim rivayet ettiğimizdir, ama bu da zayıftır."[249]

Açıklama

Hadis-i şerif, birbirinden ayrı üç mevzüdan bahsetmektedir.Bunlardan ilki duvarlara asılan Örtülerle ilgilidir. Efendimiz duvarlara kumaş, halı, seccade (vs.) gibi bir şey asılmasını men'etmiştir, örtünün üstünde de cami manzara veya canlı resim olan diye bir ayırım yoktur. Çünkü bu israftır, gösterişe vesiledir. Gösteriş meraklılarının yaptığı işlerdendir. Örtü soğuktan veya sıcaktan korumak ya da duvardaki nahoş birşeyi kapatmak gibi bir maslahata binâen aşılırsa, mahzur yoktur.

İmam Nevevî duvara asılan şeyin ipekten olması halinde haram başka bir şeyden olursa, mekruh olduğunu söyler.

Hadiste mevzu bahsedilen konulardan ikincisi, başkasının kitabına sahibinin izni olmadan bakmakla alakalıdır. Bazı âlimler ilmî kitapları sakınmanın doğru olmadığını ileri sürerek buradaki kitaptan maksadın, sahibinin sırlarını yazdığı defter olduğunu söylerler. Çoğunluk ise, bakılmaktan men edilen kitabın, sadece sırlarla ilgili olan değil, genel mânâda kitaplar olduğu görüşündedirler. Bunlar birinci gruptakilerin itirazına cevaben; "sakınılması caiz olmayan, ilimdir. Kişinin kitabı diğer

mallan gibidir. Herhangi bir mal ile sahibinin izni olmadan istifâde caiz olmadığı gibi, izni olmadan kitabından istifâde de caiz değildir. Ancak ilim öğrenmek isteyenin başka bir umudu yoksa, o zaman sahibi okumak isteyene müsaade etmelidir" derler.

Hz. Peygamber başkasının kitabına izinsiz bakmayı "ateşe bakmak"

ifadesiyle temsil etmiştir. Hattabî, bu ifâdenin bir kaç türlü anlaşılabileceğini söyler. Bunlar:

1. Bu bir temsildir. Kişi ateşten sakındığı gibi bu huydan da sakınsın. Nasıl ateşe bakmak göze zarar verirse, başkasının kitabına izinsiz bakmak da öylece zarar verir.

2. "Ateşe bakmak" sözü ile, ona yaklaşma kastedilmiştir. Çünkü bir şeye bakmak ancak ona yaklaşmakla mümkündür. Bu anlayışa göre hadisin mânâsı; "başkasının kitabına izinsiz bakan, ancak ateşe yaklaşmış olur" şeklinde anlaşılır.

3. "Ateşe bakar" sözünün manası "Ancak ateşi gerektiren şeye bakar” demektir.Cümlede "gerektiren" sözü gizlidir.

Bu ihtimallerden hangisi kastedilirse edilsin, hepsinden anlaşılan ortak sonuç, başka birinin kitabına, sahibinin izni olmadan bakılamayacağıdır.

Hadisteki üçüncü mesele, dua ile alakalıdır ki, hadisin konu ile ilgisi de bu bölüm itibariyledir.

Metinde görüldüğü gibi, Efendimiz dua ederken avuç içlerinin semâya karşı tutulmasını, ellerin üstünün yukarıya getirilmemesini emretmiştir. îbn Hacer bunu, duanın hayrı isteme ile ilgili olduğu hallere hamletmiştir. Çünkü birşey elde etmek isteyen kişiye yakışan, ellerini kendisinden istediği varlığa uzatması, mütevazı ve acınacak bir tarzda ellerini yaymasıdır. Bir kötülüğü def için yapılan dualarda ise, avuç içlerini yere doğru tutmak sünnettir. Çünkü Hz. Peygamber (s.a.) böyle yapmıştır. Bu konu "Yağmur duası" bahsinde izah edilmiştir.

Hadis-i şerifin zahiri, dua eden kimsenin ellerini kaldırması gerektiğine işaret eder. Çünkü elleri kaldırmadan avuçları yukarıda tutmak mümkün değildir. Bu durumda üzerinde durduğumuz hadisle Müslim'in, Sahih'inde Enes (r.a.)'den rivayet ettiği hadis arasında bir tezat görünmektedir. Çünkü orada Hz. Enes "Peygamber (s.a.) yağmur duasının dışında koltuk altlarının beyazlığı görününceye kadar ellerini kaldırmazdı" demektedir.

Nevevî, bu hadisin Hz. Peygamber'in yağmur duası dışında ellerini kaldırmadığı izlenimini verdiğini, fakat durumun öyle olmadığını

söyleyerek şöyle der: "Resûlullah (s.a.)'in yağmur duasının haricinde birçok yerlerde ellerini kaldırdığı sabittir. Hatta bu sayılamayacak kadar çoktur. Ben Buhârî ve Müslim'den veya birinden bunu gösteren otuz kadar haber toplayıp Muhazzeb şerhinde "Sıfatü's-salat" konusunun sonunda zikrettim. Enes hadisinin yağmur duasından başka hiçbir yerde koltuklarının beyazlığı görünecek derecede fazla kaldırmadı" veyahutta "... ben kaldırdığını görmedim ama başkaları görmüş olabilir" şekillerinde te'vil edilmesi gerekir."

Dua esnasında ellerin birleşik mi, yoksa aralarının açık mı tutulacağı konusu 1489. hadiste gelecektir.

ResulüIIah (a.s.)'ın dua konusundaki ikinci tavsiyesi de duanın bitiminde ellerin yüze sürülmesidir. Elleri yüze sürmek rahmet ve bereketlenin yüze ulaşmasına vesiledir. îbn Abdisselâm bunun sünnet olmadığını söylüyorsa da, pek muteber değildir. Gerçi üzerinde durulan hadis zayıftır ama faziletle ilgili konularda zayıf hadis delil kabul edilir.

Ebü Dâvûd hadisin sonuna aldığı talikte, bu hadisin Muhammed b. Ka'b'den buradakinden başka yollarla da rivayet edildiğini, fakat üzerinde durduğumuz rivayet dahil tümünün zayıf olduğunu söylemektedir. Bu rivayetlerin en üstün olanı zayıf olmasına rağmen kitabına aldığı bu rivayettir.[250]

Bazı Hükümler

1. Duvarlara örtü veya levhalar asarak böbürlenmek caiz değildir.Nevevî'nin ifâdesine göre, örtü ipektense haram, değilse mekruhtur.

2. Başkasının kitabına sahibinin izni olmadan bakmak doğru değildir.

3. Dua ederken elleri kaldırmak ve avuç içlerini semaya çevirmek sünnettir.Ellerin tutuluş şekli ile ilgili malumat 1489. hadisin izahında gelecektir.

4. Dua bittikten sonra ellerin yüze sürülmesi sünnettir.[251]

1486. ...Mâlik b. Yesâr es-Sekûnî (el-Avfî)[252]'den rivayet edildiğine göre, Peygamber (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Allah'tan istediğiniz (dua ettiğiniz) zaman, avuçlarınızın içiyle isteyiniz, dışıyla istemeyiniz."[253]

Ebû Dâvûd dedi ki: Süleyman b. Abdulhamid "Bize göre Mâlik b. Yesâr şahabıdır" dedi.[254]

Açıklama

Hadisin muhtevası ile ilgili açıklama bir önceki hadisin izahında geçmiştir.

Ebû Davud'un Süleyman b. Abdulhamid'in sözünü buraya alması Mâlik b. Yesar'ın sahabî olup olmadığı konusundaki münâkaşaya ışık tutmak ve hadisin muttasıl olduğuna işaret etmek içindir. Ancak bazı nüshalarda buradakinin tam aksine Süleyman'ın "Bize göre Mâlik b. Yesâr sahâbi değildir" dediği söylenir.

Begavî "Bu isnadla bundan başka bir hadis bilmiyoruz. Onun sahabî olup olmadığını da bilmiyoruz," demektedir.[255]

1487. ...Enes b. Mâlik (r.a.)'den; demiştir ki: Resulullah (s.a.)'ı şöylece avuçlarının içi ve dışıyla dua ederken gördüm.[256]

Açıklama

Hadis-i şerif Peygamber (a.s.)'in dua ederken avuçlarını bazan göğe bazan da yere doğru çevirdiğini gösterir. Ancak avuçlarının içini yere, dışını göğe doğru tutması yağmur duasında olmuştur. Istiskâ (yağmur duası) babında yine Enes'ten rivayet edilen haber buna delâlet eder. Avuçlarını yukarıya tutarak yaptığı dualar ise, yağmur duası dışındakilerdir.

Hz. Enes Resulüllah'ın duasını tarif ederken, "böylece" dedikten sonra avuçlarını aşağı yukarı çevirerek işaret etmiştir. Ancak hadisin metninde böyle bir açıklık olmadığı için "avuçlarının içi ve dışıyla" cümlesi, Enes'in sözü imiş gibi terceme edilmiştir.

Münzirî hadisin senedindeki Ömer b. Nebha'nın, hadisi hüccet olmayacak derecede zayıf biri olduğunu söyler.[257]

1488. ...Selman (r.a.)'den; demiştir ki; Resulullah (a.s.) şöyle buyurdu:

"Şüphesiz Rabbiniz son derece haya ve kerem sahibidir. Kulu ona elini kaldırdığı zaman, o elleri boş çevirmekten haya eder."[258]

Açıklama

Allah'ın haya sahibi olarak vasfedilmesi mecazîdir. Çünkü haya ayıplanmaktan korktuğu için insanda meydana gelen değişmedir. Allah azze ve celle bundan münezzehtir. Burada Allah için haya sahibi denilmiş, hayanın gereği kast edilmiştir. O da isteyene istediğini vermektir.[259]

Bazı Hükümler

1. Allah kendisine dua eden kulunu boş çevirmez.Duaları kabul eder. Anacak bu kabul bu babın geçen hadislerinde izah edildiği gibi gecikebilir, başka türlü tecelli edebilir veya âhiret için azık olur.

2. Dua ederken elleri kaldırmak meşrudur.[260]

1489. ...İbn Abbâs (r.anhuma)'dan; demiştir ki: "(Duada bir şey) isteme(nin edebi) ellerini omuzlarının hizasına veya onlara yakın bir şekilde kaldırman; istiğfar(ın edebi) bir parmağınla işaret etmen; (azabı defetmek için) yalvarıp yakarma(nm edebi) de ellerini iyice uzatmandır."[261]

Açıklama

İbn Abbas (r.anhuma) bu haberde Allah'a dua eden kimsenin ellerini nasıl tutması gerektiğini tarif etmiştir. Bu tür şeylerin akıl yoluyla bilinmesi mümkün olmadığı için haber Hz. Peygamberin hadisi hükmündedir. İbn Abbas'ın bu söylediklerini Resulüllah'tan duyduğuna hükmedilir. 1491 nolu hadisde de bu hadisin bir benzerinin rivayet edildiği belirtilir. Münziri o rivayet için Hz. Peygamber'den nakledildiğine işaret olmak üzere "merfu olarak" kaydını koymuştur.

Bu habere göre, dua eden bir kimsenin Allah'tan birşey isterken ellerini omuzları hizasına kaldırması duanın adabındandır. Ancak kaldırılan ellerin ne şekilde tutulması gerektiğine, aralarının açık mı yoksa kapalı mı olacağına dair bir işaret yoktur. Taberânî'nin tbn Abbas'tan rivayet ettiği bir haberde Hz. Peygamber'in ellerini yüzüne doğru tutup yumduğu

belirtilmekte ise de, Irakî İhya'nın hadislerini tahkik ederken bu habere "zayıf" demektedir.[262]

Hanefi fıkıh kitaplarının bazılarında duanın adabı anlatılırken, ellerin birbiri üzerine konulmayıp aralarında bir açıklığın bulunması gerektiği ifâde edilmekte, bazılarında ise elleri birleştirmenin efdal olduğuna dâir nakiller yapılmaktadır. Fetevâ-yi Hindiye'de aynen şöyle denilmektedir: "Duada efdal olan, elleri yaymak ve az da olsa aralarında bir açıklık bulundurmaktır. Birini diğeri üzerine koyamaz..."[263]

Merâki'l-Felah haşiyesi Tahtavî'de Nehr'den naklen; "az da olsa eller arasında bir aralığın bulunması duanın müstehap olan keyfiyetlerindendir" denilmiş, sonra da Hısnü'l-Hasîn şerhinde "elleri birleştirip parmakları kıbleye doğru tutmak âdâbdandır" sözleri nakledilmiştir. Tahtavî devamla Mişkat şerhinde "Hz. Peygamber (s.a.)'in arafe günü dua ederken ellerini birleştirdi" denildiğini söyledikten sonra, "bu farklı rivayetleri şu şekilde te'lif etmiştir: "Bu birleştirmeden maksat, elleri aynı seviyede tutmak, elleri birleştirmenin daha iyi olduğunu söyleyenlerin muradı, elleri aralarında az da olsa biraz açıklık kalması kaydıyla birbirine yaklaştırmaktır" der.[264]

Görüldüğü gibi Tahtavî de ellerin arasında bir açıklığın bulunması gerektiği görüşünü benimsemektedir. Ancak ellerin arasını birleştirmeyi daha iyi sayanlar da tamamen mesnetsiz değildirler. Ne var ki dua esnasında ellerin şekli ne farz ne vacip ne de sünneti ir. Yalnız bunu bahane ederek tefrika çıkarmak veya bir tarzı bir gruba alâmet yapıp öyle yapmayanları günaha nisbet etmek hatadır. Gelen haberlerin hepsi sahih ise, Hz. Peygamberdin ellerini bazan açtığı bazan da birleştirdiği olmuştur. Bir art niyet taşımamak ve fitne ve ayrılığa sebeb olmamak şartıyla ellerini birleştirenler de açanlar da sünnete uygun davranmış olurlar.

Avuç içlerini istikameti konusunda da farklı rivayetler göze çarpmaktadır. Meraki'1-felah'da "eller göğüs hizasında ve yönü yüze gelecek şekilde tutulur" denildiği halde, Hısnü'l-Hasin'de ve şerhinde ellerin omuz hizasında ve avuçlann semâya doğru açılacağı, çünkü du&nın kıblesinin gökyüzü olduğu söylenmektedir.

Üzerinde durduğumuz haberde istiğfar edenlerin parmağıyla işaret etmesinin de âdâbtan olduğu belirtiliyor. Sarihlerin ifâdesine göre söz konusu parmak işaret parmağıdır. Çünkü "Sebbâbe" de denilen bu parmak, hakaret ve sövme için de kullanılırdı. İstiğfar eden kişi bu parmağı

kaldırınca kendisini günaha düşüren nefis ve şeytanı kötülemiş onlara hakeret etmiş olur.

Yine haberde azaptan korunmak içir tazarru ve niyazda bulunan kişinin ellerini daha fazla kaldırmasının efdâl olduğu belirtilmektedir. Bundan sonraki rivayet bunu daha açık olarak ortaya koymaktadır.[265]

1490. ...Süfyân, Abbas b. Abdullah b. Ma'bed b. Abbas'dan önceki hadisi rivayet edip "(azaptan korunmak için) yalvarma(mn edebi) şöyledir" dedi ve ellerini, üstleri yüzü tarafına gelecek şekilde kaldırdı.[266]

Açıklama

Bu ve bundan önceki rivayetlerin manası aynıdır. Ancak Ebû Davud'a iki ayrı yoldan gelmiştir. Öncekinde Abbas b. Abdullah'tan hadisi nakleden Vüheyb olduğu halde İbn Abbas'ın "azab'm defi için yalvarmanın edebini" diliyle tarif ettiği, Süfyan'ınkinde ise, bizzat yaparak gösterdiği görülüyor.

Bu rivayetlerden anlaşıldığına göre yalvarıp yakarmak tazarru ve niyazda bulunmak için yapılan dualarda eller koltukların beyazlığı görülecek derecede kaldırılır. Avuçlar baş hizasına kadar getirilip üstleri yüze doğru gelecek şekilde tutulur.

Tıybî, buradaki "= Yakarma" ile "karşılaşılması tasavvur edilen azabı defetmek murad edilmiştir. Kişi bu şekildeki duasında ellerini kalkan yapıp onunla kötülükten korunur" der.[267]

1491. ...Abdulaziz b. Muhammed, Abbas b. Abdullah b. Ma'bed b. Abbas'dan o, kardeşi İbrahim b. Abdullah'dan o da İbn Abbas (r.anhüma)'dan, "Resulullah (s.a.) şöyle buyurdu" deyip bir önceki hadisin benzerini nakletti.[268]

Açıklama

Bu rivayete göre dua eden kişinin ellerini kaldırış şeklini bildiren haberi, îbn Abbas değil bizzat Hz. Peygamber öğretmiş oluyor.

Demek oluyor ki, duada elleri kaldırma ölçüsü konusunda İbn Abbas'dan üç ayrı rivayet nakledilmiştir. Bunlardan ikisi mevkuf

(kendisinde son bulmakta), bu sonuncusu da merfu (Hz. Peygamberden nakledilmektedir.[269]

1492. ...es-Sâib b. Yezid[270] babasından, Resulüllah (a.s.) ellerini kaldırıp da dua ettiğinde onları yüzüne sürerdi" diye rivayet etti.[271]

Açıklama

Hadis-i şerif dua ederken elleri kaldırmanın ve duanın bitiminden sonra yüze sürmenin sünnet olduğunu göster-
mektedir.

Tıybî hadisteki ifadeden elleri kaldırmadan dua edilmesi halinde onların yüze sürülmemesi gerektiğinin anlaşıldığını söyler. Peygamber (a.s.)'in namazda tavaf yaparken yatağa yattığında ve yemekten sonra olmak üzere çokça dua ettiği ve her seferinde ellerini kaldırmadığı sonunda da yüzüne sürmediği bellidir. Buna göre Tıybî'nin koyduğu kayıt gayet yerindedir.

Bu hadis zayıftır. Çünkü senedinde Abdullah b. Lehî'a ve Hafs b. Hâşim vardır.[272]

1493. ...Abdullah b. Büyerde, babasından rivayet ettiğine göre, Resulullah (s.a.) bir adamın: "Allah'ım, senden, doğmayan doğurmayan, dengi ve eşi olmayan, bütün ihtiyaçları gideren ve tek olan senden başka ilâh olmadığına şehâdet ederek istiyorum" dediğini işitti. Bunun üzerine;

“Şüphesiz sen Allah'tan kendisi ile istenildiğinde mutlaka verdiği, dua edildiğinde de kabul ettiği bir ismi ile istedin" buyurdu.[273]

Açıklama

Hadis-i şeriften anlaşıldığına göre dua ederken Allah'ın hoşlanacağı bazı sözleri söylemek, duanın kabul edilmesine sebeb olur. İhlâs sûresinin ihtiva ettiği sözler de, Allah'ın duaları kabule vesile kıldığı sözlerdendir. Hadis-i şerifin Ahmed b. Hanbel'in Müsned'indeki rivayeti, buradakinden daha geniştir. Hadisin daha iyi anlaşılmasına yardımcı olması bakımından bu rivayetin tercemesini buraya alıyoruz:

İbn Büreyde'nin babasından rivayet ettiğine göre:

Büreyde bir gece yatsı vakti çıkıp Resulüllah (a.s.)'la karşılaştı. Resulüllah (s.a.) Btireyde'nin elini tutup mescide soktu. Orada Kur'an okuyan bir adamın sesini duydular. Peygamber (a.s.) Büreyde'ye;

"Onun miirâî olduğunu zannediyorsun" dedi. Ama Büreyde ses çıkarmadı. Birden mesciddeki adam dua etmeye başladı: "Allahim! Senden, doğmayan doğurmayan, dengi ve benzeri olmayan, ihtiyaçlan gideren ve tek olan senden başka ilah olmadığına şehadet ederek istiyorum" diyordu. Efendimiz bunu duyunca:

"Nefsimelinde olan -veya Muhammed'in nefsi elinde olan-[274] Allah'a yemin ederim ki, bu adam Allah'dan kendisi ile istenildiğinde mutlaka verdiği, dua edildiğinde kabul ettiği ism-İ azamı ile istedi" buyurdu.

Ertesi gün akşamdan sonra Büreyde yine dışarı çıktı ve Peygamber (a.s.)'le karşılaştı. Efendimiz yine onun elinden tutup mescide soktu. Orada Kur'an okuyan bir adamın sesini duydular. Hz. Peygamber:

“Buna nıüraî der misin?" buyurdu.

Büreyde: "Ya sen, müraî der misin ya Resulüllah?" cevabını verdi.

Resulüllah (a.s.);

"Hayır aksine bu samimi bir mü'mindir" buyurdu.

Gördüm ki (Ebu Musa el) Eş'arî de mescidin bir köşesinde kendine has sesiyle Kur'an okuyordu. Hz. Peygamber (s.a.):

"Şüphesiz Eş'ari'ye veya Abdullah b. Kays'a -Davud'un nağmelerinden bir nağme verilmiş" buyurdu.

(Bunu) ona haber vereyim mi Ya Resulullah! dedim.

Evet haber ver" dedi. Ben de haber verdim. Bunun üzerine Eş'arî bana;

Sen bana dostsun, Resulüllah (a.s.)'ın bir hadisini haber verdin, dedi. [275]

Bazı Hükümler

1. Dua ederken Allah'ın bazı isim ve sıfatlarını vesile yaparak istemek caizdir.

2. Allah (c.c.)'in İhlâs süresindeki isim ve sıfatları duaların kabulüne vesile olan sözlerdendir.[276]

1494. ...Zeyd b. el-Hubâb bu (önceki) hadisi Mâlik b. Miğvel'den rivayet edip (Resulüllah -s.a.-'in):

"Şüphesiz Allah azze ve celleden, onun ism-i azamıyla istedi(n) [277] (buyurduğunu) söyledi.[278]

Açıklama

Bu hadis bir öncekinin farklı bir naklidir. Bu farklılığın önceki rivayete t?ir ilâve olması muhtemel olduğu gibi o rivayetteki "şüphesiz Allah'tan kendisi ile istenildiğinde mutlaka verdiği, dua edildiğinde kabul ettiği bir isimle istedin" cümlesinin yerine konulmuş olması da muhtemeldir. İkinci ihtimâl gözönüne alınırsa Hz. Peygamber mes-cidde dua eden adamın dediklerini duyunca önceki rivayete göre yukarıdaki sözlerini buna göre ise, "şüphesiz Allah'tan onun ism-i azamıyla istedi" sözünü söylemiş olur. Müellif bu farka işaret için bu rivayeti kitabına almıştır.

Bu hadis ism-i âzamin Allah'ın isimlerinden biri olduğunu gösterir. Mün-zirî, Muhtasarı Ebû Dâvud'da şeyhi Hafız Ebu'l-Hasen el-Makdisî'nin şöyle dediğini kaydeder: "Bu (hadisin) isnad(ı) ta'nı mümkün olmayan bir isnaddir. Bu konuda bu isnaddan daha güzel bir isnadla rivayet edilen bir hadis bilmiyorum. Bu Allah (c.c.)'in ismi azam diye bir ismi olduğunu kabul etmeyenlerin görüşlerinin bâtıl olduğuna delâlet etmektedir."

Allah'ın isimlerinden birisinin ism-i âzam olduğunu kabul etmeyenler, Allah'ın tüm isimlerinin âzam (en büyük) olduğunu bunlar arasında üstünlüğün bulunmadığını söylerler. Bunlar hadislerdeki "âzam: en üstün, "en büyük" kelimesinin "Azîm: büyük" manasına geldiğini söylerler. Ancak bu şekilde bir te'vile hiç ihtiyaç yoktur. Çünkü bazı sûre ve âyetlerin diğerlerine nisbetle daha üstün olması caiz olduğu gibi sadece Allah'ın bildiği hikmetlerden dolayı bazı isimlerin diğerlerinden üstün olması da mümkündür.

İsm-i âzamin Kur'an-ı Kerim'in neresinde olduğuna dâir malumat 1496. hadiste gelecektir.[279]

1495. ...Enes (b. Mâlik) (r.a.)'den rivayet edildiğine göre:

O Resulullah (s.a.) ile birlikte otururken adamın biri namaz kılıyordu. Adam (namazdan) sonra:

"Ey Allahım! Hamd ancak sanadır senden başka ilah yoktur. Gökleri ve yeri yaratan, bol bol veren (sensin) ey Celal ve İkram sahibi! Ey Hayy (diri) ve kayyum! diyerek senden istiyorum" diye dua etti. (Bunu duyan) Resulüllah:

"Şüphesiz Allah'a kendisi ile dua edildiği zaman mutlaka kabul ettiği ve istenildiğinde verdiği ism-i azam ile dua etti" buyurdu.[280]

Açıklama

Hadis-i şerifte adı açıklanmayan şahıs îbn Asakir'in Tarik'indeki beyâna göre, Ebû Ayaş ez-Zerkî'dir.

Hadisi terceme ederken bazı kelimelerin Allah'ın isimleri olduğu için ter-ceme etmeden aynen aldık. Bunların karşılıkları şöyledir:

Sâhibü'l-celâl: Büyüklük saltanat ve heybet sahibi.

Sâhibü'l-İkrâm: İhsan sahibi, cömert.

Hayy: Diri, bekası dâim.

Kayyum: Mahlukatını en güzel şekilde tedbir ve idare ederek kâim olan hiçbir şey kendisim meşgul etmeyen en gizli şeylerin kedisine gizli olmadığı mânâlarına gelir.

Hadisin Nesafdeki rivayeti buradakinden biraz daha tafsilatlıdır. Şöyle ki:

Enes (r.a.) dedi ki: Resulüllah (a.s.)'le beraber oturuyorduk. Bir adam da ayakta namaz kılıyordu. Rükû* secde ve teşehhüdden sora dua etti. Duasında şöyle dedi:

"Allah'ım senden istiyorum" (Ebu Davud'daki rivayetin aynısı).

Bunun üzerine Peygamber (a.s.) ashaba;

"Bu şahıs ne ile dua ediyor? Biliyor musunuz?" diye sordu. Sahâbiler:

"Allah ve Resulü daha iyi bilir" dediler. Efendimiz:

“Nefsim elinde olan Allah'a yemin ederim ki Allah'a kendisiyle istenildiğinde mutlaka verdiği, dua edildiğinde de kabul ettiği ism-i azamı ile dua etti" buyurdu.

Bu hadiste anlatılan hâdise bundan evvelki rivâyetlerdeki Büreyde'nin anlattığından ayrı olmalıdır. Çünkü dua eden şahsın söylediği sözler ve hadisin sahâbî râvisi rivayetlere göre farklılık göstermektedir. Peygamber (s.a.)'in farklı sözlerden her birisinin, duanın kabulüne vesile olduğunu

söylemesi ve bunlara Allah'ın "ism-i azîm" veya "ism-i âzami" demesi rivayetler arasında bir tezatın olmasını gerektirmez. Çünkü duanın kabulüne vesile olma, bazı sözlere münhasır olmadığı gibi Allah'ın ism-i azîmi de tek değildir.[281]

1496. ...Esma bint Yezîd[282] (r.anha)'den rivayet edildiğine göre, Resulullah (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Allah (c.c.)'in ism-i azâmi şu iki âyettedir: "Hepinizin ilahı, tek bir olan ilâhtır. Ondan başka hiçbir ilah yoktur. O hem rahmandır, hem rahimdir" [283] ve Âl-i İmrân suresinin başı = Elif Lâm Mim. Allah o Allah'tır ki, kendisinden başka hiçbir ilâh yoktur. (O) diridir, zatiyle kemaliyle kâimdir." [284]

Açıklama

Hadisin Ahmed b. Hanbel'in Müsned'indeki rivayeti Muhammed b. Bekir tarikiyledir. O rivayette Resulüllah'ın içerisinde ism-i azamın bulunduğunu söylediği el-Bakara süresindeki âyet, buradaki değil, âyetü'I-Kursî yani âyetidir.

Ebû Dâvud'daki bu hadise göre Allah'ın ism-i azamı metinde zikredilen âyetlerdedir. Bu ismin her iki âyette müşterek olan kelimeyi tevhid olmalıdır. İsm-i azamın olduğunu söyleyenler de vardır.

Allah'ın ism-i azaminin nerede olduğu konusunda başka görüşler de vardır. Bunların en meşhurları şunlardır:

a. İsm-i azam: Allah ismidir. Çünkü bu esmâü'I-hüsnâ'mn aslıdır. Cenâb-ı Hak'tan başka hiç kimseye ad olarak verilemez.

b. (Allahü er-Rahmanü'r-Rahim)dir.

c. (el-Hayyü'l-Kayyum)dur. Bu görüş, İbn Mace ve Hâkim'in[285] Ebû Ümâme'den rivayet ettikleri bir hadise dayanır. Sözkonu-su rivayette Resulüllah (a.s.):

-"Şüphesiz Allah'ın ism-i azamı Kur'an-i Kerimdeki üç surededir. Bu sureler: Bakara, ÂI-i İmran ve Taha'dir" buyurmuştur.

Râvi Kasım b. Abdirrahman bu sureleri araştırdığını bu üç suredeki müşterek İfadelerin Bakara suresinde âyetü'l-Kursî âl-i İmrân'da ayeti, Taha'da da = insanlar diri olan ve her an yarattıklarını gözetip duran Allah'a

boyun eğmiştir"[286] âyeti olduğunu söyler. Bu âyetlerdeki "Hayy" ve "Kayyum" isimleri Rubûbiyet sıfatlarına delâlet ettikleri ve bu isimlerin yerini başka bir şey tutmadığı için Fahreddin Râzî ve Nevevî de bu görüşü tercih etmişlerdir.

4. (Lâilâhe iIlahüve'l-Hayyü'l-Kayyûm)'dur.

5. (Rab)dır. Bu görüş Hâkim'in İbn Abbâs ve Ebü'd-Derdâ'dan rivayet ettiği bir habere dayanır.

(Allahû lâ ilahe illâ huve'I-ehadü's-Samed ellezî lem yelid ve lem yûled ve Iem yekûn lehû kü-füven ehad)'dir. Bu görüş 1493 numarada geçen Büreyde hadisine dayanır.

7. (el-Hannânü'l-mennân, bedî'üVSemâvâti ve'1-Ardı zü'l-Celâli ve'1-ikrâm el-hayyü'I-Kayyûm)dür. Ahmed b. Hanbel'in rivayet ettiği bir hadise dayanır

8. (Allahu Allahu, AUahu ellezî lâ ilahe illâ huve Rabbü'l-Arşi'l-azîm)'dir. Bu görüş îmam Zeyne'l-Abidin'den nakledilmiştir.

9. Kelime-i tevhîd Lâilâhe illalîahû. Bu görüşü Kadı İyâz bazı âlimlerden nakletmektedir.

10. Ism-i Azam, esmâ'ül-hüsna içerisinde gizlidir.

11. İsm-i Âzam, Cenab-ı Allah'ın isimlerinin tamamıdır. Kul Allah'a dua ederken kendisini tamamen ona verir ve hatırına Allah'tan başka hiçbir şey getirmezse, ism-i âzamin bereketine nail olur.

12. îsm-i âzam'ın ne olduğunu sadece Allah bilir, onu hiç kimseye öğretmemiştir.

Taberânî bu görüşlerin hepsinin doğru olduğunu, çünkü bunlardan hiçbiri için onun ism-i azam olup, o.ıdan daha büyüğü olmadığına dair bir haberin vârid olmadığını söyler. Sanki Taberî Allah'ın isimlerinden her birine ism-i azam demenin caiz olduğunu "âzam" kelimesinin "azîm" manasına geldiğini benimser.

Bazı âlimler ise, Allah'ın isimleri arasında tercihin söz konusu olmadığı dolayısıyla ism-i azam diye bir ism-i ilâhinin olmadığı görüşündedirler. [287]

Bazı Hükümler

1. Allah (c.c.)'in ism-i a'zamı vardır. Bu isimler Bakara ve Âl-i îmrân surelerindedir. Diğer görüşler hadisin izahı esnasında beyan edilmiştir.[288]

1497. ...Aişe (r.anha), çarşafının çalındığını, bunun üzerine onu çalana beddua etmeye başladığını, Efendimizin de "Ondan hafifletme" buyurduğunu rivayet etmiştir.

Ebû Dâvûd dedi ki: demek, “ = Ondan hafifletme" manasındadır.[289]

Açıklama

Metinde görüldüğü üzere Hz. Aişe (r.anha) çarşafını çalana beddua etmeye başlayınca ResulüIIah (s.a.) "Ona beddua ederek hafifletme bedduayı bırak" buyurmuştur. Bu ifâdenin akla ilk getirdiği mânâ "beddua etme de öbür dünyadaki azabı hafiflemesin. Çünkü senin yaptığın beddua onun yaptığı hırsızlığın cezasının hafiflemesine sebeb olacaktır" şeklindedir. Fakat Peygamber (s.a.)'in ümmetine karşı olan şefkat ve merhameti gözönüne alındığında Resulüllah'm kastettiği mânânın hiç de öyle olmadığı anlaşılır. Çünkü Hz. Peygamberin bir müslümanın azab görmesini istemesi tasavvur edilemez. O halde Resul-i Ekrem'in maksadı, Aişe (r.an-ha)'mn hırsıza beddua etmeyi kesip onu tamamen affetmesidir. Tabiatiyle bu af, hırsızlığın kul hakkı ile ilgili olan kısmına aittir. Allah'ın hakkını ancak tevbe veya Allah'ın affetmesi düşürür.

Aslında Resûlüllah'ın Hz. Aişe'ye söylediğinin faydası sadece hırsıza değil, aynı zamanda Aişe validemizin kendisine de dokunur. Çünkü o bedduayı artırdıkça, hırsızın azabı azalacak, hatta bir an gelecek beddua hırsızlığın suçunu geçecek ve hırsız beddua sahibinden alacaklı hale gelecektir. Ama onu affederse böyle bir ihtimal de ortadan kalkacaktır.[290]

Bazı Hükümler

Mazlumun, zalime ettiği beddua onun azabının ha-fitlemesine sebep olur.[291]

1498. ...Ömer (r.a.)'den; demiştir ki:

"Resulullah (s.a.)'den Umre için izin istedim. Bana izin verdi ve "-Kardeşçiğim bizi de duadan unutma."buyurdu. Bana öyle bir söz söylemiş oldu ki, onun yerine tüm dünyaya sahip olmam beni o kadar sevindirmezdi."[292]

(Râvilerden) Şube dedi ki:

Daha sonra Medine'de Asım'la karşılaştım, aynı hadisi bana nakletti (fakat bu sefer) "Duana bizi de ortak et, ey kardeşim" dedi.[293]

Açıklama

Hz. Ömer'in umre yapmak için izin istemesi Aliyyü'l-Kaari'ye göre Medine'de olmuştur. İbn Hacer ise, Kaza umresinde olduğunu Hz. Ömer'in câhiliye devrinde nezrettiği bir umreyi yapmak için izin istediğini söyler.

Hz. Ömer'in dünyalara değişmediği söz, ya Rasulullah'ın, kendisine "Kardeşciğim" buyurması, ya da duada kendisini de unutmamasını istemesidir. Çünkü her ikisi de Hz. Ömer için paha biçilmez bir iltifattır. Resûlül-lah, değer vermediği, kadr ve kıymetini takdir etmediği bir kimseye bu şekilde iltifat etmez.

Hz. Peygamber Hz. Ömer'e, "beni de duadan unutma" dememiş, çoğul olarak, "bizi de..." buyurmuştur. Bu ya azamete delâlet eder, ya da Resulüllah (s.a.) kendisiyle birlikte ümmetini de kasd etmiştir.

Şu'be'nin, hadisinin sonundaki sözlerinden anlaşıldığına göre, kendisi hadisi Asım'dan iki kerre işitmiştir. Bunların birincisinde Asım, Resulüllah'ın Hz. Ömer'e "duadan bizi de unutma ey kardeşciğim"; ikincisinden ise, "duana bizi de ortak et, ey kardeşciğim" buyurduğunu söylemiştir.

Ebû Dâvûd bu son bölümü, Şu'be'nin hafızasının Âsım'ınkinden daha kuvvetli olduğuna işaret etmek için kitabına almış olabilir. Ancak Resulullah her iki cümleyi de söylemiş olabilir. Nitekim İbn Mâce'nin Süfyân kanalıyla Asım'dan yaptığı nakle göre Resulüllah, "Ey kardeşciğim! Duadan bir şeye de bizi ortak et, bizi unutma" buyurmuştur. Buna göre Asım'ın Şube'-yi ikinci görüşünde önceden söylemediği ikinci cümleyi hatırlattığı anlaşılmaktadır. Bu ise, Asım'ın hafızasının zaafına değil, kuvvetine delildir.[294]

Bazı Hükümler

1. Hz. Ömer faziletli bir sahâbîdir.
2. ResulüHah (s.a.) son derece tevazu sahibidir.
3. İnsan ne kadar âbid ve sâlih olursa olsun, duadan müstağni kalamaz.
4. Salih kişilerin duasını istemek meşrudur.
5. Kişi duasını sadece kendisine tahsis etmemeli, dostlarını, akrabalarını hatta tüm müslümanları hatırına getirmelidir.
6. Kâ'be-i Muazzama'da yapılan dualar kabul edilme yönünden başka taraflardaki dualardan daha üstündür.[295]

1499. ...Sa'd b. Ebi Vakkas (r.a.)'dan; demiştir ki; İki parmağımla dua ederken Resulüllah (s.a.) bana rastladı, işaret parmağını göstererek;
"Birle, birle" buyurdu.[296]

Açıklama

Hadisin Nesâi'deki rivayeti teşehhüdle ilgili konular arasındadır. Bu, Sa'd b. Ebî Vakkas (r.a.)'m parmaklarını te-
şehhüdde dua ederken kaldırdığını gösterir.

Bezlü'I-Mechûd'da belirtildiği üzere Mevlânâ Muhammed Yahya'nın hocasından nakline göre Hz. Sa'd'm kaldırdığı parmaklar bir elin iki parmağı değil, her iki elin de işaret parmaklarıdır. Resûlüllah (s.a.) Sa'd'ın iki parmağını kaldırdığını görünce, diliyle birisini kaldırmasını söylemiş, eliyle de kaldıracağı parmağın işaret parmağı olduğunu göstermiştir.

Nesâî, hadisi iki defa rivayet etmiştir. Birisi, Ebu Dâvud'da olduğu gibi Sa'd b. Ebî Vakkas'tan; diğeri ise, Ebu Hüreyre'dendir. Ebu Hüreyre'nin rivayeti, "bir adam iki parmağı ile dua ediyordu" şeklindedir.

Tirmizî'nin rivayeti de Ebu Hüreyre'dendir.

Yukarıda da işaret edildiği gibi buradaki duadan maksat, teşehhüd esnasında, yani ettehiyyatüyü okurken edilen duadır. Yani teşehhüd esnasında işaret parmağını kaldırmaktır. Yoksa dua ederken eller yerine parmaklan kaldırmak değildir.[297]

24. Çakıl taşlarıyla Teşbih Çekmek

1500. ...Sa'db. Ebî Vakkas'tan rivayet edildiğine göre Sa'd(r.a.) Resulullah (s.a.)'le birlikte bir kadının yanına girdi. Kadının önünde hurma çekirdekleri veya çakıl taşlan vardı. Onlarla teşbih çekiyordu. Bunu gören Resulüllah (s.a.):

"Sana bundan daha kolayım -veya[298] daha üstününü- Haber vereyim: "Allah'ın gökyüzündeki yaratıkları sayısınca (Sübhanallah), yeryüzündeki yaratıkları adedince, bunlar arasındaki yaratıkları sayısınca, yine bunlar kadar)t bunlar kadar (el-hamdü lillah) onlar miktarınca "la ilahe illallah" ve yine onlar kadar "la havle vela kuvvete illa billâh" buyurdu.[299]

Açıklama

Resulüllah (s.a.)'ın Sa'd b. Ebi vakkas'la birlikte yanına girdiği kadının kim olduğu kesinlikle belli değildir. Ancak ya Sa'd'ın bir mahremi veya Resulüllah'ın hanımlarından biri olmalıdır. Onun Efendimizin hanımlarından Cüveyriye (r.anha) veya Safiyye (r.anha)'dan biri olduğuna dair görüşler de vardır.

Bu hâdisenin, tesettür âyetinin nüzulünden önce olması da muhtemeldir. Ayrıca içeriye girmek, görmeyi gerektirmeyeceği gibi görmek de şehveti gerektirmez. Onun için söz konusu kadının, ikisine de yabancı biri olması da mümkündür.

Hz. Peygamberle Hz. Sa'd, kadının önünde söylediği teşbih sayısını şaşırmamak için koyduğu hurma çekirdekleri veya çakıl taşları görmüşlerdir. Buradaki veya edatı şekle hamledildiği takdirde şüphenin, râvîlerden birine ait olduğunu söylemek gerekir. Ya da bu edat "ve" mânâsındadır. O zaman bahsi geçen kadının çakıl taşları ile hurma çekirdeklerini beraber bulundurduğu anlaşılır.

Sa'd (r.a)'ın bildirdiğine göre Resulullah (s.a.) bu durumu görünce kadını yaptığı işten men'etmemiş, onun vaziyetini yadırgamamış fakat bundan daha kolay ve daha üstün bir şey öğreteceğini söylemiştir. Bunun mânâsı onun öğreteceği şeylerin külfetçe daha az, fakat sevapça daha fazla olması demektir. Efendimizin öğrettiği şeyler daha efdaldir. Çünkü onda,

kulun Cenab-ı Hakk'a övgüyü sayamayacağının itirafı vardır. Çokluk âleminden teklik âlemine yükselme vardır.

Bazı âlimler Hz. Peygamberin öğrettiği şeylerdeki üstünlüğün kemmiyet (adet) yönünden değil, keyfiyet (muhteva) yönünden olduğunu söylerler. Ancak bu üstünlüğü hem kemiyyet hem de keyfiyet yönünden almanın daha uygun olduğunu söyleyenler de yok değildir. Bu görüş bizce daha tercihe şayandır. Çünkü kişinin hangi zikrin daha efdal olduğunu Resulullah kadar bilemeyeceği aşikârdır. Bu, Efendimiz'in öğrettiğini muhteva üstünlüğünü gösterir. Ayrıca insan tek tek sayarak ne kadar çok zikir yaparsa yapsın yer-gök ve bunlar arasındaki varlıklar sayısına ulaşamaz. Bu da Efendimizin öğrettiği zikirlerin adet yönünden üstünlüğüne delalet eder.

Metinde görüldüğü üzere Hz. Peygamber kadına, Allah'ın semadaki (melekler) yerdeki (insanlar, hayvanlar ve cansızlar), bunlar arasındaki (hava, kuşlar, bulutlar vs.) yaratıkları ve Allah'ın yaratacağı varlıklar sayısınca Süb-hanellah, Allahü ekber, el-Hamdulillah, lâ ilahe i İleli ah ve lâ havle velâ kuvvete illâ billâh demesini tavsiye etmiştir. Hadisi nakleden râvi bu zikirlerden "Sübhaneliah"ı, "yer, gök ve arasındaki yaratıklar adedince" diye açıkça ifâde ettiği halde diğerlerini kısaca "Onlar kadar" sözü ile yukarı kısma bağlamıştır. Bundan maksat, "onlar kadar" sözünün kendisi değil, "Sübhanallah" da söylenenlerin sayısıdır. O zaman takdir şöyle olur; "Allah'ın gökyüzündeki yaratıkları sayısınca Allahü Ekber, yeryüzündeki yaratıkları sayısınca Allahü Ekber, bunların arasındakilerin sayısınca Allahü Ekber, Allah'ın yarattığı ve yaratacakları sayısınca..." Tabii aynı şeyler el-Hamdulillah, lâilahe illellah ve lâ havle velâ kuvvet illâ billâh için de söylenecektir.

Hadis-i şerif okunan teshillerin sayısının bilinmesi için çakıl taşı veya hurma çekirdeği kullanmanın meşru olduğuna delildir. Şimdiki "teşbih" dediğimiz âlet de aynı hükmün altına girer. Çünkü elimizdeki teşbihlerle[300] hadis-i şerifte mevzuu bahs edilenler arasındaki fark, sadece ipliğe dizmedir ki bu, hükmün değişmesini gerektirecek kadar önemli değildir. Dolayısıyle hadis-i şerif teşbihin bid'at olduğunu iddia edip kullanılmasını caiz görmeyenlerin, onun için "şeytanın kamçısı" tâbirini kullananların aleyhine bir delildir. Deylemî'nin Müsnedü'l-Firdevs'te Hz. Ali (r.a.) kanalıyla Resulül-lah'tan rivayet ettiği şu haber daha açıktır: "Teşbih ne güzel hatirlatıcıdır."

Hasan el-Basrî'nin de teşbih kullandığı rivayet edilir. Salim b. Abdullah, "el-İmdâd li uluvvi'l-îsnâd adındaki eserinde bildirdiğine göre, Ömer el-Mekkî, Hasan el-Basrî'yi elinde teşbihle görüp: "Ey üstad, şanının yüceliği ve ibâdetinin güzelliğine rağmen, sen şu âna kadar teşbih mi kullanıyorsun?" demiş. Hasen el-Basrî de şu cevâbı vermiştir: "Bu bizim başlangıçta kullandığımız bir şeydir. Sonunda terk edecek değiliz. Ben Allah'ı elim, dilim ve kalbimle zikretmeyi severim."

Ebu'l-Abbâs,Hasan el-Basri'nin bu sözleri için, "bundan teşbihin sahabe devrinde mevcûd olduğu anlaşılır. Çünkü Hasan el-Basri'nin ilk günleri sahabe devridir..." der.

Suyûtî de bu konuda şunları söyler: "Selef ve haleften zikri teşbih ile saymayı men'ettikleri nakledilmemiştir. Aksine onların çoğu teşbihi kullanırlar ve onu mekruh saymazlardı."

Teşbihin cevazı konusunda söylenilen bu sözler onun riya ve gösterişe vesile olmaması şartiyladır. Böyle yapılırsa, veya boyuna takılırsa ya da elde oyuncak gibi çevrilirse, buna müsaade edilmez.

"Medhal" sahibi şöyle der: "Zamanımızdaki bazı mutasavvıfların teşbihi boyunlarına asmaları en çirkin bid'atlerdendir. Âlim zannedilen bazılarının, kadınların kollarındaki bilezikler gibi ellerine teşbih almaları, bu halde insanlarla bazı ilmî veya başka mes'eleleri konuşmaları, kollarım sağa sola sallamaları, boyunlarına teşbih asan mutasavvıfların hâline benzer. Bir kısım insanlar da teşbihi ellerine alıp sanki zikir yapıyormuşlar gibi tek tek çekerler. Buna rağmen onlar, insanlarla lüzumsuz şeyler konuşurlar, gıybet ederler. Malûmdur ki, insanın bir tek dili vardır. Başkasıyla konuşurken zikir yapması düşünülemez. O halde bu durumda elde teşbih tutma riyadır, gösteriştir, bid'attir."

Görüldüğü gibi yukarıdaki ifâdeler, yapılan zikirleri saymak için teşbih çekmenin caiz, gösteriş veya oyuncak için elde tutmanın bid'at olduğunu gösterir. Zaten yolda sokakta elinde teşbihle gidenleri müslümanlar ya hafifliğe ya da gösterişe hamlederler. Bu tip davranışlardan hoşlanmazlar. [301]

Bazı Hükümler

1. Okunan teşbih, tahmid ve tehlillerin yapılan zikirlerin sayısını bilmek için teşbih denilen aleti kullanmak caizdir.

2. Teşbih bazılarının dediği gibi bid'at değildir.[302]

1501. ...Yüseyra[303] (r.anha)'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah (s.a.) kendilerine (kadınlara) tekbir, takdis ve tehlili gözetip devam etmelerini ve parmaklarının uçlarıyla saymalarını emretmiştir.Çünkü bu azalardan (yaptıkları) sorulacak, konuşmaları istenecektir.[304]

Açıklama

Tekbîr: "AUahti ekber", takdîs, "Sübhane'l-Melikü'l- Kuddûs-, veya "Sübhûhun kuddûsun"; "tehffi, "Lâilâhe illellâh" demektir.

Hadisin Tirmizî'deki rivayeti "Ey kadınlar taifesi! parmak uçlanyla sayınız, çünkü onlara sorulacak, konuşmaları istenecektir" şeklindedir. Ahmed'in rivayeti ise, Hz. Peygamber'in "ey mü'min kadınlar..." şeklindeki hitabıyla başlamaktadır.

Hadis-i şerifte kadınlara, Allahü ekber, Sübhane'l-Melikül kuddûs ve lâilahe illellâh diyerek zikre devam etmeleri, bunları terketmemeleri tavsiye edilmektedir. Şüphesiz bu tavsiye, aynı zamanda erkekleri de ilgilendirir. Çünkü İslama göre bazı özel hallerin dışında ibâdetin emir veya tavsiye edilmesinde erkeklerle kadınlar arasında fark yoktur. Hitabın kadınlara yönelik olmasına sebep, sözün kadınlara karşı yapılan bir konuşma esnasında söylenmiş olmasıdır.

Hadis-i Şerifte tavsiye edilen ikinci konuda söylenen zikirlerin parmak uçlanyla sayılmasıdır. Bu ifâdeden, yapılan zikirlerin teşbihle değil, parmaklarla sayılmasının daha efdal olduğu anlaşılmaktadır. Bu üstünlüğe sebeb hadisin devamından anlaşıldığına göre, insan vücudundaki organların dünyada yaptıklarını hesap gününde haber verecekleri gerçeğidir. "O günde kendi dilleri elleri ve ayakları aleyhlerinde yapıyor içliklerine şahitlik edecektir"[305]mealindeki âyet bu hususa delâlet etmektedir.

Zikrin teşbihle sayılmasının caiz olduğu bundan evvelki hadiste geçmiştir.[306]

Bazı Hükümler

1. Müslümanlar Allah'ı zikre devam etmelidirler.

2. Zikrin parmak uçlanyla yapılması daha efdaldır.

Çünkü bu uzuvlar kıyamet günü yaptıklarını haber vereceklerdir. Ancak bu farz veya vâcib değildir. Onun için parmaklarıyla sayıyı saymaktan korkan kişinin teşbih veya buna benzer birşey kullanması daha iyidir.

3. Uzuvlar taatte kullanılmalıdır.[307]

1502. ...Abdullah b. Amr (r.anhuma)'den; demiştir ki: Resûlullah (s.a.)'ı (parmak uçlarıyla) sayarak teşbih çekerken gördüm.[308]

İbn Kudâme: "sağ eliyle" dedi.[309]

Açıklama

Buradaki "tesbih"den maksat elde çekilen 33 veya 99 taneli âlet değil, zikir olarak söylenen "subhanellah" veya buna benzer sözlerdir.

Hadis-i şerifin tümüne râvîlerden İbn Kudâme'nin kaydı ile birlikte bakıldığında mânânın "Resulullah (s.a.)'ı sağ eliyle sayarak teşbih çekerken gördüm" şeklinde anlaşılması gerekir.

Hadis-i şerif söylenen zikirlerin sağ el parmaklarıyla sayılmasının daha iyi olduğuna delildir.[310]

1503. ...İbn Abbas (r.anhuma)'dan; demiştir ki:

Resulüllah (s.a.) Cüveyriye[311] -ismi Berre iken Efendimiz adını değiştirdi- (r.anhaj'nın yanından o namazgahında iken çıktı. Geri döndüğünde Cüveyriye yine namazgahında idi. Bunu görünce:

"Sen hâlâ namazgahında mısın? diye sordu.

Evet.

"Halbuki ben senden ayrılırken dört kelime söylemiş ve onları üç kere tekrarlamıştım. Eğer o kelimeler senin (sabahtan beri) söylediklerinle tartılsa onlardan daha ağır gelir. Onlar:Yaratıkların sayısınca Allalı'a hamd ve teşbih ederim. Zatının (salih kullarından) rızası ade-dince Allah'ı hamd ve teşbih ederim. Arşının ağırlığınca onu teşbih ve ona hamd ederim kelimelerinin sayısınca Allah'ı teşbih ve ona hamd ederim."[312]

Açıklama

Hadis-i Şerifin Sahih-i Müslim'deki bir rivayetinde hâdiseyi anlatan şahıs İbn Abbas (r.anhuma) değil, Cüveyriye (r.anha)dır. Yani hâdiseyi bizzat Cüveyriye, "Ben namazgahımda iken Resülullah..." gibi ifâdelerle nakletmiştir. Nesaî ve Tirmizfde ise, İbn Abbas'tan, ama Cüveyriye'den naklen rivayet edilmiştir.

Nesâî'deki rivayette Cüveyriye (r.anha) mescidde namaz kılarken Resûlullah’ın kendisine uğradığı ikinci gelişinde "sana söyleyeceğim bazı kelimeler öğreteyim mi?" buyurup peşinden üç defa: dediği kaydedilmektedir. Sahih-i Müslim'de de Hz. Peygamber'in Cüveyriye (r.anha)'nın yanından sabahleyin erkenden çıktığı söylenmektedir.

Rivayetlerin tümü gözönüne alınınca anlaşılıyor ki, Hz. Peygamber sabahleyin hanımı Cüveyriye, evinin namaz için ayırdığı bölümünde namaz kılarken sevabı pek büyük bazı sözler söylemiş ve dışarı çıkmıştır. Resulullah (s.a.) sabah namazını kılmış biraz oyalanmış ve kuşluktan sonra evine döndüğünde Hz. Cüveyriye'yi hâlâ namazgahında namaz kılarken görüp şaşırmış ve "Sen, ben gideli beri namaza devam mı ediyorsun?" diye sormuş, ondan "evet" cevabını alınca, sabah giderken söylediği sözleri hatırlatarak o sözlerin Cüveyriye (r.anha)'nm sabahtan beri söylediği sözlerin tamamından daha efdal olduğunu bildirmiştir.

Hz. Peygamberdin öğrettiği bu sözler, esas itibariyle teşbih ve hamd ifâde eden "sübhanellafıi ve bihamdihî" kelimeleridir. Ancak bunların yanma ya sayılması çok zor ya da imkânsız olan meblağlar eklenmiştir. Allah'ın yanına ya sayılması çok zor ya da imkânsız olan meblağlar eklenmiştir. Allah'ın yaratıklarını saymak mümkün fakat son derece güçtür. Allah'ın Peygamberler, sıddıklar, şehidler ve salih kullara karşı olan rızasını saymak ise, mümkün değildir. Allah'ın kelimelerinin ve arşının ağırlığının zikredilmesi de aynı şekilde mübalağa ve çokluk ifâde etmesi içindir. Nitekim bir âyet-i kerimede şöyle buyurulur: "De ki: "Rabbimin sözleri(ıii yazmak) için (bütün) deniz(lerin suyu) mürekkeb olsa, ve bir o kadar daha yardımcı olarak ilâve etsek, Rabbimin sözleri tükenmeden o deniz(ler) tükenir."[313]

Bazı Hükümler

1. Metinde geçen sözlerle zikir yapmak teşvik edilmektedir.

2. Zikre mahsus kelimeler tekrarlanmasa bile bu sözlerin çokluk ifâde eden terimlere bağlanması zikrin katlanmasına sebeb olur. Meselâ gökteki yıldızlar sayısınca "sübhanellah" demek, bu sözü üç beş yüz defa tekrarlamaktan daha çok sevaba vesile olabilir.[314]

1504. ...Ebû Hüreyre (r.a.)'den; demiştir ki: Ebu Zerr-i Gıfârî:

Ya Resûlullah! Zenginler sevapta (ileri) gittiler. Bizim kıldığımız gibi namaz kılıyorlar, bizim tuttuğumuz gibi oruç tutuyorlar. Bir de fazla malları var, onunla sadaka veriyorlar. Bizim ise, sadaka verecek (fazla) malımız yok, dedi. Resulüllah (s.a.):

“Ya Ebâ Zerr, sana birkaç söz öğreteyim mi? Onlarla seni geçene yetişirsin. Senin yaptığım yapmayan (o sözleri söylemeyen) hiç kimse de senin ardından yetişemez."

Evet ya Resulullah! öğret.

"Her (farz) namazın peşinde otuz üç kere tekbir getirir (Allahu ekber der), otuz üç kere hamd eder (elhamdülillah der), ve otuz üç kere teşbih okursun (sübhanelallah dersin).Sonunu da Allah'tan başka ilah yoktur. Yalnız o vardır, onun eşi ve ortağı yoktur. Mülk onundur, hamd o'nadır, o herşeye kadirdir" ile bitirirsin. Her kim bunları söylerse denizin köpükleri kadar bile olsa (küçük) günahları bağışlanır."[315]

Açıklama

Hadis-i şerifte tekbir, teşbihten önce zikredilmiştir. Müslim ve diğer kitaplardaki rivayetlerin çoğunda ise, teşbih tekbirden önce söylenmiştir. Her iki türlü uygulama caiz olduğu için rivayetler birbirlerine zıt sayılmaz. Üstelik kelimeler arasındaki "vâv" tertib ifâde etmez. Teşbih (sübhanellah)'in önce, tekbir (Allahu ekber)'in ise, en sonda söylenmesi efdal görülür.

Hadisin Buhârî ve Müslim'deki zabtına göre zenginlerin ileri gittiğini söyleyerek onların aldıkları ecre gıbta eden burada olduğu gibi Ebû Zerr değil, muhacirlerden bir grup fakirdir. Buhârî'nin rivayetinde zenginlerin -ileri gidişlerine sebeb olarak- sadaka vermelerinin yanında haccetmeleri, umre yapmaları ve cihad etmeleri de zikredilmiştir. Müslim'de ise, sadakaya ilâve olarak, köle azad etmeleri zikredilmiştir. Yine Müslim'in bir rivayetinin sonunda,-hadisi Ebu Hüreyre (r.a.)'den nakleden Ebû Salih, muhacirlerin fakirleri Re-sülullah'a dönüp "zengin kardeşlerimiz bizim yaptıklarımızı duyup aynısını yaptılar" dediler. Efendimiz de "Bu Allah'ın bir fazlı ihsanıdır. Onu dilediğine verir" âyetin[316] okuyarak cevap verdi" demektedir.

Müslim'in rivâyetindeki bu ifâdelerden şükreden zenginlerin, sabreden fakirlerden daha efdal oldukları anlaşılır. Tıybî buna işaret ettikten sonra, "Evet gerçek de bu. Çünkü zengin bir sürü tehlike ile karşı karşıyadır. Ama sabreden fakir, güven içerisindedir" der. İmam Gazali, ulemanın bu konuda ihtilaf ettiklerini söyledikten sonra Cüneyd, bazı Allah dostları ve bir çok

alimin, fakirlerin daha efdal; İbn Ata'mn ise zenginlerin üstün olduğunu söylediklerini kaydederler.Aliyyu'l-Kaari Mişkat şerhi Mirkâtü'l-Mefâtih'de bu mesele üzerindeki ihtilafları uzun uzadıya saydıktan sonra Hz. Ömer'in "Zenginlik ve fakirlik iki binektir. Hangisine bindiğime bakmam bile" dediğini kaydeder. Aliyyü'I-Kaari devamla, "şüphesiz ki, Rabbin kimi dilerse rızkım genişletir, daraltır. Çünkü o kullandım herhali)nden gerçekten haberdârdır. (Herşeyi) hakkıyla görendir"[317] mealindeki âyete işaret etmiş ve şöyle demiştir: "Evet Allah, nebilerinin, velilerinin ve seçkin kullarının çoğuna fakirliği seçti. Zenginliği ise düşmanlarının çoğuna ve pek az dostuna tercih etti. Artık sen ister onu, ister bunu seç. Zaten Allah dilediğini yapacaktır."

Yaptıkları hayır ve hasenat sebebiyle daha çok sevaba nail olan zenginlerin fakirlerin okudukları zikirleri de okuyarak yine onlardan ileri olmaları konusunda Buhârî şârihi Kirmanı de şunları söyler: Fakirlerin maksadı, yüksek derece ve nimetlerin kendileri için de olmasını istemekti, zenginlerden daha üstün olma arzusu değildi. Bu da şükreden zenginin, sabreden fakirden daha efdal olduğuna işaret eder.

Şeyh Takiyüddin de hadisteki "ileri o!mak"tan maksadın derece yönünden üstünlük olduğunu söyleyerek Kirmânî'nin fikrine iştirak eder. Sindî, ileri gitmenin amel ve ömürle olduğunu, çok çalışmakla zenginlere yetişmenin mümkün olduğunu söylemenin daha uygun olacağı kanaatindedir. Bazı âlimler ise, bu öncelik ve sonralığı zaman itibariyle ele almışlar, "gecenler'in sahâbîler, sonrakilerin de daha sonra gelen nesiller olduklarını söylemişlerdir.

Hadisin Buhârî ve Müslim'deki rivayetleri içinde bu farklı görüşlerden her birini haklı çıkaracak ifâdeler vardır. Ebû Davud'un rivâyetindeki ifâdelere göre, Hz. Peygamberin Ebu Zerr'e söylediği "seni geçene yetişirsin... senin ardındakiler sana ulaşamaz" sözlerindeki "öncelik ve sonralığı" sevab ve mertebe yönüne hamletmek daha uygundur.

Hadis-i şeriften, namazlardan sonra otuz üçer defa sübhanellalfe elhamdülillah ve Allahü ekber deyip sonuna da "Lâ ilahe illellahü vehdehû lâ şerike lehû'l-Mülkü velehü'l-hamdü ve hüve alâ küllî şey'in kadîr" sözlerini İlâve etmenin ne derece büyük sevaba vesile olduğu anlaşılmaktadır. Namaz sonunda söylenecek virdler konusunda bir çok hadis-i şerif gelmiştir. Bunlardan kimi üzerinde durduğumuz hadisteki söz ve sayılara uygun düştüğü halde, bazılarında daha değişik söz ve rakamlar

görülmektedir. Bu hadisin İbn Mâ-ce'deki rivayetinde Sübhanellah, el-Hamdiilillah ve Allahu ekber sözlerinden ikisinin otuz üçer, birinin ise, otuz dört defa söyleneceği belirtilmiş fakat hangisinin otuz dört olacağı açıklanmamıştır. Nesâî'nin Zeyd b. Sâbit'ten yaptığı rivayette ise, tekbirin otuz dört defa söyleneceği açıkça ifade edilmiştir. Yine Nesâî'nin Abdullah b. Amr'den rivayetinde bu sözlerin her birinin farzlardan sonra onar defa söyleneceği, böylece her gün tamamının dilde yüz elli, mizanda ise, bin beşyüz edeceği söylenmiştir. Ayrıca sübhanellah, elhamdülillah, Allahu ekber ve lâilâhe illellâh sözlerini her namazdan sonra yirmi beşer, diğer bir rivayete göre yüzer; başka bir rivayete göre ise, ilk üçünü on birer defa söylemenin günahların bağışlanmasına vesile olacağı belirtilmektedir.

Bütün bu rivayetler gösteriyor ki, namazlardan sonra teşbih çekmek Hz. Peygamberden beri vardır. Fakat sayıları konusunda farklı rivayetler gelmiştir. Bunlardan hangisi uygulanırsa sünnete uyulmuş olur. Ancak şunu da kayd etmek gerekir ki, bu rivayetler içerisinde en kuvvetli olanı teşbih esnasında söylenen sözlerin otuz üçer defa olduğunu bildirenidir. O halde bunu yapmak daha efdaldir.

Yine bu rivayetlerden anlaşılıyor ki teşbih çekerken sayıyı gözetmek gerekir. Meselâ otuz üç kere sübhanellah demenin yerine otuz iki defa söylemekle sünnete göre hareket edilmiş olunmayacağı gibi, otuz dört kere söylendiğinde de sünnet uygulanmış sayılmaz. Askalânî'nin Fethü'l-BârTdeki ifâdelerinden bu anlaşılır. Ancak Ebu'1-Fadl, Tirmizî şerhinde Askalânî'ye itiraz ederek hadiste belirtiler, sayıdan daha fazla söylemenin kusur değil, meziyet olduğunu, dolayısıyla daha fazla sevabı gerektirdiğini söyler.

Bu meselede niyeti esas alarak her iki görüşün isabetli olduğunu söylemek mümkündür. Şöyle ki, kişi hadiste belirtilen adede mesela otuz üçe gelindiğinde sünnete imtisale niyet eder, fakat bu sayıdan sonra sevabını artırmak için zikrine devam ederse, hem sünnete uymuş hem de fazla sevabı hakketmiş olur. Ama otuzüçün bitiminde sünnete imtisale niyet etmemiş, rastgele zikrine devam etmişse, sünnete uymuş olmaz.

Karafi, Kavâid'inde daha titiz davranmış, hadiste tesbit edilen rakamı geçmenin bid'at olduğunu söylemiştir. Bazı âlimler bu sayılara uyarak teşbih çekmeyi, doktorun tavsiyesine uyarak ilaç kullanmaya benzetirler. Hastalık, günde üç kere hap alınmasını gerektiriyorsa, bir tane almak faydasız, beş tane almak da zararlı olabilir. Hz. Peygamber'in teşbih

konusunda belli rakamlar vermesinin, bizim kavrayamadığımız hikmetleri de olabilir.[318]

Bazı Hükümler

1. Fakirlerin, "bizim de zenginler gibi malımız olsa da sadaka versek" tarzında bir temennide bulunma-' lan caizdir. Buna gıpta denir.

2. Allah'ın verdiğini Allah yolunda harcayan zengin, sabreden fakirden üstündür. Ancak konu ihtilaflıdır.

3. Beş vakit namazın peşine otuz üçer defa sübhanellah, elhamdlillah ve Allahü ekber demek ve sonuna "Lâ ilahe illellahü vahdehû lâ şerike leh, Iehü'I-mülkü ve lehü'l-hamdü ve hüve alâ külli şey'in kadîr"i ilâve etmek, zenginlerin yaptıkları hayır hasenata denk bir ibâdettir.

4. Bu sözler, denizlerin köpükleri kadar çok bile olsa, küçük günâhların bağışlanmasına vesiledir.[319]

25. Selam Verince Okunacak Dua

1505. ...Muğire b. Şube (r.a.)'nin azatlısı Verrâd'dan şöyle rivayet edilmiştir:

Muaviye, Muğire b. Şube'ye mektup yazıp Resûlullah (s.a.)'m namazda selâm verince ne söylediğini sordu. Muğire bana şunları yazdırıp Muaviye'ye gönderdi:

"Tek olan Allah'tan başka ilâh yoktur. Onun hiç bir ortağı yoktur. Mülk sadece onun hamd sadece ona'dır. O, her şeye muktedirdir. Ey Allahım! Senin verdiğine engel olacak ve vermediğini verecek hiç bir (güç) yoktur. Senin yanında zengine zenginliğinin faydası yoktur."[320]

Açıklama

Hadisin diğer hadis kitaplarındaki rivayetlerinde bazı küçük farklar görülür. Müslim'in bir rivayetinde Verrâd'ın Muğire b. Şube'nin kâtibi olduğuna işaret edilmiştir. Ebu Dâvud'daki metinde buna delâlet eder.

Anlaşıldığına göre Hz. Muâviye halife iken, Küfe valisi olan Muğire b. Şube'ye bir mektup yazarak Hz. Peygamber'in, namazdan sonra dua ederken ne okuduğunu sormuş Muğire de yanındaki azatlısı ve kâtibi olan Ver-râd'a metinde geçen sözleri yazdırıp göndermiştir.

Taberânî'nin buradakinden başka bir senetle rivayet ettiği haberde: "hamd onadır" sözünden sonra "o yaşatır ve öldürür. Kendisi diridir, ölmez. Hayır sadece onun elindedir" ilâvesi vardır.

Abd b. Humeyd'in Müsned'inde de "vermediğini verecek" cümksinden sonra "senin hükmettiğini çevirecek yok" ilâvesi mevcuttur.

Buhârî'nin bazı rivayetlerinde Muğîre'nin, Muaviye'ye verdiği cevapta "Resulüllah (s.a.), dedikodudan, çok soru sormaktan, malı telef etmekten, verilmesi gerekeni vermeyip hakkı olmayan şeyi almaktan, analara itaatsizlikten ve kız çocuklarını diri diri gömmekten men'etti" ilâveleri de bulunmaktadır.

Tercemeye "zengine zenginliği" diye geçtiğimiz terkibi âlimlerin ekserisi tarafından bizim ifade ettiğimiz şekilde izah edilmiştir."Cedd" kelimesi, zenginlik, nasîb, azamet, saltanat mânâlarına gelmektedir. Rağıb ise, buradaki ceddin "dede" mânâsına olduğunu nakledip hiç kimseye nesebinin faydası yoktur şeklinde izah etmiştir. Kurtubî de Ebu Amr eş-Şeybânî'nin bu kelimeyi cimin kesresi ile "cidd" şeklinde rivayet ettiğini söyler. Bu okuyuşa göre cümlenin mânâsı "çalışana gayreti fayda vermez" şeklinde olur.

Taberî, Ebu Amr eş-Şeybânî'nin rivayetini tasvib etmemiş, Nevevî de ulemânın cumhurunun ilk görüşte olduğunu nakletmiştir. Nevevî "cedd" kelimesini mal, çocuk ve saltanat gibi dünya nasibleri olarak mânâlandırmıştır.

"Senin yanında" diye terceme ettiğimiz kelimesi de ayrıca bir mahzûf takdiri ile "senin azabından" veya "senin yerine" şeklinde anlaşılmıştır.

Bu izahların ışığı altında üzerinde durduğumuz cümleyi şu şekilde de ifade etmek mümkündür: "Dünyalık sahiplerinin sahip oldukları, senin lütuf ve ihsanına bedel olup kendisine fayda veremez." Hiç bir dünyalık senin azabına karşı sahibine fayda veremez aksine ona fayda verecek senin fazlın ve kendisinin salih amelidir.[321]

Bazı Hükümler

Hadis-i şerif metinde geçen zikirlerin namazdan sonra okunmasının ve bunu bir defa söylemenin meşru olduğuna delâlet etmektedir. Selam verdikten sonra söylenmesi sünnet olan başka sözler ve dualar da vardır. Nitekim bunlardan bir kısmı sonraki hadislerde gelecektir.[322]

1506. ...Ebû Zübeyr'den; demiştir ki:

Abdullah b. Zübeyr (r.a.)'i minberde şunları söylerken işittim:

Resulüllah (s.a.) namazdan ayrıldığında şöyle derdi:

"Tek olan Allah'tan başka ilâh yoktur. Onun bir ortağı da yoktur. Mülk sadece onun, hamd sadece onadır, o her şeye muktedirdir. Samimiyetle (ibâdet edilecek) Allah'tan başka ilâh yoktur. Kâfirler istemese bile din (taat) sadece onadır. O, nimet, fazl ve güzel övgüye ehildir. Samimi olarak (ibâdet edilecek) Allah'tan başka ilâh yoktur. Kâfirler istemese de dîn (taat) sadece onadır."[323]

Açıklama

Müslim'in rivayetinde bu sözleri İbn Zübeyr'in söyleyip peşinden de "Resulüllah (s.a.) her namazdan sonra bu sözleri yüksek sesle okurdu" dediği belirtilmektedir. Efendimizin bu sözleri yüksek sesle söylemesi ümmetine öğretmek maksadına mebnî olmalıdır.

Hz. Peygamber metinde geçen sözleri farz namazlardan sonra söyledi.

Hadis-i şerifteki terkibinin ehlü veya ehle" şekillerinde okunması mümkündür.Terceme birinci şekle göre yapılmıştır. İkinci şekle göre olarak okunursa, mânâ "Ey nimet, fazl ve güzel övgü sahibi Allah! Kâfirler istemese bile din (tât) sadece ona (sana)dır..."

Bu rivayet de Hz. Peygamber'in namazlardan sonra tekrarladığı bir zikri haber vermektedir. Bu konudaki hadislerin farklılığı Hz, Peygamber'in namazlardan sonra değişik şeyler söylediğini gösterir.[324]

1507. ...Bize Muhammed b.Süleyman el-Ensari, Abde’den Oda Hişam b. Yrve’den Ebu’z-Zübeyr’in şöyle dediğini rivayet etmiştir:

Abdullah b. Ez-Zübeyr her namazın sonunda yüksek sesle tehlil getürdi.(la ilahe illallah derdi.)

Hişam önceki rivayette duanın benzerinin söyleyip: = Allah’tan başkasında güç kuvvet yok, Allah’tan başka ilşah yok.Biz ondan başka hiçbir şeye ibadet etmeyiz.Nimet sadece onundur.” Sözlerini ilave etti ve hadisin kalanını sevketti.[325]

Açıklama

Bu rivayet bir evvelki hadisin başka bir senetle nakledilmiş şeklidir.Metin yönünden de önceki rivayetten bazı farklar vardır.Burada hadisn tamamı alınmamış, “bir önceki duanın benzeri” denilerek oraya havale edilmiştir.Ve orada olmayan kısım eklenmiştir.

Hadisin Müslim’deki zaptı rivayetin tamamını içine almaktadır.Müslim’in Muhammed b. Abdullah b. Numeyr, Nümeyr, Hişam ve Ebu’z-Zübeyr senediyle rivayet ettiği metin şöyledir:”İbnu’’z-Zübeyr her namazdan sonra selam verince şöyle derdi:

İbnu’z-Zübeyr daha sonra Resulullah (s.a.)’ın her nanazın arkasından bu sözleri ytüksek sesle söylediğini ilave etti.[326]

1508. ...Ebu Davud dedi ki:

Bize Müsedded ve süleymen b. Davud ei-Ateki haber verdiler.-Bu metin Müsedded’in rivayetidir.-Onlara Mu’temir haber vermiş.Mü’temir Davud et-Tuvafi’den duymuş ona da Ebu Müslim el-Beceli Zeyd b. Erkam (r.a.)’den naklen haber vermiş ki Zeyd şöyle demiş:Namazlarının sonunda Resulullah (s.a.)’ın şöyle dediğini işittim:-Süleyman b. Davud Resulullah (s.a.) şöyle derdi,diye rivayet etti.-

“Ey bizim ve her şeyin Rabbi olan Allah’ım! Senin yegane Rab olduğuna ortağının olmadığına ben şahidim.Bizim ve her şeyin Rabbi olan Allah’ım! Ben bütün kulların kardeş olduğuna şahidim.Ey bizim ve her şeyin Rabbi olan Allah, beni ve ailemi dünya ve ahirette devamlı olarak sana ihlasla bağlı kıl.Ey yücelik ve ikram sahibi Allah! (Beni kabul etmek üzere) dinle ve karşılk ver.Allahu ekber, Allahu ekber, “Allah göklerin ve yerin nurudur.”[327]

Süleyman b. Davud'un rivayeti şöyledir:

"Rabbüssemâvât ve'l-ard (göklerin ve yerin Rabbi) Allahü ekber, Allahii ekber ve ni'mel vekîl. Hasbiyellahü ve ni'mel vekîl (Allah bana yeter ve ne

güzel vekildir) Allahii ekber, Allahii ekber."[328]

Açıklama

Aslında senedin tamamını terceme etmek âdetimiz değildir.Ancak bu hadisi Ebû Dâvud, Müsedded ve Süleyman b. Dâvûd el-Atekî olmak üzere iki ayrı üstaddan işitmiş, Müsedded'in metnini esas almıştır. Ancak Süleyman'ın ayrıldığı noktalara da dikkat çekmiştir. Bu hususlara işaret etmek ve terceme esnasında geçen isimlerin tanınmasını sağlamak için bu kez sened tümüyle terceme edilmiştir.

Dârekutnî, Mü'temir b. Süleyman'ın "Dâvud et-Tufâvî, Ebu Müslim el-Becelî, Zeyd b. el-Erkam" senedinde yalnız kaldığını söylemiş, el-Münzirî ise, "isnad"ında Dâvûd et-Tufâvî var" diyerek hadisin zayıf olduğuna işaret etmiştir. Yahya b. Main son görüş olarak Dâvud için "leyse bi şey'in" tâbirini kullanmıştır.

Hadis-i şerif namazlardan sonra, metinde geçen sözlerle dua etmenin meşru olduğununa delâlet etmektedir.[329]

1509. ...Ali b. Ebî Tâlib (r.a.)'den; demiştir ki: ResulüIIah (s.a.) namazda selam verince, "Allah'ım benim işlediğim ve işleyeceğim gizlediğim ve açıktan yaptığım, yapmakta ileri gittiğim ve senin bilip benim bilmediğim tüm günahlarımı bağışla. Öne geçiren de sensin geride bırakan da. Senden başka ilâh yoktur" dedi.[330]

Açıklama

Hz. Peygamber'in duası içerisinde Cenab-ı Hakka "Öne geçiren de sensin geride bırakan da" şeklinde bir hitab vardır.Bundan maksat şudur: Kullarından dilediklerine üstün özellikler vermek suretiyle derecelerini yükselten, onları kendisine yaklaştıran Allah azze ve celledir. Aynı şekilde düşmanlarının derecesini düşüren, onlarla kendi arasına perdeler geren, kâfirleri hayvanlardan daha alçak kılan da yine Allah'tır. Müslim'deki bir rivayet Hz. Peygamber'in bu duayı son teşehhüde oturduğunda ettehiyyatü'den sonra, selâmdan önce okuduğu belirtilmektedir. Burada ise, açık olarak duanın selamdan sonra olduğu ifade edilmektedir. Buna göre

Hz. Peygamber'in hadis-i şerifteki duayı bazan selâmdan önce bazan da selâmdan sonra okuduğunu söylemek mümkündür.[331]

Bazı Hükümler

1. Namazlardan sonra metinde geçen duayı okumak meşrudur.
2. Günahsız olmakla birlikte Hz. Peygamber'in istiğfar etmesi günahlarının bağışlanmasını istemesi vâkidir. Efendimizin maksadı ümmetine öğretmektir.[332]

1510. ...İbn Abbas (r.a.)'den; demiştir ki: Resulüllah (s.a.) şu sözlerle dua ederdi:
"Ey Rabbim! (Sana ibadet ve şükürde ve düşmanlarına karşı) bana yardım et, benim aleyhimde (olan şeytana) yardım etme. Düşmanlarıma değil, bana yardım et. Bana değil, aleyhimde olanlara tuzak kur. (Azabım bana değil, düşmanlarıma indir). Bana doğru yolu göster ve hidayetini nasib et. Bana düşmanlık yapanlara karşı bana yardım et.
Ey Allah'ım! Beni sana şükreden, seni zikreden, senden çekinen, sana çok çok ibâdet eden, sende huzur bulan -veya[333] sana dönen- biri kıl.
Ey Rabbim! Tevbemi kabul et, kusurlarımı yıka (yok et), duamı kabul et, delilimi sağlam kıl, kalbime hidâyet ver, dilimi doğrult, kalbimin haset ve kinini çıkar."[334]

Açıklama

Hadis-i şerif oldukça açık olmakla beraber bir kaç noktaya işarette fay(ja vardır: Hz. Peygamber bu duasında daha çok Cenab-i Hakk'm yardımını istemiş aleyhinde olanlara yardım etmemesini de özellikle zikretmiştir. Efendimizin "Bana değil, benim düşmanlarıma tuzak kur" niyazından maksat, Allah'ın belâsını düşmanları üzerine havale etmektir. Çünkü tuzak bir hile ve kandırmadır. Allah azze ve celle bundan münezzehtir. Burada tuzağın lâzımı kast edilmiştir. "Bana düşmanlık yapanlara karşı bana yardım et" diye terceme ettiğimiz cümle sarihler tarafından "hakkı kabul etmekten kaçınan İslama karşı büyüklük taslayan"

veya "bana savaş açan" diye izah edilmiştir. Terceme ikinci manaya göre yapılmıştır.

“Sende huzur bulan" diye terceme ettiğimiz sözünün "sana boyun eğen", "korku ve umut arasında olan" şekillerinde anlaşılması da caizdir. Çünkü mevzu bahs olan kelimenin bu mânâlara ihtimâli vardır,

"Delilimi sağlam kıl" sözünden maksat da dünyada sözümü ve imanımı kabirde münker ve nekir meleklerine karşı cevabımı sağlamlaştır demektir.[335]

Bazı Hükümler

1. Metinde geçen sözlerle Allah (c.c.)'a dua etmek

2. Kişinin düşmanları için beddua etmesi caizdir. Ancak bu düşmandan maksat, din ve iman düşmanı olan kâfirler ve şeytanlardır. Çünkü Hz. Peygamber'in mü'minlerden hiçbir kimseye düşman olduğu vaki değildir.

3. Aslında müslüman olduğu için hidâyeti bulmuş olan mıf minin "bana doğru yolu göster, hidâyetimi nasib et" şekillerinde dua etmesi caizdir. Bu ya îslâma bağlılık ve tâatin kuvvetlenmesini ya da devamını istemek demektir.[336]

1511. ...Süfyan (es-Sevrî), (yukarıdaki hadisi) Amr b. Mürre'den "işittim" diyerek aynı isnad ve aynı mana ile rivayet etti. (Ancak bu rivayette) Amr; "hidâyeti bana hazırla" ifadesini kullanmış "hidâyetimi" dememiştir.[337]

Açıklama

Bu rivayet onceki rivayetin mânâ olarak ifadesidir. Ancak Ebu Dâvûd onu Süfyan'dan Muhammed b. Kesir vasıtasıyla aldığı halde bunu müsedded ve yahya nakletmiştir.

İki rivayet arasında da sema’ ve an'ane farkına ilâveten bir de evvelkisinde Resulüllah (s.a.)'in duası nakledilirken: “ = hidâyetimi bana nasib et" denildiği halde bunda " = bana hidâyeti nasib et" denildiği görülmektedir.[338]

1512. ...Aişe (r.anha)'dan rivayet edildiğine göre, Resulüllah (s.a.) (namazda) selam verdiği zaman: "AUahümme entesselamü ve minkes-selam, tebarekte ya zel-Celali ve'1-İkrâm = Ey Allahım! Selâm sensin, selâmet sadece sendendir. Sen (zâlimlerin söylediklerinden) çok çok yücesin, (hayır ve bereketin çoktur) ey ululuk ve ihsan sahibi" derdi.[339]

Ebû Dâvûd dedi ki:

Süfyan (es-Sevrî) Amr b. Mürre'den sema' yoluyla hadis almıştır. Ulema bu hadislerin sayısının onsekiz olduğunu söylerler.[340]

Açıklama

Selâm: Allah'ın isimlerinden birisidir. Kulların karşılaştıkları ayıp, yokluk ve kusur gibi hallerden salim olmak manasınadır. Burada: "Peygamberleri dünyada, müslümanları da âhirette selâmlayan" manasında olduğunu söyleyenler de olmuştur.

Metindeki " ifâdesini = selâmet sendendir" şeklinde terceme ettik. Buna sebep, selâmetin Allah'tan olması dünya ve âhiret huzurunun sulh ve sükûnun sadece ondan umulup beklenmesidir. Çünkü Allah'tan başka, huzur verecek, insanlığı sulh ve sükûna kavuşturacak hiçbir güç yoktur. Son derece hırslı nefsine esir, üstünlük duygusu bütün benliğini kaplayan bütün bunların ötesinde Allah'ın izni olmadan parmağını kıpırdatmaktan âciz olan insanın gerçek huzuru sağlaması, sulhu gerçekleştirmesi mümkün değildir. İşte bu şuur içerisinde müslüman, her devirde günde beş kere Allah'ına yönelir, huzur ve sükunun sadece ondan olduğunu tasdik ederek huzur ister. Arkasından da "Ya Zel-Celali ve'1-ikram!" diyerek onun yüceliğini ve ihsanının bolluğunu söyleyerek boyun büküp nazlanır ve niyazlanır.

"Sen çok yücesin" diye terceme ettiğimiz fiilini "hayır ve bereketin çok oldu" şeklinde izah edenler de olmuştur. Bu mânâya parantez içinde işaret edilmiştir.

"Ululuk, yücelik** diye terceme ettiğimiz "Celâl" kelimesi de aynı zamanda "lâyık olmayan sıfatlardan münezzeh" mânâsına da gelir. Bu kelime Allah'tan başkaları hakkında kullanılamaz. Resulüllah (s.a.) bu sözleri selâmdan sonra daha yönünü kıbleden çevirmeden söylerdi. Hatta Müslim ve Tirmizî'nin rivayet ettikleri bir başka hadiste Hz. Aişe,

Resulüllah'ın selâmdan sonra ancak "Allahümme entesselâmü tebârekte yazel-celali vel ikram" diyecek kadar oturduğunu bildirir.

Ebu Davud'un, hadisin sonunda görülen talikinin yeri aslında bir önceki hadisin sonudur. Nitekim bazı nüshalarda orada verilmiştir. Ancak tercemeye esas aldığımız nüshanın yamsıra, elimizdeki matbu dört nüshadan üçünde üzerinde olduğumuz hadisin sonunda bulunduğu için yerini değiştirmedik.

Bu talik, Süfyan es-Sevrî'nin Amr b. Mürre'den onsekiz tane hadis duyduğunu ifade ediyor. Müellifin kitabında buna yer vermekteki maksadı, 1496. hadisin munkati* olmadığım dolayısıyla oradaki an'anenin, hadisin sıhhatine zarar vermeyeceğine işarettir.[341]

1513. ...Resulüllah (s.a.)'in azatlısı Sevbân (r.a.)'ın rivayetine göre, Nebî (s.a.) namazından ayrılmak istediği zaman üç defa istiğfar eder sonra da şöyle derdi: "Allahümme... ey Allahım..." Ravi (önceki) Aişe hadisinin manasını zikretti.[342]

Açıklama

Hadisin zahiri, Peygamber (s.a.)'in namazdan ayrılmak isteyince, üç defa istiğfar edip sonra "Allahümme entesselâmü ve minkesselâm tebârekte yazel celâli ve'1-ikrâm" dediği hissini vermektedir. Tirmizî'nin rivayeti de aynen buradaki gibidir. Ama maksad, Resulüllah'ın namazdan ayrılması değil, selâmı verdikten sonra namaz kıldığı yerden ayrılmak istemesidir. Çünkü Efendimiz'in bu sözleri selâmdan sonra söylediğini belirten başka rivayetler vardır. Hz. Aişe'nin yukarıdaki hadisi bunlardan biridir. Nitekim üzerinde durduğumuz hadisin Müslim, Nesaî ve İbn Mâce'deki rivayetlerinde "Resuülllah namazdan ayrıldığı zamanı...” denilmektedir.

Hadis-i şerifte Efendimizin selâmdan sonra üç kere Allah'a istiğfar ettiği bildirilmektedir. Hadisin râvilerinden olan imam Evzâî'ye buradaki istiğfarın nasıl olduğu sorulmuş o da üç defa "Esteğfirullah..." demiştir.[343]

Bazı Hükümler

1. Namaz kılındıktan sonra üç defa istiğfar etmek sünnettir. Daha evvel geçen bazı hadislerin işaretine göre istiğfar Allah'ı senâlve Resulüllah'a salât ve selâmdan sonra söylenir. Namazın peşinde istiğfar edilmesinden maksad, kulun kıldığı namazla gururlanmayıp yaptığı taatleri azımsaması ve nefsini itham etmesi gereğine işarettir. Çünkü kulun sorumlu tutulduğu şeylerin tamamını gereğince yapması mümkün değildir. İstiğfarın üç defa tekrarlanması amelde noksanlık olduğu inancındaki mübalağadan dolayıdır.

2. İstiğfardan sonra "ÂHahümme entesselamii ve minkesselam tebârekte ya zel celâli vel ikram" demek sünnettir.

Namazdan sonra okunacak dua konusunda farklı rivayetler bulunmaktadır. Bu, Hz. Peygamber'in değişik zamanlarda başka başka dualar okuduğunu gösterir. Ancak bunlardan bir kısmına diğerlerinden daha çok devam etmiş ve meşhur olmuştur. Üzerinde durduğumuz hadiste beyân edilen zikir, bunların en meşhurlarındandır. Nitekim zamanımızda aynıyla uygulanmaktadır.[344]

26. İstiğfar

1514. ...Ebû Bekir es-Sıddîk (r.anha)'den; demiştir ki: Resullülah (s.a.) şöyle buyurdu:

"İstiğfar eden kimse, günde yetmiş kere (günahı) tekrar etse bile, günahta ısrar etmiş sayılmaz."[345]

Açıklama

Hadis-i şerif bir günâh işlediği takdirde, peşinden tevbe istiğfar eden bir kimsenin, günahı tekrarlasa bile günahta ısrar etmiş hükmünde olmayacağım bildiriyor. Buradaki "günahın yetmiş kere tekrarlanması..." sayı ifade etmek için değil, çokluğa işaret içindir. İstiğfar, Allah'tan bağış dilemek mânâsına gelir.

Günahta ısrar etmiş sayılmama mü'minler için büyük bir nimettir. Çünkü bazı günahlarda ısrarın Allah'ın affından mahrumiyeti gerektireceği şeklin-' de tehditler bulunduğu gibi, küçük günahlarda ısrarın, onu büyük günah hâline getireceğini belirten haberler de vârid olmuştur. İşte günahtan sonraki istiğfar, günahı bu duruma düşmekten kurtarır.

îbn Ebi'd-Dünya'nın rivayet ettiği bir hadiste günahta ısrar ettiği halde istiğfar edenin, Allah'ın âyetleriyle alay etmiş gibi olduğu belirtiliyor. Buna göre iki hadis arasında bir tezadın olduğu hissi doğuyor. Gazzâîî, günahta ısrarla birlikte Allah'ın âyetleri ile alaya benzetilen istiğfarın, kalbin haberi olmadan dil ile söylenen estağfirullah sözü olduğunu ve bunun hiç bir değeri bulunmadığını söyler. Rabiatü'l-Adeviyye de "Bizim istiğfarımız bir çok istiğfara muhtaçtır" derken, aynı şeyi kast etmiştir. Yine Gazali'nin ifadesine göre üzerinde durduğumuz hadisteki istiğfar kalb ile samimiyetle yapılan istiğfardır.

Şunu da belirtmek gerekir ki, birbirine zıt gibi görünen bu hadislerin ikisinin de senedi zayıftır. Üzerinde olduğumuz hadis için Tirmizî "Garib bir hadistir. Onu sadece Ebu Nusayrâ'mn hadisi olarak biliyoruz. Senedi kuvvetli değildir" demiştir. Diğer hadis için de Irakî "Senedi zayıf" tabirini kullanmıştır.

İstiğfarın önem ve faziletine dair vârid olan hadisler, sayılamayacak kadar çoktur. Burada bu hadislerin bir kısmı gelecektir. Diğerlerine de yeri geldikçe açıklamalarda işaret edilecektir.[346]

Bazı Hükümler

Hadis-i şerif Allah'ın rahmetinden umudu kesmemeye kulun; günah ne kadar çok olursa olsun istiğfar ile bağışlanacağına işaret ediyor. Ancak bu günaha teşvik değil, istiğfara teşviktir. Çünkü günâha teşvik Allah'a karşı fevkalâde bir cür'et ve onun azabından emin olmaktır; değil Allah'ın Resulünün, herhangi bir müslümanın bile, böyle bir şeye teşvik etmesi düşünülemez. Tirmizî'nin Ebû Eyyûb'dan rivayet ettiği bir hadiste de Resulüllah (s.a.) şöyle buyurmuştur: "Eğer siz günah işlemezseniz. Allah (c.c.) günah işleyip de günahlarından istiğfar edecekleri yaratır." Bu hadis de mü'minleri istiğfara teşvik için söylenmiştir. Zaten Peygamberlerden başka tüm insanların hata ve günahtan salim olmadıkları herkes tarafından kabul edilen bir husustur.

İnsanoğlu yaratılış icâbı şehvetin peşinde gitmeye, nefsin heva ve heveslerine tâbi olmaya meyyaldir. Bu meylin sonucu olarak zaman zaman hata etmesi, günaha dalması mümkündür. Nitekim bir hadisi şerifte

Peygamberimiz "Her insan hata eder, hata edenlerin en hayırlıları tevbe edenlerdir"

buyurmaktadır. Allah'ın emrine aykırı olan her davranış günah olduğuna göre yapılan her hata insanın kalbine bir kara nokta halinde geçer. Bu noktaların birikimi orada bir kir tabakası meydana getirir. Eğer o kir temizlenmezse, günah insanda bir huy bir mizaç halini alır. Bu kirin temizlenme yolu tevbedir.

Tevbe lügat olarak "dönmek rücû etmek" manalarınadır. Istılah olarak çeşitli tarifleri yapılmıştır. Bunların en meşhurları şunlardır: "Tevbe, kabahatten kabahat olduğu için pişmanlık duyarak vazgeçmektir."

Sehl b. Abdullah el-Tüsterî tevbeyi "Çirkin davranışları güzelleriyle değiştirmek", Gazali ise, "Allah"tan uzaklaştırıp şeytana yaklaştıran yoldan dönmek" diye tarif etmişlerdir. Kamus müellifinin Besfiir'deki ifâdesine göre tevbe, "en güzel şekilde günah ve mâsiyeti terk etmek"ten ibarettir. Bu özür çeşitlerinin en güzelidir. Çünkü özür üç suretle beyân edilir:

a. Suçlunun yaptığını ikrar etmesi,

b. Suçunu kabullenip af dilemesi,

c. Suçu kabullenip af dilemesinin yanında bir daha işlememeye söz vermesi. İşte tevbe bu üçüncüsüdür.Tevb metâb tâbe ve tettibe kelimeleri de tevbe mânâsınadırlar.

Tevbe sadece günahı terketmek değil, aynı zamanda geçeni telâfi etmektir. Salih kulların kalblerinin Allah'tan gafil olması da hatadır. Bu yüzden Gazali tevbenin herkese her zaman ve her yerde vâcib olduğunu söyler.

Tevbenin Hükmü: Tevbenin farz-ı ayn olduğunda bütün imamlar müttefiktirler. Delilleri "Hepiniz Allah'a tevbe ediniz, ey mü'minler!" [347] mealindeki âyet-i kerimedir. Gazalî, Buharı ve Müslim'in müştereken rivayet ettikleri "zina eden, mü'min olduğu halde zina etmez" mânâsına gelen hadis-i şerife dayanarak, günahın; imanın bir parçasını yok edeceğini ve dolayısıyla işlenilen her günahın hemen peşinden tevbe etmenin vâcib olduğunu söyler.

Yine Gazâlî'nin nakline göre, Lokman oğluna öğüt verirken "tevbeyi geciktirme, çünkü ölüm aniden gelebilir. İleride tevbe ederim diyerek tevbeyi geciktirenler iki tehlike ile karşı karşıya kalırlar. Bunlar:

a. İsyanlar kalbde birikir ve bu onda bir mizâc halini alır.

b. Hastalık veya ölüm aniden gelebilir," der.

Hz. Peygamber (s.a.)'in şu hadis-i şerifi tevbede acele etmenin faziletini ortaya koymaktadır. "Bir kul günah işlediği zaman onu yazmakla görevli olan melek üç saat bekler. Eğer o kul bu müddet zarfında Aflah'dan bağış dilerse, Melek o günahı kıyamet günü açığa çıkarmaz."

Tevbede acele etmek efdal ise de, hayattan umut kesilmedikçe yapılan tevbeler makbuldür. Bu husus bizzat Resulullah (s.a.) tarafından şöyle ifâde edilmiştir. "Can boğaza çıkmadıkça Allah, yapılan tevbeleri kabul eder." Ancak kötülükleri işleyip de can boğaza geldikten, hayattan umut kesildikten sonra "işte şimdi tevbe ettim" demenin faydası yoktur. Bu, Kur'an-ı Kerim'le sabittir.[348]

Tevbenin Usûlü: Yapılan tevbenin makbul olması için bazı esaslara riâyet edilmesi gerekir. Şartları yerine getirilen tevbeye tevbe-i Nasûh denilir.

Nasûh tevbesinin tefsiri sadedinde âlimlerden yirmi üç ayrı görüş nakledilmiştir. Bunlardan en meşhuru Resulullah (s.a.)'ın ifâdesi ile, "sağılan süt, memeye dönmediği gibi bir daha günaha dönmemektir" şeklinde olanıdır.

Kamus sahibi Besâir'de "Nasuh" kelimesinin kökü olan "nush" maddesini izah ederken esas itibariyle iki mânâ üzerinde durur. Bunlardan birisi: "Halislik ve saflık" mânâsıdır. Nitekim mumu alınmış saf bala "aselün nasih" denilir. Buna göre nasûh, çok hâlis ve temiz demektir. İkincisi de: "Söküğü dikmek, yırtığı yamamak suretiyle onarıp düzeltmek" manasınadır. Bu mânâya göre ise, "nasuh" çok ıslah edici, hiç bir gedik bırakmayacak şekilde eksikleri düzeltip onarıcı demek olur.

Bu mânâlar gözönüne alınınca, bütün eksikleri düzeltip onaran bir daha dönülmemeye kesinlikle karar verilen hâlis tevbeye "nasuh tevbesi" denildiği sonucuna varılır. İşte bu tevbe Cenab-ı Hakk'ın müzminlere emrettiği tevbe şeklidir.[349]

Yapılan tevbenin "nasuh" hüviyetini kazanabilmesi için önce işlenen günah (namaz ve orucu terk gibi) Allah hakkı olur ve dünyalık bir cezayı gerektirmezse, pişmanlıkla birlikte geçirilen şeyin kazası; dünyalık cezayı gerektiren bir suçsa, o cezanın tatbikine imkân verilmesi gerekir. Eğer günah kul hakkına taalluk eden cinsten ise, önce kula hakkı ödenmelidir. Bu hazırlıktan sonra şu şartların tahakkuku gerekir:

a. Pişmanlık,

b. Derhal günâhı terk etmek,

c. Bir daha günah işlememeye azmetmek,

d. Bunu Allah'tan haya ederek yapmak.Bazı âlimler bu şartlara günahı itiraf ve çokça istiğfar etmeyi de ilâve ederler.

Büyük müfessir Kurtubî'nin maddeleşurdiği bu şartları başka bir büyük müfessir Elmalılı Hamdi Yazır şu beliğ cümlelerle ifâde eder:

"Nasuh tevbesi tevbe ederken teessüfünden dolayı dünya başına dar gelmeli, nefsi kendisini sıkmalı da sıkmalı ve herşeyden kesilip Allah'a öyle sıdk-u sadâketle iltica etmelidir... Bu tevbe nasıl olmalıdır? Kabahatlerden, başka bir sebeple değil, mahza çirkinlikleri yani Allah'ın rızasına muhalif bir kabahat oldukları için vicdanında nedamet ederek ve irtikabından şiddetli gam duyarak bir daha bir çirkinlik yapmamağa azmederek vazgeçmek ve nefsini buna alıştırıp hiç bir sebeb ve mania karşısında dönmemeğe karar vermekle olur."

Rivayet edildiğine göre Hz. Ali (r.a.) bedevinin birisini "ben senden bağış diler, sana tevbe ederim" derken işitmiş ve "be adam! tevbede dil çabukluğu, yalancıların tevbesidir" demiş, karşısındaki "o halde tevbe nedir?" deyince, şu karşılığı vermiştir:

Onu altı şey toplamıştır: Bunlar geçmiş günahlara pişmanlık, farzları iade, zulümleri redd, hasımlarla helallaşmak ve bir daha dönmemeye azmetmen nefsi masiyette büyüttüğün gibi Allah'a taat ettirmen ve ona isyanların tadını taddırdığm gibi taatın da acısını tattırmandır."

Yukarıdaki ifâdelerden de anlaşıldığı gibi kötülüklerin telâfisi için sadece onların terk edilmesi yeterli değildir. Aksine kalbde yerleşen günah lekelerinin giderilmesi de gerekir. Bu dil ile "Tevbe ettim, istiğfar ettim" demekle değil, ancak tâat nuru ile mümkündür. Tirmizî'nin rivayet ettiği "kötülüğün hemen peşinden, onu mahvedecek bir iyilik yap" mealindeki hadis bunu ifâde etmektedir. Hiç bir fiilî hareket göstermeden belirli günlerde merasim icra eder gibi söylenilenlerin bir çoğunu anlamadan dil ile "tevbe ettim, istiğfar ettim" demek, durduğu yerden çamaşır yıkıyorum demeye benzer. Nasıl ki "yıkıyorum" demekle çamaşır yıkanmazsa, "tevbe ediyorum" demekle de tevbe edilmiş olmaz. Ama, gerçekten pişmanlık duyularak şartlarına riâyet edilerek yapılan tevbenin Allah tarafından kabul edileceği bizzat Allah'ın va'didir. Ancak bu Allah için vacip değildir. Dilerse kabul eder, dilerse etmez. Ne var ki, Allah tevbeleri kabul edeceğini vadetmiştir ve vadine muhalefet etmez.[350] Resûlullah Efendimiz de bir

hadis-i şerifte, "Günahtan tevbe eden kişi hiç günahı olmayan gibidir" buyurmaktadır.

Tevbeye başlamadan önce tevbe namazı denilen iki rekat namaz kılmak menduptur. Bu namazın kırlarda tenha yerlerde kılınması efdaldir. 1521 numaralı hadiste bu namaz teşvik edilmektedir.

Tevbe ve istiğfarın günahın hemen peşinden yapılması, günahın affı bakımından daha uygundur. Bu, Resulüllah'm hadislerinden anlaşılıyor. Bunun haricinde istiğfar için seher vaktinin seçilmesi tavsiye edilmektedir. Allah (c.c.) rnüttakilerin özelliklerini sayarken "onlar seher vakitlerinde istiğfar ederler"[351] buyurur. Enes b. Mâlik'in de: "Biz seherde yetmiş kere istiğfar etmekle emrolunduk" dediği rivayet edilir. Nâfi'nin bi/dirdiğine göre İbn Ömer, geceyi ibâdetle geçirir, seher vaktinin geldiğini öğrenince oturup istiğfar ederdi.

Hz. Peygamber'den çeşitli istiğfar metinleri bize kadar ulaşmıştır. Buhârî'nin Şeddâd b. Evs'den rivayet ettiği şu sözler efendimizin ifadesiyle istiğfarların en üstünüdür:

"Ey Allah'ım! Sen benim Rabbimsin, senden başka Hah yok. Beni sen yarattın, ben senin kulunum. Gücüm yettiği şekilde ben senin vadin ve ahdin üzereyim, yaptığımın şerrinden sana sığınırım. Bana nimetin sebebiyle sana dönerim. Günahımı ikrar ederim, beni bağışla. Şüphesiz senden başka hiç kimse günahları bağışlamaz."

Peygamber (s.a.) bunları söyledikten sonra:

"Kim bunları gönülden inanarak gündüz okur ve o gün akşamdan evvel ölürse, o cennetliklerdendir. Kim de inanarak geceleyin okur ve sabaha varmadan ölürse, o kimse de cennetliklerdendir" buyurmuştur.[352]

1515. ...el-Eğar el-Müzenî[353]'nin (ki Müsedded, "sahabidir" dedi) rivayetine göre Resulullah (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Gerçek şu ki benim kalbim de perdelenir de ben hergün yüz defa Allah'tan bağışlanma dilerim (İstiğfar ederim)".[354]

Açıklama

Tercemede "perdelenir" diye ifadelendirilen daima mechul olarak kullanılır.Perdelendi, örtüldü, kapladı manalarına gelir. Gökyüzünü ince bir

bulut kapladı" manasına denilir.

Resulüllah'ın kalbinin perdelenmesinden maksat, beşer olarak ^kaçınılması mümkün olmayan dalgınlıkların arız olmasıdır. Resulullah (s.a.)'ın kalbi her ân için Allah'ın zikri ile meşgul olurdu. Ashabın işleri ile meşguliyeti, kalbini Allah'ın zikrinden alıkorsa bunu kendi mevkiine göre günah sayar ve derhal istiğfar ederdi Maksadı kalbine gelen bu gafleti silmekti. Efendimiz için bu hâl "Hasenâtü'l-ebrâr seyyiâtü'l-mukarrabîn = iyilerin hasenatı mukarrabûn (Allah'a yakın olanlar) için seyyiattır" kabilindendir.

Peygamber (s.a.) devamlı olarak bir halden bir hale yükselir derece elde ederdi. Onun için evvelki hâli sonraki haline nisbetle günâh gibi olur, derhal istiğfar ederek önceki hâlini sanki yaşanmamış duruma getirirdi.

Aliyyü'l-Kaarî bu hadisle ilgili olarak şunları söyler:

"Gayn, örtü demektir. Efendimizin sözü "kalbimi beşerin kaçınamayacağı dalgınlık, yeme, içme ve cinsî arzulardan nefsin nazlarına iltifat hâli kaplar "manasınadır. O kalbi kaplayan bulut ve örtü gibidir. Kalble mele-i a'lâ arasına girer. Resulullah, kalbini tasfiye ve örtüyü kaldırmak için istiğfar eder. Bu her ne kadar günâh değilse de diğer hâllerine nisbetle bir noksanlık ve günaha benzer bir düşüştür. Onun için istiğfar münâsib olur... Ancak muhtar olan görüşe göre bu kelime, mânâsı iyice anlaşılamayan müteşabihlerdendir."

Hadis-i şerif müslümanları çok istiğfar etmeye teşvik etmektedir. Müslim'in İbn Ömer'den rivayet ettiği başka bir hadiste de Resülullah "Ey insanlar, tevbe ediniz çünkü ben Allah'a günde yüz kere tevbe ederim" buyurmuştur.[355]

Bazı Hükümler

1. Peygamberler günâh işlememekle beraber bazan kalblenne hafif dalgınlıklar gelebilir.

2. Kişi bilerek ve bilmeyerek işlediği günâhlardan dolayı çokça tevbe istiğfar etmelidir.[356]

1516. ...İbn Ömer (r.anhuma)'dan; demiştir ki:

Biz Resulullah (s.a.)'in bir mecliste yüz defa:

Rabbim beni bağışla, tevbemi kabul et, şüphesiz sen tevbeleri kabul edensin, merhametlisin" dediğini sayardık.[357]

Açıklama

Resûl-i Ekrem'in yaptığı aslında ümmetini teşvik ve onlara öğretmek maksadına mebnîdir.Çünkü o masumdur günahsızdır. Efendimizin istiğfarında, "Ona istiğfar et çünkü o tevbeleri kabul edendir"[358] emrine imtisal vardır. Hz, Peygamberin istiğfarı konusunda bir önceki hadiste biraz daha geniş bilgi verilmişti.

Günahsız olan Peygamberin bu yaptığına karşılık, hayatları serapa günah olan kulların ne kadar çok istiğfar etmeleri gerektiği insaf ile düşünülmelidir.[359]

1517. ...Hilalb. Yesarb. Zeyd[360] babası Yesâr'dan, Rasulullah'ın azatlası olan dedesi Zeyd'in, Hz. Peygamber'i şöyle buyururken işittiğini rivayet etmiştir:

"Kim = Kendisinden başka ilâh olmayan hayy ve kayyûm olan Allah'tan beni bağışlamasını dilerim, ona tevbe ederim" derse, -savaştan kaçmış bile olsa- günahları bağışlanır.[361]

Açıklama

Hadis-i şerif, istiğfarın ehemmiyetine işaret etmek için bu bölüme alınmıştır.Efendimizin beyânından anladığımıza göre, tevbe etmek Allah'tan bağışlanmasını dilemek büyük ve küçük tüm günahların affedilmesine vesiledir. Resûlullah bu manayı "Savaştan kaçmış bile olsa" diye ifadelendirmiştir.

Savaştan kaçmanın büyük günah oluşunda bütün ulema müttefiktir. Hz. Peygamber (s.a.) helak edici olarak vasıflandırdığı yedi büyük günahı haber verirken harpten kaçmayı da saymıştır.

Buhârî'nin Ebû Hüreyre'den rivayet ettiğine göre Resulullah (s.a.):

“Helak eden yedi şeyden sakının", buyurmuş. Yamndakilerin:

Ya Resulullah, bunlar nelerdir? sorusuna;

“Allah'a şirk koşmak, sihir yapmak Allah'ın haksız yere öldürmeyi haram kıldığı bir adamı öldürmek, faiz yemek, yetim malı yemek, savaştan kaçmak ve hiç bir şeyden haberi olmayan iffetli müslüman bir kadına iftira etmek" cevabını vermiştir. Şu âyet-i kerime meali de savaştan kaçmanın ne derece büyük bir günah olduğunu ortaya koyuyor: "Tekrar savaşmak için bir tarafa çekilmek veya bir başka topluluğa katılmak maksadı dışında o gün arkasını düşmana dönen kimse Allah'tan bir gazaba uğramış olur. Onun varacağı yer Cehennemdir. Ne kötü bir dönüştür."[362]

Savaş diye terceme ettiğimiz (ou-yı) zahf kelimesi aslında "yavaş yavaş yaklaşmak kalça üzerinde ilerlemek" manalannadır. Enfâl suresinin 15. âyetini tefsir ederken Elmalılı Hamdi şöyle der: "Kâfirlere zahf halinde rast geldiğiniz vakit, -yani sizden çok olarak, geldikleri saff-ı harp nizamında karşılaştığınız zaman = onlara arkalarınızı çevirmeyiniz- sizin kadar veya daha az oldukları zaman şöyle dursun, çok bulundukları zaman bile arkanızı dönüp kaçı vermeyiniz, derhal vaziyet alıp tutununuz." Elmalılı'mn bu ifâdelerinden zahf kelimesinin kalabalık, müslümanlardan daha fazla düşmanla karşılaşmak, demek olduğu anlaşılır. Kurtubî müslümanların kaçmalarının haram olmasının düşman topluluğunun İslâm ordusunun iki mislinden az olmasıyla kayıtlı olduğunu söyler. Ama düşmanın sayısı müslümanların iki katından fazla olursa, çaresizlik yüzünden kaçan, yukarıdaki âyet ve hadisin hükmüne girmez. Tabiî bu, ruhsattır. Sabredip şehîd olmak daha efdâldir. Mûte muharebesinde sayıları üç bini geçmeyen müslümanlar, iki yüz bin kişilik düşman ordusunun karşısında mücâdele etmiş onlardan kaçmamıştır. İspanya'yı fetheden Târik b. Ziyâd, yetmiş bin kişilik düşmana bin yediyüz kişi ile hücum etmiş ve onları perişan etmiştir.

Yukarıdaki âyet-i kerime ve Ebu Hüreyre'nin rivayet ettiği hadis, savaştan kaçmanın ne kadar büyük bir günâh olduğunu ortaya koymaktadır. Üzerinde durduğumuz hadis-i şerif de samimiyetle yapılan tevbe ve istiğfarın bütün günahları hatta harpten kaçmanın günahını bile affettireceğini bildirmektedir.

Tirmizî bu hadisin garip olduğunu bundan başka hiç bir yolla bilinmediğini söyler.[363]

Bazı Hükümler

1. Samimiyetle yapılan tevbe tüm günahların affedilmesine vesiledir.

2. Harpten kaçmak büyük günahtır ama tevbe ile o da affedilir.[364]

1518. ...İbn Abbâs (r.anhuma) Resûlullah (s.a.)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Allah (azze ve celle), istiğfara devam eden kimsenin her sıkıntısı için bir çıkış yolu ve her keder için bir ferahlık sağlar. Onu hiç beklemediği bir yerden rızıklandırır."[365]

Açıklama

Hadis-i şerif istiğfara devam eden kimseye sıkıntılarının giderilmesi, kederlerinin izâlesi ve kendisine ummadığı yönlerden rızık verilmesi gibi, dünyevi mükâfatların verileceğini beyân ediyor. Nefis sahibi kulun, her an günah işleyebileceği keyfiyetinden dolayı 'İstiğfar eder" denilmemiş, "istiğfara devam eden" tabiri kullanılmıştır. 1515 nolu hadis-i şerifte belirtildiği üzere ismet sıfatını üzerinde taşıyan masum Peygamberin günde yüz kere istiğfar ettiği gözönüne alınırsa, diğer müslümanların istiğfara ne kadar muhtaç oldukları ortaya çıkar.

Bu hadis, Talak Süresindeki şu âyet-i celilelere işaret hüviyeti taşımaktadır:

"Allah (c.c.) kendisine karşı gelmekten sakınan kimseye kurtuluş yolu sağlar, ona beklemediği yerden rızık verir..."[366]

Bu âyet-i kerime esas itibariyle karısını üç talakla boşayan kimse ile ilgilidir. Bu yüzden bazı âlimler buradaki "kurtuluş" yolunun sadece karısını boşayana ait olduğunu söylerler. Bir kısım âlimler ise, bu kurtuluşun dünya ve âhiretin tüm sıkıntılarına şâmil olduğunu belirtmişlerdir. Ayrıca bunu cehennemden Cennete bir çıkış yeri, Allah'ın yasak ettiği şeylerden kurtuluş, tüm şiddetlerden kurtuluş insanları sıkıntıya sevk eden her şeyden kurtuluş" şekillerinde tefsir edenler de olmuştur. Ayrıca "Allah'a karşı gelmekten sakınma, farzlarını eda etmek, sünnete uymak rızık konusunda Allah'a karşı gelmemek" ve "kurtuluş yolu sağlamak" da aynı sıraya göre

"cezadan kurtuluş, bid'atçilerin çarptırılacakları cezadan kurtuluş, yetecek kadar rızık
vermek" şekillerinde izah edilmiştir.
Bu durumda olan bir kimseyi, "Allah'ın, hiç beklemediği bir yerden rızıklandırması" da değişik biçimlerde ifadelendirilmiştir. Bu ifâdeler, önceki terkiplerdeki anlayış farklılığına göre özellik arzeder. Bu ifâdelerin en yaygınları "Allah'ın ona sevap verip sevabını çoğaltması, ummadığı yerden Cenneti vermesi, rızkını artırması"dır.
İbn Abbas'tan rivayet edildiğine göre Resulullah (s.a.) yukarıdaki âyeti okumuş ve "hem dünyanın şüphelerinden hem ölümün sıkıntılarından ve kıyamet gününün şiddetinden kurtuluş" buyurmuştur.
Ebû Zerr-i Gıfârî (r.a.) şöyle der: "Resulullah (s.a.):
"Şüphesiz ben bir âyet biliyorum eğer insanlar buna sanlsaydı onlara yeterdi" buyurup bu (yukarıdaki) ayeti okudu."
Bu âyet üzerinde bu kadar durmamıza sebep, üzerinde durduğumuz hadis ile aşağı-yukarı aynı mânâyı ifade etmeleridir.
Hadis-i şerif müslümanları bilhassa günah işledikleri veya bir musibete uğradıkları zaman bol bol istiğfar etmeye teşvik etmektedir.
Bazı âlimler râvîlerden Hakem b. Mus'ab'ın tenkid edildiğini ileri sürerek, bu hadisi zayıf saymışlardır. Ancak Ibn Hıbbân bu zatı güvenilir kabul etmiş, Buhârî de herhangi bir kusuruna işaret etmemiştir.[367]

1519. ...Katâde, Enes (r.a.)'e:
Resûlullah çokça ne şekilde dua ederdi? diye sormuş, Enes de şu cevabı vermiştir: = Allah'ım! Bize dünyada ve âhirette iyiyi ver, bizi ateşin azabından koru."
(Ebu Davud'un hocalarından) Ziyâd şunu da ilave etti: "Enes (r.a.) kısaca dua etmek isterse bu sözlerle dua ederdi. Daha uzun dua etmek istediğinde ise, diğerleri arasında *bu duayı da okurdu."[368]

Açıklama

Enes (r.a.)'in Hz. Peygamberden naklen haber yerdiği bu dua Bakara sûresinin 201. âyetidir. Bazı insanların sadece dünya nimetlerini istedikleri, böylelerine âhirette herhangi bir nasibin olmadığına işaret edildikten sonra,

bir kısım insanların ise, hem dünyanın hem de âhire-tîn iyilik ve güzelliklerini isteyip "bizi âteşin azabından koru" diye dua ettikleri bildirilmektedir.

Kelime olarak iyi, güzel, iyilik ve güzellik manalarına gelen "hasene" insanın nefsinde, bedeninde ve hallerinde elde etmekle sevineceği her türlü nimettir. Esasen "güzel" demok olan "hasen", sevinç ve arzuyu gerektiren herhangi bir şeydir. Hüsün onun nefsinde müessir olan özel haldir.

Hafız İbn Hacer el-Askalanî, "hasene"nin bu makamdaki tefsirinde âlimlerin ihtilaf ettiğini söyler. Bu konuda nakledilen görüşler şunlardır:

a. Dünyada faydalı ilim, helal rızık ve ibâdet, âhirette de Cennettir.

b. Dünya ve âhirette afiyettir.

c. Dünyanın hasene(iyi)si:bol ve helal rızık, âhiretin hasenesi sevab ve bağışlanmadır.

c. Dünyanın hasenesi ilim ve ilimle âmel; âhiretin hasenesi, hesabın kolay olması ve Cennete girmektir.

e. Dünya hasenesi kişinin dünyada arzu ettiği herşey sıhhat, geniş ev, güzel hanım, salih evlât, bol rızık, faydalı ilim ve salih amel; âhiretin hasenesi Cennete girmek, hesabın kolay olması,Arasat'taki büyük korkudan emniyet gibi âhirete müteallik şeylerdir.

f. Dünyanın hasenesi sâliha hanım; âhiretin hasenesi hûrî, ateşin azabı da, kötü karıdır.

g. Dünyanın hasenesi, helal rızık ve ilim, âhiretin hasenesi Cennettir.

h. Dünyanın hasenesi, ilim ve ibâdet; âhiretin hasenesi, af ve mağfirettir.

Görüldüğü gibi bu görüşlerin birçokları birbirine çok benzemektedir.

Hatta bazıları aynı kelimelerle ifâde edilmiştir. Dünyanın hasenesi olarak ileri sürülen görüşlerin hepsinin, insanın arzusuna uygun düşüp, âhiretin amellerine yardım eden peylerde, âhiret hasenesinin de cennete girme veya buna vesile olan şeylerde birleştiği görülmektedir.

Ateşten korunmayı istemek, haramlardan kaçınmak, şüpheli şeylerden uzaklaşmak gibi daha dünyada gerçekleştirilmesi gereken sebepleri de içine alır, o halde "bizi ateşin azabından koru" diye dua eden bir kimse, aynı zamanda dünyada iken haramlardan kaçınma konusunda Allah'a dua etmiş olur.

Hadis-i şerif Peygamber (s.a.)'in çok kere bu âyet-i kerimeyi okuyarak dua ettiğini bildirmektedir. Buna sebep âyet-i kerimenin öz bir şekilde

dünya ve âhiretin tümüne şâmil olmasıdır. Bu ifadeler 1482. nolu hadiste ifâde edilen Hz. Peygamber'in birçok mânâları ihtiva eden özlü sözlerle dua etmekten hoşlandığım bildiren Hz. Aişe'nin haberiyle tam bir uyum sağlamaktadır.

Bu hadisin bir başka rivayetine göre Hz. Enes'den bir dua etmesi istenmiş, o da "Allahümme âtina...." duasını okumuş. "Biraz daha artır" şeklindeki isteklere, "Daha ne istiyorsunuz? Hem dünya hem de âhireti istedim" karşılığım vermiştir.

Bir rivayette Ömer (r.a.)'in Kabe'yi tavaf ederken bu âyet-i kerimeyi okuyarak dua ettiği bildirilmekte, sonra da onun bundan başka duada devamlı tekrarladığı bir âyetin olmadığı ilâve edilmektedir.

îbn Abbâs (r.anhuma)'ın da şöyle dediği nakledilir: "Allah (c.c.) yeri ve gökleri yarattığından beri, Rüknün (Kâbe-i Muazzamanın Rükn-ü Yemânî denilen köşesi) yanında duran bir melek vardır, o devamlı olarak "âmin" der.Onun için siz deyiniz."

îbn Mâce'nin Ebû Hüreyre'den rivayet ettiği bir hadiste belirtildiğine göre, Resulullah (s.a.): [369]

diyen kimseye âmin demek üzere yetmiş melek vekil edilmiştir" buyurmuştur.

Ebu Dâvûd, hadis-i şerifi Müsedded ve Ziyad b. Eyyûb olmak üzere iki ayrı üstaddan almıştır. Müsedded'in rivayetinde Enes b. Mâlik (r.a.)'in kendisine sorulan soruya karşılık Hz. Peygamber'in çokça okuduğu duayı haber vermesinden başka bir şey yer almamaktadır. Ziyâd'ın rivayetinde ise, Katâde'nin Hz. Enes'in sadece bir defa dua etmek istediği zaman bu âyeti okuduğu, fazlaca dua etmek istediğinde ise, söylediklerinin arasında bu âyetin de bulunduğunu haber verdiği ilâve edilmektedir. Müslim'in rivayeti Ziyâd'ın rivayetine benzemektedir.

Ebû Davûd nüshalarının bazısında Enes'in Peygamber (s.a.)'den naklettiği dua, diye bazılarında ise, şeklinde başlamaktadır. Bu farka tercemede köşeli parantez ile işaret edilmiştir.[370]

Bazı Hükümler

1. Dua ederken hem dünya nem de âhiretin iyiliklerini istemek meşrudur.

2. Kur'an-ı Kerim'de geçen dua âyetlerini okuyarak dua etmek meşrudur.

3. Peygamber (s.a.)'in değişik ifadeler kullanarak yaptığı çeşitli duaları vardır.Bunlardan bazılarını sıkça tekrarlardı.[371]

1520. ...Ebû Ümâme b. Sehl b. Huneyf, babası Sehl b. Huneyf (r.a.)'den, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu dediğini rivayet etmiştir.

"Allah'tan şehîd olmayı samimiyetle isteyen kişiyi, yatağında ölse bile Allah, şehidlerin derecesine eriştirir."[372]

Açıklama

Metindeki lafzatuUah lardan birincisi bazı nüshalarda mevcut değildir. Ayrıca buradaki kelimesi bazı nüshalarda şeklindedir.

Hadis-i şerifte can-ü gönülden şehîd olarak ölmek isteyenlere Allah azze ve cellenin şehidlik mertebesini vereceği belirtilmektedir. Ancak savaşa gitme arzusu duymadan, oturduğu yerden şehidlik mertebesini umanlar, bu hükmün şümulüne girmezler. Nitekim Tirmizî'nin Muaz b. Cebel (r.a.)'den yaptığı rivayete göre Resulullah (s.a.):

"kul Ih! en samimiyetle Allah yolunda öldürülmeyi isteyen kişiye Allah şehidlik ecri verir" buyurur.

Hadis-i şerif, bir müslümanın hayır işlemeye niyetlenip de o hayrı işlemese bile, o hayrı yapmış gibi sevab alacağına delâlet etmektedir. Bu, Allah azze ve cellenin kuluna ihsanıdır.

Buharî'nin İbn Abbâs (r.anhuma)'dan rivayet ettiği şu hadis-i şerif, bu keyfiyeti açık bir şekilde ortaya koymaktadır:

Resulullah (s.a.) kutsi bir hadiste şöyle buyurur: "Allah (c.c.) tüm iyilik ve kötülükleri takdir etti, sonra da bunları açığa çıkardı. Bir İt a sen e (iyilik) yapmayı kasd edip de onu yapmayan kimseye Allah (c.c.) kendi katında tara bir iyilik (sevabı) yazar. Eğer o kimse iyiliğe niyetlenir ve iyiliği yaparsa Allah kendi katında onun için ondan yedi yüze kadar kat kat iyilik (sevabı) yazar. Bir kimse de kötülük yapmaya niyetlenir de sonra vazgeçerse, Allah (c.c.) onun için tam bir iyilik yapmış gibi sevab yazar.

Eğer kötülüğe niyetlenir ve o kötülüğü işlerse kendisine sadece bir kötülük günahı yazar."[373]

Allah azze ve cellenin yapmamakla beraber iyilik yapmaya niyetlenene ve kötülüğe niyetlenip de vazgeçene sanki bir iyilik yapmış gibi sevap vermesi, Allah'ın bir lutfudur. Zaten öyle olmayıp da kui sadece yaptığının karşılığını alsaydı, o zaman cenneti hakkeden çok az olurdu. Çünkü insanların yaptıkları kötülükler iyiliklerine nisbetle çok fazladır.

Buhârî şârihi Aynî'nin belirttiğine göre, niyet ettiği kötülüğü yapmamaktan dolayı sevab alacak olan kişi bu kötülükten Allah için vazgeçendir. Yapamadığı için ya da başkasının zorlamasıyla kötülüğü terk eden kişi bu hadis-i şerifin muhtevasına giremez.

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, "Hemm" ve "azm" ayrı ayrı şeylerdir. Hemm, bir şeyin gönle gelmesi, fakat orada yerleşmemesi, azm ise, yapılmak istenilen bir şeyin kalbe iyice yerleşip karar kılmasıdır. Nitekim, "yirmi sene sonraki falan namazı kılmayacağım" diye azmeden bir kimsenin derhal günahkâr olacağında tüm âlimler müttefiktir. O halde Buhârî'-nin rivayet ettiği bu hadiste belirtilen "kötülüğü kastetmek"ten maksat, kalbe gelen fakat oraya iyice yerleşmeyen kötülüktür.

Ebu Davud'un hadis-i şerifi "istiğfar" konusu içerisine alması kişinin kendisinin manevî derecesini yükseltecek şeyleri istemesinin cevâzj ile ilgili olsa gerektir.[374]

1521. ...Esma b. el-Hakem; Ali (r.a.)'ı şöyle derken işittim demiştir:

"Ben Resulullah (s.a.)'den birşey duyduğum zaman Allah (c.c.)'ın dilediği ölçüde onunla amel etmeye çalışan biriyim. Efendimizin ashabından birisi bana bir hadis haber verirse, ondan yemin etmesini ister, yemin ederse kabul ederim. Ebu Bekir (r.a.) -o doğru söyler- bana şöyle haber verdi: "Resulullah (s.a.)'ı:

"Bir kimse bir günah işler de akabinde güzelce abdest alır sonra kalkıp iki rekat namaz kılar ve Allah'tan bağışlanma dilerse, Allah onu mutlaka bağışlar" derken işittim. Resulullah devamla: "Onlar fena bir şey yaptıklarında veya kendilerine zulmettiklerinde Allah'ı anarlar..." mealindeki âyeti sonuna kadar okudu.[375]

Açıklama

Hadis-i şeriften Hz. Ali'nin bir sahabiden bir hadis duyarsa onu bizzat Hz. Peygamber'den duyduğuna yemin ettirdiği anlaşılmaktadır. Buna sebeb sahâbilerin yalan söyleme ihtimalleri değil, hadîse, yanılma veya unutma eseri bir şeyin karışmasını önlemektir. Yine hadis metninden Hz. Ebu Bekir'in Hz. Ali'nin bu âdetinin dışında olduğu anlaşılıyor. Çünkü onun "Ebü Bekir doğru söyler" demesi, "Ona yemin teklif etmeye lüzum yok" manasınadır. Tabi Hz. Ali'nin bu sözünü "Ebu Bekir'den başkaları yalan söyler" şeklinde anlamamak gerekir. Hz. Ali bu sözü ile Ebu Bekir (r.a.)'in sıdk konusundaki derecesini ifade etmek istemiştir. Nitekim Peygamber (s.a.) ona "Sıddîk" lâkabım vermiştir.

Hz. Ali'nin Hz. Ebû Bekir'e rivayet ettiği bir hadisi takviye için yemin teklif etmeyişine sebep onun hadisleri hem lâfız hem de mânâ olarak rivayet etmeye son derece itina etmesidir. Bu yüzden Hz. Ebu Bekir fazla hadis rivayet etmemiştir. İmam Azam Ebu Hanife de bu konuda Hz. Ebu Bekir'i takib etmiştir.

İbn Cerîr'in Ali b. Ebi Tâlib'den rivayet ettiği şu haber de Hz. Ali'nin bu huyunu bildirmektedir: "Kim bana Resulüllah'tan bir hadis haber verdi ise, onu bizzat Hz. Peygamber'den duyduğuna yemin etmesini isterdim. Ebu Bekir bundan müstesna. Çünkü o, yalan söylemez."

İmam Buharı, Hz. Ali'nin kendisine hadis rivayet edenlere yemin ettirmesini kabul etmeyerek, "Ali, Ömer, Mikdâd, Ammâr ve Fatıma (r.anhuma)'den hadis işitmiş fakat hiçbirinden yemin etmesini istememiştir" der.

Ukaylî de Buhârî'nin görüşünü benimsemiştir.

Hadis-i şerif işlenen bir günahtan sonra yapılan tevbe istiğfarın o günahın bağışlanmasına vesile olacağına işaret etmektedir. Ancak tevbeden önce güzelce abdest alınması peşinden de iki rekat namaz kılınması gereklidir. Güzelce abdest almaktan maksat, sünnet ve âdaba riâyet edilmesidir. Tevbe ve istiğfardan önce kılınan iki rekat namaz, kişiyi dünya ve dünya zevklerinden uzaklaştırıp Allah'a yaklaştırır. Yaptığı rüku ve secdeler Allah azze ve celle'nin huzurunda ihtiyaç ve zaafına, onun gücü karşısında mevkiinin düşüklüğüne işaret eder. Bu halet-i ruhiye içerisinde Rabbine el açıp dua eden, af dileyen kişinin dua ve tevbesi kabul edilmeye daha lâyıktır. Ayrıca yapılan kötülükten sonra namaz kılmakta "...iyilikler

kötülükleri giderir..."[376]mealindeki âyet-i kerimenin ifade ettiği mânânın tahakkuku görülmektedir.

Hz. Ebu Bekir'in haber verdiğine göre Resulullah (s.a.) işlenen bir günahtan sonra âdâb ve erkânına riâyet ederek abdest alıp iki rekat namaz kılan bir kişinin bağışlanacağını bildirdikten sonra, Âl-i İmrân sûresinden bir âyet okumuştur. Hadisin metninde bir bölümü verilmiş olan âyet-i kerimenin tamamının meali şöyledir:

"Onlar fena bir şey yaptıklarında veya kendilerine zulmettiklerinde, Allah'ı anarlar, günahlarının bağışlanmasını dilerler. Günahlan Allah'tan başka bağışlayan kim vardır? Onlar yaptıklarında bile bile direnmezler." [377]

Bu âyet-i kerimedeki "(i^.u) = fena bir şey" kelimesi "zina gibi çok çirkin olan fiiller, büyük günahlar, başkasını da ilgilendiren günahlar" olarak, nefse zulüm de "küçük günah, zina kaydı olmadan herhangi bir günah veya zararı başkasına dokunmayan günâhlar" olarak tefsir edilmiştir.

Bu âyet-i kerimede bahsi geçen "onlar", daha önceki âyetlerden anlaşıldığına göre, Allah'a karşı gelmekten sakınan muttaki mü'minlerdir. Bunlar hasbel-beşer bir kötülük yaparlar bir günah işlerlerse, derhal Allah'ı hatırlarlar. Haya ve korkularından dolayı günahlarına hemen tevbe ederler. Yaptıklarına pişman olarak kalben ve Iisânen mağfiret isterler. Bununla da kalmayıp günahı örttürecek iyilik yapmaya koşarlar. Bütün bunları Allah (c.c.)'ın günahları bağışlayacağını bilerek ve umud ederek yaparlar. Çünkü günahları, Allah (c.c.)'dan başka hiç kimse affedemez. Ancak âyet-i kerimenin sonunda işledikleri bir günahtan sonra tevbe edenlerin müttekîler sınıfına girmeleri için işlemiş oldukları günahta bilerek ısrar etmemeleri şart koşulur.

Bu âyet-i kerime ve hadis-i şerifin ihtiva ettiği mânâ ve hükümler müslümanlar için son derece büyük bir lütuf ve genişliktir. Âyetin nüzul sebebi olarak rivayet edilen bazı görüşler vardır. Bunlardan İbn Mes'ud'dan yapılan rivayete göre sahâbîler Resulullah (s.a.)'a gelip:Ya Resulullah! Allah katında İsrâîl oğullan bizden daha ikrâmlı idiler. Çünkü onlardan bir günahkâr, sabahleyin kalktığında günâhının cezasını kapısına, (bir rivayete göre de günâhmın keffaretini evinin eşiğine)yazılmış olarak bulurdu.'Burnunu kes, kulağını kes, şöyle yap diye yazılı oluyordu dediler. Bunun üzerine İsrail oğullarına yapılan bu muameleye bedel olarak hatta

onlarınkinden daha da merhametli olmak üzere bu âyet-i kerime nazil oldu. Bu âyet indiği zaman şeytanın ağladığı rivayet edilir.

Meşhur olan görüşe göre yukarıda belirtilen âyet-i kerimeyi bizzat Hz. Peygamber okumuş, Hz. Ebu Bekir Hz. Ali'ye nakletmiştir. Diğer bir görüşe göre ise, âyeti şâhid olarak okuyan Resuîüllah (s.a.) değil, Hz. Ebu Bekir'dir.

İbn Cerîr'in rivayetinde Hz. Peygamber'in “ = kim fenalık yaparsa cezasını görür..."[378] veya (rivayetteki) âyetlerinden birisini okuduğu bildirilmektedir.[379]

Bazı Hükümler

1. Hadis rivayet eden bir kişiye doğruluğunu ispat için yemin ettirmek caizdir.

2. İşlenilen bir günahın hemen peşinden tevbe edilmelidir.

3. Tevbe etmeden önce iki rekat namaz kılınması müstehabtır.

4. Şartlarına riâyet edilerek samimiyetle yapılan tevbeler Allah katında makbuldür.

5. Müslüman, duyduğu hadisi hayatında uygulamalıdır.[380]

1522. ...Muaz b. Cebel (r.a.)'den rivayet edildiğine göre, Resuîüllah (s.a.) onun elini tutup:

"Ya Muaz! Vallahi seni seviyorum. Sana bir şeyler tavsiye edeyim, onları her (farz) namazın sonunda oku, kat'iyyen terk etme":

"Allah'ım! Seni zikretmekte, sana şükretmekte ve sana güzelce ibâdet etmekte bana yardım et" dersin" buyurdu.[381]

Muaz (r.a.) bu duayı, (râvi) es-Sunabihî'ye, o da (râvi) Ebu Abdurrahman 'a tavsiye etti.[382]

Açıklama

Hadis-i şerif Peygamber (s.a.)'in Muaz b. Cebel1 e olan sevgisine ve ona gösterdiği ihtimama delâlet etmektedir. Bu sevgi ve ihtimamın eseri olarak Resulullah (s.a.) ona dua etmesi için bazı sözler öğretmiş ve bunları

tüm farz namazların sonunda okumasını tavsiye etmiştir. Resul-i Ekrem'in yemin ederek sevdiğini söylediği bir kimseye, yukarıda geçen sözleri okumasını tavsiye etmesi, bu sözlerin kadrinin yüceliğini göstermeye kâfidir.[383]

Bazı Hükümler

1. İnsanın sevdiği bir kimseye sevgisini haber vermesi müstehabtır.
2. Sevdiğini yemin ederek bildirmesinde bir sakınca yoktur.
3. Müslümanlara hayır yollarını tavsiye etmek dinî bir vazifedir.
4. Farz namazların peşinde diyerek dua etmek müstehabtır.[384]

1523. ...Ukbe b. Âmir (r.a.)'den; demiştir ki: "Resulullah (s.a.) bana her namazın sonunda muavvizeteyen (Fe-lak ve Nâs) sûrelerini okumamı emretti."[385]

Açıklama

Hadis-i şerif için Tirmizî "Hasen garib" derken Hâkim, Müslim'in şartlarına uygun olduğunu söyler.

Felak ve Nas sûrelerine "Muavvizeteyn" denilir. "Koruyucu iki sure" manasınadır. Bu sûreler iki tane olduğu için genellikle tesniye (ikil) olarak kullanılır. Nitekim Tirmizî'nin rivayetine göre Ukbe (r.a.) " = bana iki koruyucu sûreyi okuma-

mı emretti" demektedir. Halbuki Ebü Davud'un rivayetinde bu kelime cem' (çoğul) olarak " = koruyucular" şeklinde görülmektedir. İki sûre için çoğul sığasının kullanılması iki şekilde izah edilebilir.

a. Buradaki çoğul, birden fazlasına işaret içindir. İki birden fazla olduğu için çoğul kullanılmıştır.

b. Adı geçen iki sûre ile birçok şeyden korunulmakta, onların şerrinden Allah'a sığınılmaktadır.Onun için kelime çoğul olarak kullanılmıştır.

Muavvizetân sûrelerinin fazîleti ve bu sûrelerin ihtiva ettiği mânâlar 1462. hadisin şerhinde geçmiştir.[386]

Bazı Hükümler

Hadis namazlardan sonra Felak ve Nas sûrelerinin okunmasını teşvik etmektedir.[387]

1524. ...Abdullah (b. Mes'ûd -r.a.-)'den rivayet edildiğine göre; Resulullah (s.a.) üç defa dua ve üç defa istiğfar etmekten hoşlanırdı.[388]

Açıklama

Hadisten anladığımıza göre Peygamber (s.a.) dua ettiği zaman söylediklerini istiğfar ile ilgili sözlerini üçer defa tekrarlamaktan hoşlanırdı. Bu dua ve istiğfar edenin acz ve kararlılığını ispat yönünden önemli bir davranıştır. Çünkü isteyicinin isteğini tekrarlaması onun ihtiyacının şiddetini ifâde ettiği gibi, istenilen kişinin merhamet ve şefkatinin de artmasına vesiledir.

Hadis-i şerif dua ve istiğfarın tekrarlanmasının meşru olduğuna delildir.[389]

1525. ...Esma bint Umeys (r.anha)'dan; demiştir ki:

Resulullah (s.a.) bana;

"Sana sıkıntı esnasında -veya[390] sıkıntıda- okuyacağın bir kaç kelime öğreteyim mi?" dedi ye Allah, Allah, Rabbim! Ona hiçbir şeyi ortak koşmam" buyurdu.[391]

Ebu Davud dedi ki:

"Bu Hilal, Ömer b. Abdu'l-Aziz'in azatlısı olan Hilâl'dir. îbn Ca'fer de Abdullah b. Cafer'dir. "[392]

Açıklama

Taberî'nin rivayetinin sonunda "üç defa" ilâvesi vardır.İbn Hıbbân'in rivayeti ise Hz. Aişe'den ve şu lâfızlarladır: "Resulullah (s.a.) aile efradını topladı ve "Birinize bir gam veya keder gelirse Allahü, Allahü, lâ üşrikü bihi şey'en, desin" buyurdu.”

Aynı mânâyı ifade eden bir rivayeti de Taberanî el-Mü'cemü'l-Kebir ve el-Mü'cemü'l-Evsât'ında İbn Abbâs'dan şu ifâdelerle nakletmektedir: "Resulüllah (s.a.) biz evde iken kapının iki pazvant (yanlardaki dikme)ını tuttu ve "Ey Abdulmutîalib oğulları! Size bir sıkıntı veya meşakkat ya da maişet darlığı gelirse, Allahü, Allahü, Rabbi lâ üşrikü bihi şey'en" deyiniz" buyurdu."

Görüldüğü gibi üç ayrı sahâbîden rivayet edilen bu haberlerde sıkıntı ve meşakkate uğrayanların yukarıda geçen "Allahü, Allahü, lâ üşrikü bihi şey'en" demesi teşvik edilmiştir.[393]

1526. ...Ebu Musa el-Eş'âri'den; demiştir ki:

Bir seferde Resulullah (s.a.)'la beraberdim. Medine'ye yaklaşınca insanlar yüksek sesle tekbir getirdiler. Bunun üzerine Resülullah (s.a.):

"Ey insanlar! Siz sağıra ve gâib olan birine dua etmiyorsunuz. Şüphesiz, dua ettiğiniz Allah, sizinle develerinizin boyunları arasındadır (o kadar yakındır)" buyurdu. Sonra Resulüllah (s.a.) bana:

"Ya Ebâ Musa, sana Cennet hazinelerinden bir hazine göstereyim mi?" dedi.

O nedir?

"O hazine Lâ havle velâ kuvvet illâ billâh'dır" buyurdu.[394]

Açıklama

Hz. Peygamberle birlikte Medine'ye dönerken yüksek sesle tekbir getiren ashabın dediği; Buhârî'nin rivayetinde ve Ebu Dâvud'da bundan sonra gelecek olan rivayette açıkça belirtildiğine göre “Allahü ekber, Allahü ekber, Lâilâhe illellahü vellâhu ekber" sözleridir.

Hz. Peygamber, ashabın sesli tekbirlerini hoş karşılamamış ve onlara, Allah (c.c.)'ın sesli ve sessiz herşeyi duyduğunu, uzakta olmayıp aralarında olduğunu hatırlatmıştır. "Sizin dua ettiğiniz Allah, sizinle develerinizin boyunlun arasındadır," sözü, Allah'ın kullarına olan yakınlığından kinayedir. Allah'ın gerçekten orada olduğunu ifâde değildir. Bu, "Biz ona (insana) şah damarından daha yakınız"[395] âyet-i kerimesinde işaret edilen mânâya benzemektedir.

Allah ile yaratıkları arasındaki nisbet, yaratıklar ile kendi nefsi arasındaki nisbetten daha öncedir. Çünkü yaratıkların varlığı kendi zâtları ile değil, Allah'ın kudretiyledir.

Şah damarı esas itibariyle kalbe kan getiren toplar damardır. Boyunda gırtlağın yanlarından geçen damarlara şah damarı denilir. însan vücudunun çeşitli organlarından gelen kanlar bu damar vasıtasıyla kalbde toplandığı için yakınlıktaki mübalağa bu damarla ifade edilmiştir. Nitekim bir şâir "Ölüm ona şah damarından daha yakındır" der.

Buna göre âyet-i kerimenin manası "Allah insana kalbine kan akıtan en yakın damarından, yahut canından daha yakın" demektir.

Allah'ın kuluna yakınlığı zatî yakınlıktan ziyâde hissî yakınlıkla izah edilmektedir. İbn Cerîr et-Taberî arapçaya vâkıf ulemanın bu (üzerinde durulan) âyet-i kerimede kast edilen yakınlığın manasında ihtilâf ettiklerini belirttikten sonra, bazılarına göre "Allah'ın kul üzerinde kudretinin infazı ve tesirinin icrasındaki yakınlık ve mâlikiyet", bazılarına göre ise, "nefsin-deki vesveseyi bilmekte daha yakın" demek olduğunu söyler.

Fahreddin*Râzî, Allah'ın kuluna canından daha yakın oluşunu ilim ve kudret yönünden izah eder. Bu izaha göre Allah (c.c.) ilmi ile kişiye dama-rmdaki kandan daha yakındır. Çünkü damarın önünde örtü vardır, o sahibine gizli kalabilir ama Allah'ın ilminin önünde hiçbir örtü ve engel yoktur. Allah'ın emrinin insana sirayeti de darnarındaki kanın akışı gibidir. Bu da kudret yönünden yakınlığa işaret eder.

Zemahşerî, Beydâvî ve Ebu's-Suûd Efendi de yukarıdaki izahlara benzer ifadeler ile, Allah'ın insana yakınlığından maksadın ilmî yakınlık olduğunu, insandan ve insanın hallerinden, sanki yakın bir zat imiş gibi haberdâr olduğunu söylemişlerdir. Allah tüm mekânlardan münezzeh olduğu halde, "Allah her yerdedir" denilmesi de onun ilminin heryeri kuşatması manasınadır. "Ey Muhammedi Kullarım sana beni sorarlarsa, bilsinler ki ben şüphesiz onlara yakınım. Benden isteyenin, dua ettiğinde duasını kabul ederim..." âyet-i kerimesi de[396] Allah'ın kullarına yakınlığına işaret etmektedir.

Allah (c.c.)'ın bu hadis-i şerîfte belirtilen yakınlığından maksat da mânevi yakınlıktır. Resûl-i Ekrem'in bunu söylemesine sebeb olan tekbirde seslerin yükseltilmesi hâdisesi ve bunu men'etmek için kullandığı ifâdeler, Cenab-i Hakk'ın manevî yakınlığına işaret edildiğini göstermektedir.

Buhârî'nin rivayetinde Hz. Peygamber'in ashabına müdâhelesi, "Kendinize acıyınız. Çünkü siz sağır veya gaib birine dua etmiyorsunuz. Aksine her şeyi duyup görene -bir rivayette her şeyi duyan sizinle beraber olana- dua ediyorsunuz" şeklînde ifâde edilmiştir.

Hz. Peygamber'in sesli olarak tekbir getirenleri tenkid etmesine sebep, Allahü âlem, onların haddinden fazla bağırmış olmalarıdır. Çünkü mutlak mânâda sesli zikir meşrudur. Bazı âlimler, "sahâbilerin seslerini yükseltmeleri dua ederken olmuştur, burada geçenlerin açıktan söylenmesi ise, zikir yoluyladır" diyerek sesli zikrin meşru, fakat yüksek sesle duanın caiz olmadığına işaret ederler.

Rûhu'l-Beyân'da zikrin açık veya gizliliğinde meşreb ve manevi derecelerin göz önüne alınacağı belirtildikten sonra, "gaflette olanların kalblerin-dekini silmek için lâyık olan cehrî zikirdir. Huzur ehline münasib olanı ise, gizli olanıdır" denilir. Ruhu'l-beyân sahibi* sâhâbilerin cehrî zikre ihtiyaç duyacak mertebede olmadıkları için sûfiyyenin, müşahede mertebesine erişenleri cehrî zikirden men' ederek ona murâkebeyi emrettiklerini söyler ve cehrî zikrin cevazına delâlet eden bazı hadisleri sıralar: Ebu Said'in Hz. Peygamber'den rivayet edip Hakim'in sahih dediği "Allah'ı çok çok zikredin o kadar ki, size deli desinler" mealindeki hadis ile Ebu Davud'un cenâiz bölümünde (no: 3164) rivayet ettiği şu hadis bunlardandır. "İnsanlar kabristanda bir ışık görüp oraya geldiler bir de baktılar ki, Resulullah (s.a.)'ın bir kabrin içinde "Bana arkadaşınızı (cenazeyi) getirin" diyor. Meğer cenaze zikrederken sesini yükselten adammış".

Abdul-Hayy el-Leknevî cehrî zikir konusunda elliye yakın ladis zikretmiştir.

îmam Nevevî de el-Ezkâr'ında, efdal olan zikrin hem kalb hem de dil ile yapılanı olduğunu; ama birisi tercih edilecekse, kalbî olanı tercih etmenin gerektiğini söyler.

Hadis-i şerifte Resulüllah'm ashabına tekbir getirirken seslerini kısmalarını tenbih ettikten sonra Ebu Musa el-Eş'arî'ye dönüp:

"- Sana Cennet hazinelerinden bir hazine göstereyim mi?" buyurduğu bildirilmektedir. Bilindiği gibi hazine ihtiyaç anında çıkarıp kullanmak için saklanılan kıymetli mallara denir. Hz. Peygamber'in sözünde murad ettiği mânâ, Cennette azık olacak Cennet için saklanacak, sevabı büyük ameldir. Resulüllah'm öğreteceği amel sahihlerine cenneti hazırlayacağı' ve onu

cennete götürecek ameli biriktireceği için Efendimiz onu "hazine^' diye isimlendirmiştir.

Metinde görüldüğü gibi Hz. Peygamberin "hazineye benzeterek ifâde ettiği söz "Lâ havle veiâ kuvvet illâ billâh"dır ki, "Allah'a isyandan dönmek ancak onun koruması ile, tâate kuvvet ve iktidar da ancak onun yardımı ile olur." manasınadır.

Bu sözlerle kul kendisini Allah'a teslim ve işlerini ona havale etmektedir. Allah'tan başka bir yaratıcı ve onun emrini geri çevirecek bir gücün olmadığını itiraftır. Kulun kendisi için hiç bir şeye muktedir olmadığı Allah'ın dilemesi olmadan hiç bir şerri def edemeyeceği ve hiç bir hayrı elde edemeyeceğinin ifadesidir. Onun için Cennetteki bir defineyi, Cennete götürecek bir amele benzetilmiştir.

Bu hadisle ilgili olarak İbn Battal şöyle der: "Hz. Peygamber ümmetinin muallimi idi, onların bir davranışını gördüğü zaman daha ziyâde hayra vesile olan şeyi yapmalarım isterdi. Sahâbilerin tekbir ve ihlas okurken seslerini yükselttiklerini duyunca, buna havi ve kuvvetten sıyrılmalarını da eklemelerini böylece tevhid ile kadere imanı birleştirmelerini istemiştir." [397]

Bazı Hükümler

1. Zikir ve dua esnasında sesi haddinden fazla yükseltmek caiz değildir.

2. Allah insanların hallerine kendilerinden daha çok vâkıftır.

3. "Lâ havle velâ kuvvete illâ billah" demek büyük sevaba vesiledir. [398]

1527. ...Ebû Musa el-Eş'ârî (r.a.)'den rivayet edildiğine göre, Ashâb Resulullah (s.a.) ile birlikte bir yokuşa tırmanırlarken bir adam her tümseği çıkışta yüksek sesle "Lâ ilahe illellahü vellahü ekber" diye bağırmaya başladı. Bunun üzerine Peygamber (s.a.);

"Şüphesiz siz sağır veya gâib birine seslenmiyorsunuz" buyurdu. Sonra da;

"Ya Abdullah b. Kays!.." dedi...

Süleyman et-Teymî önceki hadisin mânâsını zikretti.[399]

Açıklama

Görüldüğü gibi bu hadis-i şerif bir öncekine bir çok yönden benzemektedir.Yalnız evvelkinde ashâb-ı kiramın Medine'yi görünce sesli olarak tekbir getirmeye başladıkları bildirildiği halde, bu hadiste tekbir getirenin bir kişi ve yokuşu çıkarken tekbir getirdiği ifade edilmektedir. Bu durumda rivayetin birinde tekbir getirirken sesini yükseltenin bir kişi, diğerinde ise, topluluk olduğu görülüyor. Bu farklılık, hadisler arasında bir ihtilâfın olduğu intibaını veriyorsa da aslında bu hadislerin arasını te'lif gayet basittir. Haddizatında Resul-i Ekrem ile beraber olan ashabın tümü seslice tekbir getirdiği halde içlerinden birisinin sesini daha çok yükselttiği ve Ebu Musa'nın hâdiseyi bir anlatışında özellikle o zatı anmış olduğu muhtemeldir.

Peygamber (s.a.) yüksek sesle tekbir getirenlere seslerini kısmalarını emrettikten sonra önceki hadiste de belirtildiği gibi Ebu Musa el-Eş'ari'ye dönmüş ve ona bir tavsiyede bulunmuştur. Ebu Musa'nın asıl ismi olan "Abdullah b. Kays" diye başlayan bu tavsiye, üzerinde durduğumuz rivayette tekrarlanmamış, önceki hadisteki ile aynı mânâda olduğuna işaret edilmekle iktifa edilmiştir. Hadisin tamamının yer aldığı Müslim'in rivayeti şöyledir:

“Ya Abdullah b. Kays! Sana Cennet hazinesinden olan bir sözü haber vereyim mi?"

O nedir? Ya Resulullah?

"Lâ havle velâ kuvvet illâ biIlâh'Mır.

Hadisin açıklaması bir önceki hadiste geniş olarak ele alınmıştır. Burada tekrarlanmasına gerek görülmedi.[400]

1528. ...Asım (el-Ahvel) bundan önceki hadisi Ebu Osman vası-tasıyle Ebu Musa (r.a.)'den rivayet etmiş ve rivayetinde şöyle demiştir: Resûlallah (s.a.):

"Ey insanlar! Kendinize acıyınız” buyurdu.[401]

Açıklama

Bu hadis de yukarıdakilerin biraz değişik bir rivayetidir.İsnadlan farklı olan bu üç rivâyetin-metinlerinde de bazı ayrılıklar görülmektedir. Bu rivayetin diğerlerinden farklı olan yanı, onlardan fazla olarak metinde görülen cümleyi ihtiva etmesidir. Çünkü bu cümle önceki iki rivayette mevcut değildir. 1526. hadisin şerhinde işaret edildiği gibi bu ziyâde Müslim'deki rivayete uygun düşmektedir.

Ebû Musa (r.a.)'dan rivayet edilen bu farklı rivayetler bir araya getirilince şöyle bir netice elde edilebilir: "Peygamber (s.a.) ashabıyla birlikte bir seferden dönerken Medine yakınındaki engebeli bir yere gelmişlerdi. înişli-yokuşlu bir yer olan bu bölgede ilerlerken ashab sesli olarak tekbir getirmeye başladı, ama içlerinden birisinin sesi daha çok çıkıyordu. Peygamber (s.a.) ashabın yüksek sesle tekbir getirmesini uygun bulmadı ve:

"Kendinize acıyınız siz sağıra veya gaib olan birine dua etmiyorsunuz. Şüphesiz dua ettiğiniz Rabbiniz sizinle develerinizin boyunları arasındadır.

(size çok yakındır)" buyurmuştur. Daha sonra da Ebu Musa el-Eş'ari (r.a.)'ye dönerek, ona Cennet hazinelerinden birini öğreteceğini haber verip bunun "Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh" demek olduğunu bildirmiştir.

Ancak olay değişik isnadlarla nakledilirken ufak tefek farklılıklar ortaya çıkmıştır. Fakat bu farklılıklar mânâya tesir edecek ve tenakuz teşkil edecek derecede değildir. Birbirlerine nisbetle eksiklik veya fazlalık ihtiva etmektedirler.

Üzerinde durduğumuz rivayetten anlaşıldığına göre, Peygamber (s.a.)'in ashabı tekbir esnasında seslerini yükseltmelerinden men'etmesine sebep, gereksiz yere kendilerine eziyet etmiş olmalarıdır. Çünkü Allah azze ve celle değil fısıltı halinde söyleneni, kalbden gelip geçeni bile duyar, insana şah damarından daha yakındır. Yapılan zikri, okunan duayı ona duyurmak için bağırmak, sesi yükseltmek boş yere yorulmaktır. Haddizatında tekbir veya zikirde sesi yükseltmek meşru olmakla beraber, sesi kısmak vakar ve tâzîme daha uygun düşen bir tavırdır.[402]

1529. ...Ebû Sâid el-Hudrî (r.a.)'den rivayet edildiğine göre Resulullah (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Rab olarak Allah (c.c.)'ı, din olarak İslâmı ve Peygamber olarak da Muhammed sallellahü aleyhi vesellemî seçip beğendim" diyen kimseye cennet vâcib oldu."[403]

Açıklama

Hadis-i şerif, Allah'a inanıp İslama gönül veren Hz.Muhammed'e ümmet olmaktan şeref duyan kimsenin mutlaka cennete gireceğini haber veriyor. Bu sözleri söylemek iman etmek demektir.Ancak bunları sadece dil ile söylemek kişinin kurtuluşu için kâfi değildir.

Allah'ı Rab olarak seçmekten maksat, ona itaat edip başkasına ibâdet etmemektir. Din olarak İslâm'dan hoşnut olmak, onun esaslarına uyup İslâm dışı ideolojilerden uzak kalmakla olur. Hz. Muhammed'in ümmeti olmaktan şeref duymak da onun sünnetini tâkib etmeyi gerektirir. Bu hadisin mânâsı: "Ey habibim, de ki; "Allah'ı seviyorsanız bana uyun, Allah da sizi sevsin. Ve günahlarınızı bağışlasın. Allah affeder ve merhamet eder" [404] mealindeki âyet-i kerime düşünüldüğü zaman daha iyi anlaşılacaktır.

Hadiste, belirtilen sözleri söyleyerek iman eden ve bu iman üzere ölen kişinin o anda Cenneti hakettiği anlaşılmaktadır. Ancak bu hakediş, o sözü söyledikten sonra azabı gerektiren bir hareketin yapılmaması, yapılmışsa bile Allah'ın affına mazhar olunmuş olması şartı ile kayıtlıdır. Eğer imana delâlet eden bu sözler söylendikten sonra azabı gerektiren bir suç İşlenmiş ve bu suç affedilmemişse, Cennetin neticede yani ceza çekildikten sonra vacip olduğunu anlamak icab eder.

İman üzere ölen bir mü'minin günahkâr bile olsa, günahının cezasını çektikten sonra Cennete gireceğini bildiren ehl-i sünnet itikadının gereği budur.[405]

Bazı Hükümler

1. Allah'a ve Resulüne inanan müslüman, er-geç mutlaka cennete girecektir.

2. Şu anda Cennet mevcuttur, yaratılmıştır. Eğer mevcut olmasaydı Hz. Peygamber geçmiş zaman sîgasiyle "...Cennet vacib oldu" demez, geniş veya gelecek zaman bildiren bir ifade kullanırdı.[406]

1530. ...Ebû Hüreyre (r.a.)'den rivayet edildiğine göre Resulullah (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Bana bir defa salevât getirene Allah (c.c.) on salevât sevabı verir." [407]

Açıklama

Hz. Peygamberce salevât getirmek "Allahümme salli alâ Muhammed'in ve alâ ali Muhammed" demek suretiyle olur.

Hadis-i şerifte bu şekilde bir defa salevât getirene Allah'ın rahmetinin on misli olacağı yani Allah'ın o kimseye on kat sevab vereceği anlaşılmaktadır. Bu mana "- Bir iyilik yapan kimseye on katı verilir..."[408] âyet-i kerimesindeki va'dle ilgilidir.

Bazı âlimler âyet-i kerimedeki "on kafin belirli bir adede delâlet etmeyip katlanmadan kinaye olduğunu söylerler. "Mallarını Allah yolunda sarf edenlerin durumu her başağında yüz tane olmak üzere yedi başak veren tanenin durumu gibidir. Allah dilediğine kat kat verir, Allah'ın lutfu geniştir. O, herşeyi bilendir."[409] mealindeki âyet-i kerime bu görüşe delildir. Bazı âlimler ise, âyet-i kerimedeki "on kat"ın en azın beyân olduğunu, iyilik işleyenlere on katından az olmamak üzere kat kat sevap verileceğini söylemişlerdir.

Hz. Peygamber'e bir salevât getirene on salevât sevabı verileceğini bildiren bu hadisin yukarıdaki izahlar muvacehesinde düşünülmesi gerekir.

Tıybî: " = Allah ona on defa rahmet eder," sözünün "Ona on salevât sevabı verir" mânâsının yanı sıra, Allah'ın söz olarak salevât getirmesi mânâsına da gelebileceğini söyler. Buna göre Allah (c.c.) salevât getiren kuluna ikram olarak salevât ile mukabele eder ve onu melekler dinler, bu anlayış "Eğer kulum beni bir topluluk içerisinde anarsa, ben de onu daha hayırlı bir topluluk içinde anarım" mealindeki kutsî hadise uygun düşmektedir.

Hadis-i şerif Resurüllah (s.a.)'e salevât getirmenin ne kadar büyük ecirlere vesile olduğunu ortaya koymaktadır. Aynı mevzuda birçok hadis-i şerif vârid olmuştur. Bazı vesilelerle şimdiye kadar bir kısmına temas edilmiş olan bu hadislerden bir kaçını meal olarak naklediyoruz:

"Kıyamet gününde bana insanlann en yakını en çok salevât getirenidir."

"Şüphesiz dua yer yüzü ile gök yüzü arasında durdurulur, sen Peygamberine salevât getirinceye kadar o duadan hiçbir şey (Allah katına) yükselmez.”

"Cuma günü bana çok salevât getiriniz. Çünkü ona melekler şahidlik ederler. Salevât getiren sözünü bitirir bitirmez, salevâtı bana arz olunur." Râvi der ki: "Ölümünden sonra da mı?" dedim. "Şüphesiz Allah (c.c.) Peygamberlerin cesetlerini çürütmeyi yeryüzüne haram kıldı" buyurdu.

"Cuma günleri bana çok çok salevât getiriniz. Çünkü her cuma ümmetimin salevâtı bana arz olunur."

"Allah tebareke ve teâla Hazretleri benim kabrimde bir melek görevlendirip ona tüm yaratıkların isimlerini öğretti. O melek kıyamet gününe kadar bana salevât getiren herkesi babasının ismiyle birlikte "Falan oğlu falan sana salevât getirdi" diye haber verir."

Hz. Peygamber'e salevât getirmenin fazlına delâlet eden hadisler, buraya yazılmayacak kadar çoktur. Ancak yukarıda aktardıklarımız salevâtın faziletine delâlet için yeterlidir, zannediyoruz.[410]

Resulü İlah'a Salevât Getirmenin Hükmü:

Tenvirü'l-Ebsâr'da belirtildiğine göre bir kimsenin ömründe en az bir defa salevât getirmesinin farz olduğunda tüm âlimler müttefiktir. Durru'l-Muhtâr'da Hz. Peygamber'in isminin her anıhşında anan ve işitene salevâtın vâcîb olup olmaması konusunda Tahâvî ve Kerhî'nin ihtilaf ettikleri Ta-hâvî'ye göre vâcib olduğu kaydedilir.

Durru'l-Muhtâr, Tenvir'deki "Muhtar olan vücubudur" ifâdesini "Tahâvi'ye göre" diye kayıtlamış fetvanın müstehap olduğuna göre verileceğini söylemiştir.

Yine Dürrû'l-Muhtâr'da aynı mecliste Hz. Peygamberdin adının tekrarlanması halinde esah olan görüşe göre, salevâtm tekrarlanmasının gerekli olduğu belirtilmektedir. Kâfî'de ise, salevât tilavet secdesine benzetilerek bir mecliste bir salevâtın yeterli olduğu söylenmiştir.

İbn Abidîn, Hanefi mezhebinde muteber görüşün Efendimizin adının her anıhşında salevât getirmenin müstehaplolduğunu belirttikten|sonra Hanefi ve Şafiîlerden bir grub âlimin Mâlikîlerden el-Lahmî ve Hanbelilerden İbn Batta'nın da Tahâvî'nin görüşünde olduklarını söyler. Bahr'de salevâtın ömürde bir defa farz, Hz. Peygamberin adı her anıhşında esah görüşe göre vâcib, namazda sünnet, sair vakitlerde müstehab, müşteriye mal satarken haram olduğu söylenilir.

Mâlikîlerden İbnu'l-Arabî de "Resulüllah'ın adının her anıhşında salevât getirmek daha ihtiyatlıdır" der.

Bir topluluk içerisinde Peygamberimizin ismi anıldığında salevâtı vâcib gören Tahâvî'ye göre, bu vâcib kifâîdir. Yani içlerinde bir veya bir kaç kişi salevât getirdiği takdirde diğerlerinden sorumluluk düşer.

İbn Âbidin'in Merzûkî'den naklettiğine göre salevatta söylenecek sözlerin en efdali "AHahümme sallı ala Muhammedin ve alâ âl-i Muhammed" şeklinde olanıdır. Hamevî'nin ifâdesine göre, "Ve seli eme aleyhi" ya da "Ve sel I i m aleyhi" sözünü eklemek âdaba uygundur. Çünkü Resulullah'a salevât getirirken salât ve selâmı birleştirmenin şart olup olmadığı konusunda ihtilâf vardır. Bu ihtilaftan korunmak için en iyisi salât ve selâmı birleştirmektir.

Fetevây-i Hindiye'de bildirildiğine göre sadece selâm yani "aleyhisselâm" demek de salevât yerine geçer.

Yukarıda Bahr'den naklen imkân bulunan her vakitte salevât getirmenin müstehab olduğu söylenmiştir. Ancak bunun "bir mâninin olmadığı hallerde" müstehap, diye kayıtlanması gerekir. Çünkü şu yedi halde salevât getirilmesi mekruhtur:

Cinsî temas esnasında, abdest bozarken, ticâret malını övmek için hayret ifâdesi olarak, hayvan keserken, tıksıran kişi "elhamdülillah" yerine ve yanılma esnasında...

Kur'an-ı Kerim okurken ve hutbe esnasında Hz. Peygamber'in adını söyleyen veya duyan kişinin salevât getirmesi gerekmez. Sonradan getirirse, iyi olur. Namaz kılarken son teşehhüdün haricinde de mekruhtur.

Diğer amellerin kabul veya reddedilmesi muhtemel olduğu halde salevât mutlaka kabul edilir, reddedilmez. el-Bâcî, İbn Abbâs'ın şöyle dediğini nakleder: "Allah azze ve celleye dua ettiğin zaman, içerisinde Hz. Peygam-ber'e salevât da bulundur. Çünkü salevât makbuldür."[411]

1531. ...Evs b. Evs (r.a.)'den; demiştir ki: Resûlullah (s.a.):

"Şüphesiz cuma günü sizin en faziletli günlerinizdendir. O gün bana çok çok salevât getiriniz, çünkü sizin salevâtınız bana arz olunur" buyurdu.

Yanındakiler:

Ya Resûlallah, sen (ölüp) çürüdüğün halde bizim salevatımız sana nasıl arzolunacak? diye sorunca:

"Şüphesiz Allah tebâreke ve teâla, yeryüzüne Peygamberlerin cesetlerini (çürütmeyi) haram kıldı" cevabım verdi.[412]

Açıklama

Bu hadis az bir fark ile l047 numarada geçmiştir.Oradaki rivayette cumamn faziletine delil olarak Hz. Adem'in o günde yaratılıp o günde ruhunun kabzedildiği, birinci ve ikinci sûrların o günde üfürüleceği bildirilmiştir.

Hadisin şerhi ve tahrici için işaret edilen numaraya (1047) müracaat edilmelidir.[413]

27. İnsanın Aile Efradına Ve Malına Beddua Etmesini Nehy (Eden Hadisler)

1532. ...Câbir b. Abdillah (r.a.)'den; demiştir ki: Resulullah (s.a.) şöyle buyurdu:

"Kendinize, çocuklarınıza, hizmetçilerinize ve mallarınıza beddua etmeyiniz. Olur ki, Allah'tan istenilenlerin ihsan edildiği bir zamana rastlarsınız da Allah dilediğinizi kabul ediverir."[414]

Ebu Dâvûd dedi ki:

"Bu hadisin senedi muttasıldır. Çünkü Ubâdeb. Velîd b. Ubâde Câbir (r.a.) ile görüşmüştür."[415]

Açıklama

Hadis-i şerif özellikle sabırsız, aceleci insanların, bilhassa kadınların yapageldikleri bir hatanın caiz olmadığına işaret etmektedir. O hata metinde görüldüğü gibi insanın kendi nefsine, çocuklarına, emrinde çalışan hizmetçilerine ve mallarına beddua etmesidir. Peygamber (s.a.) insanları bundan men'ederken sebebini de, bedduanın Allah katında duaların kabul edildiği, müstecab bir vakte rastlayıp beddua sahibinin de istediğinin verilebileceği ihtimali ile açıklamıştır. Zira kişi canından ne kadar bezerse bezsin, çocuklarından ne kadar canı yanarsa yansın, şahsına veya evladına gelecek musibetten rahatsız olur ve yaptığı bedduaya pişman olur.

Müslim bu hadisi Kitâbu'z-Zühd'de "Câbir'in uzun hadisi ve Ebu'l-Yüsr'ün kıssası" babı altında, gerçekten uzun bir hadisin içerisinde zikretmiştir. Müslim'deki rivayete göre bir yolculuk esnasında sahâbilerden biri devesine lânet etmiş, Resulüllah (s.a.) bunu duyunca, "ondan in, lânetliyi bizimle birlikte götürme. Kendinize,

çocuklarınıza ve mallarınıza beddua etmeyiniz..." buyurmuştur. Görüldüğü gibi Müslim'in rivayetinde "hizmetçiler" zikredilmemiştir.

Aliyyu'l-Kaari hadis-i şerifi Mirkat'ta şerh ederken kişinin kendisine bedduasını, ölümünü isteme, çocuklarına bedduasını da "Gözün kör olsun" gibi şeyler söylemekle izah etmiştir.[416]

Bazı Hükümler

1. Bir müslümanın nefsi, çocukları, malı ve hizmetçileri için beddua etmesi caiz değildir.

2. Allah azze ve cellenin yapılan duaları kabul ettiği, istenilenleri verdiği bazı özel vakitler vardır.[417]

28. Hz. Peygamber'den Başkasına Salevât Getirmek

1533. ...Cabir b. Abdillah (r.a.)'den; rivayet edildiğine göre, bir kadın Resulullah (s.a.)'a, ben ve kocama dua et dedi. Bunun üzerine Peygamber (s.a.);

"Sailallahü aleyki ve alâ zevciki: Allah sana ve kocana salat (merhamet) etsin" buyurdu.[418]

Açıklama

Hadis-i şerifin zahiri Peygamberlerden başkasına duâ ederken "Allahümme salli ala fülânın: Allahım filana salat et" demenin caiz olduğuna delâlet etmektedir. Ahmed b. Hanbel ve bir grup âlim, üzerinde durduğumuz hadis-i şerif ve " = onlara dua et, senin duan onlar için güvendir"[419] âyetine dayanarak Peygamberlerden başkaları için müstakılen dua edilirken salat sözünü anarak dua etmenin caiz olduğunu söylerler. 1590 numarada gelecek olan, "Allahım, Ebû Evfâ ailesine salat (merhamet) et" mânâsındaki hadis de bu görüş sahiplerinin delilleri arasındadır.

Diğer mezheblere göre, müstakülen, yani peygamberlerle birlikte olmadan "Allahım, filana salât et" diyerek Peygamberlerden başkası için sale-vât getirmek caiz değildir. Ama peygamberlerle birlikte anılarak meselâ, "Allahümme salli alâ Muhammedin ve alâ fülamn..." gibi bir ifâde kullanılması caizdir. Çünkü salevât, dua edilen zatı tazim için söylenilir. Tazim ve tazize lâyık olanlar da sadece Peygamberlerdir. Onun için Peygamberlerden başkaları kendi başlarına salevâta konu olamazlar.

Bu görüş sahihleri Peygamberler dışındaki insanlara salevâtın cevazına işaret eden bu ve benzeri hadislerdeki "salât"in dua mânâsında olduğunu söylemişlerdir.

Hattâbî 1590 numarada gelecek olan hadisi şerhederken şöyle der:

"Bu hadis dua ve tebrik mânâsında olan "salat"in, Peygamberlerden başkaları için kullanılmasının caiz olduğuna delildir. Ama Resulüllah (s.a.)'in zikrini selamlamak olan salevât tazim ve tekrim manasınadır. O sadece Hz. Peygambere hastır. O'nun âlinden başkası buna ortak edilemez. " =Peygamberin çağrısını kendi aranızda birbirinizi çağırdığınız gibi yapmayınız"[420] âyeti de cumhurun görüşüne delildir. Bu âyete göre Hz. Peygamber için yapılan duanın insanların birbirleri için yaptıkları duadan farklı olması gerekir.

Kadı Iyaz şöyle der: "Muhakkîk âlimlerin görüşü Mâlik ve Süfyân'ın İbn Abbas'tan naklettikleri görüştür ki, benim meylim de onadır. Fukaha ve kelamcıların çoğu tarafından tercih edilen bu görüşe göre, Peygamberlerden başka hiç bir kimseye salevât getirilmez. Nasıl ki tenzih ve takdis sadece Allah için söylenirse, saîevât da sadece Peygamberlere hastır. Ashab, tabiûn veya müctehid imamlar anıldığında onlar için, "Radıyellahü anh" veya "Gaferelehullah" denilebilir. Allahü Teala “ = " Rabbimiz bizi ve bizden önceki inanmış olan kardeşlerimizi bağışla..."[421] derler, buyurur. Bir başkaâyet-i kerimede şöyle denilir: "Onlara güzelce uyanlardan Allah hoşnud olmuştur. Onlar da ASlah'dan hoşnuddurlar.”[422]

Zaten müstakil olarak Peygamberler'den başkaları için salat ve selâm getirmek İslâmın ilk devirlerinde bilinmiyordu. Bunu Râfizî ve Şiîler bazı imamları için ihdas ettiler. Meselâ Ali (r.a.) için "Ali aleyhissalatü vesselam" diyerek onu Resulüllah'la aynı seviyede tutarlar. Ehl-i bid'ate benzemek yasak olduğu için de onların yaptıklarına muhalefet bizim için vâcibtir.

Kâcjı İyaz'dan özet olarak aktardığımız bu ifadeler İslam ulemasının cumhuru (büyük çoğunluğu)nun görüşüdür.

Beyhakî Şuabu'l-İmân'da ve Saîd b. Mensur da Sünen'inde İbn Abbas (r.anhüma)'ın, "Bizim Peygamberimiz Muhammed (s.a.)'den başka Peygamber için salat ve selam getirmek caiz değildir" dediğini rivayet etmişlerdir.

Aüyyü'l-Kaarî, İbn Abbas'dan nakledilen bu sözü izah ederken şöyle der: "Her halde İbn Abbas (r.a.) bu sözünü Cenab-ı Hakk'ın Peygamberler hakkında buyurduğu = âlemlerin içinde Nuh'a selâm olsun."[423] " = İbrahim'e selam olsun"[424] “ = Musa ve Harun'a selâm olsun"[425] " = Peygamberlere selâm olsun"[426] âyetlerinin zahirinden ve " = ey iman edenler, siz de ona (Re-sulullaha) salat ve selam getirin"[427] âyetinin mefhumundan istifâde ederek söylemiştir. Çünkü bu âyet-i kerimelerden salât ve selâmın (ikisi birden) sadece Hz. Muhammed (s.a.) hakkında söylenebileceği anlaşılmaktadır."

îbn Hacer el-Askalânî Muhammed (s.a.)'den başkalarına salât getirmenin hükmünde ihtilâf edildiğini belirttikten sonra, kullanış biçimlerine göre farklı hükümleri zikreder.

îbn Melek de dua ve teberrük mânâsında olmak üzere Hz. Peygamberden başkalarına salât getirmenin caiz olduğunu söyler.

Durru'l-Muhtâr'ın metninde "Peygamberlerin ve meleklerin dışındakilere salevât ancak tebeiyyet yoluyla olabilir" denilmektedir. İbn Abidîn bu hükmün illetine işaret ettikten sonra Peygamberler ve meleklerin dışındakilere salevât getirmenin tahrimen mekruh mu, tenzihen mekruh mu, yoksa evlânın hilafı mı olduğu konusunda ihtilaf olduğunu, Nevevî'nin Ezkâr'da ikinci görüşü benimsediğini söyler."[428]

Bazı Hükümler

1. Hadis-i şerif Peygamber (s.a.)'in tevâzuuna delildır.

2. Dua maksadı ile Peygamberlerden başkaları için de "allahümme sallı'* diyerek salât getirmek caizdir. Ama muhatabı tazim için bu ifâde kullanılarak salevât getirilemez.[429]

29. Kişiye Gıyabında Dua Etmek

1534. ...Ümmu'd-Derdâ (r.anhâ) demiştir ki; Efendim Ebu'd-Derdâ (r.a.) Resulüllah (s.a.)'ı şöyle buyururken dinlediğini bana haber verdi:

"Bir kimse müslüman kardeşi için onun gıyabında dua ettiği zaman, melekler "Amin, benzeri sana da verilsin" derler."[430]

Açıklama

Müslim, bu hadisi birbirinden küçük farklarla ayrılan üç değişik lâfızla rivayet etmiştir. Bunlardan ikisinde Ebu Davud'un rivayetinden fazla birşey yoktur. Üçüncüsü ise, şu şekildedir: "Müslümanın müslüman kardeşi için onun gıyabında yaptığı dua kabul edilir. Onun başucunda görevli bir melek vardır. Müslümanın din kardeşi için yaptığı her hayırlı duaya o görevli melek, "âmin, onun bir misli de sana olsun” der.

Hadis-i şerifte müslümanların din kardeşleri için onların gıyabında ettikleri duaların mutlaka kabul edildiği, ayrıca dua edene de kardeşine istediğinin mislinin verilmesi için bir meleğin dua ettiği bildirilmektedir.

Bir kimsenin gıyabı denildiği zaman, önce "ondan uzakta, onun bulunmadığı yer" akla gelir. Burada zikr edilen gıyabdan maksat ise, Aliyyül Kaari'nin ifâdesine göre, dua edilen kişinin dua edenin duasını işitmemesidir. Bu bedenî uzaklıkla olabileceği gibi dua edenin kalbiyle veya dua edilenin duyamayacağı kadar kısık bir sesle dua etmesi ile de mümkündür.

Taberânî'nin bir rivayetinde Yusuf b. Esbât "ben uzun zaman bu hadisin bedenî uzaklığa delâlet ettiğini zannettim. Ama şimdi anladım ki sesi duyulmayan kişi aynı sofrada bile olsa gâibdir." demiştir.

Nevevî, müslümanlardan bir grup için hatta tüm müslümanlar için yapılan duaların da bu hadisin hükmüne gireceğini söyler. Nevevî'nin bildirdiğine göre eskilerden bazıları kendileri için dua etmek istedikleri zaman, onu diğer müslümanlar için isterlerdi. Çünkü bu şekilde yapılan dualar makbuldür ve isteğinin bir misli de kendisine verilecektir. Bezzâr'ın İmrân b. Husayn (r.a.) vasıtasıyle yaptığı bir rivayette de Peygamber (s.a.) "Kardeşin (din) kardeşi için onun gıyabında yaptığı dua geri çevrilmez" buyurmaktadır.

Müslümanlar için onların haberi olmadan yapılan dualar tam bir samimiyet taşıdığı, gösteriş ve riyadan uzak olduğu için bu derece önemli bir özellik arz etmektedir. Üstelik bu, dua edenin âli cenabhğına delâlet eder. Onu kıskançlık ve hırs gibi kötü huylardan uzaklaştırır. "Sizden biri kendisi için istediğini müslüman kardeşi için de istemedikçe kâmil imana sahib olmuş olmaz" hadis-i şerifindeki yüce duyguyu gerçekleştirir. Müslümanı fedakârlığa ulaştırır.

Müslümanların birbirleri için dua etmelerini emreden ve bize yapacağımız duayı öğreten âyetler konunun Önemini açık bir şekilde ortaya koymaktadır.Bunlardan sonra gelenler de şöyle derler: Ey Rabbimiz! Bizi ve bizden evvel iman eden kardeşlerimizi bağışla"[431]

"Hem kendinin hem de erkek ve kadın mü'minlerin günahları için mağfiret dile."[432]

"Ey Rabbimiz! Hesap sorulduğu gün beni, anamı babamı ve bütün mü'minleri yarlığa."[433]

Bazı Hükümler

1. Hadis, müslümanlan birbirleri için dua etmeye teşvik etmektedir. Gösterişten uzak olduğu için yapılacak bu dua, dua edilenin gıyabında olmalıdır.

2. İnsanların etrafında onların duasına "âmin" diyen ve müslümanlar için dua eden melekler vardır.

3. Müslüman kardeşinin gıyabında dua eden kimseye, istediğinin bir benzerinin verilmesi için melekler dua eder.[434]

1535. ...Abdullah b. Amr b. el-As (r.anhüma)'dan rivayet edildiğine göre Resulullah (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"En çabuk kabul edilen dua, gaibin gâib için yaptığı duadır"[435]

Açıklama

Tirmizi, hadis için "Hasen garibdir. Bu vecihten başka bir yolla tanımıyoruz." der.

Seneddeki Abdurrahman b. Ziyâd bazı yönlerden tenkîd edildiği için bu hadis zayıf kabul edilmiştir. Ancak bu za'fiyet, aynı mânâyı işaret eden diğer rivayetlerle takviye olmaktadır.

Hadis, kabul edilmeye en yakın duanın, bir müslümanın diğer bir müs-lümanın haberi olmadan onun için yaptığı dua olduğunu beyân etmektedir.

Buna sebeb bir önceki hadisin şerhinde izah edildiği üzere, bu tür duaların ihlâslı, gösteriş ve riyadan uzak olmasıdır.

Fazla bilgi için önceki hadise müracaat edilmelidir.[436]

1536. ...Ebû Hüreyre (r.a.)'den rivayet edildiğine göre Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

"Kesinlikle kabul edilen üç dua vardır: Babanın duası, müsafi-rin duası ve mazlumun duası"[437]

Açıklama

Peygamber (s.a.) metinde belirtilen üç sınıfın dualarının mutlaka kabul edileceğim bildirmiştir.

Buna sebep, onların duadaki samimiyetleri ve Allah'a sığınmadaki ilerilikleridir. Buradaki üç sınıf, duası mutlaka kabul edilenlerin sayısını sınırlandırmak için sayılmış değildir. Bunlardan başka da duası makbul olanlar vardır. Tirmizî'nin Ebu Hüreyre'den rivayet ettiği başka bir hadis-i şerifte Hz. Peygamber adaletli devlet başkanının, oruçlunun iftar ettiği zamanki ve mazlumun dualarının geri çevrilmeyeceğim haber vermiştir.

Hadis-i şeriflerde mutlaka kabul edileceği bildirilen duaların hayırla mı, yoksa şerle mi ilgili olduğuna dair bir açıklık olmadığı için hükmün hem dua, hem de beddua için aynı olduğu söylenmektedir. Buna göre sayılan sınıfların hem duaları hem de bedduaları makbuldür.

Burada baba, duası makbul olanlar arasında sayıldığı halde, anadan söz edilmemiştir. Çünkü ananın duası, babaya nisbetle öncelikle kabule şayandır. Zira ananın, evlâdı için katlandığı sıkıntılar, babanın katlandıklarından daha çoktur.

Şu mealdeki âyet-i kerime bu hakikati ortaya koyar: "Biz insana, ana ve babasına karşı iyi davranmasını tavsiye etmişizdir. Annesi onu, güçsüzlükten, güçsüzlüğe uğrayarak karnında taşımıştı. Çocuğun sütten kesilmesi iki yıl içinde olur. Bana ve ana-babana şükret diye tavsiyede bulunmuşuzdur. Dönüş banadır."[438]

Annenin evlâdına şefkati daha fazla olduğu için ona karşı olan bedduası makbul değildir. Çünkü ana, evladı için ne kadar beddua ederse etsin, bu gönülden olmaz. Hadis-i şerifte ananın zikredilmemesine bu da bir sebeb olabilir.

Müsâfirin kendisine iyilik yapana duası ya da kötülük yapana bedduasının kabulü, onun aczi ve tevâzuundan dolayıdır. Çünkü bir yerin yabancısı garibtir. Garibin yüreği yufka olur.

Duası makbul üçüncü kişi de mazlumdur. Mazlum, haksızlığa uğratılan kişidir. Bunun duasının kabule şâyân oluşuna sebep de onun acz ve düşkünlüğüdür. Şüphesiz mazlumun makbul olan duası, kendisine zulmedene yaptığı beddua ve iyilik yapana ettiği duadır.

Buhârî ve Müslim'in îbn Abbas (r.anhuma)'dan rivayet ettiklerine göre, Resûlullah (s.a.) Muaz b. Cebel (r.a.)'i Yemen'e gönderirken "- mazlumun bedduasından sakın, çünkü onunla Allah k'.c.) arasında örtü yoktur," buyurmuştur.

Mazlumun duasının makbul olması için onun müslüman ve muttaki olması şart değildir. Mazlum kâfir veya günahkâr bile olsa, duası makbuldür. Ebû Dâvûd el-Tay âlisi'nin Ebu Hüreyre vasıtasıyla Resulüllah'tan rivayet ettiği şu hadis, bunu açık olarak ortaya koymaktadır: "Fâcir bile olsa, mazlumun duası kabul edilir. Onun fiskı kendisini ilgilendirir." Aynı hadisin Bez-zâr, İbn Hibbân ve Ahmed'deki rivayetinde "Kâfir bile olsa" ilâvesi de vardır.[439]

Bazı Hükümler

Hadis-i şerifte babanın evlâdına, mazlumun kendisine zulmedene veya yardım edene ve musanrın ev sahibine dua ve beddualarının makbul olduğu bildirilmektedir.[440]

30. Bir Toplumdan Korkan Kimsenin Okuyacağı Dua

1537. ...Abdullah b. Kays (Ebû Musa el-Eş'arî)'dan rivayet edildiğine göre,

Resulullah (s.a.) bir kavmden korktuğu zaman; "Allahım! Senin, onların karşısına dikilmeni istiyoruz. Onların şerlerinden sana sığınıyoruz" derdi.[441]

Açıklama

"Senin onların karşısına dikilmeni istiyoruz" diye terceme ettiğimiz cümlesi, Allah dan düşmanların yönünü geri çevirmesini, serlerini defetmesini, müslümanlarla kâfirler arasına girmesini istemek mânâsına bir duadır. Çünkü Allah'ın kendilerine hasım olduğu bir milletin iflah olması mümkün olmadığı gibi, Allah'ın taraftan olduğu milletler için de yenilgi ve zillet söz konusu olmaz. Hadis-i şerif düşmandan korktuğu hallerde, Hz. Peygamber'in metinde geçen ifâdelerle Allah'a dua ettiği anlaşılmaktadır. "İnsan ve cinlerin şerrinden korunmuş olan Allah Resulü, nasıl olur da düşmandan korkar ve öyle dua etme ihtiyacını hisseder?" şeklindeki muhtemel soruyu şu şekillerde cevaplamak mümkündür.

1. Peygamber (s.a.)'in beşer olma haysiyetiyle böyle bir korkuya düşmesi muhtemeldir. Çünkü korkma insanda psikolojik bir vakıadır.

2. Hz. Peygamber'in korkusu kendisi açısından değil, ashabı yönündendir.

3. Resulullah (s.a.) korkmamıştır. Bu duayı ümmetine öğretmek için yapmıştır.[442]

Bazı Hükümler

1. Peygamberler de korku hissederler.

2.Bir topluluktan korkan kışı dua etmeli, Allah'a sığınmalıdır.[443]

31. İstihare

İstihare lügatte, “hayr" kökünden türeme olup "hayır isteme" manasınadır.

Istılahta, yapılmak istenilen bir şeyin hayırlı olup olmadığına dair mânevi bir işaret elde etmek.için yapılan duaya denir. Bu duadan önce "istihare namazı" denilen iki rekat namaz kılınır.

Bir kimse yapmayı tasarladığı mubah bir işin hayır veya şer mi, faydalı ya da zararlı mı olduğunu önceden kestiremez. Kendisi için hayatî önemi hâiz konularda karar vermekten âciz kalır, karar verme noktasında mütereddid ve tedirgin olabilir. Bu hal, insan yaratılışının gerçeğidir. Bu yüzden insanlar eskiden beri verecekleri mühim kararlardan önce bazı müsbet işaretler almak istemişler ve bu işaretlerin yollarını aramışlardır. İslâm-dışı toplumların bu durumlarda başvurduğu yol, genellikle falcılık ve kâhenet olmuştur. Eski Arablar arasında "Ezlâm"

denilen bir fal çeşidi yaygındı. Arabların ezlâmi üç oktan ibaretti. Bunlardan birincisinde; "Emeranî Rabbî: Rabbim bana emretti"; ikincisinde "nehânî Rabbi: Rabbim beni nehyetti" üçüncüsünde de "Gaflet" yazılı idi. Bir iş yapmayı tasarlayan kişi belirli bir ücret veya kurban karşılığı bu oklardan çeker, birincisi çıkarsa tasarladığı işi tatbike koyulur, ikincisi çıkarsa vazgeçer, üçüncüsü çıkarsa fal tekrarlanırdı.

İslâm dini, "Ey inananlar, içki, kumar, putlar ve fal okları, şüphesiz şeytan işi pisliklerdir. Bunlardan kaçının ki saadete eresiniz"[444] âyeti ile falcılığı yasaklamış hüsnü zan, iyi söz ve istihareyi tavsiye etmiştir.

İstihare namazı ve duası mü'mine ruhî bir dayanak olduğu için Hz. Peygamber falcılığa ve kehânete karşı istihareye büyük önem vermiştir. Bu babdaki hadis de geleceği üzere Hz. Câbir'in tabiriyle istihare duasını Kur'an-ı Kerim öğretir gibi öğretmiştir.

Ebû Davud'un Hz. Câbir'den naklettiği istihare duası ayrıca İbn Mes'-ud, Ebû Eyyûb el-Ensârî, Hz. Ebû Bekir, Ebû Saîd el-Hudrî, Sa'd b. Ebî Vakkâs, Abdullah b. Abbâs, Abdullah b. Ömer, Ebû Hüreyre ve Enes b. Mâlik gibi büyük sahâbiler tarafından da rivayet edilmiştir. Bu durumda istiharenin önemine işaret eder.

Enes b. Mâlik'in rivayet ettiği bir hadisde Peygamber (s.a.); "İstihare eden ziyan etmez, danışarak hareket eden pişman olmaz, tutumlu olan da muhtaç duruma düşmez" buyurmuştur.

Evlenme, ticârete atılma, uzun yolculuğa çıkma gibi önemli olayların sonucu, işin başında kestirilemez. Kâr mı zarar mı elde edileceği, hayırlı olup olmayacağı önceden bilinemez. Kişinin yapıp yapmamakta serbest olduğu bu durumlarda istihare mü'min için önemli bir dayanaktır. Gönlün sonu bilinmeyen şeye yönelmesi kadar zor bir şey yoktur. Hepimizin başından geçen ve geçmekte olan akıl ve bilgimizle halli mümkün olmayan böyle müşkül zamanlarda mü'minler için istihare, ruhu takviye eden ilâhî bir sığınaktır. Fikrî karışık ve kararsız olduğu bir sırada mü'minin Allah'ın huzurunda el bağlayarak iki rekat namaz kılması peşinden diz çöküp duâ etmesi, Rabbin-den, kendisim hayır ve saadete yöneltmesini dilemesi şüphesiz gönlünde bir hafiflik doğurur. Allah'ın, duâ edenin duasını kabul edeceğine dair va'dini bilip inanarak ona dua etmesi, kendisine hayrın geleceğinden emin olarak irâdesini kuvvetlendirir, istihare ettiği iş hakkında gönlünde bir genişlik ve huzur belirir. Eğer ilk istiharesi sonunda tam bir huzura kavuşamazsa, istiharesini yediye kadar tekrar eder. Enes b. Mâlik (r.a.)'den rivayet edilen bir hadiste Hz. Peygamber; "Ey Enes! Bir işe teşebbüs etmek istediğinde o iş hakkında yedi kere istihare et. Sonra gönlünden geçen temayüle bak. Çünkü hayır gönlündeki temayüldedir," buyurur.

İstiharenin kabule şâyân olup olmamasında istihare edenin imanı ve samimiyetinin büyük tesiri vardır. Seçkin kişilerin vicdanlarındaki safiyet, ahlâk ve inançlarındaki sağlamlığın tesiri ile kalbleri ilâhî feyzlere hazır olur. Kendilerinde böyle faziletleri görmeyenlerin iman ve ahlâkları konusunda hüsn-ü zan besledikleri kişilere istihare ettirmeleri daha uygundur, diyenler dahi vardır.

İstiharede tüm işlerimizi Allah'a bırakmak gibi fevkalâde önemli bir ahlâkî ve dinî davranış vardır. "Sizin hoşlanmadığınız nice şeylerin hakkınızda hayır olması umulur"[445] âyetinin delaletiyle anlıyoruz ki, insanlığın idraki, henüz tahakkuk etmemiş olayların sonucunu anlamaya yeterli değildir. Nitekim bizim şer zannettiğimiz nice olayların sonucunun hayır, ya da hayır zannettiklerimizin neticesinin şer olduğu çok çok karşılaştığımız olaylardandır. İşte istihare kişinin yapacağı işte, o işin sonucunu ta evvelden bilen Rabbin-den kendisini hayra yöneltmesini dilemesidir.

İstiharede bulunan kişi, "Ya Rabbî! Yapmayı tasarladığım şu işin sonunun hayır mı yoksa şer mi olacağını bilmekten âcizim" diyerek kendisinin bilmediğini itiraf edip, aczini ortaya koyması ehl-i sünnet akidesidir. İnsanların bilmesi Allah'ın bildirmesiyledir. Bu inançla işlerini Allah'a havale eden kişi, işlerin sonunda sıkıntıya düşmez.

Şunu belirtmek gerekir ki, istihare sonunun hayır mı yoksa şer mi olduğu bilinmeyen mubah işlerde veya yapılıp yapılmamakta muhayyer olunan ya da vakti geniş olan vâcib ve müstehaplarda meşru ve menduptur. Ama ilim tahsil etmek gibi sonunun hayır olduğu belli olan durumlarda yâ da mekruh veya haramları terk ve vakti sınırlı olan farz ve vâcibleri eda konusunda istihare yapılmaz.

İstiharenin şekli, zamanı, istihare namazı şartları vs. babın hadisinin tercemesinden sonra şerh bölümünde verilecektir.

İstiharenin mânâ ve önemine dâir olan bu girişten sonra şimdi hadisin terceme ve izahına geçebiliriz.[446]

1538. ...Câbir b. Abdullah (r.a.)'dan; demiştir ki: Resûlullah (s.a.) bize Kur'an-ı Kerim'den bir sure öğretir gibi istihareyi öğretir ve buyururdu ki:

"Biriniz bir işe kalben azmettiğinde, farzın dışında (nafile olarak) iki rekat namaz kılsın ve şöyle dua etsin: Allah'ım bilgin ile bana hakkımda hayırlı olanı bildirmeni dilerim. Gücün yettiği için bana güç vermeni isterim. Hayırlı olan tarafın bana açıklanması için senin o büyük fazl (ve kerem)inden isterim. Çünkü senin gücün yeter, bense güçsüzüm. Sen bilirsin, bense bilmem. Sen gayblan da pek yakından bilirsin.

Allah'ım! Eğer şu işin -yapmak istediği şeyi isim olarak söyler-benim dinim, yaşayışım, âhiretim ve işimin sonu açısından bana hayırlı olduğunu bilirsen (ki, şüphesiz bilirsin) bunu bana nasib ve müyesser eyle, o işte bana feyz ve bereket ver.

Allah'ım! Eğer bilirsen ki (bildiğinde şüphe yoktur) şu iş -evvelkinde olduğu gibi (benim dinim, yaşayışım^ âhiretim ve işimin sonu itibariyle)- şer ise, beni o işten ve onu benden çevir. Benim için hayır nerede ise, onu bana mukadder ve müyesser eyle. Gönlümü o işten hoşnut kıl."

Yada istihare yapan kişi sözlerinin yerine, " = dünya ve âhiretim hakkında da" diyebilir.[447]

İbn Mesleme ve İbn İsa, (hadisi rivayet ederlerken) Muhammed b. el-Münkedir ve Câbir kelimelerinden önce "ân"lafzını kullanmışlardır.[448]

Açıklama

Hadis-i şerif Müslümamn tüm işlerinde istihare yapmasını emretmekte ve istihare dua ve namazını tarif etmektedir. Hz.Peygamberin bu emri bir tavsiye niteliğindedir. Vücüba değil, nedbe delâlet eder. Ayrıca hadis-i şerifte istihare için herhangi bir iş ayırımı yapılmamıştır, genel bir ifade kullanılmıştır. Buharı'deki:

"Resûlullah (s.a.) bize tüm işlerde istihareyi öğretirdi" mealindeki hadis de istiharenin ayırım yapılmadan bütün işlerde müstehâb olduğu zannı vermektedir. Fakat bu hadiste umum kast edilmemiş istiharenin meşru olduğu tüm işler murad edilmiştir. Hangi tür işlerin istihareye konu olacağı hadisten önceki mukaddimede belirtilmiştir.

Râvî Hz. Câbir'in; "Resûlullah bize istihareyi Kur'ân'dan bir sûre öğretir gibi öğretirdi" demesi, Hz. Peygamberdin istihareye ne derece önem verdiğini gösterdiği gibi insanların ona olan ihtiyacına da işaret etmektedir.

Peygamber (s.a.) istihare için bir işe kalben azmedilmesini şart koşmuş ve bu azmi "hemm" ile ifâde etmiştir. Bu demektir ki, "hemm"in dışında kalbe gelen duygu ve arzulardan dolayı istihare yapılmaz.

İnsanın kalbine gelen his ve arzuların bir kaç derecesi vardır. Bunlar:

1. Hâcis: Kalbde belirip sür'atle geçen his,

2. Hatır: Kalbde belirip kısa bir müddet eğlenen duygu.

3. Hadisü'n-nefs: Bir duygunun kalbde belirip beğenilmesi, güzel görülmesidir.

Kalbe gelen bu arzular ister iyi, ister kötü olsun, sevab veya günaha konu değildir. Ceza ve mükâfatı gerektirmez.

4. Hemm: Kalbe gelen bir arzuyu yapmanın tercih noktasına gelinmesidir. Bu dereceye ulaşan iyi arzular için sevab yazılır, kötüleri için günah yazılmaz.

5. Azm: Kalbde beliren bir şeye kat'î olarak karar verilmesi, O şeyin kalbde tam olarak yerleşmesi. Bu dereceye ulaşan arzuların hem iyileri hem de kötüleri yazılır, sevab veya günâha sebeb olur.

îşte istihare bu derecelerin dördüncüsü yani "hemm" ile ilgilidir. Çünkü iş "azm" derecesine ulaşmışsa kişi onu yapmaya kesin karar vermiş, irâdesini bir tarafa çevirmiştir. Bu merhalede olan bir kararı için istihare yapan bir kişi arzusuna aykırı bir sonucun belirmesinden çekinir. Dolayısıyle bu şekilde bir kararlılığa sahip olan kişinin istiharesinden sağlıklı bir sonucun alınması güçtür.

Kalbindeki arzu ilk üç derecede olan kişinin istiharesi ise, gereksizdir. Çünkü bu durumda olan kişi henüz bir işi arzu etme noktasına gelmiş değildir.

Hadisteki “hemm"den maksadın, azm olmasının muhtemel olduğu görüşünde olanlar da vardır.

İbn Ebî Cemre kalbin eğilimlerini "hemme, lemme, hatre, niyet, irâde ve azimet" olmak üzere altıya ayırmış, bunlardan ilk üçünün kalbe bir doğuş olup orada kalmadığını dolayısıyla bunlara hiçbir şer'î hükmün terettüp etmediğini söylemiştir. Son üçünde ise, şuurun, yapıp yapmamaktan bir tarafa kesin olarak temayülü ve sahibinin o emre tamamen teveccühü vardır. Bu çeşit ruhî haller sevab veya günaha sebeptir.

İbn Ebi Cemre istiharenin ikinci gruptaki dereceleri olmadan ilk üç derece esnasında yapılması gerektiğini söyler ve hadis-i şerifteki "hemm" tâbirinden Resûlullah'ın muradının da bu olduğunun anlaşıldığını kayd eder.

Hz. Peygamber, bir şeyi yapmak isteyen kişinin önce iki rekat namaz kılacağını ama bu namazın farzların hâricinde bir namaz olacağını belirtmiştir. Bu ifâdeden, revâtib sünnetlerin de istihare namazı yerine geçebileceği anlaşılmaktadır. Ancak bu durumda Nevevî'nin beyânına göre, sünnetin istihare niyeti ile kılınması gerekir.

Zeynuddin îrâkî, istihare hadisinin çeşitli rivayetlerinin hiçbirisinde istihare namazında okunacak sûre veya âyet konusunda hiçbir açıklığın olmadığını söyler. Nevevî ve Gazâlî ise, istihare namazının birinci rekatında Fâtiha'dan sonra "Kâfirim" ikincisinde ise, "İhlâs" sûrelerini okumanın müstehab olduğunu belirtirler. Birinci

rekatte Fâtiha'dan sonra Kasas Sûresinin (sure 28) 68. ve 69. ayetlerini, ikincisinde de; Ahzab suresinin (sure 33) 36. ayetini okumanın müstehab olduğunu söyleyenlerde vardır.

En güzelinin bu farklı rivayetleri birleştirerek; birinci rekatte Kâfirim suresi ile Kasas suresinin 6. ve 69. âyetlerini; ikinci rekatte de İhlâs Suresi ile Ahzab Suresinin 36. âyetini birlikte okumak olduğu da belirtilmektedir.

Hadis-i şerifte istihare namazı için bir zamanın tayin edilmemiş olmasından, namaz kılınması mekruh olan vakitlerin dışında herhangi bir vakitte istihare namazının kılınabileceği sonucuna varılmıştır. Ama uygulama genellikle namazın gece yatmadan evvel kılınıp abdestli olarak yatılması biçimindedir. İstihare namazının duadan önce olması istihare edenin dünya ve âhiret saadetlerini müştereken istediğine işaret hikmetine dayanır.

İstihare duâsındaki şart cümlesinin tam Türkçe karşılığı "Allah'ım, eğer sen bflirsen"dir. Allah'ın bilmediği hiçbir şey olmadığı halde, ibarenin sanki Allah'ın ilminde şüphe varmış gibi bir ifâde ile sunuluşu üç ayrı yolla tefsir edilmiştir:

a. Bu sözün mânâsı "senin ezeli ilminde bu işin benim hakkımda hayırlı olduğu takdir edilmişse" demektir. Bu tefsir Aliyyü'l-Kaari'ye aittir.

b. Tiybî'ye göre mânâ: "Allah'ım, sen bilirsin" demektir.

c. Burada "tecâhül-i arif" denilen edebî sanat vardır. Bu san'at kişinin bildiğini daha kesin olarak ifade etmek için kullandığı bir söz şeklidir.

îlk iki tefsir sözü zahirinden çıkarmayı gerektirdiği halde, üçüncüsünde böyle bir zorunluluk yoktur. Onun için terceme üçüncü şıkka göre yapılmıştır. Allah'ın her şeyi bildiğine parantez içerisinde işaret edilmiştir.

Duadaki "bana nasib et" diye terceme ettiğimiz ifâdesi de ulemânın izahına konu olmuştur:

sözünü dâl'inötresiile zabt edenler olmuştur: "Bu işi bana makdur ve müyesser eyle" demektir. Dua, lügavî konulusu itibariyle geleceğe bağlıdır, geçmişe şâmil olmaz. Çünkü duâ bir talebtir, geçmişi taleb ise, muhaldir. Buna göre istihare duasının gereği ilahî takdirin gelecek zamanda vücudunu kabul demek olur. Halbuki ilâhî takdirin tümü ezelîdir. Ezelde vaki olmuştur, kulun duâsıyle veya başka bir sebeble Allah'ın takdirini baştan istemesi mümkün değildir. Bundan dolayı istihare duâsındaki takdir, mecaz olarak ' 'teysir: kolaylık" manâsına hami olunur. Bu suretle ifâdesi atf-ı tefsir olur. Bazıları ise, üzerinde durulan

tâbiri; "Allah'ım! Bu işi benim kudretimin altına koy, bana bu işi başaracak güç ver" diye tefsir etmişlerdir.

Nevevî, istiharede bulunan bir kimsenin istihare neticesinde kalbinin karar kıldığı şeyi yapması gerektiğini söyleyerek şöyle der: "Kişi istihareden önce gönlüne gelen açık arzuya itimad etmemeli, şahsî ihtiyarını terk etmelidir. Aksi halde Allah için değil, kendi hevesi için istihare etmiş olur."

Aliyyu'l-Karî'nin ifâdesine göre, "bir iş için istiharede bulunan kişi, istihareden sonra gönlünde nefsinin isteklerinden ayrı bir genişlik ve meylin uyanması için bir müddet beklemesi gerekir. Bu müddet zarfında gönlünde açık bir temayül belirmezse, zahir olan, bu açık meyi belirinceye kadar istihare namazına devam etmesidir. Bazıları yediye kadar tekrar edeceğini söyler, îş acele olur da tekrara tahammül bulunmazsa, şu şekilde duâ edilmelidir: "Allah'ım, bana hayır ver, benim için hayrı seç ve beni kendi ihtiyarıma bırakma."

İstihare namazım kılmak mümkün olmaz ise, sadece duâsıyle iktifa edilir. Bazı rivayet farkları yüzünden çeşitli kaynaklarda zikredilen istihare duaları arasında ufak tefek ayrılıklar varsa da bunlar mânâya tesir edecek ehemmiyette değildir ve bu duaların hepsi istihare duasıdır. Herhangi birisinin okunması caizdir.

İstihare yapmak isteyen kişi yukarıda izah edildiği şekilde önce iki rekat namaz kılar. Bu namazın birinci rekatinde (Meşhur görüşe göre) Kâfirûn, ikincisinde de İhlâs sûresini okur. Namazdan sonra istihare duasını okur ve abdestli olarak kıbleye doğru yönelip yatar. Rüyasında beyaz veya yeşil görmesi hayra, siyah veya kırmızı görmesi ise, şerre alâmet sayılır. Ancak, bunun dayanağım bilmiyoruz. Bu şekilde yedi gece tekrarlanması ve kalbe ilk gelene bakılması bir hadis-i şerifte belirtilmiştir.[449]

Bazı Hükümler

1. Hadis-i şerif Hz. Peygamberin ümmetine olan şefkatine ve onun her fırsatta ümmetine hayır yollarını gösterdiğine delildir.

2. İyiliği veya fenalığı bilinmeyen işler için istihare namazı ve duası müstehabtır. Bu konudaki bazı hadislere şerh esnasında temas edilmiştir. Hâ-kim'in Sa'd b. Ebi Vafckâs (r.a.) vasıtasiyle Resûlullah (s.a.)'dan rivayet ettiği bir hadisi de şu mealdedir: "Çok istihare yapması ve Allah'ın hükmüne razı olması Ademoğlumın saadetinden, istihareyi terk etmesi ve Allah'ın hükmüne rızasızlığı da onun bedbahtlığındandır."[450]

3. Kul tüm işlerini Allah'a havale etmelidir.

4. Kulların bilgi ve güçleri Allah'ın bildirmesi ve kuvvet vermesine bağlıdır. Bu, ehl-i sünnet akidesidir.

5. İstihare için muayyen bir vakit yoktur. Mekruh vakitler dışında her zaman yapılabilir.[451]

32. İstiaze

1539. ...Ömer b. el-Hattâb (r.a.)'den; demiştir ki:

Resûlullah sallellahu aleyhi ve sellem, beş şeyden (Allah'a) sığınırdı: Korkaklıktan, cimrilikten, kötü ömür (ihtiyarlık)dan, kalb fitnesinden ve kabir azabından.[452]

Açıklama

Hadis-i şerif, Peygamber (s.a.)'in beş şeyden Allah'a sığındığını göstermektedir. Ancak bu sayı Resulüllah'ın Allah'a sığındığı şeyleri tahdid anlamında alınmamalıdır. Nitekim ileride gelecek olan hadislerde Hz. Peygamber'in başka şeylerden de Allah'a sığındığı belirtilmektedir. Hz. Ömer'in Efendimizi bu beş şeyden istiâze ederken işitip haber vermesi başka şeylerden istiâze etmediğine delâlet etmez.

Resul-i Ekrem'in bu beş şeyden Allah'a sığınmasındaki hikmetleri şu şekilde izah etmek mümkündür:

Korkaklık: Müslümamn cihâd etmesine, emir bil-ma'ruf nehy-i ani'l-münker vazifesini yerine getirmesine ve zâlim sultan karşısında hakkı söylemesine mânidir. Kişinin âsileri cezalandırmasına, mazlumlara yardım etmesine engeldir. Onun için müslümana yakışmayan bir haslettir. Bu yüzden Resul-i Ekrem korkaklıktan Allah'a sığınmıştır.

Korkaklığın zıddı cesarettir. Korkaklık ne derece beğenilmeyen bir huysa, cesaret de o nisbette övgüye lâyık bir haslettir. Cesaretli kişiler, ihtiyaç zamanında tehlikelerden yılmazlar. Cesaretin aşırı derecesine "tehevvür" denilir. Bir şeyin ilerisini gerisini düşünmeden heyecanla atılmak tedbirsizliktir, tehevvürdür. Korkaklık gibi tehevvür de kötü bir özelliktir.

Resul-i Ekrem bir hadis-i şerifte: "Korkaklıkta ar, ileri gitmekte şeref vardır. İnsan korku ile kaderin hükmünden kurtulamaz" buyurur.

Cimrilik: Aklın ve dinin maddi yardım yapılmasını gerekli kıldığı yerlere yardım etmemektir. Örf itibariyle "mâlî görevleri ifa etmemek" şeklinde tarif edilen cimriliğe arablar, "ihtiyacından fazla olan şeyi, isteyenden kıskanmak" demişlerdir. Türkçede cimriliğe, pintilik de denilir.

Cimrilik, müslümamn mâîî ibâdetleri yapmasına mani olur. Fakir ve muhtaçlara yardım duygusunu köreltir. Kişiyi bencilleştirir. Mal ve dünya sevgisini artırıp âh'reti unutturur. Şu mealdeki âyet-i kerime, cimriliğin ne kadar kötü olduğunu en açık şekilde ortaya koymaktadır. "Allah'ın bol nimetinden verdiklerinde cimrilik edenler, sakın bunun kendileri için hayırlı olduğunu sanmasınlar, bilakis bu, onların kötülüğünedir. Cimrilik yaptıkları şey, kıyamet günü boyunlarına dolanacaktır. Göklerin ve yerin mirası Allah'ındır. Allah işlediklerinizden haberdârdır."[453]

Cimriliğin kötülüğü konusunda bir çok hadis-i şerif vardır. Bunlardan en şümullüsü "Mü'min cimri olur mu?" sorusuna Resûlullah'ın verdiği "Hayır" cevabıdır.

Cimriliğin zıddı cömertliktir. Cömert insanlar, muhtaçlara ve hayır kurumlarına yardım ederler. Müsafire ikram etmekten zevk duyarlar. Ferdî ve sosyal her türlü hayırlı şeylere koşarlar. Bunu bir başkasının ayıplamasından veya zorlamasından değil. İçten gelerek yaparlar. Cömert olanlar aynı zamanda tasarruf sahibi de olurlar. Çünkü tasarruf hiç sarfetmemek ya da vara yoğa saçıp savurmak değil, kişinin şahsiyet ve mevkiine göre harcaması demektir.

Hz. Peygamber bir hadis-i şerifte "Cömerdin yemeği şifa, cimrinin yemeği ise, hastalıktır" buyurarak, bu iki hasletin mevkilerini gayet güzel bir şekilde ifâde etmiştir.

Cömertliğin aşırısı israftır, saçıp savurmadır. İslâm bunu da yasaklamıştır. Bir âyet-i kerimede, "Yeyiniz, içiniz ama israf etmeyiniz, şüphesiz O (Allah) israf edenleri sevmez"[454] buyurulmaktadır.

Kötü ömür: Tercemede de işaret edildiği üzere ihtiyarlıktan kinayedir. Ancak maksat, şuurun kaybedilmesine sebeb olan arzu ve duyguların çocuk arzu ve duygularına dönüştüğü derecedeki ihtiyarlıktır. Kur'an-ı Kerim bu devreyi diye tanımlar. Allah (c.c.) şöyle buyurur: "Allah (c.c.) sizi yaratmıştır. Sonra öldürecektir, içinizden bir kısmı da ömrünün en fena zamanına ulaştırılır ki, bilirken bilmez olurlar, doğrusu Allah bilendir, her şeye kadirdir"[455]

Buharî'nin Sa'd b. Ebi Vakkas (r.a.)'dan rivayet ettiği bir hadiste belirtildiğine göre Peygamber (s.a.), "Allahım! Erzel-i ömre (ömrün en rezil haline) döndürülmekten de sana sığınırım"[456] diye dua etmiştir.

Söylediğini bilmez, şuuruna sahib olamaz, ibâdetleri hakkıyla yapamaz bir hale gelen, çocukların maskarası olan bir ihtiyar gözönüne alınırsa, Hz. Peygamber'in duasındaki hikmet daha kolay anlaşılır.

Kalbin Fitnesi: Kalbe gelen şeytânı vesveseler, günâh işleme ve isyan arzusu, kin, kıskançlık, bozuk inanç ve kötü ahlâk gibi kalbi kaplayan şeylerdir. İbnu'l-Cevzî kalbin fitnesini "kişinin tevbe etmeden ölmesi" diye tarif etmiştir. Tıybî ise, maksadın; "Allah kimi doğru yola koymak isterse, onun kalbini İslâmiyete açar, kimi de saptırmak isterse, göğe yükseliyormuş gibi kalbini dar ve sıkıntılı kılar. Allah böylece inanmayanları küfür bataklığına bırakır"[457] âyet-i kerimesindeki darlık olduğunu söyler.

Bu anlayışa göre kalbin fitnesi, dünyaya sarılmak, âhiretten yüz çevirmektir. Çünkü bu durumda olan kişinin iman ve İslama gönül vermesi, taate devam etmesi dikine göğe tırmanmak gibi imkânsız hâle gelir. İslâm ve istikâmet deyince canı sıkılır, daralır, bunalır. Tıkanır, yan büker, yoldan çıkar, içinden çıkılmaz bataklara batar, gider.

Resûlullah'ın kalbin fitnesinden Allah'a sığınmasına sebeb, kalbin bozukluğunun bedenin tümünün bozukluğuna sebeb olmasıdır. Çünkü onun bozulması ile tüm beden bozulur, onun düzelmesiyle tüm vücud düzelir. Bundan dolayı: "Kalb melik, beden ve uzuvlar tebaa gibidir. Tebaa melikin düzgünlüğü ile düzgün, bozukluğu ile bozuk olur" denilmiştir. Aynı şekilde kalb tarlaya, vücudun hareketleri de bitkiye benzetilir; arazi ne kadar iyi olursa, mahsulü de o ölçüde iyi olur. Arazinin bozukluğu bitkinin de bozukluğuna sebeb olur. Nitekim Cenab-ı Allah şöyle buyurmuştur: "İyi toprak Ruh bini ti izniyle bitki verir, çorak toprak kavruk bitki çıkarır. Şükredecek millet için böylece âyetleri yerli yerince açıklarız."[458]

Buhârî ve Müslim'in Nu'man b. Beşir (r.anhuma)'dan rivayet ettikleri bir hadiste Peygamber (s.a.); "...Haberiniz olsun! Bedende bir et parçası vardır; o iyi olduğu zaman tüm beden iyi olur, o bozulduğu zaman da tüm vücud bozulur. Dikkat edin o kalbtir" buyurmuştur.[459]

Bu izahlar ve nakiller gözönüne alınınca, Hz. Peygamberin, vücudun azalarının yaptıklarından değil de kalbin fitnesinden Allah'a sığınmasında-ki hikmet daha iyi anlaşılır.

Kabir Azabı: Hadisimize göre, Hz. Peygamberin Allah'a sığındığı şeylerin sonuncusu kabir azabıdır. Ölen kişinin Cennet mükâfatından önce alacağı bir mükâfat veya Cehennem azabından evvel göreceği bir azab vardır. Bu azab öldükten hemen sonra münker-nekir denilen meleklerin sorularından itibaren başlar.

Her ne kadar bu azaba kabir azabı deniyorsa da, haddizatında kabre mahsus değildir. Ceset bir denizin dibinde veya bir canavarın karnında bile olsa, bu azab ile karşılaşacaktır. Bu azaba kabir azabı denilmesi insanların büyük çoğunluğunun karada ölüp kabre gömülmesinden dolayıdır.

Kabir bir azab yeri olduğu gibi bir mükâfat yeri de olabilir. Nitekim Tirmizî'nin Ebû Said el-Hudrî'den rivayet ettiği uzunca bir hadisin sonunda Hz. Peygamber'in "Kabir ya Cennet bahçelerinden bir bahçe, ya da Cehennem çukurlarından bir çukurdur" buyurduğu belirtilmektedir. Kişinin kabirde karşılaşacağı şeyin ceza da mükâfat da olması muhtemel olduğu halde, daha çok kabir azabı diye meşhur olmasına sebep, allâme Taftazânî'nin ifâdesine göre; ya kabir azabı konusundaki hadislerin çokluğu ya da ölenlerin büyük çoğunluğunun azabı hakkeden kâfirler ve âsiler olmasıdır.

Ehl-i Sünnet ulemasının tümüne göre kabir azabı haktır. Bazı Mu'tezilelerle Peygamberliğin aslında Hz. Ali'nin hakkı olduğunu fakat Cebrail'in yanlışlıkla Muhammed (s.a.)'e getirdiğini iddia eden Râfizîler, kabir azabını inkâr ederler.

Kabir azabının varlığına delâlet eden âyet ve hadislere geçmeden önce kabul etmeyenlerin itirazlarını ve bu itirazlara verilen cevablara kısaca göz atalım.

Kabir azabını kabul etmeyenlerin itirazları aklî ve naklî olmak üzere iki grubta toplanabilir:

a. Aklî itirazlar: Ölü taş gibidir, kendisinde ne hayat ne de idrâk mevcûddur. Hayat ve idrâk olmayan câmid bir şeye azab mümkün değildir.

Bu itiraza şu şekilde cevab verilmiştir:

Allah (c.c.) tüm azablarda veya bir kısmında azabın vereceği acıyı veya nimetin vereceği lezzeti alacak kadar bir hayat halk edebilir. Bu, yeşil ağaçta ateşi gizlemekten daha zor değildir. Azab için ruhun bedene iadesi, azabın, izinin görülmesi şart değildir. Nitekim suda boğulan veya vahşi hayvanlar tarafından yenilenler de azab çekerler, ama bu görülmez. Allah (c.c.)'ın gücünü kudretini ve onun akü almaz eser ve sırlarını düşünen kişi bunu garib bulmaz.

b. Naklî itirazlar: Bunlar da şu âyetlere dayanır:

1. Cenab-ı Allah Kur'an-ı Kerim'de “ = (Cennetlikler) orada ilk ölümden başka bir Ölüm tadmazlar.,." [460] buyurmaktadır. Bu âyet insanların dünyadakinden başka ölüm tadmayacaklarını bildirmekte, dolayısıyle de kabir hayatının olmadığına işaret etmektedir.

2. “Rabbimiz! Bizi iki defa öldürdün, iki defa diriltin... derler"[461] âyeti iki ölüm ve iki dirilme olduğunu haber veriyor. Eğer kabir hayatı olsaydı dirilişin üç olması gerekirdi. Biri dünyada (doğum), biri kabirde, biri de haşirde.

3. “Sen kabirlerdekilere işittiremezsin"[462] Bu âyette Cenab-ı Hak iman etmeyen inatçı kâfirleri kabirdeki ölülere benzetmiş ve kabirdeki ölülerin işitmeyeceği gibi bu kâfirlerin de söz dinlemeyecek derecede hissiz olduklarını belirtmiştir. Bu âyet de kabir hayatının olmadığına delâlet etmektedir.

Kabir hayatını inkâr edenlerin görüşlerine esas aldıkları bu âyet-i kerimeleri şimdi sırayla kabir hayatının varlığına işaret eden âyetlerin ve bunu açıkça belirten hadislerin ışığı altında, kabir azabını ve mükâfatını kabul eden ulemânın çoğunluğunun bu âyetleri izahına göz atalım.

1. İlk âyetteki birinci ölüm muhale bağlanarak, cennetliklerin ebediyyen ölmeyeceklerine dair olan hükmü kuvvetlendirmekten ibarettir. Maksat şudur: "Cennette ölüm farzedilse dünyadaki ölüme kıyasla bir kere olması gerekir. Halbuki Cennette o tek ölüm bile yoktur". Ayrıca birin veya ikinin isbâtı, daha fazlasının olmamasını gerektirmez. Dolayısıyla bu âyet kabir hayatının olmamasını gerektirmez.

2. İkinci âyetteki iki ölüm ve iki diriltmeden maksat dünyadaki ve kabirdeki hayatlar ve ölümlerdir." = Bizi dirilttin" sözlerinde âhiret hayatı açıkça zahir olduğu için o hayat âyetteki "iki kere" ifâdesinin şumulünde değildir.

3. Üçüncü âyetten istifâde ile kabirdekilerin duymaması da onların azab görmeyeceklerine delâlet etmez. Çünkü onların duymamaları, idrak etmemelerini gerektirmez. Öyle olsaydı, sağırların hiçbir şey idrak etmemeleri gerekirdi. O halde .bu âyet de kabir azabının olmayışına delâlet etmez.

Şimdi de kabir hayatının ve bunun neticesi olarak kabir azabının varlığına işaret eden delillere bakalım.

ayetler:

l. Kim de beni anmaktan yüz çevirirse, şüphesiz onun için dar bir geçim vardır ve biz onu kıyamet günü kör olarak hasrederiz"[463] İbn Hıbbân'ın tahricine göre Hz. Peygamber (s.a.) buradaki “ = dar bir geçim"i kabir aza-

bıyla tefsir etmiştir.

2. " = Çoğunlukla övünmek sîzi o kadar oyaladı ki, nihayet kabirleri ziyaret ettiniz"[464]

Tirmizî'nin rivayetine göre Hz. Ali: "Biz kabir azabı hakkında şüphe edip duruyorduk, nihayet Allah (c.c) sûresini indirdi" demiştir.

3. = Biz onlara iki kere azab edeceğiz."[465] Katâde ve Rabî b. Enes, bu âyetin tefsirinde azabın birinin dUnyada, diğerinin kabirde olacağını söylemişlerdir.

4. Nihayet Allah (c.c.) onların kurdukları tuzakların kötülüklerinden bu zatı korudu.Fir'avun'un kavmini ise, kötü azab kuşatıverdi. (Azabdan biri de) ateştir ki, onlar sabah akşam buna arz olunurlar. Kıyametin kopacağı gün de "Fir'avn âlini azabın en çetinine sokun" denilecek."[466]

Âyet-i kerimeler Fir'avn ve peşinden gidenlerin uğrayacakları üç azabı haber vermektedir. Bunlardan birincisi, Fir'avn'ın kavmini "kötü bir azabın kuşatması"dır ki, dünyada uğratıldıkları denizde boğulma (vb.) azabla-rıdır. İkincisi, "Sabah akşam arz olunacakları ateştir."

Kurtubî, bu azaba arz olunmanın berzahta vuku bulacağı hususunda müfessirlerin cumhurunun ittifakı olduğunu söyler. Mücâhid, İkrime, Mu-kâtil, Muhammed b. Ka'b gibi eski müfessirler ise, bu azabın, kabir azabı olduğunu söylerler. İbn Mes'ud (r.a.)'un "Fir'avn âline ve kâfirlerden Fir'avn ayarında olanlara sabah akşam cehennemdeki duraklan gösterilecek ve işte ilerideki eviniz burasıdır denilecektir" dediği rivayet edilir.

Üçüncüsü, "Fir'avn ehlini azabın en çetinine sokun" denilecektir. Bu azab da âhiretteki Cehennem azabıdır. Bu grubda zikredilen azabın öncekine atıf edâtiyle bağlanması iki azabın ayrı ayrı olmasını gerektirir. Çünkü ma'tûf, mâtufün-aleyhden başka olur.

Hadîsler:

1. Üzerinde durduğumuz hadiste Efendimiz kabir azabından Allah'a sığındığına göre kabir azabı vardır.

2. "Namazda dua" konusunda (hadis no: 880) Peygamber (s.a.)'in namazda iken, kabir azabından, Deccâl'in fitnesinden, hayatın ve ölümün fitnesinden günâhtan ve borçtan Allah'a sığındığı bildirilmektedir.

3. Kitâbü's-Sünne'de gelecek olan 4753 numaralı hadiste Hz. Peygamberin iki veya üç kere "kabir azabından Allah'a sığınınız" buyurduğu rivayet edilmiştir.

4. Yine Kitâbü's-Sünne'de 4750 numaralı hadiste belirtildiğine göre Peygamber (s.a.) müslümana kabirde soru sorulacağını haber vermiştir.

5. "Kabir azabının çoğu idrardandır."

6. İbn Abbas (r.anhuma)'ın rivayet ettiğine göre Hz. Peygamber iki yeni kabrin yanından geçerken "şüphesiz bu ikisine azab ediliyor..." buyurmuştur. Aynı mânâda Ebü Bekre'den de bir rivayet vardır.

7. "...Kabir ya Cennet bahçelerinden bir bahçe, ya da Cehennem çukurlarından bir çukurdur."

8. Hz. Âişe'den rivayet edildiğine göre, Peygamber (s.a.) "Kabir azabı haktır" buyurmuştur.

9. Buhârî'nin rivayetine göre, bir yahudi karısı Aişe (r.anha)'ya gelip "Allah seni kabir azabından korusun" diye dua etmiş, bunun üzerine Hz. Aişe, Resulüllah'a "insanlar kabirlerinde azab edilecekler mi?" diye sormuş. Efendimiz de "ondan (kabir azabından) Allah'a sığınırım" buyurmuştur.

Serrâc'ın Müsned'inde Mesrûk'dan bu hâdise nakledilirken, Peygamber (s.a.)'in "Evet kabir azabı haktır" buyurduğu rivayet edilir.

Kabir azabının varlığına açıkça işaret eden başka hadisler de vardır. Bunların tamamım buraya nakletmek geniş yer kaplayacaktır. Onun için bu kadarla iktifa ediyoruz, Akâid ulemâsının kabir azabı hakkındaki hadislerin çokluğundan dolayı bunun manen mütevâtir sayıldığım söyledikleri de göz-önüne alınırsa, artık bunu inkâra mecal kalmadığı ortaya çıkar.

Kabir azabının tahakkuku için ölünün diriltilmesinin şart olup olmadığında farklı görüşler vardır. Sahih görüşe göre ölünün diriltilmesi gerekir. Bunu gerekli görenler de ruhun iadesi konusunda ihtilaf etmişlerdir. İmam Ebû Hanîfe'nin bu konuda görüş beyân etmediği nakledilir.[467]

Bazı Hükümler

1. Hadis-i şerif, günahlardan masum olmasına ve devamlı surette Allah in kontrol ve gözetimi altında bulunmasına rağmen, Rasulullah'ın devamlı olarak dua ettiğine ve kendisini kötülüklerden koruması için Allah'a yalvardığına delalet etmektedir.

Hz. Peygamberin bu duası ümmetine öğretmek ya da Allah karşısındaki muhtaçlığını hissettirmek gayesine mebnî olmalıdır.

2. Kabir azabı haktır.[468]

1540. ...Enes b. Mâlik (r.a.)'den rivayet edildiğine göre; Resülullah (s.a.); "Allahım! Şüphesiz ben acizlikten, tenbellikten, korkaklıktan, cimrilik ve ihtiyarlıktan sana sığınının. Kabir azabından, ölümün ve hayatın fitnesinden sana sığınırım" diye dua edermiş.[469]

Açıklama

Bundan evvelki hadisin açıklamasında Peygamber (s.a.)'in değişik ifâdelerle hayatın bazı sıkıntılarından Allah'a sığındığı belirtilmişti. Bu hadis-i şerifte belirtilen ve tab'an insanın hoşuna gitmeyen şeyler de Efendimizin isti'âzesine konu olmuştur. Bunlardan bir kısmının izahı önceki hadiste geçti orada geçmeyenler şunlardır:

Acizlik: Bu terim esas itibariyle bir şeye güç yetirememe manasınadır. Burada kast edilen hayır ve ibâdetten düşmana karşı durmaktan acizliktir. Yoksa mutlak manâsıyla Allah'tan başka her varlık âcizdir. Aczin insandan soyutlanması mümkün değildir.

Tenbellik: Bundan murad, dünyevî işlerdeki tenbellik olabileceği gibi hayır ve hasenatta ağır davranma anlamındaki tenbellik de olabilir.

Korkaklık, cimrilik ve ihtiyarlık ile kabir azabı önceki hadisin açıklama kısmında geçmiştir. Ancak ihtiyarlık evvelki hadiste "Sû'ül-ömr" olarak ifâde edilmişti.

Ölüm ve hayatın fitnesinden maksadın ne olduğuna dair bilgi de "Namazda dua" konusunda 880. no'lu hadiste yer almıştır.[470]

1541. ...Enes b. Mâlik (r.a.)'den; demiştir ki:

Ben Resûlullah (s.a.)'a hizmet ederken onun çokça şöyle dediğini işitirdim:

"Allah'ım geçmişe ve geleceğe âit sıkıntılardan, borçların ağırlığından ve düşmanların galebesinden sana sığınırım."[471]

(Râvî) Ya'kûb b. Abdurrahman, rivayetinde TeymVnin zikrettiklerinin bazılarım zikretti.[472]

Açıklama

Hemm ve Hazen; Hüzn, üzüntü, keder mânâlanndandır.Ancak hemm de, çok ileride olacak üzüntülerle, hüzn veya hazen ise geçmişte kaçırılan dünya ve ahiret hayırlarından dolayı duyulan kederlerle ilgilidir.

"Borçların ağırlığı" diye terceme ettiğimiz, kelimesi, bazı nüshalarda ilk harf olmak üzere şeklinde zabt olunmuştur.Eğrilik, da aksaklık, topallık mânâlarına gelir. Ağırlık, yük altındaki kişinin bükülmesine ya da aksamasına sebeb olduğu için borcun vereceği ağırlık mecazen bu şekilde ifâde buyurulmuştur. Borç, borçluyu

düzgün yoldan ayıracağı için yukarıdaki ifâde şeklinin tercih edilmiş olması da mümkündür. Bu hâl ancak alacaklının ısrarla istemesi karşısında borçlunun borcu ödemekten âciz olması hâlinde tasavvur edilir.

"Düşmanların galebesi" olarak terceme edilen terkibinin tam karşılığı "insanların galebesi" ya da "insanlara galebe"dir. Birinci mana kelimesinin failine, ikincisi de mef ûlüne izafesi suretiyle verilebilecek mânâlardır. Bu durumda Efendimiz hem insanların zulmüne uğramaktan hem de insanlara zulmetmekten Allah (c.c.)'a sığınmış demektir. İki türlü anlayışa tercemede işaret zor olacağı için sadece "insanların zulmü" mevzuu bahs edilmiş, kişiye zulm düşman tarafından geleceği için insan "düşman" diye tahsis edilmiştir.

Buharı sarihlerinden Kirmanı, bu dua ile ilgili olarak şöyle der: "Bu dua, geniş mânâları içine alan veciz sözlerdendir. Çünkü kötülükler, aklî, gazabî ve şehevî kuvvetlere göre nefsî, bedenî ve haricîdirler. Kederler, aklî; aşağılıklarla korkaklık, gazabî; kötülüklerle cimrilik, şehevî; rezilliklerle acz ve tenbellik, bedenî; borcun ağırlığı ve galebe de haricî kötülüklerle alakalıdır. Son ikisinden birincisi mal, ikincisi de çevre ile ilgilidir. Dua işte bunların tümünü kapsamaktadır."

Nesâî'nin rivayeti "Allahım! Düşmanın ve borcun üstünlüğünden düşmanların şamatasından sana sığınırım" mânâsını verecek şekildedir.

Hadisin sonunda Yakub b. Abdurrahman'ın, Teymî'nkı zikrettiklerinden bazılarını söylediği ifâde edilmiştir. Teymî bir önceki hadisin râvilerin* dendir. Mutemir'in babası Süleyman b. Tarhân et-Teymî'dir.

Bu izahtan anlaşılacağı üzere üzerinde durduğumuz hadisin râvisî, önceki hadiste zikredilenlerin bazılarını da söylemiştir. Ancak bu kısımların neler olduğuna dâir bir açıklık mevcut değildir.[473]

1542. ...Abdullah b. Abbâs (r.anhümâ)'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah (s.a.) ashaba şu duayı Kur'an-ı Kerim'den bir sûre öğretir gibi öğretirdi: "Allah'ım! Cehennem azabından, kabir azabından sana sığınırım. Mesîhu'd-Deccârin fitnesinden, ölüm ve hayatın fitnesinden sana sığınırım."[474]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte zikri geçen duanın ihtiva ettiği bölümler daha evvel geçen bazı hadislerde de geçmiştir. O hadislerde gerekli bilgiler verilmiştir.[475]

Hadiste Deccâl için "Mesîh" tâbiri de kullanılmıştır. Buna sebeb Deccal'in gözünün silinmiş (mesh edilmiş) olmasıdır.

Deccâl, "yalan söyleyen, hakkı çokça örten, karıştıran" manalarına gelir. Bilindiği gibi Deccâl âhir zamanda çıkacak, tanrılığını iddia edip insanları buna davet edecektir.

Peygamber (s.a.) onun geleceğini haber vermek ve insanların onun fitnesinden sakınmalarını temin etmek maksadıyla, onun fitnesinden Allah'a sığınmıştır.

Bu konuda da geniş izah 880 nolu hadisde geçmiştir. Ayrıca 4315 ve devamında gelecek olan hadislerde Deccâl'le ilgili bilgiler gelecektir.[476]

1543. ...Âişe (r.anhâ)'den rivayet edildiğine göre, Peygamber (s.a.v.) şu sözlerle duâ ederdi:

"Allah'ım! Cehennemin fitnesinden (Cehenneme götürecek kötü amellerden) Cehennemin azabından zenginlik ve fakirliğin şerrinden sana sığınırım."[477]

Açıklama

Hadis-i şerifin İbn Mâce'deki rivayeti şu mânâyı verecek lafızlar ihtiva etmektedir: "Şüphesiz Resülullah (s.a.) şu sözlerle dua ederdi: Allah mı, cehennemin fitnesinden ve azabından, kabrin fitnesinden ve azabından, zenginlik fitnesinin şerrinden ve fakirlik fitnesinin şerrinden sana sığınırım. Mesihü'd-Deccâl'in fitnesinden de sana sığınırım. Allah'ım! Hatalarımı kar ve dolu suyuyla yıka, beyaz elbiseyi kirlerden temizlediğin gibi, benim kalbimi de hatalardan temizle. Doğu ile batının arasım açtığın gibi benimle halalarımın arasım da aç. Allah'ım! Tenbellikten, ihtiyarlıktan, günahtan ve borçtan sana sığınırım."

Görüldüğü gibi İbn Mâce'nin rivayeti oldukça uzundur.

Hadis-i şerifte beyân edilen "Cehennemin fitnesi"nden maksat, "kişinin Cehenneme girmesine sebeb olacak olan kötü amellerdir." Efendimiz hem bu amellerden hem de Cehennem azabından Rabbine sığınmıştır. Çeşitli vesilelerle ifâde edildiği gibi, Hz. Peygamber'in bu şekilde dua etmesi Cehenneme gireceği korkusundan değil, ümmetine öğretme maksadına mebnidir.

Zenginliğin Şerri: Allah'ın verdiği malda cimrilik edip onun istediği yollarda harcamamak, zekât, fitre gibi mâli görevleri ihmal etmek ya da malı haram yollarda harcamak ve mal sebebiyle kibirlenmek, övünmektir.

Fakirliğin Şerri: Allah'ın verdiğine razı olmamak, Allah'ın taksimine isyan etmek, yoksulluğa sabretmemek, zenginlerin elindekini kıskanıp ona göz dikmektir.

Fakirliğin çeşitli mânâları vardır:

a. Mal azlığı zekâtın sarf yerlerinin belirtildiği âyette geçen fukara, malı az olanlardır.

b. Nefsin fakirliği. Bu, nefsin tama ve aç gözlülüğüdür. "Kanaati yitiren kişiyi mal zenginleştirmez" diye meşhur olan sözde kast edilen bu fakirliktir.

c. Allah'a muhtaçlık: Bu nevi fakirlik, zengin-fakir, zayıf-kuvvetli tüm insanlığa şâmildir. = Ey insanlar! Siz Allah'a muhtaçsınız"[478] âyet-i kerimesinde bu fakirliğe işaret edilmiştir.

Hz. Peygamberin duasında, Allah'a sığındığı fakirlik şüphesiz ilk iki sınıf fakirliktir. Allah'ın koruması olmasa, mal ya da nefis fakirliğinin sebeb olmayacağı kötülük, doğurmayacağı fitne yoktur. Bugün insanlığın başına belâ olan bazı rejimler, zenginlik-ve fakirlik fitnelerinin eseridir. Büyük düşünürlerden Sadî'nin Gülistan adındaki eserinde "fakir zorla almaya kalkmadan önce ona ver" mânâsındaki sözü, bugünün fitnesine senelerce evvel yazılmış bir reçetedir.[479]

Bazı Hükümler

Hadis-i şerif, Cehenneme girmeye sebeb olacak amellerden ve Cehennem azabından fakirlik ve zenginliğin fitnesinden Allah'a sığınmanın gerektiğine delildir.[480]

1544. ...Ebû Hüreyre (r.a.)'den rivayet edildiğine göre, Peygamber (s.a.) şöyle duâ ederdi:

"Allah'ım, fakirlikten (hayrımın) azlığından, zilletten, zulmetmekten ve zulme uğramaktan sana sığınırım" [481]

Açıklama

Hadis-i şerifteki "azlık" kelimesinin önüne bir takdir yapılmış ve ona göre terceme edilmiştir. Kelimenin ken disinden önceki " = fakirlik" kelimesinin tefsiri olması da mümkündür. Bu takdirde "azıık"tan maksadın, "mal azlığı'* olduğu anlaşılır ki o da fakirliktir.

Bu hadiste öncekilerden fazla olarak Hz. Peygamberin zilletten, zulmetmekten ve zulme uğramaktan da Allah'a sığındığı görülmektedir. Zillet; hor, hakîr olmak, meskenet mânâlarına gelir. Burada kast edilen Allah'tan başkalarının karşısında küçülmektir.

Zulüm: Lügatte "bir şeyi kendi yerinden başka bir yere koymak" demektir. Istılah olarak, "haddi aşmak" veya "başkasının malında haksız yere tasarruf etmek" şekillerinde tarif edilir.

Zulmeden kişiye zâlim, zulme uğrayana da mazlum denilir. Zulmün zıddı adi, zâlimin mukabili de "âdil"dir. Adalet Allah'ın sevdiği haslet, âdil de Allah'ın rızasına nail olmuş kişidir. Peygamber (s.a.), Allah'ın gölgesinden başka hiçbir gölgenin bulunmayacağı haşr gününde, Cenab-ı Hakk'ın himayesinde gölgelenecek yedi sınıftan birinci olarak âdil idareciyi saymıştır.

Zâlim, Allah'ın gazabını haketmiş, mazlum da duası makbul kişiler arasında sayılmıştır.[482]

Bazı Hükümler

1. Fakirlikten Allah'a sığınmak meşrudur.
2. Allah'tan | başkasının] karşısında zillet caiz değildir.
3. Müslüman zulme uğramayı istemediği gibi zulmetmekten de kaçınmalıdır.
4. Kişinin kötülüklerden sakınması, ancak Allah'ın yardımıyla mümkündür.[483]

1545. ...îbn Ömer (r.anhumâ)'dan; demiştir ki:

Şu sözler Resûlullah (s.a.)'ın duasındandır:"Allah'ım! (Bana verdiğin) nimetlerinin yok olmasından, (bahşettiğin) sıhhati nin değişmesinden, cezanın aniden gelivermesinden ve gazabm(a) sebep olan herşeyden sana sığınırım."[484]

Açıklama

"Sıhhatinin değişmesi" diye terceme ettiğimiz terkibi, bazı nüshaıarda şeklindedir.kelimesi hem lâzım, hem de müteaddi olarak kullanıldığı için kelimesi ile aralarında manayı değiştirecek fark yoktur.

Hadiste Allah'ın nimetinin yok olmaması istenmektedir. Bu nimetten maksat, dine ve âhirete faydası olan tüm dünyevî nimetlerdir.

Efendimiz Cenab-ı Hakk'ın genel mânâda azabından Allah'a sığınmanın yerine cezasının aniden gelivermesinden Allah'a sığınmaktadır. Çünkü cezanın aniden gelivermesi, onun peyderpey gelmesinden çok daha şiddetlidir.[485]

1546. ...Ebû Hüreyre (r.a.) demiştir ki:

Resûlullah (s. a.) şöyle diyerek dua ederdi: "Allah'ım, ihtilaf ve düşmanlıktan, nifaktan ve kötü ahlâktan sana sığınırım."[486]

Açıklama

Nifak asıl itibariyle kalpteki küfrü gizleyip mü'min görünmektir. Bu itikadı nifaktır. Ancak burada hem itikadı hem de amelî nifakın kast edildiğini söylemek daha uygundur.

Amelî nifak, Peygamber (s.a.)'in hadislerinden anlaşıldığına göre, yalan söylemek, emânete hiyânet etmek ve va'dinde durmamaktır.

Tıybî, hadisteki "nifak"tan maksadın "kişinin arkadaşına içindekinin aksini izhar etmesi" olduğunu söyler. "Amelde gösteriş" diye tefsir edenler de olmuştur.

Efendimizin Allah'a sığındığı üçüncü sıfat da "kötü ahlak”tır. Aslında düşmanlık ve nifak da kötü huylardandır. İfâde âmrnın hâss üzerine atfı ka-bilindendir.

Ahlâk, hulk kelimesinin çoğuludur. Türkçede karşılığı "huy"dur. Daha geniş bir ifâdeyle nefse yerleşen ve fiillerin kendisinden kolaylıkla çıktığı melekedir." Eğer bu melekeden aklen ve dinen güzel görülen işler zuhur ederse, bu ahlâk güzel ahlâk; hoş görülmeyen hareketler çıkarsa: kötü ahlâktır. Meselâ edeb, tevazu, cömertlik (vs.) birer güzel meleke neticesidir.

İslâmiyet ahlâk ve fazilet dinidir. Onun için güzel ahlâka fevkalâde önem vermiştir. Hz. Peygamber'in "ben ancak güzel ahlâkı tamamlamak için gönderildim,", "sizin imanca en güzeliniz Ahlâkça en güzel olanınızdır." "Allah'a kullarının en sevgilisi ahlâkça en güzel olanıdır" hadisleri, İslâmın ahlâka verdiği önemi açıkça ortaya koyar. Peygamber (s.a.)'in, "Allahım! Senden sıhhat, afiyet ve güzel ahlâk isterim" diye dua etmesi de bu gerçeğin en güzel örneğidir.

Alimler, ahlâkın değişip değişmeyeceği konusunda değişik görüşler ileri sürmüşlerse de, meşhur olan görüşe göre ahlâkın değişmesi, güzelleşmesi mümkündür. Öyle olmasaydı, Resulullah (s.a.) "Ahlâkınızı güzelleştiriniz," buyurmazdı. Onun için güzel ahlâkın en güzel şekilde temsil edildiği İslâm dinine mensup olan müslümanların ahlâklarını güzelleştirmek için bir taraftan ruhî terbiyeye önem vermeleri, diğer taraftan da Allah'a dua etmeleri gerekir.[487]

Bazı Hükümler

Düşmanlık ve ikiyüzlülük kötü ahlâkın en çirkinlerindendir.Çünkü zararları sadece sahipleriyle sınırlı değildir, başkalarına da dokunur.[488]

1547. ...Ebû Hüreyre (r.a.)'den, rivayet edildiğine göre, Resûlullah (s.a.) şöyle duâ edermiş;

"Allah'ım, açlıktan sana sığınırım. Şüphesiz o kötü bir yatak arkadaşıdır. Hıyanetten de sana sığınırım. Çünkü o pek kötü bir sırdaştır."[489]

Açıklama

Hz.Peygamberdin Allah'a sığındığı açlık, bilinen mânâda midenin boşluğundan dolayı hissedilen elemdir.Bu insanın görünen ve görünmeyen güçlerine tesir edip, taât ve ibâdete engel olduğu için Allah'a sığınmıştır.

Efendimiz açlık için "yatak arkadaşı" tabirini kullanmıştır. Bu manayı verdiğimiz kelimesi manasınadır ki, yattığı yerde arkadaşından ayrılmayan" demektir. Açlık, gece gündüz, uykuda ve uyanıkken tesirini hissettirdiği, sahibinden hiç ayrılmadığı için "yatak arkadaşı" diye ifade edilmiştir.

Bu ifadeden, Allah'a sığınılacak açlığın insana zarar veren, ibâdetine mani olacak derecede onu zayıflatan açlık olduğu anlaşılır.

Üzerinde durduğumuz hadise göre, Hz. Peygamber'in Rabbine sığındığı ikinci sıfat, hıyanettir.

Hıyanet, emânetin karşıtıdır. Tıybî hiyâneti, "O kimse yokken ahdi bozmak suretiyle hakka muhalefettir" diye tarif eder. Ahd ve tüm şer'î teklifleri kapsayan bir terimdir. Buna göre hadiste kast edilen hıyanet birisinin bıraktığı emanete hıyanetten çok daha şümullüdür. İnsanın yüklendiği tüm şer'î mükellefiyetlerin hakkını edâ etmemesidir ki, bildiğimiz anlamdaki emânete hiyânet de bu mânânın alanına girer.

"Sırdaş" diye terceme ettiğimiz kelimesi, aslında "elbisenin astarı" demektir.Burada sırdaş mânâsına gelebileceği gibi, "insanın içinde gizlediği şer" mânâsı da kast edilmiş olabilir.

Bu babın başından beri Hz. Peygamberin Allah'a sığındığı sözler tedkik edilirse, bunların ya tüm kötülüklere şümulü olan muhtevalı kelimeler ya da zararı umûmu ilgilendiren kötülükler olduğu görülür. Efendimizin sözlerinden dünyalık gibi görünenler, aslında, âhirete müteallıktir. Meselâ açlık, ilk bakışta dünyevi bir sıkıntı olarak görülebilir ama, Resul-i Ekrem'in açlıktan Allah'a sığınmaktaki gayesi dünya lezzetlerini kaybetme endişesi değil, ibâdetlerim ifâya mâni olacağı korkusudur. Hz. Peygamberin yemek konusundaki sünneti tedkik edilirse, bu gerçek açıkça ortaya çıkar.[490]

1548. ...Ebû Hureyre (r.a.)'den Resûlullah (s.a.)'ıı şöyle duâ ettiği rivayet edilmiştir:

"Ey Allah'ım! (Şu) dört şeyden sana sığınırım. Faydası olmayan ilimden, huşu duymayan kalpten, doymayan nefisten ve kabul edilmeyen duadan."[491]

Açıklama

Hadiste açıkça görüldüğü gibi Hz. Peygamber dört şeyden Allah'a sığınmıştır. Bunlar:

a. Faydasız ilim: Şüphesiz bundan maksat, para kazandırmayan bilgi değildir.Dünyada amele, âhirette de sevaba vesile olmayan ilimdir. Bu durumda olan bilgi, sahibi için zarardan başka birşey değildir. Çünkü o, sahibinin Cehenneme atılmasına sebeptir. Buhârî ve Müslim'in rivayet ettiklerine göre, Fahr-i Kâinat Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Kişi kıyamet günü getirilip cehenneme atılır, bağırsaktan dökülür, eşeğin değirmeni döndürdüğü gibi sahibi onları döndürür durur. Bunun üzerine cehennemlikler onun etrafına toplanıp, "Ey filan, bu hâlin ne? Sen bize iyiliği emredip, kötülükten sakındırmıyor muydun? derler. Adam da "Evet, size iyiliği emrediyordum, fakat kendim yapmıyordum. Kötülükleri men ediyordum ama kendim yapıyordum" der."

Yine Buhârî ve Müslim'in rivayet ettiklerine göre Peygamber (s.a.) şöyle buyurmuştur: "İsra gecesi dudakları ateşten makaslarla kırpılan bir topluluğa uğradım. Bunlar kimler ya Cibril? diye sordum."

"Bunlar ümmetimin, söylediklerini yapmayan hatipleridir" dedi.

Taberânfnin ceyyid bir isnadla rivayet ettiği hadiste de Efendimizin:

"İnsanlara hayrı öğretip de kendileri yapmayanlar,kendisi yanıp başkalarını aydınlatan kandile benzerler" buyurduğu bildirilmektedir. Bilgisi kendisine fayda vermeyen, bir başka ifadeyle, ilmiyle amel etmeyenlere verilecek cezanın şiddeti yukarıda tercemelerini naklettiğimiz hadislerden gayet net bir şekilde anlaşılmaktadır. Onların son derece çetin azablarla karşı karşıya kalmalarına sebep, cemiyet içerisinde önder sıfatını haiz olmaları, davranışlarının başkaları için misal teşkil etmesidir. Çünkü onların davranışlarını gören cahiller, "bu âlimdir bir ruhsat olmasa böyle yapmazdı, mutlaka onun bir bildiği var" diyerek, âlimin yaptığı kötülükleri işlemeye kalkacaktır. Böylece kötülükler onu yapan bilgin vasıtasıyla yapılacaktır. Hz. Ali "iki kişi belimi kırdı: İlmiyle amel etmeyen âlim ve kendisini ibadete veren câhil" der. Çünkü bunların ikisi de insanların sapmasına sebeb olabilir. Zira insanların bir alimin yaptığına uymaları, sözünü tutmalarından daha yaygın olabilir. Kendini ibadete veren câhile de insanlar meylederler, onun peşinden giderler, neticede onun cehli kendisine uyanların tümüne sirayet eder.

İlmi ile âmil olmayanları kötüleme sadedinde âyetler de vardır. Şu mealdeki âyetler bunlardandır:

"Yapmayacağınızı söylemeyiniz. Allah yanında şiddetli bîr buğza sebeb olur.”[492]

"(Ey bilginler) Sizler kitabı (Tevrat'ı) okuyup gerçekleri bildiğiniz halde, insanlara iyiliği emrediyor, kendinizi unutuyor musunuz?"[493]

Huşu Duymayan Kalb: Yani Allah'ın adı anıldığında itaat etmeyen, haz duymayan, şeriatın hükümlerine bağlanmayan kalbten Efendimiz Allah'a sığınmıştır. Nitekim Allah da şu âyet-i kerimede kalplerin katılaşıp huşu duymamasını kötülemiştir:

"...Kalbleri Allah'ı anmak hususunda katılaşmış olanlara yazıklar olsun! İşte bunlar apaçık bir sapıklık içindedirler."[494]

Doymayan Nefis: Dünyaya düşkün olan doymak bilmeyen, Allah'ın taksimine razı olmayan aç gözlü nefis.

Kabul Edilmeyen Duâ: Aslında bu mânâyı ifade eden sözün tam karşılığı "işitilmeyen dua"dır. Kabul edilmeyen dua, sanki hiç işitilmemiş gibi olduğu için bu şekilde ifâde edilmiştir. Bu ifâdenin aynı manaya kullanıldığı başka yerler de vardır. Meselâ rükûdan kalkarken söylediğimiz sözü, "Allah kendisine hamd edene karşılık verir" demektir.[495]

Bazı Hükümler

1. Duada seci'li sözlerin söylenmesi meşrudur. Bunun doğru olmadığına dair olan hadis, secili söz söylemek maksadıyla gayret sarfetmeyi, tekellüfe girmeyi hoş görmemektedir. Çünkü tekellüf kalbin huşûunu giderir.

2. Faydası olmayan ilimden, huşu duymayan kalbden, dünyaya doymayan nefisten ve kabul olunmayan duadan Allah'a sığınmak meşrudur.[496]

1549. ...Ebu'l-Mu'temir dedi ki: Zannediyorum Enes b. Mâîik (r.a.) Peygamber (s.a.)'in; “Allah'ım, fayda vermeyen (kabul edilmeyen) namazdan sana sığınırım" dediğim haber verdi ve başka bir dua (daha) söyledi.[497]

Açıklama

Hadisin tâbiûndan olan râvisi hadisi kimden duyduğunu kesin olarak hatırlayamamış. Ancak Enes b. Mâlik'ten dinlediğini zannederek rivayetinde buna işaret etmiştir.

Rivayetten anlaşıldığına göre, Hz. Peygamber "Allah'ım, fayda vermeyen namazdan sana sığınırım" diye dua etmiştir. Namazın fayda vermesinden maksat, kabul edilip sevaba vesile olmasıdır. Metinde görüldüğü üzere Enes başka bir dua ilâve etmiş, fakat bu ilavenin ne olduğuna işaret edilmemiştir. Hadisin Ebû Dâvud'dan başka bir yerde rivayeti olmadığı için o ilâvenin ne olduğunu öğrenmek mümkün olamamıştır.[498]

1550. ...Ferve b. Nevfel el-Eşca'î'den[499]; demiştir ki: - Mü'minlerin anası Âişe (r.anhâ)'ya Resûlullah (s.a.)'in nasıl dua ettiğim sordum, şöyle cevap verdi:

"Allah'ım, yaptıklarımın ve yapmadıklarımın şerrinden sana sığınırım" derdi.[500]

Açıklama

Hz. Âişe validemizin haber verdiği bu hadise göre Hz.Peygamber (s.a.) iki şeyden, yaptıklarının ve yapmadıklarının şerrinden Allah'a sığınırmış.

"Yaptıklarının şerrF'nden maksad, yaptığı hareketlerin, dünya ve âhi-rette cezayı gerektirecek cinsten olmasıdır. Çünkü şer iyi hareketlerin değil, kötülüklerin neticesidir.

"Yapmadıklarının şerri"ndan kast edilen mânâ, âlimler tarafından üç şekilde izah edilmiştir:

a. Duâ ettiği âna kadar yapmadığı halde ileride yapması muhtemel olan kötülüklerin şerrinden Allah'a sığınmak, yani Allah'tan ileride kendisini kötülük yapmaktan konımasmı islemek.Bu izaha .göre Resulüllahf s.a.)'in duası, "Allah'ın tuzağından emin mi oldular? Fakat ziyana uğrayan topluluktan başkası Allah'ın tuzağından (mühlet vermesinden) emin olmaz”[501] mealindeki âyet-i kerimeyi hatırlatmaktadır.

b. İnsan kötülükleri işlemediğinden dolayı kendisinde bir ucub kendini beğenme hasıl olabilir. Bu da aslında kaçınılması gereken bir huydur. İşte Efendimiz yapmadığı şeylerden dolayı kendisine bir kibrin gelmesinden Rabbine sığınmıştır.

c. Kişi kendisi kötülük yapmadığı halde başkalarının yaptıklarının zararı ona da dokunur. Buna göre mânâ, "Ben yapmadığım halde başkalarının yaptıkları kötülüklerin şerrinden sana sığınırım" demek olmuş olur. Nitekim

bir âyet-i kerimede Cenab-ı Allah (c.c.) şöyle buyurur: "Bir de öyle bir fitneden sakının ki, o içinizden sadece zulmedenlere erişmekle kalmaz (umûma sirayet ve hepsini perişan eder). Biliniz ki Allah'ın azabı şiddetlidir"[502]

1551. ...Şuteyr b. Şekel[503], babası Şekel b. Humeyd[504] (r.a.)'den; onun şöyle dediğini haber verdi:
Ya Resûlallah, bana bir dua öğret, dedim.
"Allah'ım! Kulağımın, gözümün, dilimin, kalbimin ve menimin şerrinden sana sığınırım de" buyurdu.[505]

Açıklama

Tirmizî bu hadis için "hasen-garibdir, bu senedden başka bir yolla bilmiyoruz, der.
Ebû Dâvûd hadisi Ahmed b. Hanbel'den işitmiş, Ahmed b. Hanbel ise, Muhammed b. Abdullah b. Zübeyr ve Vekî' olmak üzere iki ayrı üstaddan almıştır. Bunların rivayetleri mânâ itibariyle aynıdır. Rivayetin Muhammed b. Abdullah (Ebû Ahmed) kanalıyla gelen isnadında Şüteyr b. Şekel'in babasının Şekel b. Humeyd olduğu açıkça belirtilmiş, Vekf kanalıyla gelen is-nadda ise, Şekel b. Humeyd hiç anılmadan Şüteyr b. ŞekePin babasından
rivayet ettiği belirtilmiştir.
Hadis-i şerife göre Efendimiz üç duyu organı ile kalb ve meninin şerrinden Allah'a sığınmayı tavsiye etmiştir. Şüphesiz bu duyu organlarının Allah'a sığınılacak serleri o organların kötülükleridir. Meselâ:
Kulağın şerri; hakkı duymamak iyiliği emr, kötülükten sakındıran sözlere kulak asmamak, va'z ve nasihati dinlememek, yalan, iftira gibi günah
olan şeylere rağbet etmektir.
Gözün şerri: Bakılması haram olan yerlere bakmak, baktığına hakaret-
âmiz bir şekilde bakmak, ibret almak için bakılması gereken yer ve şeylerden sarf-ı nazar etmektir.
Lisanın Şerri: Dil vasıtasıyla işlenen tüm günahları işlemek ve dilin yapabileceği hayırları terk etmektir. Yani dili maksadına aykırı kullanmaktır.
Yalan, küfür, gıybet, söz taşıma, kötülüğü emretme, hakaret etme, müslümanlara üzücü sözler sarfetme (vs.) dilin işleyebileceği günahlardandır. Ayrıca Kur'an-ı Kerim okumak, Allah'ı zikretmek, hakkı tavsiye etmek, müslümanlann gönlünü alıcı sözler söylemek gibi dilin işleyeceği hayırları terk etmek de lisânın şerlerindendir.
Kalbin şerri: Kalbin Allah'tan başkasıyla, özellikle Allah'ın haram kıldığı şeylerle meşgul olmasıdır. Kin, kıskançlık, riya, büyüklük taslamak, buğz, düşmanlık (vs.) kalbin belli başlı şerlerindendir.
Meninin Şerri: Meniyi meşru olmayan yerlere akıtmaktır. Bundan maksat, zina olabileceği gibi, harama bakmak veya harama dokunmak gibi zinayı hazırlayan yollara akıtmayı da içine alabilir.
Meniden maksadın, meninin mahalli olan tenasül uzvu olması da muhtemeldir.[506]

Bazı Hükümler

1. İnsan vücudundaki organların her birinin kendine göre işleyebileceği günahlar vardır.
2. Organların işleyebilecekleri günahların şerrinden Allah'a sığınmak gerekir.[507]

1552. ...Ebu'l-Yeser[508](r.a.)'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah (s.a.) şöyle dua edermiş:
"Allah'ım! Yıkıntı (altında kalmak)dan, (yüksek bir yerden) düşmekten, boğulmaktan, yangından ve ihtiyarlıktan sana sığınırım. Beni ölüm esnasında şeytanın çiğnemesinden, senin yolunda (harbederken) düşmana arka dönerek ölmekten ve (akrep ve yılan tarafından) sokularak ölmekten sana sığınırım."[509]

Açıklama

Şeytanın ölüm anında kişiyi çiğnememesinden maksat, Hattabî'nin ifadesine göre, kulun dünyadan ayrılışı esnasında şeytanın onu sarması, tevbe etmesini engellemişidir. Çünkü şeytan onun halini düzeltmesini ve düştüğü karanlıktan çıkmasını önler. Allah'ın rahmetinden ümidini kesmesini ölümü kötü görmesini temin eder. Dünyada ebedî kalmama konusundaki Allah'ın takdirine razı olmamasını, böylece onun Allah'a, Allah'ın gazabını haketmiş olarak kavuşmasını sağlar. Rivayet edildiğine göre, şeytan insanoğluna en çok ölüm hâlinde musallat olur ve yardımcılarına "bunu yakalayınız, zira bugün kaçırırsanız, bir daha ele geçiremezsiniz," dermiş.

"Allah yolunda arka dönerek ölmek"den maksat, meşru bir mazeret ya da bir savaş stratejisi gereği olmaksızın savaş meydanından kaçarken ölmektir. Murad'ın, Allah'ın zikrine sırt çevirip başkalarına yönelmek, tâatleri terk edip isyanlara dalmak, âhireti unutup dünyaya gönül vermek ve bu hâl üzere ölmek olması da muhtemeldir.

Peygamber (s.a.)'in bu duasında daha öncekilerden farklı olarak Allah'a sığındığı şeyler arasında suda boğulmak, ateşte yanarak ölmek ve zehirli bir hayvanın sokmasından dolayı ölmek de bulunmaktadır. Efendimizin "zehirli bir hayvan tarafından sokulmuş olarak ölmekten" Allah'a sığınması, bu sokmanın ölüme sebeb olmaması hâline de şâmildir. Yani o öldürmese bile zehirli hayvanların sokmasından Allah'a sığınmıştır. Nitekim İbn Ebi Şeybe'nin rivayetine göre, Fahr-i Kâinat (s.a.)'ı namaz kılarken bir akreb sokmuş bunun üzerine Efendimiz, "Allah akrebe lanet etsin, ne bir nebî bırakır, ne de başkasını" buyurup tuz ve su istemiş, sonra onu akrebin soktuğu yere sürüp kâfirûn, Felak ve Nâs surelerini okumuştur.

Hz. Peygamber'in metinde belirtilen musibetlerden Allah (c.c.)'a sığınması, ümmetine öğretme maksadına mebnidir. Zira onun şeytanın tasallutuna uğramak ya da düşmandan kaçmak gibi durumlara düşmesi mütesavver değildir.

Yıkıntı altında kalmak, yüksek bir yerden düşerek ölmek, suda boğulmak, ateşte yanmak ve akrebin sokması neticesinde ölmek şehitliğe sebeptir. Buna rağmen Hz. Peygamberin bunlardan Allah'a sığınmasına sebep, onların vereceği azabın şiddetli oluşu, bu yüzden kulun sabredememe endişesidir. Çünkü şeytan, müslümanın zayıf bir ânını yakalamak için fırsat gözetlemekte, pusuda beklemektedir. İşte böyle bir anda şeytanın musallat olması, imanın elden gitmesine sebeb olabilir. Onun için Efendimiz bunlardan Allah'a sığınmıştır.[510]

1553. ...İbrahim b. Mûsâ er-Râzi (yukarıdaki hadisi) İsâ -Abdullah b. Saîd- Ebu Eyyub'un azatlısı senediyle Ebu'l-Yeser (r.a.)Men rivayet etmiş ve ona; "Ve kederden (Allah'a sığınırım)" (sözünü) ilâve etmiştir.[511]

Açıklama

Görüldüğü gibi bu rivayet bir önceki hadisin farklı bir naklinden ibarettir.Bu farklılık senetteki bazı ravi isimlerinde olduğu gibi, metinde de görülmektedir. Metindeki farklılık, bundan önceki rivayetten fazla olarak, Hz. Peygamberin Allah'a sığındığı şeyler arasında ' 'keder' 'in de zikredilmiş olmasıdır. Müellif bu farka işaret için üzerinde durduğumuz rivayeti kitabına almıştır.[512]

1554. ...Enes (r.a.)'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah (s.a.) şöyle duâ ederdi:

"Allah'ım! Alaca hastalığından, delilikten, cüzzamdan ve kötü (müzmin) hastalıklardan sana sığınırım."[513]

Açıklama

Peygamber (s.a.)'in bu duası ilmin ve amelin ihmalini gerektiren veya insanların nefretini celb eden hastalıkladan Allah'a sığınmayı öğretmekte ve öğütlemektedir. Görüldüğü gibi Efendimiz önce, alaca, delilik ve cüzzam hastalıklarını teker teker ismen saymış, sonra da genel bir ifade ile, "kötü (müzmin) hastalıklardan sana sığınırım" demiştir. Bu ifade tarzına, zikrü'1-âmm ba'del-has (özelden sonra geneli anmak) denilir. Çünkü alaca, cüzzâm ve delilik zâten bizatihi kötü hastalıklardandır. Sonraki ifâde öncekileri de içine aldığı halde, bunların ayrı ayrı zikri, kullanılan ve san'at değeri olan bir ifâde tarzıdır bir uslubtur.

Hz. Peygamberin başka hastalıkları bırakıp da yukarıda zikredilenleri anması, bunların o zaman bilinen en tehlikeli hastalıklar olmasıdır. Zira, baş ağrısı, karın ağrısı (vs.) gibi hastalıkların sıkıntı ve tesiri az, buna karşılık sebeb oldukları sevap fazladır. Burada sayılanlar ise, tesiri ve eziyeti fazla hastalıklardır. Şöyle ki:

Delilik: İnsanın en büyük özelliği olan akıl nimetinin yok olmasıdır. Bu hastalığa müptela olan kişi, çektiği fizikî sıkıntıların yanısıra çocukların oyuncağı haline gelir. İnsan için en büyük şeref olan ilimden hiçbir nasib alamaz. Ayrıca amelî hayırların tümünden mahrum olur.

Alaca: İnsan vücudunda bir takım beyaz beneklerin zuhuruna sebeb olan bir hastalıktır. Arabçada "Baras" denilir. Eskiden oldukça yaygın ve tedavisi mumkun görülmeyen bir hastalıktı. Bu hastalığa tutulanları tedavi etmek, Hz. İsa'nın mucizeleri arasındadır.

Cüzzâm: Zamanımızda da aynı isimle anılan, adına haftalar düzenlenen bir hastalıktır. Bedende bir takım siyahlıklar intaç eder. Organların çalışma tarzı bozulur. Hatta bazan uzuvların dökülmesine sebeb olur.

Hz. Peygamber'in başka hastalıkları bırakıp da bu hastalıklardan kendisini muhafaza etmesi için Allah'a dua etmesi, yukarıda da işaret edildiği gibi, bunların bir takım kusurlar bırakan, insanların kendilerinden

uzaklaşmalarına, tiksinmelerine sebeb olan, tedavisi oldukça güç hastalıklar olmalarıdır.[514]

Bazı Hükümler

İnsanın kendisini amansız hastalıklardan koruması için Allah a dua etmesi caizdir.[515]

1555. ...Ebû Saîd el-Hudrî (r.a.)'den; demiştir ki: Resûlullah (s.a.) bir gün mescide girdi ve orada Ensar'dan Ebû Ümâme[516] denilen adamı görüverdi. Bunun üzerine:

“Yâ Ebâ Umâme! Namaz vakti dışında mescidde niçin oturuyorsun? dedi.

Yakama, yapışan kederler ve borçlar, (yüzünden) ya Resulallah! cevabını verdi.

Peygamber (s.a.):

"Sana bir söz öğreteyim mi? Onu söylediğin zaman Allah (c.c.) kederlerini giderir ve borcunu ödetir'* buyurdu. Ebû Umâme:

Evet ya Resûlallah, dedi. Efendimiz (s.a.):

"Sabah ve akşam Allah'ım! Gam ve kederden sana sığınırım, acz ve tenbellikten, korkaklık ve cimrilikten, borcun baskısından ve adam (düşman)lann kahrından sana sığınırım, de!" buyurdu.

Ebu Ümame dedi ki:

Bunu yaptım, hemen Allah kederimi gideıdi, borcumu ödetti.[517]

Açıklama

Hadis-i şeriften anlaşıldığına göre Ebu Ümâme (r.a.) borçlarının ve sıkıntılarının baskısı altında mescidi Nebevî'ye girip Rabbine iltica etmiş. Hz. Peygamber de mescide gelip namaz vakti olmadığı halde, Ebû Ümâme'yi orada görünce, halini sormuştur. Durumu öğrendiğinde ona, bir dua tavsiye etmiş ve bu duayı okuduğu takdirde Allah'ın ondan kederleri gidereceğini ve borçlarını ödemeyi kolaylaştıracağını bildirmiştir.

Metinde tercemesi verilen duanın muhtevası, üzerinde durduğumuz babın ilk üç hadisinde dağınık olarak geçmiş ve oralarda gerekli izah yapılmıştır. Burada o izahları tekrar etmeden, yerine işaretle iktifa ediyoruz.[518]

Sonuç: Bu babın tüm hadisleri duanın ve Allah'a sığınmanın meşru ve gerekli olduğuna delildir. Ulemanın cumhuru bunda müttefiktir. Küçük bir grup ise, duayı terk edip Allah'ın takdirine teslim olmanın daha efdal olduğu görüşünü benimsemiştir. Bunlar 1479 numaradaki "dua ibadetin tâ kendisidir. Rabbiniz "bana dua edin size icabet edeyim," buyurmuştur" manasına gelen hadisi görüşlerine delil almışlar ve "dua edin" şeklindeki emirlerin "ibâdet edin" mânâsında olduğunu söylemişlerdir.

Cumhur bu görüşe, ifâdenin duada mübalağa ve duanın en büyük ibâdet olduğuna işaret etmekte olduğunu söyleyerek cevap vermiştir. Dua ile ilgili bâblann başında Elmahlı Hamdi Efendi'nin, duanın önemi konusunda söylediklerine temas etmiştik.

Bu hadis-i şerif ile "Kitâbu'I-Vitr" bitmiş oluyor. Müellifin bu bölümü dua ve istiğfarı ihtiva eden bablarla sona erdirmesi, şüphesiz manidardır. Biz de Allah'ın ihsan ve inâyetiyle sonuna ulaşmaya muvaffak olduğumuz "Kitâbü'l-Vitr"i bitirirken Peygamber (s.a.)'in duaları ile Allah'a dua ediyor ve kitabın devamını da tamamlamayı nasib etmesini niyaz ediyoruz.

Bundan sonra "Kitâbü'z-Zekât" gelmektedir. Bu tertip Lü'lüî'nin tertibidir. Aynî ve Hattâbî'nin nüshalarında kitabü's-salât'ın sonunda "Kitabü'l-Cenâiz" yer almıştır. Cenaze ile ilgili hükümlerin en önemlisi namaz olduğu için Namazla ilgili bâblann peşinde cenâizin gelmesi aslında daha uygundur. Nitekim Buhâri'nin ve fıkıh kitaplarının tertibi de bu şekildedir. Ancak ter-cemeye esas aldığımız nüsha Lu'lu'î'nin rivayetine göre tertib edildiği için biz de aynısını yapıyor ve "Kitabü'z-Zekâf'in hadislerinin terceme ve şerhine başlıyoruz.[519]

---

[1] Müslim, zikr 5, 6; Tirmizî, vitr 2; Nesai, kıyâmu'1-leyl 27; tbn Mâce, ikâme 114; Dârimî, sâlât 209; Ahmed b. Hanbel, I, 100, 110, 143, 144, II, 109, 155, 258, 267, 277.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/331.

[2] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/331-334.

[3] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/334-335.

[4] ibn Mace, ikâme 114.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/335.

[5] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/335-336.

[6] Hârice b. Huzâfe, Kureyşe mensuptur. Sâhâbidİr. Resûlullah (s.a.)'den bir tek hadis rivayet etmiştir. Mısır fethinde hazır bulunmuştur. Amr Îbnü'l-Âs'ın muhafızlarından idi. Amr'ı öldürmek için gelen Haricî bunu öldürmüş ve "Ben Amr'ı öldürmeyi diledim, Allah Hârîce'yi diledi" demiştir. Vefatı H. 40 senesindedîr.

[7] İbn Mâce, ikâme 114; Tirmizî, vitr 1; Dârimî, salât 208.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/336.

[8] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/336.

[9] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/337.

[10] Bureyd el-Eslemî. el-Bârûdî'nin zikrettiği zayıf bir rivayete göre ashabdandır. Sıffîn'e Hz. Ali tarafından katıldığı zikredilir. Bureyd b. Husayb b. el-Eslemî ile karıştırılmamalıdır. (İbn Hacer, el-İsâbe, I, 146).

[11] Nesâî, kıyamu'1-leyl, 40; Ahmed b. Hanbel, V, 357.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/337-338.

[12] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/338.

[13] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/338.

[14] Nesâî, salât 6; İbn Mâce, ikame 194; Dârimî, salât 257; Muvatta, salâtu'1-leyl 14; Ah-med b. Hanbel, IV, 244; V, 315, 319, 322.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/338-339.

[15] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/339-340.

[16] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/340-341.

[17] Müslim, salâtu'l-müsâfirîn 153, 154; Nesâî, kıyamu'1-leyl 34; İbn Mâce, ikâme 116; Ah-med b. Hanbel, II, 33, 43, 51, 83, 100, 154.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/341.

[18] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/341-342.

[19] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/342-343.

[20] Nesâî, kıyâmü'1-leyl 40; îbn Mâce, ikâme 123; Ahmed b. Hanbel. V. 357, Hakim, el-Müstedrek, I, 302; Beyhakî, es-Sünenü'1-kübrâ, III, 23.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/343.

[21] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/343-345.

[22] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/345.

[23] Nesâî, kıyâmü'I-ley] 47, 48, 50; îbn Mâce, ikâme 115; Ahmed b. Hanbel, III, 406, 407; V, 123.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/346.

[24] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/346-347.

[25] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/347.

[26] Abdulaziz b. Cureyc tâbiundandır. Kureyş'e mensuptur. Hz. Aişe, tbn Abbâs, Said b. Cübeyr, ve İbn Ebî Müleyke'den hadis rivayet etmiştir.

[27] İbn Mâce, ikame 115.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/347.

[28] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/347-348.

[29] Hasan b. Ali b. Ebî Tâlib, Peygamber (s.a.)'ın kızı Hz. Fatıma (r.anha)'nın oğludur. Efendimizin bu sevgili torunu H. 3 veya 4 (625) senesi ramazan ayında dünyaya gelmiştir. Peygamber (s.a.) kendisini çok severdi. Muteber hadis kitablannda bu sevgiye ışâ-ret eden'pek çok haber vardır. Biri şöyledir:

Ebû Bekr (r.a.) anlatıyor:

"Resulüllah (s.a.) minber üzerinde hutbe irad ederken gördüm. Hasen b. Alı de onunla birlikte idi. Efendimiz bir cemaate bir de ona bakıyor ve;

"Şüphesiz benim şu oğlum seyyiddir. Umarım Allah onunla iki musluman toplumun arasını ıslâh edecek" buyuruyordu." (Buhârî, fedailu ashab 22).

Hz. Hasan Sıfffn savaşında bulunmuş fakat harekâta iştirak etmemiştir. Babasının sağlığında devlet işlerine de pek itibar etmemiştir.

Babası Hz. Ali (r.a.)'nin vefatı üzerine Iraklılar tarafından halife ilân edilmiştir. Öteden beri muslumanlar arasında dökülen kanlara gönlü razı olmadığı için Hz. Mua-viye ile anlaşarak bazı şartlar karşılığında hilâfetten çekilip Medine'ye yerleşti. H, 49 (M.669) yılında vefat etti. Muaviye tarafından karısı vasıtastyle zehirlenerek öldürüldüğü (şehid edildiği) rivayet edilir. Ancak bazı müellifler, Hz. Muaviye'nin anlaşmadan sonra Hz. Hasan'dan çekinecek bir yonu kalmadığını, ayrıca Muaviye'nin, lüzumsuz cinayet işleyecek biri olmadığını

söyleyerek zehirleme olayının asılsız olduğunu iddia ederler. Hz. Muaviye'nin, Hz. Hasan'ın vefatını duyunca sevinmesi, her sene ona vermek zorunda olduğu paradan kurtulduğuna hamledilmiştir.

Hasan, dedesi Fahr-i Kâinat'tan başka, kardeşi Huseyn'den ve Hind b. Ebû Hâ-le'den de hadis rivayet etmiştir. Kendisinden de oğlu Hasan, AİŞe, tkrime, İbn Şîrîn ve Cubeyr b. Nefir hadis nakletmişlerdir. (Bilgi için bk. Buhârî, ct-Târihu'l-kebir, II, 286; Ebu Nuaym, Hilyetu'l-evliya, II, 35; Îbnu'1-Esir, Üsdü'l-gâbe, II, 9; Zehebî, Siyeru a'lâmi'n-nübelâ, III, 245-279; İbn Hacer, el4sâbe, I, 328-331, TehzîbıTt-Tehzîb, II, 295.)

[30] Nesâî, kıyamiı'1-leyl 51; Tirmizî, vitir 10; ibn Mâce, ikâme 117; Darimî, salat214; Ahmed b. Hanbel, I, 199-200.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/349-350.

[31] Bu dua Ebû Dâvud'da da bundan sonra gelecek hadiste mevcuttur.

[32] Bu dua üzerinde durduğumuz hadisin aynısıdır. Yalnız sonunda = Her neye hüküm ve kazanç taalluk ederse hatnd sana. Her ne ettimse senden mağfiret dilerim, sana tevbe ve rücu ederim" cümleleri fazla olarak bulunmaktadır. Aslında Tecrid Tercemesinde mevcut olan bu duayı tekrar etmemek için buraya almadık.

[33] Bu duanın tercemesi yukarıda verildi.

[34] Tecrid-i Sarih tercemesi, III, 237-240.

[35] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/350-354.

[36] Sadece Ebû Davud rivayet etmiştir.

[37] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/354-355.

[38] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/355.

[39] Nesâî, kıyamü'Ueyl 51; İbn Mace, ikâme 116; Ahmed b. Hanbel, I, 96, 150.

[40] Bu talikteki yani "ruku'4an önce" tefsiri, râvilerden birine aittir. Bizzat musannif Ebu Davud'un sözü olması da muhtemeldir. Muhammed b. Nasr bu taliki Übey b. Ka'b'a kadar vasletmiştir.

[41] İsa b. Yunus'un Fıhr'dan yaptığı bu rivayeti Dârekutnî başka bir isnadla Übey b. Ka'-b'dan mevsul olarak rivayet etmiştir. Übey şöyle der: "Rükudan Önce kunut yapar, selamı verince de üç defa derdi. Sesini uzatır. Sonuncusunda da derdi. (el-Menhel, VIII, 61).

[42] Bu taiık kunutun rüku dan önce yapıldığını gösteren üçüncü rivayettir.

[43] Bu talik Said b. Ebi Arûbe'nin Katâde'den yaptığı rivayetin mevsuk olduğuna işaret etmektedir. Bunu Ha b. Yunus, Said b. Ebi Arûbe'den mevsul olarak ve kunutu zikrederek, Yezid b. Zurcyc'den İse mürsel olarak ve kunutu anmadan rivayet etmiştir.

[44] Şu'be'nin bu rivayetini NesâÎ, şu lafızlarla tahric etmiştir: Resûlüllah (s.a.) A'Iâ, Kâfirûn ve Ihlas sureleri ile vitir kılar, bitirdiğinde de üç kerre derdi."

Bu taliklerden çıkan neticenin hulasası: İsâ b. Yunus'un Said b. Ebi Arûbe'den yaptığı rivayete, Yezid b. Zureyc, Abdul-A'lâ ve Muhammed b. Bişr kunutu zikretmemek konusunda, Yezid b. Züreyc de übeyy'i anmamada muhalefet etmişlerdir. Menhel sahibi, bunun İsa'nın vehmine delâlet ettiğini söyler.

[45] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/355-358.

[46] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/358-359.

[47] Beyhaki, es-Sunenu'1-kubrâ, II, 498.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/359.

[48] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/359.

[49] Beyhakî, es-Sunenu'1-kübrâ, II, 498.

[50] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/359-360.

[51] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/360-361.

[52] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/361.

[53] Nesâî, kıyamü'l-Ieyl 37, 47, 48, 50, 54; Ahmed b. Hanbel, III, 406, 407; V. 123.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/362.

[54] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/362.

[55] Tirmizî, vitir 10; tbn Mâce, ikâme 122; Ahmed b. Hanbel, III, 44; Hâkim, el-Mustedrek, I, 302.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/362-363.

[56] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/363-364.

[57] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/364.

[58] Buhârî, teheccüd 33; savm 60; musâfirin 84, 86; Müslim, müsafirjn 76; Nesâî, siyam 81, kıyâmü'1-leyl 28; Dârimî, salat 151, sâvm 38; Ahmed b. Hanbel, II, 258, 260, 271, 277, 329, 347, 402.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/364-365.

[59] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/365-366.

[60] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/366.

[61] Müslim, müsafirin 76.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/366-367.
[62] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/367.
[63] Hâkim, el-Müstedrek, I, 301; Beyhaki, es-Sünenü'1-kübrâ, III, 35.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/367-368.
[64] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/368.
[65] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/368.
[66] Buharı, vitir 2; Müslim, müsâfırin 136, 137, 138; Tirmizî, sevâbü'l-Kur'an 33, Vitr 4; Nesaî, kiyâmü'1-leyl 30; İbn Mâce, ikâme 12); Dârİmî, salat 211; Ahmed b. Hanbel, I, 78, 86, 143, 144; IV, 110; V, 215, 272; VI 46, 10.
[67] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/369.
[68] Merginânî, el-Hidâye, I, 74.
[69] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/369-370.
[70] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/370.
[71] Müslim, musafirin 149; Tırmizî, salat 12; Ahmed b. Hanbel, II, 37-38.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/370.
[72] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/371.
[73] Müslim, hayz 26; Tirmızî, sevabu'l-kur'an 23; Ahmed b. Hanbel, VI, 47, 138, 167; Ebû Dâvud, tahâre 89.
[74] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/371.
[75] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/371-372.
[76] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/372.
[77] Buhâri, vitir, 4;-salat 84; Müslim, müsafirin (benzeri) 148, 150, 152; Tirmizî, mevakit 206; Ahmed b. Hanbel, II, 20, 102, 143.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/372.
[78] Hûd (11), 114.
[79] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/372-374.
[80] Nesaî, kıyamu'I-leyl 29; Tirmizî, vitr 13; Ahmed b. Hanbel, IV, 28.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/374.
[81] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/374-376.
[82] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/376.
[83] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/376-377.
[84] Buharî, ezan 126; Müslim, mesâcid 296; Nesaî, tatbik 28; Ahmed b. Hanbel, II, 255, 337, 470.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/377-378.
[85] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/378.
[86] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/378.
[87] Müslim, mesâcid 305: Tirmizî, salat 177; Nesâî, tatbik 30; İbn Mâce, ikâme 145; Ahmed b. Hanbel, II, 280.
[88] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/379.
[89] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/379.
[90] Velîd b. el-Velîd: Hâlid b. Velid (r.a.)'in kardeşidir. Bedr savaşma müşrikler safında iştirak edip müslümanların eline esir düştü. Kardeşleri Hâlid b. Velid ve Hişam b. Velid tarafından dört bin dirhem fidye verilerek kurtarılmıştır. Kurtulduktan sonra müs-lumanlığım ilan etmiştir. Kendisine "Madem müsluman olacaktın, fidyen verilmeden evvel olsaydın ya!" diyenlere, "esarete dayanamadığını için iman ettiğimi zannederler diye korktum" cevabını vermiştir. Müslüman olduktan sonra en yakın akrabaları da dahil müşriklerin eziyet ve hapislerine mâruz kalmış, Hudeybiye'den bir sene sonra kaza edilen umre dönüşünde Ayyaş ve Seleme ile birlikte Mekke'den kaçmaya karar vermiş ve Müslümanlara kavuşmuştur. Fakat yorgunluğun ve Resulüllaha kavuşmanın verdiği heyecanla derhal vefat etmiş. H. 7. (Bilgi için bk. lbnu'1-Esîr, Üsdii'l-ğâbe, V, 454-455; tbn Hacer, el-İsâbe, III, 636-637).
[91] Seleme b. Hişâm: tslâmı ilk kabul edenlerdendir. Ebu Cehil'in ana-baba bir kardeşidir. Ebu Cehil bu öz kardeşini de göç etmesin diye diğer zayıf müslümanlarla birlikte hapsetmiştir. Hafız Zehebî'nin bildirdiğine göre Seleme, Habeşistan'a göç etmiş, Mekke'ye dönüşünde müşrikler tarafından Medine'ye göçden menedilmiştir.
Kureyşten kurtulduktan sonra Mûte muharebesinde bulunmuş, H. 25 senesinde Şam tarafındaki MercuVSafferde şehid düşmüştür. Ecnâdin savaşında şehid olduğunu söyleyenler de vardır.
Mü'minlerin annesi ve Seleme'nin kızı Ümmü Seleme (r.anha)'nm rivayet ettiğine göre bu zât Mute savaşının kesin sonucu alınmadan önce Medine'ye dönenlerdendir. Bunlara "ferrânın: kaçaklar" diyenler bulunduğu için arlanmış ve mescide çıkamaz olmuş. Bunun üzerine Resulüllah:

"- O ferrâr değil kerrardır" buyurmuştur. Mute'den döndükten sonra Resulüllah'ın vefatına kadar Medine'den ayrılmamıştır. (Bilgi için bk. lbnü'1-Esir, Üsdüi-gâbe, II, 435-436; İbn Hacer, el-İsâbe, II, 68-69).

[92] Buhârî, ezan 128; istiska 2; cihad 98; enbiya 19, tefsirü sure (3), 9, 4, 21; edeb 11; Müslim, mesâcid 294, 295; Nesaî, tatbik 27; tbn Mâce, ikâme, 145.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/379-380.

[93] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/381-382.

[94] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/382-383.

[95] Ahmed b. Hanbel, I, 301.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/383.

[96] Şerhu meânil-âsâr. I, 254.

[97] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/383-387.

[98] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/387.

[99] Buhâri, vitir 7; Müslim, mesâcid 298; Nesaî, tatbik 26; tbn Mâce, ikame 120; Dârimî, salat 216.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/387-388.

[100] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/388-389.

[101] Müslim, mesacid 304; Nesâî, tatbik 3î, 33; İbn Mâce, ikame 145; Ahmed b. Hanbel, III, 109, 115, 162, 217, 255, 261, 282.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/389.

[102] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/390.

[103] Nesâî, iftitah 117.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/390.

[104] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/390.

[105] Buharî, ezan 81; libâs 43; edeb 75; Müslim, müsafirin 213, 214; Nesâî, kıble 13; Ahmed b. Hanbel, V, 187.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/391-392.

[106] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/392-393.

[107] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/394.

[108] Buharî, salat 52, teheccûd 37; Müslim, müsafirin 208, 209; Tirmizî, salat 213; Nesâî, kıyamülleyl 1; Ibn Mâce, ikâme 186; Ahmed b. Hanbel, II, 6, 16, 123; V, 192; VI, 65.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/394.

[109] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/394.

[110] Bütün nüshalarda bu babın tercemesî yer almaktadır. Ancak hadisler nafilelerde kıyamı uzatmanın fazileti ile ilgili oldukları için tercemeye esas aldığımız baskı bu başlığı koymuştur.Concordance bu babı diye isimlendirmiştir.

[111] Nesâî, zekât 49; İbn Mâce, cihad 15, Dârimî, salat 135; cihad 3; Ahmed b. Hanbel, H, 19İ; III, 300, 302, 346, 391, 412; IV, 114, 385.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/395-396.

[112] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/396-397.

[113] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/397.

[114] Buhârî, büyü'16; Tirmizİ, kiyâme 2; İbn Mâce, ikâme 175;ticârât 28; Ahmed b. Han-bel, I, 463; II, 247, 250,436.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/398.

[115] Müslim, zikir 4; Tirmizî, deavât 5; İbn Mâce, ikâme 175; Dârimî, fedâilu'l-Kur'an 30; Ahmed b. Hanbel, 111,75.

[116] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/398-399.

[117] Buhârî, fedailü'l-Kur'an 21; Tirmİzi, sevâbu'l-Kur'an 15; İbn Mâce, mukaddime 16; Darimi, fedâilü'l-Kur'ân 2; Ahmed b. Hanbel I, 57, 58, 69, 153.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/399.

[118] Fussılet (52); 33.

[119] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/399-401.

[120] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/401.

[121] Ahmed b. Hanbel, III, 440; Hakim, el-Müstedrek, I, 567.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/401-402.

[122] el-Müzemmil (73), 4.

[123] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/402-403.

[124] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/403.

[125] Buhari, tefsirıssure (80); Müslim, müsafirîn 244; Tirmizi, sevâbü'l-Kur'an 13; Ibıı Mace, edeb 52; Dârimî, fedâilü'l-kur'an 11: Ahmed b. Hanbel, IV, 48, 94, 98, 110, 170, 192, 239, 266.

[126] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/403.

[127] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/403-404.

[128] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/404.

[129] Müslim, zikir 38, 39; Tirmizî, sevâbü'l-Kur'ân 10; İbn Mâce, mukaddime 17, edeb 53.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/404-405.

[130] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/405-406.

[131] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/406.

[132] Müslim, musâfirin 251.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/407.

[133] Müslim, müsâfirin 202.

[134] Müslim, müsâfirin 243.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/407-409.

[135] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/409.

[136] Buhari, tefsirü sure (1), 1; (15), 3; fedailü'l-kur'an 9; TİrmizÎ, sevâbü'l-kur'an 1; Ah-med b. Hanbel, II, 448; Dârimi, fedailü'l-kur'an 12.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/411.

[137] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/411-413.

[138] Ebû Said b. el-Muallâ: Ibn Abdilberr'İn sahih kabul ettiği görüşe göre Haris b. Nefî el-Muailâ'dır. Medineli ensardan bir sahâbidir. H. 74 yılında 84 yaşında iken vefat etmiştir. Buhârî, Ebu Dâvud, Nesaî ve Ibn Mâce kendisinden hadis rivayet etmişlerdir. (Bilgi için bk. Îbnu'1-Esir, Üsdu'1-ğâbe, VI, 142-143; Ibn Hacer, el-İsâbe, IV, 88).

[139] el-Enâl (8); 24.

[140] Buharı, tefsiru's-sure (1), (15), 3; fedailü'l-Kur'an 9; Nesaî, iftitah 26; Tirmizî, sevâbü'l-Kur'an 1.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/414-415.

[141] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/415-417.

[142] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/417.

[143] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/417.

[144] Nesâî, iftitah 36; Dârimî, fedâilu'l-Kur'an, 17.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/417-418.

[145] el-Hicr (15), 87.

[146] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/418-419.

[147] Müslim, musafirin 258.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/419-420.

[148] Hâkim, el-Müstedrek, I, 560-561; II, 259.

[149] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/420-424.

[150] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/424.

[151] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/424-425.

[152] Buhârî, fedailu'i-Kur'an 9; Nesaî, iftitah 69; İbn Mace, edeb 52; Muvatta, Kur'an, 17,19.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/425.

[153] bk. Dârimi, fedâil 24.

[154] Bu hadislerin metinleri için bk. el-Menhel, VIII, 114-115.

[155] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/425-429.

[156] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/429.

[157] Nesaî, istiâze 1; Ahmed b. Hanbel, IV, 144, 148, 150, 158..

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/429-430.

[158] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/430.

[159] Beyhakî, es-Sünenü'1-kübrâ, II, 394.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/431.

[160] Buharı, bed'ul-halk 11, tıb 47, 49-50; edeb 56; da'vet 58, Müslim, selâm 46.

[161] Fi Zılâli'l-Kur'ân, 30, 294.

[162] el-Isrâ, (17), 47.

[163] İbn Hibbân, Sahih, III, 159.

[164] İbn Hibbân, Sahih, II, 84.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/431-436.
[165] Bu başlık bazı nüshalarda = (Okumakta tertil nasıl müstehab olur?) şeklinde; bazılarında; bazılarında ise, şeklindedir. Mânâları aşağı yukarı aynıdır.
[166] Tirmizî.'sevâbü'l-Kur'an 18; İbn Mace, edeb 52; Ahmed b. Hanbel, II, 192.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/436.
[167] Saad (38), 29.
[168] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/436-438.
[169] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/438.
[170] Buharı, efdaılu'l-kur'an 29, Tırmızî, mevakıt 70, menakıb 73, Nesaî, ıftıtah 82; Ibn Mâce ikâme 179, Darımı, siyer 78.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/438.
[171] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/438-439.
[172] Ya'Ia b. Memlek:Hicazh bir tabi'dir. Ümmü Seleme ve Ümmü'd-Derdâ (r.anhâ)'dan hadis rivayet etmiştir. İbn Hibbâıı onu sika râviler arasında sayar. Ebu Dâvud, Tirmizi ve Nesâî'nin Sünelilerinde, Buhari'nin el-Edebii'1-Mufred'inde rivayetleri vardır.
[173] Tirmizî, sevâbü'l-Kur'an 23; Nesâî, iftitahü'l-Kur'an 13, kıyamü'1-leyl 13; Ahmed b. Hanbel VI, 294, 300. (Ayrıca bk Ebu Davud'da 4001, -badis).
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/440.
[174] Al-i İmran (3), 190.
[175] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/440-442.
[176] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/442.
[177] Buhari, megazî, 48, tefsir sure (48); fezailıTI-Kur'an 24, tevhid 50; Müslim, müsâfırin 238; Ahmed b. Hanbel, V, 55, 56.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/442.
[178] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/442-443.
[179] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/443.
[180] Buharı, tevhid 52; Nesâî, iftitah 83; Ibn Mace, ikame 176, Ahmed b. HanbeL IV 283 285, 296, 304.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/443-444.
[181] Fakat bu konu düşünüldüğünde çirkin sesle Kur'an okumanın kulağa hoş gelmediği bir gerçektir.
[182] Maklûb: Râvilerden birinin metindeki bir sözü veya senetteki bir şahsın ismini ya da nesebinin yerini değiştirmek suretiyle önce söylenmesi gerekeni sona bırakarak veya sonra söylenmesi gerekeni öne alarak rivayet ettiği hadislere denilir. Zayıf hadis çeşitlerindendir.
[183] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/444-445.
[184] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/445.
[185] Buharı, tevhid 44; Dârimi, salat 171, fezailü'l-Kur'an, 34; Ahmed b. Hanbel, 1, 172, 175, 179.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/445-446.
[186] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/446-448.
[187] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/448.
[188] Ebû Lubâbe: Medineli <Ensarî)dir. Meşhur rivayete göre, adı Beşr'dir. Bir rivayete göre, Bedir savaşına iştirak etmiştir. Diğer bir görüşe göre savaşa gitmek için yola çıkmış. Hz. Peygamber onu Revha'dan geri çevirip Medine'de vali bırakmıştır. Uhud ve ondan sonraki tüm savaşlara katılmıştır. Hz. Peygamber ve Hz. Ömer'den hadis rivayet etmiştir. Hz. Ali'nin hilâfeti esnasında vefat etmiştir. Ebû Dâvûd'dan başka, Buhâri, Müslim ve ibn Mâce kendisinden hadis rivayet etmişlerdir. (Bilgi için bk. İbnu'1-Esİr, Csdıı'I-ğabe, VI, 265; İbn Hacer, el-tsâbe, IV, 168).
[189] Beyhaki, es-Süneüü'l-Kübrâ, II, 54.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/448-449.
[190] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/449.
[191] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/449-450.
[192] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/450-451.
[193] Buhâri, fedailü'l-kur'an 19; tevhid 32, 52; Müslim, Müsâfirin 232, 233, 234; Nesâî, if-titah 83; Tirmizi, sevâbü'l-kur'an 17; Dârimi, salât 71; fedailü'l-kur'an 34; Ahmed b. Hanbel, II, 271, 285.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/451.
[194] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/451-452.
[195] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/452.

[196] Bu başlık bazı nüshalarda kelimesi olmadan bazılarında da bâb kelimesi olmadan şeklindedir.
[197] Dârimi, fezailü'İ-kur'an 3; Ahmed b. Hanbel, V, 212, 213, 284, 285, 323, 328; Ebû Dâvûd eymân 1.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/453.
[198] Taha (20), 126.
[199] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/453-454.
[200] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/454.
[201] Bu terkib bazı nüshalarda = "cübbesini göğsü üzerinde topladım." (Yakasını topladım, yakasından yakaladım) şeklindedir.
[202] Buhârî, istinbâbe 9, fedailü'l-kur'an 5, tevhid 37; Müslim, müsafîrin 264, 270, 272, 274; Nesâî, iftitah 37; Tirmizî, kur'an 9; Muvatta, kur'an 5; Ahmed b. Hanbel, I, 24, 40, 43, 264, 299, 313, 445.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/454-455.
[203] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/455-459.
[204] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/459.
[205] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/460.
[206] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/460.
[207] Nesâî, iftitah 37; Ahmed b. Hanbel, V, 41, 51, 114, 122, 124.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/460-461.
[208] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/461-462.
[209] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/462.
[210] Müslim, müsafirin 274; Tirmizî, sevabu'l-kur'an 16; Nesâî, iftitah 25; Ahmed b. Hanbel, V, 127, 128.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/462-463.
[211] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/463-464.
[212] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/464.
[213] el-Mü'min (40), 60.
[214] Tirmizi, tefsirü sure (2), 16, 40; Ibn Mace, dua 1; Ahmed b. Hanbel, IV, 267, 271, 276.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/465.
[215] el-Bakara (2), 186.
[216] el-A'raf (7), 55.
[217] el-Mu'min (40), 60.
[218] en-Neml (27), 62.
[219] el-Furkan (25), 77.
[220] el-En'am (6), 43.
[221] el-Bakara (2), 186.
[222] Üzerinde durduğumuz hadis.
[223] M. Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'an Dili, I, 662-667.
[224] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/465-470.
[225] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/470.
[226] Ahmed b. Hanbel, I, 172, 183, 269.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/470-471.
[227] el-Bakara (2), 186.
[228] Ali İmran (3), 185.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/471-472.
[229] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/472.
[230] Fedale b. Ubeyd: Ensardandır. Babası Nâfız b. Kays'dır. Uhud ve ondan sonraki savaşlara katılmış. Mısır ve Suriye'yi fetihlerinde bulunmuştur. Muaviye (r.a.) onu Di-meşk kazasına vali tâyin etmiştir. H. 53 senesinde vefat etmiştir. Ebû Dâvûd'dan başka Müslim, Nesaî, Tirmizî ve el-Edebü'1-Mufred'de Buhârî kendisinden hadis rivayet etmiştir. {Bilgi için bk. Ibnu'1-Esir, Üsdii'I-ğabe, IV, 363; Ibn Hacer, el-îsâbe, III, 206).
[231] Şüphe râvilerden birisine aittir.
[232] Tirmizî, deâvât 64; sehv 48; Ahmed b. Hanbel, VI, 18.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/472-473.
[233] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/473.
[234] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/474.
[235] Kutub-ı Sıtte içinde sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/474.

[236] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/474.
[237] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/475.
[238] Buhari, deavât 21, tevhid 31; Müslim, zikr 8; Tirmizi, deavât 77; Muvatta, Kur'an 28; Ahmed b. Hanbel, II, 243, 318, 463, 464, 468, 500, 530; III, 101.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/475.
[239] el-Kehf (18), 23.
[240] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/475-476.
[241] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/476.
[242] Buharı, deavât 22; Müslim, zikir 90, 91;Tirmizî, deavât 114; ibn Mace, dua 7; Muvat-ta', kur'an 29; Ahmed b. Hanbel, II, 487.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/476.
[243] Yûsuf (12), 87.
[244] el-Mu'min (40), 60.
[245] el-Bakara (2), 186.
[246] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/476-479.
[247] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/479.
[248] îbn Mâce, dua 13.
[249] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/479-480.
[250] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/480-482.
[251] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/482.
[252] Mâlik b. Yesâr es-Sekûnî: Ebu Davud'un üstadı Süleyman b. Abdulhamid'in dediğine göre, şahabıdır. Bu onun sahabi olup olmadığında kesinlik olmadığım gösterir. Önceleri Yemen'de bir kabile olan "Sekun"a mensup iken sonraları "Avf'a mensup olmuştur.
[253] Sadece Ebû Dâvud rivayet etmiştir.
[254] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/482.
[255] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/482-483.
[256] Sadece Ebû Dâvud rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/483.
[257] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/483.
[258] Tirmizî, deâvât 104; İbn Mâce, dua 13.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/483-484.
[259] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/484.
[260] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/484.
[261] Sadece Ebu Davud rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/484-485.
[262] bk. Ihya'ü UlÛmi'd-Din, I, 398.
[263] Feteva-yi Hindiye, s. 318.
[264] Tahtavî Haşiye ala Meraki'I-Felah s. 257.
[265] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/485-486.
[266] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/486.
[267] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/486-487.
[268] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/487.
[269] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/487.
[270] Yezid b. Sa'id b. Sümâme: Mekke fethi günü müslüman olmuştur. Hz. Ömer kendisine bazı resmi görevler vermiştir. Tirmizî ve Buharî el-Edebü'I-Müfred'de kendisinden hadis rivayet etmişlerdir, (bk. et-Menhel, VIII, 156-157).
[271] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/487.
[272] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/488.
[273] Nesaî, sehv 58; Tirmizî, deavât 63 (64); Ibn Mâce, dua 9; Ahmed b. Hanbel, III, 120, 158, 225, 245; V, 349, 350, 360; Dârimi, cihad 6; Fedailü'l-Kur'an 15.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/488.
[274] Tirmizî'deki rivayet bu şekildedir.
[275] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/488-489.
[276] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/489.

[277] Bu cümle bazı nüshalarda = şüphesiz Allah (c.c.)'den onun ism-i azamiyle istedin" şeklinde muhatap sigasiyle kullanılmıştır. Tercemede bu farka parantezle işaret edilmiştir.

[278] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/490.

[279] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/490.

[280] Nesaî, sehv 58; îbn Mâce, dua 9; Tirmizî, deavât 100.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/491.

[281] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/491-492.

[282] Esma b. Yezîd; Ümmü Seleme diye meşhurdur. Ensarın Eşhel koluna mensuptur. Peygamber (s.a.)'e biat etmiş ve Yermük muharebesinde hazır bulunmuştur. Ebû Dâvûd'-tan başka Müslim ve Buhârî'nin d-Edebü'I-Müfred'inde rivayetler vardır. (Bilgi için bk. İbnu'1-Esir, Üsdü'î-ğâbe, VII, 343; Ibn Hacer, el-İsâbe, IV, 460).

[283] el-Bakara (2), 163.

[284] Tirmizî, deavât 64; İbn Mâce, dua 9; Ahmed b. Hanbel, VI, 461; Dârimî, fedailü'I-Kur'an 14-15.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/492-493.

[285] el-Müstedrek, I, 506.

[286] Taha (20), 111.

[287] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/493-494.

[288] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/494.

[289] Ahmed b. Hanbel, VI, 45, 136.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/494-495.

[290] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/495.

[291] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/495.

[292] Tirmizî, deavat 109 (I10);-Ibn Mâce, menâsik 5; Ahmed b. Hanbel, I, 29, II, 59.

[293] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/495-496.

[294] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/496.

[295] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/497.

[296] Nesâî, sehv 37; Tirmizî, deavât 104.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/497.

[297] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/497.

[298] Buradaki edatı, aslî manasında "veya" diye anlaşılabileceği gibi vemânalarına da gelebilir.mânâsına alınırsa, daha kolay, üstelik daha ustun" şeklinde terceme etmek gerekir.

[299] Tirmizî, deavât 113: Hâkim, el-Müstedrek, I, 548.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/498-499.

[300] Bu konuda gelecek olan "teşbih" kelimesinden maksat ellerimizdeki 33'lük veya 99'Iuk teşbih âletidir, zikir değildir.

[301] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/499-501.

[302] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/501.

[303] Yüseyra bint Vâsir. Ensardan veya muhacirlerden olduğuna dair rivayetler vardır. Mün-zirî, ensardan; Ibn Hıbban ise, Muhacirlerden olduğunu söyler. Künyesi Ümmü Yâsir veya Ümmü Humeyza'dir. Ebu Dâvûd ve Tirmizî kendisinden hadis rivayet etmişlerdir. (Bilgi için bk. İbnu'1-Esir, Üsdii'l-ğâbe, VII, 296; İbn Hacer, el-İsâbe, IV, 429).

[304] Tirmizî, deavât 71, 120; Ahmed b. Hanbel, VI, 371.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/501-502.

[305] et-Tevbe (9), 24.

[306] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/502.

[307] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/502.

[308] Nesaî, sehv 91, 98; Tirmizî, deavat 6, 25, 71; îbn Mâce, ikâme 32; Ahmed b. Hanbel, II, 161, 205.

[309] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/502-503.

[310] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/503.

[311] Cüveyriye Peygamber (s.a.)'in hammlanndandır. Huzar kabilesinde Haris b. Dırar'ın kızıdır. Mıireysı gazvesinde esir olarak alınmış bilâhere mu'minlerin annesi olma şerefini kazanmıştır.

tbn Sa'd'ın Tabakal'ında Ebu Kılâbe'den fivâyet ettiğine göre, Hz. Peygamber Cu-veyriye'yİ esir edince, babası ResuluIIah'a gelmiş ve "benim kızım gibi birisi esir olmaz, onu serbest bırak" demiş. Hz. Peygamber de "Peki onu kendi haline bırakalım, ne isterse öyle yapsın. Razı mısın?" teklifini yapmış, adam da kabul etmiştir. Babası Cuveyriye'ye gelip durumu anlatınca o ResûluIIah'ı seçmiştir.

ibn Abbas, Ubeyd b. es-Sibâk, Mucâhid, Kureyb ve Abdullah b. Şeddâd kendisinden hadis rivayet etmişlerdir. H. 55 yılında vefat etmiştir. (Bilgi için bk. îbn Sa'd Taba-kaf, VIII, 116-120; Ibnu'1-Esır, Üsdu'l-ğâbe, VII, 56; Zehebî, siyeru a'Iâmi'n-nubelâ, II, 26J-265; İbn Hacer, Tehzibu't-Tehzib, XII, 407; el-İsâbe, IV, 265; Ibnu'1-îmad, Şezerâtu'z-zeheb, I, 61).

[312] Müslim, zikr 79; Nesaî sehv 94; Tirmizî Davat 103; ibn Mace edeb 56; Ahmed, I, 258, 353, VI, 325, 340.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/503-504.

[313] el-Kehf (18), 119.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/504-505.

[314] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/505.

[315] Buhârî (benzen) ezan 155, deavât 17; Müslim (benzeri) mesâcid 142, zekât 53; İbn Ma-ce, (benzeri) ikâme 32; Darimî, salat 90; Ahmed b. Hanbel, III, 238, V, 167, 168.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/505-506.

[316] el-Hadid (57), 21.

[317] el-İsrâ, (17), 30.

[318] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/506-509.

[319] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/509.

[320] Buhârî, ezan 155, i'tisam 3, kader 12, deavat 17; Müslim, mesâcid 137, 138; Nesaî, tatbik 25, sehv 85, 89; Tirmizî, salat 108; Muvatta', kader 8; Dârimî, salat 71, 77.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/509-510.

[321] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/510-511.

[322] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/511.

[323] Müslim, mesâdd 139; Nesaî, sehv 83.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/511-512.

[324] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/512.

[325] Müslim, mesacid 139: Nesai, sevh 83.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/513.

[326] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/513.

[327] Ahmed b. Hanbel, IV, 369.

[328] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/513-515.

[329] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/515.

[330] Müslim, musafirin 201; Tirmizî, deavât 32.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/515.

[331] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/516.

[332] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/516.

[333] Buradaki "veya" mânâsına gelen kelime tüm nüshalarda dir.Ancak sarihler bunun aslının"çok ah çekip ağlayan" olduğu halde müstensih hatası olarak düşmüş olmasının kuvvetle muhtemel olduğunu söylerler. Tirmizî ve Ibn Mace'nin rivayetlerinin şeklinde oluşu da bu ihtimali kuvvetlendirmektedir. Hisnii'l-hasîn'deki ifadeler de bu yöndedir.

[334] İbn Mace, dua 2; Tirmizî, deavat 102; Ahmed b. Hanbel, I, 227.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/516-517.

[335] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/517.

[336] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/517-518.

[337] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/518.

[338] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/518.

[339] Müslim, mesâcid 135, 136; Nesaî, sehv 81, 82; Tirmizî, salat 108; Ibn Mâce, ikâme 32; Dârimî, salat 88; Ahmed b. Hanbel, V, 275, 279; VI, 62, 184, 235.

[340] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/518-519.

[341] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/519-520.

[342] Müslim, mesâcid 135; Nesai, sehv 81; Tirmizî, mevakit 108; ibn Mâce, ikame 32.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/520.

[343] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/520.

[344] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/520-521.

[345] Tirmizî, deavât 106.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/7.

[346] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/7-8.

[347] en-Nur (24); 31.
[348] en-Nisâ (4), 18.
[349] et-Tahrim (66), 8.
[350] eş-Şûra (42), 25; en-Nisa (4), 92; Taha (20), 82.
[351] ez-Zârıyat (51), 18.
[352] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/8-12.
[353] el-Eğar el-Müzenî. Sahabidir. Müsedded onun sahabi olduğuna işaret etmiştir. Hz. Peygamberden başka Ebû Bekir'den de hadis rivayet etmiştir. Ebu Davud'un yanı sıra Müslim, Nesaî ve el-Edebu'l -Müfred'de Buhârî kendisinden hadis rivayet etmişlerdir, (Bilgi için bk. İbnu'1-Esir, Üsdü'1-gabe, 1, 124-125; tbn Hacer, el-İsâbe, I, 55-56).
[354] Müslim, zikir 41.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/12.
[355] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/12-13.
[356] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/13.
[357] Tirmizî, deavât 38; tbn Mâce, edeb 57; Ahmed b. Hanbel, II, 21, 67; V, 191, 371.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/13-14.
[358] en-Nasr (110), 3.
[359] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/14.
[360] Bu zâtın adının Bilâl veya Hilâl olduğu konusunda farklı görüşler vardır. Tehzibü't-Tehzîb, Takrîb ve Hulâsa'da burada olduğu gibi Bilal olarak zikredilmiştir. Ebu Davud'un tashih edilmiş bir yazma nüshasında İse, Hilâl olarak zabdedilmiştir. İbnu'l-Esir, Üsdü'1-ğâbe, adındaki eserinde Resûlullah (s.a.)'ın azatlısı Zeyd b. Bûlâ'dan (bu hadisin sahâbî râvisi) bahsederken torunu olan bu zât konusundaki ihtilâflara temas etmiş sonra da Tirmizî'nin buradaki senedle rivayet ettiği hadisi vermiştir, bu senedde ismi "Bilâl b. Yesâr b. Zeyd" olarak zabt edilmiştir.
Bu hadisin sahâbî râvisi yukarıda da işaret edildiği gibi Zeyd b. Bulâ'dır. Künyesi Ebu Yesar olan bu zâtı Hz. Peygamber (s.a.) Benî Sa'lebe gazvesinde ele geçirip azâd etmiştir. Kendisi Sudan'lıdır.
[361] Tirmizî, deavat 117; Hakim, el-Müstedrek, II, 118.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/14-15.
[362] el-Enfâl (8), 16.
[363] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/15-16.
[364] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/16.
[365] İbn Mâce, edeb 57; Ahmed b. Hanbel, I, 248.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/16.
[366] el-Talâk (65), 2, 3.
[367] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/16-17.
[368] Buharı, deavat 55; Müslim, zikir ve dua 23, 26.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/18.
[369] "Allah'ım! Senden dünyada afiyet âhirette af istiyorum. Ey Rabbimiz! Bize dünyada da âhirette de iyiyi ver, bizi ateşin azabından koru" demektir.
[370] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/18-20.
[371] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/20.
[372] Müslim, imara 154, 156, 157; Nesâî, cihâd 36; Tirmizî, cihâd 19; İbn Mâce, cihâd 15; Dârimî, cihâd 15; Ahmed b. Hanbel, V, 244.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/20-21.
[373] Buhârî, rikak 31.
[374] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/21-22.
[375] Âl-i lmrân(3), 135.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/22-23.
[376] Hud (11), 114.
[377] Âl-i imrân (3), 135.
[378] en-Nisâ (4), 123.
[379] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/23-25.
[380] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/25.
[381] Ahmed b. Hanbel, V, 245; İbn Hıbban, Sahih, III, 234; Hakim el-Müstedrek I, 273.
[382] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/25-26.

[383] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/26.
[384] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/26.
[385]Tirrmızî, sevâbu'l-Kur'an 12; Nesaî, istiaze37; İbnHibban, Sahih, III, 227; Hakim,el-Mustedrek, I, 253.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/26.
[386] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/27.
[387] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/27.
[388] Ahmed b. Hanbel, I, 394, 397.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/27.
[389] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/27.
[390] Şubhe râvılerden birisine aittir.
[391] ibn Mâce, Dua 17; Ahmed b. Hanbel, VI, 369; İbn Hibban, Sahih, 11, 112.
[392] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/28.
[393] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/28.
[394] Buhari, tevhid 9, meğazi 38, deavât 50, 68; Müslim, zikir 44, 45, 46; Tirmizî, dua 57; Ibn Mâce, edeb 59; Ahmed b. Hanbel, II, 298, 309, 335, 355, 363.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/29.
[395] Kaf (50), 16.
[396] el-Bakara (2), 186.
[397] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/29-32.
[398] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/32.
[399] Müslim, zikir 44, 45, 46.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/32-33.
[400] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/33.
[401] Buhârî, cihad 131, meğazi 38, deavât 51, kader 7, tevhid 9; Müslim, zikir 44, 45, 46; Ahmed b. Hanbel, IV, 394, 402, 418.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/33-34.
[402] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/34.
[403] Müslim, imâre 160; Nesâî, cihâd 18; Hakim, el-Mtistedrek, I, 518; Ibn Hıbban, Sahih, II, 112.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/35.
[404] Âl-i İmrân(3), 31.
[405] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/35.
[406] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/36.
[407] Müslim, salat 70; Tirmizî, vitir 21; Dârimî, rikak 58; Ahmed b. Hanbel, III, 102, 261; II, 172, 178.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/36.
[408] el-En'âm, (6), 160.
[409] el-Bakara (2), 261.
[410] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/36-37.
[411] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/37-39
[412] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/39.
[413] Oradaki kaynaklara ilâveten bk. İbn Hıbban, Sahih, II, 132.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/39.
[414] Müslim, zühd 74.
[415] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/40.
[416] Mirkat'ul-mefâtih, II, 636.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/40-41.
[417] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/41.
[418] Darimî, mukaddime 7; Ahmed b. Hanbel, III, 303, 398;,Beyhakî, es-Sünenü'1-kübrâ, II, 153.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/41-42.
[419] et-Tevbe (9), 103.
[420] en-Nur (24), 63.
[421] el-Haşr (59), 10.
[422] et-Tevbe (9), 100.
[423] es-Saffât (37), 79.
[424] es-Saffât (37), 109.
[425] es-Saffât (37), 120.

[426] es-Saffât (37), 181.
[427] el-Ahzâb (33), 56.
[428] îbn Abidin, Reddu'l-Muhtâr, Vl, 753.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/42-44.
[429] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/44.
[430] Müslim, zikr 86.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/44-45.
[431] el-Haşr (59), 10.
[432] Muhammed (47), 19.
[433] İbrahim (14), 41.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/45-46.
[434] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/46.
[435] Tirmizî, birr 50.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/46.
[436] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/46-47.
[437] Tirmizî, birr 7; İbn Mâce, dua 11; Ahmed b. Hanbel, II, 258, 305, 343, 348, 367, 434, 445, 478, 517, 523.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/47.
[438] Lokman (31), 14.
[439] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/47-48.
[440] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/48.
[441] Ahmed b. Hanbel, IV, 414, 415.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/48-49.
[442] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/49.
[443] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/49.
[444] eI-Mâide(5), 90.
[445] el-Bakara (2), 216.
[446] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/51-53.
[447] Buhârî, teheccüd 25, deavât 49, tevhid 10; Tirmizî, vitir 18; İbn Mâce, ikâme 188; Ah-med b. Hanbel, III, 344.
[448] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/53-54.
[449] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/55-58.
[450] Hakim, el-Müstedrek, I, 518.
[451] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/58.
[452] Nesaî, istiâze 5, 34, 35; tbn Mâce, duâ 3; Ahmed b. Hanbel, II, 167; III, 205.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/58-59.
[453] Âl-i İmran (3), 180.
[454] el-A'raf (7), 31.
[455] en-Nahl (16), 70.
[456] Buhârî, deavat 38.
[457] el-En'âm (6), 125.
[458] el-A'raf (7), 58.
[459] Buhârî, iman 39; Müslim, musâkât 107; İbn Mace, fiten 14; Dârimî, buyu' 1; Ahmed b. Hanbel, IV, 270, 274.
[460] ed-Duhân (44), 56.
[461] el-Mu'min (40), 11.
[462] el-Mü'min (40), 11.
[463] Taba (20), 124.
[464] et-Tekâsür (102), 1, 2.
[465] et-Tevbe (9), 101.
[466] el-Mu'min (40), 45-46.
[467] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/59-65.
[468] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/65.
[469] Buhârî, deavât 36, 38, 40, cihâd 25, 74; Müslim, zikr 49, 51, deavat, 48, 52, 73, 76; Nesâî, isti aze 6, 7, 8, 12, 13.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/65-66.

[470] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/66.
[471] Buhârî, cihâd 74, et'ime 38, deavât 35, 37, 40; Müslim, zikr 51, 52, 73; Tirmizî, deavat 70; Nesaî, isti'âze 35, 45.
[472] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/66-67.
[473] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/67-68.
[474] Müslim, mesâcid 134; Nesaî, cenâiz 115; Tirmizî, deavat 70, 76, 132; Muvatta, Kur'an 33.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/68.
[475] bk. 880, 1539 no'lu hadisler.
[476] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/68-69.
[477] Buharî, deavat 39, 44, 46; Müslim, zikr 49; Nesaî, isti'âze 17, 26; Tirmizî, deavat 76; İbn Mace, dua 3; Ahmed b. Hanbel, VI, 57, 207.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/69.
[478] Fâtır (35), 15.
[479] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/69-70.
[480] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/70.
[481] Nesâî, isti'aze 14, 16; îbn Mâce, dua 3; Ahmed b. Hanbel, II, 305, 325, 354, 540.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/70.
[482] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/71.
[483] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/71.
[484] Müslim, zikir 96; Nesaî, sehv 89.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/71-72.
[485] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/72.
[486] Nesâî, isti'âze 21.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/72.
[487] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/72-73.
[488] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/73.
[489] Nesâî, isti'âze 19.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/73-74.
[490] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/74.
[491] Müslim, zikir 73; Tirmizi, deavat 68; Nesâî, isti'aze 13, 18, 21, 64; İbn Mâce, mukaddime 23, dua 2, 3; Ahmed b. Hanbel, II, 167, 198, 340, 365, 451; III, 192, 255, 283; IV, 371, 381.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/74-75.
[492] es-Saf (61), 3.
[493] el-Bakara (2), 44.
[494] ez-Zümer (39), 22.
[495] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/75-76.
[496] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/76-77.
[497] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/77.
[498] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/77.
[499] Ferve b. Nevfel el-Eşeai, el-Kûfî. Güvenilir (sika) tabiilerdendir. Hz. Peygamberden mürsel olarak hadis rivayet etmiştir. Ayrıca onun Hz. Aişe ve Hz. Ali'den rivayetleri vardır. Kendisinin rivayetleri Müslim, Ebû Dâvûd, Nesâî ve ibn Mace'de yer almıştır. (Bilgi için bk. el-Cem' beyne ricalis-sahihayn, II, 415).
[500] Müslim, dua 66, 67; İbn Mâce, dua 3; Nesaî, sehv 63; Ahmed b. Hanbel, VI, 139.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/77-78.
[501] el-A'râf (7), 99.
[502] el-Enfâl (8), 25.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/78.
[503] Şuteyr h. Şekel b. Humeyd el-Absî. Ebu tsa künyesi ve kûfî nisbesi ile tanınan bir tabiidir. Babasından, annesinden, Ibn Mes'ud ve Hafsa'dan hadis rivayet etmiştir. Az hadis rivayet etmiştir. Kendisinin güvenilir olduğu kabul edilmektedir. Müslim, Ebu Davud, Nesâî, ve tbn Mace onun rivayetlerine kitaplarında yer vermişlerdir. (Bilgi için bk. İbn Sa'd, Tabakât, VI, 181).
[504] Şekel b. Humeyd el-Absî. Hz. Peygamberden hadis rivayet etmiştir. Kendisinden de sadece oğlu Şuteyr rivayette bulunmuştur. Ebu Davud, Nesâî, Tirnüzi, tbn Mace, ve el-Edebu'1-miıfred'de Buhârî kendisinden hadis nakletmîşlerdir. (Bilgi için bk. İbn Sa'd, Tabakat, VI, 45.)
[505] Nesâî, İstİ'âze 4, 10, 11; Tirmizî, deavat 74.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/78-79.

[506] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/79-80.

[507] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/80.

[508] Ebu'l-Yeser. Adı ka'b, künyesi îbn Amr b. Irâd'dır. Ensardandır. Akabe biatine ve Bedr savaşma iştirak etmiştir. Bedr'e iştirak edenlerden en son vefat eden bu zat olduğu söylenir. H. 55 yılında vefat etmiştir.

Ebu'l Yeser (r.a.) peygamber (s.a.)'den hadis rivayet etmiştir. Oğlu Ammar, Musa b. Talha, Ubâde b. el-Velîd ve Hanzala b. Kays da ondan rivayette bulunmuşlardır. Müslim, Ebû Dâvûd, Tirmizî, Nesâî, îbn Mâce ve Buhârî'(nin el-Edebü'1-Müfred'in) de rivayetleri bulunmaktadır. [Bilgi için bk. Ibnu'1-Esir, Üsdü'1-ğabe, VI, 332; îbn Hacer, el-isâbe, IV, 221.]

[509] Nesâî, isti'âze 61; Ahmed b. Hanbel, II, 171, III, 427; IV, 204.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/80-81.

[510] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/81-82.

[511] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/82.

[512] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/82.

[513] Nesâî, isti'âze 36; Ahmed b. Hanbel, III, 192, 218.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/82.

[514] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/83.

[515] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/83.

[516] Ebû Umâme asıl adı, İlyâs b. Sa'iebe'dir. Abdullah b. Sa'lebe olduğu da söylenir. Hz. Peygamber'den ve Abdullah b. Üneys el-Cühenî'den hadis rivayet etmiştir. Hz. Peygamber (s.a.) onu anasının hastalığı sebebiyle Bedir'den geri çevirmiş, fakat döndüğünde anasını ölü bulmuştur. (Bilgi için bk. İbnu'1-Esir, Üsdü'1-ğâbe, I, 181; VI, 17; tbn Ha-cer, el-İsâbe, IV, 9).

[517] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/83-84.

[518] bk. 1539, 1540, 1541 no'lu hadisler.

[519] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 6/85.